City of Ruin

A Witch Walker Novel

Charissa Weaks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUIN ŞEHRİ

CHARISSA WEAflS

OceanofPDF.com

RUIN ŞEHRİ

Tarafından

Charissa Weaks

Telif Hakkı © 2022 Charissa Weaks Tee

Tate tarafından düzenlenmiştir.

Kapak Tasarımı MiblArt tarafından yapılmıştır.

Tüm stok fotoğraflar uygun şekilde lisanslanmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde City Owl Press

tarafından yayımlanmıştır.

www.cityowlpress.com

Yan haklar hakkında bilgi için lütfen info@cityowlpress.com adresinden yayıncı ile iletişime geçin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden izni ve onayı alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Daha Fazla City Owl Press Kitabı

İster misiniz? Yazarın Notu

Öfke

I. Anılar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

II. Eski

Dostlar

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

III. Başlangıçlar

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
IV. Sonlar
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
V. Ayrı Bir Dünya
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
VI. Harabe Şehir
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61

Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
VII. Loşluğa Doğru
Bölüm 75
Bölüm 76
Gecenin Seçilmişleri'ne Kısa Bir Bakış
Bir Sonraki Okumanızı Bulun
Daha Fazla City Owl Press Kitabı
İster misiniz? Teşekkür
Yazar Hakkında
Yayıncı Hakkında Ek Başlıklar

OceanofPDF.com

CHARISSA WEAflS İÇİN ÖVGÜ

"Bu kitap beni en iyi şekilde tamamen nefessiz bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, yazabileceğim hiçbir eleştirinin bu hikâyenin ne kadar inanılmaz olduğunu ve Charissa Weaks'in ne kadar zeki olduğunu doğru bir şekilde tasvir edebileceğini düşünmüyorum. Yazımı görkemli ve canlı, okuyucunun kaçması için çarpıcı bir dünya inşa ediyor... Jennifer L. Armentrout ve Sarah J. Maas hayranları için mükemmel - bana güvenin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız." - Ashley R.
King, Painting the Lines kitabının yazarı

"Öncelikle bu kitap harika bir dünya kurgusu, güçlü bir kadın kahraman, gerçek bir KÖTÜ ADAM ve baygınlık geçirmeye değer bir aşk ilgisi ile düşmanlardan aşıklara. Merak uyandıran bir olay örgüsü ve yavaş ilerleyen bir romantizm de ekleyince ben bittim... Kitabın sonu beni bir sonraki kitabı hemen okumaya itti ve hikâyenin bundan sonra ne kadar daha iyi olacağını hayal edebiliyorum." - The Bookish Journal

"Arzuladığınız tüm tehlike, dövüş, büyü ve romantizmi içeren muhteşem, iyi yazılmış bir fantezi! Bu kitap sizi yeni bir dünyaya sürüklüyor ve bir sonraki virajda nelerle karşılaşacağınızı asla bilemeyeceğiniz bir yolculuğa çıkarıyor. Fantastik romantizmi, düşmandan sevgiliye, süper kötü düşmanlar, zorlu bir geçmişe sahip kahraman, sevmeye (ya da sevmeye) isteksiz vahşi dilsiz kadın kahramanı seviyorsanız, bu kitap tam size göre."
- Poppy Minnix, Şarkımın Laneti'nin Yazarı

"Cadı Koleksiyoncusu, sayfaları aşk, kayıp ve iyileşme konularıyla dolu, büyülü, büyüleyici bir fantastik aşk romanı. Fantastik romantizmi, güçlü kadın başrollü fantezileri, benzersiz büyü sistemlerini ve güzel yazımı seven herkese şiddetle tavsiye edilir." - Alexia Chantel/AC Anderson, The Mars Strain'in Yazarı

"Yemyeşil bir düzyazı, güzel bir dünya inşası ve günlerce sürecek bir cinsel gerilim... İnanın bana, bu kitabı TBR'ınıza eklemek isteyeceksiniz." -
Jessa Graythorne, Fireborne'un Yazarı

"Cadı Koleksiyoncusu bir fantastik hikâyede aradığınız her şeye sahip; derinliği olan karakterler, harika büyüler, siyasi entrikalar, kadim tanrılar, uğursuz bir kötü adam ve mükemmel bir romantik gerilim inşası. En iyiler arasında!" - Emily Rainsford, Bookstagrammer @coffeebooksandmagic

"Cadı Koleksiyoncusu, bir fantezide arzu edilebilecek her şeyin ince ince dokunduğu bir duvar halısı; etkileyici karakterler, karmaşık bir dünya inşası, sürükleyici bir aksiyon ve yakıcı bir romantizm. Bu hikâyenin iplikleri Weaks'in yetenekli ve tutkulu ellerinde şarkı söylüyor." - Annette Taylor, Erken Eleştirmen

"Cadı Koleksiyoncusu sizi entrikalarla dolu büyülü bir dünyanın içine çekecek. Beklenmedik ve şaşırtıcı bir ittifak sizi aşık edecek." - J Piper Lee, Çağdaş Romantik Yazar

"Bu hikaye çok güzel hazırlanmış. Sizi götürdüğü yolculuk o kadar sürükleyici ve yoğun ki, sizi diken üstünde tutuyor.

koltuk. Elimden bırakamadım!" - Paulina De Leon, Bookstagrammer, @bookishnerd4life

"Bir romanı hiç bu kadar çabuk okumamıştım, çok keyif aldım! Cadı Koleksiyoncusu benim yeni favori kitabım." - Marcia Deans, Birleşik Krallık Bookstagrammer, @itsabookthing2021

"Bu hikâye o kadar eşsiz ki, bu da çok ferahlatıcı. Kitap iyi bir tempoda ilerliyor ve kendimi elimden bırakamazken buldum!"-
Emily McClung, Bookstagrammer, @busybookreporter

"Raina kalbimi tamamen ele geçirdi ve bu kitabı elimden bırakmamı imkânsız hale getirdi. Keşke bu kitapta bu karakterlerle birlikte yaşayabilseydim. Mutlaka okunmalı!!" - Gabrielle Perna, Bookstagrammer, @fantasybookobsessed

OceanofPDF.com

DAHA FAZLA ŞEHİR BAYKUŞU BASIN BÜLTENİ İSTİYOR MUSUNUZ?

City Owl Press haber bültenine kaydolmak için buraya tıklayın ve ÜCRETSİZ kitap günleri, içerikler, çekilişler, kapak tanıtımları ve daha fazlası dahil olmak üzere özel tekliflerden ilk siz haberdar olun!

Şimdi kaydolun ve bugün bir City Owl Okuru olun! Ve daha fazla fırsat ve bir sürü topluluk ve eğlence için City Owl Okur-Yazar grubumuza buradan katılın!

OceanofPDF.com

Ailem için, beni destekledikleri ve günlerce ortadan kaybolmama izin verdikleri için

Ve Asi Okurlarıma, bu karakterleri benim kadar sevdikleri için

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Cadı Koleksiyoncusu, konuşamayan ve bu nedenle iletişim kurmak için bir tür işaret dili kullanan bir karakter olan Raina Bloodgood'un etrafında dönüyor. İşaret dilleri iletişim için görsel-manuel bir yaklaşım kullanır. Evrensel bir işaret dili yoktur. Örneğin BSL (İngiliz İşaret Dili) ASL'den (Amerikan İşaret Dili) farklı bir dildir. İşaret dillerinin kendi gramerleri vardır ve bu grameri oluşturmak için el hareketleri, işaret sırası, vücut ve yüz ipuçlarının yanı sıra bakış yönü, göz kırpmalar ve dinlenmeler kullanırlar. Okumayı kolaylaştırmak için, bu romandaki kurgusal işaret dili SEE (Signing Exact English) gibi okunmaktadır. Ayrıca, konuşamayan ve sağır toplulukları etkileyen aşağılayıcı dile katkıda bulunmamak için bu metinde dilsiz teriminin kullanılmadığını da belirtmek gerekir. Daha fazla bilgi için lütfen buraya tıklayınız.

İçerik uyarılarının bir listesi için lütfen buraya tıklayın.

OceanofPDF.com

NERI
THAMAOS
ASHA
URDIN
TIRESSIA
Iceland plains
The North Lands
Wintergold
The Abyss of Dersea
Lost Lake
The Drifts
The Malgrim Sea
East Land
Tera-Loka
Thamaos's Temple
Prince of the Bays palace
Ske Trana
Southern provinces
Ilsmoor
Invaders Inlet
Bowman's Cape
The Shadow Lands
Summerlands
City of Aurora

OceanofPDF.com

ÖFKE

IUrdin ve Thamaos'un birbirlerini öldürdükleri acı kıştan beri dünya için ölüyüm. Nasıl olduğundan emin değilim. Kral Gherahn'ın yetkililerinin beni işkenceyle öldürmek için kuzeye götürmelerinden, Pensea Uçurumu boyunca kara, buzlu kayalıklara zincirlemelerinden bu yana ne kadar zaman geçti - o zamandan bugüne kaç gün, ay, yıl, on yıl, yüzyıl geçti.

Ama içimde bir his var.

Bir zamanlar, geleceğimi yorgun bir yolcunun gözlerinden gördüm. O zamandan beri bedenimin büyük bir kısmı çürümüş olsa da, öfkeli kalbim hâlâ yerinde. Daha da korkuncu, hala lanet olası aklım var. Yine de benim gibi yaratıkları öldürmek zordur.

Ve asla unutmayız.

Ölmeyince, Kral'ın Kardeşliği beni toprağın çok altına, toprak, taş ve boğucu demirden bir hapishaneye kapattı ve krallık halkının beni hatırlamaması için Loria'ya dua etti. Ne büyük bir hediye

Sonsuzluk gelip geçerken ölümsüz kemikler toza dönüşecekti.

Ama burada, bu acımasız mahzende, tek dostlarım olan karanlık ve anılarla, hala varım, Kadimlerin fısıltıları kulaklarıma ulaşırken, sonsuz işkencem tutulmuş bir nefes gibi durakladı, adaletimi bekleyen tanrı ruhları. Benim kurtuluşumu.

İntikamım.

O geliyor, bana söz veriyorlar, Gölge Dünya'nın Empyreal Alanları'ndan yapabildikleri tek yolla iletişim kuruyorlar. Doğudan gelen adam. O geliyor.

Bana Güzellik denildi. Bana Aşk denildi. Ama ben Öfke'yim ve bir aptal beni hayata geri getirecek.

OceanofPDF.com

I
ANILAR

OceanofPDF.com

1

İSMİ OLMAYAN PRENS

Doğu Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret Tapınağı, Ayin Salonu

Thamaos'un kadìm ayìn odasi alevlerìn çatirtisi ve kanimin cizirtisi dişinda ölüm sessìzlìğìnde sunu kasesinde yanıyor. "Beni dinleyin lordum. Size yalvarıyorum."

Bugün üçüncü kez vücudumdan kıpkırmızı damlaları sıkarken avuç içim zonkluyor. Bu sefer kanın akmasına izin veriyorum. Nazik iğneler yok. Dikkatli bir ölçü yok. Bunun yerine, sıcak, kızıl nehirler yumruklanmış parmaklarımdan sızıyor ve ateşe dökülüyor.

Burada o kadar uzun süre diz çöktüm ki, geldiğimde vitray pencerelerden sızan sabah güneşi, yaklaşan kış yıldızlarının gümüşi ışıltısına dönüştü. Sırtım tutuldu ve dizlerim ağrıyor.

affetmeyen taş zemine saatlerce bastırılmıştı.

Bir hizmetçi taze su getirmek için odaya giriyor. Sürahiyi, ritüel yaralarım için civanperçemi tentürüne batırılmış bezlerle birlikte sunağın yanına koyuyor. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, prensim?" diye bir saat içinde ikinci kez soruyor. "Çok hasta görünüyorsunuz."

"Çünkü bir haftadan fazladır tek bir ruh bile tüketmedim," diye cevap veriyorum, sesim gergin ve sert.

Gölge Dünya'dan bu odaya geldiğimde, kollarımda Colden Moeshka ile ritüel çemberinin içine yığıldığımda zar zor hareket edebiliyordum. Vücudumun bazı kısımları Raina Bloodgood'un ateşinden yanmıştı ve içim her an parçalanacakmış gibi hissediyordum. Şimdiden açlıktan ölüyordum.

Ancak Garujo'nun öldüğünü, Summerlander güçlerinin de onunla birlikte yok olduğunu hissettikten ve Kuzey'deki onca ölümden sonra, beslenme düşüncesini midem kaldırmadı. O zamandan beri cildim mumlu bir parlaklık aldı ve damarlarım rahatlıkla göze çarpıyor. Yüzümün zayıfladığını, vücudumun inceldiğini anlamak için gözlüğe ihtiyacım yok.

"Belki de... yemelisiniz," diyor hizmetçi. Bakışlarını kirişlere doğru kaldırmadan önce yüzümdeki iyileşmekte olan yaraya bir göz atıyor.

Üç mahkûmun ruhu, ipek gibi ve dalgalanarak beklemektedir. Biri deniz suyu gibi kokuyor, diğeri tatlı toprak gibi, sonuncusu ise Doğu'nun Unutulmuşları'ndaki uzun sedir ağaçları gibi

Orman. Bu gece besleneceğim ve kendimi yenileme görevine başlayacağım. Eğer yapmazsam, öleceğim. Ve yine de, ne kadar sefil olsam da ve bu duaları ve ziyafeti bırakmaya ne kadar ihtiyacım olsa da, kendimi vazgeçiremiyorum.

Henüz değil.

"Git." İçimdeki tüm kızgınlığı bu kelimeye yüklüyorum. "Yalnız kalmak istiyorum, anlıyor musun?"

Başını sallayıp aceleyle odadan çıkıyor ve ahşap kapıları sessizce kapatıyor.

Tapınağa girmeyeli haftalar oldu. Thamaos'un Kuzey Toprakları'na gitmemi emreden aşkın sesini en son duyduğumdan beri haftalar geçti. Dizlerimin üzerinde ne kadar kalırsam kalayım beni duymayacağından korkuyorum. Ya da belki de planımız hakkındaki fikrini değiştirdi ve beni dışladı. Umarım yanılıyorumdur çünkü ona büyük bir hediye getirdim.

Tanrı Bıçağı'nı güneşin aydınlattığı sunağa bıraktığım andan itibaren, lordumun Gölge Dünya'dan benimle konuştuğuna yemin ettim. Bu kutsal yerin koridorlarında sessiz bir mırıltı dolaştı, sonra her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Onun talimatlarına ihtiyacım var. Onun yönlendirmesine. Onun güvencesine.

Bu yüzden kanıyorum. Ve bekle.

Bir kez daha parmaklarımı kana batırıyorum ve sunağın üzerine üç rün çiziyorum. Bağlantı. Sadakat. Sadakat. Derin bir nefes alarak alnımı mermer kürsüye, Thamaos'un ve Doğu Toprakları'nın kral ve kraliçelerinin bir zamanlar dinlendikleri, ayinleri izledikleri yere bastırıyorum.

isimlerini. Bir kol boyu ötede, yakında benim olacak olan yaldızlı taht duruyor, kazanmam gereken bir onur.

Tiressia'nın Ebedi İmparatoru.

Thamaos bir keresinde, artık dünyanızı arzulamıyoruz, demişti. Ama Nether Reaches bizim evimiz değil ve Eridan diyarımız da artık yok. Tanrılar ayağa kalkabilir ve ölümsüz yaşam güçlerini Tiressia'nın kutsanmış topraklarına sunabilirler. Bizim aracılığımızla gerçek gücü tanıyabilmeniz için size bir teklif. Çünkü bu imparatorluğu birleştirecek olan sensin, küçük prensim. Hatta belki de dünyayı.

Aklımdan bir düşünce geçiyor. Hükümdarlık koltuğuna oturduğumda, lordum gerçek ismimin hatırasını bağışlayacak mı? Onun olmadan önce kim olduğumun hatırasını? Uzak bir parçam bilmeyi, gölgeler tarafından gizlenen, ruhlarla hayatta kalan isimsiz bir varlıktan daha fazlası olmayı arzuluyor. Bazen o genç adamı hatırlıyorum, şu an olduğu gibi. Thamaos'un seçilmişi olarak geçirdiğim yılların ötesinde, ibadet ve ritüel eylemindeki bir şey iliklerime kadar tanıdık geliyor. Hatta doğu kıyısında bir serseri olarak geçirdiğim yılların bile ötesinde.

Ayrıca büyüyü de hatırlıyorum. Güçlü, vahşi ve karanlık. Damarlarımda sıcak akıyor.

Benim büyüm. Sadece ve sadece benim kontrolümde.

Soğuk bir cereyan ensemdeki saçları gıdıklıyor. Salondaki her bronz mangalın alevleri titriyor ama sanki ateşin üzerine hafif bir nefes üflenmiş gibi dururken başımı kaldırıyorum.

"Küçük prens." Thamaos'un sesi bu adanmışlık, ayin ve kurban odasına süzülüyor ve yükselen tüm anılar silinip gidiyor. "Başarısız oldun," diye fısıldıyor lordum ıslıklı bir sesle. "Onları öldüremedin. Hepsini değil. Silver Hollow'daki Cadı Yürüteç sayesinde."

Gözlerimi kapatıyorum ve boncuk boncuk ter boynumun kenarından aşağı süzülüyor. Bu gece ayin salonu soğuk ama öfke göğsümde bir şenlik ateşi gibi yanıyor. Thamaos'un son talimatı Buz Kralı Colden Moeshka'yı yakalamak ve Frostwater Ormanı'nın kenarında yaşayan tüm Cadı Yürütenleri yok etmekti. Ben de bunu yaptım. O lanet Raina Bloodgood ve birkaç kişi dışında.

Ve bu kolay değildi.

"Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı lordum. Garujo Winterhold'a yapılan saldırıdan sonra soldu. Hortumlamam onu öldürdü."

Bir elimi koyu granit sunağa bastırıyor ve kesik kesik nefes alıyorum. Uzun hayatım boyunca pek çok insanı kabuğa çevirdim ama Garujo'nun ölümünden duyduğum ıstırap beni boğuyor. Hayatta kalmam için canını feda etmiş olsa da, bu kayıp bana çok ağır geliyor.

"Cadının da yardımı vardı," diye devam ediyorum. "Un Drallag cadıyı Silver Hollow'dan koruyabilmek için Neri'yi serbest bıraktı. Şimdi bulmam gereken başıboş bir tanrı ruhu var."

Sözde beni bu toprakların imparatoru olarak görmek isteyen ama Kış Yolu'nda yardımını sunmayan biri.

Yansıyan bir ateş ışığı dikkatimi çekiyor ve bakışlarım sunağa, büyük hediyeme kayıyor. Silaha uzandığımda, tüm parça -siyah kemik bıçak bile- buz gibi. Ama en azından burada. Şüphesiz lordum gurur duyacaktır.

"Bundan iki iyi şey çıktı," diyorum ona, ilk konuyla ilgili pişmanlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak. "Colden Moeshka'yı yakaladım ve Raina Bloodgood'un Tanrı Bıçağınıza sahip olduğunu öğrendim lordum. Yüzyıllar süren yokluğun ardından bu hazineyi eve getirdim." Ne kadar aptalca olursa olsun sormam gereken bir soru öfkelenirken, yalvarırcasına bıçağı uzatıyorum. "Tanrı Bıçağı'nın nerede olduğunu biliyor muydunuz lordum? Kralın koleksiyoncusunun onu yapan, Raina Bloodgood'un da koruyucusu olduğunu? Bunca zamandır?"

Beni vadiyi yerle bir etmem için göndermesinin nedeni bu muydu diye günlerce düşündüm. Bunu bilmemin tek yolu Garujo'nun ruhunun, cadı ve ben köyün yeşil alanında dövüşürken bıçak üzerindeki Summerlander büyüsünü tanımasıydı. Tanrı Bıçağı'nı yüzümde parçaladıktan saniyeler sonra, Garujo'nun Keeper fısıltısı ve sağlayabileceği tüm anlayış içimde yankılandı.

Hamile bir duraklama havayı dolduruyor. Birkaç korkunç saniye boyunca haddimi aştığımdan emin oluyorum ama bir cevap dışında hiçbir şey olmuyor.

"Babası Bekçi'ydi. Cadı, kılıç ailesine döndüğü ve kabzasını kavradığı anda onun yükümlülüğünü miras aldı. O öldüğünde ve ruhu Gölge Dünya'ya girdiğinde, bu zamanın geleceğini biliyordum."

Nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum ama bu sefer daha fazla sorgulamamaya karar veriyorum.

"Diğer her şeye gelince," der, "Buz Kralı'nı yakaladığın ve Garujo'yu feda ettiğin için ödüllendirileceksin. Neri'ye gelince, şimdilik onun bir önemi yok. Onunla zaman içinde ilgileneceğim. Öncelikli kaygınız o Bekçi'nin Harabe Şehri'ne ayak basmasını engellemek olmalı. O ve Un Drallag'ın oraya doğru yola çıktıklarına şüphe yok. Planlarımıza müdahale etmelerine izin verilirse, benim dirilişim ve Tiressia'nın lordu olarak senin geleceğin sadece bir hayal olur."

Tüm aziz Kadimler adına. O önemsiz cadı sonsuza dek bir engeldir. Gerçi hiç önemsiz olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum.

"Malgros'taki adamlarıma haber göndereceğim lordum. Generalim de sahile doğru yola çıktı." Bir sonraki kelimelerimi dikkatle seçerek duraklıyorum. "Yine de bir sorun var. Bekçi'nin yerini bulma konusunda hiçbir yardımda bulunamam. Un Drallag kendini cadıya bağladı. Onu sahiplendi. İşaretini onun tenine kazıdı. Onu koruyacak. Şimdi bile onun zihnini benden koruyor."

Kral Regner öldükten sonra Colden Moeshka ile birlikte sarayımı ziyaret ettiğinde onunla tanışmış olsam da kimliğini bilmiyordum. Doğrusu, Un Drallag hakkında çok az şey biliyorum, sadece tarih kitaplarında okuduklarım. Ancak Quezira'nın yazarlarının masallarında tasvir ettiği gibiyse, suikastçılarımın ona karşı durabileceğinden emin değilim. O ve Raina Bloodgood bir yana.

Derimin altında öfke kaynıyor. Böylesine saygı duyulan bir Doğulu, kutsal gücünü nasıl paylaşabilirdi?

Çok aptalca. Çok

haince. Çok sorunlu.

Yankılanan bir nefes odanın içinde yılan gibi dolaşıyor. "Düşün küçük prens. Eğer Un Drallag onun zihnini koruyorsa, gücü uyanıyor demektir. Onu sifonlamak için bir kaynak olarak al. Yazlık Diyar'ı fethetmeyi başarmak için bir güç kaynağına ihtiyacın olacak. Un Drallag'ın büyüsünün sizi bekleyen herhangi bir savaş ya da muharebeyi atlatmanıza yetecek kadar güçlenmesi uzun sürmeyecektir."

Sunduğum elimi o kadar sert sıkıyorum ki kesik avucumdan kan akıyor ve taş zemine damlıyor. Un Drallag'ı al. Tiressia'nın gelmiş geçmiş en büyük büyücüsü. Onun gücünden ve ruhundan beslen.

Eğer bunu başarabilirsem, tanrıların ve insanların canı cehenneme.

Bir an geçiyor ve lordum sanki az önce en imkansız ama en arzu edilen çözümü sunmamış gibi devam ediyor.

"İkinci görevin için," diyor, "Un Moritra'daki Öfke'yi ortaya çıkarmalısın. Çok yakında. Onun değeri sınırsız. Ne pahasına olursa olsun onu kullan ki ben de yaşayanların ülkesine dönüp Tiressia'nın senin olmasını sağlayabileyim."

Bu olasılıktan haftalar önce ilk kez bahsedildiğinden beri olduğu gibi, düşüncelerime şüphe ve tereddüt hâkim. Tarih Fury'nin üç asır önce öldüğünü söylese de, lorduma göre o hâlâ hayatta. Un gibi

Drallag, hakkında sadece bir şeyler okuduğum bir kasırga efsanesi. Çok ölümcül bir efsane. Thamaos öldükten sonra Kral Gherahn'ın tahtını devirmeye çalıştığı için yeryüzünün çukurlarına zincirlenmiş.

Hâlâ emin değilim, sesimi yumuşatıyorum. "Lordum. Un Moritra'ya girecek güce sahip değilim. Rün duvarınızı aşamam. Ve Fury... Tecritte geçirdiği onca yıldan sonra delirmiş olmalı. Ona bütün olarak ihtiyacım var ve bu da onu işbirliğine ikna etmek gibi bir mücadele olacak. İçimde oldukça kızgın olacağına dair bir his var."

Alçak bir kahkaha duvardan duvara gürlüyor ve her devasa sütunun etrafında süzülüyor. Odanın kenarlarındaki kemerli gözlem köşelerinden yüksek, mozaik tavana yerleştirilmiş eğimli kirişlere kadar sesi takip ediyorum. İmkânsız olsa da, sanki Doğu Toprakları'nın uzun zaman önce ölmüş Tanrısı Thamaos tam buradaymış gibi hissediyorum.

"Un Moritra seni tanıyacak," diyor. "Ve Fury işbirliği yapacak. Onu serbest bırakmadan önce zekice bir anlaşmayla bağla. Yardımına karşılık ona tam özgürlük teklif et. Sağlığını geri kazandırın. Sonra adamların Un Drallag'ı yakalama görevini yerine getiremezse, Fury yerine getirecektir. Başka seçeneği yok. Fury seni ve Buz Kralı'nı güvenli bir şekilde Yazlık Diyar'a götürebilir."

Frost King.

"Lordum, Asha'nın lanetinin Ulra Dağı'na kadar uzanmadığından emin misiniz?" Şüphe göstermemem gerektiğini bilsem de

bilmeli. "Onu oraya götürürsem kral toza dönüşmez mi?"

"Neden bu kadar endişelisin?" Thamaos diyor ki. "Ona ihtiyacım var. Yapamayacak olsaydım istemezdim. Ulra Dağı Harabe Şehri değil ve bu Asha'nın hatasıydı. Dediğimi yap, küçük prens. Senin için yolu açtım. Tek yapman gereken takip etmek."

Hava bir kez daha hareket ediyor, her ateş ışığı parlıyor, sonra lordumun varlığı kayboluyor.

Uzun dakikalar sonra uyuşmuş bacaklarımın üzerinde duruyorum ve ay ve güneşin ritüel çemberinde Ghent Taşı'nın altına kazınmış rünleri, Tanrı Bıçağı'nın beyaz granit kabzasına Un Drallag'dan başkası tarafından yerleştirilmemiş şeffaf kehribar küreyi inceliyorum.

Al onu, dedi Thamaos. Söylemesi yapmasından daha kolay. Yine de, meydan okumayı her zaman sevmişimdir.

Böyle bir tahakküm düşüncesi beni gülümsetiyor, tıpkı Raina Bloodgood'un şakağımdan çeneme kadar açtığı bıçak yarasına acı verdiği gibi. O zaman onu hayal ediyorum, cadıyı. O güzel yüzünün tanıdık kaşlarını çatmış halini. Un Drallag sayesinde artık onun zihnine sızamıyorum ve Eastland Kardeşliği'nin korumaları sayesinde, Görme yeteneğiyle beni göremiyor.

Ama uçsuz bucaksız ve ışıltılı Quezira şehrinin üzerinde uzanan zifiri karanlığa adımımı atarken, aramızdaki kilometrelerce kara ve deniz boyunca ona bir mesaj gönderiyorum.

"Yükseliş başlıyor Lovely," diye söz veriyorum ona. "Ve canını yakacağım."

OceanofPDF.com

2

RAINA

The Northland Break

Frostwater Wood, Kış Yolu

Görme yeteneği en derin sezgilerle birlikte gelir. Kanımda bir titreşim. Derim ürperiyor. Arüzgarda titrer. Hâlâ bu yeteneğin birçok yönünü öğreniyorum, keşfim sığ bir keşif. Ama bunların her biri şu anda gerçekleşiyor, sanki gecenin kendisi duyamadığım bir mesaj içeriyormuş gibi.

Yine de mesajı hissediyorum, Alexus'un prensi uzak tutmak için zihnimin etrafına diktiği bariyere dokunuyorum. Araya girme girişimi, kaleden ayrıldığımızdan beri kamp tartışmalarımıza hakim olan soruyu cevaplayacak kadar güçlü.

"Prens bir şeylerin peşinde," diye işaret ediyorum Alexus'a. "Sanırım harekete geçti."

Alexus karşımda oturuyor, Kış Yolu'nun kenarındaki bir açıklıkta aramızda ateş yanıyor. Uzaktan kederle uluyan beyaz bir kurt ve kederli bir şarkı söyleyen yalnız bir gece kuşu dışında orman ve içindeki tüm canlılar uyuyor. Soğuk ve sert bir yağmur tehdidi havada asılı dursa da, bir su cadısı ve Winterhold'un okçusu olan Joran Dulevia bu gece üzerimizde bir kalkan tutuyor. Yorgun olduğu için uzun sürmeyecek ama bu dinlenmeye çok ihtiyaç var.

Şimdiye kadarki yolculuk, başta seyahatlerimizi yavaşlatan sağanak yağışlar olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı zorlu geçti. Grubumuzdan pek çok kişi çam iğnelerinden oluşan bir yatakta dinleniyor ve yanan sıcaklığın yakınında kuruyor. Bu yolculuk başladığında iki düzineden fazla kişiydik. Şimdi dokuz kişiyiz. Bazıları erkenden vazgeçti. Geri kalanlar ise devam edemeyecek kadar yorgun oldukları için dün geri döndüler. Vadiye ulaşıp Finn ve diğerlerine hayatta olduğumuzu haber verebilmemiz için yağmurun durması gerek.

O zaman güneye gitmeliyiz. Hızlı olursak ve hava da bize yardım ederse Malgros, Hampstead Loch'tan üç haftalık bir yolculuk mesafesinde. Oraya vardığımızda bizi yeni bir savaş bekliyor: Malorian Denizi'nden geçişi sağlamak ve daha da zoru, Fia Drumera'nın Harabe Şehri'ni çevreleyen büyülü koğuşlardan geçmenin bir yolunu bulmak.

Zaman bizim tarafımızda değil.

Kız kardeşim bana bakıyor. Alexus'un yanında oturmuş, hançerini bileyliyor. Solunda, bir dirseğine yaslanmış, İzlanda'nın Reede köyünden gelen Joran oturuyor. Mondulak Sıradağları'ndan bir rün cadısı ve kâhin olan Callan Terzerak

yanımda oturmuş, toprağa farklı rünler çiziyor. Hel ve

Rhonin solumda, bir kese çam fıstığını paylaşırken alevlerin dansını izliyorlar. İzlanda'nın Tori köyünden savaşçılar Keth Rukano ve Jaega Lor geceyi geçirmek üzere çoktan dinlenmeye çekilmişler.

"Onu gördün mü?" Alexus işaret ediyor. "Prensi mi?"

Başımı sallıyorum ve ahşap kehanet kabımdaki suyu fırlatıyorum, oluşmayan bir hayalin son kızıl dallarını serbest bırakıyorum. Finn ve diğer hayatta kalanların yanmış köyleri dolaştıklarını, ölüleri gömdüklerini ve bulabildikleri her şeyi kurtardıklarını gördüm. Ayrıca Vexx'in at sırtında güneye doğru ilerleyişini ve son dokuz gündür bir zindana kapatılmış olan Colden'ı gördüm.

Ama prens? Gece yarısı geldiğinde bu ışıksız ormanda onu bulmak bir yıldız ışığı zerresi kadar imkânsız. Onu aradığımda tek gördüğüm, büyülü ipliklerle birbirine bağlanmış düzinelerce yüzen rünle dolu kırmızı bir sis, Callan için çizdiğim rünler, koruma, görünmezlik ve kutsama için olduğunu söyledikleri rünler. Yine de, onu göremesem de, planlarının yerine oturduğundan eminim.

Ateşin içinde bir odun parçası kayıyor ve kıvılcımlar uçuşuyor. Yüzüme vuran ısıdan irkiliyorum. Gece yaktığımız ateş bazen hayatta kalmak için bir araçtan ziyade bir eziyet, acı dolu anılara ve kabuslara açılan bir başka kapı gibi geliyor.

Prensin kamp alanının kalıntılarını geçtiğimizden beri mücadele ediyorum. Ölüm kokusunun bir kokusu

ve bastırdığım tüm anılar yeniden, keskin ve şiddetli bir şekilde ortaya çıktı. Hepsini çok sık tekrar yaşıyorum. Yangın, ölüm, korku. Gölge Dünya'nın kapıları bile sonsuz bir kafes vaadiyle beni kışkırtıyor.

Orada bekleyen tüm o ruhları hala görebiliyorum, her biri prens beni aşağı sürüklediğinde varlığıma odaklanmıştı. Onların tıslayan seslerini duymayı bırakacağımdan şüpheliyim.

Bekçi.

Kahin.

Şifacı. Diriltici.

Katil.

Cadı.

Sadece bir tanesinde yanıldılar. Ben dirilişçi değilim.

Rahatlık bağı okşuyor, sol göğsümün üzerindeki rünü farkındalıkla ısıtıyor. Başımı kaldırdığımda Alexus'un endişesi içime sızıyor, sıcak ve güven verici. Bağ konusunda çok yetenekli, sanki bunu daha önce yaşamış gibi. Büyü bilgini olabilir, ama eğer ben onun sahiplendiği ilk kişiysem, bu onun için nasıl bu kadar basit olabiliyor?

Söz konusu rün olduğunda benim için aramızda aşılmaz bir mesafe var. Alexus bana uzandığında, bunu tamamen hissediyorum. Ama ona ulaşmaya çalıştığımda, kendimi bir uçurumun üzerinde, çağıran bir boşluğun üzerinde dururken buluyorum.

Callan uçurumun korku, endişe ya da zihnimin yarattığı bir engelin tezahürü olduğunu söylüyor. Üstesinden gelemediğim bir engel.

Joran beni izlediği için düşüncelerim dağılıyor. Gözlerinin grisi neredeyse gri tenine uyuyor, irislerinin etrafındaki arjantin rengi halka parıldıyor.

Geniş boğumlu elini uzun, gümüş rengi saçlarında gezdiriyor ve kolunu bükülmüş dizine dayayarak Alexus ile benim aramda bir işaret yapıyor. "Siz ikiniz her zaman çok gizlisiniz. Neden paylaşmıyorsunuz? Çoğumuzun anlayamayacağı açık konuşmalar yapmak kabalık."

"Belki de sen de bizim gibi Raina'nın dilini öğrenmeyi denemelisin," diyor Callan, bronzlaşmış kafa derisinde biriken buğuyu silerken. Callan'ın kafasının yarısı tıraş edilmiş ve rünlerle işaretlenmiş, diğer yarısı ise Nephele'ninki gibi kafatasına doğru örülmüş siyah ve gümüş saçlarla kaplı.

"Kolay değil Joran," diye ekliyor Rhonin, "ama biz öğrenebiliyorsak, sen de öğrenebilirsin."

Yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyor. Rhonin ve Callan'ı uzun zamandır tanımıyorum ama şimdiden kalbimin bir parçasını kazandılar.

Joran sanki benimle iletişim kurmayı öğrenme düşüncesi çok saçmaymış gibi ofluyor.

"Muhtemelen boşa bir çaba." Hel ağzına bir çam fıstığı attı. "Nephele'ye göre Alexus birkaç hafta içinde akıcı konuşmaya başlamış. Bu senin muhtemelen asırlarını alır."

"İyi deneme," diye yanıtlar Joran. "Kolay kolay kırılmam.

Yine de ölümsüz bir büyücü olmayı utanç verici bulabilirim.

Güzel bir kızla konuşabilmek için nadiren kullanılan bir el dilini öğrenmekten daha iyi bir şey yapamam."

Alexus sert bakışlarını bana yöneltiyor. Bakışlarındaki kızgınlık parıldıyor, İzlandalıya karşı sabırsızlığı gözle görülür şekilde artıyor. Alexus liderimiz, öğrenilmiş güç söz konusu olduğunda tek bir zayıflığı olan seçkin bir büyücü.

Su büyüsü onu sonsuza dek atlattı.

Şiddetli okçuluk yetenekleri ve su üzerindeki hakimiyetiyle Joran grubumuz için önemini biliyor. Saatlerce yolculuk yaparken fiziksel olarak zorlandığı için amansız yağmurda pek yardımcı olamadı ama Yazlık Ülke'nin ana liman şehri Itunnan'ın güneyindeki Malor Denizi ve Ske-Trana'nın çöl bölgelerini sağ salim geçmemizde kritik bir rol oynayabilir. Bu sebeplerden ötürü, kovulmaktan pek korkmuyor.

Alexus'un çenesinde bir kas tüyü belirdi. "Raina'nın tek söylediği, prensin bir şeylerin peşinde olduğuydu."

Parmakları boynunda bir kolye gibi asılı duran eski bir anahtarla uğraşıyor. Winterhold'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra bana uzun zaman öncesinden bir hatıra olduğunu söylemişti. Bir tılsım. Ne için olduğunu hatırlayamıyor.

"Bir şeylerin peşinde misin?" Joran alay ediyor. "Dahi Kahinimizden dahiyane bir çıkarım."

Alexus'un boğazından bir hırıltı yankılanıyor. Joran tehlikeli bir şekilde Cadı Koleksiyoncusu'nun ulaşabileceği bir yerde oturuyor, tek engel kız kardeşim. Ve iyi bir engel değil. Küçük bir biley taşını hançerinin ucuna sürterek keskin bir bakış atıyor

İşine dönmeden önce Joran. O ve Joran sürekli didişiyorlar, bu yüzden dilini tuttuğunda şaşırıyorum, yine de minnettarım.

Bir başka sorun da grubumuzdaki bazı kişilerin, yani Joran'ın, Alexus'un intikamcı bir tanrının ruhunu anavatanlarına saldığını öğrenmekten hoşlanmaması oldu.

Benim için.

Bu yüzden Alexus'un yanında değil de karşısında oturuyorum. Neden herkes uyuduktan sonra onun çadırına gizlice giriyorum. Neden yalnız kalana kadar ellerimizi kendimize saklıyoruz. Bu yolculukta ihtiyacımız olan son şey daha fazla sürtüşme ama sürekli yakınlık herkesi rahatsız etmeye başladı.

Tek kurtuluşumuz Neri'nin Winterhold'da olmaması. Alexus'la yaptığı pazarlık yerine getirilmiş olmasına rağmen o ve kurtları bizi takip ediyor. Kurtlar sağlıklı bir mesafeyi koruyor ve Neri arkamızda meraklı, soğuk bir rüzgâr şeklini aldı. Ne istediğini ya da kendini gösterip göstermeyeceğini bilmiyoruz. Yine de bu kadar yakından takip etmesinin bir nedeni olduğunu ve ortaya çıkacağını düşünüyorum. Çoğu korkunç şey gibi, bu da sadece bir zaman meselesi.

Alexus'un sağ tarafında Helena elini Rhonin'e uzatır. Rhonin ona çam fıstığı kesesini uzatırken uzun, kırmızı bir örgü omzunun üzerinden kayar. Hel sert bir hareketle bir cevizi doğruca Joran'ın göğsüne fırlatır. Arkadaşımın İzlandalı'nın yüzünü hedeflediğinden hiç şüphem yok.

Hedefini vurmasını ne kadar isterdim.

Joran kazağının önünü siliyor. "Her zaman böyle acımasız bir çocuk musun?"

Hel meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor. "Her zaman böyle iğrenç bir pislik misin?"

"Sadece nefes aldığı zaman," diyor Nephele.

Joran'ın sırıtışı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşür. "Bir zamanlar nefes alışımı severdin. Ağır ve bütün gece kulağında."

Nephele kafasını çeviriyor. Kız kardeşimin yüzünde tiksinti ve güvensizlik belirirken benimki de dahil olmak üzere herkesin gözleri irileşiyor. Tanrım. Onunla Joran arasındaki gerginliği hepimiz hissettik, gergin ve kopmaya hazır. Ama şimdiye kadar ben bile bu gerilimin neden var olduğunu bilmiyordum. Kız kardeşim hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey olduğunu hatırlattı.

Alexus'un sesi batıda alçaktan yuvarlanan gök gürültüsü kadar derindir. "Konuşmayı kes, Joran. Eğer konuşmaya devam etmek istiyorsan."

İzlandalı o dayanılmaz sırıtışını takınır, ayağa kalkar, bir fener kapar ve gitmek için döner.

Tam ondan kurtulduğumuzu düşündüğümde, geri dönüyor. "Biliyorsun. Ben çocukken köyümüzde bir Kahin vardı. Tiressia'yı tamamen terk etmeden önce birkaç yıl İzlanda Ovaları'nın kenarında yaşamış bir kadın. Köylüler onun Loria'nın çocuklarının, yani ilk Cadı Gezginlerinin soyundan geldiğini iddia ederdi. Tiressia ve Eridan arasında yürüdükleri söylenenler. Büyük büyünün ilk uygulayıcıları. Loria'nın rahminden ziyade onun iradesinden doğmuşlar. Bir tanrıdan doğdular ama hâlâ ölümlüler. Nadir bir yaratık.

Bir tanrıyla bir cadı arasında. İnsanlar onu görebilmek için her şeyi göze alarak Ovalar'ı geçtiler."

Alexus İzlandalıya keskin bir bakış atar, sanki Joran'ın söylediği bir şey bir hatırayı yerinden oynatmış gibidir.

"Babam kadının, mesafe ne olursa olsun, onu dışarıda tutmayı amaçlayan tüm zihinsel korumaları kırabileceğine yemin etti. Şu andan çok daha fazlasını görebiliyordu. Aslında, bir insanın geçmişini görmeyi öğrenmiş ve hatta geleceğini bile görebiliyormuş." Gözlerini kısar. "Bunu duydun mu? Lanet olası gelecekleri."

Bununla nereye varacağını bildiğimi hissediyorum ve bir yanım ona siktirip gitmesini söylemek istese de, diğer yanım dikkatini vermeyecek kadar ilgisini çekiyor.

Joran herkesin yüzüne bir bakış attı. "Prensin şu anda saldırmasının bir nedeni olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Ayrıca Fia Drumera'nın Yeşim Nehri'nde esir tutulan eski sevgilisini görünce teslim olacağı umuduna bel bağlamak için fazla zeki olduğu konusunda da hemfikiriz. Colden Moeshka'yı fidye olarak kullanmak gerçekten de daha büyük bir savaş başlatabilir, korku hep buydu. Ama kral sadece bir dikkat dağıtıcıdır. Doğu'nun Prensi otuz yıldır Yazlık Diyar'la bu oyunu oynuyordu. Yeni bir taktiğe ihtiyacı vardı. Cephaneliği için mükemmel silahlar. İki tane var."

İki. Benim sayemde. Colden ve Tanrı Bıçağı.

"Ancak bu, gerçekleştirmeyi umduğu diriliş için bir üçlü değil," diyor Joran. "Hâlâ üçüncü bir unsura ihtiyacı var.

Ateş Kraliçesi'nin korumalarını aşıp Tanrıların Korusu'na ulaşmasını sağlayacaktır." Joran fenerini bana doğru tutuyor. Sıcak ışık ağır kaşlarının sert çizgilerini gölgeliyor. "Ne yazık ki bizim için, tıpkı vadide olduğu gibi, o silahın ne olduğunu görebilecek tek kişi sensin, Bloodgood. Prens 'bir şeylerin peşindeyse', bunu çöz. Geçmişi değiştiremezsin ama geleceği değiştirme gücüne sahipsin. Ellerinde daha fazla ölümle yaşamak istemiyorsan bu sefer işleri berbat etme."

Joran'ın sözleri beni sinirlendirmeli. Bir ay önceki ben, bu son sözler için onun yüzüne vurabilirdi. Ama bunun yerine, rünüm parlak bir ısıyla ısınırken bile ruhum batıyor.

Kampın içinden güç gümbürdeyerek geçiyor, ardından yukarıdaki dalları hışırdatan elektrikli bir rüzgâr geliyor ve yapraklı gölgeliği tenimi karıncalandıran mavi, çatırdayan bir enerjiyle dolduruyor.

Alexus'un büyüsü.

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıp İzlandalı'yla yüzleşiyor, yumruklarında kobalt ışığından iki hançer sıkıyor.

Alexus'un gücü her geçen gün daha da canlanıyor. Hepimiz gibi o da doğası gereği bazı konuları görüyor ve diğerlerini manipüle etmeyi öğrenmiş durumda. Ama aynı zamanda enerjiyi çağırabiliyor, emebiliyor ve çeşitli şekillerde yoğunlaştırabiliyor. Hatta bana, Frostwater Ormanı'na girerken kullandığım ışık kılıcıyla, Kış Yolu'nda bir Doğulu'ya karşı hayatımı kurtaran büyüyü öğretti. Bu aynı tür büyünün daha küçük bir formuydu.

Alexus'un vadinin yakınındaki adamları öldürmek için kullandığı güç. Tamamen yenilendiğinde neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Alexus'un hançerlerine karşılık olarak Joran kollarını iki yanına kaldırır ve etrafında ormanı doyuran sudan oluşan, her bir ucu Alexus'u hedef alan bir düzine gümüşi ok belirir.

Kız kardeşim hariç geri kalanımız ayaktayız, ancak bu büyücü ve cadı sonunda çarpışırsa yapabileceğimiz bir şey olduğu şüpheli.

Birdenbire, yüzlerce parlak sarmaşık ıslak tahtadan kayarak birbirine dolanıyor ve Alexus ile Joran arasında hızla bir duvar oluşturuyor. Kız kardeşime bakıyorum, büyüsünün havada titreştiğini hissediyorum. Yaptığı işi görmek için arkasını dönmüyor. Sadece gülümsüyor ve bıçağını bilemeye devam ediyor.

Joran kibirli bir kahkaha atar ve ellerini bileklerine doğru savurur. Su okları ileri doğru fırlar, yere yağmadan önce canlı ablukaya saplanır.

Akıllıca uzaklaşırken tek söylediği, "Araya giren kaltak. Buna pişman olacaksın."

Nephele sırıtıyor. "Ben olsam bahse girmezdim."

Misilleme olarak Joran'ın kalkanı yok olur ve buz gibi, tüküren bir yağmur yağmaya başlar. Sarmaşıkları geri teperken Nephele lanetler yağdırır ve herkes sığınaklarına doğru yönelir.

Alexus'a gidiyorum. Hâlâ sinirli bir şekilde İzlandalının kampımızın kenarındaki çadırına girmesini izliyor. Omzuna dokunduğumda dönüyor. Hançerleri mavi kıvılcımlara dönüşüyor ve sonra hiçbir şey olmuyor.

Yalnızız, bu yüzden elimi tutuyor ve beni öpüyor, dudaklarında yağmurun ve büyünün tatlı tadı var.

"Joran'ı görmezden gel," diyor, sanki boynumda hissettiğim sorumluluk boyunduruğunu görmüş gibi. "O senin derinin altına girmek istedi. Başarmasına izin verme." Derin bir nefes veriyor ve yüzündeki yağmuru siliyor. "İkimiz için de yeterince başarılı olmasına izin verdim."

Ama bunu görmezden gelemem. Çünkü Joran haklıydı. Daha önce de halkımı hayal kırıklığına uğrattım.

Onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

OceanofPDF.com

3

İSMİ OLMAYAN PRENS

Iancak ertesi sabah Rite Hall'a dönüp kendimi beslenmeye zorlayabiliyorum.

Bazen olduğum bu şeyden nefret ediyorum ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Daha güçlüyüm. Tamamen iyileşmek için daha fazla beslenmem gerekecek ama yaralarım şimdiden iyileşiyor, yüzümdeki kesik karıncalanıyor, yanıklarım sıkılaşıyor.

İşim bittikten sonra oradan ayrılıyor ve dehlizlerde dolaşıyorum. Hava durgun ve soğuk, ben dörtgenin batı tarafına doğru yürürken güneş yükseliyor.

Eskiden Thamaos'un taht odası olan Ayin Salonu, kampüsün doğu tarafında, avluyu ve meditasyon bahçesini çevreleyen on salondan biri olarak yer alıyor. Kuzey tarafında Kardeşliğin yatakhaneleri ve yaşam alanları bulunurken, güney ucunda bu saatte hâlâ boş ve sessiz olan toplantı, yemek ve zanaatkâr odaları yer alıyor.

Batı tarafında Triad yer alır; bu üç bina kamusal alanları belirler. Yaldızlı kubbelerle örtülü ibadet salonu ve büyük kütüphane ile merkezi gözlemevi

Tapınağın taçlandıran ihtişamı, sihirli temperli cam panellerle kubbelenmiştir.

Merkezi gözlemevinin geniş alanına girdiğimde, Kraliyet Muhafızlarımın kaptanı Thresh, iki gece nöbetçisinin gündüz nöbetçilerinin vardiyalarını almasını beklediği ana girişten geçiyor.

Thresh parlatılmış zeminde bana doğru yürüyor. Bronz deriler ve uzun çizmeler giymiş halde, kütüphanenin devasa ahşap kapılarının önünde duruyor ve sert bir duruşa geçiyor. Ayaklarını iki yana açmış, ellerini arkasında sıkıca kavuşturmuş, geniş omuzlarını ve güçlü çenesini dik tutuyor.

Kütüphanenin girişini çevreleyen sütunlara monte edilmiş iki meşale ve gözlem kubbesinden süzülen sabahın ilk ışıkları salonu aydınlatıyor. Ateşin ışığı Thresh'in çelik zırhından ve kılıcının cilalı kabzasından yansıyor. Hatta kısa sarı saçlarının tellerinde bile parıldıyor, kalın ve uysal ve teni gibi altın rengi, bana doğru baktığında kahverengi gözlerinin üzerine düşen asi koyu tutam dışında.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, bakışlarım kaptanımın yanından kütüphane kapısına doğru kayıyor. Bir anda göğsüme keskin bir sızı saplanıyor ve boğazım yanıyor, tıpkı bir çığlık atmak için yanan bir boğaz gibi. Zihnimin derinliklerinde uğuldayan bir çığlık, yukarıdaki gece karanlığı camına vuran ağır yağmur damlalarını bastırıyor.

Şaşırdım, duraksadım. Yukarı baktım. Dışarıdan yeni gelmiştim. Gökyüzünde birkaç kabarık buluttan ve soğuk, güneşli bir gün vaadinden başka bir şey yok. Yine de saçlarımdan gözlerime damlayan hayali suya dokunmak için açıklanamaz bir ihtiyaçla doluyum. Ciğerlerimden yükselen bir çığlıkla kütüphaneye koşuyorum. Bu dürtü o kadar güçlü ki kaptanımı itip kapıları açmamak için kendimi zor tutuyorum.

Neyin peşinde, bilmiyorum.

Bu his geldiği gibi hızla geçiyor. Şaşkınlıkla boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum ve biraz dengesiz de olsa yürümeye devam ediyorum. Thresh bakışlarını uzun bir süre benimkilere dikiyor, omurgası bir yay kirişi gibi kaskatı. Sorunun orada yandığını görebiliyorum.

Bunu sana kim yaptı?

Bizi ayıran son adımları atarken gözlerini benden çevirip ibadet salonunun girişine dikiyor. Prensinin ve adamlarının önünde duran bir muhafız yüzbaşısına yakışan da budur ama boğazının yutkunmak için hareket etmesinden bir mücadele seziyorum. Beni bu yaralı ve solmuş halimle görmekten duyduğu rahatsızlığı.

"Sahilden bu kadar erken dönmeni beklemiyordum."

Thresh sesini alçak ve gergin tutuyor. "Colden Moeshka ve Tanrı Bıçağı ile döndüğüne dair haber aldım. Yapacak çok şey olmalı. Vexx Kuzey Toprakları'ndayken ve Garujo... gitmişken... burada olmak istedim."

Gitti. Sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki en eski arkadaşımı ben öldürmemişim gibi.

"Geldiğine sevindim," diyorum ona, elimdeki işe odaklanarak. "Hapishaneden bir suçluyu daha almanı istiyorum. Onları odama getir."

Bu düşünce vicdanımı kemiriyor. Thresh onları daha kapımdan içeri sokmadan benim için öldürecek. Tek yapmam gereken ruhlarını içime çekmek.

Yine de mide bulandırıcı bir his ortaya çıkıyor ve böyle bir tepki verdiğim için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Ye ya da yaralı ve zayıf kal. Ye ya da öl. Seçim zor değil.

Thresh başını çeviriyor, kara kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bir tane daha mı? Durumunuz göz önüne alındığında, prensim?" Düzeltme için beni inceliyor.

O haklı. Her ne kadar öyle olmasını istemesem de.

"Şunu üç yapalım. Önümüzdeki günlerde Un Moritra'ya bir yolculuğumuz var. Daha hızlı iyileşmem gerek. Üç tanesi işimi görür."

"Elbette, Majesteleri. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Gavril ve Crux'u bir mesajla birlikte Malgros'a gönderin. Ghentli Alexi ve Raina Bloodgood büyük ihtimalle Malgros'a gidiyor. Bulunmalarını, yakalanmalarını ve bana getirilmelerini istiyorum. Derhal. Rünik bir bağ paylaşıyorlar, bu yüzden muhtemelen hesaba katılması gereken bir güç olabilirler. Ama onları elimde istiyorum. Bir an önce."

Bir kez daha başını salladı. "Crux'u görmek için şimdi kuşhaneye gideceğim, Majesteleri. Tekrar uçmaya hazır

olmalı."

"Vexx'e düşmanlarımızı canlı istediğimi bildirdiğinden emin olun. General intikam alma ihtiyacı hissederse, Raina Bloodgood gelmeden önce onu cezalandırabilir. Bana biraz bıraktığı sürece sorun yok. Ama Ghentli Alexi'ye zarar verilmeyecek. Gereğinden fazla değil."

Kaptanım başını eğdi. "Evet, prensim. Olmuş bilin."

Thresh kovulmamı bekliyor. Elimi salladıktan sonra dönüyor ve her zamanki gibi itaatkâr bir şekilde ana girişe ve nöbetçilerine doğru yürüyor.

O gittiğinde dikkatim yine o lanet kütüphaneye kayıyor. Hala kubbede dans eden güçlü bir yağmur sesini duyabiliyorum, zihnimin arkasında kızgın bir hayalet gibi dolaşıyor, fısıltılarla kovalanıyor.

Acele edin. Acele etmeliyiz.

Bu aralıksız ve belirsiz hatırlamadan rahatsız olarak, Eastland Toprakları'nın tarihini ve irfanını koruyan kapılara doğru dönüyorum. Neler olduğundan emin değilim. Binlerce kez önünden geçtiğim kütüphane neden şimdi beni çağırıyor. Ama içeri bakmaya zorlanıyorum.

Kütüphaneyi yöneten arşivciler, kütüphaneciler ve kâtipler henüz toplanmamıştı, bu yüzden tuniğimin altından ana anahtarı çıkarıp kapının kilidini açıyorum. Ağır levhayı sürükleyerek açıp eşikten içeri adım attığımda menteşeler gıcırdıyor.

Sadece ana koridorun her iki yanındaki rafların ilk yirmi sırası halkın incelemesine açıktır. Geri kalan her şey

Yaldızlı, kafesli bir duvarın ve kilitli bir kapının ardında yatan bu tarihi hazineler sadece seçkin bir grup tarafından korunuyor: arşivciler, kütüphaneciler, kâtipler, akademisyenler, Kardeşlik ve ben.

Odanın içindeki nadide eserleri daha fazla korumak için, üst kattaki altın kubbenin hemen altındaki küçük kare pencerelerden sızan güneşin ilk ışınları dışında burada çok az ışık var. Bu puslu aydınlık, dolambaçlı merdivenlere ve içeride saklı arşivlenmiş tomar ve parşömenlerin tozlu raflarına belli bir kasvet katıyor.

Ama bu görüntü değişiyor. Yaldızlı duvar kayboluyor ve ışık ay ışığının gümüşüne dönüşüyor, sanki daha önce gördüğüm şey bir serapmış gibi. Yanan mumlar ve acele ışıklar beliriyor. Çalışma masaları açık kitaplar ve parşömenlerle dolu. Metinler, parşömenler, mürekkep kapları ve tüy kalemlerle dolu bir ana masa.

Yine orada olmayan birine seslenme ihtiyacı hissediyorum. Bu kez bakışlarım dolambaçlı merdivenlerin tepesine kayıyor, ancak karanlıktan ve dışarıdaki tehditkâr fırtınanın gürültüsünden başka bir şey bulamıyorum.

Ama ruhum üzerine yemin ederim ki duman ve yıldız ışığının kokusunu ve tadını alıyorum.

"Prensim, bir sorun mu var?"

Alnımdan soğuk terler akarken karşı kapının kenarına tutunuyorum, nefes nefese kalıyorum, sahne düzelirken kendimi sabitliyorum, şimdi ve burada sabaha geri dönüyorum. Arşivcilerden biri kahverengi elbisesiyle karşımda duruyor.

Cübbe. Elleri birbirine kenetlenmiş, çizgili alnında endişe yazılı. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kanım tanıma ve en acı verici çaresizlikle ısınıyor, zihnim başka bir kayıp anının gölgesiyle perili.

> Gitmek için döndüğümde ona "Hayır," diyorum. "Sadece hatırlıyorum."

OceanofPDF.com

4

RAINA

Wsellerin dinmesinden önce iki gün daha amansız sağanak yağışlara katlanırlar.

Ama o üçüncü gün güneş doğar, ağaçların arasından süzülür ve o öğleden sonra ormanın üzerine en güzel pembe pus çöker.

Akşam karanlığı çöktüğünde çadırlarımızı her zamanki gibi çam iğnelerinden yapılmış kalın yatakların üzerine, ıslaklığı önlemek için derilerle kaplanmış olarak kuruyoruz. Yağmur hâlâ yağmıyor, bu da bize temizlenip ısınmış yağmur suyunda yıkanmak, açık havada yemek yemek ve Joran'ın kalkanı olmadan ateşin başında kurulanmak için zaman tanıyor.

Sadece Alexus bize katılmıyor.

Bugün üçüncü kez suları kontrol ettikten sonra çadırına gidiyorum. Kimse bakmıyorken içeri daldım. Kürkten bir yatağın üzerinde oturuyor, çantasına yaslanmış, deri pantolonu ve eski anahtarından başka bir şey giymemiş, eğilmiş dizinin üzerinde duran bir kitaba fener ışığında yazıyor.

Soğuk bir sağanakta çadırdan çadıra gizlice dolaşmak pek akıllıca değil, bu yüzden son iki gecedir Nephele ve Hel ile birlikte kalıyorum. Alexus bunun iyi olduğunu çünkü yağmur yağdığında iyi uyuyamadığını söylüyor. Ama ona katıldığım gecelerde onu bu şekilde, bir metnin içeriğini diğerine aktarırken buldum.

Kopya ettiği kitap eski bir günlük. Yanındaki büyük bir yün parçasının üzerinde ortası açık bir şekilde duruyor. Neredeyse arkaik, sayfaları kırılgan, deri kaplaması yıpranmış. Bir gece çok dikkatli bir şekilde inceledim, kapağındaki çoktan solmuş deseni çözmeye çalıştım.

Ancak yazdığı kitap yeniydi. Ay ve güneş desenini ve kapağına yapıştırılmış Kaplan Gözü taşını yolculuğumuzun ilk gecesinde çantasından çıkardığı anda tanıdım. Winterhold'daki masasından aldığım kitap bu. Sadece atasözleri ve kehanetler, der hep. Bu görev zihnini meşgul ediyor. Ama sayfalara gösterdiği özenden, eski günlüğün bundan daha fazlasını içerdiğine dair bir his var içimde.

Gözlerim aşağıya, alacalı göğsünün geniş kaslarına, karnının dalgalı düzlemine, pantolonunun çözülüp kısmen açıldığı ve olması gerekenden daha çekici olan koyu renkli bir saç izinin ortaya çıktığı yere kayıyor.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" İşaret ediyorum.

Doğrusu, onu bu halde gördükten sonra, sıradan bir akşam gezintisi isteyeceğim son şey. Ama daha fazla bekleyemeyecek sorularım var.

Rahat bir gülümsemeyle kitabını bir kenara bıraktı, tuniğini aldı ve "Bunu çok isterim" diye imzaladı.

KAMPTAN SONRA EL ELE KIŞ YOLU'NDA GÜNEYE DOĞRU ILERLIYORUZ.

görüş alanı dışında. Çakıllı yol yumuşak, su birikintileri ve birkaç çukurla delik deşik ama gün ışığı neyse ki yolu katlanılabilir hale getirdi. Geceler dışında nadiren yalnız kalabiliyoruz. Ama bu akşam bizi rahatsız edecek kimse yok, Neri'nin soğuk rüzgârı bile.

Alexus omzunu benimkine doğru itiyor. "Büyülemen iyi gidiyor. Seninle gurur duyuyorum."

Elime, lekesiz tenime bakıyorum. Alexus ve Nephele mümkün olan her fırsatta Hel ve bana göz kamaştırmayı öğretti. Ateşin etrafında otururken, yan yana at sürebildiğimiz zamanlarda ve benim için Alexus'un çadırına geldiğim gecelerin çoğunda. Büyüleme bizi Malgros ve ötesine güvenle götürecek, Itunnan'a geçmeye ve girmeye çalışırken şüpheleri uzak tutacak.

Alexus'un bana ders verdiği geceleri daha çok seviyorum. Genellikle çıplak kalıyoruz, Alexus ağzı ve parmak uçlarıyla cadı izlerimin her çizgisini takip ediyor.

"İyi bir öğretmenim var," diye gülümseyerek imzalıyorum.

Sorgulamaya başlamadan önce, değişiklik olsun diye rahatlamaya karar verdim. Alexus'la normal bir şeyler hissetmek için. Hayatta kalmak yok. Büyü öğrenmek yok. Diğerleriyle tartışmak yok. Sadece biz ve ormandaki bu sıradan an. Yapıdaki uçurumun yakınındayken de aynı şeyi hissetmiştim, yaşadığımız onca şeyin dışında bu adamla birlikte olmanın acısını. Hâlâ yaşadıklarımızın. Kaos içinde yaşarken huzurlu bir hayat fikri imkansız bir hayal gibi geliyor. Ama bu bakışlar bana barışın neden uğruna savaşmaya değer bir şey olduğunu hatırlatıyor.

Birkaç dakika boyunca şefkatli bir sessizlik içinde, birbirimizin arkadaşlığının ve ormanın içinden süzülen pembe ışığın tadını çıkararak yürüyoruz. Alexus'un yanakları soğuktan pembeleşmiş, uzun saçları dağılmış, yeşil gözleri bu ışıkta parlıyor. Memnun görünüyor. Bazen hayatının Colden'ınkine bağlı olduğunu bile bile nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyorum. Her an varlığının sona erebileceğini bildiği için hiç endişelenmiyor gibi görünüyor, oysa bu bilgi sinirlerimi kemiriyor. Sularda Colden'ı göremeseydim ve onun güvende olduğunu bilemeseydim, felaket olurdum.

Yolda bir dönemece geldiğimizde Alexus duraksıyor ve etrafına bakınıp yönünü bulmaya çalışıyor. "Av barınağım buradan çok uzakta değil," diyor, sanki bir an önce huzura o kadar dalmış ki nerede olduğumuzu ancak şimdi kavrayabiliyormuş gibi. "Belki bir günlük yol. Ve eğer yürümeye devam edersek, hemen ileride bir açıklık var. Eminim yakında yıldızları görebiliriz."

"Bu ormanı çok iyi tanıyorsunuz," diye işaret ediyorum, son dolunaya kadar gölgesine adım atmamış bir kadın olarak.

"Evet. Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı salladığımda -çünkü tabii ki başımı sallıyorum- devam ediyor.

"Çocukken babam beni Kuzey Toprakları'ndan İzlanda Ovaları'na, beceri eksikliğimi gidermesi umuduyla yaşlı bir su cadısını görmeye götürdü." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Olmadı. Ama o zaman bile vadiyi sevmiştim. Daha sonra, Doğu'dan kaçtığımda, Kuzey Toprakları'nın olmam gereken yer olduğunu hissettim, özellikle de bu ormanın yakınında. Babamı gururlandıracak şekilde her santimini öğrendim. O yolculukta burada çok zaman geçirdik. Onunla geçirdiğim son günlerden bazılarıydı. Bizim için iyi oldu."

Parmaklarım cevap vermek için geriliyor. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama sözlerindeki acıyı duyuyorum ve hayatının acı veren kısımlarına burnumu sokmak istemiyorum. Onun yerine şöyle diyorum: "Ben de babamı özlüyorum. Bazen onu tekrar gördüğümü hayal ediyorum. Ne konuşmalar yapardık. Onun nasıl bir hediye olduğunu fark edemeyecek kadar bencildim. Ama şimdi anlıyorum."

"Gençlik hepimizi aptal yerine koyuyor," diyor Alexus, tekrar bir araya gelmeden önce bir su birikintisinin etrafından dolanırken. "Keşke zaman daha nazik olsaydı. Sonsuzluğa sahip olsanız bile, yeterince ikinci şansınız yok."

"Baban sana büyü öğretti mi?" İşaret ediyorum. "Her şeyde bu kadar iyi olmanın nedeni o mu? Bağı kullanmak da dahil mi?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seni rahatsız eden bu mu? Yanlış bir şeyler sezdim."

Birlikte geçirdiğimiz zamanın rahatlığını bozmaktan nefret ediyorum ama dürüstçe cevap veriyorum. "Bağ senin için çok basit bir şey ama benim için imkânsız. Nasıl? Eğer işaretlediğin tek kişi bensem?"

Alexus duraksıyor ve birbirimize bakıyoruz. "Senden başka kimseyi sahiplenmedim. Ama bir zamanlar biri beni sahiplenmişti. İlk aşkım. İlk aşklar güçlüdür. Ve acı vericidir."

Bilmiyor muyum? Finn'i sularda her gördüğümde, yüz yüze geleceğimiz anı düşünerek midem bulanıyor. Bir zamanlar birlikte yaşlanacağıma inandığım adama nasıl yalan söyleyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Alexus ve çetesiyle kalmamın tek nedeninin Doğu Prensi'nden intikam almak olduğuna onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Diğer tek seçeneğim Finn'e gerçeği, eskiden sevdiği kızın artık Cadı Koleksiyoncusu'yla yatan kadın olduğunu söylemek.

Bulabildiği her fırsatta.

İsteksizliğini hissetmeme rağmen Alexus bileğini kaldırıyor ve gömleğinin manşetini geriye doğru kıvırıyor. Onu Tanrı Bıçağı'na bağlayan rünler güçlü ön kolunu kaplıyor. Ama işaret ettiği rünler değil. Nabzının üzerinde madeni para büyüklüğünde bir yara izi var. Fark ettiğim ama sormadığım bir yara izi. Ne zaman biri

Alexus kadar çok yara izi taşıyor, onlara yaratılışlarını hatırlatmak yanlış geliyor.

"On altı yaşındaydık," diyor. "Sebeplerden dolayı bunu gizli tuttuk. Ama babası öğrendi."

Tanrım. Bileğini tutuyorum ve kaba yara izini, sivri kenarlarını inceliyorum. Bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Rünü tersine çevirdin mi?"

"Hayır. Ama babası istedi. Birbirimizi değil, yeteneklerimizi geliştirmeye odaklanmamızı istedi. Bizi tapınağa götürdü, orada rünleri etimizden kesti ve derimizi kutsal bir ateşte yaktı. Biz orada diz çöküp ağlarken büyücüsü gerekli şarkıyı söylüyordu. Kanarken. Aramızdaki her bağlantının çok fazla ağırlık altındaki ipler gibi koptuğunu hissediyorduk. Ta ki ikimiz de yerde bayılana kadar."

Yumuşak bir öpücük için bileğini ağzıma bastırıyorum, kalbim tanıyamadığım genç bir adam için kırılıyor. "Çok üzgünüm," diye imzalıyorum. "Kulağa dayanılmaz geliyor."

Alexus Winterhold'da bana runeyi tersine çevirme şansı sundu. O zamandan beri iki kez bana bunun bir seçenek olduğunu hatırlattı, ona ulaşmaya çalıştığımda ve kendimi beni tamamen yutacakmış gibi hissettiren bir karanlıkla karşı karşıya bulduğumda. Onunla olan bu bağı kaybetmek korkularımla yüzleşmekten daha kötü olurdu. Sadece aramızdaki bağı yönetmeyi öğrenmem gerekiyor. Gözlerimi kapattığımda aramızda uzanan uçurumu fethetmek için.

Yürümeye devam etmemizi işaret ediyor. "Dayanılmaz bir histi," diyor. "Sanki kalbim yerinden sökülüp

Göğüs. Babası zalimlikte ustaydı. Söz konusu kızı olduğunda bile."

Böyle bir acıyı hayal bile edemiyorum. Kız, koruyucusu olması gereken bir adam için ne kadar korkmuş olmalı.

"Sonrasında," diye devam ediyor Alexus, "birkaç yıl boyunca birbirimizden uzak kaldık. Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve hatta tersine çevirme ritüelini hatırlıyorduk. Ama bizi o anılara bağlayan her türlü duygu yok olmuştu. Sanki ateşli bir rüya gibiydi. Sanki o zamanların hiçbiri gerçek değildi. Babası sanki hiç olmamış gibi davranıyordu. Ne olursa olsun bizi ayrı tuttu, ama bazen birbirimizi geçerken görüyorduk - tapınakta ya da okulda, hatta bazen eğitimde - ve merak ediyorduk."

"Bunun rahatsız edici olduğuna eminim," diye imzaladım. Birbirine aşık olan iki genç mi? Birbirleri hakkında bir şeyler mi hatırlıyorlardı? Muhtemelen oldukça fiziksel şeyler? Bunun kendi hayal güçleri olduğuna inanmaları?

Omuz silkiyor. "Öyleydi. Basit bir kilitli bakış çok fazla merak uyandırırdı ama biz yolumuza devam ederdik. Ancak..." Yüzünde nazik bir gülümsemeyle parmağını kaldırıyor. "Merak sonunda bizi alt etti ve çok iyi arkadaş olduk. Anılarımızı bir araya getirdik ve babasının ne yaptığını anladık. Ne çaldığını. Ama artık yaşlanmıştık. İlk aşkın ateşi sönmüştü. Sadakatler kesinlikle değişmişti. Ben karanlık bir ruha, o da intikamcı bir kadına dönüşmüştü. Arkadaşlık daha iyi bir yol gibi geliyordu."

Beklenmedik bir şekilde elimi tutuyor ve yüzümü ona çevirmeden önce bizi durduruyor. Yakınlığından keyif alıyorum, aniden sıcaklığıyla sarmalanıyorum. Enerjiyle yeniden kurduğu bağlantı sayesinde, büyüsü vücudunun her santimini ısıtıyor ve bu da soğuk geceleri rahatlatıyor.

Burnumun ucuna dokunuyor. "Yukarı bak."

Öyle yapıyorum ve sonunda, çadırlarımızda ya da ormanın sık gölgelikleri altında geçirdiğimiz onca akşamdan sonra, hâlâ güneşin ışıltısıyla aydınlanan, gecenin ilk yıldızlarıyla dolu, kararmakta olan alacakaranlık gökyüzüne bakıyorum. Hepsini inceliyorum, birkaç tanesinin daha parıldamasını izliyorum, Nephele'yle çimlere uzanıp takımyıldızları izlediğimiz geceleri hatırlıyorum.

Alexus'un bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, gözlerim irileşmiş, dudaklarım gülümsemek için kıvrılmışken, çenemi avucunun içine alıyor ve yaklaşıyor. Daha önce parıldayan yıldızlar ve çöken karanlıkla dolu olan gece, şimdi onunla dolu.

"Yıldızları sever misin?" Beni öpüyor, ağzı sıcak ve gür. "Sana yıldızları verebilirim," diye fısıldıyor.

O kadife sesteki vaat üzerime akıyor ve en başta neden onunla buraya geldiğimi bile unutturuyor. Bağı ve prens Raina'nın etrafındaki bariyeri nasıl aşacağımı sormak için. Ama bu düşünce aklıma girdiği anda yok oluyor, çünkü beni çok şaşırtan bir şekilde, yüzlerce minik altın küre ağaçtan süzülerek düşen yıldız ışığı gibi süzülüyor. Sıçradım ve nefesim kesildi.

ellerimi yanaklarıma götürüyorum ama havadaki o tanıdık ürpertiyi fark etmem uzun sürmüyor.

Alexus gülümsüyor ve çenesini kürelere doğru sallıyor. Bir ateşböceği sürüsü gibi yakınlaşıyorlar, her biri havada asılı kalıp titreşerek bizi ve yolu aydınlatırken büyülüyorlar. Alexus'un büyüsünün zengin kokusu sanki bir geyik ve kır çiçeği tarlasında duruyormuşuz gibi geceyi doyuruyor, tatlı tadı dilimin üzerine bal gibi dökülüyor. Büyülenmiş bir halde kürelere hayretle bakıyorum.

"Onlar sadece enerji," diyor. "Onlar aynı zamanda yapabileceklerimin sadece başlangıcı."

Bakışlarımı tutarak pelerinimin sol tarafını omzumun üzerinden geçiriyor ve yün tuniğimin yakasını bağlayan iplerden birini çekiştiriyor. Düğüm çözülüyor ve gömleğimin boynu açılıyor.

Alexus kumaşı kenara çekerek rünümü ve göğsümün kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Kara başını eğip rünü öperken, dilini işaretin üzerinde gezdirirken meme uçlarım sertleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Rünü öpmenin neden bu kadar iyi hissettirdiğini anlamıyorum ama içime bir ürperti gönderiyor.

Alexus başını kaldırdığında, "Beni buraya bağ ve prensin bariyerini aşmak hakkında soru sormak için getirdin, değil mi?" dedi.

Tamamen hazırlıksız yakalandım, göz kırpıyorum, üzerime çöken şehvet bulutunu dağıtmaya çalışıyorum ve yapabileceğim en masum yüz ifadesini takınıyorum.

Ağzının kenarı çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor ve o gamze geri geliyor. "Prensin etrafındaki korumaları sökmek sadece rünleri okuma becerisi değil, aynı zamanda bir açıklığın kilidini açmak için bu rünleri yeniden düzenleme becerisi de gerektirecek. Bunu binlerce mil öteden, Görme yoluyla yapmak, şimdiye kadar yaptığınız en karmaşık büyü olacak. Muazzam bir konsantrasyon gerektirecektir. Dikkatiniz kolayca başka yöne çekilemez." Dinlemeye çalışıyorum. Hem de çok zorlayarak. Ama tekrar eğiliyor, ağzını rünün altından geçiriyor ve göğsümü hafifçe ısırarak dizlerimin hafifçe bükülmesine neden oluyor. "İki büyüyü aynı anda sürdürmelisin," diye devam ediyor, kolunu belime doluyor, dudaklarını kulağıma götürürken sesi tenime sıcak geliyor. "Dengeyi sağlamak oldukça zor olacaktır."

Oldukça zor, doğru. Şu anda düşünemiyorum bile.
Hemen fark ettim ki, tam olarak anlatmak istediği buydu.

Alexus geri çekiliyor ve artık parıltısız olan, ışıldayan cadı işaretleriyle kaplı çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor. Yaşam büyüsü için parıldayan altın, şifa büyüsü için parlak kırmızı, ortak büyü için buzlu gümüş, Görü için koyu mor ve ateş büyüsü için ara sıra sıcak, koyu sarı gölgeler. Parmak ucunu göğüslerimin arasından girdaplar çizerek aşağı yukarı gezdirdiğinde ürperiyorum. Yemin ederim tenimde bir büyü izi bırakıyor.

"Ne kadar zor olursa olsun, öğrenme konusunda ısrarcı olacağınıza dair bir his var içimde" diyor. "Ve bunun yapılabileceğini düşünüyorum. Sanırım sana öğretebilirim."

Bana glamour yapmayı öğrettiği geceler aklımdan geçiyor ve cevabım ellerimden fırlıyor. "Şimdi başlayabilir miyiz?"

Gülüyor, sesi alçak, yumuşak ve gecenin içinde şehvetli. "Sen kesinlikle kötü kalpli küçük bir cadısın. Keşke bu yönünü bu kadar sevmeseydim."

Günlerdir hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde gülümsüyorum ve ne olduğunu anlamadan el ele kampa doğru geri dönüyoruz, su birikintilerinin üzerinden atlıyoruz, onun küçük yıldız ışıkları etrafımızda kümelenip yolu aydınlatırken gülüyoruz.

Ne yazık ki Winterhold'un yok edilen eczanesinde hiç doğumboğan toniği kalmadı ve hasat yemeğinden önceki gece aldığım doz daha fazla dayanmayacak. Ancak bir sonraki dolunaya kadar birkaç gün daha Alexus'la birlikte olmak hâlâ güvenli ve onunla geçireceğim bu zamanı avantaja çevirmeyi planlıyorum.

Alexus adımlarımızı yavaşlatıyor, uzaktan bir kurt ulurken gecenin karanlığında oyalanıyor. Acele etmeden yürürken bir soru daha soruyorum.

"İlk aşkın. Adı neydi?"

Ona bakıyorum, bir yanıt bekliyorum, kızın anısının yüzünü yıkamasını izliyorum, hatırlamanın acısı yüzünden okunuyor.

"Fleurie," diyor usulca. "Adı Fleurie'ydi."

OceanofPDF.com

5

İSMİ OLMAYAN PRENS

Eastland Bölgeleri

Yura Şehri, Un Moritra Harabeleri

Demir kapılar pırıl pırıl parlıyor, kemiklerimi titreten kadim bir büyüyle sarmalanmış, beni
uzan ve dokun.

Bunu yaptığımda gümüşi kurdeleler bileğimi sarıyor ve ceketimin ipeksi kolunun altından kolumu okşuyor. İçimi sıcak bir his kaplıyor ve kendimi çok canlı hissederek bu mutluluğun tadını çıkarıyorum. Çok doğru. Thamaos'tan bir lütuf.

"Revius," diyorum, en temel Elikesh komutlarından birini kullanarak. Bu harabelerin etrafındaki korumalara karşı işe yaramamalı, ama sanki bir büyü yapmışım gibi, demir kapılar esneyen bir ağız gibi ardına kadar açılıyor.

Thresh ve Bron -sağ kolum, en yakın danışmanım, doktorum- ellerinde yanan meşalelerle arkamda bekliyorlar. İkisi de şok olmuş gibi ses çıkarmıyor ama güvenlerinin eksik olduğunu biliyorum.

Bu görevde. Benim içimde. Ve hala zayıflığımın son katmanlarını döktüğüm için değil.

Hayır. Bron ve Thresh benden şüphe etti çünkü yüzyıllardır kimse bu kapıyı açmadı ya da bu topraklara ayak basmadı. Ama yine de buradayız.

Thamaos'un seçilmiş prensi olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, kaynağı olmayan bir büyüye hiç hükmetmedim. Yine de, efendimin gücünün hala taze yağmur gibi yaşayan dünyaya yapıştığı buraya hiç gönderilmedim.

Beni tanıyan güç. Tıpkı onun dediği gibi.

"Gavril'i getirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" Bron soruyor. Meşalesinin sıcak ışığı solgun tenine ve gümüşi bakır saçlarına altın bir parıltı katıyor.

Kendimi tutamadan bir alay beni terk ediyor. "Bizi bu toprakların altındaki yaratıktan korumak için ihtiyacımız olan tek şey bir büyücü olsaydı, o burada olmazdı. Sadece buna ihtiyacımız var," diyerek kalçama bağlı Tanrı Bıçağı'nı okşuyorum. "Ve tabii ki sen ve Thresh onu dışarı taşıyacak. İstekli olduğu ve bizi öldürmeye çalışmadığı sürece bu iş sorunsuzca hallolur."

Maiyetimi arkamda bırakıp bir zamanlar bahçelerin ünlü bir güzellikle geliştiği ya da Min-Thuret'in kütüphanesindeki resimlerin öyle söylediği araziyi geçiyoruz. Şimdi arazi dikenli çalılar, yabani otlar, çakıl ve toprakla kaplı. Bir zamanlar olanın ölü hali.

Bron'la Min-Thuret yolculuğunda çalıştığımız eski haritayı gözümde canlandırıyorum ve ona göre hareket ediyorum. Thresh bir adım geride

bir avuç adım.

"Burası ünlü manastır mıydı?" Bron el fenerini kaldırarak soruyor. Kuzey'in rehavetinden kaçarak yirmi yıl önce Topraklar'a geldiğinden beri hayatı kirli bir şehrin kenar mahallelerinde değil, sarayımda lüks içinde geçiyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez cevap vermekte tereddüt ediyorum. Son birkaç haftadır olanları düşününce, temkinliyim. Kime güvenebileceğimden emin değilim. Bron'a bile.

Özellikle Bron.

Oğlunun Kuzey Toprakları'ndaki ihaneti sayesinde, her ne kadar istemesem de ondan şüphe etmek için pek çok nedenim oldu. Kardeşlik'in testlerini ve sorgulamalarını geçti ama ben aptal değilim. Rhonin Shawcross tek başına hareket etmediyse ve ihanet gerçekten söz konusuysa bunun kokusunu alırım.

"Evet, burası manastır," diye cevap veriyorum. "Beş yüz yaşında. Kral Gherahn'ın genç askerlerinin çoğunun eğitim gördüğü orijinal scholarada'ya dönüştürüldü. Sadece seçkin bir grup Quezira'daki okulda Gece Tarikatı'na yükseldi."

"Diğerlerine ne oldu?" diye soruyor. "İlerlemek için seçilmeyenlere."

"Muhafızlar için askere alındılar. Tabii önce eğitim sırasında ölmedilerse." Ona yan gözle bakıyorum. "En azından benim ordum gençlerine karşı bu kadar acımasız değil."

Hiçbir şey söylemiyor, oğlunun başına gelenlerden sonra aynı fikirde olmadığına şüphe yok.

Eski yatakhanelerin molozlarını geçiyoruz. Pantolonumun altındaki bandajlar baldırlarım ve uyluklarımdaki iyileşmekte olan yanıkları korusa da Bron ve Thresh'e katılıp yemekhanenin yıkık duvarının üzerinden sürünerek geçiyorum. Birlikte revire doğru yürüyoruz ve hamamdan geriye kalan taş döşemeleri kestirme bir yol olarak kullanıyoruz. Biraz dikkat gerektirse de, özellikle de benim açımdan, köhne arazide yaptığımız yolculuk hayal ettiğimin yarısı kadar bile korkunç değil. Hatta bazı anlarda nostaljik bile hissettiriyor. Kütüphanedeki o gece gibi bir hatırlama telaşı değil ama sanki atalarımın geçmişinin bir parçasına bağlanıyormuşum gibi.

Tapınak kalıntılarına ulaşana kadar.

İbadet salonunun unutulmaz kalıntılarına bakarken Bron, "Bu tehlikeli bir his, Majesteleri," diyor. Taşlar parlıyor, solmakta olan bir gün batımının altın tonlarıyla yıkanıyor.

Bron'dan feneri alıyorum ve önümüzde bizi bekleyen karanlığa doğru tutuyorum. "Evet, en iyisi tehlikeyle arkadaş olmak. Önümüzdeki günlerde sürekli bir yoldaş olacak."

Dikkatli bir şekilde, eskiden ana girişin olduğu açıklığı ikiye bölen çürümüş bir taş kirişin altına eğiliyorum. Bron, kasvetli gölgelere adım atarken ve bir meşale ışığı havuzunun içinde yürürken, yoğun örümcek ağlarının arasından geçerken, kaya, moloz ve parçalanmış harç yığınlarının üzerinden tırmanırken yakınımda duruyor.

Bir z a m a n l a r burada olması gereken el yapımı vitray pencereleri ve granit sunağı hayal ediyorum.

Tanrılarına saygı duyan ve yaptıkları işin gelecekte daha büyük bir anlam kazanacağından emin olan kadın ve erkekler tarafından oyulmuş ahşap sıralar.

Gitti artık. Toza dönüşüyor. Hepsi.

Zaman bile mirasımızı çalabiliyorsa hayatın anlamı nedir?

Çok geçmeden, yeraltına inen eski kapağı bulduk. Önce Thresh gidiyor. Meşalelerimizin sıcaklığı yüzümüze vururken toprağın altına girdiğimizde, kaptanım aşağıda gömülü hücrelere açılan eski demir kapıyı zorluyor.

Burada basit bir Elikesh emriyle aşabileceğim bir büyü yok ama buna hiç gerek olmadı. Thamaos'un dış korumaları bu mülkün tamamını çevreliyordu ve bunun ötesinde, burası Bron'unki gibi bir yetenek olmadan taşınmaz bir levha olan bir kapıyla mühürlenmiş bir mahzen.

Küçük alanın içinde sıkışık olsak da kolumu Bron ile kapı arasında gezdiriyorum. "Senin sıran, canım."

Derin bir nefes alıyor ve Thresh yoldan çekilirken öne doğru adım atıyor. Konsantrasyonu tek başına, bakışları ürkütücü derecede yoğun. Birkaç dakika boyunca kapının taşla birleştiği kavisli çizgiyi inceliyor, metalin yapısındaki iplikleri arıyor, ne kadar bakarsam bakayım asla bulamadığım iplikleri.

"Lana suun revius," diyor sonunda. Elikesh dilinden yuvarlanıyor, ipek gibi pürüzsüz. "Lana suun sal."

Elini sallayınca kapı acı verici bir yavaşlıkla açılıyor. Alt kenar çakılları sıyırdıkça fareler dağılıyor ve menteşeler asırlık protestolarını haykırıyor, bize girmemiz için birkaç adımdan fazlasını vermeye isteksiz.

Ama bu yeterli.

Son yıllarda metallere hükmetmeyi öğrenme biçimine gerçekten hayran kalarak, "Gördün mü? Sen varken neden dramatik bir büyücünün peşime takılmasını isteyeyim ki?" diyorum.

Bu serulean gözler meşale ışığında parlıyor ve her zamanki gibi cesurca hançerini çekip ileriye doğru yol alıyor.

Karanlığın içinde, hapishaneye giden yıkık dökük merdivenlerden aşağı iniyoruz. Burada ölenlerin kafatasları, Kral Gherahn'ın yıllar önce Thamaos'un emriyle yerleştirdiği korumalar olan kalın metal çıtaların ve daha ağır demirin hapsedici gücünün arkasında çerçevelenmiş merdiven boşluğu duvarlarını sıralıyor. Benim zamanımdan çok önce yaşamış olsa da, yaşlı kralın ne yaptığımı bilseydi mezarında döneceğini hayal ediyorum.

Ama o burada değil. Ve zamanın hırsızı gibi, onun geride bıraktıklarını almaya geldim.

Hücrelere doğru son dönüşte, ilerideki kemerli tünelden nemli bir hava çarpıyor yüzümüze, çürümüş cesetlerden oluşan bir tarladan esen kötü bir rüzgâr gibi. Karanlığın içinde bir yerlerde su damlayıp metale çarparken kokudan öğürerek başımızı çeviriyoruz.

"Canlı bile olmayabilir." Bron kelimeleri zorlayarak burnunu kapatır.

"O bir şey değil." Sesim garip bir şekilde istediğimden daha sert çıkıyor. "Ve o yaşıyor. Yüzyıllar süren açlık ve tecrit, bu tanrı yavrusunu öldürmeye yetmez." Işıksız koridorun sonunda bir şey hareket ediyor. Zincirlerin kum ve taş üzerinde sürüklenmesine benzeyen bir şey. Bron'a, sonra da Thresh'e bakıyorum. "Gerçi yakında öyle olmasını dileyebiliriz."

Tünele giriyoruz. El fenerlerimiz birbiri ardına boş hücreleri ortaya çıkarıyor, devasa demir parmaklıklar paslanmış ama hala sağlam. Her bir odanın arasındaki taş duvarlara güçlendirici demir plakalar dövülmüş ve asgari havalandırma için yer üstünde bir yere giden demir borular yerleştirilmiş.

Gerçekten de ölümsüz bir tanrıyı hapsetmek için uygun bir hapishane.

Attığımız her adım aynı sesle karşılanıyor -pençe, sonra sürükleme- ta ki ıslak nefesin düzensiz alımını da duyana kadar.

Duruyorum. İleride, fener ışıklarının ulaşabildiği alanın hemen dışında, bir el bir hücrenin parmaklıkları arasından kayıyor.

Uzun tırnaklı ve kemikli parmaklar toprak zemine yayılıyor ve pasla kaplı demir bir kelepçe parmaklıklara çarpıyor. Fury olarak bilinen yaratık bir deri bir kemik kalmış kolunu boşluktan daha da ileri itiyor, iskeletten eli o kadar sert ki titriyor.

Eastland Toprakları'nın unutulmuş kızıyla aramdaki son adımları atarken Thresh'in sesi tünelde yankılanıyor.

Ütünün bir şekilde başarısız olması ihtimaline karşı, Tanrı

Bıçağı'nı kınından çıkarıp üzerine çullanıyorum.

Gölgelerim, hücresine doluşan kanla ıslanmış bir sis gibi yerde dalgalanıyor. Etrafı sarılınca başını kaldırıyor ve bir şimşek çakması kadar vahşi fırlayan geniş, romatizmalı gözlerle bana bakıyor. Kafası karışmış, beni baştan ayağa süzüyor. Yüzyıllardır başka bir yüz görmediği düşünülürse, bu anlaşılabilir bir durum.

Midemi bulandırsa da, çürüyen deri parçaları, parlayan iç organlar ve kırılgan kemiklerden başka bir şeye dönüşmeyen bedenini görmeyi kabul ediyorum. Hareketli bir leşten biraz daha fazlası.

Neredeyse onun için

üzüleceğim. Neredeyse.

Kendime onun bir amacı olduğunu hatırlatıyorum. Çok işe yarayan bir araç.

Çömelerek, zavallı vaftiz çocuğuna gerçek ismini teklif ediyorum, ki bu daha önce kimsenin bana teklif etmediği bir şey, sahip olduğum en sıcak gülümsemeyle birlikte.

"Merhaba Fleurie. Baban beni sana bir anlaşma yapmam için gönderdi."

OceanofPDF.com

6

ALEXUS

“Erken kalkmışsın."

Rhonin kukuletalı gri pelerininin altından çenesini sallayarak bana bakıyor ve ateşin yanındaki bir kütüğün üzerine, kınımın ve kılıçlarımın yanına oturuyor. Hava soğuk, hava hâlâ karanlık ve nemli, ahşap ata binilemeyecek kadar kalın bir sisle kaplı.

"İyi uyuyamadın mı?" Elleriyle koyu renk pantolonunu ovalıyor, sonra solgun elini boş bir kupaya ve sıcağın yanında duran sulandırılmış bira şişesine uzatıyor.

"Aslında tam tersi. Taş gibi uyudum."

Ve yaptım. Raina ve ben uyurken. En azından kabus görmüyordu.

Rhonin matarayı bir kenara bıraktı ve dolu kupasını dudaklarına götürdü. "O zaman neden uyanıksın?"

Önümde yatan Raina'nın görüntüleri zihnimde beliriyor. Sırtı kavisli. Güzel göğüs uçları öpücüklerimden parlıyordu. Ağzı coşkuyla açılmıştı.

Görülmemek için çadırımı terk etmesi.

Kısa bir süre önce gitmesine izin vermek zorunda kalmam Joran'a olan kızgınlığımı daha da arttırdı. Raina bu grubun üyeleri arasında daha fazla gerginlik yaşanmasından kendini sorumlu hissetmek istemiyor ve ben de onun isteklerini yerine getireceğim. Ama diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Çok uzun zamandır yalnızım. Geçmişte bedenimi başkalarına vermiş olabilirim ama kalbim Neri ve büyüm kadar kafesteydi.

Şimdiye kadar.

"Vadiye çok yaklaştık," diyorum bir sopayla ateşi dürterek. "Malgros'a doğru at sürmeye fazlasıyla hazırım. Ya sen?"

Kalın kollarını dizlerine dayıyor. İri ellerinin arasında tuttuğu teneke kupa bir çocuk oyuncağı gibi görünüyor.

O zaman ona bakarım. Gerçekten bakıyorum. Kan çanağına dönmüş gözleri ve mor gölgeleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Alnını ovuşturuyor. "Bu iş bitene kadar rahat uyuyabileceğimden emin değilim. Bir cevabın geçmişte yattığını düşünmeden edemiyorum. O muazzam zihninde biliyor olman gereken bir cevap."

Bu beni yarım bir sırıtışla ikna etti. "Pek çok cevap geçmişte yatıyor. Malgros'ta bir arkadaşım var, Kaptan Osane, her zaman 'Geçmiş bugünü anlamamıza yardımcı olur, Alexus' der. Ama çağlar boyunca çizgileri birleştirmek kolay bir şey değil."

"Eminim öyle değildir. Yine de bunu konuşmamızın yardımı olabilir mi?" Yüzü hafifçe buruşuyor, sanki bir şey anlatıyormuş gibi

Saldırmaya hazır bir yılana soru sormak gibi.

Kupamı bir kenara bırakıyorum, çubuğu fırlatıyorum ve ellerimi ateşe doğru tutuyorum. Hay sikeyim. Bu çocuğu seviyorum. Annesini ve kardeşlerini Doğu'da bırakmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Eminim bu da çektiği işkencenin bir parçası, uykusuzluğunun bir nedeni.

Ancak dün gece Raina ile yaptığım konuşmadan sonra, geçmiş hakkında konuşmak istediğim son şey. Bazı kısımları çok net hatırlarken, diğerleri kara deliklerle dolu, uzun hayatımın geçmişini bulanıklaştırıyor. Sonsuz bir varoluşla yüzleştiğinizde böyle oluyor sanırım. Zaman nazik değil.

Yiyor.

Yine de kendimi Rhonin'e bakarken ve "Elbette. Bunu konuşabiliriz." derken buluyorum.

Mavi-yeşil gözleri parlıyor, sanki duymak istediği kelimeleri söylemişim gibi. Belki de söyledim.

"Yani Neri Colden'ı lanetledi," diyor, yaklaşarak, sesi cevaplar için kararlılıkla dolu. "Ve egemen tanrılar, Neri'nin Fia ve Colden'e yaptıkları hakkındaki gerçeğin insanlardan gizli tutulmasını emretti. Kayıt yok."

"Evet. Tanrılar saygı görmek ve yüceltilmek ister. Şüphe edilmeyi değil. Bu yüzden Tiressian halkının inanmalarını istedikleri şeye inanmalarını sağlamak için ellerinden geleni yaptılar. Ve işe yaradı. Üç yüz yıl sonra Tiressia tanrılarının hepsi öldü ama insanlar hâlâ onlara tapıyor."

Gerçeği ancak Neri Colden ile tanıştıktan sonra, bir casus olarak Doğu'dan ayrılmadan önce öğrendim. Yıllar boyunca

Neri konusunda ikna etmeye çalıştık. Çoğu bizi sadece hilekâr olarak gördü, sanki onun yerine bize tapmalarını istiyormuşuz gibi. İnsanları tanrılarından mahrum bırakmanın hiç de küçük bir iş olmadığını çok çabuk öğrendik. Ne kadar sahte olurlarsa olsunlar.

Rhonin, "Ve gerçek hikâyeyi sadece orada bulunanlarınız biliyor," diye yanıtlıyor. "Ve seçilmiş Cadı Gezginleri. Ve şimdi de biz, tabii ki. Düşünmeden edemediğim şey de bu. Bunca zaman sonra bu hikâye Doğu'nun Prensi'ne nasıl ulaştı? Nereden çıktı bu?"

Aklım Hampstead Loch'taki o ana, prensin ordusunun bir ölüm fırtınası gibi vadiye girişini izlediğim ana gidiyor.

"Bu oyun başladığından beri bu soruyu aklımda evirip çeviriyorum," diyorum ona. "Winterhold'da aramızda bir hain olup olmadığını ya da Fia'nın birine sırrını açıp bu haberin prense ulaşıp ulaşmadığını merak ettim. Ya da belki de sorun çıkarmaya kararlı geveze bir wraith'ti. Bir cevap bulabileceğimizden emin değilim." Gözlerine bakıyorum. "Sarayda geçirdiğin zamanlardan bizi doğru yöne götürebilecek hiçbir şey hatırlamadığına emin misin?"

Bunu daha önce de sordum ama cevap hep aynı.

"Beynimi taradığımı söylediğimde bana güvenin. Son zamanlarda Min-Thuret'e yaptığım birçok gezi dışında her şey aynıydı. Yine de, pek çok detaya vakıf değildim.

Annemden gelmediği sürece, prensin işleriyle ilgili hiçbir şey yapmadım. Özellikle de rütbem yükselmeden önce."

Min-Thuret. Eğer bir şeyi bilerek unutabilseydim, bu Thamaos ve Kral Gherahn için diz çöktüğüm tüm zamanlar ve onların adına işlediğim suçlar olurdu. O tapınakta pek çok gün geçirdim, dizlerimin üzerinde pek çok saat geçirdim. Yine de bu anılar bile yüzyıllar boyunca parçalandı. Quezira'da bir ölümlü olarak geçirdiğim son yıllar bana yamalı bir bohça gibi geliyor. O yıllar bir yapboz olsaydı, parçaların dörtte biri eksik olurdu.

Ama unutmadığım bir şey var.

"Bekle." Bakışlarımı Rhonin'e dikiyorum ve ellerimi geniş dizlerimin arasında birleştirerek öne doğru eğiliyorum. "Prens tapınağı ziyaret ettiğinde nereye gidiyor?"

Parıldayan Shara Sarayı, Min Thuret'e bir haftalık mesafede. Prensin devasa ordusunun konuşlandığı sahilden iki hafta uzaklıkta. Güvenlik iç kesimlerde yatıyor. Eski tapınakta sık sık yolculuk yapacak kadar neye ihtiyacı olabilir ki?

Kitaplar mı? Kodeksler? Parşömenler? Yeterince eski kitaplar ve metinler var. Harita üstüne haritalar. Geçmiş hükümdarlar ve tanrılar arasındaki mektuplar. Ritüel ve ibadet üzerine eserler. Matematik, tıp, hukuk, astronomi üzerine.

Ben bilirdim. Min-Thuret'in kütüphanesinde bulunan ve kataloglanan orijinal koleksiyon, arşivcilerin kapısına ulaşmadan önce benim ellerimden geçmek zorundaydı.

Söylemesini beklediğim son şey ağzından çıkan iki kelimedir.

"Ayin Salonu," diye cevap veriyor, diğerleri çadırlarından kıpırdanırken sesini alçak tutarak. "Her seferinde," diye ekliyor. "Ona bakan hizmetkârlar dışında yalnız. Dua ederken kendini kestiğini söylüyorlar. Bunun bir anlamı var mı?"

Tek bir nefes için gözlerimi kapatıyorum ve açıyorum. Sikerler.

Sıktığım ellerime bakarak sağ bileğimi gökyüzüne doğru çeviriyorum ve avucumun içinde çapraz bir şekilde uzanan neredeyse solmuş yara izini inceliyorum. Ayin Salonu'nda Thamaos'a kaç kez dua etmiştim? Onu Eridan diyarından Kral Gherahn için tapınağa çağırdım mı?

Thamaos'un, birisini saygıdeğer varlığına layık görmek için kan kurbanı gerektiren tek Tiressia tanrısı olduğunu bilmek için yeterli kez.

Ama o artık yok. Kardeşlik bile dua ederken onun için kan akıtmıyor. Ayin Salonu bir müze. Bakımlı ve kutsal bir salon, Thamaos'un tarihi için bir onur. Peki prens neden o odada diz çöküp Gölge Dünya'ya bağlı bir tanrı için hayatının kanını döktü?

Dün geceyi düşünüyorum. Raina bana geldiğinde tercüme etmekte olduğum, yüz yetmiş dört numaralı günlüğe. Günlüğüme bir arşivci ya da belki de bir asistan tarafından yanlışlıkla yazılmış bir avuç yazı var, ama kim olduğunu bilsem bile şimdi hatırlayamıyorum.

Yine de, o soluk Elikesh kelimelerini o kadar çok kez yeniden yazdım ki onları ezbere biliyorum. Her harfin soluk gölgesinin mükemmel bir şekilde oluşması her zaman gözümü çeker.

Tanrılar ölebilir, ama yine de sizi bulabilirler. Gecenin içinde bir fısıltı olarak gelirler. Rüzgarda bir ürperti. Alevden bir kor. Kıyıdaki bir dalga. Onları her zaman dinleyin ve
arkanızı kollayın. Çünkü en kötüleri ölüp gömüldüğünde bile güvende olmayacaksınız.

Lanet gecede bir fısıltı.

Thamaos kesinlikle Colden ve Fia'yı biliyordu. Asha ve Neri'nin Ateş Kraliçesi ve Buz Kralı'yla işledikleri suçların bedelini ödemelerinde parmağı vardı. Northland kralının bir piyon olarak kullanılabileceğini biliyordu. Bir dikkat dağıtıcı.

Yem.

Urdin onu durdurmadan önce bu konuda bir şey yapacak zamanı yoktu. Urdin, Thamaos'un Gölge Dünya'ya mahkûm edildiğini görmek için ikisinin de sonunu getirmeden önce.

Thamaos prensi öteden manipüle mi ediyor? Prensi kendi çıkarları için mi kullanıyor?

Kesinlikle yanılıyorum. Kesinlikle.

Ben içimden yükselen küfürleri sıralamaya başlayamadan Callan ve Helena yanıma geliyor. Koyu yeşil pelerinleri ve kat kat boncuklu kolyeleriyle Callan yanıma oturuyor, bir ellerinde bir parça tuzlu et, diğerinde çantaları. Hel, Rhonin'in arkasından gizlice yaklaşıyor. Siyah saçları gevşek bir örgüyle bağlanmış, altın sarısı yüzü

hala uykudan şişmiş. Onu ürkütmeye çalışarak kapüşonunu indiriyor ve örgülü, kırmızı yelesini ortaya çıkarıyor.

Rhonin ona bakmak için başını arkaya yatırır. Yanakları anında kızarır ve aşk dolu bir gülümseme yüzüne yayılır.

Hel de gülümseyerek onun üzerine eğiliyor. "Yemeğimizi yiyip sonra da biraz dövüşmeye ne dersin? Sis dağılırken kılıç dövüşü yaparız."

"Ben varım diyorum. Ve bu sefer skoru ben tutuyorum. Hile yapıyorsun."

Elini göğsünde gezdiriyor ve kara kirpiklerini ona doğru savuruyor. "Ben mi? Ben asla aldatmam. Onur ve tüm bunlar."

Helena Bloodgood kardeşlerle paylaştığı çadıra doğru yürürken Rhonin gülüyor ve ayağa kalkıyor ama bakışları yüzüme takılınca gülümsemesi kesiliyor.

Bir anlık tereddütten sonra aramızdaki birkaç adımı geçip elini omzuma koydu. "İyi misin? Benim kadar solgun görünüyorsun."

Nabzım hızlanıyor. Her ne kadar istemesem de ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Değilim." Ayağa kalkarak kınımı ve kılıçlarımı alıp omuzlarıma silkiyorum. "Callan ve ben küçük bir yürüyüşe çıkarken herkesin dikkatini dağıtmanı istiyorum."

Yanımdan Callan, "Kulağa uğursuz geliyor. Sabahın bu erken saatinde uğursuz şeyler yapmamaya çalışıyorum. Daha yemek bile yemedim."

Dikkatim Rhonin'in üzerindeyken kılıfı göğsüme ve belime takıyorum.

Rhonin sesini alçalttı. "Siz ikiniz kayıpken onların dikkatini nasıl dağıtabilirim ki? Hel, Nephele ve Raina ile tanıştın mı? Cevaplar için beni öldürecekler."

"Raina ve Nephele hâlâ uyuyor. Sadece bir saate ihtiyacım var. Buranın hemen batısındaki kayalıkta olacağız. Doğru batıda kalırsanız yaklaşık beş dakikalık bir yürüyüş. Eğer kuşluk vaktine kadar dönmezsek, bizi aramaya gelmenizi öneririm."

"Kuşluk vakti mi?" Endişe gözlerini dolduruyor. "Prens hakkında söylediğim buydu, değil mi? Bu gerçekten kötü bir şey demek."

Batıya, sisli ormana bakarak kaşlarımı çatıyorum ve Kadim Olanlar'a "Bu her şey demek" derken yanılıyor olmam için dua ediyorum.

Callan ayağa kalkıp iç çeker ve kapüşonunu yüzüne daha da yaklaştırır. "Pekâlâ, Yaşlı Olan. Ne yapıyoruz biz?"

"Bekle, ben de gelebilir miyim?"

Rhonin soruyor. "Hayır," diye cevap

veriyorum.

"Neden?"

"Çünkü büyüye ihtiyacım var ve sende hiç büyü yok." Homurdandığında omzunu kavrıyorum. "Burada işleri sakin tutacağın konusunda sana güveniyorum," diyorum. "Bu sabah benim sağ kolumsun, tamam mı?"

Başını sallıyor, ama yüzündeki çatık kaş bana aynı fikirde olmaktan pek de mutlu olmadığını söylüyor.

"Çantanı al Callan," diyorum. "Yardımına ihtiyacım var. Ve bence akla hayale gelmeyecek şeylere tanıklık etmek hoşuna gidecek."

"Peki bu ne olabilir?" Rhonin'den ayrılıp sisli, karışık ormanın derinliklerine doğru ilerlerken hızla yanıma geliyorlar.

Ela bakışlarını karşılıyorum. "İster inanın ister inanmayın, Thamaos'a dua etmek üzereyim."

OceanofPDF.com

II
ESKİ DOSTLAR

OceanofPDF.com

7

ALEXUS

Callan ve ben uyuklayan ormanda yürüyorduk. Kulağımı ayarlıyorum, Neri'nin kurtlarını dinliyorum, boynum onun yakınlığını hissetmeye çalışıyorum. Neri neyin peşinde olduğumun kokusunu alırsa bu egzersiz hızla bir felakete dönüşebilir. Ama şimdilik onu hissetmiyorum ve bu sabah çok az ses var. Sadece taşlık açıklıkta şafak sökerken bir gece kuşunun kederli çığlığı duyuluyor.

"Bu işimizi görür," diyor Callan, sesi sessiz ahşaba karşı yumuşak. Çantalarını silkip bir ritüel bıçağı çıkarıyorlar, ahşap sapı yıllarca kullanılmaktan pürüzsüz hale gelmiş. Bıçağı bana uzattıklarında ağırlığını ve keskinliğini test ediyorum, elimde umut vaat ediyor.

"Hazır mısın?" Callan soruyor, bronz tenleri puslu havada parlıyor.

"Hiç olamayacağım kadar."

Yağmur ve sedir, meşe ve çam kokusunu içime çekerek, her biri sağlıklı bir adım genişliğinde olan, yarısı toprağa gömülü dokuz büyük kayadan birine tırmanıyorum. Dikkatlice ortasına geçiyorum. Yosun tutmuş taşlar yüzyıllardır yağan yağmurla düzleşmiş, desenleri bana bal peteğini anımsatıyor.

Bundan sonra yapacağım şey için tüm varlığımı ortaya koymam gerekiyor.

Orada, sisle örtülü ve kadim ağaçların ağır gölgeliklerinin altında durup diz çöküyorum.

Callan çantasından bir kese kutsanmış tuz, bir çıra kutusu ve minyatür bir mangalın üzerinde duran küçük, dövülmüş metal bir tabak çıkarıyor. Bu eşyaları arınmak için adaçayı ve tatlı ot, pelin ve ardıç yakmak için kullanırlar. Bugün bir çağırma için kullanılıyorlar.

Birkaç dakika içinde mangalın içinde bir alev yanıyor ve az sonra kanımı koyacağım kaseyi ısıtıyor. Callan elimi tutuyor ve avucuma küçük bir parça tuz döküyor. Ritüel bıçağını kendi etrafımda bir daire çizecek şekilde sürükleyişimi, altımdaki tek taşın üzerindeki nemli yosuna bir çizgi kazıyışımı izliyorlar. Eşiği bir tuz halkasıyla mühürlüyorum. Koruyucu bir bariyer. İlki. Benimle Thamaos'un hüküm süreceği alan arasında.

Callan benim ritüel koruyucum olarak hareket ediyor ve aynı tuz ritüelini daha büyük bir ölçekte gerçekleştiriyor. Dokuz taşın etrafında yürüyüp tuz dökerek ikinci çemberi oluşturuyorlar; bu çember onları ve dünyanın geri kalanını Thamaos'un erişiminden koruyacak. Bir tanrının bilinci çok güçlüdür ve

Bu çağırma işini başka türlü yapmamız manipülatif olur.

"Çağrınıza cevap vermesi şart değil," diyor Callan ve çemberi kapatıyor.

Ellerimi bacaklarımın üzerine koyup nefes alıyorum. "İçimde beni reddetmeyeceğine dair bir his var. Ama sesimi duyurduğumdan emin olmalıyım. Üç rün yerine dokuz rün işaretlemek istiyorum. Onun varlığını talep eden dokuz rün."

Callan başını eğiyor. "Öyle olsun, Yaşlı Olan. Efendi sensin."

Callan büyük bir dikkatle dış çemberin etrafına tuzla koruma rünleri çiziyor. Onlar bitirdiğinde ben de aynısını yapıyorum, sonra kâseyi ateşten alıp taşın üzerine koyuyorum. Thamaos için kanımı akıtmayalı yıllar oldu ama ayin bıçağını avucuma tuttuğumda zihnim tam olarak ne yapmam gerektiğini hatırlıyor. En az hasar için elimi nasıl konumlandıracağımı. Bıçağı ne kadar derine sürüklemem gerektiğini.

Acı keskin ama hızlı, yine de hafızaya saplanıyor.
Bunca zaman sonra, bu ayin hala iliklerime işlemiş durumda.

Elimi eğiyorum ve yumruğumu sıkıyorum. Kanımın sıcak metal üzerinde çıkardığı tıslama ve cızırtı, içimin en derinlerinde saklı karanlık gölgeleri harekete geçiriyor. Kıpkırmızı bir havuz çanağın üçte birini doldurana kadar sıkma işlemini tekrarlıyorum.

Parmaklarımı kanıma batırıyorum.

"Bağlantı," diyor Callan. "Her zaman önce."

Oh, nasıl da hatırlıyorum. Sınırları aşmak için bir rün. Tanrılar Thamaos ve benim aramdaki ayrımın, yaşayanlar ve ölüler arasındaki boşluğun çok büyük olduğunu bilirler. Diz çöktüğüm taşın kuzey tarafına kanlı rünü çiziyorum.

"Sırada sadakat var," diyor Callan. "Sonra sadakat."

Kanım yosunlara karışırken arkadaşıma bakıyorum. "Bu modeli çok iyi hatırlıyorum. Onların yerinde durabilecek başkaları olsaydı neler vermezdim. Dindar bir tapıcı gibi ona geri döndüğümü haykırmayan herhangi bir şey."

Callan kaşlarını kaldırır ve ellerini uzatır. "Bu üçü, yalnızca Thamaos için yaratılmış olan bu ayinin temelini oluşturuyor. Bunu değiştiremeyiz. Bunu siz de biliyorsunuz."

Ben diliyorum. Ama üç yüz yıl sonra, bir adam dileyebilir.

İsteksizce ilk üç rünü bitiriyorum ve bir sonraki kısmı doğru yaptığımdan emin olmak için Callan'dan bilgelik bekliyorum. "Katmanlama rünleriyle çalışmayalı çok uzun zaman oldu ve ben acımasız bir orospu çocuğuyum, bu yüzden muhtemelen bana rehberlik etmelisin."

"Sırada güç var," diyor Callan, dudakları bir köşeden kıvrılıyor. "Böylece senin zayıf olmadığını bilecek. Sonra Fedakârlık, iletişim kurma şansı için kanınızı sunduğunuzu göstermek için. Cesaret, ondan korkmadığınızı hatırlatmak için. Kararlılık, cevap verene kadar ısrar edeceğinizi duyurmak için. Sonra da İhtiyaç, bir şeylere sahip olduğunuzu bildiğinden emin olmak için.

sadece onun cevap verebileceği tatmin edilmemiş bir arzu." Duraklarlar. "Ve son olarak, Loria'nın Kalkanı. Çünkü tanrıçanın iyiliğinin üzerinize düşmesi için dua etmek üzereyim."

Ek rünleri oluşturmak için avucumdan taze kan çekerken Callan'ın ilahileri başlıyor. Bunlar işe yaramazsa, Thamaos çağrıma kulak vermezse, tekrar denemem gerekecek.

Bitirdiğimde, Callan'ın yüzüğünün etrafında bir ışık ağı oluşuyor, bir ründen diğerine yayılıyor, sonra benim küçük çemberimde başlıyor ve beni koruyucu büyüyle çemberliyor.

Tatmin olmuş bir şekilde yüzümü doğuya, Thamaos'un yönüne dönüyorum. Callan etrafımda Loria'nın duasını okurken, alnımı ve ellerimi nemli kayaya bastırarak eğildiğimde gerçek tiksinti duygularımı doyuruyor.

"Hadi, seni piç," diye mırıldandım. "Gel ve beni bul."

Pek dua sayılmaz, burası da pek sunak sayılmaz ama bu acılı büyücünün yapabileceğinin en iyisi bu.

Bekliyoruz. Dakikalar geçiyor, ta ki ince, hızlı bir rüzgâr kemikli parmaklarını çözülmüş saçlarımın arasından geçirip tüylerimi diken diken edip omurgamda ve kollarımda gezdirene kadar. İlk başta Neri olduğunu düşünüyorum ama...

"Alexus, bak."

Callan'ın komutunu duyunca yukarı bakıyorum. Geri çekiliyorlar, yüzlerini pelerinleriyle siper ediyorlar, daha önce ikinci çemberin içinde dönen bir boraya dönüşen aynı rüzgârdan uzaklaşıyorlar. Kenarlarından gelen bir ıslıkla hava bir huni bulutuna dönüşüyor,

taşların etrafında dönerek hız kazanıyor. Çam iğnelerini, döküntüleri ve ham, pütürlü toprağı topluyor, kalıntılar kaynaşıp uzun zaman önce ölmüş bir tanrının yüzünü taşıyan, uzun ve güçlü duran çıplak bir adam şekline dönüşene kadar kum gibi ince bir şekilde döndürüyor.

Yine de insan değil. Ve kesinlikle tanrı da değil. Teni yapraklar ve yosunlar gibi soluk yeşil, saçları toprak gibi koyu ve zengin. Yüksek gövdesi pürüzsüz ve sert görünüyor, altımdaki taşlar gibi gri, tahta dallarla sarılmış, gözleri sabahın ilk ışıklarında bir dere gibi parlak ve berrak.

Ne gördüğümü biliyorum. Bunun sadece bir serap olduğunu biliyorum. Bir yanılsama. Neri'nin aksine, bu Thamaos'un zihni, ruhu değil. Bu gibi taktiklerle ulaştığı imkânsız nokta beni hayrete düşürürdü ve şimdi bile onun becerisi karşısında sarsılıyorum. Yaşayan dünyayı Cehennem Menzilleri'nin derinliklerinden manipüle etmek bir başarıdır. Bunu bu kadar dramatik bir şekilde yapmak ise daha da büyük bir başarı.

Ama en önemlisi, bana neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bir fikir veriyor.

Ormandan yapılma şey gülümseyerek kanımı donduruyor. "Ghentli Alexi, eski dostum," diyor Thamaos o çok tanıdık sesiyle. "Demek tekrar karşılaştık."

"SENI BU KADAR ERKEN BEKLEMIYORDUM."

Kalçalarımın üzerine oturup göz ucuyla Callan'ı izliyorum. Dikkatli bir şekilde

taşlar arkamda duruyor. Thamaos'un yaratığı da Callan'ı gözlerinde merakla inceleyerek izliyor. Böyle bir inceleme altında bile Callan Kadim Olanlara dua dolu bir şarkı söylemeye devam ediyor. Loria'ya. Sesleri alçak, ama havada muazzam gücünü hissediyorum.

"Ve seni hiç beklemiyordum," diyor Thamaos. Serabı ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Beni unuttuğunu sanmıştım."

Yaratığın bakışlarında bir parıltı var. Bilmeye dair sivri bir parıltı.

"İnan bana, seni unutmaya çalıştım," diye cevap veriyorum. "Ama sen gömülü kalmayacaksın."

Bu ilk kısım bir yalan ve yaratığın ağzı alaycı bir sırıtışa dönüştüğünde, Thamaos'un sahtekârlığımın tadına vardığını biliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz son günleri hatırlamak için itiraf etmek istediğimden daha fazla uğraştım. Varlığının son yılının tamamı, rastgele anılarla dağılmış bir zaman bulanıklığı gibi geliyor. Gece ve Şafak Tarikatı'nın müdürlüğünü yaptığım Scholarada'daki kütüphaneyi ziyaret edişi. İkimiz, artık var olmayan sarayının Büyük Salonu'nda yüz yüze, tansiyonu yüksek bir şekilde birlikte duruyorduk. Ayin Salonu'ndaki ritüel çemberinde kendi kanımın içinde diz çökerken bana bakışı.

Sadık bir hizmetkâr olmaya çalıştım. Ona tapmaya çalıştım. Ama o günler geride kaldı. Şimdi, bazılarını hatırlayamasam da, birçok nedenden dolayı nefret duygum evren kadar büyük.

daha önemsiz olanları. Muhtemelen hatırlamamam en iyisi. Sadece zamanın verdiğim zararı silmesini diliyorum.

Yaratığı bana bakmadan önce etrafına göz gezdiriyor, manzarayı ve koruyucu büyü ağını inceliyor. "Ne istiyorsun Un Drallag?"

Her zaman, şimdi bile.

Taşımın üzerinde duruyorum, ayaklarımı uzatıyorum ve çenemi cesurca ona doğru kaldırıyorum. Yine de onun canlı varlığı benden daha uzun.

"Doğu'nun Prensi'ni kullanıyorsun, değil mi?" diyorum. "Ona rehberlik ediyorsun. Belki de onu kontrol ediyorsun."

Topraktan yaratık ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde şeytani bir sırıtış var. Yavaşça, çemberin tuzlu kenarına çok yakın olan taşların etrafında yürümeye başlar. Callan da hareket eder, çemberin bariyerinin ötesinde güvende olur. Thamaos'a ayak uydururlar, telaşlanmayı reddederler.

"Ne fark eder ki?" Thamaos diyor ki. "Her iki durumda da senin asıl korkun benim tekrar dirilmem. Ve yükseleceğim. Çok yakında. Sen ve yeni dostların sayesinde Buz Kralı elimizde ve Tanrı Bıçağı nihayet evine döndü. Çok geçmeden yeniden bir araya geleceğiz, tahtımı geri alacağım."

Döndüğümde Thamaos'un yaratığı bana bir bakış atıyor, yavaşça daralan bakışlarla onu takip ediyorum. "Kim tarafından? Sen mi yoksa prens mi? Prensin Tiressia'ya hükmedecek kişinin kendisi olduğuna inandığından oldukça eminim."

Yaratık oflayıp puflayarak orman zeminindeki tozlu kalıntıları havaya savuruyor. "Ben her zaman kralları oturtmuşumdur, Alexi. Prense yanımda bir yer vermeyi düşünmediğimi nereden çıkardın?"

"Onun senin hayatını geri getirebileceğini varsayıyorsun. Diriliş o kadar kolay olmayacak," diye uyarıyorum. "Tanrı Bıçağı senin kukla prensine Tanrılar Korusu'nun anahtarını vermiyor. Colden Moeshka'ya sahip olmak da öyle. Eğer Fia'nın ya da benim, senin ya da adamının Harabe Şehri'ne yaklaşmasına izin vereceğimizi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

Koyu renk başını geriye atıyor ve gülüyor. "Vay, vay. Ne kadar boş tehditler." Bana doğru sert bir bakış fırlattı. "Hafızan seni yanıltıyor olmalı, Un Drallag. Bir planım olmadığını düşünmekten daha iyisini bilmelisin."

"Seni durduracağım," diye söz veriyorum ona, Neri'ye fazlasıyla benzeyen soğuk bir rüzgâr üzerimde eserken. "Seni bir daha bu dünyada yürürken ve nefes alırken görmemek için son nefesime kadar savaşacağım."

Birden, orman yaratığı üzerime doğru geliyor, yüzüme bakana kadar eğiliyor, etrafımdaki kutsanmış tuz çizgisine ayak basıyor. Soluk yeşil derisi camın altına hapsolmuş bir fırtına gibi çalkalanıyor, gözleri körüklenmiş bir ateşin korları gibi parlıyor.

Boynumdaki anahtara bakıyor, sonra konuşmak için o toprak ağzını açıyor.

Ama Thamaos'un sesi bu rüzgarla taşınan yaratığın derinliklerinden dökülmeden önce, gözleri soluma doğru kayıyor, genişliyor

sonsuz küçüklükte ve daha da parlak parlıyor.

"Sen," diye tıslıyor, kelimenin havayı içgüdüsel bir nefretle titrettiğini tüm benliğimde hissediyorum.

Neri'nin sesini duymayı bekliyorum ama cevap yok. Ve bu beni Kuzey Tanrısı'nın açıklığın öbür ucundan bağırmasından bile daha fazla sarsıyor. Çünkü onu derime kazıdığımdan beri ilk kez, panik ve şiddetli bir öfke bağa hücum ederken rünüm canlı, alevli bir sıcaklıkla ısınıyor ve neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Koruyucu bir kadının öfkeli ateşi.

Raina.

OceanofPDF.com

8

RAINA

Run. Koş, koş, koş.

O şey bakışlarını benimkilere kilitlediği anda içgüdülerim bu tek kelimeyi tekrar tekrar haykırıyor. Ya da belki de Alexus'tur, bağ boyunca bir emir gönderiyor, şimdi tamamen hissettiğim bir bağlantı, onun gücünden titriyorum.

Hangisinin, bedenimin mi yoksa sevgilimin mi alarm verdiğine karar verme şansım olmuyor, çünkü Alexus arkasını döndüğünde, yanında duran yaratık patlayarak bir çöp yığınına dönüşüyor.

Aynı hızla, şey taşların kenarında yeniden biçimleniyor ve aramızda bir kalkan olan karışık bir ışık ağına çarpıyor. Şeytani bir iblis gibi kükrüyor, sesi ormanda gümbürdüyor, kuşları ve yaratıkları yuvalarından çıkarıyor.

Birkaç adım var ve büyülü bir duvar bizi ayırıyor ama ben yine de irkiliyorum ve hançerimi kaldırıp bir saldırı bekliyorum.

Bu şey de ne? Bir orman hayaleti mi?

Havayı kokluyorum, kükürt kokusunun Hel'in yapısında olduğu gibi beni de etkilemesini bekliyorum ama asla gelmiyor.

"Callan, çemberi kır!" Alexus Callan'a bir bıçak fırlatır, silah bir uçtan diğer uca uçar. Bir mucize eseri, Callan onu bir usta gibi kabzasından tutup havadan kapar.

Yaratık sarsılarak Alexus'a bakıyor ama bana geri dönüyor. "Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin, Cadı Walker. Öyle bir gün gelecek ki hiçbir büyü, hiçbir büyücü, zaman, mesafe ya da diyarlar bile seni gazabımdan uzak tutamayacak. Bunu bil. Bunu asla unutma." Devasa ellerini kalkana bastırır, ağzının kenarından kötücül bir gülümseme kıvrılır. "Ben Thamaos, Doğu Toprakları'nın Tanrısı ve senin ve değer verdiğin her şey için geliyorum, Raina Bloodgood."

Sertçe yutkunuyorum. Thamaos.

Thamaos mu?

Bir sonraki anda, ışık ağı söner ve yaratık tekrar parçalanır, ancak bu sefer, bu şeyin yapılmış gibi göründüğü ormanın milyonlarca parçası cansız bir yığın halinde yere düşer.

Hâlâ titrerken Callan'a bir bakış fırlatıyorum, dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese, kukuletası omuzlarına düşmüş, ellerini toprağa bastırmış. Taşların etrafındaki tuz halkası artık kırık bir yere sahip, içindeki tüm büyü yok olmuş.

Alexus kayalıklardan aşağı atlıyor ve bana doğru koşuyor. Hançerimi kınına sokuyorum ve beni kollarının arasına alıp göğsüne çekiyor. Ona sarılıyorum, Cehennem Menzilleri'nde az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama aynı zamanda aramızdaki bağın tadını çıkarıyorum, aramızdaki bağ canlı ve canlı, ikimiz için de açık. Onun rahatlamasını, endişesini,...

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, afallamıştım. Gözlerim irileşiyor, boynumda bir sıcaklık parlarken bakışlarını arıyorum. Yüzümü inceliyor ve biliyorum ki oradaki soruyu, kalbinde benim için sakladığı her şeyin farkına vardığını ve tanıdığını görüyor. Ama bundan hiç bahsetmiyor ve bu duygu sanki şimdilik karanlık bir köşeye saklanmış gibi aramızdaki bağdan kayboluyor.

Şefkatle başımın üstünü öpüyor ve "İyi misin?" diyor.

Başımı sallıyorum. Sadece sarsıldım ve sorularla, duygularla dolup taşıyorum.

Ben iyi değilim.

Alexus saçlarımı yüzümden çekerken kanlı elini fark ediyorum.

Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Bir ritüel yarası," diyor içgüdüsel olarak sorumu bilerek. "Thamaos'u çağırdım."

Çağrılmış. Şu anda bu kelimeyi duymak, bu ormanda durup az önce bir yaratığın gözlerinin içine bakmış olmak, bir anıyı canlandırıyor.

"Beni çağırma," demişti Neri Kış Yolu'nda. Bu sözler ve az önce gördüğüm şey olmasaydı, bir tanrıyı çağırmak gibi bir seçeneğin varlığından asla haberim olmayacaktı. O piçlerden birini çağırmak isteyeceğimden değil.

Alexus'u incitmemeye dikkat ederek elini kendi elimde tutuyorum ve etinin iyileştiğini, kavrayışında yatan gücün geri geldiğini, dokunuşunda yaşayan ilginin geri geldiğini hayal ediyorum.

Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum vortra, tu nomweh ilia vo drenith wen grenah.

Elikesh'in eski sözleri zihnimde şarkı söylüyor ve yaram kapanmaya başlıyor, kendini dikiyor, yarasının parlak kırmızı iplikleri sıkı bir çizgi halinde örülüyor. İyileşme tamamlandığında Alexus diğer eliyle yüzümü kavrıyor ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor.

"Teşekkür ederim." Sesi, içimdeki tüm çılgın sinirleri yatıştıran o derin, zengin sese doğru yumuşuyor. "Bunun için," diyor iyileşmiş elini kaldırarak. "Ve benim için uçurumu geçtiğin için."

Uçurumu geçtim. Geçtim.

Duygularım kabarıyor, parmaklarımı yumruk yapıyorum. O yaratığın Alexus'un üzerinde yükseldiğini gördüğümde dehşete kapılmıştım, öyle dehşete kapılmıştım ki ağaçların arasından geçerken aramızdaki uçurum yok olmuş gibiydi. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Mümkün olan her şekilde. Ve böylece, zihnimin içinde, sıçradım.

Ve bunu binlerce kez daha yapardım.

Yavaşça alnını alnıma bastırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sanırım yapmam gereken bazı açıklamalar var."

Callan yaklaşırken "Çok," diye aramızda işaretleşiyorum.

Endişeli bakışlarını bana çevirmeden önce, "Her şey yolunda gitti," dediler. "Raina, iyi olduğuna emin misin?"

"Sadece sarsıldım," diye yalan söyledim. Alexus anladıklarından emin olmak için tercüme ediyor.

"Sanırım öyle." Çantalarını omuzlarına alırken Callan'ın kaşları kalkıyor. "Görünüşe göre epey düşman edinmişsin dostum."

Alexus'un yüzüne acımasız bir gölge düşer. "Asıl soru neden olduğu. Bu oyundaki gerçek piyon olmasından korktuğum Doğu Prensi, Kış Yolu'nda Raina'yla olanları Thamaos'a anlatmış olmalı. Belki de prensin planlarını sandığımızdan daha fazla bozmuştur."

"Ya da Thamaos'un planları," diyor Callan. "Ve bu da onun sırtına bir hedef tahtası çizdi."

Alexus ve Callan rünlerini topraktan ve taşlardan temizlemeye çalışırken soğuk bir rüzgâr esiyor, sonra kampa doğru geri dönüyoruz. Yürürken Alexus buraya neden geldiklerini açıklıyor. Dinliyorum ama her adımda Thamaos'un sesinin yankısını zihnimden kovmaya çalışıyorum. Sözleri Joran'ınkinden çok daha önsezili geliyor, daha çok bir kehanet, bir vaat gibi ve içimden bir ses tanrının yalan söylemediği konusunda uyarıyor.

"En azından artık Thamaos'un işin içinde olduğunu biliyoruz," diyor Callan, pelerinlerini rüzgâra karşı sıkıca tutarak. "Prens onu sık sık çağırıyor olmalı ve durumu kimin kontrol ettiğine şüphe yok." Bir meşe ağacının dallarının altına dalıyorlar ve biz de onları takip ediyoruz. "Loria'ya bunun doğu tanrısını son görüşümüz olması için dua edeceğim."

Dua et ya da etme, ben daha iyi biliyorum. Tuhaf görünse de, şu anda bile yollarımızın kesiştiğini hissedebiliyorum. Benim ve onun. Bir cadı ve bir tanrı. Ufukta beliren bir çarpışma.

Hayır. Doğu'nun Tanrısı Thamaos'un sonunu görmedim. Bundan eminim.

Ve o beni son kez görmedi.

KAMPA DÖNDÜĞÜMÜZDE BÜTÜN GÖZLER ÜZERIMIZDEYDI VE ALEXUS herkesin duyması için gerçeği ortaya koyar. Doğu Prensi'nin Thamaos'u çağırdığına ve Thamaos'un prens için bir sifon olarak kullanılmak için değil, hükmedebilmek için diriltilmeyi planladığına inanmaktadır. Asıl soru, prensin Thamaos'un yanında ikinci el bir hükümdar olmak için manipüle edilip edilmediği ya da Thamaos'u bir tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığıdır.

Her iki durumda da, oyun artık daha tehlikeli hissettiriyor.

Yağmur ara verince günün geri kalanında sıkı bir yolculuk yapıyoruz. Alexus ve ben yol alırken bile bağı denemeye çalışıyoruz. Bağlantı açık kalamıyor

Sürekli olarak; başka bir kişinin düşüncelerini ve duygularını durmaksızın hissetmek çok bunaltıcıdır. Ancak gerektiğinde, aramızdaki bir kapıyı çalmak gibi, bağlantıyı çağırabiliriz. Yine de her denememde o uçurum beni bekliyor.

Öğleden sonra kamp kurmak için mola verdiğimizde Nephele, Hel ve ben atlarımızı dinlendirmek için eyerlerini çözüyoruz. Alacakaranlık gökyüzü, hepimizin dayanamayacak kadar yorgun olduğu bir sağanak yağmuru bastırıyor.

"Keşke bana bu sabah Alexus'u kontrol etmeye gideceğini söyleseydin," diyor Nephele, atının eyerindeki kolan kayışlarını çözerken.

"Katılıyorum," diye ekliyor Hel, hayvanını köksüz bir toprak parçasından daha düz bir zemine götürürken. "Biz bir takımız. Bir dahaki sefere adamlar bizi alt etmeye çalışırsa, onlara bunu yapamayacaklarını gösterelim."

Nephele gözlerini bana dikerek, "Alexus'un bazı şeyleri gizli tutma ihtiyacını anlıyorum," diyor. "Ama yalnız değilsin. Herhangi bir savaşa tek başına girmeden önce, yanında olduğumuzdan emin ol. Birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz."

Dudaklarımı ince, suçlu bir çizgiye bastırarak başımı eğiyorum ve başımı sallıyorum.

"Tuethas tah," diyor Hel ve kelimeleri imzalıyor. Nephele ve ben de gülümseyerek aynı şeyi yapıyoruz.

Tuethas tah. Artık sadece kız kardeşim değil. Ama benim Kardeşlerim.

Nephele boğazını temizleyene kadar birkaç dakika sessizlik içinde çalışıyoruz. Ona baktığımda yanaklarının kızardığını fark ediyorum.

"Joran'ın geçen gece söylediklerini açıklamam gerekiyor." Nephele eyerini atından indirip kahverengi yapraklar ve çam iğnelerinden oluşan bir yatağa oturturken sesi gergin.

Derin bir nefes alıyorum ve iri gözlü Hel'e bakıyorum. Nephele, Joran geçmişteki ilişkilerinden bahsettiğinden beri bu konuşmadan kaçınıyor. Onu savunmak gerekirse, ben de bu konuda konuşmak istemezdim.

"Ondan nefret ediyorum," diyor, hayvanın sırtından Joran'ın yolun karşısında durup atından yükünü indirdiği yere bakarak. "Sadece bir kez oldu."

"Sadece bir kez mi?" Hel gülümseyerek soruyor. "Kulağa pek öyle gelmiyordu.
sadece bir kez."

"Pekala, üç kez, lanet olsun. Ama sadece bir gece. Geçen yıl, Winterhold'daki bir düğünden sonra. Çok fazla şarap içmiştim."

Hel gülümseyerek atın sırtındaki eyer bezini çıkarıyor ve elini atın yanlarında gezdiriyor. "Belli ki."

Nephele'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak, "Oldukça yakışıklı," diye işaret ediyorum. Joran'la seks yapmak bir pişmanlık olmalı.

"Ve ne yazık ki bir parçam buna çekiliyor." Sesini alçak tutuyor. "Soluk saçlar, küstah bir tavır ve büyük bir penis erkeklere karşı zayıflığım, özellikle de

konuşuyor. Ama ona normal bir şekilde tahammül edebilmek için bağırsaklarını deşmem ve her şeye yeniden başlamam gerekir. O çürük kalpli bir pislik."

Hel gülüyor ama sonra inliyor. "Tanrım, şimdi ona her baktığımda Joran'ın bacaklarının arasında ne olduğunu düşüneceğim. İğrenç."

Gülümsüyorum ama Nephele'nin İzlandalı'yla yatmış olmasına hâlâ şaşırıyorum, hem de geçen yıl. Onun ve Colden'ın birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Hayranlıklarını.

"O zaman neden onunla birlikte olasın ki?" İşaret ediyorum. "Peki ya Colden?"

Atıyla işi biten Nephele, Tuck'ın yanına gidip beyaz yelesini okşuyor. "Ne olmuş ona? Benden özel birini bulmamı istiyor ama ikimiz de Joran'ın o olmadığı konusunda hemfikiriz."

Kaşlarım kendi isteğiyle kalkıyor. "O özel kişinin Colden olduğunu sanıyordum."

"Ben de," diyor Hel.

"Hayır. Colden özel biri. Birbirimizi çok seviyoruz. Ama benim için o güvenli ve rahat. Onun için ben rahatım. Güvenebileceği biriyim. Eğleniyoruz ama ikimiz için de başkaları var."

Hel başını sallayarak, "Colden Moeshka söz konusu olduğunda bunu da sürprizler listesine ekleyeceğim," diyor.

Nephele kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

Hel kız kardeşime doğru dönüyor, bir kolunu atının sırtına atmış. "Geldiğimizde hayal ettiğim gibi biri değildi.

Kış Yolu'nda yüz yüze. Hayatım boyunca Ayaz Kralı'nı yaşlı bir adam olarak hayal ettim. Her şeyi kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen hâlâ onun sadece genç ve güzel değil aynı zamanda bir savaşçı olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. En büyük becerisi masa bıçağı kullanmak olan ciddi, asık suratlı bir kral hayal etmişken, şimdi bana onun da eğlenceli olduğunu söylüyorsunuz."

"Ah," diyor Nephele. "Anlaşılabilir. Onu ilk gördüğümde ben de benzer şekilde hissettiğimi hatırlıyorum. Şaşırmıştım." Bu anıyı hatırlayınca sırıtıyor. "Ama Colden sessizliğe uzun süre izin vermez. Tam bir karakter ve evet, tam bir asker. Sihirsiz olsun ya da olmasın, prensi alt etmesini ve özgürlüğe giden yolu bulmasını bekliyorum."

Tanrım, Loria'ya öyle olması için dua ediyorum. Ama aklım Nephele'nin sözlerinin geri kalanına takılıyor çünkü ilişkilerinin böyle olduğunu bilmiyordum. Gerçi sanırım bilmeliydim. Alexus bana Nephele ve Ayaz Kralı'ndan ilk bahsettiğinde, kız kardeşimi Colden'ın yüksek hizmetkârı ve sevgilisi olarak adlandırmıştı. Onun sağ kolu ve sevgilisi. Ortağı değil. Gerçeği anlamadan önce aralarında ne olduğunu tanımlayan bendim. Ve her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını herkesten çok benim bilmem gerekir.

Yine de Alexus'u paylaşmayı hayal edemiyorum. Başka birinin onunla benim olduğum şekilde birlikte olması düşüncesi - ona dokunmak, onu öpmek, onu becermek - göğsümün gerilmesine ve kanımın ısınmasına neden oluyor.

"Anlaşmamızı seviyorum," diyor Nephele ve sözlerindeki gerçeği duyuyorum. "Colden ve ben... farklıyız. Bunu asla kabul etmez ama ölümsüzlüğün ondan çaldığı bir şey için acı çektiğine inanıyorum. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, sonunda her gün onların kaybıyla yüzleşeceği vaadi olmadan sevdiği biriyle normal bir ömür geçirme şansı. Bana gelince, ben şefkat için yaratılmadım. En azından Alexus'la paylaştığınız türden. Rün bağının bunun bir parçası olduğunu biliyorum ama ikinizin arasında başka birine karşı hissetmeyi aklımın alamayacağı bir yakınlık görüyorum. Yine de buna hayranım."

Bu sabah erken saatlerde Thamaos'la yüzleştikten sonra Alexus'tan hissettiklerimi düşünüyorum ve göğsümü ani bir boşluk dolduruyor. Ölümsüzlük beraberinde ebedi kayıp ve acıyı da getirir. Birini sevme düşüncesi, sadece zamanın onu alıp götüreceğini ve ardında çağlar boyu keder bırakacağını bilmek... dayanılmaz olurdu.

İlk kez paylaştıklarımızın sınırlarını, Alexus'un bana karşı bir şeyler hissetmesinin ne kadar riskli olduğunu düşünüyorum. Belki de bu yüzden bu sabah hissettiğim anda duygularını bastırdı. Biz sevgiliyiz, Nephele ve Colden gibi. Ama her geçen gün, aramızda yaşayan şey her neyse büyüyor. Ben durumun gerçekliğini yeni fark ediyor olabilirim ama Alexus böyle devam ederse neleri kaybedeceğini başından beri biliyor. Ben gökyüzünde sönen bir yıldız olduktan çok sonra bile onun sabit kalacağını biliyor.

Yine de bana sonsuzluklar içeriyormuşum gibi bakıyor.

"Bu arada," diyor Hel, atının altın rengi postundaki kurumuş çamuru fırçalarken. "Şimdi bağ hakkında ne hissediyorsun? Bu sabah olanlardan sonra?"

Tuck burnunu omzuma dayarken, "İşler kesinlikle değişti," diye işaret ediyorum. "Alexus'a farklı bir şekilde bağlı hissediyorum. İyi bir şekilde. Ama farklı."

Nephele bana şefkatli bir bakış atarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "İki hayat çok iç içe geçebilir Raina. Bu kötü bir şey değil, ama çok kişisel ve her çift için benzersiz. Ustalaşılması gereken kontrol seviyeleri vardır. Callan ile konuşmanı tavsiye ederim. Birçok arkadaşa bağlılar, bir çeşit rehberler. Dışarıdan bir bakış açısı sunabilirler ve ne beklemeniz gerektiğini bilmenize yardımcı olabilirler, böylece işler değişmeye devam ederken sürprizlerle karşılaşmazsınız."

O gece ateşin yanında, Alexus bana prensi ararken gördüğüm koruyucu rünlerin anlamını öğretmeye başlıyor. Kendi kendime Callan'la da konuşacağımı söylüyorum. Ama yağmur yağıyor ve hepimiz erkenden çadırlarımıza kaçıyoruz ve o an geçiyor.

Yarın, diyorum kendime daha sonra uykuya dalarken. Yarın.

OceanofPDF.com

9

RAINA

Derin, dar bir çukurda yalnızım, yüzüm gözyaşları ve yağmurla ıslak.

Toprak duvarları tırmalarken parmak uçlarımdan kan akıyor. Ama ne yaparsam yapayım, ne kadar büyü çağırırsam çağırayım, dışarı çıkamıyorum.

Su ayak bileklerime kadar yükselirken kulağıma sesler geliyor - kahkaha, yaşam, özgürlük sesleri - ve otuz metre yukarıdaki manastırın rahatlığını ve sığınağını hayal ediyorum. Çılgınca, tırnaklarımın altına yapışmış çamuru ve avuçlarımı kaplayan kara çamuru fırlatıp atıyorum. Çaresizlik içinde, geceye bir büyü daha yapıyor ve bulabildiğim her türlü enerjiyi çağırıyorum, kendimi buradan başka bir yere itmeyi umuyorum.

Günün aydınlığı ve gecenin karanlığının tepemdeki dansını tekrarlaması dışında hiçbir şey olmuyor. Yağmur yağmaya devam ediyor ve su yükselmeye devam ediyor, ta ki belime, gövdemden boğazıma, çeneme, çamur havuza kayana ve toprağın tadı ağzıma dolana kadar. Her seferinde bir tane daha çalıyorum

boğucu Nefes al, ve Dünya büyür
daha siyah ve daha siyah..

Sarsılarak uyandım, nefes nefese kaldım ve etrafıma bakındım.

Gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı. Güvendeyim.

Huzursuz bir şekilde kürkleri itip Alexus'un kolunun altından sıyrılıyorum. Boğazımı sıkan korku yüzünden nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden doğrulup soğuk gece havasını içime çekiyorum.

Sert bir nefes verdikten sonra Alexus arkamdan yaklaşıyor. "Sen iyi misin?"

Birden bir avuç yıldız ışığı çadırın brandasını delip geçiyor, karanlıkta yüzen minik ışıklar.

Titreyerek ona baktım ve başımı sallayarak şu işareti yaptım

Kabus gibi, ama hala parçaları birleştiriyorum.

Saçlarımı okşuyor, omzumu öpüyor ve sert parmak uçlarıyla köprücük kemiğimin üzerinden geçerek rünüme kadar iniyor. "Çok üzgünüm Raina. Görünüşe göre hafızamın ağırlığı altında yaşıyorum."

Sesinin kenarında pişmanlık ve suçluluk

gizleniyor. Rün için pişmanlık. Rüya için

suçluluk.

Çünkü bu sefer, dehşet bana ait değil. Alexus'a ait, aramızdaki bağ sayesinde içime akıyor.

Çocukluğunun kabusu. Bir

işkence kabusu.

Unutamayacağı bir kabus.

"Bağlanmış insanlar için bu normal mi?" Callan'la önceki gece konuşmuş olmayı dileyerek imzaladım. Kendime yarın demiştim. Ve yine de yarın geldi ve geçti.

"Olabilir." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Belli ki bu bizim için de geçerli. Eminim şu anda bağ aracılığıyla bu kadar sık iletişim kuruyor olmamızın bununla bir ilgisi vardır. Rün pek çok türde bağlantı kuruyor. Görünüşe göre rüyalarımız arasında bilinçaltı bir bağlantı yaratmış."

Tanrım, kâbuslarımla gelen paniği onun da yaşamasını hiç istemem. Ama zihnimde dönen onca görüntü yüzünden bunları düşünemiyorum bile.

Bana ait olmayan görüntüler.

Yüzüne dokunuyorum, onun için

endişeleniyorum.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor, yüzümü okuyarak. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Hayatta kalacağım," diye imzalıyorum. "Ama yalan söylüyorsun. İyi değilsin."

Benim gibi nefes nefese değil ve alnına dokunduğumda soğuk ter damlaları yok. Yaşlı kemiklerinde en ufak bir titreme bile yok ve ben uyanmamış olsaydım, tüm bunlar boyunca uyuyabilirdi. Ama onun azabını hissettim.

Acımasız, çiğ ve gerçek.

Uzun bir nefes verir. "Bu bir yalan değil Raina. Yemin ederim iyiyim. Kâbuslar benim için çok yaygındır. Üç yüz yıldan fazla anılarım var. Bazen kendilerini i s t e d i k l e r i gibi ortaya çıkarıyorlar. Thamaos'la tekrar y ü z l e ş m e k

Bunu tetikledi. O gün rüyamda oradaydı, onunla ilk kez karşılaşıyordum. Ama hayatımdaki o özel olay sadece... mutsuz bir deneyimdi. Bir test." Elini belime doğru kaydırdı. "Şimdi gel. Yanıma uzan. Hava soğuk."

Bu düşünce cazip geliyor ama beni pansiyonumuza geri çekmesine engel oluyorum. Rüyamda gördüğüm şeyin bir sınav olduğunu biliyorum. Yağmur mevsiminde Gece ve Şafak Okulu'ndan gelen gözetmenler onu ailesinin kollarından alıp at sırtında Yura adlı bir şehrin eteklerine götürdüklerinde ne kadar çok ağladığını biliyorum. Onu nereye götürdüklerini anladığında yaşadığı korkuyu, Kral Gherahn'ın adamları onu Un Moritra manastırındaki, daha çok Ölüm Çukurları olarak bilinen eski kuyulardan birine indirirken ve becerisini kanıtlaması için sağanak yağmurun altında bırakırken on yaşındaki bedeninde parlayan haşlama parlaklığındaki dehşeti kendi korkummuş gibi hatırlıyorum. Su büyüsü yapamayan küçük bir çocuk.

Geç ya da kal. Kaç ya da öl.

Yura ya da Quezira'ya hiç gitmedim ama bu kâbus sayesinde artık o şehirlerin her köşesinin üç yüz yıl önce nasıl göründüğünü, koktuğunu ve ses çıkardığını hatırlıyorum. Yeni inşaatların gölgesinde kalan harap binaları ve tapınağın yakınında yer alan antik kenti gözümde canlandırabiliyorum. Alexi'nin Tiressia'da iki harabe şehir olduğunu söylediğini bile hatırlıyorum; Yazlık Diyar'daki ve zamanın Quezira'da bıraktığı.

Ghent kabilesinden Alexi'nin Gece ve Şafak Okulu'na daha önce kullandığını hiç duymadığım bir kelime olan scholarada dediğini ve on altı yaşındayken Şafak Tarikatı'ndan Gece Tarikatı'na geçtiğini de biliyorum. Onu Yura'dan alıp Quezira'da yeni inşa edilen elit okula gönderdiklerini ve oradan o kadar nefret ettiğini, yakıp yıkmak istediğini ama zamanla arkadaş edindiğini ve orayı evi olarak görmeye başladığını biliyorum.

Sonra Min-Thuret var. Thamaos'un tapınağı. Orijinal krallık merkezi. Alexus'un o yere duyduğu hayranlık elle tutulur cinstendi. Yapı şimdi zihnimde taze bir anı olarak yaşıyor, cam ve altın kubbeleri okuldan görülebiliyor, harabelerin yakınındaki çimenli bir tepenin üzerinde, yağmurla nemlenmiş hava ve rüzgarda titreyen kadife çiçekleriyle çevrili. Hatta dış duvarlardaki eskimiş oymaların pürüzsüz kesimlerini, Alexus'un bir çocuk merakıyla hayranlıkla izlediği koruyucu arkaik rünleri bile hatırlıyorum. O devasa kapıların eşiğinden geçerken, dehlizlerde dolaşırken ve daha sonra Ayin Salonu'nda o görkemli tahtın önünde diz çökerken küçük kalbinin göğsündeki kemiklere vuran bir örs gibi güm güm attığını hatırlıyorum.

Yani evet. Onun için kabus belki de sadece mutsuz bir hatıraydı. Benim içinse Alexus Thibault'nun uzun hayatının her saniyesini yaşayabileceğim kadar gerçek hissettiren bir kesiti.

"Olanlar bir işkenceydi," diye imzalıyorum. "Aklınızdan çıkmıyor."

"Beni rahatsız eden çok şey var Raina. Bu onlardan en azı." Çenemi ellerinin arasına aldı. "İşte bu yüzden beni

dinlemelisin. Şimdi senin kahramanın olabilirim ama başka bir hikâyede

Kötü adam. En kötü türden. Ben ve prens gibi adamlar, bir hayalet ordusu tarafından takip edilmek anlamına gelse bile, acılarımız ve günahlarımızla yaşamayı öğreniriz."

Göğsüm sıkışıyor. Doğu Prensi'yle kıyaslandığında Alexus bir aziz, yine de iki adamın da aynı kumaştan kesildiğini anlıyorum. İkisi de doğu tahtı için insanlara zarar verdi. İkisi de savaşlarda savaşmış, hem de yanlış tarafta. Ve ikisi de güçlerini doğa kanunlarını çiğnemek ve Gölge Dünya'ya geçmek için kullandılar, sadece ölümün adım atmaya cesaret ettiği yerlerde yürüdüler. Onları ayıran çizgi ince olabilir ama aynı değiller.

Öyle olduklarına inanamıyorum.

Alexus elmacık kemiğime bir dokunuş yapıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. "Beni dinle. Winterhold'dan beri paylaştığımız her geceyi sevdim. Her konuşmayı. Her öpücüğü. Her dokunuşu. Ama bu bağı keşfetmeye devam edersek, hayatlarımızı birleştirmesine izin vermeye devam edersek, korkarım ne kadar lanetli olduğumu ilk elden öğreneceksin." Duraklıyor, yutkunuyor. "Eski hayatıma tanık olma düşüncesinin beni korkutmadığını söyleyemem. Çünkü hoşuna gitse de gitmese de, geçmişimin hayaletleriyle yüzleşmek beni farklı görmeni sağlayacak. Buna hazır mısın?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim ama... "Karanlıklarımızın arkadaş olabileceğini söylediğimde," diye imzalıyorum, "bunu kastetmiştim."

Alexus yaklaştıkça kalbim çarpıyor. "Korkarım ne dediğini anlamıyor olabilirsin."

"Senden korkmuyorum," diyorum ona. "Ghentli Alexi'den ya da Un Drallag'dan bile."

Uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor, sonra beni öpüyor, parmaklarını göğsümün eğiminde gezdiriyor, meme ucumu okşuyor, sert parmak ucu hassas etin etrafında dolaşıyor. Geçen gece yürüyüşümüzde hissettiğim o garip titreşim geri dönüyor, onun dokunuşunun ardında kalıyor.

Avucunun göğsümde olmasını isteyerek eline bastırıyorum. Mannus kampın öbür ucundan kişneyerek gün doğumuna birkaç saat kaldığını haber verirken Alexus beni sertçe kavrayarak karşılık veriyor.

"Emin misin?" Alexus sorar. "Çadırına dönmen için fazla vaktimiz yok. Eğer oyunumuza devam edeceksek tabii. Artık umursadığımı söyleyemem."

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp beni öptüğünde, ağzımdaki nefesinin sıcaklığı tenime bir ürperti gönderiyor, alaycı olduğu kadar kışkırtıcı bir öpücük. Yavaş ve kasıtlı, şehvetli ve tatlı.

Vadiye varmadan önce ona bir kez daha ihtiyacım var. Bu yüzleşmenin ne getireceğini, Finn'in ya da babasının bize eşlik etmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Eğer isterlerse, burası ile Malgros arasında Alexus'un kollarında çok fazla gece geçireceğimi düşünemiyorum.

"Eminim," diye imzalıyorum ve onu bileğinden tutuyorum.

Ateşli bakışlarını tutarak elini belime dolanan battaniyenin altından geçiriyorum ve ona ihtiyaç duyduğum ve onun da olmak istediğini bildiğim yere koyuyorum. Yumuşak dudaklarıyla bir öpücük daha konduruyor ve elini seksimin üzerinde gezdiriyor, parmakları merkezimde oynuyor, ta ki bir tanesini içime sokana kadar, sonra bir diğerini hafifletiyor, her hareketini diliyle eşleştiriyor.

Ona dayanabildiğim kadar dayanıyorum, ama nefesimi tutmak için sarsılıyorum, her nefes alışımda daha sığ ve daha sığ geliyor, beni bir çılgınlığa sürüklüyor, omuzlarına yapışana ve rüyadan uyandığımdan daha sert nefes alana kadar vücudumu yağmalıyor.

Eline karşı sallanırken, daha fazlasına ihtiyaç duyarken, ona ihtiyaç duyarken, zaten tatlı bir rahatlama ararken, cinsel özlem beni yönlendiriyor.

"Lütfen," diye göğsüne doğru işaret ediyorum.

"Mmm, sabır." Başını eğip meme ucumu ağzına alıyor, bir yandan da başparmağını gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan küçük tomurcuğun üzerinde gezdiriyor.

Tanrım, şimdiden çok yaklaştım.

Ben o zirveye ulaşamadan göğsümü bırakıyor ve elini çekiyor. Neredeyse bileğini tutup onu kendime çekecektim. Ama loş ışıkta onun şekli beni büyülüyor; parmaklarını ağzına sokup geri çıkarırken kaslı formunun hatları yıldız ışıklarının kehribar rengi parıltısıyla belirginleşiyor.

"Tadın çok güzel," diyor ve her santimim yanıyor.

Alexus beni öpüyor, tadımı paylaşıyor. Dili yumuşak, süpürme hareketleriyle hareket ederken, parmaklarını tekrar içime sokuyor ve vücudunun ağırlığını kullanarak beni kürk yatağımıza itmek için içime, üzerime doğru eğiliyor. Kendini bacaklarımın arasına sığdırana kadar bana dokunmayı bırakmıyor.

Gülümsüyor ve geçen gece yaptığı gibi çenesini kaldırıyor ve gücü tenimin üzerinde parıldıyor, damarlarımda bir ısı damlası. Küreler yaklaşıyor, çıplaklığımızı aydınlatıyor.

Bakışlarında baştan çıkarıcı bir parıltıyla Alexus ağırlığını bir koluna veriyor ve parmak uçlarını çıplak gövdemin üzerinde gezdiriyor - boğazımın çukurundan, göğüslerimin arasından, karnımdan aşağıya, seksimin tümseğine kadar. Beni bacaklarımın arasından kavradığında kemiklerimi titreten ürpertiyi tutamıyorum.

Sert elini bir kez daha bedenimde g e z d i r i r k e n sesi bal dilli. "Seni görmeye ihtiyacım var. Çıplak ve altımda kıvranan görüntünün hafızama kazınmasına ihtiyacım var." Ustaca bir dokunuşla, kalçamda çiçek açan, göbeğimin etrafından dolanan, belimin kıvrımında dans eden ve kaburgalarımın üzerinde alevlenen cadı izlerini takip ediyor. "Tanrım, çok güzelsin Raina."

Parmak uçlarıyla meme ucumu okşarken göğüslerim ağırlaşıyor ve geriliyor. Daha önceki aynı his geri dönüyor, dokunuşundan yayılan bir titreşim.

Elini kendi elimle kapatıyorum ve ona meraklı bir bakış atıyorum.

Bunların hepsi çok yeni.

"Enerji," diyor. "Neredeyse büyülerimizi karıştırmak kadar iyi."

Sözlerini kanıtlamak için göğsümün kabarıklığında kışkırtıcı bir yol yalıyor, dilini meme ucumun etrafında döndürüyor ve doğrudan klitorisime huzursuz bir ağrı gönderiyor.

Winterhold'dan beri büyülerimizi birbirine karıştırmadık. Tüm bunlar için çok az mahremiyet var, özellikle de büyüsü geri dönmüşken. Bildiğimiz kadarıyla odunları ateşe verebiliriz. Ama onun gücünün bu izini hissedebilmeme rağmen, büyülerimizin birleşiminden daha fazlası olduğunu kavramak zor. Eterden enerji toplayabilmesi ve bunu bir dakika sonra yıkım için, bir dakika sonra da zevk için kullanabilmesi büyüleyici bir şey.

Başını kaldırdığında, yeşil gözlerinde açlık parıldıyor. "Sert ve hızlı mı yoksa derin ve yavaş mı?"

Her seferinde bu soruyu sorar.

"İkisi de," diye imzalıyorum.

Göğsünün altından inliyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Dikkatini aramıza çevirerek uzun ve sert sikini yumrukluyor ve acımasız bir hassasiyetle o geniş ucu klitorisime sürtüyor. Bunu neden beklemediğimden emin değilim ama az önceki konsantre enerji etinde titreşiyor.

En hassas yerimde yankılanan ve nefesimi kesen bir his.

Nefes almakta zorlandığım bir anda dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Alexus o bilmiş gülümsemesiyle gülümsüyor ve sonra büyüsünün ışığında ikimiz de onun şişmiş ucunu yarığımdan aşağı yukarı kaydırışını, titreşen başının arzumla kayganlaşmasını izliyoruz.

"Sadece büyünün bir tadı," diyor ve beni neredeyse akılsız bırakan bir güç damlasıyla alay ediyor.

Başımı geriye atıyorum, ona karşı kıvranma dürtüsüyle savaşıyorum, bir yandan da o çalarken mutluluktan ölmemeye çalışıyorum. Eğer bu sadece bir tadımlıksa, Tanrı aşkına ben ne için buradayım? Onu şimdiden her yerde istiyorum. Ellerimde. Bacaklarımın arasında. Ağzımın içinde.

Her yerde.

Çaresizliğim beni ele geçiriyor. Başımı kaldırıyorum ve kalçalarımın onun ritmine kapılmasına izin veriyorum, açgözlülükle uzunluğunu okşuyorum. Kendini bırakıyor, gözleri bedenlerimizin temas ettiği yere odaklanıyor ve göğsünün içinde dizginlenmiş bir inilti yükseliyor.

"Sen en tatlı işkencesin, Raina Bloodgood." Eğilip dilini meme uçlarımın her birinin etrafında dolaştırırken dudaklarından bir küfür dökülüyor, bana sürtündüğü yere bir karıncalanma daha gelene kadar hassas uçları fiskeliyor.

Kürkün üzerine düşüyorum ve o da beni takip ederek çakıllı meme ucumu derinlemesine emiyor. Dişlerini bir süre sürükledikten sonra yumuşak mememi ısırıyor.

göğsümün kıvrımı, orayı da emiyor. Bir his oluşuyor, zevkin acıyla buluştuğu o hassas ve bağımlılık yapıcı çizgiye ulaşıyor, gün geçtikçe daha da sevdiğim bir çizgi.

Onu içime almak için sabırsızlanıyorum, tırnaklarımı kaslı sırtında, uzun omurgasının zarif kıvrımında gezdiriyorum ve onu daha da yaklaştırıyorum. Dokunuşumun altında, teninde ürperti yükseliyor.

"Bunu hatırlayacağından emin olmak istiyorum." Rünümün üzerine, sonra da göğüslerimin arasındaki deriye sıcak bir öpücük konduruyor. "Benim olmanın ne demek olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Sanki unutabilirmişim gibi. Alexus Thibault beni birden fazla yönden işaretledi.

Rünüm canlanıyor, tutkuyla, şehvetle, ihtiyaçla zonkluyor. Alexus kendini tutmuyor, o anda hissettiği her şeyi yaşamama izin veriyor. Hayranlık. Özlem. Daha önce sakladığı şefkati bile. Gözyaşlarımın akmasına yetecek kadar bunaltıcı.

Ona da aynısını vermek isteyerek gözlerimi kapatıyorum. Rünik bağ olan ışık şeridiyle karşılaştım.

Zihnimin Alexus'a doğru dolaşmasına izin veriyorum, kendimi o ipeksi kurdelenin üzerinde sürüklenmeye bırakıyorum. Aramızdaki karanlıkla, bağlantımızı her aradığımda beni bekleyen o kaynayan boşlukla yüzleşirken kendimi hâlâ tehlikeli hissediyorum. Sanki dünyanın kenarından düşmeme ve bir daha asla geri dönemeyeceğim bir karanlığa girmeme bir an kalmış gibi hissediyorum.

Ama sonra onunla birlikteyim ve biliyorum ki beni hissediyor ve bana verdiklerinin bir kısmını ona vermek için duyduğum özlemi. Hayranlığımı. Güvenimi. Arzumu ve özlemimi.

"Evet Raina," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Tanrılara yemin ederim ki ben senin içindeyken başka hiçbir şey yok. Bizden başka hiçbir şey. Empyreal Alanlar bu kadar mükemmel değil."

Sakallı yanağını öpüyorum ve yüzümü onunkine bastırıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. İyi ya da kötü. Kötü ya da kahraman. Aydınlık ya da karanlık. Şu anda bu his yüzünden umursamıyorum. Onu. İçimde. Bana bağlı.

Hepsi bu.

Aramızdaki duygudan etkilenerek beni öpüyor, ağızlarımız açık ve aç. Sonunda çekildiğinde, yüzünü omzumun kıvrımına gömüyor, ayak bileğimi kalçasına asıyor ve tek bir hızlı ve cezalandırıcı vuruşla, tüm o nefes kesici sertliği içime sokuyor.

Nefes nefese, parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve omurgamı eğiyorum, onunla harika bir şekilde doluyorum. Kıçımı kavrıyor ve daha da derine itiyor, ta ki damarlarıma dolan akkor halindeki arzudan başka bir şey düşünemez hale gelene kadar.

Alnını benimkine yaslıyor, elini kalçama kapatıyor ve hareket etmeye başlıyor, ilk başta yavaşça ve beni her aldığında beni şok eden aynı uzmanlıkla. Çok geçmeden köküne kadar sokuyor, her derin sürtünme açılı

Mükemmel. Her nasılsa, içimde aklımı başımdan alan o hassas yere nasıl gideceğini çok iyi biliyor.

Ama bu titreşen enerji...

Bu yoğunlaşmış güç...

Buna zor dayanıyorum. Her geri çekilme ve ilerleme, tutunmaya çalıştığım tutarlı düşüncelerin kalıntılarını bulandırıyor.

Bacaklarımı beline dolayıp kalçalarımı onunkilere doğru kıvırırken Alexus'tan neredeyse acı dolu bir ihtiyaç sesi yükseliyor. Bunun ona ne yaptığının tamamen farkındayım ama içimde nabız gibi atan bu yeni hissin bana yaptıkları karşısında tamamen sersemlemiş durumdayım.

Serbest kalmam hâlâ çok yakın ve Alexus bunu hissediyor gibi görünüyor, belki de bağ sayesinde, çünkü tüm vücudumu altımızdaki kürke iten güçlü bir itişten sonra çekiliyor.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, orgazmım bir uçurumun kenarında sallanırken dizlerini itiyor, kollarını bacaklarımın altından geçiriyor ve beni kendine çekiyor. O güçlü elleriyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor.

"Seni tatmam hoşuna gidiyor mu?" Başparmağını yarığım boyunca sürüklüyor ve ucundan ıslaklığımı yalıyor. "Dilim içindeyken?"

Kalan tüm soğukkanlılığım yok oluyor. Arsızca başımı sallıyorum ve kalçalarımı tekrar kaldırıyorum, kendimi tamamen taşıyorum. Umutsuz bir yalvarış.

Hınzır bir sırıtış ağzını kavislendiriyor. "Her zaman çok heveslisin," diyor kalçalarımı sıkıca kavrayarak. "Sana biraz sabırlı olmayı öğretmek için ne yapmalıyım?"

Cevap vermeye başlıyorum, kelimeler ellerimin içinde kesinlikle şehvetle yanıyor. Ama ışık küreleri Alexus'un etrafında bir mumun alevine çekilen pervaneler gibi titreşiyor ve ben onun altın aurasının içinde diz çökmüş sert, yaralı bedeninin görüntüsüyle büyüleniyorum. Dizlerini iki yana açmış, kaygan siki sert ve çıkık, geniş başı şişmiş ve hazır.

Yeşil bakışları bedenimde, gözlerinde beni yiyip bitirecekmiş gibi öfkeli bir açlık varken, ağzını bacaklarımın arasına gömüyor ve merkezimde uzun bir çizgi yalıyor.

Gözlerim geri dönüyor ve o diliyle klitorisimi okşarken ellerimi saçlarına doluyorum, büyüsü o hassas tomurcuğun üzerine damlıyor. Tek başıma da boşalabilirdim ama Alexus vücudum konusunda bir usta, ne kadarının çok az, ne kadarının yeterli olduğunu çok iyi biliyor. Şu anda, beni bir uçurumun kenarında sallanırken tutuyor, dilini yeterince derine inemiyormuş gibi içime daldırıyor.

Sonunda karanlık başını kaldırdığında, dudakları parlıyor, o parlak, vahşi gözler kürelerin ışığında neredeyse gümüş rengini alıyor, omurgamda bir ürperti geziniyor.

O görkemli.

Dizlerinin üzerine yükseliyor ve ucunu girişime doğru eğiyor. "Her ne kadar serbest bırakılmanı tatmak istesem de, yemin ederim

Yapacağım, yakında, boşaldığını hissetmeliyim. Sikimdeki o daracık çırpınıştan daha tatlı bir şey yok."

Tanrım. Bu şekilde konuşmayı bırakmazsa, bunun er ya da geç olacağının neredeyse sinyallerini veriyorum. Ama tam istediğim gibi derin ve yavaş bir şekilde içime giriyor, nefesimi kesiyor ve kelimelerimi tutuyor, her bir nefis santimi beni çözmekle tehdit ediyor.

Kalçalarını hareket ettirirken, acele etmiyor, elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve başparmağını klitorisime dokundurarak mükemmel bir basınçla daireler çiziyor. O kadar iyi, o kadar gerekli hissettiriyor ki, vücudum ona karşılık olarak kenetleniyor.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve sikindeki büyünün nabzı yoğunlaşarak beni kıvrandırıyor ve nefes nefese bırakıyor, ellerim altımdaki kürkü kavrıyor.

"Siktir et Raina. Eğer bunu istediğim gibi yapabilseydim, buradan lanet olası denize kadar yer yerinden oynardı."

Sözlerindeki vaat içimde ve bağda bir heyecan dalgası yaratıyor ve kendi açgözlü vahşiliğimle onun uzun itişlerine karşılık veriyorum, onu daha derine zorluyorum, salınımı arttıkça ağrıyor, kendi tehdit edici doruk noktamın farkındalığıyla karışıyorum.

Ona uzanıyorum ve sanki ihtiyacım tarafından zorlanmış gibi üzerime sürünüyor. O güzel yüzü aşağıya bakarken, onu morartıcı bir öpücüğün içine çekiyorum, bizi yakın tutuyorum, böylece kaçınılmaz olarak onu terk edecek çok yüksek iç çekişleri ve inlemeleri yutabiliyorum.

Çünkü daha fazla dayanamayacağım.

Öpüşürken, sikinin yavaşça kayması ritmik bir vuruşa dönüşüyor, sert ve derin, ta ki içimdeki gerginlik - acı verici bir şekilde sıkı sıkıya sarılmış - zihni parçalayan bir coşkuya dönüşene kadar.

Alexus ağzımdan uzaklaşırken bedenim onunkini kavrıyor, onu ilahi dalgalar halinde sıkıyor. "El om ze pera," diyor parçalanmış nefesler arasında, gözleri benimkilere odaklanmış. "Lohanran tu gra."

Sözleri Elikesh'e ait, bana hiç söylemediği sözler, ama bağlılıklarını, kısıtlamaları parçalandıkça önemlerini hissediyorum.

Güçlü itişlerle orgazmı içime akıyor. Her zevk patlamasında nefes nefese kalıyorum, salıverilme sadece onun büyüsüyle büyüyor. Titreşen teslimiyet, günlerimin geri kalanı boyunca arzulayacağım kalp durdurucu bir his.

Tüm bunlar olurken onu yakınımda tutuyorum, ağzımın içinde inlerken onu öpüyorum. Her iniltiyi içime çekiyor, bu kadim ve muhteşem bedenin ürpertilerinden zevk alıyorum.

Sadece benim için titreyen bir vücut.

Birkaç dakika boyunca, küçük yıldız ışıkları önce parlayıp sonra yumuşayıp sönerken, Alexus içimde oyalanıyor, kalp atışlarımız bir şarkının ritmi gibi gümbürdüyor. Omuzlarıma, yüzüme, gözlerimin üzerine şefkatli öpücükler konduruyor ve bir süre sonra hızla atan kalbim yavaşlıyor, titreyen bacaklarım sakinleşiyor.

"Bence bütün gün bu çadırda kalmalıyız." Boynumu okşuyor, dilini nabzımın üzerinde gezdiriyor, sonra aşağı inip şakacı bir şekilde meme ucumu ısırıyor. "Sana yeteneklerimi daha fazla gösterebilirim."

Uzaklaştığında, kalçalarımı kaydırıyorum, onun üzerinde hareket ediyorum, zevkimizle ıslanıyorum. "Bu gösteriden sonra biraz meraktan daha fazlasıyım," diye imzalıyorum.

Sırıtıyor ve tekrar boynuma sokuluyor. "Beni kışkırtma. Kurtarmamız gereken bir kral ve bir dünya var."

Bu son cümlede gülümseyecek pek bir şey yok ama Joran ve Thamaos'un sözleri hâlâ aklımın bir köşesinde dursa da ağzım yine de biraz kıvrılıyor. Alexus biz dedi. Çünkü bu savaşta beraberiz.

Hoşnutsuzluğuma rağmen benden uzaklaşıyor ve sırt üstü dönüyor. Boşluktan ürküyorum, ama kollarını bana doluyor ve beni yanına çekiyor ve boşluk hissi kayboluyor.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sorar. "Deli gibi görünmeden? Winterhold'dan beri sana söylemek istiyordum."

Başımı sallıyorum ve parmağımı göbeğinin altındaki siyah kılların izinde aşağı yukarı dolaştırarak karnının yontulmuş kaslarını izliyorum.

"Kaleye vardıktan sonra seni hayal ettim. Başka bir şekilde, başka bir hayatta karşılaşmış olsaydık nasıl olurdu diye. Bu rüya o kadar canlıydı ki, ertesi gece odama geldiğinde ve sonunda sana dokunabildiğimde

ve seni istediğim gibi öptüğümde, bana tanıdık geldin ve tadın da tanıdıktı. Sanki bedenim senin için yaratılmıştı. Ormanda aramızda olanlardan dolayı da değil." Şakağımı öpüyor ve beni kendine çekiyor. "Sanki tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettim."

Çenemi omzuna dayayıp loş ışıkta bakışlarıyla buluştuğumda yüzüm ısınıyor. Hâlâ gülümseyerek parmaklarımı sakallarında gezdiriyorum.

Cevabımı bağ boyunca gönderiyorum, her kullandığımda daha cesur oluyorum. Kızgın olduğunu hiç sanmıyorum. Bana ilk baktığı andan itibaren sanki ruhumun derinliklerini görebiliyordu. Ve o gece odasında, bana onun ellerinde ne kadar doğru hissettiğimi söylemişti.

Anladığımı söyleyemesem de, belki de, sadece belki de, Kader'in bir süredir bizi izlediğine inanmaya başlıyorum.

SABAHIN ILK IŞIKLARINA KADAR ALEXUS' U N KOLLARINDA DINLENIYORUM.

bana günle yüzleşmem gerektiğini hatırlatıyor. Kürkün üzerindeki yerinden, kalçalarına örttüğü battaniyeler dışında hâlâ çıplak, temizlenip seyahat kıyafetlerimi giyerken ve saçlarımı örüp kendimi bir nebze olsun şıklaştırmaya çalışırken sevecen bir gülümsemeyle beni izliyor.

Çalışırken bakışlarımı vücudunun üzerinde gezdiriyorum. Siyah saçlarının dökülmüş bir mürekkep birikintisi gibi başının altında toplanışına ya da vücudundaki eski yara izlerine hayran olmamak mümkün değil.

Terden nemlenmiş teni şafağın soluk ışığında beni çağırıyor.

Eğer bu topraklarda bir tanrı olacaksa, bu o olmalı.

Rüzgâr ormanın içinden hırıldayarak geçiyor ve çadırı savurarak anı parçalıyor. Sanki Neri bizi daha da güneye, Frostwater'ın dışına ve vadiye itmek istiyor. Birkaç saat içinde, günlerce süren zorlu yolculuktan sonra, beni bekleyen şeyle yüzleşmeye hazır olsam da olmasam da başaracak.

Alexus bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor, bağ olmasa bile sık sık yaptığı gibi zihnimi okuyor. "Endişelenmeyi bırak ve git, yoksa biri seni yakalar ve bugün daha da fazla sorunla yüzleşmek zorunda kalırız. Joran'a katlanmak zaten tüm gücümü alıyor."

Gözlerimi devirip başımı onaylarcasına sallıyorum, yine de onu terk etmek giderek zorlaşıyor. Burada, onun çadırında, bizden başka hiçbir şey ve hiç kimse yok. Çok iyi hissettiriyor ama bu sahte bir memnuniyet. Çünkü dışarıda düşman bekliyor ve dünya kaos içinde.

Ve ikisine de doğru yürüyoruz.

"Peki," diye imzalıyorum. "Ama gitmeden önce, El om ze pera, lohanran tu gra ne demek?" Bilmediğim kelimeleri elimden geldiğince karışık bir şekilde heceliyorum.

Alexus yaklaşırken ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Sahile vardığımızda, benden hâlâ şu anda hoşlandığın kadar hoşlanıyorsan, açıklayacağım."

"Sözler, sözler," diye imzalıyorum, sıcak göğsünü iterek. "Nephele'ye soracağım."

Gülüyor ve sesini alçaltıyor. "Her zaman sabırsızsın. Ama sana söyleyen kişi ben olmak istiyorum. Nephele'nin anlatabileceğinden emin değilim zaten. Bu çok eski bir lehçe."

"Eski lehçe," diye işaret ediyorum. "Kitabınızda çevirdiğiniz türden mi?"

Çadırın köşesine, Alexus'un çantasının yanına yığılmış, özenle sarılmış kitaplara bakıyorum.

Onlara düşünceli bir bakış atıyor. "Evet. Aynen öyle."

Merak ediyorum, haklı olduğunu kanıtlamak için. Sabır benim sahip olduğum bir erdem değil, ama şimdilik onun için bekleyeceğim.

Mannus yine kişniyor, daha ısrarlı, ki bu alışılmadık bir durum. Alexus hayvanını görmezden geliyor ve çenemi son bir kez baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. "Lohanran tu gra," diye fısıldıyor bir öpücük daha çalmadan önce.

İsteksizce birbirimizden ayrılıyoruz. Alexus giysileriyle birlikte atılmış olan eski demir anahtara uzanıyor ve ben çadırın kapağına doğru ilerleyip bağları gevşetirken deriyi başının üzerinden geçiriyor.

Hâlâ uyumakta olan kamp alanına bakıyorum. Yanan ateşler çoktan sönmüş ve gün ağarırken ince bir gümüş sisi yerde sürünüyor. Annemin kulübesindeki son sabahımı hatırlıyorum. O zamanki gibi, o günden korkuyorum ama çok farklı nedenlerle.

Omzumun üzerinden son bir bakışla, Alexus'u pantolonunu görmekle kutsandığım en güzel poposunun üzerinden çekiştirirken yakalıyorum. Sırıtıyor ve göz kırpıyor, ben de kapüşonumu kapatıp dışarı çıkarken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kalın bir dala basmadan önce birkaç adım atabildim. Dalın iki parçaya ayrılmasıyla oluşan yankı ahşabı çatlatıyor. Yerimde donmuş bir halde, yakalanmayı bekleyen diğer çadırlara bakıyorum.

"Kıpırdama," diye emrediyor arkamdan alçak ve sert bir ses. "Bana ellerini göster."

Kalbim duracak gibi oluyor ve Mannus bir kez daha kişniyor. Lanet olsun. İkinci sefer uyandırma çağrısı değildi.

Bu bir uyarıydı.

Silahsız olduğumu kanıtlamak için ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Şimdi arkanı dön," diyor, sesi talepkâr bir fısıltı. "Yavaş ol."

Bu seste bir şeyler var. Sessizliğe gömülmüş olsa bile. Bağ aracılığıyla Alexus'a ulaşmaktan vazgeçmemi sağlayan bir şey.

Ellerim hala teslimiyetle havada, bana söyleneni yapıyorum ve arkamdaki adama bakıyorum.

Kalbime ok atan bir adam.

OceanofPDF.com

10

RAINA

Karşımdaki adam çok farklı görünüyor, onu iki haftadır sularda görmeme rağmen.

Güneşten kavrulmuş cildi rüzgârdan yanmış, dağınık saçları gözlerinin üzerinden sarkıyor. Normalde çocuksu olan çenesinde kirli bir sakal bile var ve kilo kaybetmiş, bu da onu tamamen başka biri gibi gösteriyor.

Ama babasının porsuk yayının el oyması kıvrımını biliyorum.

Göz kapaklarımın kenarlarında yaşlar birikirken Finn emin olmayan adımlarla yaklaşıyor, yay hâlâ eldivenli ellerinde. Duraklıyor, zor nefes alıyor, gözlerini kırpıştırıyor, sanki beni hayal ediyor olabileceğini düşünüyor.

Ben de zayıflamış olsam da, aynı göründüğüme eminim. Yine de en kötü sonu hayal ettiğinden eminim - haftalar önce bir Doğulunun ateşli okunun ucunda ölümle tanıştım. Başlığımı indirdiğimde yüzündeki ifadeye bakılırsa ne kadar yanıldığını anlıyor.

Finn gevşer ve yayını indirir. "R-Raina? Ben... Ben rüya mı görüyorum?"

Aramızda altı adım olmasına rağmen sesindeki çatlağı ve gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum, koyu renkli irisler cilalı taşlar gibi parlıyor. İçimde bir şeyler sıkışıyor. Finn'i ağlarken görmekten hep nefret etmişimdir. Nadir bir olaydır ama beni mahveder.

Loria, şimdi benimle ol.

Başımı sallıyorum ve "Hayır, Finn. Rüya görmüyorsun. Eastlander'lar gitti ve biz kaldık."

Hızlı hareketlerle okunu kalçasındaki sadağa yerleştiriyor, yayını göğsüne asıyor ve bana doğru ilerliyor; tıpkı hasat yemeğinin olduğu gece olduğu gibi kararlı bir adam. Hatta aynı kıyafetleri giyiyor. Betha'nın ona diktiği orman yeşili ceket -buruşmuş ve hayal etmek istemediğim kadar çok şeyle lekelenmiş- ve şimdi yırtık ve kirli olan bembeyaz tuniği. Ama yine de onu görmek beni zamanda geriye götürüyor.

Yüzünde çarpıcı, beyaz bir gülümseme beliriyor. Ne yapacağımı bilemediğim bir hızla beni ayağımdan kaldırıyor ve ormanın içinde sevinç çığlıkları atarken beni etrafında döndürüyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diye haykırıyor, şüphesiz kamptaki herkesi uyandırarak. "Beni duyuyor musunuz, ey Kadim Olanlar? Onu bana geri getirdiniz! Ve size teşekkür ediyorum!"

Dudaklarımda belirsiz bir gülümseme beliriyor. Finn'i özledim. Onun için endişelendim. Çok fazla suçluluk hissettim. Şimdi

O burada, hayatta ve bir bütün. Yine de ne hayal edersem edeyim, bunun iyi sonuçlanacağı bir senaryo göremiyorum.

Aşağıya baktığımda Finn beni sanki ormandaki tek iki kişi bizmişiz gibi öpüyor. Soğuk bir şok, Finn'in tadı başka bir adamın öpücüğünün anısıyla karışıyor.

Nefes nefese ayrıldık. Sersemlemiş durumdayım ama Finn'in beni ayağa kaldırırken yüzündeki iyimserliği fark etmeyecek kadar da sarsılmadım. Ondan bu tür bir ışığın yayıldığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

Bu tür bir umut.

Yüzümü okşuyor. "Nasıl?" Başparmaklarını çene çizgim boyunca ve boğazımın sütunu boyunca uzanan izlerin üzerinde gezdiriyor. "Bu izler sende nasıl var? Ve tanrılar aşkına nasıl burada olabiliyorsun?" Koyu kahverengi gözlerindeki kehribar rengi benekler sabah güneşinin ışığında parlıyor ama neyse ki gözyaşı yok. Çok mutlu.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

"Umurumda bile değil," diye gülüyor, hâlâ tenimi okşuyor. "İzler seni sadece daha güzel yapıyor. Ve ben kimim ki tanrıları seni neden bağışladıkları konusunda sorgulayayım? Sadece bağışladıkları için minnettarım. Çok minnettarım Raina." Devam etmeden önce beni kısa ve tatlı bir şekilde tekrar öpüyor. "Hayatta kalanlar var. Babam ve avcılar dahil yirmi üç kişi. Geçen haftadan beri gölün yakınlarında kamp kurduk. Buradan sadece bir günlük mesafede."

Gülümseyip başımı sallıyorum, onları uzun süredir sularda izlediğimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Kaç kişi olduklarını anlayamadım ve keşke yüzlercesi daha olsaydı desem de, sandığım gibi herkesin kaybolmamış olmasına sevindim.

Dengeleyici bir nefes alarak Finn'in bileklerini kavrıyorum ve kendimi sabitliyorum. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor ama tıpkı onun gibi ben de kendime birkaç dakika izin verip burada olduğu için şükrediyorum. Şu anda nabzının parmak uçlarımda attığını hissetmek yerine onun yasını tutmanın bin bir yolu olabilirdi.

Ama tek hissettiğim bu değil. Rünüm ısınıyor, ısıyla zonkluyor ve bir güç dalgası havayı dövüyor, ardından cildimdeki parazit vızıltısı geliyor.

Heyecan, bir enstrümanın tellerinin iyi zamanlanmış bir şekilde koparılması gibi sabit, ritmik bir titreşimle bağ boyunca ilerliyor. Finn de bunu hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve sevinçli gülümsemesi düşüyor.

Yüzüne bir küçümseme maskesi iner ve burun delikleri açılarak tüm vücudu gerilir, harekete geçmeye hazırlanır.

Dövüş için hazır.

Ellerini yüzümden indiriyor ve yayının kıvrımına dokunuyor. "Lanet olası Nether Reaches'da ne işin var senin?"

Dönüp arkadaşımın önüne geçmem bir kalp atışımı aldı, kollarımı koruyucu bir duruşla açtım.

Joran kampın ortasında duruyor, yayını kaldırmış, doldurmuş ve nişan almış. Gümüş rengi saçları sabah rüzgârında yüzünün etrafında dans ediyor, ama o ağır gözlü bakışları ok kadar emin bir şekilde bize kilitlenmiş durumda. Normalde koyu gri pantolonunun belinden sarkan bıçak kemeri, kazağı ve ön kolunu nadiren terk eden deri bağı yok. Bu sabah onu ilk kez bu kadar çok görüyorum ve su cadısının tenini kaplayan yumuşak masmavi izleri.

Joran'ın arkasında Rhonin belirir. Kumral saçları başının etrafında savruluyor ve gömleği gövdesini sarıyor. Şaşkın görünüyor. İrkilmiş. Ama bir ok hâlâ kısa yayına takılı duruyor, omuzları gerginlikle kıvrılmış ve yuvarlanmış.

Winterhold'dan birkaç cadı daha kamp alanını dolduruyor: Callan, Keth, Jaega. Yarı uykudalar ama her birinin elinde bir silah var.

Finn'in sorusu hiçbirine yönelik değildi. Alexus'a yöneltilmişti.

Çadırının kenarında birkaç adım ötede duruyor, soğuk havayı soluyor. Ağaç tepelerini delip geçen ilk ışık, ön kolunun üzerinde duran jilet keskinliğindeki kılıcı parlatıyor. Omuzlarını yuvarlıyor, kasları geriliyor ve esniyor ama uzun ve ağır bir anın ardından dövüş duruşundan gevşiyor.

Pantolonunun bağları çözülmüş ve kalçalarından sarkıyor; hâlâ gömleksiz, birçok rün izi var ve taze,

Tırnaklarımdaki pembe çizik izleri yükselen ışıkta sergileniyor.

"Thibault!" Joran, Alexus'un seçtiği ismin sonunu çizerek emir bekliyor.

"Raina," diyor Alexus ama bakışlarını Finn'den ayırmıyor.

O tek kelimede dile getirilmemiş bir düzine soru duyuyorum.

"Onlara geri çekilmelerini söyle," diye imzalıyorum. "Ben Finn."

Son kısmı neden anons ettiğimden emin değilim. Belli ki ziyaretçimizin kim olduğunu çoktan çözmüş, yoksa kılıcını asla indirmezdi.

"Her şey yolunda." Alexus bıçağının ucunu yere saplar. "Bu Helena'nın kardeşi."

Diğerleri silahlarını indirdi. Joran da. Doğruca Rhonin'e bakıyorum, çenemi Nephele'nin çadırına doğru sallıyorum ve Hel'in adını işaret ediyorum. O tarafa yöneliyor, arkadaşımı uyandırma isteğimi anlıyor. Şimdiden havada bir gerginlik hissedebiliyorum, onun silmesine yardım etmesine ihtiyacım var.

Finn kız kardeşinin adını bile duymamış gibi etrafımda dolanıyor, sanki aramızdaki görünmez bağı görebiliyormuş gibi çadırdan Alexus'a ve tekrar bana bakıyor. Tanıdık, mide bulandırıcı bir his midemde dönüp duruyor. En eski arkadaşımın kafası karışmış görünüyor, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyor, sanki karmaşık bir yapbozun parçalarını doğru yerlerine yerleştirmeye çalışıyor ama hiçbiri yerine oturmuyor gibi. Beni daha önce Alexus'un çadırından çıkarken gördüğüne şüphe yok ve şimdi peşimde yarı çıplak

bir Cadı Koleksiyoncusu var.

Sadece birkaç kez iyi bakılmış gibi görünmekle kalmayan, aynı zamanda işaret dilimi anlayan ve ismimi son derece tanıdık bir şekilde konuşan bir adam.

Alexus'a endişeli bir bakış atıyorum. O da bakışlarıma bağın içinden geçen bir sakinlik dalgası ve rahatlatıcı, neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasıyla karşılık veriyor.

Ama yeterince belli belirsiz değil.

Finn'in vücudundaki her kas sertleşiyor. O dipsiz gözleriyle beni inceliyor, saklayamadığım gerçekleri okuyor.

"Daha önce..." Boğazı sert bir yutkunmayla hareket ediyor, sanki bir sonraki kelimeleri onu boğacak kadar iğrençmiş gibi. "Onunla birlikte miydin... isteyerek mi?"

Joran kibirli bir kahkaha atar. "Tabii ki öyleydi. Neredeyse her gece istekli. Tam bir şampiyon."

Alexus ve ben İzlandalı'nın her santimetresine ölüm dileklerimizi dik dik bakıyoruz. Joran'ın benden neden hoşlanmadığını anlıyorum ama bu küstahlık anı çok cesurca.

O saniyeler içinde, Alexus ve ben gözlerimizi okçuya dikmişken, göz ucuyla Finn'in hareket ettiğini görüyorum. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama sadece öne doğru adım atmasını, geri çekilmesini ve yumruğunu Alexus'un çenesine indirmesini izleyebiliyorum.

Darbe Alexus'un başının yana savrulmasına neden olur ve koyu renk saçlarından bir perde yüzüne savrulur. Ancak Finn'in darbesindeki tüm güce rağmen Cadı Koleksiyoncusu bir ağaç gibi dimdik ayakta duruyor.

Alexus başını çevirerek boynunu kırar ve başparmağının bir hareketiyle çenesinden aşağı akan ince parlak kanı bulaştırır.

Bir parmağını kaldırır. "Tek atış hakkın var, demirci. Bir tane."

"Ya da belki iki tane alırım." Finn yayını kurtarıp bir ok takıyor ve geniş ucunu Alexus'a doğrultuyor. "Tek yaptığım buysa şanslısın demektir. Silver Hollow'dayken o ateşli okun kara kalbine saplanmasına izin vermeliydim."

"Belki de o Doğulunun seni parçalara ayırmasına izin vermeliydim," diyor Alexus, sesinde bıçak gibi keskin bir tonla. "Ama yapmadım. Ve işte buradayız."

Ne dediklerini anlamam biraz zaman alıyor.
Birbirlerini mi kurtardılar? Saldırı gecesi mi?

"Ben olsam o yayı indirirdim," diye sesleniyor Joran. "Koleksiyoncu benim de en sevdiğim kişi değil ama ona ihtiyacımız var. Ayrıca, sen ne kadar hızlı olursan ol, ben daha hızlıyım."

İzlandalı'nın sesindeki gülümseme duyulabiliyor. Bakmadan bile o kurt sırıtışının genişlediğini ve yayının bir kez daha kaldırılıp doldurulduğunu ve nişan alındığını biliyorum.

Finn yumuşamayınca, onunla Alexus arasında durmak için hareket ediyorum. "Anlamıyorsun," diye işaret ediyorum. "Yayı bırak ve dinle. Lütfen."

Nişanını birkaç santim sola, omzumun üzerinden kaydırıyor, gözünü, kaslı bir kolunu belime dolayan ve beni arkasına iten Alexus'tan ayırmıyor.

Bana hızlıca bir bakış atıyor, kaşları öyle sıkı örülmüş ki aralarında iki derin çizgi oluşuyor. "Benim için kendini asla tehlikeye atma. Duydun mu?"

"Anlaşılacak pek bir şey yok, değil mi Tahsildar?" Finn anı bozarak şöyle der. "Ne yaptığını görebiliyorum. Genç bir kadını yalnızken ve en zayıf anında avlıyorsun. Ele geçirdiğin cadılara da böyle mi yapıyorsun?" Kaybettiği bir santimi geri kazanmak için yayını geri çekiyor, gücü zayıflıyor. "Gözlerini oymalı, sonra da seni bu Tanrı'nın unuttuğu ormanda kurtlara yem olman için bırakmalıyım."

Alexus'un önceki emrini dikkate almadan tekrar harekete geçiyorum.

Bu sefer sırtımı göğsüne dayadım.

"Raina." Kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdatıyor. Ama ben kendimi tutuyorum.

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı ve bana asla zarar vermedi," diye imzaladım. "Son haftalarda çok fazla şeye katlandık. O düşündüğüm adam değil."

Finn'in kolları titriyor, silahının ucunda sevdiği biri duran bir okçu için tehlikeli bir pozisyon. Bunu yapmanın onu öldürdüğü çok açık olsa da okunu indiriyor.

Alexus bir nefes veriyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Diğer eli ağır bir şekilde belime yerleşiyor. Bunun bir teselli olması gerekiyordu, ama bu hareketin içindeki vahşi doğayı, bölgesel bir hareketi hissedebiliyorum.

Finn'in dehşete düşmüş bir şekilde alay etmesi için gereken tek şey bu.

Bir elinden sarkan ok ve diğerinin parmak uçlarında sallanan yayla geri adım atıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Panik kanımı dövüyor. Bunların hiçbirinin böyle olmasını istememiştim. Son birkaç haftayı Finn'e açıklamak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Alexus ve benim yaşadıklarımızın her şeyi değiştirdiğini görmesini sağlayacak zaman. Ama bana zaman tanınmadı ve ne kadar istesem de artık her şeyi kurtaramam.

Alexus'u bırakıyorum ve yavaşça en iyi arkadaşıma doğru ilerliyorum.

"Finn. Gel benimle konuş."

Boğazından bir hırıltı kopar ve yayını tahtaya saplar. Bir çatırtı sesi havayı yarıyor, sevgili silahı stres altında patlıyor. Yine de etkilenmedi. Okunu bırakıyor, başını sallıyor ve sanki bir yabancıymışım gibi boş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Konuşacak ne var ki? Sana dokunmasına izin verdin Raina. Ve yine de... onu hor gördün." Sesindeki ve yüzündeki son inançsızlık kırıntısı da iğrenmeye dönüştü. "Nefret ettiğin bu adam, öldürmek istediğin bu piç. İçine girmesine izin verdin, değil mi? Sana sadece benim yapabileceğim şeyleri yapmasına izin verdin." Göğsüne vuruyor. "Ben. Seni hayatın boyunca seven adam. Nasıl? Neden?" Ona uzandım, ama o

Sarsılarak uzaklaşıyor ve bana dik dik bakıyor. Öfkesinin altında büyük bir acı yatıyor. "Beni hiç sevdin mi Raina?"

Söyleyecek bir şey, ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek herhangi bir şey bulmaya çalışırken zihnim koşuşturuyor. Tek yapabildiğim boş bir "Elbette seni sevdim. Hâlâ seviyorum."

Yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünürken her gözeneğinden tiksinti yayılıyor. "Ama yeşil alanda söylediğin gibi, değil mi? Birlikte geçirdiğimiz son günde? Bizim aşkımız yeterli değil." Cevap vermek için ellerimi kaldırıyorum ama Finn alışık olmadığım bir şekilde bileklerimi kavrıyor. Sertçe. Ellerimi birbirinden ayırıyor. Beni susturdu. "Haftalar oldu!" Kelimeleri yüzüme tükürüyor. "Ve sen şimdiden seni sıradan bir kadın gibi becermesine izin verdin-"

"Yeter!" Alexus aramıza girerken ikinci bir güç dalgası havayı dalgalandırıyor, ağaç tepelerindeki yaprakları hışırdatıyor. Finn'i o kadar sert itiyor ki eski dostum sendelemekle kalmıyor, düşüyor. Alexus'un omuzları ve boynu boyunca uzanan kaslar geriliyor ve Finn'e doğru yürüyüp üzerine binerken yaralı sırtı kabarıyor. Eğilip Finn'in tuniğini avuçluyor ve onu ayağa kaldırıyor. "Eğer ona bir daha böyle dokunduğunu görürsem, kelleni mızrağın ucunda taşırım."

Aşağılanmanın sisi altında Finn'in dudaklarını bir hırıltı kaplıyor ve kalçasında kınında duran hançere uzanıyor. Nefesim kesiliyor ve onlara doğru ilerliyorum ama Alexus hançeri ilk ele geçirip ölümcül ucunu Finn'in boğazına dayayınca donup kalıyorum.

"Cesur ya da aptal," diyor. "Senin için soru hep bu, değil mi? Korkarım cevap aptalca." Bıçağı

Hançerini kınına geri sokar ve tek yumruğunun gücüyle Finn'i ayağa kaldırarak burun buruna getirir. "Ben aşmak isteyeceğin bir dağ değilim evlat. Seni gömeceğim. Ama şimdilik, Loria'nın sana verdiği beyni kullanman için sana bir şans daha vereceğim. Raina'yla saygılı bir şekilde konuşur ve ellerini ondan uzak tutarsan, nefes almaya devam etmene izin veririm. Ama ona tek bir öfkeli parmak ucunla dokunursan ya da karanlıkta onunla yaptıklarımız hakkında en ufak bir kötü söz söylersen, sana söz veriyorum, o çukuru senin için ben kazacağım." Alexus Finn'in gömleğini iterek bırakıyor, sonra da kanayan dudağını elinin tersiyle siliyor.

Alexus yanıma döndüğünde Finn'in yüzündeki ifade öfke dolu, gözleri şiddet dolu. Ağzını açıyor ama bir yanıt veremeden Hel onun adını söylüyor. Ondan iniltili bir feryat yükseliyor, öyle rahatlama dolu bir ses ki kalbimi bir iğne gibi deliyor.

Rhonin ve kız kardeşimle birlikte Nephele'nin çadırının yanında duruyor, üzerinde uyurken giydiği kıyafetler var; beyaz keten tuniği çözülmüş ve altın sarısı kahverengi bir omzundan sarkıyor, gri deri pantolonu çizmelerinin içine zar zor sokulmuş. Uzun saçları karmakarışık siyah dalgalar halinde, hâlâ uykunun yumuşaklığındaki yüzünü çevreliyor.

Tanıdık ama beklenmedik sesle sarsılan Finn, zaten sırtına yük olan yığının üzerine daha fazla şok yığılırken çılgın bakışlarını ona çeviriyor. "Hel?"

Doğruca ona doğru koşar ve sadece Hel'in yapabileceği gibi kollarını onun boynuna, uzun bacaklarını da beline dolayarak çarpışır. Finn bir adım tökezler ve ellerini kaldırır.

birkaç dakika bana baktı. Gözlerindeki soruları okuyabiliyorum.

Bu gerçek mi? Bunların herhangi biri gerçek mi?

Başımı sallıyorum ve Hel'in küçük ölümü kalbimde dans ederken, kardeşini ilk gördüğümden beri savaştığım gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor. Finn aramızdaki anın son bir saniye yaşamasına izin veriyor, sonra Hel'i kollarına sarıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ağlıyor.

OceanofPDF.com

11

RAINA

"O ikimiz de onları kontrol etmeliyiz." Rhonin kamp ateşinin yanına çömelir ve zayıf alevlere bir avuç orman çöpü ekler. "Hel'in açıklaması gereken çok şey olduğunu ve bunun kardeşi için zor olduğunu biliyorum ama sabah oldu bile. Sadece çok fazla gün ışığı var."

Joran devrilmiş bir kütüğe doğru yürüdü ve kız kardeşimin yanına oturdu.

Onun yakınlığından ürküyor. Ama en azından şimdi giyinik.

"Ya da belki de o sefil kıçlarını burada bırakmalıyız," diyor. "Vadiye giden yolu bulamayacak değiller ya."

Alexus sırtını uzun bir meşeye dayamış duruyor. Çizmelerinden deri pantolonuna ve gece yarısı tuniğinin üzerine geçirdiği ceketine kadar siyahlar içinde etkileyici bir görüntüsü var. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, uzaktan yanan ateşe bakıyor olsa da Joran'ın sözleri onu sertleştirmeye yetiyor.

"Kimseyi arkamda bırakmayacağım," diyor sesi keskin bir şekilde.

"İki gruba ayrılabiliriz," diye öneriyor Rhonin. "Nephele diğerlerinin bir kısmını göle götürebilir ve bir saat geçtikten sonra Hel ve Finn hâlâ işlerini bitirmemişlerse ben onların buluşmasını bölmeye gönüllü olurum. Eminim anlayışla karşılayacaklardır. O zaman hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

Alexus kaşlarını kaldırdı. "O çocuğun mizacı hakkında benden daha fazla şey düşünüyorsun." Başparmağını yaralı dudağına dokunduruyor. "Vadiye varmadan önce yine yumruklaşacağımızı umuyorum. Muhtemelen bu ormandan ayrılmadan önce."

Böyle bir şey olamaz. Finn sinirlendiğinde aptalca cesurlaşıyor. Ya o ya bu değil. İkisi de.

Alexus'a "Ben hallederim," diye işaret ediyorum. Sonra Finn'in parçalanmış yayından geriye kalanları toplayıp ayakta kalan son çadıra doğru ilerliyorum.

"Annesini öldürdüklerini biliyor mu?" Ben yaklaşırken Finn'in söylediğini duyuyorum ve annem öldüğünde kalbimde oluşan çatlak biraz daha genişliyor.

"Biliyor," diyor Hel. "Bunun olduğunu gördü."

Ağır bir iç çekiş. "Onu gömdüm, biliyorsun. Ophelia'yı. Mezarlığa. Rowan'ın yanına."

Damarlarımda bir hüzün nefesi dolaşıyor. Büyüye bürünmüş ve beni kurtarmaya -hepimizi kurtarmaya- çalışan annemin anısı aklımdan hiç çıkmıyor.

"Raina'nın minnettar olacağından eminim," diyor Hel. "Yine de bunu senden duymalı."

"Yapamam. Onunla bir hayatı paylaşmak istedim Hel. Kafasını bulutlardan çıkardığı zaman. Şimdi kim olduğunu bile bilmiyorum."

"O Raina Bloodgood. Sevgilin olmadan çok önce en iyi arkadaşındı."

"O kadın benim Raina'm değil." Sesinde bir fırtına kopuyor. "O kadın tamamen başka biri."

Çadırın kapağı geri çarpıyor ve Finn açıklığa doğru eğiliyor. Hel kardeşini takip ederken tökezleyerek geri çekiliyorum. Elini onun sırtına sürüyor ve bana hüzünlü bir bakış attıktan sonra kamp alanının küçük açıklığında diğerlerinin yanına doğru yürüyor. Finn onun gidişini izliyor, sonra bakışlarını yayının parçalarına indiriyor.

Ahşap kalıntıları uzatırken soğuk bir ter avuçlarımı ıslatıyor. Parmak uçlarıma dokunmamaya dikkat ederek kabul ediyor.

"Lütfen konuş benimle." Bir sonraki sözlerimi söylemeden önce ellerimi bir an için birbirine kenetliyorum. "Bırak da söyleyeceklerimi söyleyeyim."

"Neden? Hiçbir şey bunu daha iyi yapamaz." Dönüyor ve geldiği yoldan güneye doğru ilerliyor. Anlamsız olabilir ama peşinden koşup kolunu tutuyorum.

Arkasını döndü ve beni omuzlarından silkti. "Ben gidiyorum Raina. Hel kayalığa geleceğini söyledi. Ben orada olmayacağım. Erkek arkadaşınla iyi yolculuklar."

"Finn, bunu yapma," diye imzalıyorum. "Savaş yaklaşıyor."

Gülüyor. "Peki sen, güçsüz bir köy cadısı, bu konuda tam

olarak ne yapacaksın? Prensi öldürecek misin?

Frost King'i ve koleksiyoncusunu öldürmeyi planladığın gibi mi? Öldürmeye karar verdiğin adamlarla yatmaya meyilli olduğun için Thibault'yu uyarsan iyi olur."

Alexus'la aramızdaki bağ öfkeyle titriyor. Ona baktığımda kılıcının kabzasını kavrıyor, gözlerindeki ateş sadece bu yorum için bile Finn'in kellesini alabileceğinin sözünü veriyor.

Aramızdaki bağlantıdan onaylamadığımı belli ediyorum ve niyetimi bakışlarıma zorla yansıtıyorum. Cevap olarak Alexus omuzlarını silkiyor ve silahını bırakıyor.

Finn'le yüzleşiyorum ve son bir çaba gösteriyorum. "Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaşadım," diye imzalıyorum. "Henüz yetenekli olmayabilirim ama bana verdiğin değerden daha yetenekliyim." İşaretlerimi gösteriyorum. "Bunların bende olmasının bir sebebi var Finn. Kal ve sana göstermeme izin ver. Açıklamama izin ver. Tiressia'nın bize ihtiyacı var."

Anlar geçiyor, birkaç saniyelik kısa bir düşünme süreci. "Tiressia'nın bize ihtiyacı yok Raina," dedi sonunda. "Bunu nasıl göremezsin? Neri'ye ihtiyacı var. Ve artık ona sahip. Gerçek formuna dönmenin yolunu bulacak ve Doğu Toprakları ile Yaz Toprakları arasındaki kan davasını sonsuza dek sona erdirecek. Bu gerçekleştiğinde, hayatınla ve kalbimle oynadığın bu tehlikeli oyun boşa gitmiş olacak."

Neri'nin adı anıldığında soğuk bir rüzgâr etrafımızı sarıyor ve havada çınlayan bir ses yükseliyor. Alexus bunu duymuş olmalı.

Çünkü rünüm zonkluyor ve endişe bağ boyunca sürünüyor. Yere ince bir kırağı bırakıp botlarımızı kaplarken rüzgârdan uzak duruyorum. Finn yüzünü buruşturuyor ve yüzünü çeviriyor ama yakınımda gizlenen varlığı fark etmiyor, hayalet omurgam boyunca bir dokunuşla kayıyor.

Kötü niyetli bir merhaba.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama Neri'ye bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddediyorum. Yine de o burada. Winterhold'dan ayrıldığımızdan beri olduğu gibi. İzliyor. Dinliyor.

"Neri, halkını korumaya kararlı nazik bir tanrı değil," diye imzalıyorum, Hel'in Neri'nin gerçek geçmişini kardeşine anlatıp anlatmadığını ve onun da kendisine inanmayı reddedip reddetmediğini merak ediyorum. "O kendine hizmet eden bir piç. Colden Moeshka'ya yardım etme şansı vardı ama onun yerine gücünü çaldı."

Finn'in boğazından sinirli bir inilti yankılanıyor. "Ayrıca Kuzey Toprakları ve Yaz Toprakları'nı özgür tutmak için Thamaos ve hükümdarlarına karşı yıllarca savaştı. Bu, kendisini kahraman gibi gösteren hikâyeler uyduran katil bir Eastland haini için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Omzumun üzerinden Alexus'a dik dik bakarak onu gücendirmeye çalışıyor, sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Zavallı bir Buz Kralı ve onun Cadı Koleksiyoncusu yerine Neri -bir tanrı, Raina- liderimiz olabilir. Thamaos ve Doğu Prensi onları ezip geçecektir. Saklan ve izle. En azından Neri onlarla savaşabilir."

Finn'in babasının demirhanesine her girdiğimde ve Neri'nin flamasını orada asılı gördüğümde hissettiğim tiksinti, şu anda hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Midem bulanacak kadar sıkışırken sadece Finn'e bakabiliyorum. Hükümdarlığını hiç tecrübe etmediği bir tanrı için bu kadar dindarlık. Kehribar gözleri onu hiç esir almamış bir tanrıya.

Şaşırmış gibi yapıyor. "Ne? Gerçekten başkasının savaşında savaşacağımı mı düşündün? Sen onunla anlamsız bir maceraya atılırken hayatının kenarından mutlulukla izleyeceğimi mi?" Parmağını Alexus'a doğru uzattı ve sonra eğildi, kahverengi gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum Raina Bloodgood. Seni hep sevdim. İstediğin türden bir aşk olmadıysa özür dilerim. Mükemmel, heyecan verici, tehlikeli ya da o piç kurusu sana ne hissettiriyorsa o değildi. Ama bil ki o vadide senin yüzünden öldüm. Çektiğin acıları düşündüm ve sefaletini hayal ettim ve acıyı durdurmak için kalbimi kesmek istedim. Uyuyamadım. Yemek yiyemedim. Seninle birlikte bu lanet vadiden ayrılmayı reddettiğim her anı geri almak istedim. Kendimden nefret ettim. Belki hâlâ ediyorumdur. Ve belki de seni daha önce öptüğümde, istediğin her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Her şeyi. Sırf seni bir daha kaybetmeyeceğimden emin olmak için." Serseri bir gözyaşı yanağından aşağı kayıyor. Onu rahatsız ediyormuş gibi temizliyor ve yüzü hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde geriye doğru yürümeye başlıyor. "Bunun dışında. Bunu yapmayacağım."

Kalbim göğsümün içinde atıyor, ona ulaşmaya çalışıyorum. Aramıza koyduğu her adımla, bizi birbirimize bağlayan bir bağ daha

dostluk ikiye ayrılır. Ama kalbimin aksine, ayaklarım durduğum yerde kök salıyor. Seçimimi yaptım. Ve bu onunla değil.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum, o bana sırtını dönerken gözlerimden yaşlar dökülüyor ve gitmesine izin veriyorum.

Sadece bir kez duraksıyor ve omzunun üzerinden bir bakış atarak beni süzüyor. "Bensiz bir hayat için iyi şanslar Raina. İçimden bir ses buna ihtiyacın olacağını söylüyor."

OceanofPDF.com

12

RAINA

The Northland Break

Hampstead Loch

Wertesi öğleden sonra kayalığa ulaşacağız.

Mavi genişlik güneş ışığı altında parıldarken Serin esinti sahildeki çadırları dalgalandırıyor. Rüzgârda hâlâ yanık odun kokusu var, gerçi yolun aşağısındaki köy haftalar önce küle dönmüştü. Böyle bir kayıp sonsuza kadar benimle yaşayacak, ancak ateşli anılara rağmen, vadideki yaşamı görünce kalbim kabarıyor.

Ne yazık ki buradaki güvenlik eksikliği dikkatimi dağıtıyor. Göl kıyısında söğüt ağaçları, gölün belirleyici özelliği olan Brigot Kayası ve batıdan gelen kıyı rüzgârlarına karşı koruma sağlayan birkaç kaya çıkıntısı sıralanıyor. Ancak daha fazla koruma ve saklanacak bir yer yok. Köylüler Eastlander'ların Kış Yolu'ndaki kaderlerini ya da başka bir baskına karşı savunmasız olmadıklarını bilmiyorlardı. Ve yine de

yine de insanlarımıza uygun cenaze törenleri hediye ederek kararlılıklarını sürdürdüler.

"Babama Finn'den bahsetmeyeceğim," diyor Hel yola çıkarken. "Henüz değil." Northland ve Tiressian bayrakları yaklaştığımızı müjdelerken, o ve ben grubumuza liderlik ediyoruz. Yollarına çıkan bir grup savaşçıyı fark ettiklerinde bayraklar hayatta kalanları rahatlatmazsa, belki de iki tanınabilir yüz rahatlatır. "Ona daha sonra söyleyeceğim," diye devam ediyor. "Tüm haberler verildikten sonra. Eğer Finn bizi burada yenmezse."

Aklımı Finn'in ne yapıp yapmadığından uzak tutmak için, Warek bizi gördüğünde Finn'in bu tarafa gelmemiş olma ihtimaline karşı istenmeyen tartışmalardan kaçınmak için cadı işaretlerimin üzerine bir büyü yapmaya odaklanıyorum. Duygularım hala yüksekken bu kolay bir iş değil ama kendime bunun, neyle karşı karşıya olursam olayım sürdürebilmem gereken bir koruma aracı olduğunu hatırlatıyorum. Bu beceride ustalaşmalıyım. Ve yakında.

Hayatta kalanlardan biri atlarımızı görür görmez köylüler bir duvar oluşturuyor ama silah çekmiyorlar. Kendime bunun bayraklar yüzünden olduğunu söylüyorum ama Warek, Saira ve Tuck Hel'i ağlamaklı bir eve dönüşle karşıladıktan sonra babası dönüp bana bakıyor. Hel'i bırakıp bana ve Nephele'ye doğru ilerlerken gözlerindeki bilgiyi, her hareketindeki belirsizliği görebiliyorum.

Kız kardeşim ve ben attan iniyoruz ve Warek bir kol boyu uzakta duraklıyor. Babamın en eski arkadaşı Stiffly önce benim, sonra da Nephele'nin alnından öpüyor. "İkinizi de gördüğüm için çok gururluyum. Dayanmış olmanız ve

Kadimler'in sizi evinize uğurlaması çok gurur verici."

Evim. Evim kulübem ve Silver Hollow'du. Sıcak yaz öğleden sonraları, Nephele seçilmeden önce onunla derede oynarken, annem ve babam birbirlerinin kollarına sarılmış, çimenli kıyıdan beni izliyordu. Evim kız kardeşimin kahkahası, babamın dizi, annemin yumuşak elleriydi. Finn'in demir ocağının arkasında vücudumdaki aç ağzıydı, Hel'in yıldızların altında bizi kocaman gözlerle ve kıkırdayarak yakalamasıydı. Hasat kutlamalarının ve yakın köylerdeki ticaret günlerinin heyecanıydı.

Toplama Günü'nün dehşetiydi.

Aynı zamanda vadinin ötesindeki gerçek dünya hakkında mutlu bir masumiyet ve cehalet yıllarıydı. Asla geri alamayacağım günler.

Doğuya doğru bakarken, bu vadinin artık evim olmadığını fark ediyorum. Benim için değil. Hayatımda ilk kez, bu toprak parçasına tamamen bağlı değilim.

Warek ürpertici bir nefes alarak beni düşüncelerimden koparıyor. Elini omzumda sıkıyor ama aramızda başka bir şey konuşulmuyor.

Eğer Alexus ve benim hakkımdaki gerçeği bilmeseydi, bana Finn'in iyi olduğunu söylerdi. Finn'in sadece avlanmaya çıktığını, yüzümü gördüğünde tanrılara haykıracağını söylerdi. Warek Owyn, oğlunun kalbini ikiye böldüğümü ve muhtemelen her şey olup bitmeden önce tanınmaz parçalara ayıracağımı bilmeseydi böyle söylerdi.

Bunun yerine, tedirginliği yüz ifadesini bir yağmur bulutu gibi kaplarken beni bırakıyor ve gölgeli bakışları yanımdan kayıp gidiyor. Nephele ve ben döndük. Alexus, Rhonin ve Joran yaklaşıyor. Hâlâ siyahlara bürünmüş olan Alexus, geniş sırtında çapraz duran çift ağızlı iki kılıç taşıyor ve uzun hançerler kalçalarına bağlanmış. Rhonin yayını atının yanında bıraktı ama cüssesi bile dikkatli bakışları üzerine çekmeye yetiyor.

Joran'a gelince, diğer adamların boyuna sahip olmayabilir ama bıçak kemeri, arkasında uçuşan gümüş saçları ve belindeki kancadan sarkan şık, koyu renkli arbaletiyle hâlâ göz korkutuyor. Rüzgâra karşı sinsi bir güç olan üçü, herkesin tüylerini diken diken eder.

Alexus yanımda duraklıyor, köylülerle arasında rahat bir mesafe bırakıyor ama yanımda yakın bir duruş sergiliyor. Parmağıyla elimin arkasını okşasa da gerginliğini hissedebiliyorum; her biri Koleksiyoncu'nun varlığından emin olmayan bakışlara katlanırken vücudunun kaskatı kesildiğini görebiliyorum.

Warek dahil.

"Lordum." Warek'in sesi sessiz ama sert ve soğuk. "Oğlum buraya geldi ve gitti. Şu anda ne yapacağımı bilemediğim için beni bağışlayın. Henüz herkese detayları anlatmadım. Doğrusu, olan biten her şeyi çözümlemekte hâlâ zorlanıyorum." Warek bana bakıyor. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Alexus da sesini alçaltıyor. "Oğlunuzun aşk hayatından çok daha önemli meseleler var Bay Owyn. Ya da Raina ve benim yaşadıklarımızdan. Ben mutlu olurum

Gerekirse özel bir yere gidip seninle konuşabilirim. Prens, Thamaos ve Neri ile neler olduğunu ve bunun önümüzdeki günler için ne anlama geldiğini anlatabilirim. O zaman halkını nasıl bilgilendireceğine karar verebilirsin. Ne olursa olsun sabah güneye Malgros'a doğru yola çıkacağız. Sonra da Yazlık Diyar'a."

"Biz mi?" Warek kırlaşmış sakalını sıvazlıyor ve göz ucuyla Hel'e bakıyor. "Nasıl yani?"

"Bizimle seyahat etmek isteyen herkes gibi," diye cevaplıyor Alexus.

Warek tereddüt eder, zihninin çarkları kızı için duyduğu endişeyle gözle görülür bir şekilde çalkalanır, bir baba/kız savaşının başlangıcıdır. Ama şimdi konuya girmek yerine elini bırakır ve "Elbette lordum. Bu taraftan." Hâlâ arkasında bekleyen köylülere eliyle işaret ediyor. "Konuklarımıza atları ve çadırları için yardım edin. Sonra da onların şerefine bir akşam yemeği hazırlayın."

Herkes bize doğru dağılırken kamp da ortaya çıkıyor. Burası bir köy değil, ama kaba yontulmuş masalar ve banklardan oluşan derme çatma bir yeşil alan, kesilmiş sustalı otlardan oluşan bir alanı çevreliyor ve yeşil alanın ortasında, göl kıyısından mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş kayalardan oluşan bir halka ile çevrelenmiş şenlik ateşi için bir ateş yakılıyor. Tanıdık taş çember Mena'nın işi, bundan eminim. Onun burada olduğunu bilmek moralimi yükseltiyor.

Warek'i takip etmeden önce Alexus elimi tutup sıkıyor ve aramızdaki bağa bir rahatlama seli gönderiyor,

Gergin kaslarımı gevşetiyor. Beni sıktığında şakağıma bir öpücük konduruyor ve koyu renk kirpikli gözlerini kırpıyor, belli ki artık kimsenin ne kadar yakınlaştığımızı bilmesinden endişe etmiyor.

Alexus Warek'in arkasından giderken Joran, "İyi ki bunun bir parçası değilim," diyor. "Bu lanet hikâyeye bir kez daha katlanmaktansa kendi derimi parçalanmış bir dalla soymayı tercih ederim. Akşam karanlığında geri döneceğim." Çantasından deri bir matara çıkarıp başka bir şey söylemeden gölün kuzey ucuna doğru yola koyulur, Joran uzaklaşırken iç çekip elini kestane rengi, dikenli saçlarında gezdiren çırağı Keth'e bile.

Keth omuz silkerek, "İnsanlarla arası pek iyi değildir," dedi.

Jaega, Callan'la birlikte atlarını bir köylüye teslim ederken gözlerini deviriyor. "Sanki bilmiyormuşuz gibi."

"Hey." Rhonin omzuma çarptı ve güçlü çenesini söğüt ağaçlarına doğru salladı, yaşlı bir kadın sallanan yeşil perdeyi itti, elinde hasat edilmiş otlardan oluşan bir sepet vardı. Bakır ve gümüş karışımı saçları arkasından çılgınca savruluyor.

Bu manzara nefesimi kesiyor.

"Bu o," diye işaret ediyor Rhonin, kelimeleri heceleyerek ve yeni öğrenen biri için oldukça iyi heceleyerek.

Gözlerim yaşarıyor. "Gerçekten."

"Annem gibi hareket ediyor," diye ekliyor, son kelimede sesi çatlıyor.

Sanki bizi hissetmiş gibi, Mena başını kaldırdı. Donup kalıyor ve bir anlık güvensizliği serin bir esintiyle geçip gidiyor. Sepetini bırakıyor ve eteklerini yumruklarının arasında toplayarak kamp boyunca topallayarak yürümeye başlıyor.

Ona doğru acele ediyorum. O inanılmaz uzunluktaki saniyeler içinde cazibeye olan hakimiyetim kayboluyor ama Mena için bunun bir önemi yok. En son birlikte olduğumuzda, yanan kulübesinin içinde izlerimi görmüştü. Ve bir şekilde, izlerimin görmek isteyeceği bir şey olduğunu düşünüyorum.

İki adım arayla durup birbirimize bakıyoruz. Mena ellerini ağzına götürüp sevincinden gülüyor, ben de öyle kocaman gülümsüyorum ki canım acıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda, buluşmamız nazik bir şey oluyor. Parmaklarını kavrıyorum, sonra o soğuk avuçlarını yüzüme bastırıyor. Toprak ve bitki kokusu ona eşlik ediyor, o kadar davetkâr ki toprak kokusunu bir ciğer dolusu içime çekiyorum. Bu koku Silver Hollow'da geçmiş günlerin, kulübenin, yaz aylarının ve gece yarısı ateşlerinin anılarını uyandırıyor.

"Raina, kızım. Çok güzel görünüyorsun!" Ağzının kırışmış köşeleri titriyor. "Bu yüzü gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin!"

"Seninkini gördüğüm için ben de mutluyum!" İmzalıyorum.

Bana sarıldı. "Finn'in haberine inanamadım. Ama işte buradasın. İşte buradasın. Gördüğüm tüm cadılar gibi bütün ve ilahi!"

Sözleri sevgi dolu olsa da midem hala bulanıyor. Finn'i de incittiğimi biliyor olmalı.

Mena geri çekilip yanaklarımdaki gözyaşlarını silene kadar bir süre birbirimize sarılıp esintide sallanıyoruz. Arkamdan zayıf bir gülümseme gönderiyor ve ben de dönüp Helena, Saira ve Rhonin'i görüyorum, hepsi de yumuşak gülümsemeler takınmış.

Rhonin titreyen eliyle avucunu deri yeleğinin bağcıklarında gezdiriyor. Mena'yı tanıdığım onca gün boyunca kızının adını sadece birkaç kez duydum, sanki bu kelime çok fazla acı veriyormuş gibi. Öte yandan Rhonin, Winterhold'dan buraya gelirken birçok kez annesinden bahsetti ve Doğu'daki hayatlarına dair hikâyeler paylaştı. Ailesini çok seviyor. Bariz aldatmacasından sonra annesi ve kardeşlerinin güvende olması için her gece dua ediyor. Annesinin, oğlunun ihanetinden kurtulmak için yalan söyleyecek kadar zeki olduğuna inanıyor. En azından içlerinden biri ortaya çıkarsa plan hep buydu.

Mena o ailenin bir parçasıdır, Bronwyn'in Tiressia uğruna geride bıraktığı annesi ve büyükannesidir. Şimdi Rhonin, bunca zaman sonra onu tanıyor.

Mena'nın yüzünde bir anlık şaşkınlık beliriyor, çünkü onun parıltılı kıvrımları ve süslemeleriyle işaretlenmiş elini alıp Rhonin'in çıplak, nasırlı avucunun içine yerleştiriyorum. Bu basit dokunuşla Mena'nın gözleri uzak bir bilgiyle parlıyor, kalbe çarpıcı bir darbe indirmeden önce yavaşça süzülen türden bir gerçek.

"Mena Shawcross," diye imzalıyorum. "Rhonin ile tanış. Torunun."

MENA VE RHONIN BIRBIRLERINI TANIMAYA ÇALIŞIRKEN, HEL

Kız kardeşiyle oynarken, sihrimi yeniden yapılandırıyorum ve prensle aramdaki koğuşları incelemek için biraz zaman harcıyorum. Artık rünlerin ne anlama geldiğini bildiğime göre, yüzen mühürleri birbirine bağlayan ve hızla hareket eden çizgiler ağını takip etmeyi öğrenmeliyim; Kardeşlik'in ablukasından bir kapı açmayı planlıyorsam bu gerekli bir beceri.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı hiç bu kadar açık olmamıştı. Mondulak Sıradağları'nın sarp dağlarında ellerim arkamdan bağlı bir yolculukla karşı karşıya olabilirdim.

O kırmızı, bulanık buluta ve parlayan çizgilerden oluşan labirente daha fazla bakmaya dayanamadığımda, suları terk edip diğerlerine katılıyorum, barınakların kaldırılmasına ve atların bakımına yardım ediyorum. Bir saat kadar sonra her çadırı gece için hazırlayarak işi bitiriyoruz.

Alexus hâlâ Warek'le birlikte ve birkaç ihtiyar da onlara katıldı, ben de kasemi ve Winterhold'dan parmak uçlarıma batırmak için kullandığım tokayı alıp göl kıyısında Hel ve Saira'yla buluşuyorum.

Kızlar köpek Tuck'la oynarken ben de düz bir kayanın üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış Finn'i arıyordum. Hel'e göre babalarına nereye gittiğini söylememiş, sadece biz geldiğimizde burada olamayacağını söylemiş. Ama onu görebiliyorum. O

uzakta değil. Tam da bu gölün kıyısında bir yerde battaniyenin üzerinde yatıyor, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, soğuk güne ve parlak güneşe karşı gözlerini kapatmış.

Sonra, Neri'yi görmeye çalışıyorum, aptalca bir iş. Suyun üzerinde buzlu, beyaz bir bulut beliriyor ve ellerimde bir buz tabakası bırakarak dağılıyor. Gerçek mi yoksa hayal mi olduğuna karar veremesem de, uzaktan güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Buz tutmuş elimi tuniğime sürüyor ve zihnimde kuzey tanrısını lanetliyorum.

Kasemi durulayıp yeniden doldurduktan sonra Colden'ı arıyorum. Hâlâ zindanda, ama sonunda dinleniyor, hücresinin toprak zemininde yatıyor, başını mavi kadife paltosunun buruşuk topuna dayamış. Bu kez yanında teneke bir tabak ve fincan duruyor. En azından prens onun açlıktan ölmesine izin vermiyor.

Bir parmak daha saplayıp prensi arama işine yeniden başlayamadan, Nephele arkamdan beliriyor ve kollarında bir tomar giysi ve banyo çarşafıyla yanımdaki kayanın üzerine kayıyor.

"Bir değişiklik var mı?" diye soruyor, gözlerinde donuk bir ışıltıyla.

Başımı iki yana sallıyorum. "Colden dinleniyor ama," diye imzalıyorum. "Ve yemek yedi."

Rahatlamış bir halde derin bir nefes alıyor ve bohçayı bir kenara bırakıyor. "Köylülerden bazıları biz ayrılmadan önce giysilerimizi yıkamayı teklif etti." Cebinden dört topak sabun çıkarıyor ve burnuna götürüyor. "Bunları da bana verdiler.

Harika kokuyorlar. Otlar ve kır çiçekleri. Yolun aşağısında güzel bir banyo alanı var. Ne dersiniz?"

Yağmur, Joran'ın su büyüsü ve Hel'in ateş büyüsündeki artan yeteneği sayesinde yolculuk sırasında orta derecede bir temizlik sağladık. Ama şimdi elimizin altında koca bir göl var ve ben kirli çadır kazıkları ve atlarla uğraşmaktan kirlenmiş durumdayım. Yine de tereddüt ediyorum. Kaseye her baktığımda, prensi görme görevim ağır basıyor.

Nephele keskin bir kaşını kaldırıp bana bakıyor ve kızarmış parmak uçlarıma bakıyor. "Raina, Colden'ı bu kadar sık kontrol etmene bayılıyorum ve prensle arandaki barikatı aşmak istemeni de takdir ediyorum. Ama Kardeşlik - büyücülerden oluşan koca bir konsey
-Onu koruyor. Ne Alexus ne de ben onları görebilecek ya da büyülerimizle onlara ulaşabilecek yeteneğe sahibiz. Eğer onlarla boy ölçüşemiyorsak, Alexus'un size talimat vermek için ayları olsa bile, onların koruyucularını sökmenin sizin için ne kadar zor olacağını bir düşünün."

"Anlıyorum," diye imzalıyorum. "Onlarla boy ölçüşemeyeceğimi biliyorum. Ama Joran'ın bahsettiği Kahin bunu yapmış olabilir. Bu yüzden denemeliyim. Eğer yapabilirsem-"

"Sadece ne?" Başını eğiyor ve sabunları pantolonunun cebine sokuyor. "Ne yapabilirsin ki? Dinle. Joran'ın bahsettiği kadın Petra Anrova'ydı, Loria'nın soyundan gelenlerden biri. Damarlarında Yaratılış Tanrıçası'nın gücü olsa da, sadece Görme yetisinin izin verdiğinden daha fazlasını görmeyi öğrenmek için yıllarını harcadı. Sen ve ben iki soydan geliyoruz.

sıradan Northland'liler. Orakçı bir baba ve orakçı bir anne-"

Aniden durdu. Zihni gözlerinin arkasında çalışırken bakışlarını tutuyorum ve zihinsel olarak onun yerine cümlesini tamamlıyorum. Bildiğimizden çok daha fazlası olan bir anne. Bir sürü sırla mezara giden bir anne.

"Belki de bu yüzden denemeliyim," diye imzaladım. "Annem ve babam çok şey sakladılar. Tanrı Bıçağı hakkındaki gerçeği. Babamın bıçağın koruyucusu olması. Annemin gücü. Bilmediğimiz başka neler var? Biraz daha derine inersek ne bulabiliriz?"

"Ya da belki de bir sebepten dolayı bir şeyleri sakladılar" diyor. "Çünkü belki de gerçekler yalanlardan daha tehlikeliydi."

"Tehlikeden korkmuyorum," diye imzalıyorum. "Sevdikleri düşmanın yolunda dururken hiçbir şey yapmayan biri olmaktan korkuyorum. Ben o kişi oldum. Tekrar öyle biri olmak istemiyorum."

"Raina." Nephele elimi sıkıyor, gözlerinde hüzün var. "Sulara dikkat etmen gerektiğini bilmiyordun. Düşmanın yakınlarda olduğunu bilmiyordun."

Alexus, Frostwater Ormanı'na ilk kez girdikten kısa bir süre sonra neredeyse aynı sözleri söylemişti. Vadiden geriye kalan tek şey bu gölün etrafında yeniden hayat bulmaya çalışan iki düzineden az köylüyken suçsuz hissetmek hâlâ zor.

Nephele iç çekmeden önce kız kardeşimle birbirimize uzun uzun bakıyoruz, belli ki yüzümdeki kararlılığı fark etmiş.

"Peki," diyor. "Biraz şarap aşıralım ve yıkanalım. Daha sonra prensin engellerinin ötesini görmeyi tartışabiliriz. Alexus gibi ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Neri'yi kendim çağırıp istediğin yeteneği vermesini sağlamam gerekse bile."

Sözleri, gölün dibine düşen bir taş gibi içime batıyor. Hayır. Taş değil. Bir fikir. Bir tohum. Yemyeşil toprakta.

Ve hızla kök salıyor.

Beni çağırma. Bu sözler bir kez daha aklımdan geçti. Kış Yolu'nda Neri'den gelen bu basit emir ve Alexus ile Thamaos arasında gördüklerim olmasaydı, böyle bir seçeneğin varlığından asla haberim olmayacaktı.

Hâlâ bilmiyorum. Pek sayılmaz. En azından benim için.

Ama Hel, Nephele ve Saira ile birlikte yıkanmak için uzaktaki kayalıklara doğru yürürken bir karar veriyorum.

Bu gece, kimse izlemiyorken, öğreneceğim.

OceanofPDF.com

13

RAINA

Kampa döndüğümüzde hava kararıyor ve batıdaki dağların üzerinde bir fırtına beliriyor.

Kadınlardan bazıları giysilerimizi küçük bir ateşin yanında kurumaya bırakırken, ki yağmur tehdidi göz önüne alındığında bunun anlamsız olmadığını umuyorum, Warek'in Alexus'un hikâyesini köylülere çoktan anlattığını ve havaya kasvetli bir renk kattığını fark ediyorum. Benimle karşılaşan gözlerin çoğu şaşkın bakıyor, sanki söylediklerimize inanıp inanmayacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Neri hakkındaki gerçeği duymanın birçok inanç temelini sarstığından eminim. İnanç sınandığında böyle olur.

Finn'den hâlâ bir iz yok ve Alexus ile Rhonin akşam yemeğinden önce temizlik yapmak ve Joran'ı aramak için gölün kuzey ucuna gittiler. Bu ikisinin birlikte olması beni gülümsetiyor. Son iki haftada beklediğimden daha da yakınlaştılar. Belki de ikisinin de arkadaşlığa ihtiyacı var.

Nephele ve Hel yemek çadırındaki kadın ve erkeklere yardım etmeye başlarken ben de kampın içinde dolaşıp Mena'yı buluyorum. Biz

Bir süre birlikte oturup iki köylünün yakmak için odun yığmasını izliyoruz. Sonunda, başka bir gece kuşunun melankolik şarkısını dinlerken, son haftalarda olan biten her şey hakkında konuşuyoruz.

"Önümüzdeki günler için endişeleniyorum," diyorum ona. "Kaderin ne sakladığını. Sanki gerçek yolculuk daha yeni başlıyor gibi geliyor."

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Ne yazık ki haklı olduğuna eminim. Bu çok daha büyük bir hikâyenin sadece başlangıcı. Ama kader senin düşündüğün gibi değil, kızım. Kader hayatımızın yolunu çizmez, kaderimize karar vermez. Biz karar veririz. Kader sadece yolumuza insanları, olayları ve seçimleri çıkarır. Bu deneyimlerden doğan aşk, kayıp, mutluluk ve acı labirentinde gezinmek bize kalmıştır. Bazen kader iki ruhun bir araya gelmesi için savaşır ve bu hafife alınacak bir şey değildir." Gülümsüyor ve yüzüme dokunuyor. "Doğru kararlar verdiğine güven Raina. İçgüdülerine güven. Buradasın çünkü kanın bir güven şarkısı söyledi ve sen de dinledin. Sezgilerinin seni asla yarı yolda bırakmayacak bir armağan olduğuna inan."

Bu bilgece sözleri aklımda tutarak, akşam yemeğinden önce temizlenebilmesi için Mena'yı çadırına kadar götürüyorum, sonra da elimde kehanet kabı ve saç tokası, kalçama bağlı hançerimle Brigot Kayası'na giden meşaleli patikadan aşağı iniyorum. Saçlarım hâlâ nemli ve gölden esen yağmur kokulu rüzgâr serin, ama ödünç aldığım yün tuniğimin bir başlığı var. Onu fırlatıp atıyorum ve

Dalgalar arasında teknemi ağzına kadar doldurduktan sonra kendimi Brigot Kayası'nın hilal şeklindeki sığınağına bırakıyorum.

Yaptığım şeyde kaderin bir parmağı var mı, yoksa kendi iyiliğim için fazla mı ısrarcıyım bilmiyorum, ama Mena'nın haklı olduğunu ve bu gece doğru seçimi yaptığımı umuyorum.

Callan, Thamaos'la olan olaydan sonra çağırma sürecini anlattı. Asla yapamayacağım bir büyü olduğundan emin olmama rağmen dinledim. Yine de bahsettiği rünleri hatırlıyorum. Dokuz tane vardı, çünkü Alexus onları istemişti. Ama bir çağırma için koruma rünleriyle birlikte sadece üç rün gerekliydi. Alexus'un geçen gece ateşin yanında bana öğrettiği birçok ründen üçü.

En azından Neri hiçbir zaman kan sunusu istemedi, hançerimi çakıllı kumda sürüklerken, kendimi ilk çemberin içine kapatmadan önce dış rünleri oyarken oldukça minnettar olduğum bir şey. Ortada bağdaş kurup oturuyorum ve hareketleri daha küçük ölçekte tekrarlıyorum. Son olarak İletişim, Sadakat ve Bağlılık rünlerini çiziyorum.

Neri için böyle duygular beslediğini itiraf etmek midemi bulandırıyor. Ama Alexus cevaplar için Thamaos'a katlandıysa, ben de Neri'ye katlanabilirim. O sadece bir ruh, diyorum kendime. Ne yazık ki o, hareket halindeki bir arabayı yoldan çıkarabilecek bir ruh. Bir insanın gücünü bir canavarın organını koparması gibi söküp alabilen bir ruh. Yine de bana zarar vermek için bir nedeni yok. Eğer isteseydi, beni çoktan öldürebilirdi.

Dua etmek en iyi yeteneğim olmasa da, yine de gözlerimi kapatıp birkaç satır düşünüyorum. Ancak üç denemeden sonra hiçbir şey olmadı. Bir şeyleri yanlış yaptığımdan emin olarak, dolu kabımı alıp parmağımı batırıyorum. Neri'yi görmek için Görü'yü kullanmak daha önce her seferinde başarısız olmuştu, ama bu gece Loria'ya yeteneğimin benimle aradığım varlık arasında ilk bağlantıyı kurması için de dua ediyorum.

"Nahmthalahsh. Bana Neri'yi göster."

Su girdaplar çiziyor, yakalanmış bir fırtına. Ama sonra duruluyor ve buhar yükseliyor, yüzeyde buz oluşmadan ve çanağın kenarından sarkmadan birkaç dakika önce. Rüzgarda, bir kahkaha fısıltısı.

O piç benimle alay ediyor.

Sinirlenerek buzu yerinden oynatmak için kaseyi yere vuruyorum ve çemberlerden birini kırmamaya dikkat ederek kabı yeniden doldurmak için suyun kenarına dönüyorum.

Kayanın sığınağına döndüğümde durup yaptığım işe bakıyorum ve ciddi bilgi eksikliğime gözlerimi deviriyorum. Çemberleri bozmamış olabilirim ama onu terk ederek büyüyü bozmuş muydum?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, o yüzden oturup tekrar deniyorum.

"Nahmthalahsh. Bana Kuzey Tanrısı'nı, Beyaz Kurt'u göster."

Su köpürerek beyaz bir köpük haline geliyor ve gözlerimi kırptıktan sonra bir kase işe yaramaz kara dönüşüyor. Köpüğü fırlatıp atıyorum ve scrying kabını kum ve kayaların üzerine çarpıyorum.

"Ne kadar meraklı bir kadın," diyor derin bir ses, kulağımı okşayarak. "Oldukça küçük bir röntgencisin, değil mi?"

Arkamdaki antik taş gibi hareketsiz kalıyorum, ellerim kabımın ağzında sıkılaşıyor.

O sesi tanıyorum. Neri.

Hala kanayan parmak ucumu ihtiyatlı bir şekilde tahtaya sürterek zihnimi odaklıyorum ki bir şekilde yanlışlıkla Alexus'a rün aracılığıyla sinyal göndermeyeyim. Neri'nin Thamaos'un çağrılmasını bozmasından endişe ettiği gibi, ben de Cadı Koleksiyoncusu başımdaki belayı sezip kıyıya hücum ederse neler olabileceğinden endişeleniyorum. Bu fikri hoş karşılamam gerekse de Neri haklı. Her zamanki gibi meraklıyım.

El dilimi bilmeyen bir tanrıyla iletişim kurmak mümkün mü bilmiyorum ama ben daha işaret edemeden, "Drallag'ın varlığından beni kurtardığın için teşekkür ederim. O sevgilinin içine hapsolmanın benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ona çok acı borçluyum."

Kalbim hızla çarpıyor ve nefeslerim

hızlanıyor. Düşüncelerimi duyabiliyor.

Hava sıkılaşıyor, tenime baskı yapıyor ve sesi hırıltıya dönüşerek derinleşiyor, soğuyor. "Zihnini duyuyorum çünkü beni buraya sen çağırdın. Yani bu senin hatan, Kahin."

Soğuk bir gece çökerken bile alnımda boncuk boncuk terler birikiyor. Zihnimde bir düşünce oluşturuyorum. "Gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim."

Ve ben yapmadım. Sadece umut etmiştim.

"Ve yine de buradasın, hediyenden beni bulmasını istiyorsun. Loria'nın adına. Bu, cehaletinizi gidermek için, gerçek bir çağrıdır. Bu gülünç rune çemberi değil." Birden etrafımdaki kumlar kıyıdan hızla geçen bir rüzgâr gibi dağılıyor. "Bu büyü Thamaos'un egosu için ve sen zaten yanlış yaptın. Sadece benimle bir şekilde anlaşma yapmış olanlar beni arayabilir. Ama sana bunu yapmamanı söylediğimi çok net hatırlıyorum. Şimdi, böyle bir itaatsizlik karşısında ne yapmam gerekiyor?"

Belirsizlik kemiklerimi titretiyor. Bağın içinden Alexus'a ulaşmalı mıyım yoksa sadece kaçmalı mıyım? Her nasılsa, her iki senaryonun da engelleneceğini hissediyorum, bu yüzden tabağımı bir kenara bırakıp boş göl kıyısına bakıyorum, aynı anda elimi uyluğumun dışından hançerimin kabzasına doğru kaydırıyorum.

Neri yine gülüyor, tehditkâr bir ses midemin çukurunda gümbürdüyor, uzaktaki gök gürültüsüyle eşleşiyor. Ama bu kahkahanın etrafında hava çınlıyor ve söğütlerin arasına buzdan minik çanlar dizilmiş gibi çınlıyor.

Sudan soğuk bir sis yuvarlanıyor ve göl kıyısı kırağıya dönüyor. Bir an yalnızım, alçaktan gelen bir panikle titriyorum ve sonra Neri orada, kristalleşen, hantal bir form yanımda çömeliyor.

Görüş alanımın kenarında, kurt gibi yüzü benimkinden kısa bir mesafe ötede netleşiyor. Doğal olmayan bir hızla

Başını eğerek bakışlarını kafatasıma dikiyor ve bana kurdunun Kış Yolu'nda beni köşeye sıkıştırdığı o acı dolu saniyeleri hatırlatıyor. Yavaşça, onun incelemesi altında titreyerek, kehribar gözleriyle buluşmak için cesaretimi topluyorum.

Ona bakmak çok garip. Teni hatırladığım gibi, kar gibi beyaz ve gölün üzerindeki ay ışığı gibi parlıyor. Korkutucu ama güzel, tıpkı kış ormanında sinsice dolaşan beyaz kurdun güzel olduğu gibi - uzaktan hayran olunacak ama her ne pahasına olursa olsun kaçınılacak bir şey.

Yüzüme bir göz atıyor ve ağzının köşesi kıvrılıp uzun ve ölümcül bir dişi ortaya çıkarıyor. "Korkutucu ve güzel mi? İltifatınız için teşekkür ederim. Birkaç dakika içinde iki iyilik. Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

Daha yakına eğilerek pençeye benzeyen devasa elini kaldırıyor ve pençe uçlu parmağını çenemde gezdiriyor. Dokunuşunun ardından ince bir buz tabakası oluşurken kıpırdamadan oturuyorum.

Parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavrıyor, tutuşum titrek ve nemli. Bıçak, Neri Colden'a saldırdığında tuttuğum hançer kadar işe yaramaz. Bir tanrının ruhuna karşı hangi dünyevi silah kullanılabilir ki? Yaşayanlarla yakın dövüş için dövülmüş çelik hançerim değil. Tanrı Bıçağı bile. Ama Neri beni öldürmek istiyorsa, savaşmadan ölürsem Tanrılar beni kahretsin.

Öpüyor. "Seni öldürmeyeceğim, Gören. Ve hayır, küçük bıçağın bir tehdit değil. Merhamet gösteriyorum çünkü senin çocuksu

Çünkü bu kadar deneyimsiz olsam bile gelecekte sana ihtiyacım olacağından şüpheleniyorum." Başını tekrar eğiyor, beyaz, ipeksi saçları sivri bir kulağı ve kalın kaslı bir omzu ortaya çıkarıyor. "Şimdi benden ne istediğini söyle," diye fısıldıyor.

Bir anlık belirsizlik geçer. Ona söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi? Karar beklediğimden daha kolay.

Yine, sanırım kelimeler.

"Eastland Kardeşliği Doğu'nun Prensi'ni benden sakladı. Düşmanımızı ya da ne planladığını göremiyorum. Bana yardım edebilirsin. Halkına yardım et. Sana olan inançlarını geri kazan."

Gülüyor, sesi o kadar güçlü ki gölü dalgalandırıyor. "Benimle bir anlaşma yapmak zorundasın," diye cevap veriyor. "Ve yardım etmeyi ne kadar çok istersen iste, arzuladığım şeyi vermeye istekli olacağından şüpheliyim."

Gözlerim kamaşıyor. Sözlerinin anlaşılması zor olması gerekiyordu. Bir bulmaca gibi, çözmem gereken bir şey gibi hissediyorum, ama bana yeterince ipucu vermedi.

"Ben oyun oynamam," diyor. "Thamaos'un dönüşünü durdurabilmek için dirilmek istiyorum. Neden seni bu kadar takip ettiğimi sanıyorsun? Dinliyorum. Duyuyorum. Görüyorum. Biliyorum." Duraklıyor. Dudaklarını dişlerinin üzerine kıvırıyor. "Sevgilinin ormanda Thamaos'u çağırdığını gördüm. Ben avlanıp Gölge Dünya'ya geri gönderilirken o canavarın tekrar yaşamasına seyirci kalmayacağım çünkü yapmaya çalışacağı şey bu. Kim olursa olsun

aksini düşünen ya aptaldır ya da ciddi şekilde manipüle edilmiştir. Eğer o karanlık prens, sefil lordunu kazıp çıkarmayı başaramadan önce beni geri getirmeye yardım edersen, benden ne istersen sana yardım ederim. Etmezsen, her birimiz kendi başımızın çaresine bakarız." Arkasına yaslandı, geniş göğsü bir ay taşı kadar parlaktı. "Şimdi, anlaşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Çok basit. Sanki onu diriltmek basit bir şeymiş gibi.

"Senden bana bir şey kalmadı," diyorum ona. "Prens'te Thamaos'un kemiğinden yapılmış Tanrı Bıçağı var. İstesem de seni diriltemem."

"Gerçekten herhangi bir tanrının böyle şeyler için hazırlık yapmayacak kadar akılsız olacağını mı düşünüyorsunuz? Kendi türlerinin yasalarının gerçek ebedi yaşam için bir yöntem sağladığını bilerek mi? Kalanlarımı korumaya adanmış yardımcılarım vardı. Haksız ölümüm yüzünden diriltilmem için görevlendirilmişlerdi. Fia Drumera'nın toprakları etrafındaki korumaları sayesinde başarısız oldular. Ama şimdi bana bir şans daha verilmiş gibi görünüyor. Seninle birlikte." Başını daha yakına eğiyor. "Kalıntılarımın nerede olduğunu biliyorum. Seni oraya götürebilirim. Bu yüzden sana bir anlaşma öneriyorum."

Onun yardımı benim istediğim şeydi. Yardımın bu şekilde verileceğini düşünmemiştim.

Hay sikeyim. Eğer kader önümüzde uzanan seçenekleri denetliyorsa, o zaman o orospu çocuğunun acımasız bir mizah anlayışı var demektir.

"Prensin neyin peşinde olduğunu şimdi görmeliyim, sonra değil," diyorum Neri'ye, kendimi koruma duygumu ve

belki de kendi manipülasyon gücümü olabildiğince derinlemesine araştırarak.

"Eğer haklıysan, Thamaos seni Gölge Dünya'ya geri göndermek istiyor demektir. Eğer prense gerçekten rehberlik ediyorsa ve prens koruya önce ulaşırsa, Thamaos'un prensin mezarını olduğu gibi bırakmasına izin vereceğine seni inandıran nedir? Tekrar yaşamak istiyorsan bozulmadan kalmalı. Bu haliyle çok geç kalmış olabiliriz."

Sıkıntıyla iç geçiren Neri homurdanır ve kocaman ellerini iki yana açar. "O zaman sana yardım edemem. Çünkü ben bütün olana kadar, insanların büyüsü üzerinde hiçbir gücüm yok. Sadece kendiminkiler ve üç asır önce dağıttıklarım."

Sanırım bu Colden'ın lanetini neden kaldırabildiğini açıklıyor.

"Konsey'in bariyeri sizin için olduğu kadar benim için de aşılmaz," diye ekliyor. "Ama Prens'in Yazlık Diyar'a saldırmaya henüz hazır olmadığına dair içimde bir şüphe var. Aslında, eğer eski anlaşma bağlarım doğru söylüyorsa, o zaman biraz zamana ihtiyacı olacak. Bu da sana bir fırsat penceresi veriyor. Kalıntımı bul ve önce lanet Tanrıların Korusu'na ulaş." Beyaz kaşlarını kaldırıyor. "Son kez soruyorum. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Garip bir şekilde, önümde çömelmiş duran Tanrı'ya güvenmek istiyorum. Ama bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Bir kahkaha atar. "Senin daha ateşli olduğunu sanıyordum, Kahin. Oynamak istediğine karar verirsen beni nasıl bulacağını biliyorsun. O zamana kadar dirilişimi gerçekleştirmek için başka yollar arıyor olacağım." Ayağa kalktı ve bir hayalet gibi,

Brigot's Rock'ın kenarında kaybolmaya başlıyor. Tamamen kaybolmadan önce sesi zihnime ulaşıyor. "Belki de kralınıza göz kulak olmalısınız, diyor. Aradığın cevaplardan biri şimdi onda yatıyor. Bu bilgi seni ya da Tiressia'yı kurtarmayacak ve prensi durdurmayacak ama hazırlanmanı sağlayacak."

Bir saniye sonra Neri gitti. Yine de sözleri kafamın içinde tekrarlanıp duruyor ve henüz anlayamadığım nedenlerden dolayı söylediği her şeye inanıyorum.

Mena'nın tavsiyesini dinleyerek içgüdülerime güvenmeye karar veriyorum. Hafif bir ürpertiyle ayağa kalkıyorum ve kehanet kabımı doldurmak için kıyıya doğru yürüyorum. Saç tokasını kullanarak parmağımı batırıyorum ve bu gece son bir kez suya kanıyorum.

"Nahmthalahsh," diye imzalıyorum, büyük bir gök gürültüsü havayı yararken titrek bir nefes bırakıyorum. "Bana Colden Moeshka'yı göster."

OceanofPDF.com

14

SOĞUK

Doğu Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret Tapınağı, Zindan

Benimkinin yanındaki hücrede ölü bir kadın var.

Uzun boylu, sarışın bir gardiyan onu zindana taşıdı. dakikalar önce. Şimdi cesedin üzerine bir battaniye örtüyor, sanki onu uzun bir gece uykusuna yatırıyormuş gibi.

Muhafızın yanında siyah pantolon ve bronz tunik giymiş, elinde bir sepet ilaç tutan bir kadın duruyor. Bir hekim. Cesedin çürümüş bir kalıntı ve kemik yığını olduğu düşünüldüğünde bu oldukça anlamsız görünüyor. Sepeti bir kenara bırakıp ince, demir bir tasma çıkarıyor ve ölü kadının açıkta kalan boynunun etrafına yerleştiriyor.

Hizmetçinin yüzü tanıdık, o soluk, sedefli ten. Ve saçları... Yazın alacakaranlığında saman rengi. Ne sarışın ne de kızıl, ikisinin arasında daha yumuşak bir renk. Şimdi örgülü saçlarında gümüş iplikler var ve vücudu hatırladığımdan daha zayıf, daha sert, yüzü daha çizgili. Ne de olsa neredeyse yirmi yıl oldu. Yine de o benimkilerden biri.

Bronwyn Shawcross.

"İnsanları mezarlarından çıkarmanın, birilerini seninle zaman geçirmeye zorlayabilmenin tek yolu olduğunu anlıyorum," diyorum.

Muhafız ve Bronwyn başlarını kaldırıp bakıyorlar ve Bronwyn'in gözlerinde bir parıltı yakalasam da sakinliğin timsali, yüz ifadesi bir kez bile sarsılmıyor. Bahse girecek olsam, nabzının bile hızlanmadığına bahse girerdim.

Ama Bronwyn ya da gardiyanla konuşmuyordum.

Günlerdir görmediğim Doğu'nun Prensi iki adım arkalarında duruyor, elleri pantolonunun ceplerinde, kan rengi gölgeler ayaklarının etrafında minyatür bir fırtına gibi dolaşıyor.

Sözlerim onun içindi.

Soğuk bir bakışla beni delip geçiyor ve yerdeki yerimden onu inceliyorum. Deri ceketinin biçimli hatları. Kuzguni siyah tuniğinin derin kesimi. İpekteki bakır işlemeler. Neredeyse yeniden bütün görünüyor. Ölümün kapısından beni buraya getirdiğinde göründüğünden daha uzakta. Bu tür bir iyileşme için kaç ruh kaybedildi?

Elleri ceplerinde, başını muhafızlara ve Bronwyn'e doğru sallayarak onları kovuyor. Bana ikinci kez bakmadan merdiven boşluğuna yöneliyorlar ama bunun Bron'u son görüşüm olmadığını biliyorum.

Onlar gittikten sonra prens aramızdaki parmaklıklara doğru yürüyor ve omzunu demire yaslıyor. "İnsanları benimle vakit geçirmeye ikna etmek konusunda hiçbir sorunum yok," diyor. "Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Zindanı sadece dört meşale aydınlatıyor. Sıcak ışık küçük hapishanenin sertliğini yumuşatıyor ve prensin yaralı yüzünü yarı gölgede bırakıyor. Bir zamanlar Eastland Toprakları'nın meşhur siyah şarabıyla sarhoşken ve bir yaz gecesinin geç saatlerinde ateşli öpücüklerden payıma düşeni alırken hayran olduğum bir yüz.

O ziyaretin, onunla birlikte olmanın ve bundan ne kadar hoşlandığımı hatırlamanın uzak anısı midemi bulandırıyor.

"Bu otuz yıl önceydi," diyorum ona. "Sen bu kadar aşağılık, ruh emici bir bit değilken. Sadece yakışıklı bir prenstin. Ki bu hoşuma gitmişti."

Sırıtıyor. "Bir şeyleri sevmekten bahsetmişken. Geçici evinizi sevdiniz mi?"

Eve mi? Hücrem çorak. Bana ne sandalye, ne yatak, ne de battaniye verdiler. Ölü kadına gelmeden önce verilen lükslerden sadece birkaçı. Hizmetçiler zindana akın etti ve komşu hücreyi dar pirinç bir yatak, taze çarşaflar, muhteşem, yüksek arkalıklı mor kadife bir sandalye, bir

renkli el dokuması kilim ve hatta zarif bir ayna, leğen ve ibrik.

Bir prenses için uygun bir hücre. Çürümüş bir leş değil.

Kim olabileceğini ve neden burada olduğunu anlayamıyorum. Ancak prensin Gölge Dünya ile bağları olduğu ve tutsağının demirle bağlı olduğu göz önüne alındığında, bunun iyi olduğunu hayal edemiyorum.

Sağa doğru eğilip üstü örtülü cesedi değerlendiriyorum. "Diyelim ki, yüzyıllardır çürümüş gibi kokan bir cesede göre, en yeni misafiriniz daha iyi bir konaklamaya sahip." Derme çatma bir yastık haline getirdiğim kan lekeli mavi kadife paltomu bir kenara bıraktım. "Geçmişimiz ve benim kim olduğum göz önüne alındığında, kötü misafirperverliğinizi aşağılayıcı buluyorum."

O gülüyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Bu sesten hoşlandığımı ne kadar kolay hatırlıyorum.

"Hakaret mi? Hapishanem bir krala uygun değil mi? Ne tercih ederdin? Bütün bir tapınak kanadı mı? Yemeklerinizi hazırlayacak güzel bir hizmetçi mi? Belki de yakışıklı bir yıkayıcı çocukla bakır bir küvet?"

Parlak bir gülümseme gösterdim. "Kulağa olağanüstü geliyor. Hepsini alacağım."

"Yere yatacaksın," diyor, sesi sert. "Daha azını teklif etmediğime şükret."

Nemli havadan derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi kısıyorum ve onu inceliyorum. "Cehennem Menzilleri'nde sana ne oldu? Buraya son geldiğimde savaş çığırtkanı değildin.

Katil. Gizlilikle örtülü bir adam için çok hoştunuz ve kalışımdan keyif aldığımı görmek için fazlasıyla kararlı olduğunuzu söyleyebilirim."

"Uzun zaman önce buradaydın. Sana göre otuz yıl. Unutmuşum. Belli ki unutulmaz değilmiş. Ve insanlar değişir. Bunu hatırlamak en iyisi. Dediğin gibi, artık o kadar da hoş değilim."

"Hiç de değil." Göz kırpıyorum. "Yine de istekli olduğuna bahse girerim."

Bir sırıtma daha, sonra parmaklıkları kavrıyor ve bana bakıyor. Yüzünde artık hiç espri yok ve hafızam beni yanıltmıyorsa ela olan gözleri şimdi benimkinden daha koyu.

Boşluklar. İçi boş küreler.

Winter Road'daki gibi.

"Yıllar önce yaşadığın bir gecenin, şu anda seni umursadığım anlamına geldiğini düşünme Colden Moeshka. Çünkü umurumda değil. Her deliğinden kan akmadığı ve Yura'nın çukurlarında merhamet dilenmediğin için şanslısın."

Öfkesini körüklemek için ayağa kalkıyorum ve -zayıf da olsa- hücrenin karşısına geçiyorum. Alay ederek, avuçlarımı Neri gücümü çaldığından beri giydiğim tuniğin yırtık pırtık kalıntılarına doğru kaydırıyorum. Çıplak gövdemi ortaya çıkarmak için çekerek açıyorum. Boğazımın çukurundan göbeğime kadar yıldız patlaması şeklinde bir yara izi tenimi kaplıyor ama çıplaklığımın bir anlık görüntüsü yine de prensin dikkatini çekiyor.

Parmaklarımı karnımdan aşağı doğru kaydırırken her hareketimi takip ediyor, ta ki o dipsiz bakışlarını

Benim. Hatırlamanın en küçük parıltısı orada titreşiyor. Ruhunu boğan gölgelerin içinde bile saklayamadığı bir şey.

Bakışlarını tutarak parmaklarımı yumruklarının üzerindeki parmaklıklara doluyorum ve ellerimizin birbirine değdiğinden emin oluyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam-" Eğilip sesimi alçaltıyorum, saçlarındaki terin ve tenindeki kirin tatlı kokusunu fark ediyorum "- yalvaran sensin."

Bakışları ağzıma kayıyor. Parmaklıklardan uzaklaşıp bir adım geri atmadan ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirmeden önce aramızda sonsuz bir an geçiyor. "Hâlâ çok küstahsın. O zamanlar seni sadece baştan çıkarıcı buluyordum çünkü bu kibri... güven olarak görüyordum. Şimdi ise olmadığı bir şeymiş gibi davranan bir adam görüyorum, istediği amaç uğruna."

Ellerimi kaldırıp alkışlıyorum. "Ve bu, bayanlar, baylar ve tüm adil insanlar, kendi adını hatırlamayan bir prensten." Parmaklıkları ikinci kez kavradığımda daha soğuk hissediyorum. "Varlığınız bir taklitten ibaret. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrin olmadığı halde kudretli, fetihçi bir prens rolü oynuyorsun." Sesimi alçaltarak susuyorum. "Birlikte geçirdiğimiz geceden kimseye bahsetmedim ama her şeyi hatırlıyorum. Dudaklarımın arasından Colden dediğini hâlâ duyabiliyorum ve sana nasıl hitap edebileceğimi sorduğumda yaşadığın paniği hâlâ görebiliyorum. Adını fısıldamak istediğimde gözlerindeki dehşeti ve tek bir hece bile söyleyemediğini. Hayatını neden hatırlayamadığını hiç merak etmiyor musun?"

Dış görünüşü sakin olsa da gözlerinin ardındaki sıkıntı cam gibi berrak. Geçmişe tutulmuş bir ayna gibi, o kadar benziyor ki sanki zamanda geri gitmişiz gibi.

"Benim hayatım seni ilgilendirmez." Kelimeler dişlerinin arasında gıcırdıyor. "Ve şunu bil: O zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyordun, şimdi de etmiyorsun. Senin için normal olabilecek bir senaryo. Fia Drumera, hayatının kuvvetlerimle işbirliği yapma kararına bağlı olduğunu öğrendiğinde teslim olursa, seni kalesinin kapılarının ötesinde tutacağım. Canlı olarak. Ama teslim olmazsa, onun için de benim için olduğun kadar önemsizsen, o zaman senin sonunu getiririm. Seninle geçirdiğim o gecenin ne kadar sönük olduğunu kanıtlamak için değilse bile, arkadaşlarının seni toza dönüşürken izledikleri anın tadını çıkarmak için." Omzunun üzerinden ölü kadına bakıyor. "Her şey plana uygun giderse, Alexi yakında bize katılacak. Gücü tam olarak geri döndüğünde, ondan hortumlayacağım ve kimsenin beni durdurmak için yapabileceği bir şey olmayacak."

Son sözü söylemiş gibi bu düşünceyi havada bırakıyor ve ölü kadının hücresinden çıkıp kapıyı kapatıp kilitliyor. Ona bir puan vereceğim. Alexus Thibault'un büyüsünü tamamen kontrol altına aldıktan sonra onu yakalamanın basit bir iş olmayacağını bilmeme rağmen, bu açıklaması içime işliyor.

Prens gitmek için döndüğünde, dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. Bu fırsatın kaçmasına izin vermeyecek kadar piçin tekiyim.

"Ahhh," diye teatral bir şekilde inliyorum. "Düşmanının bilmediği bir şeyi bilmenin mutluluğu."

Prens duraklar, sağ eli yumruk şeklinde açılıp kapanır. Sol elinde bu hücrelerin anahtarları sallanıyor.

"Benimle oyun oynama, Colden." Dudaklarında yarım bir hırıltıyla arkasını döner. "Söylediklerini biliyorum. Gerçeği saptırmak için nasıl alay ettiğini."

Hücre kapısına doğru yürüyorum, kollarımı parmaklıklardan geçiriyorum ve dirseklerimi çapraz parçaya dayıyorum. "Ya da belki beni hiç tanımıyorsun. Dediğin gibi, sadece bir geceydi. Sadece birkaç anlamsız, nefessiz öpücük."

Yüzü sertleşir. "Günlerce evimdeydin. Şarabın sağduyumu gölgelemediği zamanlarda seni daha da yakından izlemediğimi sanma. Ve bu son dakikalardan sonra, senin hakkında hiçbir şeyin değiştiğinden şüpheliyim."

Ona en emin bakışlarımı atarken gülümsememde alaycı bir eğim olduğundan emin oluyorum. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı unuttuğunu söylediğini sanıyordum. Ben ve benim etkileyici olmayan ağzım."

Yalan olduğunu bildiğim kelimeler. Kış Yolu'nda, o sıcak yaz gecesinde yaptığımız konuşmanın bir bölümünü tekrarlamıştı. Sadece onun ve benim için anlam taşıyan sözcükler. Otuz yıl önce, herhangi bir güç olmadan sonsuza kadar yaşamakla ilgili bir şaka yapmıştım ve gücümün benden koparıldığını hissettiğinde, sözlerimi yüzüme fırlatmıştı. Eğer sıkıcıysan sonsuza kadar yaşamanın ne anlamı var?

Bana bakıyor, yüzünde bastırılmış bir öfke ifadesi var. Beni boğazlamak istiyor, ki bu mükemmel, çünkü biraz daha yaklaşmasını istiyorum ki o lanet olası anahtarları

kapabileyim.

Sanki sözlerim ona emrediyormuş gibi, ileriye doğru yürüyor.

Yakın, ama yeterince yakın değil.

"Bana yem atmayı bırak," diyor, "ve aklından geçenleri söyle. Yoksa o çok değer verdiğin dilini bunlardan biriyle boğazından keserim." Anahtarları gösterdi.

Tehdidinin görüntüsü beni sarsıyor, bunu ona

vereceğim. Ama bütün kartlar benim elimde.

"Şey, görüyorsun, olay şu. Uzun zaman önce, muhtemelen sen daha gizemli babanın mavi taşaklarında bir dürtü bile değilken, Alexus aptalca bir şey yaptı. Kendini bana üç yüz yıldır devam eden Summerlander büyüsüyle bağladı. Onun ölümsüzlüğü benimkine bağlı. Eğer beni öldürürsen ya da bana ölümcül bir zarar gelmesine izin verirsen, onu da kaybedersin."

Kocaman bir sırıtışa karşı koyamıyorum.

Prensin gözleri seğiriyor. Sözlerimi işlerken göğsü daha hızlı inip kalkıyor. "Blöf yapıyorsun."

"Ama ben değilim. Bunca zaman neden birlikte kaldığımızı sanıyorsun? Alexus bana karşı koyamadığı için değil, çünkü sizi temin ederim ki koyabilir ve koymuştur da. Şimdi o benim için bir kardeş gibi, beni hayatta tutmaya yardım edecek kadar önemseyen biri. Bana bir gün daha yaşamam için bir sebep verecek kadar." Başımı eğiyorum. "Yine mi, bunları hiç düşünmüyor musun? Son üç yüz yıldır hayatta kaldığını nasıl hayal ettin?"

Beyni çalışıyor. Bunu görebiliyorum.

"Ghentli Alexi'nin sana sonsuzluğunu verdiğine inanmamı

mı istiyorsun?"

Daha önce hiç böyle tanımlandığını duymamıştım ama artık bu sözler prensin ağzından çıktığına göre, bu sözleri duymaktan vazgeçebileceğimden emin değilim.

"Evet, çünkü o yaptı. Yıllarca vicdanımı sızlattı ama ne yapabilirdim ki? Bir noktada ölmek istedim. Alexus yanımda olsa bile bir Buz Kralı olarak sonsuz bir varoluş korkunç bir kader gibi görünüyordu. Ama onun hayatına da nasıl son verebilirdim? Görünüşe göre yaşamak istiyordu, anlayamadığım bir şeyi arıyordu. Ayrıca, yeterince zaman geçtikten sonra insan alışıyor ve sonsuza kadar yaşamak olması gerektiği gibi gelmeye başlıyor." İfşa ettiğim dürüstlük karşısında duraksıyorum ve şövalyelik maskemi arıyorum. Çabucak buluyorum ve ikinci bir deri gibi giyiyorum. "Yaşamak için ruhları yemek zorunda olduğunu düşünürsek, böyle bir durum hakkında hiçbir şey bilemezsin." Onu kızdırmak için cık cık diyorum ve iğrenç bir vahiy geliyor. Onunla tanıştığımda zaten ruh mu yiyordu? Hücredeki kadını düşünüyorum. "Ona olan da buydu, değil mi?" Başımı çürüyen oda arkadaşıma doğru salladım. "Onun özünü yuttun, sonra tereddüt ettin. Yeniden canlanacak mı? Et yiyen bir canavar olarak mı uyanacak? Bu yüzden mi tasması var? Tasma nerede? Onun yanında uyumaya zorlandığım için bilmem gerekir."

Prens sadist bir sırıtışla anahtarları cebine sokar ve merdivenlere yönelir. Gölgeleri, Doğu Toprakları'nın Karadeniz'inde yükselen dalgalar gibi onu takip ediyor. Görüş alanındaki son basamak olan üçüncü basamağa ulaştığında duraksıyor ve bana doğru bakıyor.

Hınzırca bir zevkle karışık bir sesle, "Sanırım bekleyip onun ne olduğunu görmelisin. Tıpkı benim de bekleyip senin inandığım gibi bir yalancı olup olmadığını görmem gerektiği gibi."

Merdiven boşluğunda gözden kayboluyor ve ben de prensin Alexus'la ilgili planını düşünerek soğuk, sert zemindeki yerime dönüyorum. Düşünceler zihnimde yarışırken, ölü kadının kafasının arkasındaki ıssız bir kafa derisinden akan koyu kızıl saç tutamına odaklanıyorum. Bu görüntü beni geriyor ve düşüncelerimin yer değiştirdiğini, onun iskelet kalıntıları içinde o yataktan sürünerek çıkmasını beklediğimi fark ediyorum.

Saçmalık. Tamamen saçmalık.

Yırtık ceketimi başımın altına sokup uzanıyorum. Gece mi gündüz mü bilmiyorum, tek bildiğim çok yorgun olduğum.

"Tatlı rüyalar prenses," diye mırıldanıyorum gözlerimi kapatmadan önce. "Kurtçukların ısırmasına izin vermemeye çalış."

Dakikalar sonra sürüklenmeye başladığımda, yeraltı zindanında bir güç rüzgârının estiğine, hışırtılı, ıslak bir nefesin ucunda hücreme bir fısıltı sesi taşıdığına yemin edebilirim.

Gözlerimi açıyorum ama titreyen meşaleler ve hâlâ battaniyenin altında saklı duran hareketsiz beden dışında görecek bir şey yok.

Burada deliriyor olmalıyım çünkü hissettiklerim ve duyduklarım imkânsız.

"Ben prenses değilim," demişti ses. "Benim adım Fury ve

ben lanet olası bir tanrıyım."

OceanofPDF.com

15

ALEXUS

“Her name is Fury."

Göl kıyısından kampa doğru koşarken nefes nefese kalan Raina, ellerini uzun, siyah saçlarının arasından geçirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Son birkaç dakikadır Rhonin'le oturup Joran'ın nerede olduğunu konuştuğumuz masanın ucunda duruyor. Onu arayacak zamanım bile olmadı. Hâlâ Nephele ve Helena'yla birlikte olduğunu sanıyordum.

Aniden gelişi ve yaptığı açıklama karşısında irkilmiş olsam da yüz hatlarımı sakin bir maske haline getirip duygularımı yatıştırıyorum. Sabit bir tutuşla bira bardağımı indiriyor ve elimi Raina'nın beline koyarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. Cadı işaretleri gecenin karanlığında cesurca ortaya çıkıyor ve bağın onun tarafındaki ucu kapanıyor. O kadar sarsılmış ki sıkıntısı her şeyi kapatıyor.

Neyse ki ne olursa olsun onun duygularını okuyabiliyorum. Duyguları yüzüne ve işaretlerine çok sık yansıyor.

"Fury kimin adı?" Kafamı şaşkınca sallayarak soruyorum.

Bu ismi dilimde hissettiğimde kalbim küt küt atıyor. Çok uzun zamandır duymadığım bir isim. İsim diyemeyeceğim bir isim.

Bu bir isyandı.

"Silah," diye aceleci hareketlerle işaret ediyor. "Joran haklıydı. Prensin üçüncü bir silaha ihtiyacı vardı. Onun neler yapabileceğini bilmiyorum ama o bir silah. Bundan hiç şüphem yok."

Ensemden soğuk terler akarken herkes akşam yemeği için toplanmaya başlıyor, gözleri uzakta gökyüzünü gölgeleyen fırtına bulutlarında. Raina'nın bariz tedirginliği göz önüne alındığında, birkaç bakış bizi izlemeye başladı.

Ayağa kalkarken Rhonin'e "Özel olarak konuşacağız," dedim. "Eğer Joran yakında dönmezse, Keth, Callan ve Jaega'yı onu aramaya gönder. Ama fırtına koparsa buraya geri dönmeleri gerek. Joran bir aptal olduğu için kimsenin gece uykusunu kaybetmesini istemiyorum."

"Olur," diye yanıtlıyor ve birasından sağlıklı bir yudum alıyor.

Raina'yı sallanan yaprakların altına sığındığımız söğütlere doğru götürüyorum. Artan rüzgara rağmen şenlik ateşi bu gece yüksekte, hayatta kalanlar ailelerini yok eden unsurla yüzleşirken dans eden bir meydan okuma sembolü. Işığı burada bile bize ulaşıyor ama yeterli değil. Raina'nın gözlerini görmeliyim. İfadelerini. O

İmza atarken o güzel yüzüyle çok şey anlatıyor ve şu anda hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyorum.

Çabucak gecenin enerjisini çağırıyorum -ateşin sıcaklığı, ayın gücü, rüzgârın gücü. Köylülerin dikkatini çekmemeyi tercih ediyorum ve bugün kendimi daha güçlü hissediyorum, bu yüzden her bir varlığın gücü geldiğinde, hepsini damarlarımdan çekiyorum ve parmak uçlarımın ucundaki ışık incilerine yönlendiriyorum, onları etrafımızdaki karanlığa bırakıyorum.

Raina'nın gözleri açılıyor ama sürekli değişen büyülerimi açıklamak için daha sonra zamanım olacak.

"Derin bir nefes al ve baştan başla," diyorum o ağaca yaslanırken. Onu bu şekilde görmek
-Bu söğüdün altında, koyu mavi gözleri bana bakıyor... İçimde tanımaya çalıştığım ama tanıyamadığım bir şeyler kıpırdıyor.

İmzalamasına izin verdim. Bana her şeyi anlatmasına izin verdim. Nephele'nin Neri'den bahsetmesinden o piçin Raina'yı göl kıyısında bulmasına ve Colden'ı Thamaos'un eski zindanında görmesine kadar.

Durakladığında, "Ama Neri ile anlaşma yapmayı reddettin, değil mi?" diye soruyorum. Kahrolası Kadimler sağ olsun, başını sallıyor. "Ve prensi hiç göremedin," diye açıklıyorum.

"İlk başta Colden ve kırmızı gölgelerden başka bir şey göremedim. Onları duyamadım da. Hiç duymadım. Sadece Colden'ın hâlâ toprak bir hücrede kilitli olduğunu ve biriyle konuştuğunu biliyordum," diye işaret etti, "ve bu kişi prens olmalıydı. Ben de

bekledim. Neri'nin söyledikleri yüzünden normalden daha uzun süre. Sonunda gölgeler kayboldu ve kadını Colden'ın gözlerinden gördüm. Bir şekilde onu ben de duydum ve Colden'ın tedirginliğini hissettim."

Raina'nın yüzündeki şaşkın ifadeden ve bu düşünceyle ürpermesinden, bu görüntüyü zihninden silmekten başka bir şey istemediği anlaşılıyor. Çürümüş bir ceset. Tek bir tel koyu kızıl saçı olan bir kadın. Eti çürümüştü ama yine de bir şekilde canlıydı ve demir bir tasma ve parmaklıklarla kafese kapatılmaya değerdi.

Kendine prenses değil, tanrı diyen bir kadın. Bir

Öfke.

"Herhangi biri olabilir." Sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor, konuşurken boğazım acıyla daralıyor. Yutkunuyorum. "Belki eski bir sifon. Bir büyücü."

Bileğimdeki asırlık yara izine dalgınca dokunurken bile kendi sözlerime inanmak istiyorum. Pürüzlü deriyi hissettiğim anda elimi çekiyorum, çünkü zihnimin canlandırmaya çalıştığı önerinin kapatılması gerekiyor. Şimdi. Sadece tüm bu çilenin verdiği endişe beni etkiliyor.

Çünkü Fleurie öldü. Kardeşlik onu Thamaos ve Urdin arasındaki savaştan sonra Kral Gherahn'ın emriyle öldürdü. Onu Pensea Uçurumu'ndaki kayalara zincirlenmiş cansız bir formdan başka bir şey yapamaz hale getirdikten sonra, acımasız, buzlu dalgalarda sürüklenip gitmesine izin verdiler.

Onun ölümü Thamaos'la geçirdiğimiz son yılların zamanın akıp gitmediği bir parçası. Bunun oluşunu izledim. Ben de zincirlenmiştim ve dondurucu soğukta dizlerimin üzerinde, günlerce arkadaşımın işkencesine tanıklık etmek zorunda kaldım, konuşamayana kadar çığlık attım, ta ki kanlı bedeni kara uçurumun kenarından aşağı kayarak denizde kaybolana kadar.

Hepsi babasının boş tahtını almak istediği içindi.

Fleurie yaşıyor olamaz. Biliyor olmalıydım. Beni bulurdu.

Tabii yapamadıysa. Bunca zamandır kapana kısılmadıysa ya da hapsedilmediyse.

"O herhangi biri değil," diyor Raina. "Sezgilerim bana onun bir güç olduğunu söylüyor."

Sezgileri. Her geçen gün, Görme yeteneğine yapılan her çağrı ile büyüyor ve değişiyor.

Gök gürültüsü toprağın üzerinde gümbürderken bir nefes üflüyorum. Yine parmaklarım bileğimdeki yara izine dokunmak için kaşınıyor ve tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Birden nefes almak zorlaşıyor.

Raina'nın vizyonunu görebilmeyi ne kadar isterdim. Ona güveniyorum ama bu inanması o kadar zor bir şey ki emin olmak istiyorum.

O yorgun bakışlarıyla bana bakıyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum," diye işaret ediyor. "Sadece Colden endişe yayıyordu. Bu endişe sadece kendisi için değildi. Aynı zamanda senin içindi." Şefkatle avucunu yüzüme bastırıp, "Seni görüyorum Alexus. Bana söylemediğin şey ne?"

Gözlerimin içine bakarken, bana Tanrı Bıçağı'nı gösterdiği sığınakta geçirdiğimiz zamanı hatırlıyorum. Geçmişimin kayıp bir parçasının onun elleriyle geri döndüğünü görmek beni ne kadar şaşırtmıştı. Bu an da aynı şeyi hissettiriyor.

İmkansız.

Bu sefer ona hikâyeyi anlatmak için beklemiyorum. Bunun yerine küreleri söndürüp elini tutuyorum ve diğerlerinin de duyabilmesi için onunla birlikte yeşile doğru yürüyorum. Çünkü Prens'in eski dostumu tekrar dünyada dolaşırken görmek istemesinin tek bir nedeni olabilir. Babasının hiçbir zaman kontrol edemese de onu kontrol etmek için can atmasına neden olan tek neden.

Fleurie prensi doğruca Tanrıların Korusu'na götürebilir. Bu lanet vadiden ayrılmaya fırsat bulamadan.

OceanofPDF.com

16

ALEXUS

"A portalist." Nephele'nin sözlerinde inançsızlık hakim. "Thamaos'un vaftiz kızı bir portalist mi? Ve yaşıyor mu?"

Nephele, Helena, Rhonin, Callan ve Mena, Raina ve benimle birlikte Warek'in toplantı çadırının içindeki bir fener yuvasının etrafına yerleştirilmiş ağaç kütüklerinin üzerinde otururken rüzgâr kalın brandayı dövüyor. Warek girişte duruyor, kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Evet. O bir portalistti."

"Bu aslında ne anlama geliyor?" Rhonin sorar.

Uzun bir iç çekiş beni terk ediyor. Sıkıntıdan değil. Ama bu konuşmayı yaptığıma inanamadığım için.

"Bir portalist iki yer arasında bir açıklık yaratabilir ve eşyaları bu uçurumun ötesine taşıyabilir," diyorum ona. "Seyahat etmek istedikleri yeri görselleştirmek için uzak görüş yeteneğini kullanırlar. Ama bu sadece geçici bir ziyarettir. Geldikleri noktaya bağlı kalırlar. Bu yüzden Fleurie babasından bir portal aracılığıyla kaçtığında bile, o portal açıldığı anda

kendini başladığı yerde bulacaktı. O sadece bir kurye ve ziyaretçiydi."

"Thamaos'un aşıkları hakkında hikâyeler duydum," diyor Mena, "ve bir büyücü kadından çocuk doğurduğuna dair, ama hangi hikâyelerin doğru olduğunu asla bilemeyiz. Gerçek tarihimizi silmek için o kadar çok yalan uyduruldu ki."

Başımı sallıyorum, ne kadar haklı olduğunun farkındayım. "Bu hikâye kesinlikle doğru. Fleurie'nin annesinin adı Isidore'du, bir Eastland büyücüsüydü. Fleurie dokuz yaşındayken, Isidore Thamaos'a bir çocuk sahibi olduklarını ve çocuğun korktuğu güçlü bir yeteneği olduğunu itiraf etti. Thamaos, beklenmedik kızını bir şey olarak görmedi..." Duraklıyorum, aklıma gelen tek uygun kelimeyle başımı sallıyorum. "Bir silah. Ve Kara Savaşları'nda onu bu şekilde kullanmak istiyordu."

"Ama yaşıyor mu?" Callan parmaklarını boynundan sarkan uzun boncuklardan birinde aşağı yukarı gezdirerek soruyor.

Parmaklarımı sakalımda gezdiriyorum ve Raina'ya bakıyorum. Fleurie'nin şimdiye kadar bağlandığım tek kişi olduğu düşünüldüğünde bunun onun için özellikle zor olmasından korkuyorum.

Callan'a, "Raina'nın Görü ve sezgileriyle yaşadıklarını inkâr etmek istemiyorum," diyorum. "Ama bunca zaman sonra nasıl burada olabildiğini hayal bile edemiyorum. Tabii gerçekten ölümsüz değilse."

Rhonin dirseklerini geniş dizlerine dayayarak, "Büyük kütüphanedeki Doğu'nun tarih kitaplarında kayıtlı bazı tanrıseverler ölümsüz olarak listelenmiş," diyor. "Hâlâ dünyanın dört bir yanında saklanarak yaşayanlar gibi. Fleurie konusunda aksini mi düşündün?"

O tarih kitaplarını ne kadar iyi bildiğimi anlamıyor.

"Evet," diye cevap verdim. "O bile ölümlü olduğuna inanıyordu. Kalıtsal ölümsüzlük tanrılar çağında bir norm değildi. Bu bir istisnaydı. Tanrılar ve ölümlüler arasındaki ilişkilerin yasaklanmasının nedeni de buydu. Ölümsüzlük, uzun bir zaman geçmeden ya da yaşam riski olmadan test edilemezdi. Ve ayrıca..." Göğsümde kabaran mide bulantısını yutuyorum. "Onun ölümünü izledim. En azından ben öyle sanıyordum."

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimde yükselen görüntüleri bastırmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Güçlü bir rüzgâr uğuldarken, Fleurie'nin denizin dibinde bir buzul ya da kayanın altında sıkışıp kaldığını, mürekkep gibi karanlık buzlu bir okyanusun altında sıkışıp kaldığını, acı çektiğini ve boğulduğunu, gerçeklikte kaçacak bir delik aradığını, ölümü özlediğini ve üç yüz yıl boyunca onu asla bulamadığını hayal ediyorum.

Kadim Olanlar'a Raina'nın imgelemindeki kadının o olmaması için dua ediyorum. Tüm bunların büyük bir hata olması için. Çünkü diğer türlüsü Fleurie için iyi olmazdı.

"Prens onu kendisiyle Tanrılar Korusu arasında bir geçit açmaya zorlayabilir mi?" Raina işaret ediyor, gözlerini

Başını kaldırıp o safir bakışlarını üzerime dikmeden önce fenerlerin içindeki alevler bir süre daha titriyordu.

"Yalnızca güç kullanarak değil. İkimizin Doğu'dan kaçmasını engellemek için yüz büyücü gerekti. Bizi o kayalara zincirlemek için yüz büyücü daha. Prens tek bir adam. Var olan en güçlü sifonu elinde tutsak tutsa bile, onun ya da günümüz Kardeşliği'nin bu kadar yetenekli olduğunu düşünemiyorum."

"Var olan en güçlü sifon olabileceğinin farkındasın," diyor Callan. "Ve prens seni bulmak için Fleurie'yi kullanmak isteyebilir."

Raina bana bakıyor, gözlerinde bir endişe parıltısı var.

"Bu çok mümkün," diye cevap veriyorum. "Ve Raina Vexx'in güneye gittiğini görmüş. Bekleyen bir tuzağa doğru yürüyor olabilirim. Ama Yazlık Diyar'a ulaşmak istiyorsam Malgros'tan geçmekten başka çarem yok. Fleurie'nin beni takip etmesine gelince... Thamaos Fleurie'ye Öfke lakabını verdi. Onun gerçek ismini inkar etti, Fury'yi zayıflık ya da isyan gösterdiği anlarda alay etmek için kullandı. Bir hakaret. Bir kışkırtma. Ama o bile onun gerçekte ne olduğunu gördü. Prensi yok edebilirdi. Özellikle de onun bana zarar vermek istediğini bilirse."

"Ama bilmiyor olabilir," diyor Hel. "Üç yüz yıl oldu ve bu süre boyunca işkence görmüş gibi görünüyor. Zihni artık aynı olmayabilir ya da prens yalan söylemiş olabilir. Ama şunu da unutmayın, ebeveynleri gibi vaftiz çocukları da demire karşı savunmasızdır. Ve eğer bu kadın

Fleurie, o zaman prens üstünlüğü ele geçirdi. En azından şimdilik. Onu bir hayvan gibi yakalayıp hapsederek kendisine ya da çabalarına zarar vermesini engelleyebilir."

Nephele sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Evet, ama yeteneğini kullanabilmesi için bir noktada onu serbest bırakması gerekiyor. Asıl soru şu: Onu yok etmemesi için elinde ne var? Onun yerine istediği şeyi yapmasını mı?"

Cevap beni şimşek gibi çarpıyor.

"Bir anlaşma. Neri'nin onu kurtarması karşılığında onun yardımı." Neri'nin Raina ile yapmaya çalıştığı anlaşma gibi. Benim onunla vadide yaptığım gibi.

Callan, "Bir tanrının ya da tanrıcığın sözünü gerçekten bağlamanın tek yolu budur," diye ekliyor.

Raina'nın eski dostum hakkındaki korkunç tanımını düşünüyorum. "O kadar ileri gitmiş olabilir ki neyi kabul ettiğini bilmiyor olabilir," diyorum.

Nephele ayağa kalkar ve Mena'nın arkasındaki kısa yolda volta atmaya başlar. "Lanet olsun. Bu çok kötü."

Sessiz bir nöbetçi olan Warek boğazını temizliyor, sesi çadırın kenarını kamçılayan başka bir rüzgârdan daha yüksek çıkıyor. "Hâlâ engeller var," diyor. "Eğer prens Fleurie'yi kullanmak istiyorsa ve Fleurie Raina'nın söylediği gibi kötü durumdaysa, o zaman iyileşmesi gerekir ki bu da biraz zaman kazandırır. Yarı tanrı olabilir ama üç yüz yıllık yavaş çürüme tek bir günde geri alınamaz."

"Muhtemelen yetenekli bir Şifacı olmadan olmaz," diye araya giriyorum.

"Onda bunlardan biri yok," diye yanıtlıyor Rhonin. "Annem var. Her ne kadar bilgili olsa da, sadece bitkilerin gücüne sahip."

"İkinci olarak," diye devam ediyor Warek, "Fleurie Fia Drumera'nın korumalarını aşabilecek kapasitede olmalı. Çağlar boyunca saldırılara dayanmış korumalar. Fleurie'nin yeteneği böyle bir büyüyü aşabilir mi?"

"Ne yazık ki evet," diye cevap veriyorum. "Yaşayan bir tanrı ya da tanrısal varlık için insanların büyüsü aşılmaz bir duvardan çok bir sıkıntıdır. Bu yüzden Eastlandlılar Kara Savaşları sırasında Harabe Şehri'ne girmeye çok yaklaştılar. Colden ve adamları olmasaydı başarabilirlerdi. Tanrı büyüsüne karşı tanrı büyüsü vardı. İki eşit güç. Ancak Thamaos ve ordusu, toprakları bir büyücüler birliğinin yanı sıra Neri, bir grup Cadı Gezgini ve askerleri tarafından güçlendirilen Asha'ya karşıydı. Fleurie yeterince yetenekli hale geldiğinde, Thamaos ordularını Harabe Şehri'nin kapılarından geçirmek için onu kullanmayı denedi. Ama Fleurie bunu yapabilecek kapasitede değildi."

Callan Warek'e bakar. "Portalları açmak ve açık tutmak muazzam bir kontrol ve güç gerektirir. Başka bir insanı içinden geçirmek yeterince zor. Bırakın yüzlercesini, binlercesini bile."

"Yine de," diyor Nephele. "Warek haklı. Fleurie'nin iyileşmesi gerekiyor, yani zamanımız var."

"Ama ne kadar zamanımız olduğunu bilemeyiz," diye işaret ediyor Raina. "Bu üç haftalık yolculuk mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmeli."

Mena uzun bir nefes verir. "Yine de bu o mu? En büyük soru bu."

İçimde bir şey çöküyor. Raina bana Fury ismini söylediğinden beri ilk kez onun gerçekten de arkadaşım olduğunu biliyorum. Ormanda Thamaos bana bir planı olmadığını düşünmemem gerektiğini söylemişti. O zaman imkansızı kavrayamamıştım. Kızının yaşadığını ve sonunda onu istediği şeyi yapması için tuzağa düşürmenin bir yolunu bulduğunu.

"Raina'nın imgelemleri aracılığıyla daha fazla kanıt elde edene kadar, öyle olduğunu varsaymalıyız," diye cevap veriyorum. "Ve bundan sonra da buna göre hareket etmeliyiz."

"Yani muhtemelen bu gece yola çıkmalıyız," diyor Nephele. "Bu fırtına gelip bizi daha da yavaşlatmadan önce." Gök gürültüsü hemen uzaktan yuvarlanıyor ve sanki uğursuz ses onu sarsmış gibi kollarını ortasının üzerinde kavuşturuyor.

Tanrıların ölümü. Hiç uyumadık. Zar zor yemek yedik. Ama onun haklı olduğunu biliyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Anlaştık. Yağmurun önüne geçmeliyiz. Bu sefer olabildiğince uzağa."

"O halde bir planınız var gibi görünüyor," diyor Mena.

Rhonin bana doğru başını sallıyor. "Senin yanındayım, Alexus.

Neye ihtiyacınız varsa."

"Ve ben," diye işaret ediyor Raina. "Ben varım. Bu yükü birlikte taşıyoruz. Sonuna kadar."

"Sonuna kadar," diye karşılık veriyorum, kalbim dolu.

Nephele volta atmayı bırakıyor ve bana yumuşak bir göz kırpıyor. "Ben de."

Hel gözlerini kaldırıyor, is karası kirpiklerle çevrili o karanlık bakışlar meydan okurcasına babasına bakıyor. "Ben üçüm."

Warek'in göğsü şişti ve yüzü kızardı. Daha önce bana Helena'nın geride kalması için ısrar edeceğini söylemişti. Ama bunu tartışma fırsatı bulamadı çünkü Finn ve Joran buruşuk ve rüzgârla savrulmuş bir halde çadırın içine dalarak hepimizi şaşırttılar.

"Ben dört." Finn dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas titriyor, sanki benimle medeni bir şekilde konuşmak en büyük çabaymış gibi. O kadar sert yutkunuyor ki boğazındaki düğme gözle görülür bir şekilde hareket ediyor. "Kılıcımı, yayımı, avcılık ve iz sürme becerilerimi de sunuyorum." Hel ve Raina arasında bir bakış attı. "İkinizin de bunu bensiz atlatmasına izin veremem. Umarım bana tahammül edebilirsiniz."

Raina bir süre ona bakıyor, yüzünde endişe, incinmişlik ve belirsizlik dolu bir ifade var. Bakışlarını bana çeviriyor ve zihnimi bir cevap için çekiştiren bir soru gibi, bağ boyunca bir his gönderiyor. Finn'in bize katılmasının benim için sorun olmadığını başımla onayladığımda, başını arkadaşına doğru eğiyor, sanki bizimle seyahat etmesi onun ve benim vermemiz gereken bir kararmış gibi teklifini kabul ediyor. Sadece biri ya da diğeri değil.

Umarım bunu kabul ettiğim için pişman olmam.

"Sana neredeyse on dokuz yıldır tahammül ediyorum," diyor Helena. "Sanırım bununla başa çıkabilirim." Gülümsüyor ve çadırı geçerek kardeşini kucaklıyor. Warek rahatlıyor, içindeki baskı gözle görülür bir şekilde azalıyor, ancak endişe hâlâ alnını kırıştırıyor. Geride kalan üç çocuğundan ikisi tehlikeye doğru yol alıyor. Görünüşe göre onsuz.

Helena Finn'i bırakır ve Joran'a dik dik bakarak kalçasını kaldırır. "Peki ya sen, pislik? Değişiklik olsun diye çok sessizsin. Var mısın?"

Kaslı kollarını kalın göğsünün altında kavuşturmuş ve gümüşi kaşlarını içe doğru kıvırmış olan Joran, tiz bir ıslık sesini dinleyen bir köpek gibi başını öne eğiyor. "Evet, varım." Bana bir bakış attı. "Bir beyaz kurt sürüsü bile beni bu maceradan alıkoyamaz."

Mena ayağa kalkıyor, sırtı çarpık ve ona katılmam için işaret ediyor. Yanına gittiğimde elimi avucunun içine alıyor ve avucumu gökyüzüne doğru açıyor. Meraklı bir dokunuşla parmağını elimi kesen çizgilerin üzerinde gezdiriyor. Uzun dakikalar sonra başını kaldırıp bana bakıyor, yaşlı gözleri daha geniş ve cam gibi, yüzümü inceliyor. Bu bakış tüylerimi diken diken ediyor.

"Hatasız," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki sadece benim duyabileceğimden eminim. "Sonsuza dek şaşmaz." Ben daha ne demek istediğini soramadan yüzüme dokunuyor, sonra da herkesin elini çekmesini işaret ediyor

Daha yakın. "Gelin, gelin," diye emrediyor. "Hepiniz. Bir çember oluşturun. Gitmeden önce bir dua edin."

Kimse tek kelime etmiyor. Onun dediğini

yapıyorlar. "Şimdi tek bir elinizi uzatın.

Herkes."

Mena'nın ne istediğini anladığımızda bazılarımız daha isteksiz olsa da itaat ediyoruz. Yavaşça ellerimizi üst üste koyuyoruz, kollarımız bir vagon tekerleğinin telleri gibi, bir ay önce bu altı kişiyle gerçekleşeceğini asla hayal edemeyeceğim bir hareket.

Mena Kadim Olanlar'a ilahi söylemeye başlar. Sözleri melodiye bürünerek hoş bir şarkıya dönüşüyor. Dakikalar içinde, rüzgâr gittikçe daha güçlü eserken, büyüsü üzerimize yıkanıyor.

Sadece bir dua değil. Bir lütuf. Bir koruma.

Sözlerini bitirdiğinde, eşyalarımızı ve atlarımızı toplamak için toplantı çadırından ayrılıyoruz, önümüzdeki uzun gece için hazırlanıyoruz. Bir gök gürültüsü dağların üzerinde gümbürdeyince, gökyüzünde yarışan on at lejyonu gibi bir ses, ayrı yollara gitmemize rağmen, yaklaşan fırtınaya birlikte adım attığımızı anlamıyorum.

OceanofPDF.com

III
BAŞLANGIÇLAR

OceanofPDF.com

17

FLEURIE

Doğu Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret Tapınağı, Zindan

En şiddetli sefalet mutluluk olabilir.

En yeni hapishanemin içinde, yumuşak bir yatağın kenarında oturuyorum.

yatakta, çürümüş bacaklarıma bakıyorum. Şifacı Bronwyn önümde diz çökmüş, bandajlarımı avucunun içine almış, gelişmeleri inceliyor.

İyileşmenin yakıcı acısı, hala bozuk olan görüşümün üzerinde sürekli bir kırmızı sefalet dalgası halinde yaşıyor. Ama Bronwyn'in raporları olmasa bile, fener ışığında bacaklarımın bugün daha iyi olduğunu bilecek kadar iyi görebiliyorum. Yer yer beyaz kemik şeritleri hâlâ görülebiliyor, tıpkı yeniden şekillenen sinirin parlayan pembe ve kırmızısı gibi, ama artık daha fazla deri var. Kenarları kabuk bağlamış ve kalan açık yaraların etrafı kararmış. Ama derim var. Her yerimde. Sağlam ve krem gibi pürüzsüz.

Uzun süre dik duramıyorum, bu yüzden Bronwyn acı veren merhemlerini tekrar uyguluyor ve yan yatmama yardım etmeden önce bandajlarımı değiştiriyor. Çığlık atmak istememe neden olmayacak bir pozisyon bulmak biraz çaba gerektiriyor.

"Birkaç gün içinde yürüyebileceksin Fleurie," diyor Bronwyn, sesi de dokunuşu kadar nazik. "Ve prens, cildin tamamen yenilendikten sonra seni her seferinde biraz dışarı çıkarmamı kabul etti. Güneş ışığı ve temiz hava sana iyi gelecektir."

Güneş ışığı. Temiz hava.

Prensin muhafızları beni arabadan tapınağın altına giden girişe taşırken mavi gökyüzünü bir anlığına görebildim. Beni daha fazla karanlığın ve esaretin beklediğini bilsem de, o an kutsal bir deneyim olmuştu, bu kadar yaştan sonra gün ışığını görmek. Işığın tadını çıkarmayı hayal bile edemiyorum ama o basit özgürlüğü nasıl da özlüyorum.

Bronwyn, "Birkaç saat içinde daha fazla kemik suyuyla döneceğim," diyor. Dikkatle çenemi eğiyor. "Boğazın güzelce kapanıyor. Besin almak artık çok daha farklı bir macera olmalı."

Yüzünde gerçek bir mutluluk görüyorum. Son birkaç haftadır iyileşme sürecim ilerledikçe sesinde de bunu duydum. Düşman değil. Kendimi artık böyle şeyler çıkarabildiğim için şükrederken buluyorum. Öfkeli nefretim kalbimin ve zihnimin içinde bölümlere ayrılmış, bir

Gazabımı hak eden tek varlığın üzerine salınmak üzere şişelenmiş kasırga: Thamaos.

Bunu yapmak için onun ölümden dirildiğini görmem gerekse bile.

Bronwyn ayağa kalkıyor ve meşalesini alıyor. Gitmek için döndüğünde, benimkinin yanındaki hücrede durakladığını fark ediyorum. Fısıltılar havayı tırmalıyor ve bu ilk kez olmuyor. Prensin şifacısının bir mahkûmla gizlice arkadaşlık etmemesi gerektiği dışında pek bir şey anlayamıyorum. Yine de öyle. Bu da ilginç.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Bronwyn ayrılır ve zindanın kapısı gürültüyle kapanır.

"Seni ilk gördüğümden çok daha iyi göründüğünü söylemeliyim. Dünyayı ele geçirmeye hazır olman uzun sürmeyecek. Kelimenin tam anlamıyla."

Oda arkadaşıma bakıyorum. Onu görebildiğim kadarıyla. Colden Moeshka.

Bu hapishanedeki ilk birkaç günümde, Kadim Olanlar rüzgârda vaatlerini fısıldadıkça, daha önce çok emin hissetmiş olmama rağmen, kaç yıl geçtiğine inandığımı tekrar sorguladım. Colden Moeshka benim zamanımda yaşıyordu, tanrılar için bir bela, Neri'nin Kuzey Toprakları'ndan gelen lanetli askerlerinden biri. Sanki üç yüz yıl g e ç m i ş gibi değil de, zamanda üç yüz yıl geriye gitmişim gibi hissediyordum.

Ama sonra tüm bunların gerçekliğini hatırladım. İşte Buz Kralı, bana adını söylüyordu. Bana bildiğini söylüyordu.

Alexi. Alexi'nin benden bahsettiğini duymuş.

Alexi'nin yaşadığını. Bir zamanlar bana söylendiği gibi.

Alexi bana Colden'dan da bahsetti. Arkadaşımın Kuzey'de casusluk yapmak için gönderildiği zamanı, yeni kuzey kralıyla nasıl tanıştığını ve hatta onunla birlikte Yazlık Diyar'a gittiğini çok iyi hatırlıyorum. Alexi orada Thamaos ve Kral Gherahn'ı dehşete düşürecek kadar zarar vermedi. Döndüğünde, Yazlık Diyar büyücülerinden oluşan bir şehirde kendini ifşa etmeye cesaret edemediğini itiraf etti.

Gerçek şu ki, yolculuğu onu değiştirdi. Farklı bir adam olarak geri döndü. Çelişkili bir adam. Hayatının en zor yılıyla yüzleşmek üzere olan ve bunun farkında bile olmayan bir adam.

Colden alanlarımızı ayıran parmaklıklara yaslanıyor. Bana karşı nazik ama çok konuşuyor, aksanı kulağıma tuhaf geliyor, mizahı daha da tuhaf. Ona dünyayı ele geçirmek istemediğimi söylemek için can atıyorum. Bunu asla istemediğimi. Ve ona Alexi'yi sormak ya da belki de havayı yırtıp arkadaşımı kendim bulmak için içimin karanlık çukuruna kadar sızlıyorum. Ama işler bu şekilde gelişmeyecek. Bunu biliyorum. Ayrıca, sesimi ya da büyümü geri kazanacak kadar şanslı değilim.

Ve bunu yapsam bile, eğer yaparsam, bunun bir önemi olmayacak.

Prens beni yakalı tutuyor, ancak şu anda taktığım yaka öncekinden daha ince. Daha az demir daha hızlı iyileşme sağlıyor. Ama yine de amacına hizmet ediyor, tıpkı babamın yıllar önce demircisine bileklerime kaynak yaptırdığı bilezikler gibi:

uçup gidecek bir kelebek gibi beni sabit tutmak için.

Ama ben de başka bir tasma takıyorum. Görünmez bir büyü torku. Üç yüz yıl önce, dünyayla paylaşmam gereken pek çok gerçek varken, en sevgili dostlarımı kurtarabilecek gerçekler varken, dilimi ve hatta elimi tuttu.

Bunca zaman sonra, hâlâ torkun üzerimdeki hâkimiyetini hissediyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve sonra gıcırdayarak tekrar kapanıyor. Ziyaretçimizin ayak sesinden Bronwyn olmadığını anlıyorum. Zindana girerken taş basamaklarda botlarının yumuşak, tembel kayışı. Her zaman koyu renkli giysiler giyer, ayaklarının etrafında kırmızı bir leke vardır.

Herkes ona Majesteleri diyor.

Colden hariç.

"Bu isimsiz prens değil mi? Geri dön."

Prens hücreme girerken "Siktir git Moeshka," diyor, ama buraya her gelişinde sözleri daha az etkili oluyor.

"Ah, keşke demeseydin," diye iğneliyor Colden.

Prensin sesi bir zamanlar tanıdığım bir sesin gölgesi. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, bu sesin beni hiç de rahatlatmaması gerekirdi ama yine de rahatlatıyor. Yüzünü daha net görmeyi arzuluyorum ama sanki açık ateşin yanında bana güvenmiyormuş gibi hücreme asla elinde bir meşaleyle girmiyor.

Prens başucumda çömelmiş, ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuş. "Bronwyn haklıydı. Çok iyi iyileşiyorsun."

"Onun buradaki amacı ne?" Colden sorar. "Sanırım biliyorum. Eğer çok sevgili dostumuz Alexus'un bana anlattığı hikâyeler doğruysa. Ama bence ona korkunç detayları da anlatmalısın. Bu şekilde gazabı doğru bir şekilde yerini bulur."

Sesindeki alaycı kahkahayı duyabiliyorum. Ne yaptığımı, neden burada olduğumu bilmediğimi düşünüyor. İkisi de biliyor.

Bir anlaşma yaptım. Prens çukurda başımda dikilip yardımıma karşılık özgürlük teklif ettiğinde, hayır diyebileceğim aklıma gelmişti. Ama yapmayacağımı zaten biliyordum. Geleceğimizi biliyorum. Onu gördüm. Bu hikaye çok uzun zaman önce başladı. Masalımızdaki ana oyuncuların isimlerini ve yüzlerini biliyorum, içlerinden biri önümde diz çökmüş, her zaman olduğu gibi kendini kaybetmiş durumda.

Düşüncesizce bir şey yapıyorum ama uzanıp prensin yüzüne dokunuyorum, parmağımı güçlü elmacık kemiğinin yumuşak kıvrımında gezdiriyorum ve hatırlıyorum. Herkesin küçük prensi.

Colden ona isimsiz prens demişti. Ama onun

bir adı var. Ve ben bunu biliyorum.

Onun adı dudaklarımdan kaç yüz kez döküldü?

Dokunuşuma sırtını dönüyor ve elimi çekip yatağın üzerine koyuyor. Aramızdaki hava bir gariplikle geriliyor. Genel bir rahatsızlıktan öte bir şey. Huzursuzluk gibi bir şey.

"Tamamen iyileştiğinde," diyor boğazını temizleyerek, "anlaşmamızın ayrıntıları hakkında konuşmamız gerekiyor. Çok uzun sürmeyecek. Sonra, bittiğinde, bu geniş dünyada dilediğin gibi dolaşmakta özgürsün."

Sadece başımı sallıyorum. Verilen bir kararın sonucunu zaten biliyorsanız tartışmaya gerek yok. Dünyayı zamanda bir bıçak gibi açacağım.

Ve eski bir arkadaşın hayatını sonsuza dek değiştirir.

OceanofPDF.com

18

ALEXUS

Northland Molası

Gravenna Dağları, Kuzey Yakası

Fya da bir sonraki hafta, Northland Break'ten aşağıya Gravenna Dağları'na doğru fırtınaları ve
sadece kısa dinlenmeler için durmak.

Fleurie ve Colden hâlâ hapisteler, Fleurie'nin acılar içinde iyileşmesi prensin planlarında bariz bir gecikmeye neden oluyor. Raina her gün suları üç kez kontrol ediyor ve ben de her gece eski dostuma bize sağladığı rahatlama için teşekkür ediyorum, onun hâlâ acı çektiğini bilmek kalbimi rahatsız ediyor.

Ben de rüya görüyorum. Çoğunlukla Gece ve Şafak Okulu'nda öğrenci ve daha sonra müdür olarak geçirdiğim zamanları. Ama bazen Colden'ın yanında ölmeyi hayal ediyorum, bazen de Fleurie'yi hayal ediyorum - gençken gizli buluşmalarımızı, büyüdüğümüzde eğitim alanlarında savaşmamızı, günlerimizi ve gecelerimizi o korkunç uçurumlara zincirlediğimizi.

Bazen onun benim için geldiğini, tanıdık elini uzattığını bile görüyorum. Prens beni bulmak için onu kullanmak istiyorsa, onu bir anlaşma için kandırdıysa, o zaman teslim etmeli ya da pazarlık ettiği her şeyi kaybetmeli. Muhtemelen özgürlüğünü. Bu da o ve benim çok zor bir durumda kalabileceğimiz anlamına geliyor.

Raina da rüya görüyor. Prensi. Ailesini. Finn'i. Beni. Finn ve benim aramda daha fazla sıcak kanlılık oluşmasını önlemek için artık Nephele ile yatıyor. Ama aramızdaki bağ sayesinde her rüyamızı paylaşıyoruz. Bazen etkisi çok küçük oluyor. Bazen duygusal ve zor oluyor. Diğer zamanlarda bir kabza kadar sert uyanıyorum, onun içinde olmak için can atıyorum. Bazen de bir bıçak kadar derinden yaralıyor.

Finn'in Raina ile geçirdiği zamanı kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Boşa harcadığı zamanı. Benim asla elde edemeyeceğim zaman.

Ama yolumuza devam ediyoruz. Ve ben nefes almaya devam ediyorum.

Birkaç gün sonra Gravenna eteklerine ulaştığımızda yiyecek stoklarımız azalmıştı. Vadinin dört ana ticaret köyünün ve hasatlarının artık yok olduğu düşünüldüğünde, göl ve dağlar arasındaki dağınık çiftlikler yetersiz erzak sunuyordu. Dağ geçidinden geçip Malgros'a doğru sadece bir buçuk haftalık yolumuz kaldı. Ama daha fazla yiyecek bulamazsak başaramayacağız.

Gece ateşimizi yaktıktan sonra avlanmamız gerektiğine karar verdik, her ne kadar bölgenin ana besin kaynağı kudretli Büyük Boynuz'dan gelse de, Warek ve Silver

Köyleri saldırıya uğradığında Hollow'un avcıları peşlerine düşmüştü. Finn, Joran ve ben sessizce bu görevi üstlenmeye gönüllü olurken Raina, Nephele ve Helena da püre haline getirilmiş yemeği yemeden önce temizlik yapıyor.

Şafak söktüğünde üçümüz atlarımızla birlikte ateşin başında buluşuyoruz. Rhonin de oradaydı, saçları örgüsüz ve kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı, elinde yayı ve sadağı vardı.

"Üçünüzün birlikte dağlara çıkmasına izin verdiğimi öğrendiklerinde mutlu olmayacak birkaç kadın tanıyorum. Hem de silahlarla. Ben zaten onların bok listesindeyim."

Finn bacağına iki av bıçağıyla dolu bir kılıf geçiriyor ve sadağını takıyor. "Gruptaki en iyi avcılar biziz." Alaca yüzü kayıtsız kalıyor. "Bu çok mantıklı."

Joran, hayvanları ormandan çıkarabilmemiz için eyerine iki yara ipi bağlarken, "Ve ateşli bir fahişeden korkmuyorum," diyor. "Nephele Bloodgood'un üzerimde hiçbir etkisi yok."

Hampstead Loch'tan ayrılmadan önce Nephele'in Joran üzerinde bir etkisi olmayabilirdi ama şimdi ona bakışında bir şeyler değişti. Her saniye didişiyorlar ama dün gece karnı guruldadığı anda avlanmaya karar verdi.

"Ateşli fahişe mi?" Rhonin öyle diyor. "Bunu yüzüne karşı söylemeye cesaret edebilirsin." Kıs kıs gülerek sadağını bana uzatıyor. "Ben daha çok

onlardan siz piçlerden daha çok korkuyorum. Hel taşaklarımı onun kemerine asacak."

Finn gülümsemesini bozmadan, "Kız kardeşimin taşaklarını istediği yerin orası olduğunu sanmıyorum, Rho. Şanslısın sanırım."

Kaslı ellerini kalçalarına dayayan Rhonin'in yüzü alev alev yanıyor. "Sadece birbirinizi öldürmemeye çalışın. Benim hatırım için."

"Ne demek istiyorsun?" Kasıtlı olarak sinsi bir sırıtış yayıyorum. "Üçümüz hızlı arkadaş oluyoruz. Belli olmuyor mu?"

Bana ters ters bakan Joran'a bakıyorum, sonra Finn'e bakıyorum. Yayını eline alıyor, gererken ayağına dayıyor. Her hareketi o kadar tanıdık ve alışık ki gözleri hep benim üzerimde, hissetmiyormuş gibi yaptığı acıyla daralmış ve sertleşmiş.

Rhonin, "Hepinizin birlikte yalnız kalmaktansa açlıktan ölmeyi tercih edeceğinize eminim," diyor. "İsterseniz birinin yerine ben gidebilirim. Avcı değilim ama bu eller yeterince yaklaşabilirsem hemen her şeyi öldürebilir."

"Büyük Boynuz senin için bile zor olabilir dostum," diyorum ona. Hızla kalçalarımdaki bıçakları ve sırtımdaki sadağı kontrol ediyorum ve dört su matarasını birbirine bağlayan ipi Mannus'un sırtına geçiriyorum. "Ayrıca, düşünmemiz gereken bizden daha fazla insan var. Üçümüz hayatta kalacağız." Rhonin bana selam verirken yoldaşlarıma bakıyorum. "Öyle değil mi?"

Joran'ın tek tepkisi nefes nefese atına binmek, gümüşi kaşlarını çatmak ve beni ve Finn'i takip etmemiz için bırakarak ağaç hattına doğru sisin içine at sürmek oluyor.

YARIM SAAT SONRA, ŞAFAĞIN ZAYIF IŞIĞININ REHBERLIĞINDE

Gravenna Ormanı'nda sürünüyoruz. Sessizce, grubun mataralarını bir kaynaktan taze suyla dolduruyoruz, atları bağlıyoruz, sonra Finn ve ben Joran önden giderken onu takip ediyoruz.

Uzun çam ağaçlarının arasından bir gölge gibi sessizce ilerliyor. Sis bastırıyor ama ormanın zeminini görebilecek kadar ince. Joran keskin bir gözle zeminde iz, dışkı ve yatak olup olmadığına bakıyor, devasa çam ve sedir ağaçlarına sürtünme ve yakınlardaki zemin sıyrıkları için göz atıyor. Her şeyi doğru yapıyor ama ben hâlâ bu düzenlemenin en iyisi olduğuna ikna olmuş değilim. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç bu kadar güneye inmemişti ve yetenekli bir okçu olsa da Gravenna bölgesi yabancı, hayvanları yabancı. Büyük Boynuzlar Kuzey'in geyiklerinden farklı hayvanlardır, daha önce açıkladığım bir şeye sadece kulaklarını çevirdi. Etobur ve hızlıdırlar, hareket eden her şeyi alt edecek bir yırtıcı sürüsüdürler. Başlarında kan akıtmak için yapılmış boynuzlardan oluşan bir taç, ağızlarında ise eti parçalamak için iki sıra jilet gibi keskin dişler bulunur. Burası onların evi. Bu ormanda bizler avız.

Yine de Joran, sanki bu ormanı ve her sakinini kendisi tasarlamış gibi korkusuzca ilerliyor.

Sonunda su sesi duyduk ve kayadan kayaya geçerek geniş derede kayarak sese doğru ilerledik. Diğer tarafa ulaştığımızda Joran, bir su kaynağı bulursak hepimizin bulacağını bildiğimiz bir şeyi işaret ediyor: aşınmış ve toynak izleriyle kaplı bir patika, sık sık seyahat edilen bir yol. Büyük Boynuz aynı patikayı kullanmanın yuva yaptıkları yeri ele verdiğini bilmediğinden değil, umursamadıklarından. Bu ormana giren insanlardan korkmuyorlar.

İzlandalı tekrar ilerlemeye başlıyor, patikaya paralel yürüyor. Finn ve ben de arkadan onu takip ediyoruz. Gri sabah ışığı bir çürüğün gölgesine dönüşürken uzun bir süre ilerliyoruz. Her birimiz arasında on ila on beş adım var, alçak dalların altından eğilirken ve devrilmiş kolların üzerinden atlarken adımlarımız dikkatli ve sessiz. Eğer canavarları uyurken yakalarsak, küçük bir avantajımız olacak. Büyük Boynuzlar kendilerini nasıl koruyacaklarını bilirler ve bizi en ufak bir şekilde hissederlerse, çoktan bir tuzağa doğru yürüyor olabiliriz.

Joran dev bir kayanın arkasından sola dönüyor, hâlâ sürünün izlediği eğri yolu takip ediyor. Kayanın etrafından dolandığımda Finn ve İzlandalı'nın kıpırdamadan durduğunu görüyorum, Joran ise otuz adım kadar ileride, devasa bir Büyük Boynuz'la yüz yüze duruyor.

Ve arkasında dokuz canavar daha bekliyor.

Finn bir oka uzanıyor ama bileğini tutuyorum. Bu on hayvan dikkat dağıtıcı olabilir. Daha fazlasını hissedebiliyorum, görebiliyorum.

Ağaçların arasında gizlenen sisin içinde şekiller oluşuyor. İzliyorum. Yaklaşıyorlar. Salyalarını akıtarak.

Finn elimden kurtuldu. "Bana dokunma, seni piç kurusu."

Kanım yükseliyor. "Eğer senin yüzünden bize saldırırlarsa, bu sefer ölmene izin vereceğim, seni küçük pislik."

Farklılıklarımızın ötesinde çalışmak için çok fazla.

Sert bir rüzgâr ormanın içinden geçiyor, ağaçların etrafında dönüyor, ormanın zemininde ıslık çalıyor, yaprakları hışırdatıyor. Bu rüzgâr soğuk. Yakıcı bir soğuk. Kuzey rüzgârı gibi. Bu kadar güneyde hissetmememiz gereken bir rüzgar. Aşağıya bakıyorum, sadece etrafımda bir buz tabakası görüyorum.

Neri. O piç hala bizi takip ediyor.

Kuzey tanrısının ruhundan bir iz bulmak için ormanı bir kez daha tarıyorum ama hiçbir iz yok. O yakınımdayken omurgamdan aşağı damlayan olağan farkındalık ürpertisi bile yok.

Ağaçtan, topraktan ve doğan güneşten enerji topluyorum, çünkü Büyük Boynuzlardan bazıları kıllanıp homurdanıyor, dişlerini sıkıyor ve sanki bizim varlığımız dışında havada da yanlış bir şeyler sezmişler gibi yeri eşeliyorlar.

Güç ellerimde karıncalanıyor. Eğer bu yaratıklar saldırırsa, Joran ve Finn'e de zarar vermeden hepsini durdurabileceğimden emin değilim.

Başka bir rüzgâr esiyor, Finn'in şiddetiyle eğilmesine neden olacak kadar sert, ama birkaç dakika sonra, en garip şey

olur. Joran'ın önünde duran canavar yan dönüyor, hareketsiz ve bize dik duruyor, hayati organları savunmasız.

İkinci bir Büyük Boynuz sürünün arkasından hareket ederek ilk hayvana katılır ve sanki bir adak olmaya gönüllü olmuş gibi aynı şekilde konumlanır.

Joran geriye doğru üç adım atıyor ve hafif, saygılı bir selam veriyor. Ben onu durdurmak için bir şey yapamadan sadağından bir ok çıkardı, çentikledi ve uçurdu, ok ilk canavarın kalbine doğru ıslık çalarak fırladı.

Ok liderin devasa gövdesine saplanıyor, mükemmel, temiz bir atış ve Büyük Boynuz düşüyor. Diğer hayvanları yakından izliyorum, ellerimdeki güç şimşek gibi çakıyor, dokuz Büyük Boynuz'un o öldürücü boynuzlarıyla üzerimize saldırmasını bekliyorum. Ama bunun yerine, Joran ikinci oku ikinci canavara sapladığında, sürünün geri kalanı sanki kaybın yasını tutuyormuş gibi kederli inlemelere dönüşen alçak, titreşimli hırıltılar çıkarıyor. Beklediğim son şey hayvanların dönüp gitmesi ama öyle de oluyor, ağaçların arasında kayboluyorlar.

Finn uzun bir nefes verir. "Neri. Raina bana o yakınımdayken nasıl olduğunu anlattı. Onu hissettim ve ona dua ettim. O da bana yardım etti."

Topladığım gücü atmosfere geri bırakırken Finn'e sönükmüş gibi bakıyorum. "Neri bizi beslemeye asla yardım etmez."

Yine de bu, iki Büyük Boynuz'un boynuzlarını bağırsaklarımıza gömmek yerine neden kendilerini kurban olarak sunduklarını açıklar.

"Belki sen değil," diyor Finn. "Ben de senin karnını doyurmak istemiyorum ama bu işte hep birlikte olduğumuz için başka seçeneğim yok."

"Ya da belki ikiniz de yanılıyorsunuzdur." Joran yayını çözüyor ve bir ağaca dayıyor. Ağır kaşlarının altından bize bakıyor, av bıçağını kınından çıkarıyor ve kesilen hayvanın yanına gidip diz çöküyor, sessiz bir dua okuyor ve hayvanı kesmeye başlıyor. "Tanrılar nadiren kendilerine hizmet etmeyen bir şey yaparlar, değil mi? Bu onun planının bir parçası olabilir."

"Bizi besliyor musun?" Ona katılıyorum, kollarımı sıvıyorum ve ikinci hayvanı giydirmeye başlıyorum.

Canavarının karnını açıyor. "Harabe Şehri'ne ulaştığında yardım için bir anlaşma yapabilsin diye seni hayatta tutuyor."

"O piçle bir anlaşma yaptım," diye cevap veriyorum, sert postu keserek. "Bu kadarı yeterliydi. Bir daha asla."

"Onun yardımı için bile mi? Thamaos ve prensi durdurmak için bile mi?"

İşime ara veriyorum ve İzlandalı'nın gri bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu dünyada yeterince kötülük var. Neri'nin ruhunu çoktan özgür bıraktım. Yapacağım son şey ona yeniden hayat vermek olacak ve onun istediği de bu."

Joran topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve kanlı elinin bileğini alnında gezdirir. "Kötülük mü? Belki de bu kelimeyi nasıl tanımladığınızı ve hangi kötülüklere katlanmaya hazır olduğunuzu tekrar gözden geçirmelisiniz Tahsildar. Malgros yakın, sonra Malorian Denizi ve Yazlık Diyar'la yüzleşeceksin. Önünüzdeki savaşlar çok fazla. Belki de bu grubun kendine ait güçlü bir silahı olabilir."

"Bir silahı var," diyorum. "Benim."

Bununla birlikte konuşmayı kesiyoruz. Yarım saatlik bir çalışmadan sonra ellerimi elimden geldiğince mataralardan birinden aldığım suyla yıkıyorum, sonra Finn ve ben atlar için dereye doğru ilerlerken Joran'ı leşleri bitirmesi için bırakıyoruz. Finn yanımda sessizce yürüyor ama zaman zaman gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Sadece söyle," diyorum ona. "Her ne düşünüyorsan."

"Neri'ye yardım etmediğin ve Raina'ya da ona yardım etmemesini söylediğin için senin lanet olası bir korkak ve aptal olduğunu düşünüyorum. Eğer bir muharebe ya da daha kötüsü bir savaş planlıyorsanız, ona yanınızda ihtiyacınız var."

Öfkem alevleniyor ama yine de bu tartışmayı yapmayı reddediyorum. Kolay değil ama dereye yaklaşırken hiçbir şey söylemiyorum.

Finn artık o kadar sessiz değil.

"Seni olduğun gibi görecek, biliyorsun.
Eninde sonunda."

Devrilmiş bir ağacın üzerinden geçiyorum ve duraklıyorum, sinirim kaslarımı sertleştiriyor. "Peki bu tam olarak nedir?"

Finn de durur. "Bir sahtekâr. O derinin altında soğuk kalpli bir katil yatıyor. Bir hain. Kuzeyin bir düşmanı. Görecek. Umarım Malgros kıyılarından ayrılmadan önce. Ne olursa olsun, o gördüğünde ben de orada olacağım."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Bakışlarımı tutmaya çalışıyor ama beni s ü z ü y o r . Yıkandım, ama hala bir görüntüyüm. Ellerimde hâlâ benek benek kan var, dirseklerime kadar. Kan tuniğimi de lekeliyor. Yüzüme bile biraz sıçradığını hissediyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Soruyorum. Yutkunuyor. Sertçe. "Pek

sayılmaz."

Eğiliyorum. Yüzüne bakıyorum. "Çok kötü. Çünkü söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu düşünüyorum. Uzun zaman önce ben de o adamdım ama artık değilim. Belki soğuk kalpli kısmı hariç, ki bu da seni büyük bir belanın içine sokar. Çünkü ne kadar taş kalpli olabileceğimi öğrenecek olan muhtemelen sen olacaksın."

Finn'i arkamda bırakarak tekrar yürümeye başlıyorum.

"Takip etmiyorum," diye sesleniyor.

Ve cevap vermiyorum. Sadece daha önce söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorum.

Bir dahaki sefere, ölmesine izin vereceğim.

OceanofPDF.com

19

RAINA

Northland Sahili

Malgros

Malgros uzakta parlıyor, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde altın bir yay çiziyor.

Alexus ve Mannus grubumuza rehberlik ediyor, ben ve Tuck da hemen arkamızdayız. Kemik yorgunu ve ağrılıyız, açız ve kirliyiz, ama sonunda rahatlama vaadi yakın.

Malgros'u çevreleyen yedi kayalık tepenin her birinde gözetleme noktaları ve kapılar vardır ve her birini diğerine bağlayan bir sur vardır. Starworth Tor bu gözetleme yerlerinden biri, batıdaki ilk gözetleme yeri. Kıyı şeridine bakan arazide Kaptan Osane'nin evi ve Malgros'un eski deniz feneri bulunmaktadır.

Biz de oraya gidiyoruz. Starworth Tor, Alexus'un şehre güvenli giriş sağlayabileceğine inandığı tek geçit çünkü uçurumlara çok yakın olduğu için nadiren kullanılıyor. O biliyor

Ama dostlukları bir sır, Alexus ve Colden'ın buraya geldiklerinde mahremiyetlerini korumaları için bir yol.

Ellerimi dizginlerin etrafında sıkıyorum ve gecenin içinden geçip duvara yaklaşırken yakalanmayı düşünmemeye çalışıyorum. En az dört kat yüksekliğinde ve ötesindeki şehri gizliyor. Bu mesafeden bile kapıları koruyan koğuşları ve karanlık taş surların üzerinde parlayan çok sayıda mangal ve meşale ışığını görebiliyorum. Northland Watch'tan nöbetçilerin siperlerde devriye gezdiğini hayal ediyorum.

Gözlerim yaşarıyor, rüzgârda batıyor. Annem ve babam Nöbet'te görev yaptıkları zamanlara dair hikâyeler anlatırlardı ama ben bu kadar geniş bir alanı aydınlatacak kadar hayat dolu bir şehir hayal etmemiştim.

Alexus keskin bir sağa dönüş yaparak bizi şehir surlarına ve Palgard Kapısı'na paralel bir şekilde götürüyor. Rhonin'e göre, prens ve ordusunun karanlıkta zorlanmadan geçtiği kapı burasıymış. Prensi koruyan bariyeri henüz aşamadım ama şehrin içinde gelişimizi bekleyen adamları olduğuna şüphe yok. Gördüğüm General Vexx de dahil.

Bizim yararımıza olacak şekilde, gece zihnimde yaşayan uçurum kadar karanlık. Daha önce Alexus'un yıldız ışıklarıyla seyahat ediyorduk ama şimdi atlarımızın gece görüşüne güveniyoruz. Alexus kendinden emin bir şekilde atını sürüyor ve çok geçmeden Palgard Kapısı'nın görüş alanından güvenli bir şekilde çıkıyoruz.

Denizin kayalık kıyıya uzaktan çarpma sesi kulaklarıma gelene ve rahat, tuzlu bir rüzgâr saçlarımı karıştırana kadar yol alıyoruz. Yakınlarda kayalıklar var, bu yüzden Alexus ateş böcekleri gibi geceye dağılmış yıldız ışıklarını tekrar açıyor.

Batı tarafındaki duvarın sonuna yaklaştığımızda atlarımızı tırısa kaldırıyoruz. Burada, duvar daha alçak bir yüksekliğe inmiş. Belki iki katlı. Mazgallarda meşaleler arasında sadece iki muhafız duruyor ama Starworth Kapısı'nın güvenliği başka türlü sağlanamıyor. Prensin etrafını saran muhafızlar kadar güçlü görünmüyorlar ama yine de karmakarışık ağları karanlıkta bir tehdit gibi parıldıyor.

Alexus omzunun üzerinden, "Bırak ben halledeyim," diyor. "Ama büyüler yukarı."

Ben dahil herkes kıllanıyor ve cadı işaretlerimizin üzerine kalkanlar dikmesi gereken bizler hızla büyülerimizi oluştururken havayı hafif bir güç dalgası dolduruyor. Nephele silahlarımızı büyülüyor.

Rhonin'in, Alexus'un Winterhold'daki kütüphanede yaptığımız toplantıdaki sözlerini tekrarlayarak, "İnandırıcı ol, zeki ol ya da şansın yaver gitsin," dediğini duyuyorum.

Hel, "Sanırım bu gece üçünü de deneyeceğiz," diye yanıtlıyor.

Elimi kalçamda kınında duran hançere götürdüğümde kalbim sabit, sert bir şekilde çarpmaya başlıyor.

"Sakin ol Raina," diyor Finn, atını benimkinin yanına getirerek. "Ben buradayım."

Sanki onun korumasına ihtiyacım varmış gibi.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu giderek daha da zorlaşıyor. Bu yolculukta ata binmek, suları kontrol etmek ve rünleri sökmeyi öğrenmek dışında her şeye ayıracak zamanım kısıtlı. Ama Finn beni Helena ve Rhonin ile birkaç kez kılıç talimi yaparken gördü. Hel'le bir yıl süren eğitimim sayesinde, aç ve bitkin olduğumda bile kardeşinden daha iyi olmasa da onun kadar iyi kılıç kullanabiliyorum. Finn savunmasız, çaresiz bir yaratık olmadığımı biliyor. Ama yine de bana öyleymişim gibi davranıyor.

Surlardan gelen çakıllı, tütsülenmiş bir ses dikkatimi dağıtıyor. "Oraya kim gidiyor?"

Adamlardan biri eline bir meşale alır ve duvarın kenarına tutar.

"Harmon?" Alexus sesleniyor. "Sen

misin?" "Benim. Sen kimsin?"

Aşinalık. Bu iyi bir şey. Çok iyi.

Alexus güler ve yıldız ışıklarını yüzünü gösterecek şekilde yaklaştırır, ancak tek kelime etmez.

Adam öne doğru eğilir. Bir duraklama olur ve sonra, "Oh, lordum! Lordum! Bir dakika!" Kayboluyor ama ben hala onu duyabiliyorum. "Dru! Kapıyı aç! Bu Efendi Thibault!"

Grubumuz toplu bir iç çekiş yapıyor. Parmaklarımı silahımdan çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bazen panik baş göstermeden, huzur içinde yaşamanın ne demek olduğunu bir gün öğrenebilecek miyim diye merak ediyorum.

"Tanrılara şükür kolay oldu," diyor Nephele yanımdan, omurgasının uzun çizgisini gererek. "Bu attan yeterince hızlı inemiyorum."

Joran onun arkasından, kaldığı yerden, "Son haftalarda ata binme konusunda epey pratik yaptın," diyor. "Sadece eyerde nasıl daha iyi oturacağın konusunda biraz eğitime ihtiyacın var." Sesi derinleşiyor. "Sana öğretmekten memnuniyet duyarım."

Arkamdaki atlılardan iniltiler yankılanıyor. Hel ve Rhonin başta olmak üzere.

Kız kardeşim omzunun üzerinden tiksintili bir bakış fırlatıyor. "Neden bu aptal kelimelerde cinsel imalar duyuyorum?"

Joran kız kardeşimi bir ayı gibi dürtüklemekten hoşlanıyor, bu yüzden ağzının bir tarafı yukarı çekilip "Nedenmiş o?" dediğinde şaşırmadım.

Öfkelenen kadın bir cevap vermek için ağzını açar ama neyse ki atışmaları kısa kesilir. Kapı gıcırtılı bir iniltiyle yükselir ve arkasındaki ahşap kapı açılır. Harmon elinde meşalesiyle karanlığın içinden fırlar. Alexus gülümseyerek elini uzatır ve Harmon onu tutar.

"Lordum, uzun zaman oldu!" Yaşlı adam meşaleyi kaldırdı ve geri kalanımızı daha iyi görebilmek için salladı. "Sizi beklemiyorduk."

"Biliyorum ve bunun için özür dilerim. Yine de umarım hoş karşılanırız," diye yanıtlıyor Alexus.

Harmon el sallayarak onu kovar. "Lordum, burada her zaman hoş karşılanırsınız. Odalarınız gelişiniz için iyi muhafaza edilmiştir. Her zaman." Harmon tekrar geri kalanımıza bakıyor. "Bunun Gözcülerin kapılarda daha fazla bulunmasıyla bir ilgisi var mı?"

Alexus kaşlarını çatar ve başını sallar. "Ne demek istiyorsun?"

"Kapılar, lordum. Son zamanlarda içeri giren herkes Nöbetçi'ye götürülüyor. Haftalar önce bir gece büyük bir yabancı grubunun rıhtımdan ve Palgard Kapısı'ndan şehre gizlice girdiğine dair söylentiler vardı ama bu konuda çok az şey söylendi. Şimdi kapılar çok yakından izleniyor. Kimse nedenini kesin olarak bilmiyor."

Alexus surlara bakarak, "Sanırım iyi bir fikrim var," diyor. "Yine de burada daha ağır bir gözetleme yok mu?"

Harmon'ın yüzünde tedirginlik belirir. "Burada bile lordum. Nöbetçi muhafızları birkaç saat önce dinlenmeleri için evlerine gönderdim. Kaptan etrafta olmalarından hoşlanmıyor. Neyse ki onlar da burada olmak istemiyorlar."

"Şans," diye mırıldanıyor Rhonin arkamdan.

"Anlıyorum," diyor Alexus. "Kaldığımız süre boyunca bu bir sorun olabilir ama kaptanla konuşacağım. Şimdilik lütfen gelişimizi sessizlikle karşılayın."

Harmon eğilir. "Elbette lordum. Her zaman olduğu gibi, burada olduğunuzu kimse bilmeyecek. Siz ve sizinkiler bizimle güvendesiniz."

Sarı saçlı ve altın sarısı, güneşten öpülmüş tenli iki uzun boylu genç adam ellerinde meşalelerle kapıdan içeri giriyor. Onlar

ikiz gibi görünüyorlar. Alexus, Mannus'un sırtından aşağı salınır ve onları selamlamak için başını sallar.

"Dru. Drae. Arkadaşlarımdan bazıları yardım ederse, ben herkesi ana eve götürürken siz de babanızla birlikte atlarımızı ahıra götürebilir misiniz?"

Genç adamlar aceleyle ilerliyor. İçlerinden biri Mannus'u dizginlerinden tutuyor. "Kesinlikle, lordum," diyor. "Yardım edeceğim. Drae burada olduğunuzu kaptana bildirmeli."

"Pekâlâ," diyor Alexus, Drae'ye yaklaşmasını işaret ederek. Çocuğa özel bir şeyler söylüyor ve küçük bir gülümseme alıyor. Drae dönüp kapıdan içeri girdiğinde, Alexus çantasını Mannus'un sırtından çıkarıyor ve kayışları göğsüne asarak bize bakıyor. "Hepinize iyi yolculuklar. Gidip biraz yemek yiyelim ve dinlenelim."

İniltiler ve iç çekişlerle kaskatı kesilmiş bedenlerimizden inip Alexus ve Harmon'ı takip ederek atlarımızı ana araziye açılan sığ tünele yönlendiriyoruz. Callan ve ben kapıyı geçerken beni dirseğimden tutup duraklatıyorlar.

"Bunu görüyor musun?" Parmağını tahtaya vuruyor ve parıldayan bir çizgi boyunca rune'dan rune'a ve ikinci bir çizgiye doğru sürüklüyor. "Koğuşun yapısının bu kısmı kapının içeriden açılmasına izin veriyor," diyorlar. "Sadece dışarıdan değil. Hepsi tasarımda var. Nasıl olduğunu görüyor musunuz?"

Daha yakından bakıyorum. Korunaklı geçit için rünler orada.

İki kez. Aynalı versiyonlar ters çevrilmiştir.

Callan şakaklarına dokunuyor. "Kendini mühürlemen gerektiğinde hatırlaman gereken bir şey."

Her büyü geri alınabilir. Babamın bu sözlerini hatırlamadan edemiyorum. Ama majikal bilgi majikal bilgidir, bu yüzden bu bilgiyi saklamak için zihnimin arkasına kilitliyorum.

Tünelden açık geceye adım attığımızda, Alexus'un yıldız ışıkları hızla ilerliyor ve çoğalıyor, ışık dolu baloncuklar gibi şişerek geniş beyaz taş arazinin ve deniz fenerinin arkasını aydınlatıyor. Yapılar, deniz otu tutamlarıyla bezeli kayalık bir uçurumun kenarına, dünyanın sonu gibi hissettiren bir çıkıntıya tünemiş durumda.

Hepimiz duruyoruz, gözlerimizi kocaman açmış manzaraya bakıyoruz, bu evi ve Alexus'un büyülü aylarını, etrafımızı saran tuzlu rüzgârı ve çiçek kokularını içimize çekiyoruz. Yasemin sanırım. O anın güzelliği nefesimi kesiyor.

"Bu yeni," diyor Harmon, Alexus'un büyüsünü işaret ederek. "Ama hoşuma gitti!"

Dru, Finn, Callan, Keth ve Jaega atlarımızın dizginlerini toplayıp hayvanları aşınmış bir patikadan ahırlara doğru götürüyorlar. Harmon onları takip etmeden önce gülümseyerek Alexus'un omzuna vuruyor. "Sizi tekrar Tor'da görmek çok güzel lordum. Size huzurlu ve olaysız bir konaklama dilerim."

Alexus da gülümsüyor ve elini Harmon'ın eğilmiş omzuna koyarak jeste karşılık veriyor. Yine de onun

Burada olmaktan mutlu, aynı zamanda endişesinin rune'dan sızdığını hissediyorum.

Olaysız olması pek olası değil.

"Geri dönmek güzel dostum," diyor.

Sonra dönüp bizi kaptanla buluşturuyor.

ANA BINAYA DOĞRU GENIŞ BASAMAKLARI TIRMANIRKEN TEK DÜŞÜNEBILDIĞIM

Starworth Tor'un zihnimde canlandırabileceğim hiçbir şeye benzememesi. Alexus'un büyüsü sönmüş olsa bile, beyaz taş cephe yumuşak ay ışığının altında parlıyor. Mum ışığı evin önünü ve yanını kaplayan devasa pencereleri ısıtıyor ve taşa zincirlenmiş süslü ahşap panjurlar, gelen fırtınayı bekleyen nöbetçiler gibi denize bakan her bir camlı açıklığı çevreliyor.

Ana girişin yakınındaki antreye ulaştığımızda dünya çok sessiz ve huzurlu görünüyor. Karmaşık oymalara sahip kemerli, ahşap bir yapı olan ana kapı ile aramızdaki yolu çevreleyen altı meşaleli taş sütun var. Kapı açıldığında, girişin ilk iki sütunu arasında duraklıyoruz.

Alexus hariç. Çantasını geniş göğsüne asmış, eşikten adımını atan uzun boylu, sarı tenli kadına doğru yürümeye devam ediyor. Kadın kapının girişinde, dışarıdaki bir avizeden yayılan mum ışığı üçgeninin içinde bekliyor. Kum rengi bir pantolon ve siyah keten bir elbise giymiş.

tuniğinin kıvrılmış kollarından birini iterek dirseğine kadar çeker.

Kadının bol kıyafetlerine rağmen uzun vücudunun zayıf ve güçlü olduğu belli oluyor. Siyah saçları kırpılmış ve ağarmaya başlamış, omuzları kare şeklinde ve çenesi dik. Bu boyu ve delici, kara gözleriyle biraz korkutucu.

Kaptan.

Bir elinden sarkan bir kitapla dışarıya doğru ilerliyor ve avizenin altında Alexus'la neredeyse göz göze geliyor. Omzunun üzerinden yönelttiği bakışlar geri çekilmeme neden oluyor, burada Harmon'ın söylediği kadar hoş karşılanıp karşılanmadığımızdan emin değilim. O dikkatini Alexus'a verirken ben de gergin bir şekilde çantamı bir omzumdan diğerine geçiriyorum.

"Zahira Osane," diyor. "Çok uzun zaman oldu, eski dostum."

Alexus bana buradaki arkadaşlarından, onlarla yıllar önce Malgros'ta Nöbetçilerle toplantılar yaparken nasıl tanıştığından bahsetmişti. Ama yine de ikili karşı karşıya dururken ya da kadın gözlüklerini çıkarıp Alexus'a iyice ve ölçülü bir bakış attığında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor. "Üç yıl." Derin bir nefes alıyor, kitabını kolunun altına sıkıştırıyor ve gözlüklerini pantolonunun cebine sokuyor. Çok sert görünüyor. Ama sonra yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor. "Bu çok uzun bir süre, seni güzel, büyülü piç. Orada öylece durma. Tanrı aşkına öp beni."

Alexus Zahira'nın yüzünü kavrayıp yanaklarının her iki elmasını da öperken rune'u neşeli bir neşe kaplıyor. Adam alnını Zahira'nın alnına bastırır ve Zahira da adamın saçlarını avuçlayarak onu kendine doğru çeker. Bu samimi duruşta uzun süre donup kalıyorlar, ikisinden de mutluluk yayılıyor. Bu duygu kalbimi sıcaklıkla dolduruyor.

"Açıklaman gereken şeyler var," dediğini duyuyorum. "Hiçbir fikrin yok," diye yanıtlıyor.

Krem rengi bir tunik ve tozluk giyen başka bir kadın arkalarındaki kapı aralığında beliriyor. Saçları gevşek buklelerden oluşan bir taç şeklinde tutturulmuş, koyu renkli yelesi altın-kahverengi tenini tamamlayan gümüş tellerle serpiştirilmiş.

"Alexus Thibault? Bu gerçekten sen misin?"

Zahira hala gülümseyerek kenara çekilirken, diğer kadın Alexus'a doğru atılır ve kendini onun bekleyen kollarına atar. Çarpmanın etkisiyle bir kahkaha atar ama Alexus güçlükle tökezler, ayakları yerden kesilmiş olan kadını kendisine doğru tutar.

"Beni özlemiş gibi davranıyorsun, Yaz." Çıplak ayakları bir kez daha taş girişe değene kadar onu indiriyor ve alnından öpüyor. "Ve bunun doğru olamayacağını biliyorum."

"Asla." Yaz bir elini yüzüne bastırıyor ve diğer eliyle ceketinin tokalarını kavrıyor. Nazik bir gülümseme yayıyor ve göz kırpıyor. "Pekâlâ. Belki biraz."

Hassas anı bozan Zahira kaşlarını kaldırıyor. "Sizi gördüğümüze çok sevindik." Bize doğru işaret ediyor. "Ama

Kapımıza küçük bir ordu getirmenizin bir nedeni var mı? Colden olmadan mı?"

"Ne yazık ki evet." Alexus omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, sonra sesi bir an için kısılırken tekrar kadınlara dönüyor.

O konuştukça kadınların yüz ifadeleri ciddileşiyor ve yanaklarının rengi soluyor. Zahira rahatlatıcı bir kolla Yaz'ın omuzlarına sarılıyor. Başını sallayan Yaz, Alexus'un anlattıkları onu hasta ediyormuş gibi elini önce midesine, sonra ağzına götürüyor. Eminim öyledir.

Alexus'un sesi nihayet tekrar duyulabilir hale gelir. "Daha sonra daha ayrıntılı olarak açıklayacağım. Şimdilik, eğer bizi evinizde ağırlamaktan memnun olursanız, bu Northland'lilerin birkaç gece için odaya ihtiyacı var."

Zahira Alexus'un eline uzanıyor ve onu sıkıyor. "Elbette öyleyiz." Eşiğe doğru bir adım atıyor ve kapının yanında asılı duran küçük zili çalıyor. "Bazılarınız ikişer ikişer yatabilirse, bir sürü yatak olacaktır."

Ev çok geniş, ama bir hevesle bu kadar çok kişiye bakmak bu kadar kolay olabilir mi?

Yaz onlara katılmamızı işaret ediyor. Nephele, Hel ve ben önden gidiyoruz ve Alexus biz yaklaşırken her bir üyeyi aceleyle tanıtıyor.

Yanına vardığım anda, "Bu da Raina." dedi.

Yavaşça, sevgiyle parmaklarını elimin arkasında gezdiriyor. Son haftalarda bu kadar az temas kurduktan sonra, bu basit okşama kalbimin küt küt atmasına yetiyor. Utanmadan

ve hiç korkmadan elini elime aldım. Bana şaşkınlıkla bakıyor ve bu şaşkınlık yerini gülümsemeye bırakıyor. Tanrım, onu özlemişim.

Titrek bir nefes alıyorum ve konuklarımızla yüzleşiyorum. Zahira ve Yaz meraklı bakışlarını ellerimizden kaldırıp yüzlerimizi inceliyorlar, sanki önlerinde duran şeyden daha fazlasını görüyorlarmış gibi.

Yanaklarım ısındı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Raina," diyor Yaz. "Tanıştığımıza memnun oldum

Hepsi. Ben Yazmin, Zahira'nın ortağıyım. Bana Yaz diyebilirsiniz."

Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve gülümsemesine karşılık versem de imzalamak için bir harekette bulunmuyorum. Bu gece bu tartışmaya giremeyecek kadar yorgunum ve ne olursa olsun daha sonra sorular olacak. Yaz'ın fırtınalı gözlerinde dans ettiklerini şimdiden görebiliyorum.

Çağrılan Hel'den büyük ama benden küçük genç bir kadın, beyaz bir gecelik ve bornozla aceleyle dışarı çıktı. Girişin ortasında heykel gibi duran bitkin savaşçı kalabalığımızı görünce kısa kesiyor.

Bir deniz rüzgârı sütunların arasından kıvrılarak kestane rengi saçlarını kaldırıyor ve boynunun soluk sütunundaki mavi ve bakır cadı işaretlerini ortaya çıkarıyor; beklenmedik durumu değerlendirirken işaretleri hızla büyülüyor. Ateş ve su büyüsü. Bir kalabalık için hızlıca banyo hazırlama yeteneğini açıklayan bir kombinasyon.

Kadının dikkati Joran tarafından dağıtılıyor, Joran klanımızdan ayrılıyor ve sanki bu resmi tanışmadan sıkılmış gibi karanlık denizi gören kayalık tepeye doğru yürüyor. Joran genç kadının yanından geçerken, kadın cüppesinin önünü yumruklarıyla topluyor ve solan bir çiçek gibi büzülüyor, gözlerinde temkinli bir parıltı var.

İyi bir içgüdü.

Joran elini kaldırır. "Korkma, sevgilim. Benim zevkime göre biraz gençsin."

Nephele'ye öyle kısa bir bakış atıyor ki neredeyse kaçırıyorum. Kız kardeşime bir bakış atıyorum, yüzündeki kızgın ifadeyi kolayca okuyabiliyorum. Eğer ona ihtiyacımız olmasaydı onu boğazlardı.

"Bekçi köpeği mi?" Zahira Alexus'a sorar.

"Hiç de değil." İzlandalı'yı keskin bir gözle izliyor. "Su cadısı. Bowyer. Ahmak."

"Ah," diyor Zahira, sanki gereken tek açıklama buymuş gibi. Ve sanırım öyle.

Yaz genç kadına yanına gelmesini işaret ediyor. "Bu arkadaşımız Mari. Eve bakmamıza yardım ediyor. Mari, bu-" Sanki sözlerini yeniden gözden geçiriyormuş gibi duraksıyor.

"Sorun değil," diyor Alexus. "Eğer sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum."

Yaz bir nefes verir. "Bu arkadaşımız Alexus Thibault ve arkadaşları. Birkaç gece bizimle kalacaklar."

Mari eğilir. "Memnun oldum lordum."

Alexus selamlamak için başını eğiyor. "Ben de memnun oldum." Zahira ve Yaz'a döner. "Biz on kişiyiz. Birkaçı Harmon ve oğullarına atları taşımada yardım ediyor. Bana bakıyor ve uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Deniz fenerini her zamanki gibi ben alabilirim elbette."

Bağ boyunca titreşen bir soru hissediyorum. Konuşulmuyor, duyabileceğim bir şey değil. Ama bir bilme. Artık burada olduğumuza göre onunla kalmak isteyip istemediğimi soruyor. Deniz fenerinde. Ana evden ayrı. Özel.

Tenimde şefkatli bir ürperti dolaşıyor ve elini sıkarak karşılık veriyorum. Evet, evet, evet. Evet, evet, evet.

Alexus'un ağzı yukarı kıvrılıyor ve gamzesi beliriyor, sanki gününü bin kat daha iyi hale getirmişim gibi. Ve bu beni mutlu ediyor. Şu anda bizi düşünmeliyim. Bize verilen bu zaman diliminde neye ihtiyacımız olduğunu. Sonsuza kadar Finn'in duyguları hakkında endişelenemem. Durumumu bilerek bu yolculuğa çıkmayı seçti. Anlaşmayı beğenmeyecek ama kabul etmek zorunda kalacak.

"Elbette," diyor Zahira, bastırılmış bir sırıtışla aramıza bakarak. "Deniz feneri o zaman."

"Mari, odaları ve banyoları hazırlayabilir misin?" Yaz sorar.

Mari bir süre daha Alexus'a bakıyor, sonra omzunun üzerinden bir çıkıntının yanında duran, ağırlığını taşa vermiş, rüzgâr gümüş saçlarında oynaşan Joran'a bir kez daha bakıyor. Kadında bir tereddüt seziyorum, özellikle de Joran başını çevirip onun bakışlarıyla karşılaştığında.

Aralarındaki bakışmayı kesiyor ve Yazmin'e başını sallıyor. "Elbette. Çabuk olacağım leydim."

Mari evin içinde kaybolduğunda, Zahira ana kapıya doğru yöneliyor. Eşikte yorgun mürettebatımıza gülümsüyor ve bir kolunu içeri uzatıyor. "Deniz kıyısındaki şehre hoş geldiniz millet. Ve Starworth Tor'a hoş geldiniz."

OceanofPDF.com

20

RAINA

Starworth Tor'un ana evinin içi de en az dışı kadar etkileyici.

Dekoratif bronz aplikler ve mum avizeler evi sıcak ve davetkâr bir ışıkla aydınlatırken yüksek tavanları, özenle tasarlanmış merdivenleri ve açıkta bırakılmış ahşap kirişleri gözler önüne seriyor. Aval aval bakmak istemem ama giriş ve oturma salonu ailemle paylaştığım kulübeden daha büyük. Evin bu tek bölümünde muhtemelen hayatım boyunca yaktığımdan daha fazla mum var. Donyağı da değiller. Havaya balmumu kokusu sinmiş. Ballı. Tatlı. Biraz misk gibi.

Bana Alexus'un büyüsünü hatırlatıyor.

Zahira geri kalanımıza evin derinliklerinde rehberlik ediyor. Yürümekten çok süzülüyor, arduvaz döşeli zeminde ayak sesleri duyulmuyor. İçeri girdiğimizde ben Alexus'un eline yapışıyorum, Yaz da onun kolunu diğer eliyle birleştiriyor.

Büyük odaya ulaştığımızda içimi bir tereddüt kaplıyor ve etrafımdaki her yüzün çizgileri beliriyor. Bu alanın büyüklüğü değil

yine de bizi duraksatıyor. Birkaç kişinin oturması gerekse bile hepimizi oturtacak kadar büyük.

Ama kaliteli mobilyalar ve halılar... Winterhold'da bile gördüğüm her şeyden daha zarifler. Her bir parça benzersiz ve egzotik, soluk, pürüzsüz ahşaplardan yapılmış, yemyeşil kumaşlar ve yastıklarla kaplı.

Bir avuç pis gezgin için fazla sevimli.

Her şeyi kavramak için boynumuzu uzatıyoruz. Beyaz sıvalı yan duvarlar boyunca sanat eserleri ve duvar halıları asılı dururken, odanın arka tarafında tıka basa dolu kitap rafları sıralanıyor. Çatlamış, yaldızlı ve bozulmamış her bir sırt bizi çağırıyor.

Pencereler, kitap rafları gibi tavana kadar uzanan görkemli taş ocağın bulunduğu duvarın büyük bir kısmını oluşturuyor. Denizden esen rüzgârın hafif serinliğini önlemek için kısık bir ateş yanıyor ama buradaki hava yılın bu zamanlarında alışık olduğumdan çok daha sıcak. Ferahlatıcı bir değişiklik.

"Sorun yok," diyor Zahira. "İçeri gel. Ayaklarını indir. Bırakın şu büyüler gitsin. Siz odalarınızı beklerken Yaz ve ben yiyecek ve şarap getireceğiz."

Nereden biliyordu?

Tekrar Alexus'un elini sıkıyorum. Bana baktığında yüzümde bir soru beliriyor.

"Büyülerin arkasını görebiliyor," diyor usulca. "Etrafta olması oldukça kullanışlı."

Herkes dikkatli bir şekilde büyülerini ve çantalarını bırakıp dinlenecek bir yer bulurken, Yaz ve Zahira

Mutfağa giden koridor. Aynı anda Joran sallana sallana odaya girer ve neredeyse Zahira ile çarpışmaktadır.

"Güzel ev," diyor her iki kadına da. "Tanrılara layık."

Zahira ellerini birbirine kenetler ve başını öne eğer. "Teşekkür ederim ama nedense Starworth'un Eridan'ın mermer ve altından yapılmış lüks saraylarıyla kıyaslanabileceğini sanmıyorum."

Joran odaya takdir dolu bir bakış attı. "Sanırım bazı tanrıların neleri lüks saydığını öğrensek şaşırırdık. Özellikle de Neri'nin. Yine de her zaman ona sorabileceğimizi düşünmeye başladım."

Kitap raflarının yanında benimle birlikte duraklayan Alexus, İzlandalıya karanlık bir bakış fırlatıyor ama o bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Nephele araya giriyor.

"Ahm, şu yemek ve şarap hakkında." Gülümsemeye zorlayarak bir adım öne çıkıyor. Vücudu davul gibi gergin, sanki Joran'ın uzun süre konuşmasına izin verilirse ev sahiplerimize hakaret edebileceğinden o da bizim kadar endişeli. "Mutfakta yardım edebilirim," diyor. "Üç çift el iki çift elden iyidir."

Joran kız kardeşime bakıyor, belli ki ne yaptığının farkında. Gözleri hoş karşılanan bir meydan okumanın ateşiyle parlıyor, son zamanlarda Nephele ona karşı yıpratıcı davrandığında hep yaptıkları gibi, sanki sürtünmekten hoşlanıyormuş gibi. "Ben de yardım edebilirim," diyor.

diyor. "Dört çift el üç çift elden daha iyidir. Nephele'nin buz gibi göz hançerlerinden kaçmak zorunda kalsam bile."

Kız kardeşim ellerini yumruk yapıyor, çenesindeki kaslar titriyor. "Ya da gerçek olanları," diye tıslıyor.

Yaz bir kahkaha atıyor. "Görüyorum ki siz ikiniz tam bir eğlence yumağısınız. Buraya tek parça halinde gelebilmene şaşırdım Joran."

Nephele, "Benden daha fazla şaşıran yok," diyor.

Zahira Alexus'a bakar, Nephele ve Joran'a dönüp koridoru işaret etmeden önce gözleri biraz büyür. "Gelin. Eminim Yaz ve ben ikinizi de kullanabiliriz. Sadece ellerinizi bıçaklardan uzak tutun."

Yaz ve Zahira kız kardeşimi ve Joran'ı odadan çıkarırken o an geçiyor. Gerginliğin ortadan kalkmasıyla herkes rahatlıyor, bazıları yerlerine yerleşiyor, bazıları evin güzelliğini seyrediyor.

Alexus zarif bir masanın kenarına oturuyor, kendi çantasını ve benimkini çıkarıyor ve beni dizine çekiyor. Bu çok rahat bir hareket, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir yakınlık, yine de ona karşı rahatlamam bir an alıyor. Saldırı gecesinden bu yana neredeyse iki ay geçti, ama son haftalarda sevgilerimizi açıkça ifade etme ya da birbirimizle paylaşma fırsatı bulamadık.

Hel bize bakıyor ve gülümsemesini bastırıyor, sonra ocağın yanındaki, şimdi kapı olduğunu anladığım pencerelere doğru yürüyor. Dışarıdaki fener ışığının ulaşabildiği kadarıyla bir veranda ve canlı renklerdeki çiçek saksılarını seçebiliyorum.

"Tanrılara lanet olsun, Alexus," diyor Hel. "Bunun yerine soğuk bir kaleyi mi seçtin?"

"Evet," diye cevap veriyor, kalçamı sıkarak. "Vadiyi ve ormanı her zaman daha çok evim gibi hissettim, yine de burayı seviyorum."

Rhonin odayı geçip Hel'in yanında durur, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştur. Bir omzunu onunkine sürtüyor. "Sahilde bir gezinti yapmak ister misin? Sana suyu göstermeyi çok isterim."

Hel'in kara gözleri parlıyor. "Bunu çok isterim." Alexus'a döner. "Sence her şey yolunda mı? Güvenli mi?"

Alexus verandaya doğru başını sallar. "Evet, özel bir yer. Kapıdan çık, sol taraftaki merdivenlerden in. Gözlerden uzak bir koya açılan bir kapı var. Yaz'ın genelde orada birkaç sandalyesi olur." Gülümsüyor. "İkinize de iyi eğlenceler. Gelgitlere dikkat edin."

Ayak parmaklarının üzerinde zıplayan Hel, Rhonin'i dışarı sürüklüyor. Çocuğun yüzündeki gülümseme o kadar parlak ki aya meydan okuyabilir. Henüz cazibesine yenik düşmemiş olsa da Hel'e ne kadar değer verdiğini görmek kalbimi ısıtıyor.

Birkaç dakika sonra Mari, cübbesinin kuşağıyla oynayarak odaya girer. Gözleri kısıktı. "Odalar hazır lordum. Banyolar da. Herkese kalacakları yeri gösterebilirim, hatta hâlâ ahırda olanlara bile."

Bunu bu kadar çabuk gerçekleştirmesine şaşırdım.

"Çabalarınız çok takdir ediliyor," diyor Alexus. "Özellikle de bu saatte."

Zahira, Joran'la birlikte odaya girerken, "Evet, teşekkür ederim Mari," diyor. Onlar gümüş yemek tabaklarını taşırken, Nephele ve Yaz da kollarında birkaç şişe şarapla onları takip ediyor. Tabaklar, grubumuz üyelerinin yorgun kıçlarını yasladıkları sedirlerin önüne yerleştirilmiş iki mermer masanın üzerine konuyor. Meyveler, peynirler ve tuzlanmış balıklar iki tabağı dolduruyor, porsiyonlar taşımak için yapılmış ayrı beyaz çarşaflara yerleştirilmişken, bir dizi ekmek üçüncü bir tepsiyi dolduruyor.

"Yumulun," diyor Yaz. "Biz de size odalarınızı gösterelim."

O andan önceki tüm tereddütler yok oldu. Alexus ve ben de dahil olmak üzere herkes içeri daldı, midelerimiz görgü kurallarına uymayacak kadar boştu. Kendini tutan tek kişi Joran'dı.

Alexus masaların üzerinde toplanan kalabalığın arasına uzanıp bir eliyle bir şişe şarap alırken, diğer eliyle de yiyecek dolu bir bohçayı alıyor. Ağır çantalarımızı kapıp vücuduna geçirmeden önce ikisini de bana uzatıyor.

Zahira ve Yaz'a "Sakıncası yoksa ikinizle birazdan konuşacağım," dedi. "Şimdilik Raina'yı deniz fenerine yerleştirmek ve temizlenmek istiyorum."

Zahira ellerini kaldırdı. "Git. O kadını ayağından kaldır."

Bana bakıyor, gözlerinde bir pırıltı ve başını verandaya doğru sallıyor. "Önce bayanlar."

OceanofPDF.com

21

RAINA

Gece havasının neden bu kadar hoş bir kokuyla renklendiğini anlıyorum.

Verandanın sonuna ulaşıyoruz ve demir bir kapıya açılan iki kat taş basamağı tırmanıyoruz, kokunun kaynağı belli. Drae orada, diğer tarafta duruyor ve arkasında asılı meşalelerle aydınlatılmış uzun bir çardak var. Büyük bir bahçeyi ikiye bölen çakıllı bir yolu aydınlatıyorlar.

Kaldırım taşlı yürüyüş yolu kış yaseminleriyle kaplı, çardak odunsu, salkım salkım sarmaşıklarla boğulmuş. Tüm bunların ortasında büyük bir kuş banyosu bile var.

Ama bakışlarım bahçenin sonundaki yüksek deniz fenerine takılıyor. Kubbenin altındaki yapının tepesini pervazlı pencereler çevreliyor ama bu gece karanlık. Aşağıdaki birkaç pencere ışıl ışıl.

Harmon'ın oğlu kapıyı açar. "Evinize hoş geldiniz efendim. Babam şimdi arkadaşlarınızı ana eve götürüyor. Siz ve hanımefendi için deniz fenerindeki mumları ve lambaları yaktım ve ocakta ateş yaktım. Çatı katının podyumunun tamire ihtiyacı var.

paslanmış çelik değiştirilene kadar kullanmayacağını söyledi. Ayrıca, babam, kardeşim ve ben artık bahçe evinde yaşıyoruz. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalmanız yeterli."

"Bildiğim iyi oldu. Bize bir şey olmaz Drae," diye güvence veriyor Alexus. "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim."

Dakikalar sonra, Alexus Thibault'ya daha fazla benzemeyen oldukça geniş, yuvarlak bir odada duruyorum. Ana evin ev dekorasyonu parlak ve beyaz, yumuşak ve düzenliyken, bu alan eklektik bir dizi zengin ahşap mobilyayla dolu, döşemeli parçalar gri, siyah ve mavi jakarla kaplı. Her yerde kitaplar var, mum ışığıyla aydınlatılmış odanın etrafına düzgünce istiflenmiş ve ocağın üzerinde eski silahlardan oluşan bir sergi asılı.

Ana katta küvet yok, bu da beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Tamam, çok. Nankörlük etmek istemem ve bu gece kesinlikle Alexus'la kalmak istiyorum ama at gibi koktuğumdan eminim. Eski ter, toz ve kirden oluşan ince bir tabaka tenime yapışıyor.

"İşte, izin ver." Elimden yemeği ve şarabı aldı.

"Burada sık kalır mısınız?" İşaret ediyorum. Ne de olsa Drae buraya evim diyordu.

"Eskisi kadar değil." Alexus tüm eşyalarının yerli yerinde olduğundan emin olmak istercesine etrafına bakınıyor. "Deniz feneri kullanım dışı kaldığında ve yenisi daha doğuya inşa edildiğinde, Zahira buranın mükemmel bir konuk evi olabileceğine karar verdi.

ev. Bir yaz tadilat ve tamirat işlerine yardım etmek için buraya geldim, bacayı, ocağı ve bahçe evini ekledim ve burayı çok sevdim. Zahira burayı ikinci evim olarak adlandırdı ve yaklaşık on yıldır da öyle." Ocağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran bir yığın fincana başıyla işaret ediyor. "Şunlardan iki tane al ve yukarı çıkalım. Bir sürprizim var."

Parmağımı iki bardağın kulpundan geçiriyorum ve çatı katına ulaşana kadar onun arkasından dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Şaşırmış bir halde tuvalet masasının ve boy aynasının yanında durup rahat odayı iyice inceliyorum. Bir gardırop, iki minderli sandalye ve ortasında bir kandil bulunan basit bir masa var. Ayrıca bir yazarın ihtiyaç duyabileceği her şeyi içeren küçük bir yazı masası ve dalgaların karaya attığı ağaçtan yapılmış dar bir oturma bankı var. Odadaki en önemli parça, koyu mavi nevresimler ve gölgelikten yere kadar uzanan beyaz tüllerle örtülü, ince oymalı dört direkli bir yatak.

Yatak çekici, özellikle de Winterhold'dan beri bir yatakta uyumadığım düşünülürse, ama gözüme çarpan sol tarafımdaki şeffaf bir perdeyle örtülü cam kapı.

Alexus şarap şişesini ve yiyecekleri masaya koyup çantalarımızı çıkarırken "Geçit," diye uyarıyor ve onları bir gümbürtüyle yere atıyor. "Manzara çok güzel ama eğer geçit dengesizse, kaldığımız süre boyunca oradan uzak duracağız."

Daha fazla hayal kırıklığı yaşıyorum. Suratımı asıyorum, güneşin doğuşunu izlemek için dışarı çıkmayı hayal ediyorum ve

Yıldızların buradan nasıl göründüğünü merak ediyorum. Buranın adını bu şekilde almış olabileceğini fark ettim.

Alexus siyah ceketinin düğmelerini açarak altındaki gece yarısı tuniğini ortaya çıkarır. Ceketi bir sandalyenin üzerine atıyor, sonra bir eli kalçasında, karyolanın direğine yaslanıyor. Gözlerinde muzip bir parıltıyla kovalanan mizah dans ediyor.

"Suratını asman çok sevimli. Bana hayal bile edemeyeceğin şeyler yapıyor. Ama buna gerek yok. Fener odası üstümüzde ve orada da bir podyum var. Ayrıca, bu manzaraların her ikisinden de çok daha iyisini yapabileceğime inanır mısın?"

Devam eden merdivenlere bir göz atarak, sabah olduğunda bu manzaranın tadını kesinlikle çıkaracağıma karar veriyorum. Ama şimdilik Alexus'un beni kolayca yemlediği bu cazibeyi daha çok merak ediyorum. Fincanlarımızı yemeğimizin yanına koyuyorum ve Cadı Koleksiyoncusu'na doğru ilerliyorum. Orada dururken çok davetkâr görünüyor, bir şekilde kirliyken daha da yıkıcı bir yakışıklılığa sahip.

Kollarımı beline dolamadan önce, "Neredeyse her şeyi yapabileceğine inanıyorum," diye imzalıyorum.

Sırıtışı kenarlardan biraz kıvrılıyor ve yüzüme dokunuyor, her zaman dokunduğu gibi, sanki narin bir camdan yapılmış gibi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye fısıldıyor ve eğilip beni öpüyor.

Beni yavaşça, duyusal bir şekilde öpüyor ve ben de kollarının arasında ona doğru bastırıldığım her anın tadını çıkarıyorum. O çekildiğinde,

Birbirimizi hava gibi içimize çekiyoruz, sanki son üç haftadır nefesimizi tutuyormuşuz gibi.

"Şimdi," diyor, kafasını temizlemek istercesine sallayarak. "Ağzınla dikkatimi tamamen dağıtmadan önce bahsettiğim sürprize geri dönelim." Başparmağını omzunun üzerinden o ana kadar fark etmediğim göze çarpmayan bir kapıya doğru salladığında gülümsüyorum. Kemerli ve sıvalı duvarlarla uyumlu olacak şekilde beyaza boyanmış. "Görmek ister misin?" diye soruyor.

Kesinlikle başımı sallıyorum.

Alexus gülümseyerek gardırobun karşısına geçer ve dolaptan bir yığın giysi ile siyah ipek bir bornoz alır. Onları yatağın üzerine serer ve "Sonrası için" der.

Kendimi cübbeye uzanırken, ipeği parmaklarımın arasında ovalarken buluyorum. Tunikler ve diğer her şey gibi bu da ona ait ve her bir parçanın içinde sürünmeyi arzuluyorum.

Alexus şarabımızı dolduruyor. Fincanları parmağıyla çengelledikten sonra bana keçi peyniri sürülmüş bir parça ekmek uzatıyor ve paketlenmiş yiyeceklerimizi topluyor.

İşgal altındaki ellerini kaldırıp kapıya bakıyor. "Sakıncası var mı?"

Çavdar ekmeğinden kocaman bir ısırık alarak odanın diğer ucuna koşuyorum ve beni bekleyen manzaraya hazırlıksız bir şekilde ağır levhayı onun için sürükleyerek açıyorum. Yediğim lokmayı yutuyor ve halüsinasyon ya da rüya gördüğümden emin bir şekilde gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bir sahanlık var. Ve başka bir merdiven seti. Deniz fenerinin altında, Tor'un kenarında bir kaya kütlesine çıkıyorlar,

üç meşale ve alevli bir mangal tarafından aydınlatılıyor. Ve orada, o kayaların içinde, bir yıldız denizinin altında, parlak mavi sudan oluşan küçük, dumanı tüten bir havuz var.

Şaşkınlıkla Alexus'a dönüyorum.

"Devam et." Göz kırpıyor ve şakacı bir gülümseme yayıyor. "Sana günler önce şarap ve banyo sözü vermiştim ve her zaman yerine getiririm."

Heyecanımı kontrol edemiyorum. Ekmeğin geri kalanını ağzıma tıkıştırıyorum ve aceleyle merdivenlerden iniyorum. Alexus beni takip ediyor.
-Gülümsemesini hissedebiliyorum ve yıldız ışıkları aniden beliriyor, aceleyle attığım adımları koruyor.

Sol tarafımda, yeterince güzel olan deniz feneri var. Ama sağımda, parlak mavi bir havuzun etrafında esneyen küçük bir mağaranın ağzı uzanıyor. Hafifçe buharlaşan su bir şekilde kendi ışığıyla parlıyor. Yukarıda, siyah gökyüzü gümüşi yıldızlarla dolu, görünürde tek bir bulut bile yok. Ve tüm bu karanlığın içinde Malorian Denizi uzanıyor. Ay ışığı yüzeyinde parıldıyor, dalgaları kayalık kıyıya vuruyor.

Şaşkınlıkla mangalın ve pelüş minderlerle döşenmiş yalnız bir şezlongun yanından geçip havuzun kenarında eğilerek elimi ılık suya sokuyorum. Şarap ve yiyeceklerimizi havuzun birkaç el genişliğinde uzanan düz bir kayaya doğru taşırken Alexus'a bakıyorum. İki banyo çarşafı, deniz kabuğu şeklindeki sabunlardan oluşan küçük bir tepsi ve morumsu bir sıvıyla dolu şeffaf cam bir sürahi özenle yerleştirilmiş, orada bekliyor.

Alexus bunu planladı. Tüm bunları bizim için Drae'ye yaptırdı. Benim için.

"Bu bir termal havuz," diyor bana katılarak. Yanımda çömelirken derisi gıcırdıyor. "Buranın coğrafyasının bir parçası. Termal havuzlar sahil boyunca mağaralarda gizlidir. Bu da denize akıyor ve bu kayalıkların altında bir yerde topraktaki bir çatlaktan yeniden doluyor."

Ailem, babamın kükürt taşını bulduğu Hampstead Loch'un güneyindeki kaplıcalara benzer mağaralardan ve termal havuzlardan bahsederdi. Ama bu çarpıcı ışıktan bahsettiklerini hatırlamıyorum.

"Nasıl bu kadar mavi?" İmzalıyorum. "Bu kadar akkor mu?"

"Topraktan sızan ısı, yosundaki bir şeyle tepkimeye girerek masmavi rengi oluşturuyor ve suyun parlamasını sağlıyor. Yosun iyileştirici özellikler sunuyor ve sıcaklık... Sıcak bir banyo gibisi yok."

Başının üzerinden uzanıp gömleğini çekiştiriyor, sonra ayağa kalkıp botlarını çıkarıyor. Baştan çıkarıcı bir büyücü gibi, pantolonunun bağcıklarını çözüp sütyeniyle birlikte indirirken bakışlarımı üzerinde tutuyor ve giysilerini bir kenara fırlatıyor. Boynundaki demir anahtardan başka bir şey kalmadı, onu da atıyor.

Ağzım sulandı. Onu en son çıplak gördüğümden bu yana o kadar uzun zaman geçmedi ama sanki sonsuzluk gibi geliyor. Her şeyi ezberliyorum. O geniş, yuvarlak omuzlar ve o güçlü göğüs, kollarının kordonlu kasları, sert, dalgalı düzlemi

Karnında, bacaklarının arasında uzun ve ağır bir şekilde asılı duran, kesinlikle mükemmel sikine doğru uzanan V şeklindeki dalgalanma.

"Zalimsin," diye imzalıyorum, yüzüm ısınıyor, içim daralıyor.

Sahte bir savunmayla ellerini kaldırırken kahkahası aramızda dolaşıyor. "Yemin ederim, öyle olmaya çalışmıyorum. İstediğin bir şeyi senden esirgiyor değilim."

Geniş taş basamaklardan inerek suya giriyor. Daralan sırtının ve yuvarlak kıçının kasları her hareketinde esniyor ve ben manzaraya hayran kalıyorum. En derine ulaştığında yüzeyin altında kayboluyor. Birkaç dakika yüzüşünü izliyorum, sonra kambur aya bakıyorum.

Alexus beni en çok arzuladığım şeyden mahrum bırakmayabilir ama doğa ve zaman bunu çoktan yaptı. En azından ben bir doğum ilacı bulana kadar.

Alexus yeniden ortaya çıktığında yüzündeki ve sakalındaki suyu silip yemeğimize ve şarabımıza doğru yöneliyor. Yemeğimizi hazırlaması için ona biraz zaman tanıyorum ve suyun içinde bir koltuk görevi gören bir levhaya yerleşiyorum, açık, altın rengi teni ıslak ve ateş ışığının altında parlıyor.

Uzun bir içkiden sonra ağzına birkaç parça meyve ve ekmek atıyor ve yüzünde hınzır bir ifadeyle havuzun karşısından bana bakıyor. "İçeri geliyor musun? Yoksa orada oturup beni mi izleyeceksin?"

"İzlemenin ne zararı var?" İmzalıyorum. Sık sık birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi düşünüyorum. Pencereden izlediğimizi. Ne kadar heyecan vericiydi.

Ne kadar hoşuna gittiğini.

Başını sallar. "Hiçbir şey değil, seni küçük cadaloz. Ama daha önce yüzün kızardıysa, yemin ederim şimdi beni görsen kesinlikle rezil olursun."

İnanılmaz derecede yorgunum ama yine de yüzüme yayılan gülümsemeye ya da doğruyu söylediğinden emin olma ihtiyacına karşı koyamıyorum. Alexus'tan daha fazlasına aç olsam da, midemdeki ağrıyı dindirmek için birkaç lokma meyve ve peynir alıp uzun bir yudum şarap içiyorum.

Sonra ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini açıyorum.

Alexus kapüşonlu bakışlarının altından elinde şarap kupasıyla beni dikkatle izliyor. Yüzümde sinsi bir sırıtışla ceketimi bir kenara bırakıp tuniğimi çıkarıyorum. Sırada botlarım ve çoraplarım var. Onları yolumdan çekip pantolonumu ve iç çamaşırlarımı soyuyorum, ta ki üzerimde kalçalarımdan başka bir şey kalmayana kadar.

Alexus'un ateşli bakışları vücudumda geziniyor ama kalçalarımı bir arada tutan ipleri çözmeye başladığımda dikkatini tekrar ellerime veriyor. "Zalim olanın sen olduğundan oldukça eminim," diyor. "Bir yanım bütün gün seni soyunurken izleyebilir. Ama daha hevesli bir yanım acele etmeni istiyor."

Gülüyorum ve ılık suya giriyorum, hala bağları çözüyorum.

Bir adım. İki adım. Bir duraklama.

Tanrım, su ve sıcaklık harika hissettiriyor.

Alexus şarabını bir kenara bırakıyor ve bana ulaşmak için suyu itiyor. Elimi tutuyor ve havuzun derinliklerine inmeme yardım ediyor. Bir kolunu belime dolayarak işimi devralıyor ve bağcıkları biraz daha hızlı çözüyor.

"Zaten kıyafetlerini çıkarmayı seviyorum," diye fısıldıyor.

O yeşil gözler meşale ışığında parıldıyor, ellerimi omuzlarına koyarken beni izliyor. Kalıntıları bir kenara fırlattığı anda derin bir nefes alıp iç çekiyorum, çıplak olmanın özgürlüğünün ve iyileştirici sıcağın mutluluğunun tadını çıkarıyorum.

Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, sonra kalçalarıma doğru indiriyor. "Çok daha iyi, sanırım."

"Hiçbir fikrin yok," diye imzalıyorum.

Sonra onu öpüyorum, ona doğru bastırıyorum, yumuşaklığım sertliğine karşı. Büyüsünün kıpırdadığını, gecenin etrafımızda canlandığını, gücünün heyecanının arzusuyla birlikte yükseldiğini, o bal ve sandal ağacı kokusunun ateş dumanı ve kış yasemini ile karıştığını hissediyorum.

Bacaklarım beline dolanacak şekilde beni kaldırırken yıldız ışıkları etrafımızda titreşiyor. Daha önce yalan söylemiyordu. Bacaklarımın arasında taş gibi sert ama yine de ona sahip olamıyorum.

Bir inilti çıkararak öpücükten uzaklaşıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Pekâlâ. Konuşalım, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Burada ne kadar kalacağımızı henüz bilmiyorum ama bu dünyadaki kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, yarın Itunnan'a geçmeyi başaramazsak, buradayken her arzunuzu yerine getireceğim. Ama şimdilik, sanırım ikimiz de dikkatli olmamız gerektiğini anlıyoruz. Bu gece Yaz ile konuşacağım. Kendisi eski bir eczacı ve hâlâ ihtiyacı olanlara hizmet veriyor. Bu yüzden buradaki bahçeler bu kadar geniş. Eğer birisinde banotu ya da benzeri bir şey varsa ya da nasıl elde edileceğini biliyorsa, bu kişi o olacaktır."

Uzun bir nefes veriyorum ve tekrar başımı sallıyorum. Bu muhteşem olurdu.

"İkincisi." Ağzıma bir öpücük daha konduruyor. "Rahatlamanın başka yolları da var ve her birini seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce..."

Beni ayağa kaldırıyor ve çıkıntıya doğru yüzüyor. Arkası dönükken suyun altına dalıp kendimi iyice ıslatıyorum ve her kası gevşeten sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Yüzeye çıktığımda, Alexus elinde mor sıvı kabıyla taş levhanın üzerinde oturuyor, su kaslı vücudundan aşağı süzülüyor.

Bir parmağını kıvırıyor ve karşı koyamadığım bir sesle "Buraya gel" diyor.

Ben ona doğru yüzerken onun ışıkları da beni takip ediyor. Bir kolunu belime dolayarak beni levhanın üzerine kaldırıyor ve bacaklarının arasına sokuyor.

"Başını arkaya eğ."

Bunu yaptığımda tacıma serin bir şey dökülüyor ve havayı lavanta kokusu dolduruyor. Alexus kruvazörü bir kenara bırakıyor ve güçlü parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. Sert hareketlerle sıvıyı kafa derime masaj yaparak yediriyor ve hafif bir köpük oluşturuyor.

Bedenim gevşiyor ve gözlerim geri dönüyor. Parmak uçlarının her yumuşak sıyrığında daha da rahatlıyorum. Bu mutluluk. Aynı zamanda tahrik edici. Göğüslerim ağırlaşıyor, nefes alışım hızlanıyor ve meme uçlarım gece havasında zirveye çıkıyor.

O fırçalarken Alexus'un kalçalarını kavrıyorum. Bu bir orgazm kadar iyi olmayabilir, ama oldukça yakın.

Kulağıma kıkırdıyor. "Sen iyi misin?"

Titreyerek başımı sallıyorum ve onun görebileceği bir yere işaret ediyorum.

"Çok iyi."

Eğilip omzumu öperken göğsündeki kıllar sırtımı gıdıklıyor. "Daha da iyisini yapabilirim." Sabunlu ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. "Durula ve sana göstereyim."

Önce yüzünü ona dönüyorum ve gece yarısı karası saçlarını yıkayarak iyiliğine karşılık veriyorum. Köpüğü biraz daha uzun sakalına bile yediriyorum.

Gözlerini kapatıp iç geçiriyor, tüylü kirpiklerinde boncuk boncuk su birikiyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Bu, sikimi yeniden sertleştiriyor."

Bir kahkaha içimi titretiyor. Haftalardır hiçbir samimiyetimiz olmamasına rağmen ne kadar rahat olduğumuzu ve doğru insanla paylaşıldığında basit bir

banyonun ne kadar harika olabileceğini seviyorum.

Ellerim hala saçlarında, onu öpüyorum, dişlerimi alt dudağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum, sonra tekrar suya düşüyorum. Batarken parmaklarımı saçlarımda defalarca gezdiriyorum ve yüzümü de ovalıyorum. Alexus bana katılıyor ve bir süre birlikte yüzüyoruz, mağaranın içindeki daha derin suları, mağara tabanındaki yosun kaplı kayaları keşfediyoruz. Bu büyülü bir şey. Bedenlerimiz denize atılan ipek kalıntıları gibi birbirinin etrafında dolanıyor, her hareket pürüzsüz ve durgun.

Hava almak için yüzeye çıkıyoruz ve su göğüs derinliğine inene kadar daha sığ olan girişe doğru yüzüyoruz. Alexus bana daha fazla meyve yediriyor, daha önce hiç tatmadığım bir tür, beyaz, pembe ve lezzetli. Meyveyi dudaklarıma doğru ittiğinde, parmağının ucunu emiyorum. Elini kavrayıp parmağını daha derine götürdükten sonra ağzımı yavaşça teninden çekerken gözleri kararıyor, bakışları sabitleniyor.

"Tanrı aşkına, benimle böyle alay etme," diyor, sesi aniden düzensizleşiyor. "O ağza pek çok şey yapmayı hayal ediyorum."

"Biliyorum," diye imzalıyorum. "Gördüm."

Rüyaları zaman zaman zordu. Özellikle de Scholarada'da gençken. Ama diğer zamanlarda, en derin arzularının benimle olduğuna dair güvence vererek beni cesaretlendirdiler.

Yanaklarına sıcak bir kızarıklık dokunuyor, yüzünü ele geçiren açgözlü ifade olmasa bu çok sevimli olurdu.

Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Gördüğün şey hoşuna gitti."

Soru değil.

"Çok fazla," diye işaret ediyorum, sabit bir tempoda nefes almaya çalışarak.

Gözleri yine dudaklarımda kısılıyor. Yavaşça çenemi yukarı kaldırıyor ve sıcak ağzını benimkinin üzerine eğerek meyvenin bıraktığı tatlılığı paylaşıyor. Her yalayışı, tadı ve ısırığı aç ve umut verici; dudaklarımın her emilişi ve dilimin her kıvrılışı ise ona yapmayı arzuladığım şeyi hatırlatıyor.

İsteksizce geri çekiliyor. "Beş dakika önce ne halt ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Bir planım vardı. Sanırım."

Tekrar gülüyorum. "Sanırım beni yıkayacaktın," diye imzalıyorum.

Bir parmağını kaldırıyor. "Evet. Sabun."

Yasemin ve lavanta kokan şekil verilmiş deniz kabuklarından birini alıyor. Ellerini köpürterek avuçlarını omuzlarımın ve kollarımın üzerinde yavaşça gezdirmeye başlıyor, güçlü parmaklarıyla kaslarıma derin daireler çiziyor. Yine ona karşı yumuşuyorum ve ellerini boynuma götürüyor, beni durulamadan önce yorgun tendon ve kaslarımı uzun çizgiler halinde aşağı yukarı ovuyor.

Çok geçmeden kendi avuç içlerimi kayganlaştırıp onu da yıkıyorum. Ben çalışırken bakışları yanıyor, ellerimi ve ılık suyu onun güzel vücudunda gezdirirken gözleri çok yoğun.

Gözleri gözlerimi tutarken, ellerimi göğsünün kalın kıvrımlarında gezdiriyor, parmaklarımı sert vücudunda gezdiriyorum.

Meme uçlarını ve karnını. Sert uzunluğuna bir dokunuş yaptığımda, hızlı bir nefes alıyor ve beni öpüyor, dudakları ıslak, dili tüketiyor.

Onu okşuyorum, elimdeki hissini, teninin ipeksiliğini, altındaki mükemmel, cezalandırıcı sertliği seviyorum. Ben oynadıkça göğsü kabarmaya başlıyor ve ben onu neyin ürküttüğünü, neyin iç çektirdiğini, neyin tüylerini diken diken ettiğini öğrendikçe eli saçlarımda sıkılaşıyor. Daha sert sıkmamdan hoşlanıyor, ben de öyle yapıyorum, elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, başparmağımı hassas ucunun üzerinde gezdiriyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve iki vuruş daha yaptıktan sonra beni kendine doğru çekiyor. "Kollarını boynuma, bacaklarını belime dola," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum.

Kıçımı tutarak, ben ona yapışmışken sudan çıkıyor. Mangalın yanından geçerken, ateş kısık bir şekilde yanıyor, sönük alevlere tek bir bakış atıyor ve onun sessiz emriyle alevler yeniden yükseliyor. Yıldızlı gecenin altında beni şezlonga yatırıyor. Yan yana, yüz yüze uzanabileceğimiz kadar büyük. Kayaların arasından süzülen deniz rüzgârının serinlettiği mangalın sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum.

Alexus bir elini başımın altından geçiriyor, sonra diğer elinin tersiyle çenemde gezdiriyor. "Seninle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyorum."

Boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. "Ben de seninle olmaktan gerçekten hoşlanıyorum," diye imzalıyorum.

Parmak uçlarını kolumdan aşağı ve kalçamın üzerinden geçiriyor. Bacaklarımı onun için ayırıyorum ve bana dokunduğunda nefesim kesiliyor. Dirseğinin üzerine eğiliyor ve bacaklarımı daha da ayırarak beni açıyor. Küçük yıldız ışıkları yaklaşıyor ve havada asılı kalıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, dişlerini boğazımda gezdirmek için eğilmeden önce bir parmağını merkezimde gezdiriyor. Alçak bir hırıltıyla iki parmağını içime sokuyor ve içimdeki her şey eriyor. "Çok sıkı ve sıcaksın," diyor. "Sikimi içine gömmek ve bir daha hiç ç ı k m a m a k istiyorum."

Arzunun titreşimi rune ve hava boyunca hareket ediyor, tenimin üzerinde sıçrıyor, vücudumu tüm doğru yerlerde sıkıyor. Alexus inliyor ve içimdeki o yeri, çok iyi manipüle ettiği o hassas noktayı buluyor ve saniyeler içinde ihtiyaçtan nefes nefese kalıyorum.

Onu da memnun etmek isteyerek kalın sikini kavrayıp sıkıyorum, başparmağımı zaten kaygan olan başının üzerinde gezdiriyorum.

Nefes alırken tıslıyor ve kalçalarını sallıyor, ben onu dibinden ucuna kadar okşarken avucumun içinde zonkluyor. "Aynen böyle," diye fısıldıyor, sesinde çiğ bir acı var. "Tam olarak böyle sikişmek. Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Derisinin altında neyin titreştiğini biliyorum. Orgazm

ve büyü.

Ağrıyor, parmaklarına sürtünüyorum. Zihnimde bir yakarış var, o kaynayan uçurumun üzerinden gönderdiğim ve bağ boyunca seyahat etmesine izin verdiğim, rune'da

yanmasına izin verdiğim bir yakarış.

Sakın durma. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanki kelimeleri imzalamışım gibi, uzun bir parmağını daha içime sokuyor ve beni neredeyse onun gibi hissettirecek kadar dolduruyor. Başparmağıyla klitorisime dokunuyor ve büyüsünün akmasına izin veriyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran o işkence edici titreşim.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor. "Bana ne istediğini söyle.

İhtiyacın olan şey."

Aleti elimde seğiriyor ve avucumun içine daha sert girerek gecenin karanlığında adımı mırıldanıyor. Beni öpüyor, dilinin her darbesi bedenimin ona boyun eğmesini talep ediyor, dudaklarımdaki her diş sıyrığı beni mahvediyor.

Öpücükten uzaklaşıyor ve başımın altında duran eli ıslak saçlarımın köklerini sıkıca kavrıyor. Çok nazikçe değil, başımı geriye doğru çekiyor ve birbirimize dokunurken ona bakmamı sağlıyor.

"O küçük güzel ellerine öyle sert boşalacağım ki. Bunu mu istiyorsun?"

Zar zor başımı sallayabiliyorum, çünkü bu sözlerle birlikte zevk içimde şimşek gibi çakıyor.

Alexus'un büyüsü yoğunlaşıyor ve parmaklarını daha sert çalıştırıyor. "Benim için geldiğinde bana bak," diye talep ediyor.

Bakışlarını karşılıyorum, kıvranırken vücudum parmaklarının etrafında spazm geçiriyor. Yeşil gözlerinde şehvet parlıyor, tatlı bir özlem, en derin acı. Ben de bunları hissediyorum, elinin üzerinde zevkimi yaşarken rune'a çarpıyorum. Ama bir şey daha var. Beni biraz korkutan bir

şey.

Kalbimi sanki ona çağırıyormuş gibi çarptıran bir şey. Frostwater Wood'da onun için çaldığım küçük ölüm bile göğsümün içinde karanlık bir köşede çırpınıyor. Peki ya zihnimdeki uçurum? Sanki onun siren sesini duyuyormuş gibi öfkeyle uyanıyor.

Thamaos'un çağrılmasından sonra ormanda gördüğüm şeydi, ama şimdi daha parlak parlıyor. Bir fener gibi. Sevgiden daha fazlası. Hayranlıktan da öte. Düşkünlükten de öte.

Ben daha ne diyeceğimi bilemeden Alexus yükselen orgazmının etrafında soluk soluğa kalıyor. Ben onu daha sert okşadıkça yüzü zevkle kıvrılıyor ama asla başka tarafa bakmıyor.

"Siktir," diye haykırıyor. "Durma."

Kendinden geçmiş bir halde, adımı -Raina, Raina, Raina- söylerken vücudunda bir titreme oluyor ve salıverilmesi onu ürpertiyor, tekrar tekrar kabarıyor, elimin üzerine ılık bir şekilde dökülüyor.

Sonunda bakışlarımızı kırıyor, başını geriye eğiyor, nefes nefese kalıyor, ağzı açık, orgazmının son yumuşak darbeleri vücudundan akıyor.

Gözlerimle tekrar buluştuğunda, ağzımı boğazının sütununa kadar takip ediyorum ve kulağını ısırıyorum. Gülümseyerek dudaklarımı yakalıyor, önce beni sert ve aç bir şekilde öpüyor ama öpücük değişiyor, yumuşak ve tatlı bir hal alıyor, dudakları yumuşacık ve esnek, dili nazik ve düşünceli bir şekilde okşuyor.

Kendimize geldiğimizde Alexus bizi temizler, sonra Winterhold'da o gece yaptığımız gibi birlikte uzanır,

birbirimize bakarız.

uzun süre birbirlerine baktılar, bitkin ve uykulu bir halde.

"Seni özledim," diyor ve ründeki dürüstlüğü hissediyorum. "Daha yeni tanıştığın birini nasıl özlersin?"

Nedenini bilsem de omuz silktim. Sebebi gözlerinde gördüğüm şeydi.

"Ben de seni özledim," diye imzalıyorum, bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değilim, dönüşü olmayan yola çoktan girdim ve şimdiye kadar fark etmedim.

Ben gökyüzünde solan bir yıldızdan daha fazlası olmadıktan çok sonra bile o sabit kalacaktır.

Daha önce beni dehşete düşüren ve bencil hissetmeme neden olan bu durum, şimdi sanki bir ömür yetmeyecekmiş gibi açgözlü hissetmeme neden oluyor. Gözlerim kapanıyor ve bir ay, bir hafta, bir gün daha yaşayamayacağımı bilmek içimde bir şeyleri acı içinde kıvrandırıyor. Belki bir saat, bir dakika ya da bir saniye bile.

"Hadi," diye fısıldıyor. "Seni yatağa yatıralım." Alnımdan öpüyor, sonra ayağa kalkıp beni kollarına alıyor.

Evet, kaosun ortasındayız ve Starworth Tor'un dışında kalan hiçbir şey bizim için iyi değil. Zaman bile. Ama Alexus beni yukarı, deniz fenerinin çatı katına taşırken ellerimi boynuna doluyor ve başımı omzuna yaslıyorum, tek bir şeyden eminim. Eğer elimizde sadece şu an varsa, onu güvende tutmak için kutsal olmayan bir terör gibi savaşacağım. Bulduğumuz bu özel büyüyü, barış ve huzura açılan bu kapıyı korumak için.

Memnuniyet Biz seyahatiçine ne zaman Biz birlikte. Geçici de olsa.

> Ve onu benden almaya çalışacak herkese meydan okuyorum.

OceanofPDF.com

22

ALEXUS

I Raina'yı çatı katında bırakın ve Zahira ve Yaz ile konuşmak için ana eve gidin.

Koridordan Zahira'nın ofisine giden yolu yarılamadan arkamı dönüyorum ve kulağımı fuayedeki seslere ayarlıyorum.

"Ama efendim, belki de ayrılmadan önce kaptanla konuşmalısınız."

Botların taşa sürtünme sesi koridorda yankılanıyor. "Her şey yolunda Mari. Özlenmeyeceğim bile."

Finn.

Koridoru sekiz uzun adımda geçiyorum. Köşeyi döndüğümde Finn evin kızıyla birlikte merdivenlerin dibinde duruyor, çantası omzundan sarkıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Nemli saçlarımdan temiz kıyafetlerime ve cilalı botlarıma kadar kan çanağına dönmüş gözlerle beni süzüyor. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bir hana. Burada kalamam ve nedense senin de umurunda olduğunu sanmıyorum."

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Mari, lütfen git dinlen. Bu gece gereğinden çok daha fazlasını yaptın. Bununla ben ilgileneceğim."

Genç kadın başını sallıyor ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboluyor. O gittikten sonra bakışlarımı Finn'e yönelttim.

"Malgros'un yarısı bizi arıyor olabilir. İstediğin yerde dolaşamazsın, özellikle de ben kaptanla konuşma fırsatı bulmadan önce. Buradan şehrin ana kısmına nasıl gideceğinizi bile bilmiyorsunuz."

Gözlerimle buluşmak için omurgasını gererek bir adım daha yaklaşıyor. "Öncelikle, ben cahil değilim. Harmon beni götürebileceğini söyledi. Tavernası ve hanı olan arkadaşları var. Burada geçireceğimiz birkaç gün için bana soru sormadan bir oda verecekler ve Harmon da önemli haberleri iletecek. İkincisi, kimse beni aramıyor. Eğer birinin üzerinde iz varsa, o da sensin."

Gözlerimi kısıyorum. "Bütün bunları Raina seninle yatmak istemediği için mi yapıyorsun?"

Bu sözleri söylediğim anda kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Her ne kadar Finn'le birlikte olmayı seçerse bu kararıyla yaşayabilirmişim gibi davranmak istesem de, içten içe bunu yapamayacağımı biliyorum. Benimmiş gibi hissettiren şeyi aldığı için bu çocuğa karşı tam bir pislik olurdum.

"Hayır," diye tükürür. "Çünkü seninle yattığını bilmekle başa çıkamıyorum. Kendimi seninle yatmaktan

aptalca bir şey yapıyorsun. Ama beni burada tutabileceğini de düşünme, çünkü yapamazsın. Benim üzerimde hiçbir gücün yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni temin ederim ki burada kalmanı sağlayabilirim ve senin üzerinde hayal edebileceğinden çok daha fazla gücüm var. Ama eğer gitmek istiyorsan, o zaman siktir git. Yine de şunu bil. Eğer bu eve ya da içindeki herhangi birine zarar verirsen, bunu sana ödetmekten çekinmem."

"Ve eğer Raina'ya zarar verirsen, Cadı Koleksiyoncusu'nun sonunda ölmesini sağlamakta tereddüt etmeyeceğim." Etrafımda dolaşıp kapıya yöneldi. "Onu güvende tut, seni orospu çocuğu."

"Endişeye gerek yok."

Kısa bir an için onu durdurmayı düşündüm. Raina da böyle isterdi. Ama arkamı döndüğümde bana ters ters bakınca, ondan kalmasını istemekten kendimi alamıyorum.

Onun yerine, kapıdan çıkışını izliyorum.

"TANRIM, BU DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DE KÖTÜYMÜŞ."

Zahira'nın masasının kenarında otururken kollarımı göğsümde kavuşturarak "Evet," diye cevap veriyorum; yaklaşık iki ayın her ayrıntısını, benimle ilgili gerçekleri -Un Drallag olarak geçmişimi ve Neri'yi kafeslememi- anlatmıştım. Hiç paylaşmadığım şeyler.

Zahira ateşin yanındaki koltuğundan kalkıyor ve güzel halısının üzerinde volta atmaya başlıyor. Yeni yeşil kadife dışında

Yaz'la birlikte son bir saattir tünedikleri sandalyede otururken, oda buraya son gelişimle hemen hemen aynı görünüyor. Mekân eklektik mobilyalar ve mükemmel bir şekilde sıralanmış majikal talimat metinleri, bir sıra eski kaptan kütüğü ve Yaz'ın botanik kitaplarından oluşan bir koleksiyonla kaplı el oyması kitap raflarıyla dolu. Kitapların arasında sarmaşıklardan oluşan gerçek bir orman var ve ocağın üzerinde Zahira'nın denizcilik günlerinden kalma eski dümen duruyor. Kendimi nadiren evimde hissetmişimdir ama burada hissediyorum.

Zahira, "Belli ki Prens Gözcülere seni aratıyor," diyor. "Ya da en azından Gözcülerin içindeki hainler."

"Ve yarın sabah devriye görevi için kapılarımıza daha fazla nöbetçi gelecek," diye ekliyor Yaz. "Onaylanmış geçiş belgeleri olmayan yaklaşık bir düzine insanın burada kaldığı gerçeğini nasıl gizleyebileceğimizden emin değilim."

"Nephele arazinin etrafına küçük bir kalkan yapısı inşa edebilir," diyorum. "Bakımı çok yorucu olmasın diye ona yardım edeceğim. Kendisi engin büyü konusunda yeteneklidir ve çok daha karmaşık yapılar inşa etmiştir."

"Bu bir cadı gözüyle fark edilmeyecek mi?" Zahira soruyor. "Koğuşlar gibi mi?"

"Hayır, ne arayacaklarını bilmedikleri sürece olmaz ve çok azı engin büyüden anlar. Burada kullandığımız her türlü koruma altında ev normal görünecektir. Yapı sayesinde girişte durup avazımız çıktığı kadar bağırsak bile bizi ne görürler ne de duyarlar. Sadece kullanmamız gerekecek

nöbetçilerin gelip gittiğimizi görmesini engellemek için şehre girmek üzere sahile indik."

"Çok yapılabilir," diyor Zahira volta atmaya ara vererek. "Nephele'nin engin büyü konusunda nasıl bu kadar yetenekli olduğunu merak ediyor musun?"

"Ona ben öğrettim. Sekiz yıl boyunca."

Zahira kitaplarla dolu duvarını işaret ediyor. "Çoğu büyü öğrenilebilir, evet, ama hatırladığım kadarıyla on yedi yılınızı aldı? On yaşından yirmi yedi yaşına kadar mı? Sekiz yıl... hızlı görünüyor."

Bir parmağımı çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Dediğim gibi, annelerinin bizim fark ettiğimizden daha fazla gücü varmış. İncelemeye vaktim olmadı ama bu gücün Raina ve Nephele'nin içinde yaşadığı çok açık."

"İyi olmuş," diye yanıtlıyor Zahira. "Çünkü şu anda etrafını sarabileceğin tüm büyüye ihtiyacın var. Aslında, Raina'nın rün aracılığıyla ortak gücünüzü kullanmakta ustalaşmasına yardım edecek vaktin olmadıysa, buradayken bunu yapmalısın. Gizlice ikiniz olduğunuzu hayal edin. Bir yerine iki felaket silahı. Prens öğrenmediği sürece sorun yok."

"Onu göremez," diye açıklıyorum. "Zihnini tamamen korumaya aldım, bu yüzden gücümüzü paylaşmayı keşfetmek kötü bir fikir değil. Yine de bunun ne tür bir eğitim gerektireceğinden emin değilim."

"Küçükten başlayın," diye öneriyor. "Deniz yığınlarını ve kayalıkları patlatarak yok etmek yok. Bahsettiğiniz gibi ışıktan yararlanmakla ve elinizin altında bulunan diğer küçük numaralarla başlayın."

Apaçık ortada olan bu ifadeye gülümsüyorum, ama gülümsemem duraksıyor. "Umarım bana zaman verilir. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama her geçen gün daha da zorlaşıyor. Nefes almayı bırakabileceğimi. Rai'yi bırakabilsem-" Kendimi düzeltmek için duraklıyorum "-herkesi prensle baş başa bırakabilsem."

Gözleri yumuşar. "Prens tarafından kullanılmaktan korktuğun kadar Colden'ın ölümünden korkmana gerek olduğunu sanmıyorum. Colden'ın ona ikinizin nasıl bağlantılı olduğunu anlatmamış olmasına imkân yok. Birini kaybederse, ikisini de kaybeder. Ve sen de gelişmek için başkalarının büyüsüne ihtiyaç duyan bir prens için büyük bir değersin."

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. "Gerçekten de. Son birkaç haftadır düşündüğüm tek şey bu."

"Yakalanamazsın," diyor. "Gözcü tarafından değil. Bu General Vexx denen kişi tarafından değil. Prens ve arkadaşın Fleurie tarafından da."

İçgüdüsel olarak boynumdaki anahtara dokunuyor ve masanın kenarını kavrıyorum. "Denediklerini görmek isterim. Beni son gördüğün zamanki adam değilim." Ofisinin açık kapısına bakıyorum ve odanın dışındaki enerjiye odaklanıyorum. Basit bir düşünceyle kapı kapandı.

Yaz irkiliyor ve Zahira dönüp kapıya bakıyor. Zihinsel bir komutla kapıyı yeniden açıyorum ve bu kez sessiz bir tıkırtıyla kapanmasına izin veriyorum.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye mırıldanıyor Yaz.

Zahira bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Etkileyici."

"Bu, dostum, hiçbir şey değil. Bunu bir saat önce yapamazdım. Her geçen dakika daha da güçleniyorum."

"Hiç şüphem yok. Uyanmış gücün seni girişte gördüğüm anda belli oldu." Uzun parmağıyla beni işaret etti. "Ama büyün ne kadar güçlü olursa olsun, Alexus, sevdiklerin için özverili olman daha güçlü. Tek söylediğim, bu duyguların seni çaresizliğe sürüklemesine izin verme. Bu sadece belaya yol açabilir."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Şimdi." Avuçlarını birbirine sürtüyor. "Seni Yazlık Diyar'a ve Fia Drumera'nın kapılarına götürme konusunda. Dedrick Terrowin'in son ticaret gemisinin birkaç gün önce yola çıktığını söyleyebilirim. Yakında Itunnan'a varacak ama geri dönmesi için beş gün beklemeniz gerekebilir. Malorian'ın bu tarafındaki tek kaçakçı hâlâ o."

"Lanet olsun. Beş gün mü? Durumumuz göz önüne alındığında bu lanet bir ömür demek."

"Özür dilerim. Yarın ilk iş olarak en kısa zamanda beni görmeye gelmesi için haber göndereceğim. Düşmanlarınız güneye gitmenizden endişeleniyorsa büyük ihtimalle izleniyordur. Dedrick'in buraya gelip eski kaptana sorular sorması alışılmadık bir şey değil ve bir sevkiyat bekliyorsam Harmon ya da çocuklar aracılığıyla haber göndermem de alışılmadık bir şey değil. Ama artık kitaplarımda ya da sahilde yaşıyorum. Artık rıhtıma nadiren gidiyorum, bu yüzden varlığımla şüphe çekmemek en iyisi."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Duymak istediğim bu değildi."

Zahira omuz silkiyor. "Biliyorum. Ama Dedrick yakında cevap verecektir. Her zaman öyle yapar. O zaman bir plan yapabiliriz. Bu arada en azından Raina suları izleyebilir ve Yaz ile ben de prensin hareketsiz kalması için her gün Loria'ya dua edeceğiz. Ne yazık ki şu anda yapabileceğiniz çok az şey var."

"Aklıma yapabileceği pek çok şey geliyor," diyor Yaz ayağa kalkıp ateşin yanına park edilmiş pirinç çay arabasına doğru ilerlerken. Cebimde sakladığım küçük cam şişelerden bana iki şişe banotu hediye etti bile. Üzerinde CHAMOMILE yazan bir kavanozdan aldığı taze çay yapraklarından oluşan karışımı cömert elleriyle ince porselen bir fincana dolduruyor, ardından iki kat bezle ocakta asılı duran çaydanlığı kapıyor. Bir fiske krema ve bir damla bal ekliyor ve dumanı tüten son karışımı bana uzatıyor. "Halkınızın dinlenmeye ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Yorgunluk görüyorum ama aynı zamanda iyileşmeye de çok ihtiyaç var. Hepiniz büyük kayıplar yaşadınız ve bu kayıpları sindirmek için çok az zamanınız oldu ya da hiç olmadı. Eğer izin verirseniz, iyileşme birbirinizde ve Starworth Tor'da bulunacaktır."

"Her zaman çok akıllısın Yaz." Sıcak çayından dikkatli bir yudum alıyorum.

"Tüm söylediklerimizi dinlemeyeceğini bilecek kadar bilge." Yumuşak çenesini kaldırıyor ve anlayışlı ela gözleri parlıyor. "Şimdi, kimi öldürmek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce çayımdan bir yudum daha alıyorum. "Burada muhtemelen yaptıklarının bedelini ödemesi gereken birkaç kişi var. Dedrick'in programını öğrendiğimde, bunu nasıl yapacağıma karar vereceğim. Hızlı ve temiz olacak. Cesetler daha bulunmadan gitmiş olacağım."

Zahira, "Seni bu konuda tutuyorum,"

diyor. "Endişelenmene gerek yok."

İnce, keskin bir kaşını kaldırıyor. "Hiç mi? Sen dostça olması gereken bir bölgeye yeni gelmiş iyi bir dostsun Alexus, ama burası düşmanı barındıran bir yer haline geldi. Endişelerim var."

"Colden ve benim de burada gözlerimiz ve kulaklarımız var," diye onu temin ediyorum. "Yarın güvenebileceğimi bildiklerimi kontrol edeceğim. Rhonin'i de yanımda götüreceğim."

"Gözler ve kulaklar kimi izliyor ve dinliyor?" diye soruyor.

"Esas olarak Amiral Rooke. Atandığından beri hep bir soru işaretiydi. Nöbeti iyi yönetemeyeceğinden endişeliydim ama korumakla yükümlü olduğu insanlara ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Ama Rhonin, Malgros'a gelen ordunun içindeydi. Girişlerini Gözcü'den kimin denetlediğini belirleyemedi ama ihanetin yüksek rütbeli bir subaydan kaynaklandığını tahmin etti."

Zahira kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını düşünceli bir şekilde aşağıya indirmiş. "Rooke bana çarpık bir adam gibi gelmiyor, ancak yolsuzluk çoğu zaman derin ve görünmez bir iplik örer. Eğer onu sorgularsanız, size tek önerim

Stratejinizde akıllı olun. Çok iyi korunuyor. Ve eğer onu öldürmek zorunda kalırsanız, bunu ayrılmadan hemen önceki saatlerde yapın, aksi takdirde hepimizi tehlikeye atabilirsiniz."

"Seni asla tehlikeye atmam, Zahira. Ben bunun için eğitildim. Uzun zaman oldu ama ne yapacağımı hatırlayacağıma dair bir his var içimde."

"Sadece dikkatli ol," diyor. "Üç yüzyıl önce bir katil olabilirsin ama bu seni şimdi bir katil yapmaz."

Öyle değil mi? Bazı şeyler iliklerimize işlemiştir.

Yaz boğazını temizler. "Ben kendi adıma, insanları öldürmeye başlamadan ve muhtemelen sırtınıza bir hedef tahtası çizmeden önce, yarın arkadaşlarınıza Malgros'u gezdirmenin bir yolunu bulmayı çok isterim. Raina ve Nephele'nin burada zamana ihtiyacı var, muhtemelen tahmin edebileceğinizden daha fazla. Aileleri burada tanıştı, burada yaşadı, burayı sevdi. Malgros'ta bulabilecekleri bağlantılar onlara gerçekten yardımcı olabilir."

Zahira, "İki hafta içinde Sürüklenmeler'den gelecek arkadaşlarım var," diyor. "Geçiş belgelerini çoktan aldım. Nöbetçilere, daha uzun süre kalmak için dün gece erkenden kapımıza geldiklerini bildirebilirim. Herkesin kağıtları sırayla kullanması gerekecek ama bende beş geçiş formu var. Üç kadın ve iki erkek. Gözcü beni ya da Yaz'ı asla sorgulamaz."

"Tabii ki hayır," diyorum gülümseyerek. "Sevgili Kaptan Osane ve sevgili Yazmin? Onlar yanlış yapamaz."

Zahira ve Yaz'ın yüzlerine sırıtış yayıldı. "Bu yarın bayan arkadaşlarınızı alışverişe götüreceğim anlamına mı geliyor?"

Yaz diyor ki.

Neredeyse çayımı tükürecektim. "Alışveriş mi? Alışveriş nasıl iyileştiriyor?"

"Giysiye ihtiyaçları var. Hepinizin var." Masummuş gibi davranıyor, biraz da muziplikle. "Ve söz veriyorum, içinde sizin için de bir şeyler olduğundan emin olacağım."

"Çok sinsi bir kadınsın," diyorum neşeyle, masadan kalkıp kapıya doğru ilerlerken. Durup yığından bir kitap alıyorum - Lorian Çağının Lanetleri- burada kapana kısılmışken okuyacak bir şey ve çay fincanımı kaldırarak Yaz'a dönüp bakıyorum. "Unutma. Kırmızıyı severim. Ve çok azını."

Zahira başını eğip bana o meşhur bakışını atarken Yaz gülüyor, yüzünde şaşkın bir gülümsemenin hayaleti beliriyor. "Alexus Thibault. Bu kadına gerçekten değer veriyorsun."

Aklımı kullanarak kapıyı açıyorum ve salona adım atıyorum. Arkadaşlarıma son bir kez baktıktan sonra biraz açık davranıyorum ve "Evet. İstiyorum. Gerçekten istiyorum."

OceanofPDF.com

23

RAINA

Deniz suyu ve kış yasemini kokusuyla uyanın.

Üzerime bir esinti geliyor ve gözlerimi kısarak açık pencereye bakıyorum.

güneş ışığının odaya süzüldüğü pencere. Okyanusun yumuşak dalgaları bana nerede olduğumu hatırlatıyor. Dün geceye dair görüntüler zihnimden geçerken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Gerinip arkamı döndüğümde Alexus'un yattığı tarafın boş olduğunu görüyorum.

İçimi saran panik dalgasına bir nefes darlığı dalgası eşlik ediyor. En kötüsünü düşünerek yataktan kalkmak için battaniyeyi bir kenara fırlatıyorum ama komodinin üzerinde katlanmış bir parşömen parçası görüyorum, adım gece yarısı siyahı mürekkeple zarifçe ön tarafa kaydırılmış. Notun yanında koyu mor camdan yapılmış süslü bir şişe ve bahçeden gelen, adını koyamadığım yalnız beyaz bir çiçek duruyor.

Gözlerimi ovuşturarak yastığımın üzerine uzanıyorum ve notla çiçeği topluyorum.

Günaydın.

Irzına geçilecek kadar güzel ama uyandırılamayacak kadar huzurlu görünüyordun. Nephele ve ben bir kalkan inşa etmeliyiz
Gün doğmadan önce evin etrafını inşa edin, çünkü gün doğarken Nöbetçiler gelir. Sen
ve içerideki her şey gözlerden uzak tutulacak, bu yüzden lütfen endişelenmeyin.

Itunnan'a geçiş muhtemelen birkaç günden önce gerçekleşemez. Rhonin ve benim hâlâ şehirde işlerimiz var, o yüzden akşam yemeğine kadar seni göremeyeceğim. Yaz resmi bir yemek planladı.
Zaten bugün Zahira'yla birlikte seni, Nephele'yi ve Hel'i alışverişe götüreceklermiş. İyi eğlenceler ama dikkatli olun, gözlerinizi açık tutun ve kendinizi büyületin. Yaz ve Zahira mükemmel birer korumadır ve kimse bizim
Buradayım. Yine de bana ihtiyacınız olursa, bir düşünce kadar uzakta olduğumu unutmayın.

Ayrıca Yaz'ın izniyle bir şişe de doğum sancısı toniği var, eğer istersen. Ben de bir şişe aldım, yani her halükarda iki gece sonra benimsin.

Her
zaman
,
Alexus

Bir süre burada, Watch'un burnunun dibinde olacağız. Değişiklik olsun diye seyahat etmediğimiz için minnettarım ama önümüzdeki sürekli endişeden korkuyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Peki ya alışveriş? Şimdiye kadar sadece vadi pazarlarından alışveriş yaptım, çoğunlukla da yiyecek için. Yeni kıyafetler risk almaya değer mi?

dikkatli gözler? Yere yığılmış yırtık pırtık, kirli kıyafetlerime ve çamurla kaplı yıpranmış botlarıma bir bakış attığımda cevabın muhtemelen evet olduğunu anlıyorum.

Alexus'un mektubunun son kısmını tekrar okudum. Doğurganlığın etkisini göstermesi için iki gece. İki uzun gece. Heyecanlıyım ama hiç bu kadar sabırsız olmamıştım.

Çaresiz bir aşık gibi ellerimi iki yanıma bırakıp bıkkın bir nefes alarak ahşap tavana bakıyorum. Bedenim amansız bir arzuyla karıncalanıyor, tenim o kadar hassas ki battaniyenin en ufak bir kayması bile bana Alexus'un dün gece beni okşayan nasırlı ellerini hatırlatıyor.

Bu yakıcı ihtiyacı tatmin etmenin cazibesi neredeyse karşı konulmaz, ama ellerimi tutmak için notu ve şişeyi kavrıyorum. İki gün daha acı çekebilirim. Dediği gibi, başka şekillerde de birlikte olabiliriz. Dün geceki gibi. Şimdi rahatlamaya direnmek, daha sonra çok daha tatlı hale getirecek.

Şişenin mantarını açtım. Bir koklama tanıdık ilacı tanımlıyor. Her zaman berbattır, ama acı içeriği yutuyorum ve yolculuğumuzun geri kalanı için daha fazlası olması için dua ediyorum.

Okyanustan esen rüzgâr beni çağırıyor. Yatağın ayak ucundaki banktan Alexus'un bornozunu alıp üzerime geçiriyorum ve podyum kapısına doğru yürüyorum. Bir bakmaktan zarar gelmez. Temkinli bir şekilde kapıyı açıyorum ve ayak parmaklarım eşiğin hemen üzerinde durup Malorian Denizi'nin ilk engelsiz manzarasını seyrediyorum. Gökyüzü kabarık, beyaz bulutlarla ve kanat çırpan

Martılar ve batıdan gelen hafif, serin bir rüzgar. Düşündüğümden daha geç oldu. Güneş yükseklerde, denizin beyaz tepeleri boyunca parıldıyor.

Okyanus sonsuza kadar uzanıyor ve parıldıyor gibi görünüyor. Hiç bu kadar geniş bir şey hayal etmemiştim. Yakında günlerce o sonsuzlukta yüzeceğimizi düşünmek biraz ürkütücü.

Birkaç balıkçı teknesi sığ sularda dolaşırken, Northland Watch filosuna ait gemiler daha güneydeki mavi dalgaları koruyor. Dağılan imparatorluğun yeşil ve çivit rengi bayrakları buradan bile görülebiliyor; Kuzey'in barışa ve birleşik bir ülkeye dönme arzusunun işareti.

Aşağıya bakıp kapının yanındaki çiçek saksısının içine sıkıştırılmış, önünde adımın yazılı olduğu bir başka notu gördüğümde içimden bir kahkaha yükseliyor. Canımı acıtacak kadar geniş gülümseyerek mektubu yeşilliklerin arasından alıyorum ve açmadan önce parmak uçlarımı mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

Seni küçük asi.

Ne söylersem söyleyeyim buraya geleceğini biliyordum. I Burada çıplak durduğunu, o güzel, pembe meme uçlarının omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarının arasından göründüğünü hayal ettim - ama onun yerine benim bornozumu giydiğini düşündüm. Dün gece ona dokunduğunu gördüm. Yaz'dan bugün sana kendininkini almasını istedim. Kuşaklı ipeksi bir şey seç.

Çok şehvetli planlarım var... Şimdi içeri gir.

İçten bir teşekkürle,

Gardiyanınız

Gülümsemem kahkahaya dönüşüyor ama notu ikinci kez okuduğumda bacaklarımın arasında ağır bir sızı hissediyorum. Notu dudaklarıma bastırıyorum ve Alexus'un sözlerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum. Zihnimde her türlü müstehcen senaryo canlanıyor
-Tutsak ve gardiyan, sadece ona olan açlığımı daha da artırıyor. Denizden esen rüzgâr bile işkence gibi, sevgilimin bornozunun serin ipeğini tenime yapıştırıyor.

Baştan çıkarma bir sel halinde geri dönüyor. Alexus Thibault'nun beni öldürmeye çalıştığından emin bir şekilde elimi bornozun içine sokup parmak uçlarımı nemli sıcaklığımın üzerinde gezdiriyorum. Zor olsa da parmaklarımı yumruk yapıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ve içeri giriyorum.

Ellerimi kalçalarıma koyup odaya bakıyorum, vücudum hâlâ titriyor. Alexus eşyalarımızı paketinden çıkarmıştı. Kıyafetlerimiz, silahlarımız, battaniyelerimiz, her şeyimiz. Masasına doğru yürüyorum ve elimi günlüklerinin üzerinde gezdirip tüy kalemine dokunuyorum, ben uyurken onun bu sabah burada oturup mektuplarımı yazdığını hayal ediyorum.

Giysi ve ayakkabıların değiştirilmiş olduğunu ve makyaj masasının yanında bir sürahi ile taze gülsuyu dolu bir leğenin beklediğini görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ayrıca fildişi üzerine kuşlar oyulmuş bir tarak ve yumuşatılmış yaban domuzu kıllarından yapılmış şık bir ahşap fırça da var. Her ikisi de ithal edilmiş olmalı çünkü vadide hiç bu kadar güzel bakım malzemeleri görmemiştim.

Saçlarım nemli bir şekilde uykuya daldığım için dağınık

dalgalar halinde. Fırçayı kullanarak saç tellerini düzleştiriyorum ve

uzun bir örgü şeklinde örün, uçlarını deri bir bantla bağlayın. Kıyafetlere gelince.

Garipler. Vadide, göğüslerimizin vücudumuza tam oturmasını ve duruşumuzun iyi olmasını sağlayan kemerli iç çamaşırları ya da keten iç çamaşırları giyerdik. Çoğumuz gün boyu çalışıyorduk, bu yüzden destek bir gereklilikti. İç çamaşırlarımız özel bir şey değildi, nemi uzaklaştırmak için yapılmıştı ve hepsi bu kadardı.

Burada iç çamaşırları çok daha küçüktür. Üst parça göğüslerin sadece birkaç parmak altına kadar uzanıyor ve alt kısımlar... Oldukça zarif olsa da, buralardaki emekçi kadınların bu kadar narin parçalarla popolarını örtmelerine imkan yok.

Yine de parçaları giyiyorum ve üst parçanın önünü ve alt parçanın yanlarını bağlarken rahatlığın keyfini çıkarıyorum. Ardından, muhtemelen Yazmin'e ait olan bekleme kıyafetlerini giyiyorum: bir çift ekru keten pantolon, beyaz bir bluz ve zarif bir çift deri ayakkabı. Aynaya dönüp karşımdaki kadınla yüzleştiğimde kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum.

Ayrılmadan önce, dün öğlenden beri ilk kez suları kontrol ediyorum. Colden'ın gözlerinden Fleurie'yi görüyorum, hiç hayal etmediğim şekillerde tanımaya başladığım bir kadın. Alexus'la geçirdiği zamanı ona çok görmüyorum. Keşke bunu onun rüyaları aracılığıyla yeniden yaşamak zorunda kalmasaydım. Daha da kötüsü, keşke bir tehdit gibi hissetmeseydi. Sevgili oldukları için değil. Ama tıpkı ölüm gibi onu bir gecede alıp götürebileceği için. İlk defa, bu gerçek bir tehdit gibi geliyor.

Olabilir, çünkü iyileşiyor. Artık yüzünü seçebiliyorum, zihnimdeki parlak gözlü güzel kıza benzeyen bir yüz. Ama Colden'ın uykusu var, bu yüzden Fleurie hızla gözden kayboluyor.

Prens hâlâ barikat altında. Her zamanki gibi etrafındaki korumaları sökmeye çalışıyorum ama her ne yapıyorsam yanlış yapıyorum. Sanki dünyada o bariyeri aşmaya yetecek kadar odaklanma yokmuş gibi geliyor.

Vexx'i aradığımda, o da benimle aynı manzaraya farklı bir açıdan bakıyor. Burada olduğunu, benimle ve Alexus'la yollarının kesişmesine aç olduğunu bilmek, belki bugün görülebileceğimi ummamı sağlıyor. Belki kafamı kaldırıp onun ruhsuz gözlerine bakarım. Belki de hançerimi boğazına saplayıp omurgasını sökeceğim, o piç kurusunun.

Neri'ye gelince, artık onu görmek için sulara sormaya cesaret edemiyorum. Eğer bir kurt-adam-tanrı çağırmak istersem, nasıl yapacağımı biliyorum. Ama istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Hançerimi ve kalça kemerimi alıp merdivenlere yöneliyorum, umarım başka seçeneğim olmadığı bir pozisyona düşmem.

EV, GÜNEŞ IŞIĞI ALTINDA DAHA DA NEFES KESICI.

Ahşap mobilyaların her parçası cilalanarak parlatılmış ve arduvaz döşeli zeminlerde tek bir toz veya kum zerresi bile yok.

Büyük salonda kimse yok, bu yüzden mutfağa giden koridorda ilerliyorum ve denize bakan tavandan tabana devasa bir pencerenin önünde duruyorum. Aşağıda, Zahira ve Hel beyaz örtülerle örtülü, rengarenk yemek tabakları ve taze çiçeklerle dolu bir vazo ile dolu bir masada oturuyorlar. Zahira beni fark edip gülümsüyor ve onlara katılmam için işaret ediyor.

Henüz malikânede ne yapacağımı bilmiyorum ama alt avluya giden kısa patikada gezinmek çok kolay. Güneş ışığına adım attığımda, tuzlu sabah havasını içime çekiyorum ve haftalardır beni endişelendiren tüm sorunların buharlaştığını hissediyorum. Vadiye kıyasla buranın bu kadar sıcak olduğuna inanamıyorum. Neredeyse kıştan çok sonbaharın başları gibi hissettiriyor.

"Günaydın Raina." Zahira çay fincanını kaldırır. "Gel. Kahvaltı yap."

Sadece o ve Hel değil. Yazmin ve Nephele de burada. Herkes gülümsüyor, arkadaşım ve kız kardeşim yabancı ama güzel kıyafetler giymişler, yüzleri güneşte parlıyor, saçları temiz ve düzgün. Nephele biraz yorgun görünüyor, muhtemelen Starworth Tor'un etrafındaki yapıyı inşa etmekten, ama tahtadaki büyü kadar karmaşık bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Masanın üzerinde hamur işleri ve ekmek tabakları, tanımlayamadığım peynirler, tuzlanmış etler, daha garip meyveler ve bir kavanoz taze bal var. Sanki başka bir dünyaya, başka bir zamana girmiş gibiydik. Eğer sorun çıkmasaydı

Bu muhteşem denizin karşısında, bahse girerim sonsuza kadar burada yaşayabilir ve çok mutlu olabiliriz.

Hel ve Nephele'nin arasına oturup Günaydın işareti yapıyorum, Yaz ve Zahira'nın daha yaygın iletişimlerimi öğrenmeye başlayacaklarını umuyorum. Nephele tercüme ediyor.

Hançerimi ve uyluk kemerimi bir kenara koyduktan sonra kız kardeşime işaret ediyorum. "Herkes nerede?"

"Uyuyor sanırım," diye cevap veriyor. "Bu sabah kimseden bir ses duymadım, Joran'dan bile. Bu oldukça sıra dışı bir durum."

"Son zamanlarda alışılmadık şeyler onun normali haline gelmiş gibi görünüyor," diyor Hel. Bir süre durakladıktan sonra beni dürtüyor ve konuyu değiştiriyor. "Dinlenmiş görünüyorsun. Alexus'un uyumana izin vereceğinden emin değildim." Göz kırpıyor. "O adam seni yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmeye hazır görünüyordu."

Nephele çayına tükürüyor ve peçetesine uzanıyor. "Helena!"

Yanaklarım utançtan ısınırken gülümsemem donup kalıyor. Masanın altında en iyi arkadaşımın bileğini tekmeliyorum.

"Ah!" diye ağlıyor. "Ne? Sanki orada değillermiş gibi. Çok açıktı."

Alexus'un arkadaşlarının önünde başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden, beni anlamasalar da hızlı hareketlerle "Çok yorgunduk ve hiç doğumboğanımız yoktu," diye imzalıyorum.

Yazmin bana bir fincan çay dolduruyor. Gözleriyle karşılaştığımda üst dudağını ısırıyor, yüzünü ele geçirmekle tehdit eden bir gülümsemeyi zapt ediyor.

Yine de ilk yanıt veren Zahira oldu. Çay fincanını Hel'e doğru kaldırıyor. "Tam benim gibi bir kadın. Dilimin de tasması yok." Bana bakıyor, sırıtışı genişliyor. "Sorun yok Raina. Güven bana. Yaz ve ben Alexus'un sersem bir genç adam gibi davrandığını gördüğümüz için çok heyecanlıyız, özellikle de içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında. Onu hiç böyle görmemiştik..." Yaz'a bakıyor ve o da sözünü şöyle bitiriyor... "Hiç."

Çay fincanımı kapıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Yüzüm daha da kızarıyor ama utancımın altında bir düşünce aklıma geliyor. Alexus Thibault'yu mutlu ettiğim gerçeğine aşık oluyorum. Onu gülümsetiyorum. Yaklaşan ölümün ağırlığı altında bile benimle neşe buluyor. Bu beklediğim son şeydi.

"Alexus hakkında bu kadar konuşma yeter," diyor Yaz, çayımı bir kenara bırakarak. "Madem hepiniz buradasınız, bir şeyi itiraf edeceğim. Alışveriş sadece bir bahaneydi. Üçünüz için de kıyafet alabiliriz ama günün planında sevgili Cadı Koleksiyoncumuzla paylaştıklarımdan daha fazlası var." Dirseklerini masaya dayıyor. "Bir teklifim var. Eğer duymak isterseniz, size çok gerekli cevapları verebilecek bir teklif."

Nephele, Hel ve ben bakışıyoruz. "Elbette," diyor Nephele bana annemin eskiden yaptığı gibi bir tabak yemek hazırlarken. "Anlat bakalım."

Yaz Zahira'ya bir bakış atıyor ve ancak Zahira başını salladıktan sonra Yaz devam ediyor. "Şehirde bir kâhin var. Biz ona Hafıza Yakalayıcı diyoruz. O senin gibi Kahinlerden farklı Raina. İnsanların kanını okuyor ve orada yaşayan anıları görüyor. Bugün Alexus'u onu görmeye ikna etmeye çalışırdım ama onun içgörüsü hiç umurunda olmadı. Yine de bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Aklıma gelen tek isim Nephele'nin Hampstead Loch'ta benimle paylaştığı isim. Petra Anrova. Joran'ın bahsettiği, bir süre İzlanda Ovalarında yaşamış olan kadın. Bu o olamaz, ama anıları görmek geçmişi görmek gibidir.

Nephele yemek tabağını önüme koyuyor. İfademi düzeltmeyi düşünemeden ona temkinli bir bakış atıyorum. Zahira yüzümde açıkça belirmiş olması gereken soruyu okuyor.

"Geçmiş bugünü anlamamıza yardımcı olur," diyor kaptan. "Ve Ingrid, kahinin adı bu, şu anki çatışmalarımızı anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğumuz geçmiş gerçekleri ortaya çıkarma konusunda özellikle yetenekli. Eğer onları arayacak kadar cesursak, tarih cevaplar barındırır. Alexus'a göre, annen ve baban senden ve Nephele'den pek çok şey saklamış. Belki de ikinizin de yaptıklarını neden yaptıklarını ve bunun hayatınızın bu dönemiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamanıza yardımcı olacak bir şeyler ortaya çıkarabiliriz."

Üçümüz yine birbirimize bakıyoruz. Merakım beni yeniyor.

"Alexus neden Ingrid'den hoşlanmıyor?" Yemeğe başlamadan önce imzalıyorum. Bu sefer Hel tercüme ediyor.

"Çünkü geçmişi görüyor sanırım," diyor Zahira. "O hiçbir zaman anıları yeniden ziyaret eden biri olmadı. Elbette şimdi neden ve neyin açığa çıkmasını istemediğini anlıyoruz. Seni onu görmeye götürdüğümüzü öğrendiğinde bizi birkaç kelimeden daha fazlasıyla azarlayabilir ama ben onun anlattıklarına güveniyorum." Bir nefes verdi. "Tüm Tiressia'da Alexus Thibault kadar pişmanlık ve acı duyan başka bir adam olduğundan emin değilim. Dün gece anlatana kadar bu acı ve pişmanlığın ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Sanırım bir yanı unuttuğu her şeyi bilmek istiyor ama bir yanı da o kayıp anıları gömülü tutmak istiyor. Bu şekilde acı vermiyorlar."

Geçmişin acılarını unutmak istemenin ve yine de aynı derecede derinden yaralayabilecek başka gerçekleri ortaya çıkarmayı arzulamanın ıstırabını çok iyi anlıyorum.

Hel dizimi nazikçe sıkıyor. "Bir şansa değer. Denemeliyiz. Rowan ya da Tanrı Bıçağı hakkında bir şeyler hatırlayabilirsin."

Kız kardeşime döndüm. Gözleri odaklanmış, derin düşüncelere dalmış. Şaşkınlığını üzerinden atıp bakışlarımı karşılıyor. "Hel'e katılıyorum. Kahinle konuşmak faydalı olabilir."

Bütün gözler üzerimde, bekliyorum.

Hel tercüme ederken, "O zaman Hafıza Avcısı'nı göreceğiz," diye imzalıyorum. "Geçmiş geçmişte kaldı. Artık bize zarar veremez, değil mi?"

Zahira'nın gözleri kararır. "Umalım da öyle olmasın."

OceanofPDF.com

24

ALEXUS

Rhonin ve ben küçük, boş dükkâna girdiğimizde berber cerrahın kapısının üstündeki zil çaldı.

Tüccar Mahallesi'nin arka tarafı karanlık ve kasvetli. Dükkânların çoğu kıyıdan uzakta, dar sokaklarda, sıkışık yaşam alanlarının altında yer alıyor. Bir pencere var ama camları kaplayan kir, buraya gelen azıcık ışığı da bulanıklaştırıyor. Yine de ahşap zemindeki kan lekeleri duruyor, bazıları cerrahın masasının altında büyük, doymuş sıçramalar halinde. Diğerleri berber koltuğunun etrafındaki kovalardan halkalar halinde.

Rhonin nefesinin altından iğrenç bir ses çıkarır ve parmağını duvarda asılı duran paslanmış cerrahi aletlerden biri olan geniş dişli testereye vurur. Kancasında gıcırdıyor.

"İlginç arkadaşların var," diyor. "Görünüşe göre insanları öldürmeyi seviyorlar. Korkunç bir şekilde."

Kirli, koyu yeşil bir perdeyle örtülü arka oda kapısına bakıyorum. "Onunla henüz tanışmadın bile."

Rhonin kırmızı kaşlarını kaldırarak, "Biraz korktum," diye cevap verdi. "Yalan söylemeyeceğim."

Tam o sırada Emory perdeden içeri girer. Kısa boylu, yuvarlak hatlı, kırmızı yüzlü ve şişkin burunlu bir adamdır ve her zaman et gibi kokar. Normal kıyafetlerinin üzerine kan lekeli bir önlük giyiyor.

"Efendi Thibault!" Gözleri ışıl ışıl, aceleyle odayı geçip beni kucaklıyor ve sırtımı dişlerimi kıracak kadar sert bir şekilde sıvazlıyor. Geri çekildiğinde Rhonin'e şöyle bir baktı, sonra da "Seni Malgros'a getiren nedir?" diye sordu.

Cebimden, ailesini iki hafta boyunca doyurmaya yetecek kadar küçük bir torba bozuk para çıkarıp ona uzatıyorum. Sonra da kimsenin rahatsız etmemesi için kapısının kilidini açıyorum. Şehirde sabahlar yoğundur, vatandaşlar işlerine ve gelip gidenlere odaklanmıştır. Rhonin ve ben banyo, kıyafet değişikliği ve silahlarımıza hızlı bir büyü sayesinde fark edilmeden buraya geldik. Ama konuşmak için mahremiyete ihtiyacımız var.

Para torbasını parmaklarının arasında yuvarlarken Emory'nin yüzü düşer. "Ah canım. Bilgi almak için buradasınız."

"Öyleyim. Bu benim bir arkadaşım." Rhonin'i işaret ediyorum. "Onun önünde rahatça konuşabilirsin."

Emory, Rhonin'e başını sallar. "Pekâlâ. Sanırım bu Doğu Prensi'nin buraya küçük bir ordu getirmesiyle ilgili."

Ellerimi arkamda kenetliyorum ve duruşumu genişletiyorum. "Öyle. Gemiyle geldiklerini ve limana girmelerine izin verildiğini biliyorum. Ayrıca onlara at verildiğini de biliyorum.

Gecenin köründe şehirden geçip Palgard Kapısı'ndan çıktılar. Bilmediğim şey ise Kuzey Toprakları Nöbeti'nde kimin Doğu'yla işbirliği yaptığı. Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Emory parayı cebine koyarken, "Gel otur," diyor.
Küçük alanı geçiyor ve uzun bir tabureye tünüyor.

Rhonin dükkândaki diğer tek koltuk olan cerrahın masasına bakarken ben berber koltuğuna oturuyorum. Dudaklarını büzüyor ve kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor. "Sanırım ayakta duracağım."

Emory omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Koltuğumdaki söylentilere göre prens için çalışan en az yarım düzine subay var. Kıyılarımıza nasıl sızdığını kimse bilmiyor ama amiral bile onun etkisi altında."

"Peki ya Dedrick Terrowin? O da bir komplocu mu? Ordu denizin ortasında bir Eastland gemisinden bir Northland Watch gemisine transfer edildi. Onun bununla bir ilgisi var mı?"

Emory yüzünü buruşturur. "Dedrick mi? Hayır, lordum. Dedrick çok düzgün biri değildir ama bu topraklara sadıktır. Gemileriyle geri getirdiği tek şey sıradan mallar ve arada sırada denizden kaçırdığı Northlander'lar. Tiressia'dan ayrılmak istemek başka bir şey. Biri içeri girmek isterse Dedrick için bu tamamen farklı bir oyun."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sandalyede arkama yaslanıyorum. "Amiral Rooke'a dönelim. Bana onu yalnız bulmanın zor olduğu söylendi."

Emory'nin bakışları biraz genişler. "Evet. Özellikle de şimdi. Sizi beklediklerini tahmin ediyorum lordum. Belki kralı bile."

Ona durumu anlatmadım. O güvenilir biridir ve yıllardır öyledir, ancak boş bir taht haberi daha fazla sorun için tetikleyici olabilir.

"Bir şeye karşı alınan önlemler çok açıktı," diye devam ediyor. "Yine de amiral kapılardaki ekstra korumalarının mükemmel bir kalkan olduğuna inanıyor olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?" Ben soruyorum.

"Birkaç gece sonra bir akşam yemeği planlıyor. Büyük bir davet değil ama yeterince büyük. Karısı Brear Hall'da mutfakta çalışan bir patronum var. Yirmi kişi için hazırlıklar bir haftadır yapılıyor. Doğu'dan bir adamın kesinlikle katılacağı ve duyduğum diğer birkaç ismin hain olduğuna inanılan kişiler olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum."

Doğudan gelen bir adam. General Vexx.

Beni iyi okuyan Rhonin'e bir bakış fırlatıyorum. "Görünüşe göre bir partiye gidiyoruz," diyor çarpık bir gülümsemeyle.

"Ve bugün alışveriş yapanlar sadece hanımlar değil," diye cevap veriyorum.

Emory arkamdaki masaya doğru ilerliyor ve sandalyemi aynaya bakacak şekilde çeviriyor. Çok kirli aynaya. Günün temiz suyuyla dolu küçük bir kova alıp içine bir bez daldırıyor, sonra aynayı yıkayıp kuruluyor.

Camın arkasından bana bakarak, "Tüm bu saçlar gitmiş olsaydı çok daha az dikkat çekerdiniz. İkiniz de. Buranın yolu bu değil. İzlandalılar gibi görünüyorsunuz. Ya da daha kötüsü, Eastland ordusunun bir parçası gibi."

Aynadan Rhonin'e bakıyorum.

"Önce sen," diyor alaycı bir kahkahayla, sanki yapmayacağımı düşünüyormuş gibi.

Eskiden olduğum adam gibi görünmek istemiyorum. Aynaya bakıp o kişiyi tekrar görmek istemiyorum. Ama Emory haklı. Buradayken ortama karışmak akıllıca bir karar. Üzerimizde ne kadar az göz olursa o kadar iyi.

Hala. Bu acıtacak. O kadarını biliyorum. Başka biri gibi hissettiğimde günle yüzleşmek daha kolay.

Yine de Emory'ye "Omuzlarına kadar" dedim. "Daha kısa olmasın. Sakalını da kes."

Başını sallar ve gülümseyerek makasını eline alır.

OceanofPDF.com

25

RAINA

Nephele, Hel ve ben, Yaz ve Zahira yanımızda el ele, hileli bir şekilde, Arnavut kaldırımlı işlek bir yolda yürüyoruz. ceplerimizde pasaj kağıtları.

Uzun zamandır Malgros'u hayal ediyordum. Ailemi deniz kıyısındaki güneşli bir şehirde dolaşırken hayal ettim. Genç bir kızın hayal gücüyle oluşan bu görüntüler gerçeğiyle kıyaslanamaz bile.

Cadde, kayalıkların tepesinde deniz seviyesinin üzerinde yükselmekte, Village Hill ve Malgros'un deniz duvarı olarak bilinen yer boyunca yay çizmektedir. Bir tarafta çeşitli taş türlerinden yapılmış, dükkanlar ve evler, ofisler ve işyerleri, tavernalar ve hanlar gibi sonsuz gibi görünen yüksek binalar sıralanıyor. Tabelaları rüzgârda gıcırdayan binalar genellikle kalabalıktır, insanlar kapılardan girip çıkarken diğerleri gün boyu sessiz kalır. Yiyecek arabaları ve tezgahlar, halka açık çeşmelerde oynayan çocuklar ve doğu sahilinden tepeye tırmanan balıkçılar, sabah yakaladıkları balıkları yanlarına almışlardır.

Fark edilme şansım her adımda azalıyor. Hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim.

Diğer tarafımda deniz uzanıyor. Omuz yüksekliğindeki mazgallı bir duvarın tepesinden denizin parıldayan yüzeyine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Tüm o ışıltılı mavi ve sahilin uzun altın rengi kumları, rüzgarda dalgalanan yelkenleriyle suyun üzerinde yüzen Watch filosuyla bile çok davetkar.

Ellerimi duvarın güneşten ısınmış taşına dayayarak her şeyi kavramak için duraklıyorum. Serin bir gün ama yine de hoş. Sağımda, bir yas güvercini yandaki merlonun üzerine tünemiş, bir baykuş gibi ötüyor ve sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi beni izliyor.

Toplama Günü'nde kapımıza vuran güvercin için çaldığım küçük ölüm çırpınıyor, sonra uyumak için kıvrılan bir çocuk gibi gölgesini göğsümün içine sarıyor.

Beni mi takip ediyorsun? Zihnimle soruyorum ama güvercin uçup gidiyor.

"İnsan annemle babamın neden gittiğini merak ediyor, değil mi?" Nephele yanımda durarak şöyle diyor. "Hikâyeleri o kadar gerçek ki sanki daha önce burada bulunmuşum gibi geliyor."

Böyle şeyleri merak edecek yaşa geldiğimden beri ilk kez Rowan ve Ophelia'nın neden kuzeye taşındığını gerçekten anladığımı düşünüyorum. Artık burada olduğumuza göre Nephele ve benim için buraya sırtımızı dönmeyi hayal etmek zor ama kaybedecek bir şeyleri olanlara korkunun ziyafet çektiğini hatırlıyorum. Bu denizin diğer tarafında yıllardır savaş var. Eğer ben

Bir eşim ve çocuklarım olsaydı, Malorian Denizi kıyısındaki bir ev ne kadar güzel olursa olsun, onları burada yetiştirirken kendimi güvende hissedeceğimden emin değilim.

"Bunu bizim için yaptılar," diye imzalıyorum.

Nephele gözlerini kısarak suya bakar. "Öyle yaptılar. Vedalaşmanın kolay olduğundan hâlâ şüpheliyim."

"Finn'in kaldığı yer orası," diye araya giriyor Hel.

Nephele ve ben arkamızı döndük. Hel, ayrılmadan önce Harmon'la konuştuktan sonra tavernanın adını not ettiği parşömen parçasını tutuyor. Kahvaltıda Finn'in gidişinden bahsetmek istememişti. Endişelenmemi istememişti. Ama neredeyse onu görmek için yukarı çıktığımda, dün gece olanları anlatmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu, ne derse desin gitmeye karar vermişti.

Bulunduğumuz yerden birkaç bina aşağıda, caddenin karşısını işaret ediyor. Kapının üzerinde sallanan büyük ahşap tabela bir bira fıçısı şeklinde ve üzerinde şöyle yazıyor: The Bitter Barrel.

"Onu kontrol etmeye gidiyorum," diyor. "İhtiyacım olabileceğini düşündüğün her şeyi al. Süslü bir şey olmasın."

Bir an için ona eşlik etmeyi düşündüm. Finn'le aramızdaki her şey çok bozuk. Ama Alexus'la olan ilişkimi kabul etmeye ve parçalanmış arkadaşlığımızın parçalarını bir araya getirmeye hazır olsaydı, beni terk etmezdi.

Starworth Tor dün gece. Beni endişelendirse bile ona istediği alanı vermeliyim.

Zahira, "Yaz, Nephele ve Raina'yı kıyafet alışverişine götürürken ben de seninle gelebilirim," diye öneriyor. "Daha güvenli olur." Yaz'a döner. "Birkaç saat sonra Ingrid'in evinde buluşalım mı?"

Öpüşüyorlar, yollarımız ayrılıyor ve çok geçmeden Nephele ve ben daha önce giydiğimiz hiçbir şeye benzemeyen kadın kıyafetleriyle dolu bir mağazada duruyoruz. Nephele'in gözleri, odanın etrafında asılı duran elbiseleri ve günlük kıyafetleri incelerken kocaman açılıyor. El dikimi dantelli iç çamaşırlarıyla kaplı bir masa da var - her zamanki kıyafetlerimden çok daha kışkırtıcı.

Dikkatim kırmızı bir elbiseye takılıyor, ipeksi ve güzel. Kırmızıyı en son Winterhold'da, daha koyu bir tonda giymiştim ve pek hoşuma gitmemişti. Ama bu? Bu kırmızı bana tutkuyu hatırlatıyor.

"Bu kıyafetlerin hepsi çok... şık?" diyor kız kardeşim, ellerini göğsünde kavuşturarak. "Seyahat kıyafetlerine ihtiyacımız var." Odada sadece iki esnaf var, vitrinle meşguller, ama Nephele yine de sesini alçaltıyor, böylece sadece Yaz ve ben duyabiliyoruz. "Dövüş kıyafetine ihtiyacımız var," diyor. "Deri. Keten. Çizmeler. Kemerler. Deri yularlar. Ayrıca çöl için yapılmış şeyler. Ne yazık ki dantel ve ipek değil."

Yaz ufak tefek ama heybetli. Dik duruyor, göğsünü dışarı çıkarıyor, minik ayaklarını sanki durduğu yere kök salıyormuş gibi dikiyor. "Bu eşyalar arka tarafta, sizin ve ekibinizin ihtiyacı olan her şeyi satın alacağız. Ama ben

Siz ikiniz ve Helena buradayken akşam yemeğinde giymek üzere birkaç güzel kıyafet almadığınız sürece gitmeyeceğim." Bize göz kırpıyor. "Ve belki Joran, Rhonin ve Alexus'un hoşuna gidecek bir şeyler."

Nephele oflayıp pufluyor, ağzı tiksinti dolu bir dehşetle açık kalıyor. "Joran Dulevia beni bir daha o kadar görürse, bu şekilde öldüğüm ve beni bulduğu için olacak. O adamın çıkarı için asla kıyafet satın almam."

Yaz, odayı işaret ederek, "O zaman kendi yararınız için," diyor. "İstediğini seç. Hoşuna giden bir şey."

Yüzüm kızarıyor ve bu andan kurtulmak için kız kardeşime bakıyorum. Yüzündeki gergin ifadeden hala Yaz'la tartışmak istediğini görebiliyorum ama Yaz'ın sertliği bana annemizi hatırlatıyor, yani eşimizle karşılaştık.

Nephele aklımı okuyor. İsteksizce raftan şık, canlı mavi bir elbise kapıyor; cesur renk ona çok yakışıyor, yanında da bembeyaz iç çamaşırları var. Hel için zümrüt rengi bir elbiseye uzanıyorum ve kendim için de en az onun kadar cesur bir şey. Kırmızı elbise. Fırfırlı kolları, düşük yakası, çapraz eteği ve kuşağıyla doğru hissettiriyor.

Son olarak iç çamaşırı masasına dönüp Hel ve benim için alt ve üstler topluyorum. Onunki yeşilin daha açık bir tonu. Benimki, elbisemle aynı renge boyanmış, açan bir gülün parlak kırmızısı.

Dükkânın derinliklerine doğru ilerlerken Yaz'ın yüzüne kocaman, beyaz bir gülümseme yayılıyor ve elini daha güzel

Elbiseler. "Kırmızı iyi bir seçim Raina. Ben de tam olarak bunu önerecektim."

HAFIZA AVCISI'NIN DÜKKÂNI A S L I N D A BIR DÜKKÂN DEĞIL.

Village Hill'e yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde, daha uzun, dar ve eğri büğrü evlerin arasına sıkışmış uzun, dar ve eğri büğrü bir ev. Ön kapısı siyah, boyası güneşten ve tuzlu havadan soyulmuş ve çatlamış.

Zahira kapıya monte edilmiş, göze benzemesi için bronzdan dökülmüş tokmağa vurur. Her türden Kahin için uygundur.

Bir çocuk cevap veriyor. Zahira'yı görünce gözleri parlıyor.

"Merhaba Laren," diyor. "Anneni görmeleri için birkaç arkadaşımı getirdim. Evde mi?"

Başını sallıyor ama konuşmuyor, sonra içeri girmemizi işaret ediyor.

Karanlık, sıkışık bir girişe giriyoruz. Duvarlar dış kapıyla uyumlu olacak şekilde boyanmış, perdeler pencerelerin üzerine çekilmiş. Mobilyalar süslü ve eski, çok sayıda kadife ve diğer zengin kumaşlar ve çok sayıda ayna var. Mumlar görünen alanları aydınlatıyor, dışarıda mükemmel bir güneş olmasına rağmen tek aydınlık camda yansıyor.

Çocuk yakındaki bir odada kaybolur. Dakikalar sonra, karo zeminlerde ayak sesleri duyulur ve kapıda siyahlar giymiş bir kadın belirir.

Ingrid, Hafıza Avcısı.

O kadar ince ve cılız ki neredeyse doğal değil. Teni Nephele'ninkinden daha soluk, dolunay kadar beyaz, saçları bir yılan gibi başının üzerinde kıvrılmış, her bir teli soğuk bir kış gecesinin renginde. Gözleri iri ve yeşil, sürmeli ve koyu kirpikli, ağzı bugün aldığım elbise gibi dolgun ve kırmızı. Bu kombinasyon ona doğaüstü bir güzellik katıyor.

Sanki bu hareket çaba gerektiriyormuş gibi sertçe gülümsüyor ve Zahira'nın elini tutarak öne doğru yürüyor. "Kaptan Osane," diyor, başını eğip tekrar yukarı bakmadan önce. "Bir öngörü için mi buradasınız?"

"Evet," diye cevaplıyor Zahira. "Arkadaşlarım için." Bana ve Nephele'ye eliyle işaret ederek bizi tanıştırıyor.

"Ben Ingrid," diyor kadın. "Ödemeniz var mı?"

Hazırlıksızlığım yüzünden paniğe kapılmama fırsat kalmadan Zahira cebinden bir avuç bozuk para çıkarıp bana uzatıyor.

Ingrid parayı şıngırdatıyor, paraları siyah günlük elbisesinin cebine sokuyor ve "Güzel, güzel. Beni takip edin."

Nephele bana ihtiyatla bakıyor ama biz Ingrid'in peşinden evin içinden geçerek kitaplarla ve tuhaflıklarla dolu penceresiz, mum ışığında bir odaya gidiyoruz. Yaz, Zahira ve Hel kapının yanında bekliyor, alan hepimiz için çok klostrofobik.

Bir ecza dolabının kenarlarında iplikle birbirine bağlanmış tel tel küçük kemikler ve bir düzine eski, şeffaf teneke kutunun içinde koyu renkli

Etiketlenmediğine sevindiğim sıvılar. Her köşede korunmuş ve monte edilmiş çeşitli hayvanlar da var. Sıradan olan tek şey odanın ortasında duran, üzerinde beyaz bir örtü olan küçük masa ve masanın iki yanında duran yüksek arkalıklı sandalyeler.

"Oturun," diyor masanın etrafında dönüp yerine otururken. "Bana biraz kendinizden bahsedin."

Nephele elimi sıkıyor, ardından yüksek sırtlıklarımızın minderli koltuklarına kayıyoruz. Alexus'u endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden Nephele hayatlarımız hakkında kısa bir bilgi verirken ben de rünik bağın kendi tarafımı kapatıyorum. Anne ve babamızın Nöbet'e katıldığını, sonra annem Nephele'ye hamile kalınca vadiye taşındıklarını. Ingrid'e sekiz yıl önceki Toplama Günü'ne kadar vadide nasıl birlikte yaşadığımızı anlatıyor. Babamın tarlada nasıl öldüğünü. Annemin de öldüğünü. Söylemediği tek şey annesinin prensin saldırısında öldüğü ama eğer Ingrid Zahira'nın iddia ettiği gibiyse bu gerçeği zaten görecektir.

Ingrid bilgiyi özümsemiş gibi görünüyor. Gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak bir çekmeceyi açıyor ve ay ve yıldızlarla işlenmiş siyah bir kumaş daha çıkarıyor. Örtüyü masanın üzerine serer, ardından tek bir mum yakar ve masanın kenarına oturtur.

Son olarak bir iğne çıkardı, elini uzattı ve gözlerimin içine baktı. "Önce sen."

Zahira ve Yaz'a gerçekten güvenmek istiyorum ama bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Gerginim, biraz tedirginim ve devam etme konusunda kararsızlıktan daha fazlası var.

"Her şey yolunda." Ingrid iğnenin sivri ucunu mum alevinin üzerinde tutuyor. "Tek yapacağım parmağını delmek."

Biraz oflayıp pufluyorum, daha çok bu kadar beceriksiz hissettiğim için içimden azarlıyorum. Haftalardır iğne batırmaktan daha kötüsünü yapmıştım, bu yüzden rahatsızlığımı üzerimden atıp Ingrid'e elimi uzatıyorum.

Yumruk hızlı ve düzgün, sonuçta küçük bir parlak kırmızı kan damlası. Sonrasında ne olacağını tahmin etmiyorum ama etmeliyim de. Yaz, Ingrid'in kan yoluyla anıları okuduğundan bahsetmişti.

Ingrid eteğinin cebinden küçük bir kaşık çıkarıyor ve içine kanımdan birkaç damla sıkıyor. Sonra kaşığı ağzına sokuyor.

Masanın altında, Nephele dizimi tutuyor. Birkaç saniye sonra hafif bir sızı dışında hiçbir şey hissetmiyorum ama Ingrid her şeyi hissediyor gibi görünüyor. Ellerini masanın üzerine koyuyor, sonra gözlerini kapatıyor ve sanki tadına bakıyormuş gibi dilini ağzının içinde gezdiriyor.

Nefesleri ciğerlerinde daha hızlı ilerliyor, göğsü her hava çekişinde ve itişinde büyük kabarmalarla yükselip alçalıyor. Aniden durur ve gözlerini açar.

"Burada yaşadığını hatırlıyor musun?" diye soruyor bana. "Kız kardeşin vadide doğduğunu söyledi. Ama ben anılarımı

Malgros."

Sorusuyla irkilerek başımı sallıyorum, kafam karışıyor. "Ben burada hiç yaşamadım."

Nephele tercüme ediyor. "Ben de burada hiç yaşamadım," diye ekliyor.

Ingrid gözlerinde meraklı bir parıltıyla aramıza bakıyor. Yine mum alevinde iğneyi yakıyor ve elini Nephele'ye uzatıyor. Kız kardeşim benim kadar tereddütlü değil. Elini Ingrid'in avucuna koyuyor ve saniyeler içinde Ingrid gözlerini açıyor, bir kez daha dilindeki kanın tadını çıkarıyor.

"Sen de burada yaşıyordun. Sekiz yaşındaydın." Bana döndü. "Sen sadece iki yaşındaydın."

Nephele başını eğerek göz kırpıyor. "Biz öyle bir şey yapmadık. Ben hatırlardım. Raina hatırlamayabilir ama ben hatırlardım."

Ingrid omuzlarını silkiyor. "Sana sadece gördüklerimi söyleyebilirim. Annene benziyorsun-" diye beni işaret ediyor. "Ve sen," diye Nephele'yi işaret ediyor, "babana benziyorsun."

"Doğru," diyor Nephele, "ama biz burada hiç yaşamadık."

"Yaptın," diyor Ingrid. "Burada yeterince uzun kalırsan anılar canlanacaktır. İkinizi de ailenizle birlikte sahilde, kumda ve suda oynarken görebiliyorum." Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "Dahası da var."

Nephele bana bakıyor, yüzünde tereddüt okunuyor. Derin bir nefes alıyorum. "Bırakın konuşsun," diye işaret ediyorum. "Bu konuda ne hissettiğimize daha sonra karar verebiliriz."

"Devam et," diyor Nephele Ingrid'e.

"Baban eskiden çok kaybolurdu."

Nephele yumruğunu ağzına bastırıyor, sonra elini indiriyor. "Kayıp değil. Sadece ticaret yapmak için diğer köylere gitti."

Bunu hiç hatırlamıyorum ama bu sözleri söylediği anda zihnimdeki uçurum kaynayan, yağlı bir çukur gibi fokurduyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı koltuğumun kenarına sıkıştırıyorum, başım dönüyor, kendimi mecbur hissediyorum, sanki yapabileceğim en akıllıca şey güvenimi her şeyin o mutlak yokluğuna daldırmakmış gibi.

Ama bunun yerine göz kapaklarımı açıp o çağrıya, o cazibeye karşı koyuyorum.

Ingrid aramızda bakışıyor. "İkinizin de onun yokluğuna dair anılarınız var. Günler, haftalar. Bir keresinde bütün bir ay boyunca yoktu. Anıları gördüğümde, yeteneğim nereye bakmam gerektiğini belirler. Sizinle paylaştığım bu özel anılar farklı derecelerde bastırılmış. Burada, Malgros'ta geçirdiğiniz zaman ikiniz için de önemli bir bastırma. Babanın yokluğuyla ilgili sorun Raina için senden daha ağır, Nephele. Ancak bu anılarda şimdi ve burada olduğunuza dair ipuçları var. Muhtemelen geleceklerinize bile."

"Burada yaşasaydık ailemiz bize söylerdi," diyor kız kardeşim. "Yalan söylemezlerdi. Annem burada bana hamileymiş ama gitmişler. Bana vadide doğduğumu söyledi."

Kız kardeşimin inkârı çok güçlü. En azından annemin dürüst olmayacağına dair böyle bir inançsızlık hissetmiyorum.

"Yine de en eski anın burada, Malgros'ta," diye yanıtlıyor Ingrid. "Babanla birlikte kumların üzerinde yürümek, henüz hatırlayamadın. Ama burada bir aşinalık hissettiğine emin misin?"

Öyle. Daha önce suyun üzerinden bakarken de aynı şeyi söylemişti.

Biri omzuma dokunuyor ve ben bu odada yalnız olmadığımızı tamamen unutarak sıçrıyorum. Zahira, Nephele ve benim arkamda koruyucu bir anne gibi duruyor, sanki bu küçük gezintiden çoktan doyduğumuzu biliyormuş gibi.

"Sanırım bu ikisi yoruldu, Ingrid," diyor. "Raina ve Nephele'in bu anıları daha iyi ortaya çıkarmak için neler yapabileceklerine dair başka önerileriniz var mı?"

Kadın öne eğilmiş, kollarını masaya dayamış. "Eğer burada uzun süre kalacaksanız, ailenizle birlikte yaşadığınız barakalarda bir gezinti yapmanızı ve sahilde birkaç saat geçirmenizi öneririm. Bunun dışında, belki de Kaptan Osane'ye ailenizin burada geçirdiği yılları kontrol ettirmelisiniz. Bu bilgi arşivlerdeki Watch'un kayıt defterlerinde bulunabilir."

Teşekkürlerimizi sunup odadan çıkıyoruz ve hızla evin soyulmuş ön kapısına doğru ilerliyoruz. Ayrılırken Ingrid'in son sözlerini duymuyorum bile ve kışlaların ve Northland Watch'ın komuta merkezinin yanından geçerken, uçurum olmadan binalara çok uzun süre bakamayacağımı fark ediyorum

canlanıyor, göğsümü bir mengene gibi sıkıştıran bir gerginliğe neden oluyordu.

Sadece deniz fenerine geri dönmek istiyorum. Kayaların arasındaki ılık suya gömülmek ve bir yabancının az önce bana ailemin hayal ettiğimden daha büyük yalancılar olduğunu söylediğini unutmak istiyorum.

Nihayet deniz fenerinde yalnız kaldığımda, çırılçıplak soyunuyorum ve o dumanı tüten mavi havuzun derinliklerine dalıyorum. Yarım saatten az bir süre sonra, çatı katındaki aynanın önünde durup kendime, hayatı yalanlar üzerine kurulmuş bir kadına bakıyorum. Kim olduğunu bile bilmeyen bir kadın. Eninde sonunda yüzleşmesi gereken tehditkâr, sessiz bir karanlığı barındıran bir kadın.

Gözlerimi kapatıyorum ve bilincimi yıldızlar arasındaki boşluk kadar engin ve boş olan o mürekkep boşluğuna yaklaştırıyorum.

Dinliyorum, cesaretimi toplayarak söylüyorum. Benden ne istediğini söyle.

Karanlık devam ederken sessizlikle karşılaşıyorum.

OceanofPDF.com

26

ALEXUS

I Deniz fenerinin çatı katındaki merdivenlerin yanındaki ahşap direğe yaslanmış, Raina'ya bakıyordu.

Masanın yanındaki sandalyede oturuyor, sırtı bana dönük, bir dizini göğsüne çekmiş, Zahira'nın ofisinden ödünç aldığım lanetlerle ilgili kitabı okuyor. Üzerinde kırmızı ipekli bir bornozdan başka bir şey yok -yeni- ve saçları nemli, gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Görünüşe göre o kadar dalmış ki içeri girdiğimi hiç duymamış.

"Merhaba." Arkasını döndüğü an için hazırlanıyorum.

Bunu yaptığında, gözlerini kırpıştırıyor ve odasında duran yabancı adamdan ürkerek göğüslerinin üzerine kapatmak için bornozunun önünü tutuyor. Birkaç saniye sürüyor ama gülümsüyor ve onunla ilgili her şey yumuşuyor. Güzel mavi gözleri. Muhteşem yüzü. Güzel elleri.

Sandalyeden kalkıyor ve o uzun, çıplak bacaklarının üzerinde bir sylph zarafetiyle hareket ederek yanıma geliyor. Bornozu açık, boğazından ayak bileklerine kadar uzanan zarif, çıplak sütun tümüyle sergileniyor.

Bacaklarının arasındaki kahverengi buklelerin yumuşak tutamını görmek, ipeksi pembe merkezini düşünerek kanımı hızlandırıyor. Göğüslerinin kıvrımları bir başka baştan çıkarıcı, ağır ve geniş. Çağırıyor. Pürüzsüz, esmer teninin her santimine dokunmak, cadı izlerinin her çizgisini takip etmek istiyorum.

Raina yaklaşıp parmağını çenemde gezdirerek Emory'nin sakalımı tıraş ederek gölge haline getirdiği çizgileri işaretlediğinde sertçe yutkunuyorum. Raina'nın gözleri genişliyor ve sevinçle parıldıyor.

"Beğendin mi?" Başımı bileğini öpecek kadar çevirerek işaret ediyorum.

"Bayıldım," diye yanıtlıyor. "Çok çekicisin."

Parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, parmak uçlarında yükselip o gür ağzını dudaklarıma bastırmadan önce dudaklarımı bir anlığına dalgalandırıyor. Ağzımı ona açıyorum, şeker ve tarçın gibi tatlılığının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Teni ve saçları yasemin ve lavanta gibi kokuyor, duyularımın içine kalıcı olarak mühürlenmiş ve bana sonsuza dek onun zevkini hatırlatacak iki koku.

Ellerimi bornozunun altından geçirip çıplak belini tutarken, bana bindiğinde, onu bu şekilde tuttuğumda, benden istediğini almasını, vermem gereken her şeyi almasını izlediğimde ne kadar iyi hissettiğini düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünce çok fazla, taşaklarıma doğru bir ağrı gönderiyor ve sikimi sertleştiriyor. Kendimi geri çekiyorum, çünkü

Her ne kadar onu yere yatırıp yemek istesem de, başka endişelerim var.

Şefkatli bir dokunuşla çenesini yukarı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bugün olanları duydum. Yaz'ı gördüm."

Raina'yı Hafıza Avcısı'nı görmeye götürdüğü için eski dostumu azarlamak istedim. Ama aslında Ingrid'in sözünden duyduğum rahatsızlığın tek nedeni, uzun zamandır ondan kanımı okumasını istememdi. Anıları geri almak istiyorum ama saklamak zorunda olduğum bu kadar çok şey varken birinin geçmişime bakması bana hiç güvenli gelmedi.

Raina'nın gözlerinin üzerinden bir tedirginlik bulutu geçer. "Ailem sayesinde daha fazla sır," diye işaret ediyor. "Daha fazla yalan."

Onu yakınıma çekiyorum, ellerim sırtının alt kısmında. "Bunu çözmene yardım edeceğim. Eğer Malgros'ta doğduysan, ayrılmadan önce bunu öğreneceğiz. Zahira sabah ilk iş olarak arşivleri ziyaret edip ne tür bilgiler bulabileceğine bakmayı planlıyor. Baban ve onun yokluğuna gelince, uzakta olduğu zamanlarda ne yapıyor olabileceği hakkında yorum yapamam. Ama size söz verebilirim ki, o anılar yeniden ortaya çıktığında ve çıkarsa burada olacağım. Yapabileceğim başka bir şey varsa, sadece sormanız yeterli. Hatırlayamamanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye işaret ediyor ve rünüm onun arzusuyla ısınıyor. "Zahira akşam yemeğini erteledi. Bu akşam bize ait. Senden tek ricam bana bunu bir süreliğine unutturman." Bir elini benimkinin üzerinde gezdiriyor.

ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Diğer eli bacaklarımın arasına yerleşiyor ve bir türlü dizginleyemediğim ereksiyonu pantolonuma dayanana kadar ovuşturuyor.

Bir parçam onu reddetmeyi, onun yerine konuşmaya teşvik etmeyi düşünüyor. Ama o hazır değil, bu çok açık. Ve ayrıca. Raina Bloodgood kayaların üzerinden akan bir nehir kadar inatçı. Beni kolayca yıpratabilir.

Eğilip ağzımı kulağına dayıyorum, zaten düzenli bir nefes almakta zorlanıyorum. "Tanrılara yemin ederim ki sen benim en büyük zayıflığımsın."

Gerçek, ama başka birine itiraf edeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Bornozunu açıyor ve çıplak göğüslerini bana doğru bastırıyor, sanki hissini ve şeklini ezberliyormuş gibi mükemmel parmaklarını aletimin uzunluğunda aşağı yukarı sürtmeye devam ediyor.

"Sanırım biraz büyü pratiği yapmanın zamanı geldi," diye fısıldıyorum. "Şehvetli planlarımın zamanı geldi."

Gözlerinde merak ve yüzünde bir soruyla bana bakıyor.

Belinde çözülmüş olarak asılı duran kuşağa uzanarak onu koparıyorum. Göz kırparak, "Sanırım sana göstermem gerekecek." diyorum.

OceanofPDF.com

27

RAINA

Prisoner ve Jailer. Şimdi anlıyorum.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Alexus sorar.

Cübbelerimizden aldığı ipek kuşakları yumruklarında sıkıca tutuyor. Biri kırmızı. Biri siyah. Çatı katındaki yatağın yanında önünde duruyorum, çıplak, cadı işareti açıkta, bedenim istekli. Bu adama duyduğum güven bazen beni şaşırtıyor ama ellerimi bağlama düşüncesi en ufak bir tereddüt kıvılcımı bile yaratmıyor.

Sadece özlem.

Yine de içinde bir tereddüt var. Finn gibi olmak istemiyor. O kadarını söylemedi ama ellerimin birinin avuçları arasında sıkıştığını, sesimin kesildiğini gördüğünde içinde patlayan öfkeyi hatırlıyorum. Teklif ettiği şeyle ilgili hiçbir endişem olmadığını kanıtlamak için ellerimi avuç içleri yukarı bakacak ve bilek bilek olacak şekilde aramızda tutuyorum.

Çenesini omzumun üzerinden çekip, "Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çök. Baş çerçevesinden uzağa bak."

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma damlıyor ve karnımda arzu birikiyor. Bunun bağ aracılığıyla büyüsünü kullanmayı öğrenmekle ne ilgisi var bilmiyorum ama Zahira'nın bu görevden bahsetmesine minnettarım ve bu öğleden sonra zihnimi dağıttığım için çok mutluyum. Bu endişe ve bekleme günlerinde sarmal olmaktan bu şekilde kurtulduğumu öğreniyorum.

Kendimi Alexus Thibault'da kaybederek.

Yatağın üzerine sürünüyorum, kendimi konumlandırırken onun yoğun bakışlarının farkındayım. Gözlerimi ona diktiğimde, bakışlarında şehvetin alevlendiğini gördüğüme, bu odada canlı olduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

Onu soyunurken izlerken hiç alçakgönüllülük göstermiyor, beklemek neredeyse dayanılmaz. Giysilerin her parçası döküldüğünde, daha da ıslanıyorum ve sert uzunluğu ortaya çıktığında, çekirdeğim onunla doldurulmak için ağrıyor.

Elinde kuşağı, boynundaki anahtar dışında çıplak olan Alexus yatağa doğru ilerliyor ve arkamda diz çöküyor. Yer yatağı onun ağırlığıyla çökerken kalbim hızlanıyor, nabzım boğazımda sıkışmış bir kelebek gibi çırpınıyor.

"Bana biraz daha yaklaş ve dizlerini aç."

Emrettiği gibi yapıyorum, o beni durdurana kadar geriye doğru kayıyorum. Rahatça yayıldığımda, Alexus elini karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırıyor ve bir

Parmağımı giriş yerimden klitorisime kadar orada biriken kayganlığın içinden geçiriyor, o küçük sinir demetini fiskeliyor, karın kaslarımın gerilmesini sağlıyordu.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor, aynı parmağı ağzıma götürüp içine daldırmadan ve dilimin etrafında döndürmeden bir an önce. Parmağını dudaklarımın arasından kaydırırken göğsümde sessiz bir inilti titriyor. "Tadının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak başımı sallıyorum ve dişlerimi sıkıp ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, tüylerim diken diken oluyor. Bunu atlatamayacağımdan eminim, bu her neyse ve doğumboğanın işe yaramasının günler sürmemesini her şeyden çok diliyorum.

Alexus sağ elimi avucunun içine alıp parmak eklemlerimi öpüyor, sonra siyah kuşağın bir ucunu bileğime doluyor ve tanımadığım bir düğümle sabitliyor. Sonra, diğer ucunu ince karyola direğinin etrafına bağlıyor, bir kez daha hiçbir yere gidemeyeceğim kadar karmaşık görünen bir düğüm kullanıyor.

Sol tarafımı kırmızı kuşakla bağlamayı tekrarladıktan sonra, "Rahatsızlık var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Kollarım gerilmiş, göğüslerim öne doğru itilmiş ve bu muhtemelen vücudumun şimdiye kadar bulunduğu en savunmasız pozisyon. Ama rahatsız değilim.

Alexus bağlanmış kollarımın altından geçip önümdeki yatağa doğru diz çöküyor. Elini

yan tarafımın kıvrımlarını okşuyor, yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabilir," diyor seksi bir sırıtışla.

Baştan çıkarıcı bir şekilde eğilip rünümü öpüyor ve dilini işaretin üzerinde gezdiriyor. Neden olduğu ürpertiye karşı koyamıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Alexus sırt üstü uzanıyor ve ayaklarını şiltenin üzerine koyarak kendini baş çerçevesine doğru itiyor, başını bacaklarımın arasına koyuyor, geniş omuzları kalçalarıma değiyor.

Kaslı vücuduna, karnının oyulmuş düzlemine karşı sertleşen sikine bakarken ısı boğazımı yalıyor ve yüzüme yayılıyor. Ona dokunuyor. Okşuyor. Zaten parlayan tepesini okşuyor.

İçimden kesik kesik bir nefes titriyor. Bu bir işkence.

"Seninle ziyafet çekeceğim." İç uyluğuma bir öpücük konduruyor. "Yine de serbest bırakmak yok. Bu odayı senin deyiminle yıldız ışıklarıyla doldurana kadar olmaz. Ve cazibenin artmasını istiyorum. Bakalım iki büyüyü aynı anda tutabilecek misin?"

Rünün içinden bir şaşkınlık şimşeği gönderiyorum, peşinden bir soru geliyor. Onun büyüsünü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok, hele ki bir büyü yapısını yerinde tutarken. Bütün gece bunu yapabiliriz.

Umursadığımdan değil.

Ama benim var. Sayılır.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar.

Alexus gülüyor ve sert ellerini kalçalarımın üzerinden geçirerek kıçımı avuçluyor. "Gücüme bağ aracılığıyla erişilebilir. Tek yapman gereken ona hükmetmek. Dilediğin gibi davranmasını sağlamak. Odaklan."

Bu iş bittiğinde ona doğmuş en kötü büyü eğitmeni demek için zihnime bir not alıyorum. Ama aklım hemen başka bir yöne kayıyor çünkü yine kalçamın iç kısmını öpüyor ve dudaklarını hafifçe bastırmıyor. Islak bir öpücük, dili tenimde kıvrımlı daireler çiziyor.

Durduğunda kıçımı tokatlıyor, sadece en ufak, en harika acıyı uyandıracak kadar sert. "Glamour. Yukarı."

Kalçalarım titriyor ve kaslarım kasılıyor, ama kendimi sabit tutuyorum ve bir cazibe oluşturacak kadar düzgün düşünmeye çalışıyorum. Bu zor, çünkü nefesini hissedebiliyorum, nemli etimde sıcak, beni daha da acıtıyor. Ama büyü yükseliyor. Büyüsü tenimde geziniyor ve cadı izlerim yok oluyor.

"Mmm, iyi kız." Parmaklarıyla beni ayırıyor, beni açıyor. "Şimdi otur."

Öz farkındalığımın her zerresi göğsümde bir düğüm haline geliyor. Hareket etmediğimde -çünkü inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım ama bir şekilde aynı zamanda utanç içindeyim- kolları geriliyor ve beni ağzına doğru çekiyor. Öyle bir açı veriyorum ki sırtım kavisli, yumuşaklığım tam da ona ihtiyaç duyduğum yerde ağzına bastırılıyor. Ama

Tanrı'nın yıldızları. Dilini içime iterken, onu boğuyormuşum gibi hissediyorum.

Yüzünü kaldırıyorum ve göğsünden derin bir kıkırdama yankılanıyor. "Utanmana gerek yok." Başını kaldırıyor ve uzun bir yalamayı merkezime doğru sürükleyerek beni geriyor. "Sen mükemmel ve son derece lezizsin. Bu benim için mutluluk." Elini tekrar sikinin etrafına doluyor. Yumruğunu pompalarken diğer eli kalçamı kavrıyor. "Seni bu şekilde doruğa ulaştırabilirim."

Hiç şüphe yok.

Kalçamı öpüyor. "Sadece büyümü çağır," diye devam ediyor. "Ve artık dayanamayana kadar seni dilimle bedereceğim." Kalçalarımı tekrar iki elinin arasına alıyor. "Şimdi, buraya gel."

Bu sefer içimde hiç mücadele yok. Direniş yok. Çekingenlik yok. Ziyafet çekmesine izin veriyorum, onun belirlediği tempoyla zevkimin artmasına izin veriyorum, beni sonunu iyi bildiğim bir şarkının kreşendosuna doğru götürüyor.

Eğer ona istediğini verirsem.

Zihnimdeki her şeyi bölümlere ayırmak için çok çalışıyorum: bağ, cazibe, Alexus'un yetenekli dilinin beni yutmasının dikkat dağıtıcılığı. Klitorisimden kaçınmasına, sadece birkaç kez yalamasına rağmen, içimde bir baskı oluşuyor ve beni ağzına karşı kıvrandırıyor.

Odaklan Raina, gözlerimi kapatırken düşünüyorum.

Orada, karanlıkta, dünya kapalıyken, zihnimin manzarasında büyü görüyorum. Eğer birine bakarsam

Alexus'un hayat iplerinin hâlâ benim ve Colden'ınkilerle sarılı olduğunu görüyorum. Başka bir köşeye baktığımda ise cazibemin titreşen büyüsünü görüyorum. Bir diğerinde Alexus'un arzusunun, tutkusunun iplikleri yüzüyor, doğru zaman olsaydı kendiminkilerle karıştırabileceğim iplikler.

Alexus'un bağının ucu ve gücünün parlayan iplikleri uçurumumun hemen ötesinde, parlayan bir ışık gibi titreşiyor. Bir işaret. Önümdeki uçurumun karanlık kıyısında bir deniz feneri gibi. Bir güven sıçramasıyla, zihnimin o hiçlik çukurunu geçmesine izin verdim.

Orada bir şey var. Bir varlık. Bir güç. Neredeyse başka bir bağın kalıntısı gibi, Alexus'un gücünün arkasında gezinen yumuşak bir gölge. Beyaz ışıkla sınırlandırılmış olan bu gölgenin bir ucu yıpranmış, rüzgara kapılmış parçalanmış bir ip gibi. Ne olduğunu bilmiyorum ama beni çağırıyor, sanki uzanıp ona dokunmamı istiyor.

Büyü bağlantı demektir. Hep öyle olmuştur. Bu gece, bu büyü benim ve Alexus'un birbirimize bağlanmasıyla ilgili, bu yüzden boyun eğiyorum.

Zihnimin o gölgeyi sıyırmasına izin verdiğimde, Alexus bedenime doğru inliyor ve aniden elleri her yerde oluyor. Kıçımı sıkıyor. Göğüslerimi kavrıyor. Uzun parmaklarını nazikçe boğazıma dolamak için uzanıyor. Dokunuşu baş döndürücü bir şey ve ben onun ağzına karşı sallanıyorum, bu kurtuluş için daha öncekilerden daha çaresiz hissediyorum.

Bir sonraki nefeste, sesini duyuyorum, ormanda ateş iplikleri toplarken yaptığı gibi benimle konuşuyor. Fulmanesh, iyuma tu lima, opressa volz nomio, retam tu shahl.

Kalbimin ateşi, gel ki seni görebileyim, yorgun kemiklerimi ısıt, dinlenme yerim ol.

Nedenini açıklayamıyorum ama bir şey beni bu kelimeleri düşünmeye zorluyor. Zihnimin gözünde Alexus'un gücünden cesur, ateşli iplikler ortaya çıkana kadar onları tekrarlıyorum.

Onları isteğinize göre bükün. Onları ışık olmaya zorlayın.

Alexus benimle mi konuşuyor? Bağ aracılığıyla mı iletişim kuruyor? Sesi çok net, sanki kulağıma fısıldıyor.

Dilini klitorisime daha sert bastırıyor, o hassas tomurcuğu fiskeliyor, emiyor, bana ileride yatan ödülü hatırlatıyor. Aklımda irademin bir görüntüsüyle -bu odayı dolduran parlayan ışık küreleri- Elikesh'in sözlerini düşüncelerimde tekrarlıyorum, ta ki o alevli iplikler yumuşak, beyaz ışığa dönüşene kadar.

Gücün en tatlı okşayışı bedenimin üzerinde çağlıyor, tenim arzu ve ihtiyaçla ısınıyor. Alexus ziyafet çekmeye devam ediyor ve elleri sanki beni yeniden öğreniyormuş gibi daha sert ve sert dolaşmaya devam ediyor.

Aniden, Alexus kıçıma tekrar vurdu, nefesimi kesip sırtımı eğmeme neden oldu.

Daha fazla, bağ aracılığıyla yalvarıyorum.

Cevap olarak, dili ile klitorisim arasında bir büyü damlası gönderiyor, titreşen akım kaybolmadan önce daha da güçleniyor.

Çaresiz, ellerimi beni yatağa bağlayan ipek kuşakların etrafına doluyorum ve Alexus'un ağzına sürtünüyorum. Daha önce ağırbaşlı bir özelliğim varsa da artık yok.

Bacaklarımın arasındaki zonklama gittikçe daha da sertleşiyor, ama Alexus'un büyüsü de öyle, içimde hapsolmuş, derimin altında dövüyor, dışarı çıkmak istiyor. Rünüm ısınıyor ve derim gerginleşiyor, o kadar güçlü bir kuvvet tarafından çekiliyor ki sanki ruhum özümden çekiliyor.

Alexus'un büyüsü benden akıyor ve oda kapalı gözlerimin arkasından bile aydınlanıyor. Onları açtığımda, küçük ışık küreleriyle dolu bir çatı katıyla karşılaşıyorum. Yüzlerce, hayır binlerce, tıpkı parıldayan yıldız tozları gibi.

Heyecanım aramızdaki bağı sarıyor ve yemin ederim Alexus'un gülümsediğini hissediyorum.

Beni ödülüm için bekletmiyor. Büyüsünün içimde gürlemesine izin veriyor, dilinden bedenime doğru titreşiyor ve saniyeler içinde tam bir kendinden geçme halindeyim, içimde tekrar tekrar kasılmaya başlayan amansız bir orgazm dalgasına kapılıyorum.

Kendime geldiğimde, Alexus şişmiş etimi dilinin uzun, durgun okşamalarıyla yatıştırıyor. Ama aynı zamanda sikini de okşuyordu. Sert ve hızlı. İzlemeden duramıyorum, özellikle de bir inci tanesi boşalırken.

Hâlâ zevkin sisinde yüzüyorum, hâlâ açım. Ellerimin onu hissetmeye ihtiyacı var. Onu tatmalıyım. Onu içmem gerekiyor.

Bileklerimdeki kuşakları düşünüyorum, düğümleri. Ve Alexus'un büyüsü hala damarlarımda sıcakken, o düğümlerin çözüldüğünü hayal ediyorum. Emrimle birlikte kuşaklar çözülüp düşüyor ve ben de şaşkınlıkla kendimi yatağa atıp öne doğru yığılıyorum.

Alexus bir kahkaha atmadan önce beni de kalçalarımdan yakalıyor. "Siktir, Raina. Başardın. Benim yetenekli, kötü kalpli küçük cadım."

Hiçbir fikri yok.

Bir an bile kararsızlık yaşamadan sikini kavrıyorum ve ilk kez ağzıma alıyorum.

"Kahretsin." Sesi soluğunun etrafında kaba ve düzensiz, tüm vücudu temastan dolayı sarsılıyor.

Bacaklarım titriyor, ama bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökene kadar kendimi döndürmeyi başarıyorum, göğüslerim açık uyluklarına bastırılıyor.

Bana işkence etti. Şimdi iyiliğinin karşılığını ödemek istiyorum. Hem de elimde iki büyü varken.

Alexus dirseklerinin üzerinde yükseliyor, parlayan ağzıyla bana bakıyor, yüz ifadesi özlemle gölgelenmiş. Dilimi geniş, şiş kafasının etrafında döndürürken odadaki ışık gözlerinde parıldıyor, kendi büyüsünün en küçük damlasını etine gönderiyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Bu." Elini saçlarımın arasına sokarken derin sesi titriyor. "Bu beni mahvedecek, değil mi?"

Gülümser ve

başımı sallarım. Ve

sonra başlıyorum.

OceanofPDF.com

28

SOĞUK

Doğu Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret Tapınağı

“W"Beni ölüme götürüyormuşsun gibi mi hissediyorum?" Prensi yakından izliyorum.

Yumuşak bir akşam yağmuru altında geniş bir avlu. Gökyüzü gri, hava serin. Buradaki alacakaranlık tütsü, ıslak toprak, kömür ateşi ve yemek pişirme gibi kokuyor. Almam gereken daha çok şey olduğundan eminim, ama dikkatim prensin güçlü ama ince formu ile ayaklarının ardından puslu bir okyanus gibi dönen kırmızı gölgeler arasında gidip geliyor.

Omzunun üzerinden keskin bir bakış attığında, bir kuzgunun kanatlarının mavi-siyahına uygun nemli saçları gözlerinin içine düşüyor. Bu tarz her zamankinden daha az sert. Dikkatimi, sürme gibi siyah olan tüylü kirpiklerine yapışan yağmur damlalarına çekiyor, su mangalın ışıkları altında parlıyor. Fark etmemeliydim. Ama fark ediyorum.

"Thresh?" diyor prens arkamdan gelen kaptanına. "Kırbaçlarımı ve zincirlerimi hazırladın mı? Kundakları?"

Thresh kıkırdamıyor bile. "Yaptım, prensim."

Köşeyi dönüp dehlizlere girdiğimizde, prense ukala ve eğik bir sırıtma sunuyorum. "Ah, ellerim ve ayaklarım bağlı olmasaydı sana neler yapmazdım."

Son haftalarda bana karşı biraz daha yumuşak davranmaya başlamış olsa da bir sonraki sözlerini hiç beklemiyorum. Genelde alay eden ben olurum. Ama devasa bir kapının uzun demir kolunu tutuyor, açıyor ve önünde durakladığımda, "Beni kışkırtma, Moeshka. Sonunda seni sorumlu tutabilirim."

Thresh hançerinin kabzasını omurgama saplıyor ve yürümeye devam etmem için beni teşvik ediyor. Gözlerimi prensin bakışlarından ayırarak, Thresh'in birkaç kapıyla işaretlenmiş uzun, dar bir koridora girene kadar bana rehberlik ettiği bir toplantı salonu olan kavernöz bir alana giriyorum. Yatakhaneler sanırım.

Rite Hall'un nerede olduğunu merak ediyorum. Kaçırdığım için nefret ediyorum. Bron şu anki kullanımını açıklarken doğuya doğru demişti, ancak Alexus'tan aktarılan bilgilere de sahibim. Alexus'un bir zamanlar doğu kraliyetiyle sık sık gittiği eski ayin odası şimdi prensin Thamaos'un ruhuyla, o öldürücü piçle iletişim kurduğu yer.

Koridorun sonuna ulaştığımızda Thresh o gür sesiyle "Dur," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kesinlikle hayır."

Kapıyı açtı ve beni içeri itti. Ayaklarım dokuma kilimler ve acele hasırlarla buluşana kadar taş zeminde birkaç adım atıyorum. Ayak bileklerimi bağlayan zincirler, yürüme zahmetine katlanmamı engelleyecek kadar uzun ama denemeye karar verirsem kaçmamı engelleyecek kadar da uzun değil.

Bir daire. İki oda gibi görünüyor. Winterhold'daki odamdan daha küçük ama sıkışık değil, yine de yağmur damlalarını ve gri gökyüzünü görebildiğim küçük bir dikdörtgen bölme dışında pencere yok.

Ocak yerine küçük bir odun sobası bulunan ana odada oturma alanı ve şarap arabasının yanı sıra küçük bir kütüphane, boş bir yazı masası ve bakır banyo küveti yer alıyor. Yan odaya bir bakışta bir yatak görülüyor. Abartılı bir şey değil, ama o kadar hafta yerde ve sonra ince bir karyolada uyuduktan sonra, o gölgelik altında bir gece uyumak için serçe parmağımı verirdim.

Kapı kapandı ve prensle yalnız kaldığımı görmek için döndüm.

"Bu beklenmedik ve garip bir durum," diyorum.

Şimdiye kadar attığı en küçük kahkahayla parmaklarını ıslak saçlarında gezdiriyor, ıslanmış siyah ceketini çıkarıyor ve bir sandalyenin arkasına fırlatıyor.

"Sanırım işler daha da garipleşecek, o yüzden kendinizi hazırlayın." Soğukkanlı ve etkilenmemiş bir şekilde şarap arabasına doğru yürür ve bir şişe açarak kırmızı sıvıyı iki bardağa boşaltır.

Ensemde garip bir his beliriyor ve etrafıma bakıyorum, gergin değilim ama tedirginim. Fark ettiğim tek şey banyo küvetinin dolu olduğu ve hala buhar çıkardığı.

"Beni canlı canlı kaynatacaksın. Ya da beni

boğacaksın." Önemsiz bir kahkaha daha. "Ya

da seni yıkayacağım."

Beynim duraklıyor ve o arkasını dönerken şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana bakıyorum. "Yıka beni," diyorum, kelimelerim düz, ondan bir açıklama bekliyorum.

Kayıtsızca bana doğru yürüyor ve cebinden bir anahtar çıkarıyor. Bana yaklaşıp elimi tuttuğunda aniden ve beklenmedik bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor.

Otuz yıldır onun dokunuşunu hissetmedim ama yine de bir şekilde değişmedi. Aynı müthiş güç o ellerde, o zarif parmaklarda yaşıyor, yine de onları bir zamanlar soğuk kalbimi yumuşatan ve kanımı karıştıran bir şefkatle nasıl kullanacağını biliyor.

Bileklerimdeki prangaları çözüp ince, kadife bir kanepenin üzerine fırlattığında ve elini yavaşça benimkinden çektiğinde, hasta olduğundan emin oluyorum.

Biraz şaşkınlıktan öte, gözlerimi kısıyorum. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir fikrin var mı? Daha da önemlisi," diye ekliyorum, "çıplak ellerimle kaç boyun kırdığımı biliyor musun?"

Ağzının bir köşesinde neredeyse fark edilmeyen bir kıvrım oluşuyor, bu kıvrım gözlerine herhangi bir şekilde ulaşmıyor.

gönülsüzlük. "Bunun iyi hissettirmesini amaçlamadım," diyor. "Bunu bilin. Ve çıplak ellerimle kaç boyun kırdığım hakkında bir fikrin var mı? Neden silaha ihtiyacım yok sanıyorsun?"

"Sen bir yalancısın. Ve bir koruman var."

"Yalancı değilim. Ve bunu yapıyorum. Şu kapının hemen dışında. Bir barbar. Gerçi ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum. İçimden bir ses senin ölümcül ellerinden güvende olduğumu söylüyor."

Prens diz çöküyor. Ayaklarımın dibindeki zincirleri çözerken kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum ve zorlukla yutkunuyorum. Aşağı baktığımda onu kırmızı gölgelerden oluşan bir havuzun içinde buluyorum, başını kaldırıyor, içinde bir damla bile korku yok, ama gözlerinde çok daha lanetleyici bir şeyin hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Sanırım bu güzel senaryoyu bir iki kez hayal etmiştim." Sikim seğiriyor, o hain.

"Ve sen de hayal kurmaya devam edeceksin." Ayağa kalkıyor ve küveti işaret ediyor. "Banyoda, belki."

Bileklerimi zincirlerin olduğu yere sürtüyorum ve ılık suyu inceliyorum. Sabun tepsisini. Denizden çıkarılan süngeri. "Düşmanımdan gelen böyle bir iyiliği nasıl kabul edeceğimden emin değilim. Suyun içinde derimi yiyip bitirecek bir şey mi var? Bundan sonra Fleurie'nin buraya ilk geldiğinde olduğu gibi görüneceğim, değil mi?"

Dudaklarının köşesinde küçük bir kıvrılma daha.

Son haftalarda şiddetli yanları çok yumuşadı. Bron, Thamaos'la çok sık iletişim kurmadığını, tanrı ruhuyla temasının olmamasının boğazına bıçak dayanmış gibi hissetmemesinin nedeni olduğunu söylüyor.

Benim için o daha çok bekleyen bir öpücük gibi, ki dürüst olmak gerekirse bu daha da tehlikeli bir alan. Zihnim beni düşmanların sevgili olabileceğine ikna etmeye çalıştığında kendime yalan söylediğimi biliyorum. Tutkunun daha derin sempatilere uzanması gerektiğini söyleyen bir kural yok. Yine de şu anda duyabildiğim tek şey bu kelimeler.

Prens şaraba uzanır ve kadehlerden birini küvetin yanındaki içki masasına koyar. "Ne yazık ki benim için sana ihtiyacım var. Bana sürekli hatırlattığın gibi, Alexi'ye bağlı olup olmadığını kesin olarak öğrenene kadar seni öldüremem, h e r ne kadar ölüm sinir bozucu ağzın için en arzu edilen son olsa da. Ama kokuyorsun. Aslında kıyafetlerinin içine bir şey girmiş ve ölmüş gibi kokuyorsun. O yüzden rica etsem-" küveti işaret ederek kenarına oturur "-kusmak istemeden zindanıma girmek istiyorum. Eminim Fleurie de bu çabayı takdir edecektir."

Alay ettim, gücenmiş gibi davrandım. "Benden hiç bu kadar aşağılayıcı bir şekilde soyunmam istenmemişti. Ama madem ısrar ediyorsun." Başımın üzerinden uzanıp yırtık pırtık ve kirli tuniğimi çekiştirerek çıkarıyorum. "Küçük soğuk su kovalarınız ve yer temizleyiciniz tımar için gerçekten harika değil ve siz

Bilirsin, derimi yemiyor. Ki bu konuda açıkça endişeliyim."

Ona baktığımda gözleri benimkilere kilitlenmişti. Şarap kadehini dudaklarından birkaç santim uzakta tutuyor, sıkılı çenesindeki kaslar dalgalanıyor, sanki bakışlarını yüzümde tutmak için her şeyini harcıyor.

Sikerim böyle işi. Gömleğimi bir kenara fırlatıp yüzümü tamamen ona dönüyorum ve elimi pantolonumun paçalarına atıyorum. "Yardım edecek misin?" Bağcıkları teker teker çözerek soruyorum. "Planın bu mu?"

Gözleri aşağı kayıyor ve kanım ısınıyor.

Ki bu aptalca. Onun ölmesini istemeliydim. Binlerce kez. Acımasızca. Ama içinde bir yerlerde Thamaos'un zehirlediği iyi bir adam var. Bundan eminim.

Bakışlarını kaldırdığında gözleri karanlık ve hoş. Oradaki arzuyu tanıyorum. İhtiyacı. Acıyı.

"Plan bu değil." Küvetin kenarından kalkıyor.

"Böyle olması gerekmediği halde hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun."

Derin bir nefes alır ve kapıya doğru ilerler. "Öyle olmak zorunda Colden. Ve ikimizin de bunu hatırlaması en iyisi olacaktır. Biz aynı tarafta değiliz ve korkarım hiçbir zaman da olmayacağız. Aramızdaki bu küçük ateş artık hiçbir şey değil. Söndürme zamanı geldi."

Sorun şu ki, sözleri başka hiçbir şeyiyle uyuşmuyor. Yüzündeki ifadeyle değil. Sesinin tonu. Gözlerindeki parıltı. Hiçbir şey. Tanıdığım adam hala

Orada, sisin içinden bakıyordu. Bana. Birisi
Sağ tarafa. Ve onu kurtarabilecek biri.

Ayrıca aptalca. Çünkü kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsınız. Yine de kendimi denemek isterken buluyorum.

"Ateşin söndüğünü düşün." Bakışlarını üzerimde tutup durduğum yerde pantolonumu indirirken cesur bir yalan.

Çırılçıplak, küvete doğru ilerliyorum ve yavaşça sıcak banyoya giriyorum, ne kadar iyi hissettirdiğine inleyerek.

Prensin bakışlarının farkında olarak omuzlarıma su döküyorum ve son bir gayretle bir parça sabuna uzanıyorum. "Biliyorsun, Thamaos seni kullanıyor," diyorum sabunu kolumdan yukarı kaydırarak. "Muhtemelen bu yüzden kim olduğunu hatırlamıyorsun."

Prens kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da Thamaos hakkında. Biliyormuş gibi davranma."

Ellerimi birbirine sürterek bir köpük oluşturuyorum. "O senin hafızanla oynamadan önce senin de bir insan olduğunu biliyorum. Muhtemelen bir ailen, arkadaşların ve bir hayatın vardı. O bunları senden aldı ve sen umursamıyorsun bile. İşte seni bu kadar derinden etkilemiş."

"Burada olmak istediğim için buradayım. Çünkü Tiressia tek bir yönetim altında birleşmeyi hak ediyor. Artık savaş yok. Daha fazla bölünme yok. Bir zamanlar tek bir ülkeyken artık üç ayrı kıta ve bir takımada olarak var olmak yok. Tekrar öyle olabilir. Açık denizler. Korku yok. Savaş yok."

Kollarımı küvetin kenarlarına dayayıp onu inceliyorum. "Gerçekten doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun. Bir vadi dolusu insanı öldürmenin gerekli olduğunu."

Çenesini çalıştırıyor. "Savaşın kayıpları vardır. Bitene kadar.
Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa öyle olacak."

"Ama yine de savaşın sebebi sizsiniz. Bölünmenin sebebi. Korunaklı denizlerin, korkunun ve kavganın sebebi. Hepsi neden? Sen ona dua ederken Thamaos sana arzularını mı fısıldıyor? Böyle mi oluyor? O zehri beyninize sokuyor ve bir kez daha yaşayabilmek için duymanızı istediği şeyi mi söylüyor? Ruhlarla hayatta kalmanızın nedeni o mu? Seni ne tür bir anlaşma yapmaya zorladı?"

"Ben anlaşma yapmadım. Amacım Tiressia'yı birleştirmek ve Thamaos'un yardımıyla bunu yapmaya niyetliyim."

Bu kelimelerdeki bir şey, çiviye takılan bir gömlek gibi dikkatimi çekiyor ama nedenini anlayamıyorum.

"Onu dirilttikten sonra senin işine yarayacağını düşünüyorsan," diyorum, "belli ki tanrılar çağında yaşamamışsın ve neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Süngeri alıp tekrar yıkamaya başlıyorum. "Seninle işi bittiğinde muhtemelen seni öldürecek. Ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

Söylediklerimin ona ulaşıp ulaşmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama tohum ekildi. Bunu yapmak için çalışmam gerekecek.

Thamaos'un zehri ben fırsat bulamadan onu öldürmezse büyüyecek.

Şakacı bir göz kırpmayla süngerimi sıkıp ona doğru uzatıyorum. "Yardım etmek istemediğine emin misin? Eğlenceli olabilir."

Cevap vermiyor ama gözlerimin içine bakışı o kadar yoğun ki sonunda suyun altına girip bakışmayı kesiyorum, nefesimi tutup ona kadar sayıyorum. Hava almak için çıktığımda hala orada duruyorsa, belki de sonunda onu kalmaya ikna edebilirim. Bana katılması için.

Hatırlamak için.

Neyse ki ikimiz için de, ben yüzeye çıktığımda o gitmişti.

OceanofPDF.com

29

ALEXUS

Raina ve ben ertesi sabah sahilden yankılanan kılıç seslerini duyana kadar uyuyoruz.

Kalkıp podyum kapısına gidiyorum, tüllerin arasından bakıyorum, Rhonin ve Hel'i kumda dövüşürken buluyorum, beyaz tepeli dalgalar ayaklarına vuruyor.

Dans eden iki sevgili gibi hareket ediyorlar, birbirlerinin çok farkındalar. Çok rahatlar. Bu sinerji haftalar içinde oluştu, dostlukları ve ittifakları. Ama bazen bunun ne zaman daha fazlasına dönüşeceğini merak ediyorum.

Ne olursa olsun, bir zamanlar kılıç öğretmiş biri olarak, yeteneklerinden etkilendim. Rhonin'i tüm Eastland ordusu bilgisiyle izlemek bir şeydir. Ama Helena iliklerine kadar bir savaşçı, bunu vadideki cesaretini gördüğümden beri biliyorum. Her yönden Rhonin'in dengi, sanki hayatı boyunca kılıç kullanmış gibi dönüyor, hamle yapıyor ve blokluyor.

Daha da şaşırtıcı olanı, Nephele ve Joran'ın da tartışıyor olması. Ve o kadar da zarif değiller.

İkisi de yetenekli. Nephele'ye kılıcı bizzat ben öğrettim. Ama Rhonin ve Helena sevgili gibi hareket ederken, Nephele ve Joran düşman gibi hareket ediyor. Yüzleri sabah güneşinin altında kıpkırmızı, vücutları kaskatı, terli ve gergin. İkisinin de rahatladığı tek an Joran'ın Nephele'yi alt edip yüzüne güldüğü andır. Nephele saldırdığında, Joran bir blok yapmayı başarıyor ama bu, Nephele'nin bacaklarını süpürüp kılıcının ucunu boğazına dayamadan önce olmuyor.

Raina yataktan sürünerek çıkıp bana doğru ilerlerken tembelce, "Kız kardeşin Joran'ı öldürecek," diyorum.

Ellerini ortama ve göğsüme doğru kaydırıyor. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek çenesini omzuma yaslıyor ve çıplak bedenini sevgiyle sırtıma bastırıyor.

"Bırakın onu," diye işaret ediyor.

Gülüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak kollarında dönüyorum. "Bugün rıhtıma gitmem gerekiyor."

Suratını asıyor, alt dudağı kıvrılıyor ve Tanrı aşkına, kanımı kaynatıyor. Böylesine masum, şakacı bir ifadenin beni etkilemesi çok saçma ama onu domaltıp tam burada becermek istememe neden oluyor. Beni neden bu kadar acımasızca etkilediğine dair hiçbir açıklamam yok.

"Güven bana," diyorum ona, ellerimi kalçalarına indirerek. "Günün geri kalanında seninle birlikte bu deniz fenerinde kalmak istiyorum."

Dün gecenin tekrarı, aç ağzı beni terleyen, nefes nefese kalan, yalvaran bir karmaşaya indirgeyene kadar.

Dudaklarını hâlâ sikimin etrafında görebiliyorum. Hâlâ kendi büyümün onun dilinden titreştiğini, kısıtlamam paramparça olurken okşamaya ve emmeye devam edişini hissedebiliyorum. Gırtlağını bedenini alacağım kadar derin ve cezalandırıcı bir şekilde alırken gözlerindeki coşkuyu görebiliyorum. Ve hala öpücüğünün, ikimizin tadının tadını alabiliyorum.

"Ama bu sığınak sadece geçici," diyorum, dikkatimi dağıtan düşünceler selinin ortasında kendime bir hatırlatma olarak. "Ya da öyle olması gerekiyor. Dedrick Terrowin'den henüz bir haber alamadık, bu yüzden onu görmeye gidiyorum. Rhonin'i de yanımda götüreceğim."

"Seninle gelebilirim," diye işaret etti.

Ellerimi kalçalarında sıkıyorum. "Burada kalmalı ve Zahira'nın arşivlerde ne bulduğuna bakmalısın. Sahile git. Havuzda dinlen. Zahira'nın kütüphanesini ya da Yaz'ın bahçelerini ziyaret et. Akşam yemeği için giyin. Rıhtım sert olabilir. Nedense güzel bir kadını yalnız denizcilerin arasında gezintiye çıkarmanın pek akıllıca bir karar olmayacağını düşünüyorum. Dikkat çekmemeye çalışıyorum."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor ve Büyücü kelimesini imzalıyor.

Bir öpücük için eğildim. "Cazibe hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı. Sadece şunu bil ki, bu akşam doğumboğanın etkisini göstermesi için bolca zamanı olacak. O zaman benim olacaksın ve ben de nazik olmayacağım."

Gözleri parlıyor. Kalbimde bir kıpırtı ve rune aracılığıyla tatlı bir uğultu var. Günün işleri yoğun olsa d a Raina'yı kaldırıp yatağına geri götürüyorum. O

Yolda yatağın direğinden sarkan ipek kuşağı kapıp boynuma geçiriyor.

Bir dizimi yatağın üzerine koyarak onu soğumuş çarşafların üzerine yatırıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle üzerine sürünüyorum. "Pratik yapmak mükemmelleştirir, sanırım."

Ben vücudunu öperken sırıtıyor ve tek bir kelimeyi işaret ediyor. "Gerçekten."

"DEDRICK TERROWIN'I GÖRMEYE GELDIM."

Rhonin ve ben Malgros'un tersanesinin yakınındaki köhne bir depoda bulunan küçük, kirli bir ofisin içinde duruyoruz, silahlarımız göz kamaştırıcı. Saat çoktan öğlen olmuş, burada olmayı umduğumdan daha geç, ama içinde çıplak bir Raina Bloodgood yatarken yatağımı terk etmek kolay değildi. O adam, Alexus Thibault, artık yok. Ondan kurtuldum ve Ghentli Alexi'nin eski ama yine de tanıdık tenine büründüm.

Masanın arkasındaki sıska genç adam bana hiç güvenmediğini belli eden bir bakış attı. Güvenmemesi gerektiği gibi.

"Ben Kaptan Osane'nin bir arkadaşıyım," diyorum ona. "Dün Bay Terrowin ile konuşması gerektiğini söyledi. Ben de bu görüşmeyi kolaylaştırmak için buradayım."

Genç adam elini yağlı saçlarının arasında gezdiriyor ve bana bir kez daha bakıyor. Dikkatle, bir adım arkamda nöbetçi gibi duran Rhonin'e uzun uzun bakıyor. "Bay Terrowin burada değil," dedi. "Uzun zamandır gelmedi.

günler. Ancak mesajı aldım ve ofise döndüğünde mutlaka kendisine vereceğim."

Eğildim ve ellerimi dağınık masanın üzerine koydum. Yalanının kokusunu alabiliyorum. Daha da iyisi, görebiliyorum. Terrowin'in dünkü imzası tam şurada, bir sevkiyat envanter listesinin üzerinde, yazılar masayı dolduran diğer tüm çöplerden farklı - balık kokulu yiyecek kutuları, dağınık sözleşmeler ve üzerine karalanmış rastgele parşömen parçaları.

"O zaman bana nerede yaşadığını söyle," diyorum sesimi alçaltarak, yüzüm gergin. "Onu kendim bulacağım. Konu acil."

Genç adam sandalyesine geri oturur, gözleri yuvarlaktır. "O da evde değil, efendim. Onu son gördüğümde yanında bir kadınla Bitter Barrel'den çıkıyordu."

Sikeyim. "Ne zaman?"

Tereddüt ediyor. Ki bu aptalca.

Hançerimi kınından çıkarıyorum ve büyünün içinden geçmesine izin veriyorum. Sert bir elle ucunu masaya vuruyorum. "Sana kibarca sordum. Ne zaman?"

Ellerini kaldırır. "Dün gece, sevgili efendim. Çok fazla bira içmişti."

Gözlerimi devirerek hançerimi tahtadan çekip çıkarıyorum ve büyünün arkasında yeniden kınına sokuyorum. Genç adamın gözleri bu hareketi takip ediyor. Ceketimin cebine uzanıp bir avuç dolusu gümüş para çıkarırken bakışları elimi takip ediyor. Onları masanın üzerine bıraktığımda, adam ağzı açık kaldı.

"Terrowin'i bul," diyorum ona. "Onu o kadının amından çıkar ve yarın akşam olmadan Starworth Tor'a götür. Eğer bunu yaparsan," parayı gösteriyorum, "bunun geldiği yerde daha fazlası var."

Rhonin ve ben kapıya yöneldiğimizde, genç adam boğazını temizledi ve kırık bir sesle, "Ama ya yapamazsam?" diye ciyakladı.

Duraksayarak omzumun üzerinden bir bakış attım. "O zaman paramı almak için geri döneceğim, sevgili efendim. Ve Terrowin'in lanet gemisine el koymak için."

RHONIN VE BEN TÜCCAR MAHALLESI'NE GITTIK. LIMAN BIR Starworth Tor'dan uzun bir yürüyüş, ama yine de Harmon'ın bizi ileri gelenler gibi gezdirmesine izin vermediğimiz için memnunum. Vinçlerin, rıhtımdaki gemilerin ve Village Hill'in tepesindeki işlek caddenin manzarasını seyrediyoruz.

"Orada sesin tamamen farklı geliyordu," diyor Rhonin yürürken.

Omuz silkiyorum. "Bazen Ghent'li Alexi'yi oynamam gerekiyor. Yine de bu bir nezaketti. Bu gibi durumlarda ondan çok daha uzlaşmacıydım. İnanın bana."

Rhonin nefes nefese kalır. "İyi ki onunla hiç tanışmamışım."

Denize bakıyorum, hatırlıyorum. "Ben de."

Arka sokaklara dönene kadar arkamızda birinin olduğunu hissediyorum. Rhonin de fark etti, bir bakış attı.

omzunun üzerinden.

"İki Northland Watch muhafızı," diyor. "Bizim kadar büyük değiller ama yakınlar. Meraklı görünüyorlar."

"Dev olup olmamaları önemli değil," diyorum ona nefesimin altında. "Bu anı yanlış değerlendirirlerse sonu onlar için kötü olur. Sadece yürümeye devam et. Biz sadece Tüccar Mahallesi'nde dolaşan iki adamız."

Mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak Emory'nin dükkânına uğruyoruz. Ne yazık ki bir müşterisi var, bu yüzden bana Amiral Rooke'un akşam yemeği partisi hakkında istediğim bilgileri içeren katlanmış bir not veriyor ve kapıya doğru bakıyor. Bela ya da dikkat çekmek istemediği açık, bu yüzden sessizce istediği gibi ayrılıyoruz.

Biz dışarı çıkarken kapının üstündeki zil çalıyor. Muhafızlardan biriyle göz göze geliyorum, bir Cadı Yürüteç. Boğazındaki bronz deri, belirsiz renklerde cadı işaretleriyle süslenmiş. Nöbete katılanların çoğu Cadı Yürüteçleri, yani bu olağandışı bir şey değil. Ama beni tanıyıp tanımadığını anlayamıyorum. Yüzündeki o ifade Cadı Toplayıcısı'nı gözetlediğini bildiği için mi? Yoksa sadece yabancı bir yüz olduğumu bildiği için mi?

Emory'nin notunu Zahira'nın önerdiği geçiş belgeleriyle birlikte cebime atıyorum ve Rhonin'e Tüccar Mahallesi'nin derinliklerine doğru rehberlik ederek tersaneye doğru dönüyorum. İşler kötü giderse, ki pekâlâ gidebilir, terk edilmiş depoların gölgesinde iki adam öldürmek, bir tersanede öldürmekten daha kolaydır.

Village Hill'in ortasında. Ayrıca burada onları kaybetmek daha kolay, ki ben de hızımızı artırdıkça bunu yapmaya çalışıyorum.

Rhonin ve ben taş döşeli patikadan dar bir sokağa dönüp iskeleye doğru ilerliyoruz, ama bu yanlış bir dönüş. Yukarı bakıp duraklamadan önce on adım bile atmamıştık. Depo değil, iki büyük yaşam alanının arasında duruyoruz, binalar dış merdivenler ve balkonlarla dolu, sokak yakın mesafedeki insanlarla dolu bir caddeye açılıyor.

"Kahretsin, arkanı dön," diyorum ama döndüğümüzde iki muhafız da oradaydı ve ani, yabancı bir güç görünmez bir el gibi etrafımı sarıyor.

Yanımda, Rhonin sırtında çapraz duran kılıca uzanmak için kolunu kaldırmaya çalışıyor ama nafile. Bu büyüyü kolayca kırabilirdim ama şimdilik buna izin veriyorum, değersiz bir rakiple bu kedi fare oyununu oynamak istiyorum.

"Cadı Koleksiyoncusu," diyor adamlardan biri. Cadı işaretleri olan, beni bağlayan. Elleri arkada ve sanki bu büyük bir sihir numarasıymış gibi kendini beğenmiş bir ifade takınıyor. "Bir tuzağa karşı koyamazdım," diye ekliyor kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Kötü bir karar," diyorum ona, etrafımızdaki hava kıvılcımlanırken derim kabarıyor. "Çok kötü."

Rhonin bana kocaman gözlerle bakıyor, başını sonsuz küçüklükte hareketlerle sallıyor. Yüzü on farklı şekilde yapma diyor.

Muhafız ise hiç korkmuyor. Onun yerine gülüyor. "Öyle mi? Duvarda kaç muhafızımızın senin gelişini beklediğini biliyor musun? Ama sen buradasın, şimdiden şehrin sokaklarında dolaşıyorsun." Başını eğiyor. "İlk başta sen olduğundan emin değildim, yeni görünüşün falan. Ama o gözler unutulmaz ve bunun da ötesinde, sende tuhaf bir şeyler sezdim. Bir cazibe, belki? Bunu nasıl başardın?"

Amiral muhtemelen adamlarına gücümün geri geldiğini söylememiştir. Bu şekilde kitleler arasında daha az korku olur. Aptalca. Bu, farkında olmayan çocukları köpekbalığı avlamaya göndermek gibi bir şey.

"Bana sadece ne istediğini söyle," diye bağırdım. "Çabuk ol. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Muhafız gözlerini kısar. "Amiral sizi arıyor. Ve biz de seni ona götüreceğiz."

Hava gücümle cızırdıyor ve Rhonin inliyor. "Kahretsin, bu söyleyebileceğin en kötü ya da en iyi şeydi."

Bunun bu iki adamın varlığı için ne anlama geldiğinden bahsediyorsak cevap en kötüsü. Bizi almalarına izin verirsem, evet, doğrudan Amiral'in kovanına götürülürüz ve orada içeriden yok edebilirim. Ama eğer Vexx orada değilse, o zaman birçok insana zarar verip yine de onu kaybedebilirim ve bu olamaz. Ölen kardeşlerini duyduğunda muhtemelen bu kıyıları terk edecektir ve onu durduramayabilirim. Rooke ve Vexx'in karşısına kendi şartlarımla çıkmalıyım.

Ama ne yazık ki bu, bu iki adamın buradan anlatacak bir hikâyeyle canlı çıkamayacakları anlamına geliyor.

Çok hızlı oluyor. Frostwater Ormanı'ndaki Eastlander'ları yok ettiğimden daha hızlı. Elimden gelen tüm enerjiyi topluyorum, içimden güç fışkırıyor, şimdi daha kontrollü, yönlendirdiğim yerde yoğunlaşmaya hazır.

Vücudumun değiştiğini, kanın derime hücum ettiğini, damarlarımın hızla şiştiğini, görüşümü kaplayan elektrik sisini hissedebiliyorum. Zihnimle, tüm bu gücü önümde duran iki adamın çarpan kalplerine doğru yumrukluyorum.

Beni ve Rhonin'i tutan büyü, çatırdama ve gıcırdama sesleri sokağı doldururken yok oluyor. Adamların göğüsleri patlamadan önce çığlık atma şansları bile olmadı.

Yüzümü kolumla zamanında korumayı başarıyorum ama Rhonin o kadar şanslı değil.

"Bu ne lan Alexus!" diye haykırarak önce kendine, sonra da birkaç metre ötede göğüs boşlukları patlamış, yere düşmüş muhafızlara bakar. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Ellerini iki yana açmış, yüzü şokla maskelenmiş, vücudu donmuş bir halde duruyor. Elimle ağzını kapatıyorum ve sokağı tarıyorum. Balkonları. İlerideki caddeyi. Kimse bizi fark etmedi. Henüz.

Çabucak, iç organ parçalarını tuniğinden temizlemek, yüzüne sıçrayan kanı elimle silmek için elimden geleni yapıyorum.

kol, ama o lanet olası bir karmaşa. Ben de öyleyim ama o kadar kötü değilim. Kıçlarımızı Tor'a geri götürmek için iki sıkı dokunmuş sihir gerekecek.

Rhonin yüzüne yapışmış bir kemik parçasını koparır. Bir kez baktı ve kustu. O bağırsaklarını kusarken ben de yaşam alanlarından birinin en üst katına çıkan merdivenlere doğru ilerliyor ve basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Buradan çıkmalı ve kazanabileceğimiz kadar zaman kazanmalıyız.

Sahanlıkta, sokak boyunca uzanan çamaşır tellerinden birini tutup sert bir şekilde sarsıyorum. Kopup düşüyor ve yeni yıkanmış yatak çarşafları aşağıdaki Arnavut kaldırımlı sokağa doğru dalgalanıyor.

Ben aceleyle yer seviyesine inerken Rhonin kendini toparlıyor, yüzünü siliyor ve hâlâ nemli olan çarşafları toplayıp cesetlerin üzerine atıyor. Kan, temas ettiği anda malzemenin içinden sızıyor. Giderek büyüyen lekelere bakıyor, balkonlara göz gezdiriyor, sonra bakışlarını her an birinin bizi ölü adamların üzerinde dikilirken gözetleyebileceği sokağın ağzına yöneltiyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor. "Rıhtım onları atmak için çok uzakta ve onları burada bırakamayız."

"Yapamayız lan. Gel hadi." Daha iyi cazibeler inşa etmeye başlarken arka sokaklara dönüyorum.

Rhonin kolumu tuttu. "Ve suç mahallini terk ederken görülmek mi? Gözlerinden hayalet çıkacakmış gibi görünen bir adamla mı?"

Yüzüme dokunuyorum, böylesine muazzam bir gücü kanalize ettiğimde nasıl göründüğümü unutmuşum. Ayrıca biraz sallanıyorum, mide bulantısı bir tutku gibi içimi sıkıştırıyor. Çok uzun zaman oldu

"Cinayetten Malgros hapishanesine düşmek istemem," diye devam ediyor Rhonin. "Ya da herhangi bir hapishaneye. Herhangi bir nedenle."

Başım döndükten sonra elimle etrafımızı işaret ediyorum. "Portallar açamıyorsan ya da hepimizi kandırıp bizi buradan götürecek kadar büyük bir büyü yeteneğine sahip değilsen, başka bir seçeneğin yok, değil mi?"

"Özür dilerim. Burada sadece sihirsiz bir insan var, unuttun mu?"

"Sonun hapishane olmayacak," diye onu temin ediyorum, kısmen kendimi sabitlemek için omzuna sert bir el koyuyorum. "Nefes aldığım sürece olmaz."

Rhonin ellerini kaldırır ve aynı nefeste yanlarına bırakır. "Bak, hızla kahramanım oluyorsun ama nedense 'nefes aldığım sürece' kısmı şu anki durumun göz önüne alındığında pek de rahatlatıcı değil."

Ardımızda iki ölü adam olsa da, kendimi bir botun dibinde bok gibi hissetsem de ve artık avlandığımdan emin olsam da, yardım edemiyorum ama o anda bir parça mizah buluyorum.

"Cesetlerle kalmayı tercih ederseniz," diyorum ona, "başınızın üstünde yeriniz var. Ama ben mükemmel bir cazibe ile gidiyorum. Yerinde olsam, lanet olası kahramanını takip ederdim."

Kararsızlığını dile getirse de, bu kez gitmek için döndüğümde Rhonin Shawcross yanımda sabit duruyor.

OceanofPDF.com

30

RAINA

W Alexus ve Rhonin Dedrick Terrowin'i görmeye gittiklerinde, Zahira ve Yaz da arşivleri ziyaret ettiklerinde

Nephele, Hel ve Callan ile sahilde bir sabah. Ingrid burada biraz zaman geçirmemizi söylemişti ve biz de öyle yaptık, ancak hiçbir anı kendini göstermiyor. Bildiğim tek şey suyu sevdiğim ve bir gün, eğer bunu atlatabilirsek, burada yaşamak isteyebileceğim.

Öğleden kısa bir süre sonra, rüzgârda, güneşte ve dalgalarda oynamaktan yorulduğumuzda, Zahira'nın kütüphanesini incelemek için tor'a geri dönüyoruz.

"Bu odada sonsuza dek yaşayabilir ve hiç yorulmayabilirim," diyor Nephele eski bir kitabı karıştırırken. Sarı bukleleri yabani, soluk teni güneş ve rüzgâr yanığından pembeleşmiş.

Seçtiğimiz kitaplarla kaplı uzun bir masanın etrafına yerleştirilmiş taburelere oturuyoruz. Buradaki her duvar, yerden tavana kadar kitaplarla dolu.

Yaz her birimize daha kolay not alabilmemiz için ciltli parşömenler ve keten kaplı kömür çubukları verdi, ancak hiçbirimiz tam olarak ne aramamız gerektiğini bilmiyorduk. Nephele Malgros'un yakın tarihi hakkında kitaplar seçti, şüphesiz ebeveynlerimiz hakkında herhangi bir bilgi arıyordu, ben ise kardeşimin tam tersini yaparak lanetler hakkında başka bir kitap ve Loria'nın soyundan gelenler hakkında bir kitap seçtim.

Alexus'un deniz fenerine getirdiği kitapta Ruh Yiyenler'den bahsediliyordu; bir zamanlar insan olan yaratıklar, uzaklardaki bir tanrının kendi topraklarının hükümdarlarına yaptığı kadim bir lanetle yok edicilere dönüşmüşlerdi. Metinde sadece konudan bahsedilmesine rağmen, Doğu'nun Prensi'ne o kadar benziyordu ki, daha derine inmem gerektiğini düşündüm.

Hel son yarım saattir okuduğu Tiressian Savaş Tarihi kitabından başını kaldırıp şöyle diyor: "Fia Drumera bir keresinde beş yüzden fazla gemiden oluşan koca bir Eastland filosunu tek bir ateş dalgasıyla yok etmişti. Bu akıl almaz bir şey."

"Summerlander büyüsü güçlüdür," diyor Nephele, bakışlarını hâlâ önündeki açık sayfalarda gezdirerek. "Özellikle de ateş üzerinde daha da fazla güçle lanetlenmiş kadim bir kraliçe tarafından kullanıldığında."

"Biliyor musun," diyor Callan, ela gözleri düşüncelerle parlıyor. "Bazen Neri'nin sinsi bir piç olmadığını ve tanrı olduğu için onu görmezden gelip gelmediğimizi merak etmişimdir." Rün büyüsü kitaplarını kapatıp, yerine

Bir başkası. "Düşünecek olursanız, Neri Fia Drumera'ya topraklarını Thamaos'tan koruması için ek araçlar verdi. Aynı şey Colden için de geçerli. Kabul etmek gerekir ki, güçleri birbirlerini itecek kadar benzerdi, bu yüzden Neri, Asha ile yaptığı anlaşmada kabul ettiği gibi onları ayrı tuttu. Bununla birlikte, Colden'ın sevgilisini de ölümsüz kıldı ve eski Northland askerine, eğer isterse, onunla nasıl birlikte olacağını bulması için çağlar verdi. Ve bunu yaparken iki ölümsüz silah yarattı: biri Kuzey, diğeri Yazlık Diyar için, bu toprakları Thamaos'un egemenliğinden sonsuza dek korumanın bir yolu."

Nephele sonunda başını kaldırıyor. "Neri Colden'dan nefret ediyordu çünkü Asha onu, yani bir insanı, bir tanrı olan Neri'den daha çok istiyordu. Fia ve Colden'a yaptığı şey bir lütuf değil, bir cezaydı. Herhangi biri için."

"Colden'ın Kuzey için bir silah olmasını önemsiyorsa," diye imzalıyorum Nephele Callan'a tercüme ederken, "neden Colden'ı ormanda öldürmekle tehdit etti? Neden onun gücünü aldı? Bu öfkeyle, Colden'a hastalıklı bir ders vermek için yapıldı."

"Ya da belki Neri aşıktı," diyor arkamdan bir ses. "Ve bu onu aptal yaptı. Sadece bir düşünce."

Hepimiz dönüp kapıya bakıyoruz. Joran çerçeveye yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Tamamen farklı bir not olarak," diyor, "siz hanımların Koleksiyoncu ve Casus'un şu anda kumsalda sırılsıklam bir şekilde, sanki denizden çıkmışlar gibi yürüdüklerini bilmek isteyebileceğinizi düşündüm.

kıyafetleriyle yüzüyorlar." Kurt gibi gülümsüyor. "Görünüşe göre başları biraz belaya girmiş."

"Ve bu sana neşe mi getiriyor?" Nephele kitabını kapatırken kelimeleri tükürüyor.

"Muazzam," diyor, öncekinden daha da geniş sırıtarak.

Taburelerimizden kayıyor ve şehre doğru sahili taramak için aceleyle denize bakan pencereye gidiyoruz. Hiçbir şey yoktu. Kumda ayak sesleri bile yok.

Tam Joran'ın sözlerine saçmalık demeye hazırlanırken, Rhonin ve Alexus bir kaya çıkıntısının etrafından koya girerek görünür hale geliyorlar. Yan yana yürüyorlar, botları ellerinde, gömlekleri sıyrılmış ve kemerlerinden sarkıyor, pantolonları baldırlarına kadar kıvrılmış, kesilmiş saçları rüzgârda uçuşuyor.

Joran onları daha önce nasıl gördü?

Sormak için arkamı döndüğümde İzlandalı gitmişti.

"YANI BANA HALA NE OLDUĞUNU ANLATMAYACAK MISIN?"

Alexus yeni bir siyah tuniği kafasına geçirirken bir işaret.

Bornozumla aynanın yanında durmuş, onun için dikilmiş gibi görünen siyah bir cekete uzanmadan önce akşam yemeği kıyafetinin düzgünlüğünü incelemesini izliyorum. Yakası ve manşetleri, uzun yakaları da süsleyen parlak, altın ipliklerle işlenmiş.

"Güven bana," diye yanıtlıyor. "Ayrıntıları istemezsin." Anahtarı içeri sokarken dikkatini aynadaki adamdan ayırmıyor.

boynuna doluyor ve giysinin içine doğru omuz silkiyor. "Kanlı ve korkunçtu ama sağ salim atlattık."

O, saçının yarısını deri bir kravatla bağlarken ben kollarımı ortada birleştirip aynaya yaslanıyorum. Sadece iyi mi? Onunla daha önce sahilde karşılaştığımda, o muhafızlara karşı büyüsünü kullandığı için zaten yorgundu. Ama Callan'ın Nephele'nin yapısını güçlendirmek için koruyucu koğuşlar inşa etmesine yardım ettikten ve Zahira ve Yaz'la arşivlerdeki şanssız günleri hakkında sohbet ettikten sonra, sadece deniz fenerinin merdivenlerini tırmanacak, banyo yapmak için havuza dalacak ve sonunda çıplak bir yığın halinde yatağa yığılacak kadar enerjisi vardı. Kendini yeniden hissetmeden önce bir saatten fazla uyudu.

Ellerini ceketinin önünde gezdirerek parlak ayakkabılarını giyiyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Bu yönüm hakkında konuşmamayı tercih ederim, tamam mı? Bugün kendimi Ghent'li Alexi gibi hissettim ve o kötü biriydi." İyi gizlese de, sesinde kendinden nefret ettiğini ya da belki pişmanlık duyduğunu duyuyorum. Belki ikisi de. "Biraz ruh halini bozuyor," diye ekliyor, hâlâ duygularını gizleyerek. Onları rune aracılığıyla bile hissedemiyorum.

Bunu ona asla söylemezdim ama saçları kısalmış, sakalları gitmiş ve koyu renkli, zengin kıyafetleriyle eski haline benziyor. En azından ortak rüyalarımızdan aklımda kalan görüntü. Ama görünüş insanı adam yapmaz.

"Sen kötü adam değilsin," diye imzalıyorum. "Her zaman kahramansın."

Kara kaşlarını çattı. "Hepimiz birilerinin hikâyesindeki kötü adamı oynarız Raina." Sessizleşiyor ama sonra elime uzanıp beni kendine çekiyor. "Dinle. Bu gece benim geçmişimle ilgili değil. Bizimle ilgili. Ana eve gidip Mari ve Yaz'ın hazırladığı güzel yemeği yemek istiyorum, sonra sen ve ben buraya geri döneceğiz, büyülerimizi karıştıracağım ve tüm şehri sarsacağız. Buna odaklanabilir miyiz?"

Ben daha cevap veremeden Hel ve Nephele benimle birlikte giyinmek için aşağıya iniyor ve gülerek deniz fenerinin merdivenlerini çıkmaya başlıyorlar.

"Çıplak olma!" Hel bağırıyor. "Ayrıca, şarap ve peynir getirdik!"

Alexus kıkırdıyor ve beni öpüyor. "Masanın üzerine bir hediye bıraktım. Onu gördüm ve seni düşündüm."

Gülümsüyorum ve ana eve gitmeden önce elini sıkıyorum. Bu gece bizim gecemiz olduğu için, onun isteği üzerine erken bir akşam yemeği. İstediğini nasıl elde edeceğini bilen bir adam.

Ama ikna edici de olabilirim.

Daha sonra, Nephele solgun buklelerini düzeltirken ve Hel abanoz saçlarını eskisinden daha da parlak hale getirmek için çalışırken, küçük altın bir kutuya sarılmış hediyeme uzanıyorum ve aklımda tek bir düşünceyle gardıroptan kırmızı elbisemi ve gizli dantelli iç çamaşırlarımı alıyorum. Bir noktada, Alexus Thibault bana bu diğer yönünü göstermek zorunda kalacak.

saklanmak istiyor. Belki bu gece değil ama içimden bir ses bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyor.

Umarım o yaptığında bununla başa çıkabilirim.

OceanofPDF.com

31

RAINA

"W "Kimse bana bunun resmi bir şey olduğunu söylemedi mi?" Rhonin yemek salonuna girdiğimde "Neden kimse bana bunun resmi bir şey olduğunu söylemedi?" diyor. Herkes burada ama

Kalbimi acıtan Finn için.

Mari masaya bir tabak koyar ve Rhonin'in yanına, oldukça yakınına eğilir. "Bence yakışıklı görünüyorsunuz efendim," dedi hayran bir ifadeyle. "Kısa saçlarınız ve pürüzsüz yüzünüz hoşuma gitti."

"Yakışıklı görünüyor," diye karşı çıkıyor Hel yanımdan, sesi sert ve biraz da bölgesel. "Her zaman."

Bütün başlar bana ve kız kardeşlerime doğru dönüyor.

"Belki de biraz abarttık," diye mırıldanıyor Nephele nefesinin altından, çünkü odadaki tüm gözler kocaman.

Alexus doğruca bana yöneliyor. Gevşek saçlarımın üzerinden hediyesinin bulunduğu boynuma doğru bir bakış atarken gözleri kararıyor. Bana ortasında tek bir inci olan, kendi küçük ayım gibi sade bir altın kolye almıştı. Mükemmel bir şey.

Bana ulaştığında gözleri açıkta kalan göğüs dekolteme, sonra da elbisemin yırtmacından görünen bacağımdaki cadı izlerine takılıyor.

Kulağıma yaklaşıyor ve tenime haydut bir ürperti gönderiyor. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Beni sandalyeme götürüp yanımda yerini almadan önce sandalyemi çekerken yüzüm ısınıyor. Elini ihtiyatlı bir şekilde benimkinin üzerine koyuyor ve fısıldıyor: "O kolyeyi daha da güzelleştiriyorsun."

Gözlerin üzerimizde olmasından duyduğum endişeyi bir kenara itip yanağını öpüyorum ve çenesinde şimdiden büyüyen hafif kirli sakalı hissediyorum.

Ağzı yukarı kalktı. "Teşekkür ederim."

Aptal gibi sırıtarak masaya geri dönüyorum.

Zavallı Rhonin, düz beyaz tuniği ve kahverengi pantolonuyla kararsızlık içinde donup kalmıştır. Hel ona doğru yürürken Mari'nin yanından geçer ve göz ucuyla ona bir bakış atar. Ama Rhonin'in dikkati sadece Hel'in üzerindedir.

Zümrüt rengi elbisesinin altında sergilenen kıvrımlarıyla, onu içine çekerek şaşkınlıkla göz kırpıyor.

"Neden aval aval bakıyorsun?" diye soruyor. "Beni pislik içinde görmeye ve silah kullanmaya o kadar alıştınız ki aynı zamanda bir hanımefendi olduğumu unuttunuz mu?"

"Hiç de değil." Başını ısrarla sallıyor ve sandalyesini masadan geriye çekiyor. "Tamam, belki biraz. Ama eğer unuttuysam, şimdi kesinlikle hatırlatıldı."

Ona bakıyor ve gülümsüyor.

İnce ama güçlü bedenini gösteren ipeksi mavi elbisesiyle Nephele, masadaki son açık yere doğru ilerliyor. Joran'ın yanındakine.

Adamın fırsat bulmasına fırsat vermeden sandalyesinin arkasına tutunur. "Kendim oturabilirim. Hiçbir şey için yardımınıza ihtiyacım yok."

Onu hınzırca bir kez daha süzüyor. "Bir şey var mı? O kadar emin misin?"

Nephele, adamın gözlerini yemek çatalıyla oymasına ramak kaldığını belli eden bir bakışla sandalyesini geri çeker. "Olumlu."

Her şey hazır olduğunda ve kimse kimseyi öldürmediğinde, Mari ve Yaz akşam yemeğini getirmeyi bitiriyor. Burada yemek boldu, ama şimdiye kadar tam bir öğün yemek istememiştim. Etrafta zengin, kırmızı bir şarap dolaşıyor -daha fazlasına ihtiyacım olduğundan değil- ve kızarmış tavuk ve bir çeşit kokulu sarı sosta yüzen fırında balık, kızarmış sebzeler, ekmekler ve hatta tatlı olarak baharatlı turtalar var. Gördüklerim karşısında ağzım sulanıyor ve midem gurulduyor.

Zahira ve Yaz masanın başında, kol kola, ellerinde şarap kadehleriyle duruyorlar. "Kadeh kaldıralım," diyor Zahira. "Bu odadaki herkese. Kadim Olanlar siz cesur savaşçılara görmeniz gereken gerçekleri göstersin ve Loria yollarınızı berraklıkla aydınlatsın."

Bardaklarımızı birbirine vuruyoruz ve Zahira'nın sözleri her birimizin ifadesinde yankılanıyor olsa da, görünüşe göre

mideler daha da yüksek sesle yankılanır. Kazıyoruz.

Herkesin çekingen ve kibar olmak için elinden geleni yaptığı aşikâr, ancak görünüşe göre bu gece iştahı açılan tek kişi ben değilim. Tabaklar doluyor ve ağzımız yemekle dolduğu için sohbetlerin çoğu sessizleşiyor. Yemek yerken Finn'i merak etmekten kendimi alamıyorum. İyi mi diye. Doyurucu bir yemek yiyor mu? Hel, Harmon ve Zahira'nın cömertliği sayesinde Bitter Barrel'da ona iyi bakıldığını söyledi ama yine de endişelenmeden edemiyorum.

Rhonin masanın öbür ucunda Hel'e tereyağı ve bala buladığı bir parça sıcak kuru üzümlü somun uzatır. "Bunu dene. Eminim seveceksin."

En iyi arkadaşım ekmeği ısırdığında çıkan ses, Rhonin'in ağzını açık bırakan derin, beklenmedik bir inilti. Rhonin onun dudaklarını izlerken o hepsini yiyor, sonra parmak uçlarındaki balı yalıyor.

"Tanrılar, Rhonin. Bu neredeyse sana yapışkan, ıslak bir öpücük kazandırıyordu."

Rhonin ağzını kapatır ve yutkunur. Yüzü kırmızının üç tonuna döndü. "Belki bir dahaki sefere?" diye teklif ettiğinde neredeyse şarabım boğazıma kaçacaktı.

Callan bıyık altından güler, Keth ve Jaega kıs kıs güler ve Alexus dudaklarında geniş bir gülümsemeyle tabağına bakar. Tatlı Rhonin. Eastland ordusunda olduğu için şimdiye kadar aşkı bulması için ona kaç şans verildiğini merak ediyorum.

Küçük savaşçı grubumuzun her şeye olduğu gibi yemeğe de saldırdığı düşünülürse, akşam yemeği ve çok fazla kadeh şarap beklediğimden çok daha hızlı geçti. Herkes sohbet ederken Alexus masanın altından bacağımı okşuyor ve aşırı dolu midemin dönmesine neden oluyor. Belki de hayatımın muhtemelen en iyi seksini yapmadan önce büyük bir yemek ve neredeyse bir şişe şarap yemek en iyi karar değildi.

Dizimi kavrayarak ayağa kalkıyor ve ellerini sandalyemin arkasına doluyor. "Raina ve ben nezaket gösterip erken yatmak üzere dağılacağız. Uzun bir gün oldu."

"Yorgunum," diye imzalıyorum, sinirden fazla açıklama yapma ihtiyacı duyuyorum ve Hel gülümseyerek tercüme ediyor.

Herkes yalan söylediğimizi biliyor. Sırıtan yüzlerinden belli. Alexus'la birlikte vakit geçirmemizi haftalar önce umursamayı bıraktığını fark ettiğim Joran hariç.

Alexus sandalyemi çekip verandaya doğru ilerlememi işaret edince bu düşünceyi bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum. "Hemen arkandayım," diyor göz kırparak.

"Eminim öylesindir," diyor Zahira ve oda kahkahalara boğuluyor.

Alexus sadece gülümsüyor ve elini sırtımın alt kısmına bastırıyor. "Hadi gel. Gidip biraz eğlenelim."

BU AN O KAPANIR VE GICIRTILIBAHÇE KAPI, ALEXUS beni kollarının arasına alıp kaldırım taşından aşağıya taşıyor.

deniz fenerine giden yol. Yalnızca sola sapıyor ve bizi uzun çitlerden oluşan bir labirentten geçirerek bahçenin kenarında, güneşin son ışıklarının zar zor süzüldüğü bir kuytuya götürüyor. Ortalık akşam karanlığının ilk gölgeleriyle, deniz ve kumun tuzlu kokusuyla ve taş duvarın üzerinde kalın, beyaz bir örtü halinde yetişen kış yasemininin aromasıyla dolu.

Orada, batan güneşin ve yükselen ayın altında, dalgalar aşağıdaki kayalara çarparken, Alexus beni ayağa kaldırıyor, ayakkabılarımı çimlerin üzerine fırlatıyor ve beni kokulu çiçeklerin üzerine bastırıyor. Beni derinden öperken güçlü kollarına yapışıyorum, ağzımı yalıyor, açlıkla keşfediyor. Elleri belimde sert ve sıcak, beni kendine doğru çekerken kavrayışından emin. Şimdiden o kadar sertleşmiş ki, arzusunun baskısı kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Umarım iddia ettiğin kadar yorgun değilsindir." Diliyle kulağımın kabuğunda izler bırakıyor. "Çünkü eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa çok uzun ve olaylı bir gece olacak." Çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Aklına gelebilecek her pozisyonda seni sikimin üzerine boşaltacağım Raina Bloodgood. Şu andan itibaren."

Bağımız boyunca alaycı bir dokunuşla süzülürken gücünün lezzetli sıcaklığı için başka hiçbir uyarı yok. Sadece o tanıdık hissi hissediyorum, hava elektrikle canlanıyor ve tenimi gıdıklıyor. Vücudum şaraptan uğulduyor, bu yüzden zihnimle Alexus'un iplerine uzanıyorum, Winterhold'daki gecemizde olduğu gibi gücünü içime çekmeye hazırım.

"Kes şunu, seni küçük asi." Kıçıma şaplak atarken dudaklarından sessiz, derin bir kahkaha dökülüyor, nefesimi kesip ona doğru eğilmemi sağlıyor. "Sana söylemiştim. Bu gece sıra bende." Beni sıkıca kavrıyor, ereksiyonunu tekrar bana doğru bastırırken etimi yoğuruyor. "Gözlerini kapat," diye fısıldıyor, "ve seninle yolumu bulmama izin ver."

Ağzımda dayanılmaz bir gülümseme yayılıyor ve sanki üzerimde bir büyü varmış gibi gözlerim kapanıyor. Daha önce, Winterhold'da, büyülerimizi birbirine karıştırma konusunda ne yaptığımı bilmiyordum ve Alexus'un gücü o kadar zayıftı ki bizi yönetmeme izin vermekten başka çaresi yoktu. Yine de, her an her şeye rağmen ilahiydi.

Bu sefer, hiç konu aramak yok. Zihnimle onlara tutunmak yok. Dümende ne arayacağından, ne yapacağından emin olmayan bir acemi yok. Bu kez, göz kapaklarımın ardında, Alexus Thibault'nun büyüsünün iplikleri parlıyor, altın ışıkla kireçleniyor, bağımız boyunca açgözlü bir hızla sarmaş dolaş olmaya başladı bile.

Kalbim beklentiyle daha hızlı atıyor, her kıvrım ve örgü zaten yanmakta olan kanımı ısıtıyor. Kontrol tamamen ondayken nasıl olacağını hayal bile edemiyorum, gücü şimdi eskisinden çok daha güçlü. Bu gecenin bizim için getirdiklerinden daha yakın nasıl bağ kurabiliriz? Sadece bedenen değil, aynı zamanda rün aracılığıyla, büyülü ipliklerimizin birbirine dolanmasıyla ve gücün paylaşılmasıyla da bağlandık.

Bir olacağız.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Alexus'un gücü içime dallanıyor. Çarpıcı bir enerji dalgası tenimin üzerinde yuvarlanıyor ve vücudumdaki her sinir ucunu ateşe veriyor. Bu güç kendi büyümle iç içe geçerek doğrudan merkezime acımasız bir zevk damlası gönderiyor.

"Nefes al," diye emrediyor, ağzıma karşı gülümseyerek.

İtaatkâr bir şekilde, onun kadim büyüsünün ballı tadıyla doymuş gece havasını derin derin içime çekiyorum.

"Şimdi elbiseni kaldır" diyor, sesi arzuyla sertleşmiş. "Ve o güzel bacaklarını benim için aç."

Onun sözleriyle kalbim özlemle çarpıyor ama tereddüt ediyorum. "Harmon? Çocuklar mı?" İşaret ediyorum. Bahçe evinde yaşıyorlar.

Alexus, "Ahırda meşguller çünkü ben öyle istedim," diye yanıtlıyor. "Eğer izin verirsen seni yalamak ve yıldızların altında becermek istiyorum. Ne zaman bir bahçeden geçsen, okyanusu duysan, yasemin kokusu alsan ya da çıplak teninde lanet olası bir gece esintisi hissetsen beni düşünmeni istiyorum. Bu gecenin asla unutamayacağın bir şey olmasını istiyorum."

Bu, vücudumda öylesine çaresiz bir şehvet parıltısı yaratıyor ki, elbisemi aceleyle kalçalarımın etrafında topluyorum ve bacaklarımı açıyorum.

Orada durup beklerken, bana henüz onu nasıl istediğimi sormadığını fark ediyorum. Sert ve kaba mı yoksa derin ve yavaş mı? Bu gece bunun tartışmaya açık olduğunu sanmıyorum. Bana her şeyi vermek istiyor.

Gözlerindeki o aç bakışla bir dizinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın kıvrımlarında gezdiriyor. Bu basit dokunuş bile içimde yeni bir zevk dalgası yaratıyor.

Bir an için başını meraklı bir şekilde eğiyor, sonra parmak uçlarını bacaklarımın arasında ileri geri gezdiriyor. İçimde alev alev yanan ihtiyaçtan başka bir şeye odaklanmak zor, ama Alexus'un boğazının arkasından derin ve baştan çıkarıcı bir ses yükseldiğinde -inleme ile büyüme arasında bir şey- şehvetin bulanıklığını göz kırparak uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum.

Danteli gördü.

Dudaklarını yalayarak bakışlarımı karşılıyor. Yeşil gözleri yaz güneşinin ışığına tutulmuş deniz camı gibi parlak ve açlıkla dolu. Narin kumaşı tekrar okşuyor ve ben baştan çıkarıcı temas karşısında irkiliyorum.

"Seni bundan ve kolyeden başka hiçbir şeyle istemiyorum," diyor, sesinin kenarında karanlık ve vahşi bir şey geziniyor.

Kuşağımın çözülmesi ve elbisemin ayaklarımın dibinde bir su birikintisine dönüşmesi birkaç saniye sürüyor.

Yazmin'in iç çamaşırı dediği kırmızı dantel parçaları dışında çırılçıplak, gerekirse bu taş duvara karşı sevişmeye hazır bir şekilde önünde dururken, Alexus'tan başka bir ses çıkıyor. Takdir ve arzudan doğan bir ses bu, çıplak tenime hayranlıkla bakarken dudaklarından kaçıyor.

Uzanıyor ve başparmağını meme ucumda gezdiriyor. Koyu pembe et sertleşmiş ve dantelin arasından görünüyor. Bu dokunuşun hissi, bağ boyunca birleşen gücümüz olmadan olacağının on katı ve beni titretiyor. Buna zor dayanıyorum ama aynı zamanda daha fazlasına sahip olmalıyım.

Ellerimi koyu renk saçlarının arasına sokup onu göğsümde kavradığımda saçlarını tutan deri kravat düşüyor. Buna karşılık olarak dilini ucunda gezdiriyor, benim sevdiğimi bildiği şekilde acının eşiğine kadar alay ediyor ve ısırıyor. Beni ne kadar iyi tanıdığını hâlâ aklım almıyor. Winterhold'daki o ilk geceden beri beni ne kadar iyi tanıyor. Ona talimat vermem ya da yol göstermem gerekmiyor. O sadece bana nasıl dokunacağını, beni nasıl alacağını, beni nasıl memnun edeceğini biliyor.

Onu daha sıkı tutuyorum, nefesim kesilene kadar ellerimi saç diplerine sokuyorum. Bu hareket onu tahrik ediyor gibi görünüyor çünkü belimi kavrıyor ve her şey değişiyor. Ağzı daha da acıkıyor, dokunuşu daha da sertleşiyor ve kendimi güçlerimizin birbirine karışmasının ona ne yaptığını sorgularken buluyorum. O da benim gibi patlamaya yakın mı?

Beklenmedik bir şekilde, göğsümü örten dantel giysiyi çekiştiriyor, çürük üst kısmı ipek kayışlarından koparıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Sanırım bu benim sorumun cevabı.

Alexus avuçlarını açıkta kalan göğüslerimde, belimde ve kıçımın üzerinde gezdiriyor.

Külotu avucunun içine alıp çekiştiriyor, onun için zonkladığım yere hafif bir baskı uyguluyor.

Nefesim kesiliyor ve bana sırıtırken dudaklarını hınzırca eğiyor. Çekiştirmeye devam ediyor, bana işkence etmek için ritmik hareketler kullanıyor, tam olarak ne yaptığını biliyor, tüm bunları yaparken göğsümden göğsüme geçiyor, beni ağzına alıyor, dilini ve dişlerini meme uçlarımın etrafında yuvarlıyor.

Tanrım, sadece bununla bile doruğa ulaşabilirim ve yarı yarıya ulaşabileceğimi düşünüyorum. Ama Alexus danteli bırakıp geri çekiliyor ve beni ihtiyaçla titreşir halde bırakıyor.

Bu gecenin bitmesine daha çok var, bu yüzden ellerimi saçlarından çekip sırtımdaki yumuşak, ezilmiş çiçeklere yaslıyorum ve sabretmek için elimden geleni yapıyorum. Alexus aynı sert dokunuşla güçlü ellerini ve sıcak ağzını karnımdan aşağıya doğru uzatıyor, geniş avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve dilini dantelin kenarında gezdiriyor.

"Kırmızı," diye fısıldıyor, kalçamın arkasını kavrayarak. "Seni kırmızılar içinde seviyorum."

Bir sonraki kalp atışında, dizimi omzunun üzerinden kaldırarak beni ona açtı. Öne doğru eğilip dişlerini üzerimde, kumaşın üzerinde tekrar tekrar gezdirdiğinde ayakta zor duruyorum, ta ki ben utanmadan ağzıyla aynı anda gıcırdayana, dilinin içime gömüldüğünü hissetmek için can atana kadar.

Aklımdan geçenleri okuyarak bir parmağını dantele takıyor ve kumaşı kenara çekiyor. Denizden esen gece

rüzgârı

En ufak bir soğukluk, maruz kaldığımda tenimi ürpertecek kadar. Başımı duvara yaslıyorum ve nabzımın kulaklarımda gittikçe daha sert atmasını dinliyorum. Hayatımda hiçbir şeye ya da hiç kimseye bu kadar aç olmamıştım. Birine hiç bu kadar çok ihtiyacım olmamıştı.

Parmaklarımı tekrar Alexus'un saçlarına geçiriyorum. Ağzı o kadar yakın ki kalçalarımı kıvırdığımda nefes nefese kalışının nemli sıcaklığını hissedebiliyorum. Tek düşünebildiğim dün, yüzüne sarılışım, sikinin ağzımda oluşu, boşaldığında hissettiğim mutluluk.

Bu düşünceyle birlikte metal kapının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırtı bahçeyi inletiyor. Kanım buza dönüşüyor ve Alexus ayağa fırlıyor, önlüğümü de yanında getiriyor, yukarı kaydırıyor, kollarımı kısa, yıpranmış kolların içine sokmama yardım ediyor. Tıpkı bunun gibi, büyüsü benimkinden yük altında yıpranan bir ip gibi çözülüyor.

Gözlerini deniz fenerine giden patikaya dikiyor, sonra beni gölgelerin derinliklerine sürüklüyor ve yeşilliklerin altındaki bir oyuğa sokuyor. Şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde, çıplaklığımı örtmek için elbisemin kıvrımlarını kapatıyorum ve kulağımı ziyaretçimize ayarlıyorum.

Aynı hızla rahat bir nefes alıyorum. Starworth Tor'a geleli çok kısa bir süre oldu ve Yaz'ın ayakkabılarının tıkırtısını şimdiden tanıyorum. Ancak bu sefer, adımlarını hızlandırmış bir şekilde kaldırım taşının üzerinde yürüyor.

Alexus'un kapısının tokmağına vuruyor ve Alexus'un ağzının kenarı muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Her ne ise bekleyebilir," diye fısıldıyor kulağıma ve tanrılar adına şükrediyorum.

Ancak Yazmin o kadar kolay pes etmiyor ki buna şaşırmamak gerek. En iyi bilinen özellikleri sebat ve kararlılık olan bir kadına benziyor.

Kapı tokmağına bir kez daha vuruyor ve üçüncü kez, neredeyse agresif bir sesle, hissederek vuruyor. Oflayıp puflayarak bize doğru ilerliyor, topukları onu kuytu köşemizin yanından geçirip hızla kapıya doğru tıkır tıkır götürüyor.

Ama durur. Daha fazla adım atıyor. Geriye doğru. Ta ki gölgesi kısa labirentin ağzında hareket edene ve sonunda ortaya çıkana kadar.

Yaz bilmiş bir sırıtışla yaklaşıp aşağıya bakıyor, atılmış dantel üstümü ve elbisemin kuşağını görüyor. Yüzüm, ayaklarının dibindeki iç çamaşırı kadar cesur bir tonda olması gerektiğini bildiğim bir şekilde ısınıyor.

"Tanrı aşkına, Alexus," diye bağırır. "En azından zavallı kadını deniz fenerine taşıyabilirdin." Ellerini yuvarlak kalçalarının üzerine koyar ve kaşlarını kaldırır. "Ama önce, lütfederseniz, ilgilenmemiz gereken bir iş var. Çok önemli."

Hiç olmadığım kadar utanarak, çökmekte olan karanlığın beni yutmasını umarak oyuk duvarına doğru geri çekiliyorum.

"İş mi?" diye soruyor.

"Dedrick Terrowin," diye yanıtlıyor Yaz. "Şu anda Zahira ile birlikte ofiste bekliyor."

Alexus kaşlarını çatıyor. "Koğuşlardan nasıl geçebildi?"

"Callan neyse ki Keth ve Jaega ile birlikte arazide yürüyordu ve ana kapıya yaklaşan bir at arabası gördü. Beni uyardılar ve onun Dedrick olduğunu görünce aceleyle aşağı inip onu aldım. Harmon neyse ki bu gece nöbetçileri tekrar evlerine gönderdi, bu yüzden Callan biraz büyü yaptı ve Dedrick'in geçmesine izin verdi."

"Pekâlâ." Alexus sinirli bir şekilde iç çeker ve bir kez başını sallar. "Hemen geliyorum."

Yaz bana içten, özür dileyen bir gülümseme sunuyor, sonra dönüp gidiyor, ama kapı gıcırdayarak kapanana kadar tam bir nefes alamıyorum.

"Tanrım, çok üzgünüm Raina." Alexus inliyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Ve inan bana," diye ekliyor, "bunu yapmanı istemekten hayal edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum, ama beni çatı katında beklemek ister misin?"

"Seninle gelmek istiyorum." Kelimeleri tek elimle imzalıyorum, elbisemi kapalı tutmak için mücadele ediyorum, ancak şu anda bunun neden önemli olduğundan emin değilim.

"İstediğini biliyorum," diye işaret ediyor ve yüzümü avuçluyor. "Ama bu riski göze alamam. Onun gemisindeki grubumuzun bir parçası olabilirsin ama kaçakçılık yapan bir denizcinin senin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyorum. Onun bir müttefik olduğundan emin olana kadar olmaz."

Aptal, küçük, yumuşak kalbim kaburgalarımın arasında eriyip gidiyor.

Alexus beni öpüyor. Bu öpücük şefkatli bir şey. Esnek, şiş dudaklarla yumuşakça bastırılmış. Sıcak, ıslak ve harika. Bileklerini kavrıyorum, daha fazlasını istiyorum, o gitmeden önce bunu bitirmek istiyorum. Aceleci ya da acımasız olması umurumda değil. Sadece ona ihtiyacım var.

Ama o geri çekiliyor.

"Çatı katına çık." Başparmaklarıyla yüzümü okşuyor. "Mumlar çoktan yanmış olmalı. Daha fazla şarap da bekliyor. Yatağa gir. Yorganın altına sokul." Yakınıma eğiliyor. "Rahatlamak için o mükemmel küçük amcığa dokun. Ama yakında orada olacağımı unutma."

Tanrım, onun ağzı. Dili her karşılaşmamızda gevşiyor ve sanırım buna bayılıyorum. Kalçalarımı titretiyor, özellikle de bir adım geri çekilip beni orada bıraktığında, onun için ağrıyor.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve labirentin ağzına doğru yürüdü. "Oh, ve Raina." Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve beni sarhoş eden bir gülümsemeyle mızraklıyor. "Danteli açık bırak."

OceanofPDF.com

32

ALEXUS

“DEdrick Terrowin."

Kaçakçı Zahira'nın yanında duruyor, koyu yeşil mermer bastonuna yaslanmış, harita koleksiyonuna bakıyorlar. Adını duyunca arkasını döndü. Sanki önemli bir yere gidiyormuş gibi, benimkinden farklı olmayan şık kıyafetler giymiş.

"Biricik Alexus Thibault." Bana doğru yürürken açık kahverengi, dövmeli elini uzatıyor. Orta parmağındaki, bastonunun üst ucundaki gümüş aslan başıyla uyumlu olacak şekilde tasarlanmış zümrüt ve kalaylı yüzüğü gözden kaçırmıyorum. "Çağrıldığımı duydum."

Sıkı bir el sıkışma ile selamlamayı kabul ediyorum ve Zahira'nın söylediği gibi, büyüye sahip olmadığını belirliyorum. Sonra işe koyuluyoruz.

"Bu gece burada tartışılan konular hakkında sessiz kalacağınıza inanıyorum."

Alnından sarkan bronz sarmal bukleleri gözlerinin önünden itiyor, sıcak, kehribar rengi bakışları odanın ateşini ve mum ışığını yansıtıyor. "Elbette. Müşterilerim sözümün eri olduğumu bilir." Başını eğip başını sallayan Zahira'ya bakıyor.

"Itunnan'a yapacağınız bir sonraki seyahatte dokuz kişi için güvenli ve konforlu bir geçişe ihtiyacım var" dedim.

Zahira, "Uygun şekilde tazmin edileceğinizi biliyorsunuz," diyor.

Dedrick parmağını kalın kaşının üzerinde gezdiriyor. "Güvenli, garanti edebilirim. Rahat mı?" Başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Bu bir sorun olabilir. Dokuz kişi oldukça geniş bir alana ihtiyaç duyar. Lady Belladonna'daki bir sonraki kargo yüküm küçük olsa da, belki para uygun olursa ekstra oda ve kolaylıklar sunabilirim. Yine de dar bir alan olacak ve vardığımızda sizi gemiden indirmek biraz daha karmaşık olacak. Ama bu oyunda yeni değilim."

Başımı eğiyorum. "Ben de bunu duymayı umuyordum. Geminiz tekrar ne zaman yola çıkıyor?"

"Yarın zamanında gelirse üç sabah sonra. Yeterince yakın mı?"

"Öyle olmak zorunda," diye cevap veriyorum, sokaktaki ölü adamların anlatacak hikâyeleri olmamasını umarak.

Zahira'nın ateşinin yanındaki sandalyeleri işaret ediyor. "Gitmeden önce yaklaşık bir saatim var. Detayları şimdi gözden geçirebilir miyiz? Önümüzdeki iki gün boyunca çok yoğun bir programım var.

Bunların çoğu Watch'u da içeriyor. Onlar etraftayken çok fazla hareket etmek isteyeceğinizden şüpheliyim."

Hiç de değil. Özellikle de şimdi.

Raina'yı düşünerek kapıya doğru bakıyorum. Beni bekleyen çok güzel bir kadın var.

"Peki," dedim ona. "Ama çabuk olalım."

Yarım saat boyunca Zahira'nın masasında oturup, Summerland Muhafızları'nın limana gelen kargo ve ticaret gemilerini nasıl emniyete alıp tarayacağının yanı sıra, bir gemiye binme yöntemi üzerinde çalışıyoruz. Grubumuzun büyüklüğü hata payını büyük ölçüde artırıyor. Yine de oldukça basit.

"Summerland sularına ulaşana kadar gemide dolaşmakta özgürsünüz," diyor Dedrick. "O noktada seni ve senin gibileri güvertenin altına göndereceğim. Limana ulaştığımızda, sahte bir gövdeye gireceksiniz ve buradan gece karanlığında belirli bir rıhtıma yüzeceksiniz. Oradan, bağlantım devralacak. Sizi Itunnan ve Ske-Trana eyaletlerine görünmeden ulaştıracak."

Nedense bu kadar kolay olacağını düşünemiyorum ama bu adama güvenmekten başka ne yapabilirim emin değilim.

Onu ön kapıya kadar geçirdim. Callan girişte bekliyor, Dedrick'in farkında olmadan geçebileceği bir yol açmaya hazır.

"İyi geceler, Efendi Thibault," diyor. "Yolculuğumuzu dört gözle bekliyorum."

Gülümsemeye zorluyorum, hikayemdeki bu yeni karakterden hala çok emin değilim.

Girişte bastonuna dayanarak yürürken ona seslendim ve arkasını döndü. "Tam olarak nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Gülümsüyor ve dar kesim siyah ceketinin göğüs cebine uzanıyor. Ön yüzünde adının yazılı olduğu sedefli, güzel bir zarfa sadece bir göz atar. "Amiral Rooke tarafından düzenlenen bir akşam yemeği partisine. Bu gece orada olmalısınız."

Kanım donuyor. "Yarın gece olduğunu sanıyordum."

Başını sallar ve kaşlarını kaldırır. "Hayır. Bu gece. Ve eğer acele etmezsem, kesinlikle geç kalacağım." Dönüp bekleyen arabasına ve şoförüne doğru ilerliyor, omzunun üzerinden bir el sallıyor. "Birkaç gün sonra görüşürüz lordum!"

Hepsini siktir et. Daha çok bir saat içinde.

RHONIN'IN MARI'YE TEMIZLIKTE YARDIM ETTIĞI MUTFAĞA GIRIYORUM.

Zahira'yı ve diğerlerini atlatmayı umarak yemek tabaklarını toplayıp onu salona sürükledi.

"Yukarı çık, geçen gün aldığımız resmi kıyafetleri giy ve mümkün olan en kısa sürede Emory'lerde buluşalım. Kimseye bir şey söyleme."

Nereye gittiğimizi kimsenin bilmemesi daha iyi. Raina'yı nasıl geçeceğimi henüz çözemedim.

Rhonin çok iyi bir asker. Merak ediyor ama tek kelime etmeden aceleyle yukarı çıkıyor.

Deniz fenerine girdiğimde, Raina'nın elbisesi ve yırtık dantel iç çamaşırı merdivenin yanındaki tırabzana asılmıştı. Dolambaçlı merdivene bakıyorum ve ayakkabılarının iki farklı basamakta durduğunu fark ediyorum, sanki yukarı çıkarken soyunmuş gibi.

Çatı katına ulaşana kadar izini takip ediyorum, orada onu yatakta yüzüstü yatarken buluyorum, iki kitabı bir kenara atmış, Yaz'a teşekkür etmem gereken o küçük kırmızı altları ve o küçük altın kolyeden başka bir şey giymemiş. Uzun bacağını açılı bir şekilde yukarı kaydırarak bana güzel bir manzara sunuyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyorum, yatağa geçmeden önce bu kışkırtıcı görüntüyü içime çekiyorum, içine girmeyi arzuluyorum.

Ama her ne kadar cazip olsa da ve haftalardır bunu düşünsem de, bu gece o gece değil ve bunu ona söylemeliyim.

Kulağına fısıldamak için ağzımı eğiyorum ama daha tek bir hece bile söyleyemeden horlamaya başlıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı, en narin ses ve çenemi göğsüme indirirken gülümsemekten ve sessizce gülmekten kendimi alamıyorum.

Kontrolünü kaybetmesini sağlamak için çok fazla. Onu bilinçli bile tutamıyorum.

Yorganın üstünde sızıp kalmıştı, ben de çarşaf dolabından bir battaniye bulup yavaşça üzerine serdim ve omuzlarına kadar çektim. Yüzü bana dönük, dolgun dudakları ayrılmış ve

şaraptan kırmızıya boyanmış. İstesem de

tatmak yerine alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Kıpırdamıyor ama yine horluyor.

Yaşadığımız onca şeyi düşünerek ona hayranlık duyuyorum. Paylaştıklarımızı. Onu güvende tutmak için ne kadar çaresiz hissettiğimi. Onu benim olarak sahiplenmek için ne kadar çaresiz hissediyorum. Sadece seviştiğimizde değil - tutkuyla gelen bir sahiplenme - ama sanki yapmazsam onu kaybedecekmişim gibi dünyaya ilan edilen bir sahiplenme. Çünkü ona mümkün olandan daha fazla değer veriyorum.

Bir yumruk darbesiyle göğsüme bir sızı saplanıyor. İçimi bir güven duygusu kaplıyor, ardından kalbimin üzerinde çok uzun zaman önce oluşmuş bir yara dokusu parçalanıyormuş gibi bir basınç boşalıyor. Raina'yla tanıştığımdan beri yavaş yavaş yok oluyordu, ama şu anda, yanağına bir dokunuş atıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımda, boğazım içimde kabaran duygunun etrafında daralıyor ve kalbimi boğan ağ tamamen yok oluyor.

Belki de yüzyıllarca süren sefalet ve acının ruhunuza bağladığı kalbinizi birine vermek imkânsızdır. Ama bu gece Amiral Rook ve Vexx ile karşılaşacaklarım ne olursa olsun, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir özgürlük var...

Ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Anlamı ya da önemi olan her şeyin tek bir şeye indirgendiği zaman. Bilse de bilmese de kalbimi elinde tutan tek bir kişiye.

Gerçek, büyüyen bir dalga gibi içimde yükseliyor. Artık kendime karşı inkâr edemeyeceğim bir gerçek ve ondan daha fazla saklayamayacağım bir gerçek.

"Raina Bloodgood," diye fısıldıyorum, ayrılmadan önce son bir kez alnından öpmek için eğiliyorum. "Sanırım sana aşık oluyorum."

OceanofPDF.com

IV
SONLAR

OceanofPDF.com

33

RAINA

Bir başlangıçla uyan.

Kafam karışmış ve hafif bir şarap baş ağrısı hissederken doğrulup karanlık çatı katında etrafıma bakıyorum. Gece tamamen çökmüştü ve ben yalnızdım. Kapı tokmağı tekrar çaldı. Yüksek sesle. Tekrar ve tekrar.

Üzerime bir tunik ve tozluk geçiriyorum ve zar zor yanan kandili alıp aceleyle deniz fenerinin ana katına çıkıyorum. Kapıyı açtığımda Hel'le karşılaştım. Dru ve Drae'nin alevini henüz söndürmediği fenerin altında duruyor, kaşları çatık ve yüzünde iyi tanıdığım kararlı bir ifade var.

Uykulu gözlerimi siliyorum, lambamı kapının içindeki masanın üzerine koyuyorum ve kendi yüz ifademi oluşturuyorum. "Sorun ne?" diyen bir ifade.

"Starworth Tor'dan ayrılan bir adam gördüm," diyor. "At arabasıyla. Alexus ona dışarı kadar eşlik ettiğinde ben de üst kata çıkmıştım."

"Dedrick Terrowin," diye imzalıyorum. "Kaçakçı."

"Duydum," diyor. "Ama adam gittiğinde Alexus arkasını dönüp deniz fenerine gitmedi. Yukarı çıktı ve Rhonin'in odasına girdi."

"Bunda olağandışı bir şey yok," diye imzalıyorum. "Ve... gözetliyor muydun?"

"Elbette öyleydim. Çünkü bu konuda alışılmadık bir şey var. Alexus'un bu gece seninle birlikte olması gerekiyordu. Onu bu deniz fenerinden uzaklaştırmak için büyük bir olay olması gerektiğini biliyordum."

Başımı sallıyorum ve serin esintiye karşı titriyorum, kafam karışıyor. "Peki şimdi nerede?"

Her iki kaşı da kalkıyor. "Gitti. Yaya olarak. Penceremden gördüm, o yüzden gelip seni bulayım dedim. Sonra Rhonin'in odasının önünden geçtim." Bir an için gözlerini indirdi ve parmaklarının uçlarını birbirine kenetledi. "Kapısı aralıktı ve ben de bakmış olabilirim. Belki biraz çıplaktı ve çok güzel kıyafetleri ve yeni bir çift hançer takımı yatağında, silahlarının yanında duruyordu. Belli ki beni fark etmeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Bir şeyler dönüyor gibi hissediyorum."

Daha iyimser düşünmeye çalışarak, rune aracılığıyla Alexus'a ulaşıyorum, bağ boyunca nazik bir soruşturma gönderiyorum, ama...

Bağın onun tarafı bana kapalı. Tekrar.

Hayalet parmaklar gibi huzursuz bir his omurgama tırmanıyor. Aceleyle yukarı çıkıp kehanet kabımı, odada tuttuğum su sürahisini ve iğnemi alıyorum. Rhonin ve Cadı Koleksiyoncusu bugün ikinci kez kendilerini tehlikeye atıyorlarsa, bunu bileceğim.

Alexus beni bağın dışında bırakabilir.

Ama bir Kahin'i durduramaz.

NE YAZIK KI, SULAR ALEXUS'TAN BIRAZ DAHA FAZLASINI ORTAYA ÇIKARIYOR. Yakışıklı bir şeytan gibi şehre doğru yürüyor, gecenin gölgeleriyle örtülü, tedirgin edici bir havası var. Hel ve ben bilgi toplamak için farklı bir rotaya karar verdik.

Rhonin'i tam zamanında, merdivenlerin başında yakalıyoruz ve onu odasına geri itiyoruz. Onu kımıldatmak için ikimizin de tüm gücümüzü kullanması gerekiyor.

"Önemli bir şey değil," diyor ellerini savunmacı bir tavırla havaya kaldırarak. "Özel bir şey değil. Sadece iş."

Masaya yaslanıyorum ve ona cevap bekleyen dar bir bakış atıyorum. "Durup dururken bu saatte dışarı çıkmaya mı karar verdin? Güzel kıyafetler ve hançerlerle mi?"

Rhonin hâlâ dilimi öğreniyor, bu yüzden Hel tercüme ediyor ve kapıyı kapatıyor. "Belki Mari ile planları vardır."

Rhonin serulean bakışlarını ona çevirdiğinde hava geriliyor. "Mari için neden bu kadar endişelendiğini sorabilir miyim? Onu birkaç gündür tanıyorum."

Hel omuzlarını geriye çekiyor, kayıtsızlık maskesi takıyor, kıskançlığını gizlemek için çok uğraşıyor. Eliyle beni işaret ediyor. "Birkaç gün içinde çok şey olabilir Rhonin. Nerelerdeydin?"

Elini ince işlemeli yeleğinin üzerinde yumuşatarak ona bakıyor. "Ben mi? Nerelerdeydin? Finn birkaç saatliğine buradaydı ve Mari ona gökten düşmüş bir tanrıymış gibi bakıyordu. Bu gece mutfakta ona yardım ettiğimde tek konuştuğu oydu. Ona yiyecek ve giyecek götürüyordu ve Tanrı bilir başka neler yaptılar. Gerçekten iyi biri, ama inanın bana, gözleri benim için olsa bile, bu kıyafetler onun için olmazdı." Ceketini devasa elden devasa ele geçiriyor ve Hel'e yaklaşıyor, onun uzun boyuna kıyasla bile dev gibi bir adam. İkimizi de şaşırtarak parmağıyla çenesini yukarı kaldırıyor. "Beğendin mi? Tek umursadığım bu."

Hel'in boğazı sert bir yutkunmayla kıpırdarken bakışlarını onun üzerinde tutuyor. "Hem de çok. Oldukça... muhteşem görünüyorsun."

"Regal iyidir." Rhonin'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu bana bahsettiğin öpücüğü kazandırır mı?"

Hel'in yeleğinden tutup sert ve derin bir dil darbesi için onu yanına çekmesini bekliyorum. Bu Hel'in yapacağı bir şey. Onun yerine.

"Bize nereye gittiğinizi söylerseniz dileğiniz gerçekleşebilir Spy."

Rhonin başını sallar ve gözlerinde yumuşak bir hayal kırıklığı parıldar. "Bir gün seni öpeceğim Helena Majesta Owyn. Belli ki bugün değil. Ama öpeceğim ve öptüğümde sen de beni öpeceksin. İstediğin için, bir pazarlık yüzünden değil." Tek kolunu kızın beline doluyor, onu kaldırıyor ve kapıya giden yolu açarak hareket ettiriyor. Eşikte durakladı, ikimize de işaret etti ve "Beni takip etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. İkiniz de. Ciddiyim. Burada olmanız daha iyi. Bunu unutmayın."

O gider gitmez Hel'le bakıştık. "Koydan geçemeyiz," diyor. "Nephele, Zahira ve Yaz aşağıda şarap içiyorlar. Bizi koğuşlardan geçirebilir misin?"

Starworth Tor'un kapısından girdiğimizde Callan'ın verdiği dersi düşünüyorum. "Deneyebilirim."

Kız kardeşimle paylaştığı odaya gidiyoruz. "Ona söylemeli miyiz?" İmzalıyorum. Nephele'yi dışarıda bırakmak tuhaf hissettiriyor.

Hel tek bir kaşını kaldırdı. "Bizi durdurmasını istemiyorsan hayır, çünkü durduracak." Ben başımı sallayınca Hel dün aldığımız kıyafetlerle dolu gardıroba doğru yürüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve kapıları ardına kadar açıyor. "Acele etmemiz gerek. Sen gri elbiseyi giy. Ben siyah olanı giyeceğim."

NEYSE KI CALLAN KAPIYA BAKMIYOR.

Birkaç deneme yapmama rağmen, koruyucu geçişi sağlayan rünleri açarak büyüyü içeriden sökmeyi başarıyorum. Bu bir bulmaca gibi, parçaların doğru yerleştirilmesi ve prensin bariyeriyle yaptığım pratik yardımcı oluyor. Ne yazık ki kapının dışına çıktığımızda Hel çakıl ve kumda iki araba izi buldu, bunlardan biri Dedrick Terrowin'e aitti. Diğeri Rhonin'e ait olmalı.

Yine de şehre doğru yola koyuluyoruz, aynı yere giden şık giyimli başka insanlar görmeyi umuyoruz ki biz de onları takip edebilelim. Silahlarımız tafta elbiselerimizin altına gizlenmiş, cazibemiz artmış. Hançerim ve kılıfım kalçamda alışılmadık bir sertlik hissediyor, deri sürtünüyor. Termal havuzun ve uzun banyoların iyileştirici özellikleri cildimi yumuşattı ve silahımın son birkaç haftanın çoğunda kaldığı ağrıyan yerleri iyileştirdi. Ama bu hisse tekrar alışmayı umarak yürümeye devam ediyorum.

Çok uzağa gidemiyoruz ama.

Finn bir dönemeçten geçip Starworth Tor'un kapısına doğru, şehir surlarından ayrılıp Village Hill ile burası arasındaki çok sayıda eve doğru kıvrılan taş döşeli sokakta koşuyor. Bizi görünce yavaşlıyor, yaklaşırken ay ışığı altında terden ıslanmış yüzündeki şaşkın ifade netleşiyor.

Nefesini tutarken bizi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Hem de eskortsuz? Koleksiyoncu nerede? Rhonin?"

Üzerindeki biranın kokusunu alabiliyorum.

Hel ve ben birbirimize bakıyoruz. "Dışarıdalar," dedi. "Biz de öyle."

Kadın adamın yanından geçmeye başlar ama adam elini göğsüne bastırarak onu geri iter. "Oyun oynamanın ya da yalan söylemenin sırası değil Helena. Koleksiyoncu'yla konuşmam çok önemli."

"O burada değil Finn," diye imzalıyorum, bana inanmasını umarak.
"Onu aramaya gidiyoruz."

Finn inliyor ve elini kalın, dalgalı saçlarında gezdiriyor. "O piçin seni başıboş bırakmasına izin ver. Her şey olabilir."

Başımı geriye atıyorum, bu kadar saçma bir şey söylediği için şok olmamıştım ama yine de sinirlenmiştim. "Bana bakılmasına ihtiyacım yok," diye işaret ediyorum, gözlerimi kocaman açarak ve son kelimenin hareketini abartarak. "İstediğimi yaparım. Açıkça."

Hel kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak, "Bize Koleksiyoncu'dan ne istediğini söylemeye ne dersin?" dedi. "Sonra oradan devam edebiliriz."

Finn kız kardeşine ters ters bakıyor. Onu sevdiğini biliyorum. Onun için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama o artık eskisi gibi Finn değil.

"Dün gece Bitter Barrel'da bir adamla tanıştım," diyor. "Birkaç kadeh biradan sonra savaş hakkında konuşmaya başladı, çünkü eskiden Nöbetçiymiş. Ağzından kaçırdı

Doğu Prensi'nin şu anki planları hakkında bir şeyler biliyor. Elimden geldiğince onu kışkırttım. Malgros'a gelen Doğulu ordusunu biliyordu. Onlara şehrin arka sokaklarında rehberlik eden muhafızların kim olduğunu biliyordu. Hatta General Vexx'in Malgros'ta olduğunu ve nerede olduğunu bile biliyor."

Kanım donuyor ve hareketsiz kalıyorum. "Nerede bu adam?" İmzalıyorum.

"Odamda, umarım hâlâ bekliyordur. Ona konuşmasını istediğim biri olduğunu söyledim."

Hel bir elini alnına bastırır. "Tanrım. Bu bilgiye ihtiyacımız var Finn. Onu neden bıraktın? Neden onu buraya getirmedin?"

Finn'in yüzü bir hayal kırıklığı maskesine dönüşür. "Çünkü hepinizin Starworth Tor'da kaldığınız bilgisini korumaya çalışıyordum Helena. Onun takip etmediğinden emin oldum. Kimsenin takip etmediğinden. Onu sorgulamak istedim ama ne soracağımı bilmiyordum, Koleksiyoncu'nun soracağı gibi değil. Hancıdan gitmesine izin vermemesini istedim, eğer ikinizden biri Thibault'un yerine geçmek isterse, o zaman belki de bu gece ikinizin yabancı bir şehirde süslü elbiselerle koşturmanız yerine olması gereken budur. Oyun zamanı değil."

Hel'in koyu renk gözleri parlıyor ve kardeşinin suratına bir yumruk atabileceğini düşünüyorum. Onun yerine bana bakıyor. "Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Bir iç çekiyorum. Dikkatli olmalıyız, ama Finn'in adamı Vexx'in nerede olduğunu biliyorsa...

Tanrılar. İçime bir his çöktü, bir farkındalık. Seyahat etmek, endişelenmek, hayatta kalmak, düşünmek ve sevişmekle o kadar meşguldüm ki öfkemi umudun ve huzur özleminin altına gömdüm. Ama şu anda, Vexx'in nerede saklandığını öğrenme düşüncesiyle, manevi arzularımı somut bir şeyle değiştiriyorum. Benim kontrolümde olan bir şeyle.

İntikam içimde hırçın, şiddetli bir dalgayla yükseliyor. Birden hançerim kalçamda farklı bir his uyandırıyor. Çok iyi ve doğru hissettiriyor. Güç gibi hissettiriyor. Kim olduğumu hatırlıyormuşum gibi.

Hel'e dönüyorum, vadideki mağaradayken söylediği sözleri hatırlıyorum ve ona bir cevap veriyorum. "Ne bok yiyeceğiz?" Acı bir gülümsemeyle imzalıyorum, bağın benim tarafımı da kapatıyorum. "Ava gidiyoruz."

OceanofPDF.com

34

ALEXUS

"Rçatıları açıyor." Rhonin nefes almak için ellerini dizlerine bastırıyor. "Özellikle hiç olmadığım bir beceri iyi. Bu tamamen gerekli mi?"

"Bu gece birkaç kişi yerine düzinelercesini öldürmemi istemiyorsanız, evet."

Northland Watch'ın sokaklarda devriyeleri vardı, biz de üç kat yukarıdaki çatılara çıktık. Solumdaki şehir duvarına bakıyorum, hâlâ şehrin yamacına inşa edilmiş daha yüksek binaların gölgesinde olduğumuzdan emin oluyorum. Sonra ileriye, ay ışığının aydınlattığı geceye, Brear Hall'un göründüğü yere bakıyorum.

"Hadi," diyorum ona, kendimi çatıya doğru koşmaya ve sıçramaya hazırlayarak. "Hedefimizden sadece üç sıçrama uzaktayız."

Ve biraz da intikam.

Dar bir sokaktaki son sıçrayışında Rhonin birkaç santimle ıskalıyor ve binanın yan tarafına çarpıyor.

Kiremitlere tutunmuş, kenardan baktığımda bana bakıyor, panik yüzünden yüzünü buruşturuyor. "Biraz yardım iyi olurdu. Kendimi sokakta bulmadan önce."

Gözlerimi devirerek eğildim ve onu omuzlarının altından tuttum. "Kırılabilirsin ama sıçramayacaksın. Sen gerçek bir canavarsın." İnliyorum ve kabarıyorum, ama bu bir meşe ağacını çekiştirmek gibi. "Ayak parmaklarınla duvarı it."

"Deniyorum," diyor, sesi ve bedeni zorlanarak.

Yapmak üzere olduğum şeyin işe yarayıp yaramayacağını ya da akıllıca olup olmadığını bilmiyorum -muhtemelen değil- ama gecenin enerjisini topluyorum, içime çekiyorum ve ince, konsantre bir akış halinde yere doğru püskürtüyorum. Sokaktaki kaldırım taşlarını parçaladığı anda derin bir nefes alıyorum ve enerjiyi güçlü bir kabarışla bir kez daha kendime doğru çekiyorum.

Bu kuvvetin itici gücü çok güçlü olabilir, en güçlü rüzgâr, gökyüzünde nasıl sürüleceğini bildiğim bir rüzgâr. Bu patlama küçük ama yine de Rhonin'i yukarıya, üzerimden uçarak gönderiyor, ta ki iki metre ötedeki çatının kiremitli mahyasına yüzüstü, gürültülü bir homurtuyla inene kadar.

Ayağa kalktı ve kafasını çevirip bana baktı. "Bu da neydi böyle?"

Bizi duyan olup olmadığını görmek için ara sokağa bakarken ceketimdeki darbe tozlarını temizliyorum. Hâlâ boş, muhtemelen Brear Hall yakınındaki hareketlilik sayesinde.

"Enerji," diye yanıtlıyorum.

Ofluyor. "Büyün söz konusu olduğunda her şeye verdiğin cevap bu, değil mi? Enerji."

Ayaklarıma dikkat ederek ona doğru yürüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Şimdi büyü dersi için uygun bir zaman değil. İçeri girelim ve şu işi bitirelim."

Sessizce, binanın yan tarafına doğru kıvrılan merdivenlere doğru ilerliyoruz ve Brear Hall'un arka tarafındaki hizmetçi girişinden içeri süzüldüğümüz sokak seviyesine iniyoruz. Buraya daha önce de gelmiştim ama mutfakta hiç bulunmamıştım.

Çalışma alanlarında ilerlerken birkaç hizmetkârın bakışları üzerimizde asılı kalıyor ama binanın güvenli bölümlerine girdiğimizde bile kimse tek kelime etmiyor. Brear Hall, Northland Watch ofisleri, toplantı salonları, büyük bir yemek odası, bir balo salonu ve Rooke'un yaşam alanlarına ve Colden ve benim gibi misafirlerin odalarına ayrılmış dairelerden oluşan bir kattan oluşuyor.

Vexx gibi.

Yarı insan yarı kurt olan Neri'nin eski bir heykelinin arkasında korunan kalabalık ana salona adım atıyoruz. Heykelin beyaz mermeri zemin ve duvarlarla uyumlu, mum ışığında parıldıyor. Konuklar hâlâ şık kıyafetleriyle geliyor, kapıda davetiyelerini kontrol ediyor ve muhafızlar dairesel girişi çevreleyen her sütundan sarkan Tiressian bayraklarının altında duruyor. İlgisiz ve endişesiz görünüyorlar, Emory'nin bahsettiği yirmi kişiden çok daha fazla olan önlerinden geçen insanları neredeyse hiç fark etmiyorlar.

Rhonin nefesinin altından, "Bu çok kötü," diyor.

Sinirli iniltimi susturmaya çalışıyorum. Ya Emory yalan söyledi, ki bunu hayal bile edemiyorum, ya da ona yanlış bilgi verildi, ki bu her zaman mümkün. Ne olursa olsun, bu gece burada bu kadar çok insanın olması Amiral ve Vexx'i akşam yemeğinde köşeye sıkıştırma planımı suya düşürüyor.

Yine de ikinci bir seçeneğim var.

Tonozlu girişe ve geniş, mermer merdivenlere bakıyorum. Bir grup misafirle birleşip yukarıdan süzülen yaylı müziğe doğru tırmanmaya başladığımızda Rhonin beni takip ediyor. Kıyafetlerimiz ve kısa saçlarımız sayesinde partiye katılanların arasına yeterince karışıyoruz.

Üçüncü kattaki balo salonuna girdiklerinde diğerleriyle birlikte ayrılmıyoruz. Bunun yerine son kata, dairelere doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Merdiven boşluğunu altı kişi çevreliyor, her kapı kapalı ve hepsi sessiz.

"Bir fikrin var mı?" Rhonin, onu zeminin diğer tarafına yönlendirirken sesini alçak tutuyor.

"Rooke'un nerede yaşadığını biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu. Onunla işim bittiğinde diğer her şeyi kendi isteğiyle açıklayacaktır."

Rooke'un kapısının önünde durup kulağımı tahtaya dayadığımda Rhonin hançerlerini çekiyor. Sesler. Kahkahalar. Muhafız yok.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum ve eşikte kalıyorum. Biri kısa sarı saçlı ve güneşte bronzlaşmış tenli, diğeri gri örgülü ve kızıl saçlı iki adam,

Yıpranmış bir ten, omzunda oturan bir kuzgun - ocağın yanındaki ince oymalı koltuklarda oturuyorlar, ellerinde koyu likör bardakları. Yüzleri ateşe dönük değil. Bana bakıyorlar.

Amiral Rook ve General Vexx.

Rooke, amiral rütbesiyle kaplı güvercin grisi üniformasının içinde gergin bir şekilde omuzlarını yuvarlıyor. Bana garip bir ifadeyle bakıyor, korktuğunu ama sağındaki adama güvendiğini söyleyen bir ifadeyle. Bir hata.

"Ah, Un Drallag, biz de seni bekliyorduk." Vexx, ordusunun kıyafetlerinin rengi olan bronz renkli bir takım elbise giyiyor ve dudaklarında o tanıdık, acımasız gülümseme var. Rhonin'e bakar ve kuzgunun gözleri de hareket eder. "Görüyorum ki hain askerimi eğlence için yanında getirmişsin. İşimi gerçekten çok kolaylaştırdın."

Rhonin cevap olarak hiçbir şey söylemiyor, ancak ayaklarının üzerinde kayıyor, şüphesiz Vexx'i parçalamak istiyor. Ama düşünmesi gereken bir ailesi var. Casus şimdilik haini oynamalı.

Arkamızda bir hareket duyuyorum. Merdivenlerden çıkan ayak sesleri.

"Muhafızlar," diye homurdandı Rhonin.

Lanet olsun. Bir tuzağa doğru yürüdük.

Rhonin'le birlikte daireye girdim ve kapıyı kapattım.

Vexx güler. "Bu onları dışarıda tutmayacak. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek ve onlar da buraya gelip

seni gemime sürükleyeceğim. Birkaç gün içinde, isteseniz de istemeseniz de Eastland kıyılarına döneceksiniz."

"Neler yapabileceğimi biliyorsun," diyorum ona, gözlerimi kısarak. Nabzım hızla atıyor, sesim o kadar derin ve alçak ki kulaklarıma yabancı geliyor. "Frostwater Ormanı'nda gördün. O adamların her birini göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilirim. Ve seni de yok edebilirim." Sonraki sözlerimi Rooke'a yöneltiyorum. "Nöbetçiler bugün erken saatlerde tersanenin yakınındaki bir sokakta iki muhafızı ölü mü buldu? Sandıkları patlatılmış mı?" Amiral Rooke'un yüzü düşüyor ve Vexx'in gözleri parlıyor. "O bendim," diye bilgilendiriyorum onları. "Ve kimsenin bana ya da benimkilere el sürmesine izin vermeden önce bunu bin kez daha yapacağım. Bunu bilin."

Vexx, "Oh, bulundular ve neler yapabileceğini biliyorum," diyor. "Ama planlarım çok daha kolay oldu çünkü senin zayıflığını da biliyorum Un Drallag. Ne kadar tuhaf olsa da, uğruna tüm Tiressia'yı feda edebileceğin tek şey. Beni ve prensi kötü olarak resmediyorsun, oysa gerçekte senden iyisi yok. En azından biz birden fazla kişi için savaşıyoruz. Raina Bloodgood için her şeyi ve herkesi yakarsın, değil mi?"

Vexx'in zalim gülümsemesi içimde korku uyandıran bir sırıtışa dönüşüyor. Aklında Raina'yla birlikte bu geceye hazırlanmak için çok çalıştığını söyleyen bir sırıtış.

Kalbim küt küt atarken ona doğru bir adım atıyorum, oda gücümle çatırdamaya başlıyor. "Eğer ona parmağını bile sürersen, sana buradan sonsuza kadar işkence ederim, o kadar vahşice ki kalbini kalbimle oymam için bana yalvarırsın.

Çünkü bu daha nazik bir son olurdu. Bu göreve bağlı kalmayacağımı düşünmeyin. Nasıl ısrar edileceğini bilirim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor içkisinden rahat bir yudum alarak. "Ama ona hiç dokunmayacağım. Gerçi kimin olduğunu biliyorum. Umarım düzgünce vedalaşmışsınızdır."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarıma mavi güç ışınları çekiyorum. "Beni kışkırtmak için verdiğin çok kötü kararı düzeltmek için tek bir şansın var."

Vexx ayağa kalkıyor ve olması gerekenden çok daha cesur bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. "Beni öldürürsen, sevgili cadına ne olduğunu öğrenmek için tek şansını kaybedersin." Uzanıp kuzgunun kanadını okşuyor, siyah kuş soğuk, boncuk gibi, dikkatli gözlerle bana bakıyor. "Çünkü küçük dostum Crux sayesinde, bu binada onun şu anda nerede olduğunu bilen tek kişi benim ve nereye gideceğine dair bir planım var. Tabii geceyi atlatabilirse." Kadehini kaldırıyor. "Devam et. Onu ara. Bak bakalım yapabiliyor musun. Ona bencilce yaktığın o işaretle iletişim kurmaya çalış. Bu arada Prens beni bu konuda bilgilendirdi. Gücünü o küçük kızla paylaşmışsın, eğer -" parmağını kaldırdı "- nasıl kullanacağını öğrendiyse ve sen onun için erişilebilir durumdaysan, ki bu gece değilsin. Bu da onun savunmasız olduğu anlamına geliyor, özellikle de büyücü bir suikastçının elinde."

Ona ulaşmaya çalışıyorum, içimden bağı kapattığım için kendimi uyarıyorum, nefeslerim hızlanıyor. Rune aracılığıyla bağlantımız boyunca içten bir yakarış gönderiyorum ve lütfen benimle konuşmasını istiyorum. Lütfen.

Cevap yok.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve öfke içimde yanıyor, emredebildiğim şimşek kadar sıcak. Vexx'i yok etmek istiyorum. Gücümün baskısı altında kemiklerinin ezildiğini hissetmek istiyorum. Bir adamın kanının ellerimdeki sıcaklığına hiç bu kadar aç olmamıştım. Bir başkasının hayatını tüketen soğuk ölüm hissini hiç bu kadar arzulamamıştım. Ama Vexx'in tehdidi beni uyandırıyor, onu öldürebileceğim ve yine de tatmin olamayacağım yüzlerce yol hayal etmeme neden oluyor.

"Alexus," diyor Rhonin, adımı bir soru gibi uzatarak, ne yapacağımı bilmek istercesine.

Kolumu kaldırıp elimi geniş bir kavis çizdiriyorum, odadaki tüm gücü mavi bir girdapta toplayıp kapıya doğru fırlatıyorum ve Rooke'un adamlarının geçmeye çalıştığını görmek istediğim bir elektrik ağıyla girişi sıvıyorum.

Aynı ivmeyle Rooke ve Vexx'e doğru güç ipleri fırlatarak ellerini ve ayak bileklerini kelepçeliyorum ve onları sandalyelerinden odanın diğer ucuna sürüklüyorum.

Kuzgun -Crux- kanatlarını çılgınca çırparak bana doğru uçuyor ama ben bir Raina Bloodgood gibi davranıp o piçi havada yakalıyorum. Onu duvara çarpıp yere düşürüyorum.

Vexx'e doğru yaklaşıp üzerine çıkıyorum ve eğilerek gri saçlarından bir tutamı avuçluyorum. "Seni öldürmek zorunda değilim. Ama ölmüş olmayı dilemeni sağlayabilirim. Yerinde olsam konuşmaya başlardım. Raina'nın nerede olduğunu söyle. Şimdi."

Tekrar gülüyor. Bu kez kahkahası bir kıkırdamaya, uluyan bir kahkahaya dönüşüyor. Sonra birden kesiliyor, gözleri vahşi, yüzü soğuk. "Başı belada, işte orada. Ve bu sefer onu kurtaramazsın."

OceanofPDF.com

35

RAINA

“I"Geri döndüm, Gavril."

Finn, Hel ve bana Bitter Barrel'daki odasına girmemizi işaret ediyor. Adam -Gavril- bir sandalyede kambur oturuyor, ayaklarını ısıtmak istercesine ateşe yaklaştırmış, bir yandan da bir parça ekmek çiğniyor.

Hel ve ben eşikten geçiyoruz ve güzel elbiselerimizle sıkışık, köhne mekânın ortasında duruyoruz. Ben odaya bakarken meyhaneden gelen kahkaha ve müzik sesleri yerde yankılanıyor. Mari kesinlikle buraya gelmiş. Starworth Tor'dan eşyaları tanıyorum. Balkon kapısının yanındaki küçük masada duran mavi beyaz bir çiçek vazosu, masanın üzerinde bir yığın eski kitap, yatağın üzerinde katlanmış güzel bir dokuma battaniye ve bakım malzemeleriyle dolu bir sepet. En azından onunla ilgileniyor.

Gavril başını kaldırıyor ve Hel'e bir bakış atmadan önce ışıltılı mavi gözleriyle beni inceliyor. Beklediğim kadar yaşlı görünmüyordu, belki Alexus'tan sadece birkaç yaş büyüktü - donmuş yıllar. Otuzlu yaşların başında ya da ortasında.

Hızlı bir envanter çıkarıyorum. Lekeli kahverengi bir pelerin ve yırtık pırtık, eski püskü giysiler içinde, pasaklı bir görüntüsü var. Ama siyah saçları dağınık olsa da yakın zamanda kesilmiş gibi görünüyor ve sakalları kısa kesilmiş. Ellerine şöyle bir göz gezdirdiğimde, onlar da hayal ettiğimle uyuşmuyor. Temiz ve güçlüler, tırnakları düzgün.

Beni temkinli kılan bir uyumsuzluk var, bu adamın resmi tam olarak bir araya gelmiyor, ancak fark eden tek kişi benmişim gibi görünüyor. Söyleyeceklerini dinlemek için karşısındaki küçük sandalyeye oturuyorum. Finn yanıma bir tabure çekiyor ve Hel de kardeşinin yatağının ayak ucuna, Gavril'e yakın bir yere oturuyor.

"Konuşmamı istediğiniz kişi bu mu?" Adamın sözleri kısaltılmış ve Kuzey Toprakları'ndan birine benzemeyen bir aksanla keskinleştirilmiştir.

"Aslında değil," diyor Finn. "Müsait değildi. Ama bu ikisi görüşülmesi gereken konular hakkında benden daha bilgililer."

Gavril bana bakıyor, bir bakış atıp parmağıyla kalçamı işaret etmeden önce bakışları benimkileri delip geçiyor. "Bir bıçak takıyorsun. Çıkar onu." Hel'e döndü. "Sen de çıkar."

"Siktir git," diyor Hel, aynı anda ben de içgüdüsel olarak "Hayatta olmaz," diye işaret ediyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Konuşmuyor musun?"

"Gayet iyi konuşuyorum," diye tekrar imzalıyorum. "Sadece beni okuyamıyorsunuz."

Hel sesinde biraz ateşle tercüme ediyor ve Gavril gülümsüyor ama dikkati benim üzerimde kalıyor. "Seni sandığından daha iyi anlıyorum. General Vexx'in nerede olduğunu bilmek istiyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Hel yine tercüme ediyor ve Gavril omuz silkiyor. "O neredeyse iki haftadır burada. Sen de birkaç gündür buradasın. Bazı şeyler duyulur. Dedikodular yayılır. Sesi olmayan kız Doğu'nun Prensi'ni alt etti ve şimdi Cadı Koleksiyoncusu'yla birlikte Malgros'ta, Yazlık Diyar'a yelken açıp Harabe Şehri'ne gitmeden önce Vexx'i avlamak istiyor."

Midem bulanıyor ve Hel sessiz bir Kahretsin çekerken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Eğer bu herkesçe biliniyorsa, sandığımızdan daha büyük bir tehlike içindeyiz demektir.

Endişeyle bağın kendi ucunu açıyorum ve onu uyarmak için Alexus'a uzanıyorum. İlk başta hiçbir şey yok, ancak rune'un onun tarafı güneş kadar net. Gözlerimi kapatıyorum ve onu çağırıyorum.

Bul beni. Git. Bul beni. Güvenli değil.

Gözlerimi açtığımda, rünüm yanacak kadar ısınıyor, o kadar sıcak ki nefesim kesiliyor ve elimi elbisemin izi örten kısmının altına sokuyorum.

Neredesiniz? Alexus'tan gelen bağ boyunca koşan soru bu. Neredesin? Neredesin? Neredesin? Lütfen konuş benimle.

Yalvarışının gücüyle iki büklüm oldum. İletebildiğim tek şey Finn. Taverna. Finn.

"Raina." Hel yanıma koştu. "İyi misin?" Başımı

sallıyorum. Alexus panikliyor.

"Belki de ona biraz su ya da bira getirmelisin," diyor Gavril. "Serin bir bez." Finn kabul ediyor ve ben daha itiraz edemeden Hel aceleyle aşağıya, meyhaneye iniyor.

Kapı kapandığı anda tüm dünyam değişiyor.

Gavril havada öyle hızlı bir bıçak savuruyor ki başımı kaldırıp irkilmek için zar zor zaman buluyorum. Yüzüme kan sıçrıyor ve sersemlemiş bir halde döndüğümde Finn nefes nefese kalmış, boğazı bir yandan diğer yana kesilmiş, yarasından ve ardından ağzından kan akıyor.

O iri kahverengi gözleriyle şok ve dehşet içinde bana bakıyor, adımı söylemeye çalışıyor ve ben boğazını sıkıyorum, parmaklarımın arasından kan sızıyor. Ölümünün yaklaşmakta olduğunun kokusunu şimdiden alıyorum - demirci ateşinin ve derinin, yağmur fırtınasından hemen önceki havanın kokusu.

Hayatının parıldayan ipuçlarını ararken ve onu kurtarmak için Elikesh kelimelerini düşünürken zihnim kekeliyor. Loria, Loria, anim alsh tu bretha, vanya tu limm volz...

Ama sıcak, keskin bir acı kaburgalarıma saplanıyor.

Nefesim kesiliyor ve sarsılıyorum ve Finn elimden kayıyor - çok fazla kan var. Ben başımı kaldırıp Gavril'in gözleriyle karşılaştığımda yere yığıldı. Adam üzerimde geziniyor, beni sandalyeme hapsetmiş, hançerini böğrüme saplamış. Finn'in çırpındığını, öksürdüğünü, boğulduğunu, kendi kanında

boğulduğunu duyabiliyorum.

Ve bu beni öfkeden soğutuyor.

Fulmanesh, iyuma.

Ocaktan bir ateş topu fırlar ve Gavril'e doğru uçar. Bir şey onu havada durdurur, ateş küresi yerde dans eden kıvılcımlara dönüşene kadar olduğu yerde döner.

Gavril gülümsüyor ve boğazımı sıkıyor.

O bir cadı. Ya da büyücü. Büyülü bir adam.

Tekrar tekrar deniyorum, başımı sandalyemin arkasına doğru iterken yeni düşmanıma ateş topları fırlatıyorum. Öfkeli küreleri zihniyle yakalıyor ve alevleri hızla söndürüyor.

Ama bir tanesi, neyse ki yüzüne isabet eder ve göğsünden bir çığlık yükselir; ateş yanaklarını kabartıp saçlarını yakarken odayı sarsan bir uluma sesi.

Acıdan titreyen eli gevşiyor ama beni asla bırakmıyor, ağırlığı beni sabitliyor. Saçlarındaki ve tenindeki ateş çabucak sönüyor ve gözleri vahşi ve kafası yarı kavrulmuş bir şekilde aşağı bakıyor. "Aptal, aptal kadın. Bedelini ödeyeceksin."

Çaresiz, büyülü bıçağımı çağırıyorum. Lunthada, comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah!

Ametist ışık püskürerek var olur ama sanki emilmiş gibi anında yok olur.

Gavril'in gözleri parıldıyor ve ışıldıyor, aynı ametist tonunda, sanki büyümü özümsemiş gibi. O eğiyor

Başını geriye atmış, dudaklarını ayırmış, tadını çıkarıyor. Yüzündeki zevki görebiliyorum, sanki o küçük büyü parçası onu yeniliyor.

Dikkatimin dağıldığı o birkaç dakikada Finn'in güldüğünü ve gülümsediğini hayal ediyorum. Elbisemin kenarını elime alıp kana bulanmış elimi kalçamda gezdirerek deri ve çeliği hissederken hızla onun hayat iplerini örmeye çalışıyorum.

"Yaşamana izin vermem gerekiyordu," diyor Gavril. "Seni Vexx'e ve prense götürecektim. Ama gidip Un Drallag'ı çağırmak zorundaydın, değil mi? Onu hissedebiliyordum. Onu hissedebiliyordum. Bu savaşın senin gibi narin bir şeye göre olmadığını bilmeli." Yanık et ve saç kokusuyla yaklaşıyor. "Seni ilk gördüğümde, ışığını söndüren kişi olmaktan nefret ettim. Ama şimdi umurumda değil. Bazı ışıklar çok parlak yanar, bu yüzden bu gece senin parlamak için son gecen, güzelim."

Hançerimi karnına saplayıp geri çıkarıyorum. Henüz ölmedim.

Birkaç adım geriye sendeledi, bıçağı hâlâ böğrümdeydi ama artık özgürdüm. Kan kaybından ölmemek için silahını içimde bırakıyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, sandalyemi tekmeleyerek yolumdan çekiliyorum, onunla dövüşmek için enerji topluyorum. İkimiz de yaralıyız. İkimizin de büyüsü var. Ama ben silahlıyım. O değil.

Ben daha saldıramadan Gavril odanın öbür ucundan hamle yaparak beni yere düşürüyor ve hançerimi ateşin içine fırlatıyor. Düşüşle birlikte bıçağı yan tarafıma daha da saplanıyor ve vücudumda delici, cezalandırıcı bir acı alevleniyor. Sıkıca kavrıyor

Ellerini boğazıma doluyor ve kan tuniğine sızarken sıkıyor.

Deniyorum ama tek savunmam olan bıçağının kabzasına ulaşamıyorum. İkinci kez denediğimde, Gavril dizini kaldırıyor ve sağ kolumu ağırlığının altına sıkıştırıyor, sonra da diğerini sıkıştırmak için benimle dövüşüyor.

Hel'in odaya doğru adım attığını duyduğumda en ufak bir umut kırıntısı oluşuyor ama Gavril onu da duyuyor. Bir elini kaldırıp kapıya doğrultuyor ve kapı kolu sarsılsa da Hel içeri giremiyor.

En iyi arkadaşım yumruğunu kapıya vuruyor. "Finn? Raina?" Cevap gelmeyince daha sert vuruyor. "Beni içeri al." Ve tekrar, daha fazla vuruyor. "Bırak gireyim!"

Gavril'e karşı direniyorum, tekmeliyorum, her hareketim acı veriyor ve o da büyüyle bacaklarımı tutuyor, sanki iki güçlü el beni aşağıda tutuyormuş gibi. Başını sallıyor ve zalim bir gülümsemeyle kılıcının kabzasını kavrıyor ve beni bu zeminde kan kaybından ölmekten alıkoyan tek şey olan kılıcı bedenimden çekiyor.

Sıkışmış sağ elim Finn'in sıcak kanıyla dolu bir havuzun içinde yatıyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken teninin tenime değdiğini, parmağının zayıf dokunuşunu hissedebiliyorum. Odaklanmaya, onu kurtarmaya çalışıyorum ama kaydığını hissedebiliyorum.

Onunla ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Burada olmamalıydı. Hiç gelmemeliydi. Keşke vadide kalmasını sağlasaydım.

Hıçkırarak kendime bunun en kötüsü olduğunu söylüyorum. Gavril kalkacak ve nefesimiz kesilene kadar bekleyecek. Kadim Varlıklar'a Hel'in kaçması için dua ediyorum. Aceleyle aşağıya inmesi ve oradaki insanların ona yardım etmesi için.

Ama en kötüsü bu değil.

Gavril elbisemin yakasından tutup kumaşı yırtıyor ve rünümü ortaya çıkarıyor. Hel çığlık atıp kapıyı tekmelemeye başlarken, "Oynadığımız bu oyunda seni öldürmek zor görünüyor," diyor. "Ve Un Drallag'ın yolda olduğuna eminim. Yani seni prense canlı götüremezsem bile en azından ikinci isteğini yerine getirebilirim. Yazlık Diyar'a girmeni engelleyebilirim. Tek gereken yörüngenizde küçük bir değişiklik yapmak."

Ateşe doğru uzanıyor ve eli üzerimde belirdiğinde hançerimi tutuyor. Ucunun son birkaç santimi alevin sıcaklığından turuncu bir ışıkla parlıyor.

Odadaki hava değişiyor ve Gavril ürkütücü bir ilahiye başlıyor. Büyü çevremde o kadar büyük bir basınçla yayılıyor ki, sanki oda patlayacakmış gibi hissediyorum.

Parmağımı Finn'inkinin etrafında dolaştırırken bile Alexus'a ulaşmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum, tutunacak birine ihtiyacım var. Gözlerimi kapatıyorum ve bağ boyunca başka bir kelime gönderiyorum. Yardım edin.

Orada, karanlıkta, uçurumum bekliyor, çağırıyor, Alexus'un yalvardığı kadar sert yalvarıyor, kaynıyor ve boş, ölüm kadar soğuk ve engin. O boşlukta güvende olduğumu hissediyorum ve neredeyse zihnimin içine düşmesine izin veriyorum. Çok yaklaştım.

Ama Gavril akkor bıçağın düz tarafını rünüme bastırıyor ve ruhum çığlık atıyor.

OceanofPDF.com

36

ALEXUS

Sıcak bir acı, rune'un içinden parlak bir aşinalıkla akıyor.

Etimi, kanımı, kemiklerimi parçalıyor. Aklımı da. Acıdan nefesim kesilirken tökezliyorum ve kiremitli çatıda kayıyorum.

Rhonin bir elini koluma dolayarak düşmeden önce beni yakalıyor. "Tuttum seni."

"Onu benden alıyorlar, Rhonin. Ona zarar veriyorlar."

"Biliyorum, dostum." Beni dizlerimin üstüne çöktürdü. "Ama ilerlemeye devam etmeliyiz. Muhafızlar geliyor."

Nefes alamıyorum. Bu anın ıstırabını çok iyi hatırlıyorum.

Birisi rune'u tersine çeviriyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve göğsüm o kadar geriliyor ki göğüs kafesimin parçalanabileceğini düşünüyorum. Ama daha kötüsü, kalbim

Görünmez bir canavar tarafından ikiye bölünüp parçalanmak. Yemin ederim bunun için avlanıp öldüreceğim.

"Hadi ama," diye ısrar eder Rhonin. "Raina'yı düşün. Onu bulmak zorundayız."

Zihnimi bulandıran kırmızı sisin içinden ayağa kalkmaya çabalıyorum ve cesaretimi topluyorum. Rhonin'le birlikte koşuyor, dar sokaklardan birbiri ardına atlıyor, çatılardan merdiven basamaklarını inerek tavernaya yaklaştığımızı anlıyorum. Vexx ve Rooke'u geride bırakmak zorunda kaldım, Vexx'in doğruyu söylemesi ihtimaline karşı onları öldürmek konusunda çok kararsızdım. Raina'nın işkencesi rune'u yakıp geçtiği anda onun doğru söylediğini anladım.

Tek katlı bir çatıya çıkıyoruz, dizlerimin bağı çözülüyor, sonra yer seviyesine iniyoruz. Gözcü geliyor. Bizimle orada bile buluşabilirler.

Elimi rune'uma bastırarak gürültülü Bitter Barrel'ın ön kapısından içeri daldım ve hana çıkan kalabalık merdivenlerden yukarı doğru savaşarak çıktım. İkinci katın yarısına geldiğimde, sıcak ve acımasız bir zonklama rune'un içinden geçip göğsümde ve kaburgalarımda yankılanarak beni tekrar dizlerimin üstüne çöktürmekle tehdit edince duraksıyorum.

Rhonin hâlâ orada, beni arkamdan tutup ayağa kalkmama yardım ediyor. "Yolu açın!" diye gür bir sesle bağırıyor.

Bu insanlar bir sebep için toplandı. Bir

gösteri için.

Ayrılmadıklarında, Rhonin önüme geçti ve müşterileri bez bebekler gibi kenara iterek ilerledi.

açık bir yol çizmek için onun boyutu.

Koridorda dururken Finn'in odasının hangisi olduğunu biliyorum. Kapı açık ve hancı eşiğin dışında bekliyor, elleri iki yanında yumruk olmuş, başını sallıyor. Odaya doğru acele ediyorum. Hancı beni durdurmaya çalışıyor ama onu kenara itiyorum.

Sonra donup kalıyorum, kapının çerçevesini kavrıyorum, ahşap yanmış ve yanmış, sanki biri içeri girmek için ateş büyüsü yapmaya çalışmış gibi.

Helena odanın ortasında, kan gölünün içinde oturmuş, Raina ve Finn'i tutmaktadır. Ağlarken, kanlı bir eli kardeşinin göğsünü, kalbinin hemen üzerini ovuşturuyor, sanki ona yeniden hayat verebilirmiş gibi, diğer kolu Raina'nın omuzlarına sarılmış, en iyi arkadaşının çökmüş bedenini göğsüne yaslıyor. Üçünün de yüzü solgun.

Helena bana ve kapı aralığında duran Rhonin'e bakıyor, gözleri geniş, uzak ve gözyaşlarıyla dolu. Tek söylediği "Onlara yardım et," oldu.

Rhonin aceleyle Helena'nın yanına gidiyor ve ben de Raina'nın yanına gidip onu Helena'dan alıp kollarıma alıyorum. Zihnimi kullanarak kapıyı çarpıyorum ve yatağı önüne kaydırıyorum.

Parmak uçlarımı Raina'nın boğazında gezdiriyorum, orada hâlâ hayat çırpınıyor, Loria'ya şükürler olsun. Şimdilik sadece bilinci yerinde değil. Ama Finn... O mide bulandırıcı gülümsemeyi boğazlarda da gördüm.

Birçok kez. Muhtemelen Raina sayesinde kısmen iyileşti, ancak sonu gelmediyse bile çok yakın.

Helena kendini toparlamaya çalışırken titreyerek, "Raina bıçaklandı," diyor. "Yan tarafından. Bayılmadan önce yarayı kanamayı durduracak kadar iyileştirmiş. Gavril kaçtı. Ve onun rünü... neredeyse yok oldu."

Bundan üç kelime çıkarıyorum. İyileşti. Gavril. Neredeyse. Raina'nın elbisesinin yırtık parçalarını dikkatlice kenara itiyorum. İzin bir kısmı duruyor ama sadece bir kısmı. İzi çevreleyen deri kızgın ve kırmızı, kabarcıklı ve sızıntılı.

Yandı.

Kollarım Raina'nın etrafında sıkılaşıyor. Onun çektiği acının bilgisinin bende yarattığı etkiyi, içimde kükreme isteği uyandıran öfkeyi zar zor zapt edebiliyorum. Gücüm odanın üzerinde kırılıyor, duvarlarda şimşek gibi çıtırdıyor.

Rhonin Helena'yı göğsüne doğru çekiyor ve gözlerindeki panik ve aciliyeti görüyorum. "Onları dışarı çıkarmalıyız. Beni dinliyor musun? Burada çok fazla insan var Alexus. Vexx ve Rooke'tan intikam almak istediğini biliyorum ama intikamını onların muhafızlarından almak masum hayatlar pahasına olacaktır."

İçimdeki ateşi soğutmak için düzensiz bir nefes alarak odaklanıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Nefretimi düşünmeliyim, ne kadar kör edici olsa da.

"Yakınlarda bir at arabanız var mı?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Evet, Emory'nin yanında. Ama sadece iki kişi taşıyor. En fazla üç.

Ahırdan çaldım."

Aşağıda bir gürültü var. Bağırışlar ve gümbür gümbür ayak sesleri. Nöbetçi geldi.

"Helena ve Finn'le ilgilenebilirsen," diyorum Rhonin'e, "Gözcülerin dikkatini dağıtıp Raina'yı eve götürebilirim."

Kaşları çatılıyor ve Helena bana bakıyor. Aynı anda "Nasıl?" diye sordular.

"Açıklayacak zamanım yok. Sadece bana güvenmenizi istiyorum. İkinizin de." Başımı balkon kapısına doğru salladım. "Arka sokakları kullandığınızdan ve arabadan kurtulduğunuzdan emin olun. Tor'a koydan girmek için elinizden geleni yapın. Devriyeler yoğun olacaktır. Şimdi gidin."

Rhonin başka bir şey söylemeden Finn'in cansız bedenini omzuna alıyor ve Helena onu balkona götürüyor. Bana dönüp bakıyorlar, endişeyle gözleri kararıyor.

"Onu koru Alexus," diyor Helena, hançerini almak için eteğini yukarı çekerken, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

O gecenin içinde kaybolmadan önce bir kez başımı sallıyorum. "Hayatım pahasına."

TOPLAYABILDIĞIM TÜM ENERJIYI ÇAĞIRIYORUM VE IÇINDE GEZINMESINE IZIN VERIYORUM.

Dışarıdaki karanlığı. Raina'ya bir güç şeridi gönderecek kadar yakaladım, onu uyandırmayı umuyordum. Uyandırabileceğimden emin değilim.

onun bilinci yerinde değilken yapmam gerekeni yapabilirim. Gerekirse denerim.

Neyse ki gözlerini kırpıştırarak açtı. Bir an için, belki de hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyorum. Belki de bu Gavril denen kişi runik büyüyü o kadar iyi bilmiyordu. Ama Raina'nın bakışları yüzümü gördüğünde genişliyor ve kollarımdan kurtulup çömeliyor.

Kapıya ilk vurulduğunda, topladığım gücün bir kısmını girişe elektrik vermek için kullanıyorum. Raina'nın dikkati sese doğru kayıyor, ama sonra bana bakıyor, gergin. Vahşi. Öldürmeye hazır.

Yatıştırıcı bir el uzatıp kalbimi rune'un içinden geçiriyorum ve Kadim Olanlar'a beni hâlâ hissedebilmesi için dua ediyorum. "Raina, bebeğim. Benim."

> Lütfen, Loria. Beni hatırlamasına izin ver. Beni tanımasına izin ver.

Ama rünün onun tarafı yok oldu. Geriye kalan tek şey zihnimin gözündeki parçalanmış iplikler.

Şöminenin yanına atılmış, kurumuş kanla kaplanmış bir hançere uzanıyor ve bakışlarındaki şiddetle bana doğru saplıyor. Bir uyarı. Ve bir işaret.

Koyu mavi gözleri soğuk. Orada tanıma görüyorum ama aynı zamanda kafa karışıklığı ve aşağılama da görüyorum. Artık onun için Alexus değilim. Bana baktığında kimi gördüğünü bilmiyorum ama ona güvenmiyor.

Bir omuzun kapıya çarpması gibi bir vuruş daha ve ardından bir çığlık.

Gücümü kullanamam. Zaten zayıflamış durumdayım ve buradan çıkmanın tek bir yolu var, o da her şeyimi vermemi gerektiriyor.

Aramızda bir tür birlik oluşturmayı umarak, "Gözcü burada," diye işaret ediyorum. "Gitmemiz gerekiyor. Çabucak."

Gözlerini kırpıştırıp kanlı odayı tarıyor, gözleri yaşlarla doluyor, sanki gecenin farkına yeni varmış gibi.

"Helena ve Finn Rhonin'le birlikte," diyorum ona. "Sadece sen ve ben varız. Seni onlara götürebilirim."

Ayağa kalkıp etrafımdan dolanmadan önce bir an balkona bakıyor, hançerini kaldırmış. Kanlı tarafını tutarak çıkışa doğru sendeleyerek ilerliyor.

Yavaşça ayağa kalktım ve onunla yüzleştim. Bu Raina'yı hatırlıyorum. Dünyaya karşı duran. Kendini ya da kendisine ait olanı koruması gerektiğini hissettiğinde ölümcül bir savaşçıya dönüşen. Benimle isteyerek gelmeyecek ama yine de buradan sağ salim çıkamayız, arkamda bir katliam ve doğruca Starworth Tor'a giden kanlı bir iz bırakmadan olmaz.

Ona başka seçenek bırakmamalıyım. Bir pound daha. Ve bir tane daha.

Raina balkonun kapısında durur. Dışarı çıkıyor ve yere doğru bakıyor. Dışarıda daha fazla muhafız olduğunu hissedemesem bile, geri döndüğünde yüzünde beliren ifadeden onların varlığını anlayabilirdim. Gözlerinde panik parıldıyor.

Büyümün her seferinde biraz daha kapıdan uzaklaşmasına izin veriyorum ve birkaç saniye içinde Nöbet'ten muhafızlar yatağa doğru itmeye başlıyor.

Raina'nın dikkati dağılmışken ona doğru atıldım, hançeri elinden aldım ve kolumu yumuşak bir hareketle beline doladım. Ellerini göğsüme bastırmış ve burun delikleri açılmış bir halde, bana ilk günlerimizden hatırladığım bir bakışla bakıyor.

"Sanırım seni tüm hayatım boyunca sevdim," diye fısıldıyorum. "Ve ikimiz de öldüğümüzde, seni hala seveceğim." Sözlerim doğru ama boğazımda cam kırıkları gibi hissediyorum. Nöbetçiler Finn'in odasına girmek için büyülerime karşı savaşırken ve diğerleri dış merdivenlerden çıkıp bizi iki taraftan köşeye sıkıştırırken, istese de istemese de büyülerimi yakınıma, Raina'yı da daha yakınıma topluyorum. "Bana güveniyor musun?" Ona soruyorum.

Başını inatla sallıyor ve yumruklarını göğsüme vuruyor ama ben kendimi tutuyorum. Her zaman da tutacağım.

"Denesen iyi olur," diyorum ona.

Başını örtmeden ve yapabildiğim en güçlü büyü patlamasını yere doğru göndermeden bir an önce yüzünde bir endişe parıltısı beliriyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Patlama balkonu yerle bir ediyor, sarsıntı şehrin içinde gürlüyor. Gücüm camları kırıyor ve düşerken tahta, parke taşı, çakıl ve toprak parçalarını havaya savuruyor

Sokağa doğru, sadece onu yaklaştırdığımda ortaya çıkan büyü dalgasına yakalanmak için, itme o kadar olağanüstü ki bizi yukarı doğru roketliyor, bizi karanlığa, tehlikeden uzağa fırlatıyor. Sadece ikimiz. Güvendeyiz.

Gökyüzüne.

OceanofPDF.com

37

RAINA

W Uçuyoruz.

Cadı Koleksiyoncusu'yla birlikteyim ve uçuyoruz.

Tuzlu gece havası saçlarımı ve elbisemi yırtıp kemiklerime korkunç bir ürperti gönderirken kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolayarak ona yapışıyorum. Bir isim veremesem de içimde korkunç bir yokluk hissediyorum.

Kayıp bir şey. Çalınan bir şey.

"Yanındayım," diyor Koleksiyoncu, büyüsünün bal ve sandal ağacı kokusu baskın geliyor. "Her zaman seninleyim." Diğer eli yanından uzanırken kolu beni sıkıca sarıyor, eli pençeye dönüşmüş, sanki bizi gece gökyüzünde ve şehrin üzerinde yükselten gücü tutuyormuş gibi.

Malorian Denizi'nin üzerinden yıldızlara doğru.

Nefeslerim titreyen dalgalar halinde geliyor, korku, inançsızlık ve dehşetle itiliyor. Gökyüzü her yerde, ama deniz de öyle,

Her biri sonsuz ve karanlık, her biri gümüş ışıkla parlıyor.

Koleksiyoncu bizi anakaraya doğru geri döndürdüğünde, sahile bir göz atıyorum. Deniz bu gece vahşi, beyaz tepeler ay ışığının altında altın kumlara ve kayalık uçurumlara çarpıyor. Starworth Tor'un beyaz taşı uzakta parlıyor. İnanılmaz derecede uzak görünüyor ama gittikçe yaklaşıyoruz. Sanırım gerçekten başaracağız.

Ama altımızdaki hava tekliyor ve serbest düşüşe geçiyoruz.

Koleksiyoncu kolunu suya doğru sarkıtır, eli hâlâ pençelidir. "Siktir, siktir, siktir, dayan!"

Denize doğru dalarken kollarımı ve kalçalarımı daha sıkı kavrıyorum, sonra hızla esen bir rüzgâr geri dönüp bizi tekrar yukarı taşıyor ve bir kez daha Tor'un sahiline doğru kavis çizdiriyor.

Yemin ederim ki Koleksiyoncu'nun kalp atışlarını içimde hissedebiliyorum, havada hissediyorum, sanki rüzgârın ve gecenin nabzı varmış gibi.

Kıyı şeridine yaklaştığımızda Koleksiyoncu "Biraz daha yaklaşın," diyor. "Neredeyse geldik."

Ama biz değiliz.

Çünkü havadaki güç tekrar tekliyor, sonra tamamen yok oluyor.

Ve dibe batıyoruz.

DARBE O KADAR SERT VE SOĞUK KI NEFESIM KESILIYOR.

Yüzeye çıktığımda ve nefes nefese kaldığımda bile karanlık ve yalnızlıktan başka bir şey yok. Koleksiyoncu hiçbir yerde değil.

Zihnimdeki uçurum kaynıyor, beni çağırıyor. Bu sefer teslim olmaktan başka çarem kalmayabilir. Çok zayıfım, su çok ağır, kıyı çok uzak. Elbisem bacaklarıma dolanıyor, yan tarafım ve göğsüm acıyla yanıyor. Su üstünde kalmak için elimden geleni yapsam da, tuzlu suda boğulsam da, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Birkaç metre ötede, Koleksiyoncu denizden fırlayıp gece havasını içine çekiyor. Beni fark ettiğinde, bana doğru yüzüyor.

"Tekrar tutunmana ihtiyacım var." Alt dudağım soğuktan titrerken bana yaklaşıyor ve kolunu belime doluyor. "Raina. Bana tutun."

Sözlerindeki talep tanıdık geliyor. O kadar tanıdık ki içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doluyorum.

Su dalgalanıyor, sanki gücü onu karıştırıyormuş gibi, ama o bir yükseliş emri vermeden önce, bir dalga üzerimize çarpıyor, bizi altına çekiyor, ayırıyor.

Denizin altında, Koleksiyoncu bana tutunuyor, suyun yüzeyine doğru yüzerken kolunu omuzlarıma doluyor. Başka bir dalga çarpıp bizi aşağı, aşağı, aşağı bastırmadan önce zar zor başarıyoruz.

Batıyorum. Çok yorgunum, çok güçsüzüm, kaslarım yanıyor. Yüzmek istiyorum - kıyıyı hayal edebiliyorum - ama artık mücadele edemiyorum. Suya gömülüyorum.

Koleksiyoncu bana doğru dalıyor. Etrafı soluk ışık küreleriyle çevrili. Ama benim uçurumum bekliyor, denizden daha derin bir karanlık, sadece teslim olursam güvenlik vaadiyle çalkalanıyor.

Ayaklarımın altındaki kumsalı, yumuşak kumu ve Starworth Tor'da bulduğum rahatlığı düşünerek bilincimi o ürkütücü uçuruma doğru çeviriyorum, her ne kadar bir ateş rüyası gibi gerçek dışı gelse de. Ve sonunda -sonunda- kendimi düşmeye bırakıyorum.

Tam da Cadı Koleksiyoncusu bana

ulaşırken. Ve elimi tutuyor.

OceanofPDF.com

38

ALEXUS

Fya da birkaç dakika, sanırım öldük.

Ben ve Raina dışında hiçbir şey yok. Su yok. Ne de Karanlık. Hava bile yok.

Tuhaf ve rahatlatıcı, en cesur ışığın olduğu bir yerde asılı kaldık. Zamanın yaratılmamış gibi göründüğü bir yer. Var olmadığı bir yer.

Raina önümde öyle huzurlu duruyor ki, sanki ağırlıksız ve uyuyor gibi. İpeksi, siyah saçları başının üzerinde dalgalanıyor, gri elbisesinin eteği hâlâ Malorian Denizi'nin derinliklerindeymişiz gibi uçuşuyor.

Elini elime alıp, onu kendime çektim. Sanki suyun içinden kollarıma doğru hareket ediyor. Tam burada, zamanın unuttuğu bu yerde kalmak istiyorum, uyanabileceği ve beni tanıyabileceği bir yerde.

Kalbim bunun aptalca bir umut olduğunu fısıldıyor. Neler yapıldığını gördüm. Neler kaybedildiğini. Biliyorum ki bana bir daha baktığında, bu sevgi ya da nezaketle olmayacak.

ya da tutku. Bu son iki ay onun için sanki hiç yaşanmamış gibi.

Ama benim için.

Ağrılı kalp atışları arasındaki boşlukta, ışıktan koparılıp karanlığa geri fırlatılıyoruz. Sanki aydınlık yer bizi tükürmüş gibi soğuk suya çarpıyoruz.

Deniz bizi yutup tekrar dibe çekerken, Raina'yı kollarımda tutuyor ve okyanusun ağırlığına karşı yüzeye doğru yüzüyorum. Gece havası yüzüme çarptığı anda, alçaktan yükselen bir dalga bizi yakındaki kıyıya doğru itiyor.

Starworth Tor daha önce çok uzaktaydı, yüzmek için imkansız bir mesafeydi. Şimdi koya o kadar yakınız ki, Zahira'nın geceleri genellikle oturduğu fener ışıkları açıkça görülebiliyor.

Ayaklarım hızla kumla buluşuyor ve Kadimlerin kutsamasıyla Raina'yı kudretli Malorian'dan alıp kıyıda dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sürünen dalgalar arkamızda yuvarlanırken, köpüklü tepeleri kumsalda ölürken, Raina'yı yere yatırıp toplayabildiğim tüm yıldız ışıklarını çağırıyorum, ki bu sadece birkaç tane. Dikkatli bir şekilde onu yaralanmamış tarafına çeviriyorum ve öksürüp kuma sıçrarken sırtını ovuyorum.

Ona yaslanarak alnımı omzuna bastırıyorum ve nefes almaya çalışıyorum. En azından o burada. En azından hayatta. Thamaos, prens ve belki de Vexx bile onu istiyor.

ceza, eminim. Ama tanrılar adına, onu alamayacaklar.

Sesler duyuyorum. Yumuşak kahkahalar.

"Zahira!" Sesim gecenin içinde tuz ve sudan yanmış, yırtık pırtık bir şey. Başımı kaldırıyorum. "Yazmin!"

Bir süre sonra, koyağın gölgeli kıvrımından belirirler, içlerinden birinin elinde bir meşale vardır. Siluetleri ilk başta belirsizlikle hareket ediyor, tereddütle yürüyor, dikkatli davranıyorlar.

Ama sonra kaçıyorlar.

Üç tane var. Zahira, Yaz, ve... Nephele.

"Loria adına ne?" Zahira yanıma yığılırken ağlıyor. Nephele kız kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve elindeki meşaleyi kuma saplıyor.

"Raina!" Raina'nın ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyor ve bana bakıyor. "Ne oldu?"

Yaz da dizlerinin üzerine çöküyor ve hemen Raina ile benim yaralarımı tarıyor. Elini yanağıma bastırdı. "Alexus? İkiniz de iyi misiniz?"

Cevap veremiyorum. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve Raina bana nefret dolu bakışlarla kalbimi delip geçen bir bakış atarken başımı sallıyorum.

Yan tarafını tutarak göğsümü itiyor ve altımdan koya doğru kaçıyor, nefes nefese, pençeleriyle

Sanki varlığım bir zehirmiş gibi kumda debelenip ayağa kalkmaya çalışıyor.

Nephele destek için bir kolunu beline dolayarak yanına koşarken tüm gözler onun sırtında. "Raina, ne oldu? Ne oldu?"

Çok az ışık var; sadece ay, benim birkaç yıldız ışığım ve titreyen meşale. Ama Raina'nın ne işaret ettiğini görmek için yeterli. "Beni ondan uzaklaştır. Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Finn'i bulmam gerek!"

"Sadece git, Nephele," diye bağırıyorum, ellerimi ıslak kumun içine sokarak. "Sadece onun istediğini yap. Yakında anlayacaksın."

Arkadaşım tereddütlü. Endişelendiğini görüyorum. Ama benim ısrarım üzerine koyağın gölgelerine girip ana eve doğru gözden kayboluyorlar. Yemin ederim, sanki Raina Bloodgood atan kalbimi söküp yanında taşıyormuş gibi hissediyorum.

Zahira omzumu sıkıyor, gözleri hüzünle parlıyor, ağzının kenarları çökmüş. "Alexus. Benimle konuşmana ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyorum ve sırılsıklam ceketimi yırtıp yere atıyorum ve zihnimi yeniden yönlendiriyorum çünkü başka seçeneğim yok. "Yapacağım," diye söz veriyorum ona, yüzümden damlayan suları ve gözyaşlarımı siliyorum. "Ama önce Helena ve Rhonin'i bulmalıyız."

İsimlerini söyler söylemez Zahira önüme bakıyor ve yüzü daha da düşüyor. Döndüğümde Rhonin ve

Helena, Finn'in cansız bedeni Rhonin'in omzuna asılı halde, koyun doğu tarafındaki kayalıkların etrafında yürüyor.

"Tanrılarım," diyor Zahira, ağzını kapatarak.

Ve arkadaşlarımla buluşmaya gidiyorum.

YENI BIR GÜN DOĞUYOR VE BEN ONU KARŞILAMAK IÇIN ORADAYIM.

Callan sahilde dolaşıyor ve sabahın ilk ışıkları altında kumda yanıma oturuyor. Bana dumanı tüten bir fincan Yaz çayı uzatıyorlar. "Rhonin sonunda Keth ve Jaega'nın ana kapıdaki nöbetini devralmasına izin verdi. Artık senin yerine benim devralmama izin vermelisin. Duvardaki muhafızlar sorunsuz bir şekilde vardiya değiştirdi. Rooke ve Vexx dün gece nereye gittiğini bilselerdi buraya çoktan bir lejyon gönderirlerdi. Ama göndermediler. Her şeyi göremiyorlar. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Her şeyi görmüyorlar. Ama prensin bayrağında bir gözü olmasının bir sebebi var. Crux'u düşünüyorum, o lanet olası boncuk gözlü kuşu ve gökyüzüne bakıyorum. Onu ben mi öldürdüm? Yoksa dışarıda bizi mi arıyor?

"Dinlenemiyorum. Zihnim bana izin vermiyor." Çayı kumun üzerine bırakıyorum ve birkaç metre ötede dalgalar kırılırken okyanusun üzerinde güneşin doğuşunu izliyorum. İki elimi yüzüme sürüp kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bütün gece Rooke ve Vexx'i bulmayı düşündüm. Ne yapacağımı. Şehre geri dönmemek için her şeyimi verdim. Hâlâ da öyle."

"Yapmadığına sevindim." Callan dirseğiyle beni dürtüyor. "Sana ihtiyacımız var. Ve ne kadar öfke barındırırsan barındır, dün gece tüm Northland Watch'la tek başına savaşamayacak kadar bitkin düşmüştün."

Ligler. İçimde öfke fersahları var.

Gözlerimi kısarak parıldayan suya bakıyorum ve düşüncelerimi zihnimi meşgul eden en önemli soruya yeniden odaklıyorum. "O nasıl?"

"İyileşiyor. Dün gece yan tarafını onarmayı bitirdi ve yanık da oldukça temiz. Termal havuz dediğiniz gibi yardımcı oldu. Onu deniz fenerine götürmek için biraz ikna etmek gerekti ve eminim anılarından dolayı oradayken tedirgindi. Ama yine de bir saatten fazla ıslandı."

Bir gecede her şey nasıl da değişti.

"Ya Finn?" Göğsüm sıkışıyor, ama onun için üzüldüğümden değil. Onu Bitter Barrel'a götürdü. Üçü de ölebilirdi.

"O hâlâ bizimle," diyor Callan, "Raina Bloodgood'un mucizesi sayesinde. Gerçi henüz uyanmadı. Ne zaman uyanacağından emin değilim. Büyüsü yarayı kapattı ama zaten çok fazla kan kaybetmişti. Zaman gösterecek."

"Yaşadığı için mutlu olmalıyım," diyorum, sesim duygudan yoksun. "Ama ben o kadar iyi bir adam değilim. Runik bağın zarar görmesinin Raina için ne anlama geldiğini biliyorum. Benimle tanışmadan önce istediği şeyi isteyecek. Ve bu da o."

"O kadar emin olma." Callan örgülü saçlarını omzunun üzerinden itiyor ve yatıştırıcı bir eli sırtıma bastırıyor. "Seni hâlâ hatırlıyor, Alexus."

"Biliyorum. Ama şu anda gördüğü adam Cadı Koleksiyoncusu.
Nefret ettiği bir adam."

Callan'ın yüzünde acıma ifadesi belirir. "Sadece şok ve kafa karışıklığıyla mücadele ediyor. Eski acısını ve nefretini şu anda zihninde var olan ikinizin görüntüleriyle uzlaştırmakta zorlanıyor. Ormanda geçirdiğiniz zaman. Son haftalardaki konuşmalarınız. Samimiyetiniz."

"Ne hissettiğini biliyorum." Bileğimi uzatarak oradaki eski yara izini gösteriyorum, Fleurie'nin yüzü zihnimde yanıp sönüyor. "Bunu daha önce de yaşadım, sadece o bağ her iki taraftan da tamamen kopmuştu. Birbirimize yabancı olduk ama yabancı olmak düşman olarak görülmekten daha iyidir. Sanki bu son iki ay tamamen geri alınmış gibi."

Callan iç geçirir. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama belki de anılar size engel değil yardımcı olur. İkinizin ne kadar yol kat ettiğinizi hatırlatır."

"Şimdiye kadar yapmadılar." Ellerimi kenetliyorum ve boğazımdaki daralmayı yutuyorum. "Onu hâlâ hissedebiliyorum. Rününden geriye kalan çok az şey, duygularının bir damlasını hissetmeme yetiyor. Beni istiyor ama benden nefret ettiği kadar değil." İçimi bir hastalık dalgası kaplıyor, göğsüm bir kaşıkla oyulmuş gibi ağrıyor. "Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum

bununla. Bunun için dünyayı yıkmak istiyorum. O gitmiş gibi hissediyorum. Sanki ölmüş gibi. Sadece hayaleti bana musallat olmak için hala burada."

Callan fincanın içindeki çayı karıştırarak dibine çöken yapraklara bakıyor. "Biliyor musun, eşim birkaç yıl önce vefat ettiğinde, bunun her şeyin sonu olduğunu düşünmüştüm. O kadar uzun süredir birlikteydik ki benim için başka biri olmadığından emindim. Ama vardı ve şimdi o Winterhold'da oğlumuzla birlikte ve ben de buradayım, bu dünyayı onlar için daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorum. Bu üçü için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Anlıyorum."

Callan'a karımı ve çocuğumu çok uzun zaman önce kaybettiğimi söylemiyorum. Ya da o zamandan beri kalbimin boş bir manzara olduğunu. En azından yakın zamana kadar.

Beni tekrar dürtüklüyorlar ve ben de başımı kaldırıp ela gözleriyle buluşuyorum. "Bu tür bir sevgi, dağları çıplak ellerinle yıkmak istemene neden olan türden bir sevgi, evrendeki en güçlü kuvvettir. O yüzden şu anda her şey kaybolmuş gibi gelse de Raina'nın gitmediğini ve hayalet olmadığını unutmayın. O hala burada. Onun için savaşmakta sorun yok. Ona nasıl hissettiğinizi söylemek. Ona ne kadar değer verdiğinizi hatırlatın. Daha azını beklemezdim. Ve bahse girerim ki dün geceki olaylardan önce ona sormuş olsaydınız, o da size daha azını beklemediğini söylerdi."

"Ondan vazgeçeceğimi hiç söylemedim." Arkadaşıma bir bakış attım. "Tekrar söylüyorum, ben o kadar iyi bir adam değilim. Winterhold'da, Finn'in hayatta olduğunu öğrendiğinde iyi olmaya çalıştım. Eğer istediği buysa gitmesine izin vermeye hazırdım. Ama uzak durabilir miydim bilmiyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Onun için savaşacak zamanım olacağını biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Bu iş bitene kadar bunu yapacağımı düşünmemiştim. Raina'nın bu yolculuğa devam etmeye karar vereceğini düşünmemiştim, hem de benimle birlikte.

Callan dürüstçe, "Birkaç nedenden ötürü Yazlık Diyar konusunda hâlâ kararsız," diye yanıtlıyor. "Kısa bir süre içinde çözmesi gereken pek çok çelişkili düşüncesi oldu. Ama Raina gibi bir kadın, kendisine ihtiyaç duyan bir savaştan kaçmaz. Terrowin'in gemisinde olacak. Tabii hâlâ ona ulaşabilirsek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Endişe bu."

Sonraki bir saat boyunca, Raina'nın deniz fenerindeki yokluğunu görmezden gelmeye çalışarak ve bunu başaramayarak temizlik yaptım ve kıyafetlerimi değiştirdim. Bazı eşyaları hâlâ burada. Bornozu yatağın üzerinde bir kenara atılmış. Çantası hâlâ yerde duruyor. Okuduğu kitap masanın üzerinde, kapalı, harflerim onun yerini işaretlemek için kullanılmış. Ve kolyesi -altın zincir ve tek inci- geride kaldı.

Bornozunu ellerime alıp yüzüme bastırıyorum, lavanta ve yasemin kokusunu içime çekiyorum. Onun için savaşıyorum. Sanki kalbim bana başka bir seçenek sunacakmış gibi.

Ana eve döndüğümde Callan herkesi yemek salonunda bir toplantı için toplamıştı. Zahira ve Yaz sıcak ekmekler ve meyvelerden oluşan basit bir kahvaltı hazırlıyorlar ve diğerleri tabaklarını hazırlasa da, yemek düşüncesini midem kaldırmıyor.

Rhonin ve Helena buradalar, gözleri yorgunluktan gölgelenmiş, Keth ve Jaega da kısa süre sonra odaya girecekler. Joran soluma, Nephele ise sağıma oturuyor. Raina'ya dönmeden önce birkaç dakikalığına beni kontrol etmeye geldiği dün geceden beri onu görmemiştim. O da yorgun görünüyor. Endişeli. Gözlerinin altındaki deri morarmış görünüyor; kalkanı korumanın, Colden'ı ve beni düşünmenin ve şimdi tüm bunların yarattığı gerginlik gözle görülür bir şekilde etkisini gösteriyor.

Joran küçük bir tabağı yemekle doldurur ve bir bardak meyve suyu doldurur, sonra gümüş gözlerini Nephele'ye dikerek masanın diğer tarafına kaydırır. "Ye. Gücüne ihtiyacın var."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu yolculuk başladığından beri ilk kez onunla tartışmıyor. Bunun yerine, bana dönmeden önce bir ateşkes gibi hissettiren eğik bir baş hareketiyle ikramı kabul ediyor.

"Mari, Raina ve Finn ile birlikte." Elimi sıkıyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor, gözleri kan çanağı. Konuştuğunda sesi titriyor. "Bunun için Rooke'un kellesini istiyorum, o hainin."

"Ben de Vexx'in ve Gavril'inkini istiyorum." Helena çatalını bir elmaya sapladı. "Tabii adı buysa."

"Ben de aynısını istiyorum," diyorum onlara, Nephele'nin yanağındaki öfkeli gözyaşını silerken. "Ama intikamımız için Zahira ve Yaz'ın güvenliğini ve masum Kuzeylandlıların güvenliğini riske atamayız, bu da Malgros'ta daha fazla kalamayacağımız anlamına geliyor." Herkes hareketsiz ve dikkatli. "Dün gece burada gösteriyi Vexx'in yönettiği ve standart Doğulu protokolünü izleyeceği açıktı."

"Hangisi?" Callan benimle Rhonin'in arasına bakarak söylüyor.

Rhonin'i işaret ediyorum.

"Doğuluların askeri pratiği önce gözlem yapmaktır," diyor. "Sonra en iyi nasıl saldıracaklarına karar verirler. Kendi avantajlarına olacağından emin oldukları saldırılar tercih ettikleri yöntemdir. Sürpriz unsuru. Eğer durum ve coğrafya izin veriyorsa, bu onların birincil yöntemidir."

"Böylece dün geceki yemekte," diyor Hel. "Alexus'un nerede saklandığını bilmiyorlardı ama onu Brear Hall'a nasıl çekeceklerini çok iyi biliyorlardı. Bir şey bekliyordu ama başka bir şey buldu."

Zahira bana bakarak, "Muhtemelen bu yüzden yemek kasabada dedikoduya dönüştü ve normalde bu tür sosyal çevrelerde bulunmayan Terrowin bu yüzden davet edildi," diye araya girdi. "Soru sormaya geldiğinizde bunu duyacağınızı umarak."

Beklemediğim bir tuzak. Çünkü görebildiğim tek şey intikamdı.

"Peki şimdi ne yapacaklar?" Callan soruyor. "Şehri mi tarayacaklar?"

"Hayır," diye yanıtlar Rhonin. "Bu planlarını cesurca açıklamak olur ve çok fazla insan gücü ve zaman gerektirir. Durumu kontrol altında tutmak için çalışacaklar. Biz -düşman- ayrılmaya çalıştığımız ve onlar da zaten şehrin kapılarını tuttukları için, yapmış olabileceğimiz herhangi bir ulaşım planına müdahale edecekler. Gözcü filosu Terrowin'in gemisini karaya ulaşmadan önce ele geçirecek. Denize açılması planlanan diğer gemiler de biz bulunana kadar limanda dondurulacak."

"Ve büyük olasılıkla kaynaklarını burada da kullanacaklar," diye ekliyorum. "Burası Cadı Yürüyenlerin ülkesi. Muhtemelen bir noktada kıyı boyunca bir perde kaldıracaklar ve bizi bulmalarına yardımcı olabilecek yetenekli cadılar varsa, onları göreve alacaklar."

"Siktir." Keth çatalını bir kenara bırakıp tabağını itti. "Dün geceki felaket yüzünden, eğer bu aradan çıkmak istiyorsak, tüm Northland Watch'a, filolarına ve bir cadı şehrine karşı biz varız."

Bana atmakta sonuna kadar haklı olduğu suçluluk duygusunun yumruğunu hissediyorum. "Neden o piçleri öldürmedin?" diye soruyor.

"Onları öldürür müydün?" Jaega soruyor, sesi cam gibi pürüzsüz. Keth ona bakıyor. "Nerede olduğumu ve tehlikede olduğumu bilen tek kişi onlar olsaydı," diyor Jaega, "onları öldürür müydün?"

Odaya sessizlik çöktü.

"Ne olursa olsun," diyor Rhonin, sesi alçak, "Alexus Vexx'i bizimle birlikte sürüklemeye çalıştı ama onu bırakmak zorunda kaldık. Alexus'un yaşadığı şey..." Bana bakıyor, gözleri empatiyle dolu. "Başka yolu yoktu. Kaçmak zorundaydık."

"Peki şimdi ne olacak?" Nephele usulca söylüyor. "Ne yapacağız? Yazlık Diyar'a bu şekilde gidemeyiz."

Derin bir nefes alıyorum, zihnim çalışıyor. "Hayır, Yazlık Diyar'a bu şekilde gidemeyiz. Ama ben gidebilirim. Nephele, sen, Zahira ve Callan herkesi bu gece Starworth Tor'un kapısından Malgros'tan çıkarabilirsiniz. Duvarın bu ucuna daha fazla muhafız gönderirlerse başka bir kalkan yapısı gerekebilir. Ama artık farklı seyahat yöntemlerim var. Gözcülerin dikkatini dağıtıp Itunnan'a doğru yola çıkacağım ama sadece kendimi taşıyabilirim."

Zahira elindeki meyve suyu bardağını sertçe masaya bırakıyor, yüzünde sinirli bir inançsızlık ifadesi var. "Malorian'ın üzerinden gökyüzüne atlayarak mı? O altın kıyılara ulaşamadan yorulup boğulacaksın. Buna kalkışmana izin vereceğimi sanıyorsan aptalsın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Seni seviyorum ama iznine ihtiyacım yok dostum."

Ağzını açar ama cevap veremeden Joran konuşur. "Bana akşama kadar süre ver."

Hepimiz ona bakıyoruz.

Nephele alay eder. "Eğer bu duruma gerçekten yardımcı olabilirsen seni dudaklarından öpeceğim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Geri kalanımızın yapamayacağı neyi yapabilirsin ki?"

Çapkın bir gülümsemeyle katlanmış keten peçetesinin köşesini baş ve işaret parmakları arasında ovuşturuyor ve bana dönmeden önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tutuyor. "Ben bir su cadısıyım. Malorian Denizi'ne erişimim var. Bırak da oynayayım." Öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Gece karanlığı ve biraz güven. Tek ihtiyacım olan bu. Ama şunu bil ki, hayır desen bile bunu yine de yapacağım. Birkaç gün içinde Itunnan'da olmak istiyorum, bir Malgros ya da Queziran hapishane hücresinde değil. Ayrıca, ne kralım ne de lordum var, hele ki sen hiç yoksun. Şüpheden yararlanmak istemem nezaketimin sınırlarını aşıyor."

Nephele sertleşir. "Joran, eğer seni yakalarlarsa..."

Gözlerini ona doğru kaydırıyor. "Yapmayacaklar."

"Bu... akılsızca görünüyor," diye araya giriyor Rhonin, gergin bir şekilde masaya vurarak. "Kusura bakma Joran ama Starworth Tor'un ön kapısına kadar tek başına bir gemiyle limandan geçebileceğini sanmıyorum. Yapabilsen bile, Yazlık Ülke sularına girmek için Kuzey Ülkesi filosunu geçmemiz gerekecek. Ve bunu başarsanız bile, Terrowin ve mürettebat olmadan, o sınırları geçtikten sonra ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bu da başımıza büyük bir bela açmak demek. Dayanamayacağımız bir fırtına."

Joran masanın üzerinden genç arkadaşıma bakıyor. "Ben fırtınayım. Eğer birinin korkması gereken bir şey varsa, o da Gözcü'dür." Bana dönüyor, belli ki izin değil, anlaşma istiyor. "Karşılığında tek istediğim, bundan sonra bana tek bir iyilik borçlu olman. Eğer başarırsam."

"İyilik nedir?" Şüphelenerek sordum.

Omuz silkiyor. "Henüz emin değilim. Çok büyük bir şey değil. Belki Winterhold'a döndüğümüzde daha iyi yaşam alanları olabilir. Son uzun süredir evim... biraz sıkışıktı."

"Daha iyi yaşam alanları. Anlaştık." Bunu kabul ediyorum çünkü içgüdülerim bana bir kez olsun ona güvenmem gerektiğini söylüyor. "Eğer başarırsan," diye ekliyorum. "Eğer yakalanırsan-"

"Nerede olduğunu öğrenmelerine izin vermeden önce öleceğim." Bu sözleri bana söylemiyor. Nephele'ye söylüyor. Bir söz. Ve yardım edemem ama onları kastettiğine inanıyorum.

Diğer seçeneklerimizin ne olduğunu da bilmiyorum. Her ne kadar Gözcü'nün karargâhına saldırmak istesem de, Doğu Prensi'nin beni ve Raina'yı istediğini unutmamalıyım. İkimizi de ele geçirmesine izin verme riskini göze alamam.

Herkes, özellikle de Callan, Nephele ve Helena bana yine büyük bir hata yapıyormuşum gibi bakarken, "O halde akşam oluyor," diyorum. Çünkü bu Raina'yı bu yolculuğa devam etmek ya da Finn'le geride kalmak konusunda karar vermeye zorlayacak. Bugün. Onu terk edeceğini düşünemiyorum, ben de onu terk etmeyi düşünemiyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor.

Joran masadan kalkıyor. "Toparlanın ve hazır olun. Üç gün içinde Yazlık Diyar'da olacağız."

OceanofPDF.com

39

RAINA

I Seni hayatım boyunca sevdiğimi düşünüyorum. Ve ikimiz de öldüğümüzde, seni hala seveceğim.

Finn'in yanına uzanıp elini tutarken bile bu sözler kafamın içinde tekrarlanmaya devam ediyor. Onunla ilgili her şey rahat ve doğru hissettiriyor, Cadı Koleksiyoncusu'nu düşündüğüm zamanlar hariç. O zaman kafamdaki her şey tanınmaz bir karmaşaya dönüşüyor.

Finn'in boğazında çığlık atan ve Yaz'ın merhemiyle parlayan kırmızı yara izine bakıyorum, sonra gözlerini açmasını dileyerek hâlâ solgun dudaklarına bakıyorum. Düşüncelerimi ona odaklamaya çalışıyorum.

Ama o kelimeler.

Sabahtan beri böyle, sanırım hayatım boyunca seni sevdim, dinlenmeye çalışırken beni uyandırıyor, düşünmeye çalışırken dikkatimi dağıtıyor. Bir an, Koleksiyoncu'nun bana bakıp beni sevdiğini söylediği anı ağlamak istememe neden oluyor. Onu bulup öpmek ve ona sarılmak istiyorum, ne kadar akıl almaz görünse de. Bir sonraki

O anda her türlü şefkat duygusu büyük bir öfkeyle bastırılıyor ve kendimi Koleksiyon Günü'nde hissettiğim gibi hissediyorum, hançerimi kalbine saplayabilmeyi diliyorum.

Ona karşı hissettiğim tüketen soğukluğa rağmen, aynı zamanda o vahşi ve amansız tutkuyu da hatırlıyorum. Nephele ve Hel, Koleksiyoncu'yla ilgili hayal bile edilemeyecek anılarımın gerçekten yaşandığına dair beni temin etseler de, sanki sadece rüyaymışlar gibi geliyor. Frostwater Ormanı'nda onunla birlikte olmak. Winterhold'da çıplak bedenimdeki sert elleri. Çadırındaki tüm o geceler, bacaklarımın arasında hareket ederken gözleri benimkilere kilitlenmiş, nefes alamayana kadar beni beceriyordu. Burada, Starworth Tor'da geçirdiğimiz onca an.

Rüyalar. Hepsini. Gerçek dışı.

Ancak benim nefretim güçlü ve gerçek, tutunacak bir şey gibi geliyor.

Sol göğsümün üzerindeki yeni yara izine dokunuyorum, orada yaşayan hayali ağrıdan irkiliyorum. Bu nasıl bir işkence? Birini aynı anda hem arzulamak hem de ondan bu kadar nefret etmek? Ne zalimlik?

Yataktan sürünerek çıkıyorum ve ciğerimi zar zor sıyıran bıçak yüzünden kaburgalarım hâlâ ağrıyor. Rahat bir bornoz giyip ayaklarımı terliklerin içine sokarken Gavril'in yarı kavrulmuş yüzü aklıma geliyor. O büyücüyü son kez görmediğime dair bir his var içimde, ama bunu kafamdan atıyorum. Onun saldırısının içimde daha fazla korku yaratmasına izin vermeyeceğim.

Mari, Finn'in yattığı taraftaki sandalyesinden başını kaldırıp kestane rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Nereye gidiyorsunuz, Bayan Bloodgood?"

Son bir saattir bizimle birlikte oturup revir bakımıyla ilgili bir kitap okuyor ve ben Finn'in yanında yatarken sürekli bana bakıyor. Nephele bana bu sabah yapılan toplantıdan bahsettikten sonra, kalan eşyalarımı almak için deniz fenerine gitti ve yokluğunda bana ve Finn'e bakması için Mari'yi görevlendirdi. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı ama dönmedi ve Mari'nin dikkatli gözleri altından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Kapıya doğru ilerlerken alt katı işaret ediyorum. Ardından pencereyi işaret ediyorum ve ellerimi yüzüme doğru çırparak derin, abartılı bir nefes alıyorum.

"Herkes eşyalarını topluyor ve atları hazırlıyor," diyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde. "Hızlı bir çıkış için onlara ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı."

Demek istediğim hiç de bu değildi. Kaşlarımı çatarak Zahira'nın omuz çantasını aldım ve içine büyü kabımı, hançerimi, okuduğum lanetlerle ilgili kitapları ve bir plaj battaniyesi koydum. Suları kontrol etmem gerekiyor ama biraz temiz hava ve yalnız kalmak da istiyorum. Neyse ki Mari ben kapıdan çıkarken itiraz etmiyor.

Merdivenlerin başında Hel'e rastladım. "Ben de seni görmeye geliyordum."

"Sahilde olmak için havaya ihtiyacım var," diye imzalıyorum. "Mari Finn'le birlikte.

Nephele..." Yüzümü buruşturup omuz silkiyorum.

Hel'in ağzının bir tarafı kıvrılıyor. "Deniz fenerinde Alexus'un yatağında sızmış durumda. Sanırım hepimizin uyumaya ihtiyacı var." Başını merdivenlere doğru salladı. "Sen git. Ben Finn'in yanında yatarım. Zahira ve Yaz arşivlere ve Gözcülerin hareketlerini kontrol etmeye gittiler. Eğer bir şey duyarsam gelip seni bulacağım." Bir anda, kahverengi gözleri tutamadığı gözyaşlarıyla parladı. "Seni seviyorum Raina. Hem de çok."

Dün geceden beri bunu bana birkaç kez söyledi. Beni ve Finn'i terk ettiği için kendini suçlu hissediyor ama büyük ihtimalle kalsaydı o da incinecekti. Gavril onu gönderdiğinde sadece işini kolaylaştırıyordu. Bunu bilemezdi. Ona bunu anlatmaya çalıştım ama suçluluk duygusunun gerçeği yalana dönüştürme gibi bir huyu var, bunu çok iyi biliyorum.

Ben de seni seviyorum işareti yapıyorum ve kolumu boynuna dolayarak alnından öpüyorum. Kollarını belime doluyor ve başını göğsüme bastırarak sıkıca sarılıyor.

Geri çekildiğinde gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Pekala, şimdi gerçekten gidebilirsin," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, beni gülümsetiyor ve birkaç dakika içinde verandadan geçip kaldırım taşı merdivenlerden koya iniyorum, deniz kenarında kestirmeye niyetliyim.

Gökyüzüne bir bakış attım ve Kollektör'ün dün gece bizi şehrin üzerinden nasıl uçurduğunu hatırladım.

Sonunda uçurumuma teslim oldum ve bu bizi boğulmaktan kurtardı. Nasıl oldu bilmiyorum. Çoğunda uyanık değildim. Bu garip olaydan henüz Nephele'ye bahsetmedim ve Koleksiyoncu'nun da bahsettiğini sanmıyorum, eğer ne olduğunu fark ettiyse bile. Fark etseydi kız kardeşim şimdiye kadar bir şeyler söylerdi. Her ne olduysa -her ne ise- artık ondan o kadar korkmuyorum.

Öğle güneşinin altında sahile adımımı atarken serin bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor ve önlüğümle bornozumu vücuduma yapıştırıyor. Duruyorum ve elimde taşıdığım terliklerimi çıkarıyorum. Kumun sıcaklığı çok az, ama ayaklarımın altında iyi hissettiriyor ve uzaktan tanıdık geliyor, öyle ki zihnimin gerilerinde bir yerlerde yeni bir anı yükseliyor, sanki yıllarca unutulmuş zamanın altından gevşemiş gibi, milyarlarca kum tanesinin altına gömülmüş bir şey gibi. Mavi gözlü yakışıklı bir adamla sahilde kumdan kale yapan küçük bir kız.

Ben ve babam.

Bu canlı görüntüyle sarsılarak duraklıyor, çantamı ve ayakkabılarımı bırakıyorum. Rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden geriye doğru sıyırıp doğuya doğru bakıyorum, sahilde oynayan bir baba ve kızı görür gibi o anıyı arıyorum.

Onun yerine, Koleksiyoncu'nun birkaç metre ötede oturduğunu, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayadığını ve o zümrüt gibi parlak gözleriyle beni izlediğini gördüm. Onu görmekten kurtulduğumu sanmıştım. Kız kardeşimle deniz fenerinde olacağını düşünmüştüm.

Ayağa kalkıyor ve keten pantolonundaki kumları fırçalıyor. Rüzgâr açık renkli pantolonunu ve tuniğini kaslı vücuduna doğru savuruyor. Onu daha önce böyle giyinmiş gördüğümü hatırlamıyorum. Doğrusu, onun Mannus'un sırtında, siyahlara bürünmüş, o ağır kukuletası başını örtmüş, karanlık bir şövalye gibi vadimize at sürerkenki görüntüleri gözümün önüne geliyor. Daha da kötüsü, geçmişinden görüntüler görüyorum. Un Drallag. Ghent'li Alexi. Kral Gherahn için çalışan bir katil. Sadece aramızdaki bağ ve paylaştığımız rüyalar ve kâbuslar sayesinde var olan görüntüler.

Rüya gibi anıların her soğuk parıltısında, böyle bir adamı bu kadar derinden önemsememe nasıl izin verdiğimi daha fazla merak ediyorum, sanki zihnim bana onun özünde gerçekte kim olduğunu ve ondan nefret etmem gerektiğini hatırlatmaya çalışıyor. Üç yüz yirmi küsur yıl boyunca o kadar çok hayatı mahvetti ki. Kurtardığından çok daha fazlasını.

Ama sonra bana doğru yürüdü. Yalınayak, elleri ceplerinde, simsiyah saçları rüzgârda savrulmuş, çene çizgisi yeni sakalıyla gölgelenmiş. Ve o kıyafetlerin altında nasıl göründüğünü bildiğimi hatırladım. Nasıl hissettiğini. Tadının neye benzediğini. Ve görmek istemesem de içinde iyilik olduğunu biliyorum.

Kalbim çarpıyor ve kanım ısınıyor, o kadar çok başka duyguyla karışıyor ki ne yapacağımı bilemiyorum ama orada öylece durmuş, donmuş, ondan başka her şeye bakıyorum.

Sertçe yutkunarak, o yanımda dururken kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum. Yüzü ana eve dönük,

neredeyse benimle omuz omuza. Denizden esen rüzgâr sayesinde

Koku her yerde, erkek, misk ve ud gibi bir şey. Sanki kıyıya doğru koşmuşum gibi, onun yakınlığında göğsümün inip kalkmasına engel olamıyorum.

"İyi olup olmadığını sorardım," diyor, sesi bir dokunuş gibi içime işliyor, "ama iyi olmadığını biliyorum. Ne kadar parçalanmış olduğunu hissediyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Beni hâlâ hissedebiliyor çünkü aramızdaki bağı artık kapatamıyorum. Bunu düşündüğümde bile garip hissediyorum, sanki aramızdaki bağ sadece bir hayalmiş gibi. Ama sonra gözlerimi kapatıp onu görüyorum ve gerçek olduğunu anlıyorum, her ne kadar benim tarafımda neredeyse hiçbir şey kalmamış olsa da. Açık bir pencereyi yırtık pırtık bir ipek parçasıyla kasırgadan korumaya çalışıyor da olabilirim.

"Seni hissedememem tuhaf," diye işaret ediyorum omuzlarımı geriye çekerek. Onu hissettiğimi hatırlıyorum. Onu duyduğumu. Düşüncelerini bildiğimi. Büyüsünü paylaştığımı.

"Buna izin vermiyorum. Seni bağışlamayı düşündüm." Gözlerinde bir soru parıldıyor. "Neden? Beni hissetmek mi istiyorsun?"

Bakışlarımı karşıya çeviriyorum ve usulca dalgalanan denize bakıyorum. "Hayır. Sadece gitmeni istiyorum."

Başını sallıyor ama hareket etmiyor. "Seni yalnız bırakacağım. Ama benden önce bilmen gereken bir şey var."

Derin bir nefes alıyorum ve çantamı ve terliklerimi bile toplamadan eve doğru dönüyorum. Sesi hala dün geceden kalma sert ve acıyla gölgelenmiş. Bunu duymak istemiyorum.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye sesleniyor, sözleri kulaklarımda uğuldayan rüzgârın üzerinde yükseliyor. "Seni gerçekten seviyorum. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla."

Ayaklarım kumda duraklıyor, göğsüm kalbimin etrafında çöküyor. Yürü Raina. Ama yürüyemem.

Bir adım atmaya zorlamaya başlıyorum ama Koleksiyoncu'nun sıcaklığı aniden sırtımı yakıyor ve eli belime dolanıyor. Onu durdurmak istercesine bileğini kavrıyorum.

Parmakları göbeğimin altındaki ipeği sıyırıyor, bornozumun kumaşını avucunun içinde kavrıyor. Temasla birlikte tüylerim diken diken oluyor ve parmaklarımı etine gömüyorum, elim onunkine kıyasla çok küçük.

Ona karşı koymuyorum. Sert ve katı dokunuşundan nefret etmek istiyorum ve bir yanım ediyor. Ama başka bir yanım bu dokunuşu arzuluyor ve her yerde istiyor. Ellerinin zarif ve güçlü şeklini ve güneşin ısıttığı teninin verdiği hissi fark eden yanım. Meme uçlarımı sertleştiren ve uyluk kaslarımı sıkan kısım.

"Bir ay önce, gerekirse gitmene izin vermeye hazırdım." Derin sesi kulağımda, boynumun derisini okşuyor. "İçimdeki kahraman hakkında konuşmaktan hoşlanıyorsun," diyor, parmaklarını karnıma doğru esnetip gevşeterek. "Zamanın yumuşattığı yanım."

Beni çekiştiriyor. Sertçe. Bornozumu kavrayan eli sırtımın alt kısmına doğru kayarak tehlikeli bir şekilde alçalıyor, diğeri ise çenemi sıyırıp çeneme dokunuyor.

Dokunuşundan irkiliyorum ama beni daha da yaklaştırıyor, yüzümü ellerinin arasına alıp beni ona bakmaya, onu hissetmeye zorlarken kabaran göğüslerimi geniş göğsüne bastırıyor.

"Ama iş seni kurtarmaya, bizi kurtarmaya geldiğinde, artık o adam olamam." Açlıktan ölmek üzere olan bir aslanın açlığıyla ağzıma bakıyor. "Eğer Joran bu gece başarılı olursa ve sen de Yazlık Diyar'a gitmeye karar verirsen, seni neyin beklediğini anlamanı istiyorum. Haftalardır onun uyandığını hissediyordum ama bu son saatler, uzun zamandır gömülü tuttuğum yanımı uyandırmayı bitirdi ve o açgözlü, kararlı bir piç. Artık seni kaybettiğimi ya da senden vazgeçtiğimi hayal ettiğimde tek düşündüğüm şey benim olduğun ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni benden alamayacağı. Prens bile. Yıkılan bir bağ değil. Finn değil. Senin inatçılığın bile. Eğer benden ve aramızda gelişen her şeyden uzaklaşmak istiyorsan, bunun kolayca olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzümü bırakıyor ve ben de onu tuttuğu yerden kurtarıyorum. "Peki ya seninle gelmezsem?" İşaret ediyorum, hareketlerim keskin, kanım damarlarımda sıcak bir sel gibi akıyor. "Finn'le kalırsam? Seni reddedersem?"

Harabe Şehri'ne gidersem, Finn'i Zahira ve Yaz'ın gözetimine bırakmam gerekir, bu iş bittiğinde hayatta olup olmayacağını bile bilmeden. Onunla kalırsam, Tiressia'nın geleceğini düzeltmeye yardım etme gücümden vazgeçerim ve kız kardeşimle arkadaşlarımı Kahin olmadan zorlu bir yolculuğa gönderirim.

Her iki durumda da bana ihtiyacı olanlardan uzaklaşıyorum. Ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, ne kadar

arzu duyarsam duyayım

Karşımda duran sinir bozucu adam, Finn'in somut olduğu, hayatımın her zaman var olan bir parçası olduğu hayali bir şey.

Koleksiyoncu ellerini tekrar ceplerine sokuyor ve söylediği gibi sert bakışlarında kararlılık parlıyor. "Eğer kalırsan, nerede olursan ol, bu iş bittiğinde seni bulacağım ve paylaştıklarımızı sana hatırlatmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü o çocuk -" parmağını ana eve doğru uzatıyor "- hayatı boyunca seni hak ettiğin gibi sevmek için tüm gücüyle çabalasa bile, yine de ruhunu benim tek bir dokunuşumla yaktığım gibi yakamaz." Başını eğip bakışlarımı tutuyor. "Seni mutlu ettiğimi biliyorum Raina. Neşeni hissettim. Tutkunu. Aşkını. Benimle hiç konuşmamış olsan bile, çiçek açtığını hissettim. Ve yine hissedeceğim."

"Çok emin konuşuyorsun," diye işaret ediyorum, yüzümü kaşlarımı çatarak. "Sanki bana kur yapmak o kadar kolay olacakmış gibi. Senden ne kadar nefret ettiğimi bana unutturabileceğinden şüpheliyim."

"Bunu daha önce de yaptım." Dudaklarında bir sırıtma gezinirken karanlık, yaramaz bir kaşını kaldırıyor. "Yine yapabilirim."

Alay ediyorum, söylediklerinin doğru olmasından iliklerime kadar rahatsız oluyorum. En azından yarısı. Bunu daha önce de yaptı. Ve ben çok az karşı koydum.

Gözlerini kısıyor ve başını eğdiğinde orada bir parıltı fark ediyorum. "Bir dakika. Bu bir meydan okuma mıydı?" Mükemmel ağzının bir tarafıyla gülümsüyor, çabası derin bir gamze oluşturuyor

yanağının içine. "Çünkü bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum," diyor gülümsemesi yayılmadan önce ve uzaklaşıyor. Rüzgârda, "Bahse girerim bir tane kazanırım" dediğini duyuyorum.

OceanofPDF.com

40

RAINA

Bugün sular olaysızdı. Colden ve Fleurie'yi sohbet ederken görüyorum, sonra Colden ve prensin kırmızı bulutunu birlikte görüyorum, muhtemelen sohbet ediyorlar, ama Vexx'i aramayı düşündüğümde ya da Gavril, henüz kendime bunu yaptıramıyorum.

Belki de yas tutmam gerektiğini hissetmeme rağmen oturup yas tutamıyorum. Zihninizin başka bir kısmı değerli olmadığını haykırırken, zihninizin size değerli olduğunu söylediği bir şeyi kaybetmek garip.

Bunun yerine sahilde uzanmaya ve Zahira'nın kütüphanesinde bulduğum lanetlerle ilgili ikinci kitabı tekrar okumaya karar veriyorum. Okumak bir kaçış, endişeyi ve olumsuz düşünceleri uzak tutmanın bir yolu, Koleksiyoncu'nun şimdiye kadar sağladığı bir teselli. Tüm bunlar geçtiğinde kendi küçük kütüphanemi kuracağıma ve gönlümce okuyacağıma dair kendime söz veriyorum.

Lorian Çağının Lanetleri'yle geçirdiğim birkaç kısa sürede kitabın yarısına kadar geldim bile. Kelimelere odaklanırken güneş ışığına siper oluyorum, sonunda zihnimde gömülü bir şeyle bağlantı kuran bir haber buldum.

Dönüştükten sonra Ruh Yiyenler beslenmek için ruhları tüketirdi. Tarladan elde edilen yiyecekler ve orman, nehir ve denizden elde edilen etler, daha tercih edilen erzaklar mevcut değilse, yaşamı sürdürmek için kabul edilebilir araçlardı.
İlginç bir şekilde, bu lanetli yaratıkların tükettikleri ruhları tattıklarına dair tutarlı kayıtlar var gibi görünmektedir; bu da ruhların yaşam ve yaşam koşullarına benzer bir tada sahip olduğunu düşündürmektedir. Birçok Ruh Yiyen'in uzun yıllar boyunca özel tatlar geliştirdiği söylenir. Öldürdükleri kişiler genellikle
bu tek belirleyici faktörü kullanarak.

Ürperiyorum ve bu kelimelerin çağrıştırdığı düşünceleri zihnimden atmaya çalışıyorum: Prens ormanda ruhları yiyor. "En azından senin ruhun beni geri getirecek," demişti bana. "Bahse girerim tadı duman ve yıldız ışığı gibidir."

Ayrıca ilk iki kelimeyi tekrar okumaktan kendimi alamıyorum: Dönüştürüldükten sonra.

O hâlâ benim düşmanım ve vadide yaptıkları yüzünden hâlâ hayatının ellerimin arasından kayıp gitmesini istiyorum. Bana giden yolu o seçti.

Ama o bir Ruh Yiyen olmayı seçmedi. O
yapılmış.

O lanetliydi.

Bana babamı ve Tanrı Bıçağı'nı düşündürüyor. Bekçisi olarak lanetlenmişti ve şimdi ben de lanetliyim. Ama neden? Kim Silver Hollow'dan bir Azrail'e böyle bir şey yapar ki?

Bu soru çok zararsız görünse de şimdi daha derin bir anlam taşıyor. Çünkü babam vadiden gelen bir orakçıdan daha fazlasıydı. Northland Watch'ta Baş Nöbetçiydi ama bunun onu Tanrı Bıçağı'na nasıl bağladığını bir türlü çözemiyorum.

Daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun bir halde kitabı kapatıp bir kenara bırakıyorum ve ellerimi yanaklarımın altında birleştiriyorum. Dalgaların sesi, sırtımdaki güneş ve üzerimden geçen serin rüzgârla gözlerimi kapatıp biraz uyumayı umuyorum.

"RAINA, DAHA FAZLA SUYA IHTIYACIMIZ VAR. HADI, UFAKLIK."

Babam işaretli elini uzatıyor, ben de tutuyorum, bronz tenim onun pembe tenine değiyor. Onun yanında, sahilin kenarına doğru yürüyorum ve o denizi kovamıza toplarken çömeliyorum. Köpük ayak parmaklarımı gıdıkladığında gülümseyip popomu oynatıyorum ve babam gülüyor, sesi çok parlak, gözleri yaz gökyüzü kadar berrak.

Beni kollarına alıyor ve sabahtan beri inşa ettiğimiz kumdan kaleye geri götürüyor. Devasa bir oyun alanı. Babamın ortasına inşa ettiği patikadan yürüyorum, yakında dolduracağımız bir hendek.

"Git deniz kabuğu ara, ufaklık." Babası güneşten yanmış yüzünü korumak için hasır şapkasını sarı saçlarının üzerine indiriyor. "Onları kaleni çok güzel yapmak için kullanacağız." Ağaç dallarını andıran çizgilerle kaplı elini ıslak toprakta gezdiriyor.

Bana orada gömülü deniz kabuklarını göstermek için kuma giriyor ve ben de elimde hâlâ kavrayamayacağım kadar büyük olan küçük bir malayla dalgalara doğru geri dönüyorum.

"Çok uzak değil, aşkım," diyor babam ve ben dinliyorum, suyun denize geri döndüğü yerde duruyorum.

Tekrar çömelip kazmaya başladım. Parlak kabuklar. İşte istediğim bu. Büyük olanları. Ama parlak. Onları teker teker kurtarıyorum, her birini dikkatlice bir yığının içine yerleştiriyorum.

Ama sonra farklı bir şey gördüm. Daha karanlık ama deniz kabuğundan daha parlak bir şey.

Kumu geri iterken güneş ışığı kehribar rengi taştan parıldıyor, çok küçük ellerimle kazmak için çok uğraşıyorum. Dahası da var. Beyaz, pürüzsüz ve uzun bir şey. Elimi zar zor etrafına dolayabiliyorum ama çekiştirip çekiştirip biraz daha kazıyorum. Durmak istemiyorum. Ona ulaşmalıyım. Onu benim yapmak için.

Kumdan kurtardığım şeye bir isim veremiyorum. Daha önce gördüğüm bir şey değil. Annemin, babamın ya da kız kardeşimin hiç adlandırmadığı bir şey. Taş soğuk, ama elimde iyi hissettiriyor.

Birden babam beni çağırdı. Koşarak geliyor ve dizlerinin üzerine çöküp elimdeki şeyi kapıyor. Yokluğu beni üzse de ona kolayca geçiyor.

O şeyi güneş ışığına tutuyor, nefes nefese, gözleri geniş ve cam gibi, onu yakından incelerken, sertçe yutkunurken çenesi titriyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, yüzü bembeyaz. "Sen sadece bir rüyaydın," diyor elindeki şeye. "Bir kâbus." Ama sonra sesi daha da yükselir. "Hayır!" Ve o şeyi denize fırlatıyor.

Bir dalganın üzerinde geri dönüyor, deniz onu ayaklarımın dibine bırakıyor.

Yine fırlatıp atıyor. Ve tekrar geri dönüyor. Bu tekrar tekrar oluyor, ta ki sonunda denize atmaktan yorulduğunda, deniz köpüğü bulutu içinde ayak parmaklarımın yanında dinlenmesine izin verene kadar.

Onu elime alıyorum ve babam beni durdurmuyor, adını koyamadığım bu büyük şey, bir ucunda keskin ve siyah bir şey, diğer ucunda beyaz taş ve kehribar mücevherden yapılmış. Alacakaranlıktaki güneş gibi kehribar.

Babam titreyen eliyle bir kez daha o şeyi alıp beni kendine çekiyor ve ilk kez onun ağladığını görüyorum. "Seni bundan koruyacağım," diyor bana, dudaklarını başımın tepesindeki buklelere bastırarak. "Tüm varlığım üzerine yemin ederim Raina. Seni koruyacağım."

NEFES NEFESE, BIR BAŞLANGIÇLA DOĞRULDUM. PLAJ BATTANIYESININ ÜZERINDEYIM. ÜZERINDE

Kum. Starworth Tor'daki koyda. Babamla değil.

Sadece başka bir rüya, diyorum kendime, sözlerim onunkileri yansıtıyor.

Ama bu bir rüya değildi. Bu bir anıydı. Daha önce hiç yaşamadığım bir anı. Göğsümde panik yaratan, aklıma milyonlarca soru getiren bir keşif.

Çünkü anlattığı hikâyeler ne olursa olsun, hayatım boyunca hangi masallara inanmış olursam olayım, babam Tanrı Bıçağı'nı Malorya sahilinde bulmadı.

Yaptım.

EŞYALARIMI TOPLAYIP EVE KOŞUYORUM, TENIM SICACIK.

ve güneşin altında yatmaktan sıkılmış. Tahsildar beni karşılamadan verandaya varamıyorum, aceleyle kaldırım taşı basamaklardan iniyor. Endişesi yüzüne yansımıştı.

"Ne oldu Raina? Neyin var?"

Bağ söz konusu olduğunda nasıl bu kadar az şey hissedebiliyor? Rüyamı gördü mü? Bağ kısmen yok olduğuna göre görmemiştir.

Ama sonra deniz fenerine bakıyorum ve duraklıyorum. "Beni mi izliyordun?"

"Senin ölmeni ya da daha kötüsü yaşamanı isteyen insanlar var, yani evet. Tabii ki seni izliyorum. Neyin var?"

Bu onunla konuşmak istediğim bir şey değil. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. Babam Bekçiydi. Tanrı Bıçağı onun kalesi için lanetlenmişti, benim değil.

Belki de sadece bir kazaydı. Belki de bıçak onu bulmaya çalışıyordu ve ilk ben buldum. Ama neden beni ondan koruyacağını söyledi?

Koleksiyoncuyu iterek geçiyorum - o lanet olası Tanrı Bıçağı en başta onun suçuydu - ve eve doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Raina." Adım dudaklarından bir emir gibi dökülüyor, sanki üzerimde böyle bir gücü varmış gibi. Belki daha önce vardı. Ama şimdi değil.

Arkamı dönüp ona birkaç kelime söyleme fırsatı bulamıyorum çünkü Nephele büyük odanın dış kapısını açıyor ve yüzündeki ifade beni daha da dehşete düşürüyor.

Bana her zamankinden daha çok babamınkileri hatırlatan gözleriyle benden Koleksiyoncu'ya ve tekrar bana bakıyor. "Zahira ve Yaz eve döndüler. Bir şey buldular."

NEPHELE VE BEN YEMEK MASASINDA ZAHIRA'NIN KARŞISINDA OTURUYORUZ.

ve Yaz. Alexus burada, kapının pervazına yaslanmış. Olmasını istediğimden değil. Nephele ondan kalmasını istedi.

Zahira ciltli parşömen kağıtlarından birini cilalı masanın üzerinde kaydırıyor. Kız kardeşim kabul ediyor ve yaklaştırıyor. O yüksek sesle okurken ben de karakalemle yazılmış sözcükleri tarıyorum.

Vatandaş: Ophelia Moren-Sar

Doğum: Elam, Ske-Trana Eyaleti, Fia Drumera'nın hükümdarlığında 264 yılı, yaz ortası

Öğrenci: Kutsallar Salonu, Harabeler Şehri, 286-288 Yılları

Denizde yerinden edilmiş, uygulama gezisi: Yıl 288, bahar, Northland Watch kışlasında mülteci

Itunnan'a döndü: Yıl 288, sonbahar

Malgros'a geri döndü: Yıl 289, kış başı

Baş Nöbetçi Rowan Bloodgood ile birleşme: 289 yılı, kış

Çocuk: Nephele Moren-Sar Bloodgood, Yıl 289, yaz

Çocuk, Raina Moren-Sar Bloodgood, 295. Yıl, Kış Ortası

Northland Valley'e gitmek için izin: aile, 297. Yıl, kış

Bana bakmaya başlamış olan kız kardeşime bakıyorum. Gözleri kocaman ve pembe yanaklarının rengi solmuş. Zahira'ya dönüyor. "Elam. Ske-Trana. Bunlar Summerland'in yerleri."

"Evet," diye başını sallıyor Zahira. "Elam, Itunnan'dan çok da uzak olmayan küçük bir eyalet."

Nephele gözlerini kırpıştırıyor ve doğru duymamış gibi başını eğiyor. "Ama annemiz bir Northlander'dı."

Yaz'ın kaşları kalkıyor. "Evet, öyleydi. Buraya taşındıktan ve Gözcülerin bir üyesinin yanına kalıcı olarak yerleştikten sonra. Ama öncesinde annen bir Yazlıklıydı. Doğuştan. Ve daha da önemlisi, Kutsallar Salonu'nda Fia Drumera ve büyücülerinin yanında öğrenciydi. Belli ki kendini burada bulmuş ve babanla tanışmış, daha sonra hamile olduğunu öğrenince de onunla birlikte olmak için evini terk etmiş."

Alexus kapı aralığından, Yaz'ın söylediği bir şey omurgasını sert bir çizgiye çekmiş gibi kaskatı kesilir. Uzun bir nefes verir

nefes alıyor ve bir elini sakalının gölgesinde gezdiriyor. "Bu da onun yeteneğini açıklıyor. Raina ve Nephele'ninkini de."

Parşömene bakıyorum. Raina Moren-Sar Bloodgood. Hayatımın büyük bir bölümünde büyülerimi bilmediğim gibi, gerçekte kim olduğumu bile bilmiyordum.

Bunun benim uçurumumla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer bu yakın zamana kadar farkında olmadığım bir tür Summerlander yeteneğiyse.

"İçgüdülerim tarihçiyi yönlendirdi," diyor Zahira düşüncelerimi bölerek. "Senin soyunda bir şeylerin gömülü olduğunu hissediyordum. Her zaman daha derine bakmak önemlidir. Bizler sadece ebeveynlerimizin değil, bizden önce gelen atalarımızın da ürünleriyiz. Onların ruhları damarlarımızda güçlü bir yankı uyandırıyor."

"Neden bu bilgiyi bizden saklasın ki?" Ben imzalıyorum ve Nephele tercüme ediyor.

"Asıl soru bu," diyor Zahira ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Belki de Harabe Şehri'ne ulaştığınızda Fia Drumera cevap verebilir."

Eğer ulaşırsak. Eğer gidersem. Bu kelimeleri imzalamıyorum ama biliyorum ki herkes de bunları düşünüyor.

Nephele'ye tekrar baktığımda, şişmiş gözyaşları göz kapaklarının kenarlarında sallanıyor. Gözlerini kırpıştırıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Malgros'u hatırlıyorum." Yanaklarını siliyor. "Ama zihnimdeki tüm o görüntülerin ailemin hikâyelerinden olduğunu sanıyordum. Gerçek olduklarını düşünmedim. Onlara tutunmadım.

olmalıydı. Ama..." Duraklıyor. Titrek bir nefes alıyor. "Annemin Raina'ya Günışığı dediğini hatırlıyorum ve bunu çok severdim." Gülümsüyor, ağzının kenarları titriyor. "Çok mutlu bir lakap gibi görünüyordu. Ama o bana-"

"Sabah Yıldızı," diye işaret ediyorum, annemin şafak vakti kulübeye süzülen tatlı sesini hatırlayarak.

Nephele başını sallar. "Sabah Yıldızı," diye fısıldıyor. "Moren- Sar."

Kolumu onun omuzlarına doluyorum ve Cadı Koleksiyoncusu kapı aralığından çıkıp kız kardeşimin yanına geldiğinde, kız kardeşimin onun elini tuttuğunu ve onun da elini tatlı bir şekilde öptüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Ona aldırmadan ve Finn söz konusu olduğunda kalbimin parçalanmasına aldırmadan, önümüzdeki saatlerde ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Benim için.

Çünkü annem bir Summerlander'dı. Kutsallar Salonu'nda eğitim almış güçlü bir büyücüydü, anlamadığım bir yer. Ama Tanrı Bıçağı Yazlık Diyar büyüsüyle bağlıydı. Büyü bana ve babama bağlıydı, her ne kadar babam bıçaktan kurtulmayı arzulasa da, beni bıçağın barındırdığını düşündüğü tehlikeden korumak istiyordu. Sadece daha fazla sorum var, ama en azından şimdi, bulmacanın eksik parçalarından bazıları devreye girdi ve geri kalanını ortaya çıkarmak istiyorum.

Ayağa kalkıp masaya hitap ettikten sonra Koleksiyoncu'nun bana kilitlenmiş bakışlarının farkında olarak yukarı çıkıyorum. "Harcamam gereken

Finn'le vakit geçir ve düşün," diye imzalıyorum.

Koleksiyoncu'nun endişesini uzatmak için söylemediğim şey, bu gece fırsat çıkarsa Harabe Şehri'ne gideceğim.

ÜST KATA DÖNDÜĞÜMDE HEL'IN SESI KORIDORDAN GELIYORDU,
Sözleri mutlu ve neşeli. Kapıyı açtığımda Finn'in karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yastıkların üzerine uzanmış, gözleri yarı kapalı, kırmızı dudaklarının bir tarafını kaldıran zayıf bir gülümseme.

Hel yatağın yanında diz çökmüş, onun elini iki elinin arasında tutuyor. Kocaman sırıtıyor, gözyaşları altın sarısı yüzünü çiziyor. Mari de mutlu görünüyor, Finn'in yanında duruyor, yanakları masum bir allıkla pembeleşmiş.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," diyor Hel. Ayağa kalkıyor ve Mari'ye bakmadan önce kardeşinin alnından öpmek için eğiliyor. "Gel. Finn ve Raina'ya biraz zaman tanıyalım."

Onlar ayrılırken Hel elimi sıkıyor ve ben orada dikilip Finn Owyn'e bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yatağa uzanmış koluyla, yanına gelmem için parmaklarını çırpıyor. Yüz ifadesi yumuşak ve açık, nazik ve kibar. Eskiden tanıdığım Finn gibi.

Gözlerim doluyor ve aceleyle yatağa gidip dikkatlice yanına uzanıyorum, yan tarafına sokuluyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve ben de kolumu ona dolayarak hafifçe sıkıyorum, onu uyanık gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istiyorum.

Uzun bir süre böyle yattık. Ben göğsüne yaslanıp onunla ilgili her şeyi içime çekerek ağlarken o usulca kolumu okşuyor. En iyi arkadaşımı özledim.

Bir süre sonra doğrulup yüzümü siliyorum, bana ne kadar sıcak baktığını fark ediyorum, sanki geceyle birlikte tüm acılar da yok olmuş gibi.

"Hel sana her şeyi anlattı mı?" Ona yakın oturup dizimi kalçasına dayayarak işaret ediyorum. Konuşup konuşamadığını bile bilmediğimi fark ediyorum.

"Her şey değil," diye işaret ederek bana cevabımı veriyor. Hareketleri yavaş ve ağır. "Sen söyle," diye ekliyor.

Başlarken dün geceden başlıyorum ama o beni durduruyor.

"Her şey," diye imzalıyor. "Koleksiyon Günü'nden başlayarak."

Sıcak elini dizime koyuyor ve beni dinliyor. İlk başta hala emin değilim. Huzursuz. Ama demirci nasırlı parmaklarını usulca bacağıma sürtüyor, sanki beni yatıştırıyor, nazikçe söylemem gereken şeyi söylememin sorun olmadığını söylüyor.

Ne kadar çok imza atarsam, kapılar o kadar çok açılıyor, sonunda ona dün geceyi ve bugün sahilde gördüğüm rüyayı, Cadı Koleksiyoncusu'yla yüzleşmemi, o adam için ne kadar acı çektiğimi ama aynı zamanda ondan nefret ettiğimi ve artık kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmediğimi bile anlatıyorum.

Elini kaldırıyor ve başparmağıyla yanağımdaki gözyaşlarını sildikten sonra cübbemi ve elbisemi çekiştirerek rünün büyük bir kısmını silmiş olan yanık izine bakıyor.

"Gitmelisin," diye işaret etti, gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. "Harabeler Şehri'ne. Ben iyi olacağım."

Gidemeyeceği gerçeğiyle mücadele etmemesi beni derinden sarsıyor. Bu bana Finn'in şu anda fiziksel olarak nasıl hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyor, hikayemi dinlemek için gözlerini yeterince uzun süre açık tutma çabasına bakılmaksızın.

"Seni seviyorum Raina," diye imzalıyor. Burnunun kenarından tek bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni burada istiyorum. Ama bu senin yapman gereken bir şey."

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve ben de seni seviyorum." Bu sözleri ne kadar içten söylüyorum.

Başını yastığa doğru eğiyor, sürekli karıştırdığı siyah bukleleri alnına dökülüyor. Gözlerinde hüzünlü bir eğim var. "Ama senin onu sevdiğin gibi değil," diye işaret ediyor.

Elimde olmadan yüzümü buruşturuyorum. "Ben-"

Sözümü kesti, ağzında baygın bir sırıtış vardı, konuşurken sesi düzensiz, cızırtılı bir fısıltıya dönüşüyordu. "Sen Tiressia'nın en kötü yalancısısın, Raina Bloodgood."

İçimden bir nefes fırlıyor ve ellerimi sallayarak sesini kullanmasını engellemeye çalışıyorum ama o yine de devam ediyor.

"Ben iyiyim, bırak da bitireyim," diye ısrar ediyor. "Canımı acıtıyor," diye devam ediyor. "Ama anlıyorum. Onunla birlikte olman gerekiyor. En azından şimdilik. Eğer yapabilirsen Yazlık Diyar'a git. Hikâyeni çöz. Ve sonra," elimi tuttu, "eğer beni hâlâ istiyorsan, burada olacağım. Eğer onu istiyorsan, buna katlanacağım. Ben sadece senin mutlu

olmanı istiyorum. Tek istediğim bu."

Daha fazla gözyaşı. Onları durduramıyorum. Görünüşe göre Finn'in nezaketi ve anlayışı bana tüm endişelerimi, acılarımı, üzüntülerimi ve pişmanlıklarımı akıtabileceğim bir yol açtı.

Beni kendine çekiyor ve yine kollarına uzanıp ağlıyorum, beni tuttuğu için şükrediyorum.

Şu anda başka birine itiraf edeceğimden emin olmadığım bir şeyi ona itiraf ediyorum.

"Korkuyorum," diye imzalıyorum.

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Biliyorum."

OceanofPDF.com

41

NEPHELE

I deniz fenerinin en üst katında volta atmadan duramıyor. Bu parıldayan Peçe . sihir ve Watch's Cadı Yürüyüşçüler bizi anakarada tutmak için sahil boyunca diktikleri bariyerler örümcek ağındaki sis gibi parıldıyor. Alexus'un yardımıyla bizi bariyerden geçirebilirim, biliyorum. Ama denemek için bir sebebim olmayacağı için endişeliyim.

Aşağıda ve en solumuzda, verandada Hel, Jaega ve Zahira denize bakıyor, Rhonin, Hel, Harmon ve çocuklarının ihtiyacımız olur umuduyla sandalları ve kürekleri kıyıya çekmelerini izliyorlar. Raina yukarıda Finn'le birlikte. Pek bir şey söylemedi ama kız kardeşimi tanıyorum. Toplanıyor ve Alexus'a işkence ediyor. Hiç şüphem yok.

"Bugün biraz dinlenebildiğine sevindim," diyor Alexus. Kollarını demir parmaklıklara dayamış, gözlerini doğuya dikmiş duruyor. Yemek odasından ayrıldığımızdan beri çenesi hiç düşmedi. Raina'nın geride kalmayı seçmesinden ve eğer kalırsa ne yapacağından duyduğu endişe çok açık.

"Ben de. Deniz fenerini ödünç verdiğin için teşekkürler."

Omuz silkiyor. "Yorgunluğunu görebiliyorum. Ve tedirginliğini." Açıkça ekliyor: "Joran için bu kadar endişelenmene şaşırdım."

"Onun için endişelenmiyorum." Ve endişelenmiyorum. Raina daha önce onu suda görmeye çalışmış ve görememiş olsa da. Belki de yorgunluktan. "Arkadaşlarım ve kız kardeşim için endişeleniyorum," diye devam ediyorum. "Yaz ve Zahira, Finn ve Mari için. Harmon ve çocuklar için. Starworth Tor'dan canlı çıkamamak ya da Northland filosu sayesinde denize gömülmek ya da o perdeyi geçememek ya da yarı Summerlander olduğum gerçeği hakkında. Joran için gerçekten endişelenmiyorum. O asla."

"Asla," diye alay ediyor Alexus, kaşları içe doğru kıvrılırken bana çok iyi tanıdığım bir bakış atıyor. O bilmiş sırıtış.

"Kes şunu," diye uyarıyorum onu işaret parmağımla omzuna vururken, "yoksa seni fırlatıp atarım."

"Ah," diye gülüyor, kolunu ovuşturuyor. Bu gülümseme küçük bir şey ama bugün onu hiç görmediğim bir şey. Kahkahasının bu kadar nadir olmadığı günleri özlüyorum.

"Joran değişmiş gibi görünüyor," diyor Alexus. "En azından sana karşı biraz daha şefkatli. Onu öldürmeyi daha az istememe neden oluyor."

Volta atmaya devam ediyorum ve başımı sallayarak Alexus'a keskin bir bakış atıyorum. "Eğer Joran'ı örnek alıyorsan, senin şefkat tanımın benimkinden çok farklı."

Gerçi o biraz farklı. Kesinlikle fark ettiğim bir şey. O hala bir hayvan, sadece farklı bir ısırığı var.

Suya doğru bakıyorum. Dalgalar bu gece daha sakin. Alacakaranlık bulutları gölgeliyor ve gökyüzünü çürütüyor, denizi koyu bir maviye boyuyor. Ama batıda fırtına vaat eden tuhaf bir sis beliriyor.

Ya da... bir şey.

"Şunu görüyor musun?" İnci gibi yoğun beyaz sisi gösteriyorum.

Alexus döner ve uzun omurgası sertleşir. "Bu normal değil. Ama Joran olamaz."

Sonraki bir saat boyunca, ikimiz de podyumu bir o yana bir bu yana adımlarken, soğuk bir rüzgârla birlikte sis de içeri giriyor. Önceden sakin olan su çalkalanmaya başlıyor, dalgalar yükseliyor ve daha sert çarpıyor.

Alexus uzaktaki şeyleri büyütmek için bir dürbün kullanır. Görüşü koyun kıvrımının sadece birkaç yüz metre ötesine kadar uzanıyor, ki o da gece karanlığı ve denizin üzerinde gezinen kar fırtınasını andıran bir şey tarafından çoktan karartılmış durumda. Malgros'un kıyısı boyunca ve şehir boyunca, göz alabildiğince uzanıyor. Starworth Tor dışında her yere.

"On lanet şeytan." Alexus dürbünü bir kez daha gözüne kaldırmadan önce indirir. İkinci kez indirdiğinde, sise bakarken yüzünü inançsızlık kaplıyor.

"Ne oldu?" Aleti kaptığım gibi Alexus'un baktığı yöne doğrultuyorum. Birkaç dakika sürüyor ve dünyayı odak noktasına getirmek için birkaç deneme yapıyorum ama gördüğü şey netleşiyor. Uzun bir direk ve kare biçimli tek bir yelken sisi yarıyor. Küpeşteye yaslanmış iki adam, biri kahverengi saçlı, diğeri uzun gümüş bukleli, nerede olsa tanırım. Direğin yan tarafındaki koyu renkli yazıları tarıyorum... "Aman Tanrım. Bu-"

Alexus sesinde bir gülümsemeyle, "Terrowin'in lanet olası gemisi," diyor. "Leydi Belladonna geldi."

ALEXUS VE BEN SAHILE DOĞRU KOŞUYORUZ, YOLDA HEL'IN YANINDAN GEÇERKEN

Raina'ya Leydi Belladonna'nın burada olduğunu söylemek için acele ediyor. Ve işte geldi. Bir dişli gemi için büyük ve heybetli ve muhtemelen torun arkasındaki şehir duvarından görülebiliyor.

Aklımdan binlerce düşünce geçiyor. Joran bir ekip buldu mu? Bulamadıysa, bu canavarı nasıl idare edeceğiz? Yiyecek düşündü mü? Bu gemi bu sabah geri dönmek için ayarlanmıştı, şimdiye kadar tekrar yelken açmaya hazır olması mümkün değil. Peki ya Terrowin? Summerlander donanmasını nasıl geçeceğiz?

Tanrım, bu yolculuk beni öldürecek.

Sahilde duruyorum, perdeye bakıyorum. Her şeyi yıkamam ama buna gerek yok, diye hatırlatıyorum kendime. Sadece bir yola ihtiyacımız var.

Alexus yanımda duruyor ve birlikte parıldayan ağa odaklanıyoruz. Bu bir zihin oyunu. Geçici bir zihinsel

Yapıyı oluşturan büyülü çizgilerin yeniden düzenlenmesi, fark edilmeden yapıda bir delik açmanın bir yolu. Bu tıpkı bir örümcek ağında delik açmaya benziyor, öyle ki bu hassas iplikler arasında ortaya çıkan titreşim hissedilmesin, yoksa Malgros'taki tüm Cadı Yürütenleri doğruca Starworth Tor'a yönlendiririz.

Ama Alexus bir yetenek. Onu zihniyle çalışırken hiç görmedim. Sadece ondan talimat aldım. Ama öyle bir odaklanmayla ki bunu tenimde hissedebiliyorum -havanın gerginliği- perdeyi tek başına açıyor. Birkaç saniye içinde. Ağdaki tek bir iplik bile hareket etmiyor. En ince, en küçük bir kıpırtı bile.

"Bir gün bana bu numarayı öğretmen gerekecek," diyorum ona.

Bana sadece alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Bütün sırlarımı açıklayamam." Göz kırpıyor. "Şimdi kalkanına bak, kadın."

Bir sonraki savaşla yüzleşiyorum. Koruyucu yapım, gözlerime beyaz ışıktan bir ağ örüyor. Çabucak, bu ağı daha yüksek ve daha kalın örüyorum, bu yöne bakabilecek herkesin görmesini istediğim şeyi hayal ediyorum: gemisiz bir denizin üzerindeki beyaz pus. Hepsi bu kadar.

Alexus'un saniyeler aldığı yerde benim işim birkaç dakika sürüyor. Ama Harmon ve çocuklar tekneleri eşyalarımızla doldurdular bile, bu yüzden işim bittiğinde geriye sadece vedalaşmak ve kürek çekerek tekneye çıkmak kalıyor. Üç kayık var. Her biri dört kişilik.

"Çıkıyoruz!" diye sesleniyor biri.

Yapının üzerindeki acele çabadan dolayı biraz başım dönüyor, bu yüzden dikkatlice dönüyorum, boynum gergin. Drae, Keth, Jaega ve Callan çoktan denize doğru kürek çekmeye başlamışlardı. Alexus yol göstermek için yıldız ışıklarını kumsalın ve suyun üzerine tutuyor.

"Sırada ben varım!" diye sesleniyor başka bir ses.

Alexus ve ben ana eve doğru bakıyoruz. Zahira.

Kumda koşarak çantasını Rhonin ve Hel'in teknesinin önüne bıraktı, Alexus onun her hareketini dikkatle ve oldukça meydan okuyan bakışlarla izliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor, elleri kalçalarında sıkıca dikilmiş.

Kaptan bir kürek kapar ve onun iri gözleriyle karşılaşır. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Sahile inen merdivenlerde bir meşalenin yanında duran Yaz'a bakıyor, kollarını ortasında kavuşturmuş. "Onu bırakmana izin vermeyeceğim," diyor Yaz'ı işaret ederek.

Zahira, buluşmamızdaki sözlerini ona geri atıyor. "Seni seviyorum ama gerçekten senin iznine ihtiyacım yok dostum. Onun iznine ihtiyacım var," diyerek Yaz'a doğru başını sallıyor. "Ve ben aldım."

"Zahira." Burun delikleri parlıyor. "Bu çok tehlikeli."

Başını eğiyor, iri, kara gözleri niyetli. "Sanki denizlerdeki hayatım boyunca hiç tehlikeyle karşılaşmamışım gibi mi? Nöbette? Savaşta? Ve sizin bir kaptana ihtiyacınız var, ki ben de öyleyim. O yüzden kenara çekilin ve yardım etmeme izin verin."

Alexus başını sallıyor, çenesini çalıştırıyor ama sonra başını kaldırıp bakıyor ve bakışları bir şeye takılıyor. Yüzündeki o şekil değiştiren ifadeden o şeyin -ya da birinin- ne olduğunu zaten biliyorum.

Döndüğümde Hel'in bize doğru koştuğunu görünce şaşırmadım, dudakları gülümsüyordu. Arkasından yaklaşan kadını gördüğümde de şaşırmadım.

Kız kardeşim.

Ölüm gibi giyinmiş, siyah deri giysiler içinde, bir elinde çantası, diğerinde kılıçları. Saçları uzun, kalın bir örgüyle yüzünden geriye doğru toplanmış, gevşek dalları rüzgârda savruluyor, kalçalarına bağlanmış gümüş saplı hançerler yıldız ışıklarının altında parlıyor.

Çantasını ve kılıçlarını bıraktığı Alexus'un teknesinin yanına doğru yürürken kumlar etrafa saçılıyor. Başını kaldırıp sevdiğini bildiğim adama, şimdi Koleksiyoncu dediği adama bakıyor ve sert bir ifadeyle denizi işaret ediyor.

Alexus konuşmuyor. Ama ona başıyla selam veriyor ve hınzırca da olsa gülümsüyor.

Dru, Rhonin, Hel ve Zahira gemiye doğru kürek çekerken, üçümüz ve Harmon son tekneyi suya sürüklüyoruz. Mükemmel bir zamanda, gecenin içinde kürek çekiyoruz, deniz büyüyle aydınlanıyor ve hızla Leydi Belladonna'ya doğru ilerliyoruz.

Ve lanet bir öpücük borçlu olduğum bir su cadısı.

OceanofPDF.com

V

AYRI BİR DÜNYA

OceanofPDF.com

42

NEPHELE

Malorian Denizi

Leydi Belladonna

Geminin meşe güvertesi soğuk sisten kayganlaşmış, geminin birçok fenerinin ışığı altında parlıyor.

Raina, Hel ve ben küpeşteye yaslanıp el ele tutuşarak Malgros'a bakıyoruz, gemi dalgaların üzerinde sallanıp gıcırdıyor. Dünya bembeyaz, sanki bir bulutun içinde yol alıyormuşuz gibi, gemi ve Joran'ın büyüsü bizi Malorian Denizi'nde bir hayalet gibi görünmeden taşıyor.

İçimden bir ses Northland Break'in uzaklarda kayboluşunu izleyemeyeceğimizi söylüyor ama...

Hel sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Belki de böylesi daha iyi," diyor. "Görmezsek daha az acı verir."

Raina geri adım atıyor, soğuk eli benimkini bırakıyor. Dönüp Terrowin'in ekibinin yanından geçmeden önce gözlerini sildi.

Etrafta biraz sersemlemiş bir şekilde dolaşıyorlar. Birkaç dakika içinde kız kardeşim geceyi geçireceğimiz kargo bölümüne doğru gözden kayboluyor.

Hel şakağını ovuşturarak, "Bunu atlatması için ona yardım etmemiz gerekecek," diyor. "Burada olmak istiyor ama onu hiç bu kadar acı çekerken görmemiştim."

Raina'nın bensiz geçirdiği yılları, kurduğu ilişkileri, son iki ayda kaybettiği her şeyi, bir veda daha etmenin ne kadar acı verici olduğunu düşünüyorum. "Northlands'e sandığından çok daha fazla bağlı," diyorum. "Bir hayattan vazgeçmek o kadar kolay değildir, özellikle de geride bırakmak zorunda olduğun insanları seviyorsan."

Hel başını eğiyor, simsiyah saçları omzunun üzerinden dökülüyor. "Vadiye dönmemeyi seçtiğinde de böyle miydi?"

Ağır bir iç çekiş beni terk ediyor ve sisin üzerinden dışarı bakıyorum. Bunu bekliyordum. Bana inanmayacağından endişe etsem de, bundan çok önce Raina'nın bahsedeceğini düşünmüştüm.

"Kalede kalmak için kendimce sebeplerim vardı. Zordu ve evet, acı hayal bile edilemezdi." Gözlerim doluyor ama onları yutuyorum. "Ailem ve kız kardeşimle geçirdiğim zamandan feragat ettim çünkü Winterhold'u nasıl koruyacağımı öğrenmem önemliydi. Ve yine de, yıllarca çalışıp fedakârlık yapmama rağmen, zamanı geldiğinde yine de başarısız oldum."

Başımı sallıyorum, içime bir şey batıyor. Sekiz yıl önceki o Toplama Günü'nde ayrılmadan önce, babam bana

kralın yanında kalmamı söyledi. Duymak istediğim bir şey değildi ve çok gözyaşı dökmemize rağmen, bir gün bana ihtiyaç duyulacağını, öğrenmek ve çalışmak için ormanın uzak tarafında kalmam gerektiğini vurguladı. Yirmi iki yaşında olmama rağmen, babasının bilgeliğini arayan küçük bir kız gibi hissettim, bu yüzden kal dediğinde kaldım.

Hel elimi sıkarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Şimdi bakma ama erkek arkadaşın geliyor."

Yüzümü buruşturup omzumun üzerinden bakıyorum ve Joran'ın bize doğru yaklaştığını görüyorum. Bir elinde lekeli ve kirli bir çuval asılı, diğer elinde kristal bir viski bardağı tutuyor.

Hel bana geniş gözlerle bakıyor, güvertede saklanacak bir yer arıyormuş gibi etrafına bakınırken keskin kaşlarını kaldırıyor. "Ben... gidip Rhonin'i bulacağım."

Bize sırtını döner dönmez, Joran çantayı ayaklarımın dibine bıraktı. Bir gümbürtüyle meşe tahtaların üzerine düşüyor. "Bir hediye. Senin için."

Kaşlarımı çatarak gümüş gözlerini, okunamayan yüzünü inceliyor, bir ipucu arıyorum. "Bir hediye," diyorum şaşkınlıkla. "Benim için."

"Bu gemide uğruna bu kadar çok şey yapabileceğim başka kimse yok, sizi temin ederim."

"Ama birbirimizden nefret ediyoruz."

Gülüyor. "Öyle mi? Emin değildim."

"Geçen sabah boğazına dayadığın kılıç bir ipucu değil miydi?"

Bu anıya gülümsüyor. "Sen de bana sarılıyordun. Beynim karışık mesajlar aldı."

Merakla başımı sallıyorum ve neyi gözden kaçırdığımı anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Çünkü son haftalarda Joran'da bir gariplik var. Tam olarak çözemediğim bir şey. Henüz. Ama bulacağım.

Çantaya baktığımda ağzımda gergin bir seğirme oluyor. Kalbim biraz daha sert atıyor, sanki sezgilerim ne göreceğimi zihnimden önce biliyor. Yine de eğilip açıyorum.

Sarışın kafası bedeninden ayrılmış ölü bir adamın gözleriyle göz göze geliyorum. Northland Watch'ın amiraliyle hiç tanışmadım ama o olduğundan hiç şüphem yok.

Sersemlemiş bir halde Joran'a bakıyorum ve boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum, midemin bulanmaması için elimden geleni yapıyorum. Winterhold'da ve Kış Yolu'nda da Eastland askerlerini öldürdüm. Boş, şiş, mavi bir yüz ve kanlı bir boyundan çok daha kötülerini gördüm. Ama nedense o dehşete düşmüş gözlere bakmak beni etkiliyor.

"Sen... Sen bana Rooke'un kafasını mı getirdin?"

Joran korkuluklara yaslanır ve çizme giymiş ayaklarını bileklerinden çaprazlar. "İstediğini söylemiştin."

Ona öylece bakıyorum, göz kırpıyorum, tamamen şaşkınım. "Peki ya Vexx?"

Joran omuz silkiyor ve liköründen bir yudum alıyor, sıvı fener ışığında kehribar renginde parlıyor. "Ondan bahsetmediniz. Ama doğruyu söylemek gerekirse generali aradım. Sadece onu bulamadım." İçten içe gözlerini deviriyor. "Nedense bugünlerde duyularım pek iyi değil."

Tek yapabildiğim çantayı kapatmak, ayağa kalkmak ve yüzümdeki serin havaya şükrederek onun yanındaki korkuluklara doğru yürürken omuzlarımı dik tutmak. Çantayı alıyor ve denize doğru fırlatıyor.

"Alexus biliyor mu?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Ona hiçbir şey borçlu değilim," diyor. "Bir açıklama bile. Ama çantayı gördü."

"Ah," diye cevap verdim. "Ona hiçbir şey borçlu olmayabilirsin, ama ben borçluyum
Sana bir öpücük."

Onun bakışlarıyla yüzsüzce buluşmak için başımı çevirdiğimde, arjant rengi bakışları sıvı metal kadar parlak. Eğilip serin elini boynumda, kulağımın altında gezdiriyor, parmakları saçlarımda, başparmağı yanağımı okşuyor. Bu kadar yakından, yakasının arkasından yükselen masmavi cadı işaretlerini görebiliyorum ve dilindeki sıcak, zengin likörün ve tenindeki soğuğun kokusunu alabiliyorum. Hoşuma gitti. Suyun ve kışın o keskin kokusu viskinin tatlılığıyla karışıyor.

Bakışlarını ağzıma indiriyor ve parmaklarını saçlarımda sıkıyor. Tanrım, geri çekilip elini çektiğinde aptalca vücudumu onunkine bastırmaya ve yüzünü öpmeye hazırım.

"Başka zaman," diyor, bir içki daha içip sertçe yutkunmadan önce sesi törpüleniyor. "Bu kadar çok dikkatli göz olmadığı zaman."

Birkaç dakika önce içimde oluşan beklenti baskısı güverteye baktığımda hafifliyor. Grubumuzun hepsi aşağıda, ambarı ve kamaraları uyumak için hazırlıyor. Alexus, Terrowin'in yanında, renkli bir sohbet olduğuna emin olduğum bir şey yapıyor. Joran'ın bir şekilde gemide kalmaları için rüşvet verdiği mürettebat teneke bardaklarını ve bira fıçılarını çıkarmış. Bazıları dümenin yanında duruyor ama birkaçı Zahira ve Callan'la birlikte hiç doldurulma şansı bulamamış boş kargo sandıkları üzerinde oturuyor. Güneşten kavrulmuş her sert yüz sinirli ya da şaşkın görünüyor ama ağzından piposu sarkan Kaptan Osane bir deste kâğıt çekip el dağıtırken gerginliği bastırmış görünüyor.

Dikkatli gözler yok. Beni öpmemek için bir bahane olduğu düşünülürse bu garip geliyor, ikimiz de gitmiyoruz.

Joran dönüp parmaklıklara yaslanıyor, dirseği benimkine değiyor. Bana içkisini ikram ediyor, ben de memnuniyetle kabul edip kalanları boşaltıyorum. Boş kristale gülümseyerek gri ve altın rengi ceketinin içinden metal bir şişe çıkarıyor ve bardağı yarısına kadar dolduruyor.

"Filo," diyorum konuyu değiştirerek. "Onları geçmek zorundayız." Bu savaşın sadece bir parçası, biliyorum ama şu anda düşünebildiğim tek şey bu.

Etrafımızdaki beyaz geceyi işaret ediyor ve matarasını tekrar iç cebine sokuyor. "Yapacağımızı düşünmüyor musun? Önümüzde en az on saatlik bir gece var. Bu siste o denizciler bizi asla göremez. Bu gemiyi onların yanından geçireceğim."

Haklı olması için Kadim Olanlar'a dua etmekten başka ne yapabilirim?

Yine de aklıma bir düşünce geldi. "Bu su büyüsü değil." Parmaklıkların üzerinden uzanıp elimi kalın, beyaz sisin içinde gezdiriyorum. Yanıltmaya yetecek kadar büyü hissi var ama içinde değişmiş bir şey hissediyorum.

Joran gümüş bir kaş kaldırır. "Öyle değil mi? Sis sudur, değil mi?"

Sırtımı parmaklıklara yaslayacak şekilde dönüyorum. "Sanırım. Eğer bu sis bile olsa. Denizciler siste yollarını bulabilirler. Bu her neyse dünyayı tamamen anlaşılmaz kılıyor." Gözlerimi kısıyorum. "Eğer tüm bunları yapabiliyorsan, Frostwater Ormanı'nda yağmurdan boğulurken bu tür bir yardım neredeydi?"

Sırıtışı hesaba katılması gereken bir güç, geniş, beyaz ve alaycı. "Belki de Nephele Bloodgood'u sırılsıklam görmek hoşuma gidiyordur."

Gözlerimi deviriyorum ama sözlerinin beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Artık neler yapabileceğini biliyorum." İçkisinden uzun bir yudum alıyorum ve bardağı ona geri veriyorum. "Eğer bir daha bizden yardımını esirgersen, taşaklarını bacaklarının arasından oyup kolye olarak takacağım."

Bakışları keskinleşse de sırıtışı daha da parlaklaşıyor. "Vahşiliğini seviyorum. Hem de çok."

Ona pis bir bakış attım. "Taşaklarını kaybedecek kadar mı?"

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. "Onları almaya çalışmana izin verecek kadar. Bence bu eğlenceli bir dövüş olurdu."

Yine onu inceliyorum, kafam çok karışık. "Benim nasıl bir kadın olduğumu hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun. Ben oyun oynamam, Joran."

Şeytani bir ifade takınarak çok yakınıma eğiliyor, viskiyle ısınmış nefesi dudaklarımda. "Yine de şu anda bir tanesini oynuyorsun, cadı. Ve bunu seviyorsun." Gece havasını içine çekiyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Ağzımı sulandırıyor."

Elimi sert göğsüne bastırarak onu kendimden uzaklaştırıyorum, ama Tanrı aşkına yapmak istediğim son şey bu olmasa gerek.

"Git cehennemde çürü Joran."

Belki de fark ettiğimden çok daha yalnızım çünkü bir yanım onun bana meydan okumasını istiyor. Beni kollarının arasına almasını. Beni güvertenin altında boş bir kamaraya sürüklemesini, kıyafetlerimi yırtmasını ve ondan başka bir şey düşünemeyene kadar beni becermesini.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece dönüyor ve hâlâ sırıtarak kasıla kasıla uzaklaşıyor. "Sadece benimle gelirsen, cadı," diyor omzunun üzerinden. "Sadece benimle gelirsen."

OceanofPDF.com

43

RAINA

Kargo ambarına giden merdivenlerde ayak sesleri duyulduğunda uykuya dalmaya çalışıyorum.

Gözlerimi açıp dirseğimin üzerinde yükseldiğimde, Cadı Koleksiyoncusu'nun uzun boylu figürünün karanlık merdiven boşluğunda gezindiğini görüyorum. Gölgelerin içinde bile onu tanıyabilmem, uzun bacaklarının hareket şeklini bilmem, şeklini, dar belini, geniş, güçlü omuzlarını, ellerinin kıvrımını ezberlemiş olmam beni rahatsız ediyor.

Loş fener ışığına doğru adım atıyor, alçak tavanı idare etmek için başını eğmiş, kolunun altında bir şey taşıyor. Herkesi geçip Rhonin, Callan ve benim teslim edilmemiş varil ve sandıklar arasında açtığımız yoldan geçene kadar o şeyin ne olduğunu anlamıyorum.

Çömeliyor ve Dedrick Terrowin'in önümüzdeki birkaç geceyi katlanılabilir kılmak için bize verdiği ince karyolalardan birini açıyor. Tam yanımda.

Fulmanesh, iyuma.

Başımın üzerindeki askıda asılı duran fenerde küçük bir alev parlıyor. Işık, Cadı Koleksiyoncusu'nun karyolasına emekleyip sırt üstü uzanırken yüzünü gölgeliyor. Ambarın karşısında Hel, Rhonin ve Nephele'nin yanındaki yerinden başını kaldırıp kasaların üzerinden bakıyor ve yemin ederim kıs kıs güldüklerini duyuyorum.

Koleksiyoncuya ters ters baktım. Dedrick Terrowin ona mürettebatın kamarasında bir kabin teklif etti. Şu anda burada olmasının tek bir nedeni var, o da beni kızdırmak.

Koleksiyoncu tuniğini çıkarıyor, paketliyor ve başının altına sokuyor. Çıplak tenindeki terin yumuşak kokusunu alabiliyorum, şimdi onunla ilişkilendirdiğim diğer tüm kokularla karışıyor.

Bana bakarken yeşil gözlerinde fenerin ışığından gelen altın bir parıltı parlıyor, dudaklarında çarpık bir sırıtış, soğukkanlı bir kibrin vücut bulmuş hali. "Bir sorun mu var?" diye fısıldıyor.

Zor bir gece oldu. Zor bir gün. Son bir saattir bu Allah'ın belası yerde dönüp duruyorum, endişeli ve üzgünüm, bir yandan da geminin sallanmasına, sürekli gıcırdamasına ve inlemesine alışmaya çalışıyorum. Koleksiyoncu'nun ukala kıçı uğraşmam gereken son şey.

Onu görmezden gel. Ve ona bakma.

Ve yine de...

Ayağa kalkıyorum, bakışlarım hızla kaslı göğsünde, kalbinin üzerinde asılı duran demir anahtarda, sert meme uçlarında geziniyor,

Dalgalı karnından aşağı, siyah saçlarının izine kadar. Tanrım, o vücuda yaptığım şeyler.

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda çok kendini beğenmiş görünüyor.

"Beni perişan edersen bu çok uzun bir yolculuk olacak," diye imzalıyorum. "Çünkü daha kötüsü olmasa bile ben de aynı derecede berbat olabilirim."

Gülümsüyor, sanki tam da istediği şeyi elde etmiş gibi, lanet olsun.

"İkimizin de zihnimizi meşgul edecek bir şeye ihtiyacımız var," diyor sesini alçaltarak. "Tuniğini çıkarırsan çok sevinirim. Başka hiçbir şey düşünmem."

Keşke yüzüne fırlatacak bir şeyim olsaydı, ama yok, bu yüzden tekrar uzanıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Bana doğru yuvarlanıyor, uzun bedeni o kadar yakın ki kokusu beni sarıyor. "Sana bunu kolaylaştırmayacağımı söylemiştim," diye fısıldıyor enseme doğru. "Aslında, bunu çok ama çok zorlaştıracağım."

Sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve elimin topuğunu onun mükemmel burnuna sokmaya hazır bir şekilde dönüyorum, ama... Tam orada ve o ağız...

Tanrı aşkına, neden beni bu şekilde etkiliyor?

"Sadece seni kızdırıyorum," diyor birden, dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. "Sadece seni kamaramı almaya ikna etmek istedim, ki içimden bir ses bir daha pantolonumdan çıktığımda buna itiraz etmeyeceğini söylüyor."

"Hiç sormayı düşündün mü?" Alaycı bir ifadeyle imzalıyorum.

"Hiç de değil, çünkü reddederdin." Burnumun ucuna şefkatli bir aşinalıkla dokunuyor ve ben bu dokunuşla irkiliyorum, o gülümseyip tekrar arkasına yaslanırken yüzümü buruşturuyorum. "Git. Sağındaki ilk kamara. Daha iyi dinlenirsin ve ben de o kadar endişelenmem. Ya da bütün gece seni rahatsız edebilirim. Seçim senin."

Boş boş ona bakıyorum. Benim için kulübesinden vazgeçti. Ve haklı. Kesinlikle hayır derdim.

Birden elini deri pantolonuna atıp bağlarını çözüyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sana üç saniye veriyorum."

Tartışmak istiyorum. Kazanmasına izin vermek istemiyorum. Ama onu böyle görmek, eli orada, zihnimde en kötü görüntüleri canlandırıyor, bu yüzden çantamı ve hançerimi alıp ayağa kalkıyorum.

"Beni bir daha rahatsız edersen seni bıçaklarım," diye imzaladım.

Sadece gülüyor ve ellerini başının arkasında kavuşturuyor. "Mmm, çok romantiksin. Şimdi iyi geceler Raina. Yatağına git ve dinlenmeme izin ver."

Alevi söndürmeden, ambarda tepinmeden ve Lady Belladonna bir dalga üzerinde sallanırken merdivenlerden yukarı yalpalayarak çıkmadan bir saniye önce alevlenen fener ışığında taklit edilen öfkem alevleniyor.

Bir an için kendimi Koleksiyoncu'ya bağ boyunca sert bir mesaj gönderebilmeyi dilerken buluyorum. Ama gönderemiyorum. Bu yüzden zifiri karanlık kamarasına giriyorum, kapının yanında asılı duran fenerden küçük bir alev çağırıyorum ve küf kokusunu ve açık denizde yarışan bir gemide olmanın garip hissini görmezden gelmeye çalışarak yatağa tırmanıyorum.

Ambarda durum çok daha kötüydü. Asla uyuyamazdım. Sanırım Koleksiyoncu da bunu biliyordu.

Daha sonra, hala dinlenemediğimde, kalkıp Koleksiyoncu'nun çantasını karıştırıyorum, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum, ne kadar aptalca olsa da ve beni ne kadar kızdırsa da. Sevgili dergilerinin altını karıştırıyorum, elim ipeğe değdiğinde donuyorum.

Kuşaklarımız. Birbirlerine düzgünce sarılmışlar ve bana aldığı kolye olan küçük altın kutunun etrafına bağlanmışlar.

Bunu düşünmeyin, bunu düşünmeyin, bunu düşünmeyin.

Ama düşünüyorum. Onunla geçirdiğim o geceyi, dakikalar önce yanımda yatarken nasıl göründüğünü ve bana sarıldığında, beni öptüğünde, içimdeyken nasıl hissettiğini düşünüyorum. Her şey hala çok hayali ve inanılmaz görünüyor, ama ne zaman onun yanında olsam, hayal gücümün doğru olup olmadığını merak ediyorum. Onunla birlikte olmak hafızamdaki kadar güzel miydi?

Bunlar sahip olmam gereken düşünceler değil. Çok yorgunum, çok huzursuzum ve çok…

Tanrılar kahrolsun. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Derimin bağcıklarını gevşetiyorum ve birkaç kararsızlık anından sonra elimi uyluklarımın tepesine, hassas bir ağrının oluştuğu yere doğru kaydırıyorum. Etimi ayırarak, zonklayan ağrıyı buluyorum ve anılarımızın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Parmak ucumun her muhtaç girdabında, bana söylediği iğrenç sözlere odaklanıyorum -hiçbir zaman şefkatli olanlar değil- ve acımasız olduğu, beni sahiplenilmesi gerektiği gibi sahiplendiği zamanlara. Ama sonra onu en son birlikte olduğumuz zamanki haliyle hayal ediyorum, elleri saçlarımda, başı geriye atılmış ve ağzı açılmış, dilimin ve ellerimin altında titrerken.

Hâlâ adımı haykırdığını duyabiliyorum, hâlâ sert karın kaslarının gerildiğini görebiliyorum, hâlâ sonunda dökülmesine izin verdiğimde inlediğini duyabiliyorum.

Bu düşünceyle doruğa ulaşmam birkaç saniye sürüyor, orgazmım tüm bedenimi titretiyor, beni masasına yaslanmış, dünyadan düşecekmişim gibi kenara tutunmuş, zevkten nefes nefese bırakıyor.

Birkaç dakika orada duruyorum, kalçalarım sıkılmış ve titriyor, kalbim küt küt atıyor. O akıl almaz yükseklikten inip tekrar düşünebildiğimde derin bir nefes alıyorum ve kuşakları çantasına geri koyuyorum. Yün tuniklerinden birini de çıkardım.

Onun söz konusu olduğunda yapmamam gereken pek çok şey var, ancak bu gece aşacağım bir başka sınır da bu. Kumaşı burnuma tutuyorum ve soyunmadan önce derin bir nefes alıyorum

Gömleğimi ve iç çamaşırımı çıkarıp yerine kalçalarımdan sarkan tuniğini giyiyorum.

Birçok kez onun kollarında uyudum çünkü o yanımda değilken kendimi çok yalnız hissediyorum. Ama bunu itiraf etmeden önce ölürdüm. Onsuz olmayı öğrenene kadar böyle yapmak zorundayım. Asla bilmek zorunda kalmayacak.

Bu sefer kendimi yorganın altına gömdüğümde, onun rahatlatıcı kokusuyla çevrelendiğimde, kaslarım zevkten gevşediğinde, uyku hızla geliyor.

OceanofPDF.com

44

ALEXUS

"Northland filosunu geçtiğimizi düşünüyor musun?" Dedrick'e sesimi rüzgâra karşı yükselterek soruyorum.

Joran'la birlikte geminin pruvasında durmuş, büyüden başka bir şeyle renklendirilmiş opak, beyaz sis denizine bakıyoruz, ne kadar uğraşırsam uğraşayım belirleyemediğim bir şey.

Sanki gecenin içinde bir cevap varmış gibi dikkatle dinliyorum. Ama sadece her zamanki yelken şarkısını duyuyorum; uğuldayan havanın tuvali kamçılayan ritmini, tekneye çarpan dalgaları, gemi tepeden tepeye yol alırken ahşabın iniltisini ve gökyüzündeki aç martıların ciyaklamasını.

Sanki Malorian'da uçuyormuşuz gibi hissediyorum. Mürettebat dün gece hız ölçmek için geminin pruvasına denizcilik kütüğünü yerleştirdi, ancak beyaz pus, deniz milini saymak için görmeyi imkansız hale getiriyor.

Hızla hareket eden gemide dengesini korumak için Dedrick bir eliyle küpeşteyi kavrıyor, diğer eliyle de tahta bir bastona dayanıyor. Dikkatlice altına uzanıyor

Mavi tuniğinin yakasını açıyor ve boynundaki metal zincire bağlı küçük bir kum saatini çıkarıyor. "On iki saatlik aralıklarla," diyor düşen kumu inceleyerek. "Camı çevirme zamanına sadece birkaç saat kaldı. Yani çok yaklaştığımızı söyleyebilirim."

"Gerçekten de öyleyiz." Joran dirseklerini küpeşteye dayamış, rüzgâr gümüş rengi saçlarını savuruyor. Kaşlarımdaki çekilmeyi fark edince ekliyor: "Filoyu hissedebiliyorum. Suyun üzerinde."

Su büyüsü benim zayıf noktam ve bir su kütlesinin üzerinde bana rehberlik etmesi için bir su cadısına güvenme durumunda hiç olmadım, bu yüzden onun sözüne inanmalıyım. Ama aklım başka yerlere kayıyor. Şimdi iki adamı bir araya getirdiğime göre, dün gece ikisinin de tartışmak istemediği bir konuyu açıyorum, bir cevaba ihtiyacım var.

"İçinizden birinin bu durumun nasıl ortaya çıktığını açıklamasını istiyorum." Dedrick'e bakıyorum. "Sen ve adamların bunu yapmaya nasıl ikna edildiniz? Gözcüler bilecektir. Sizi zorla götürdükleri gibi bir mazereti kabul edebilirler ama bundan şüpheliyim. Bu eve dönme kabiliyetinizi etkiler." Joran'a dönüyorum. "Ve hiç paran yok. Bay Terrowin'in yardımını satın alacak paran yok. Bu adamları bir şekilde siz mi kaçırdınız?"

Daha azını yapacağımı söyleyemem ama merak ediyorum. Joran Rooke'un kellesini, Northland Watch'ın sıkı korunan amiralini aldı, bir gemiyi ve mürettebatı ele geçirdi ve bizi korumak için bu beyaz duvarı yarattı. Tek başına. Ya yeteneğini yıllardır saklıyordu ya da bir şeyler değişti.

Ayrıca Joran'ın Dedrick'e bilmesini istediğimden daha fazlasını söyleyip söylemediğini de merak ediyorum; bu bilgi doğru kişiler tarafından yeterli güçle Bay Terrowin'den alınırsa bizi tehlikeye atabilir.

Summerland Muhafızları gibi.

Joran sırıtarak elini buğulu küpeştede sıkan Dedrick'e bakıyor, geniş gözleri pruva direğine bakıyor, sırtı kaskatı. "Centilmence bir anlaşma yaptık," diyor Joran. "Bu konuyu burada bırakabiliriz."

Lanet olsun, yapacağız. Çok sessiz olan Dedrick'e bakıyorum, sinirleri belli oluyor. "Itunnan limanına bıraktığın yükün aynısıyla ve mürettebatın yarısıyla dönersen ne olur?" Ona soruyorum.

Kıvırcık saçları rüzgârda alnına doğru düz bir şekilde savruluyor. "Bunu henüz çözemedim," diye cevap veriyor. "Belki de bir fırtına ya da gemi sorunuyla karşılaştığımızı ve geri dönmek zorunda kaldığımızı iddia edeceğim." Kehribar rengi gözleri etrafı saran sise karşı cesurca bakıyor. "Bununla ilgileneceğim lordum. Söz verdiğim gibi, hepinizi güvenli bir şekilde bağlantıma götüreceğim. Durumumla oradan ilgileneceğim."

"Öylece mi?" Tepki vermesi için onu inceliyorum. "Aynen böyle, Yazlık Muhafızlar tarafından gözaltına alınma, sorgulanma ve muhtemelen sizi ve geminizi Kuzey filosunun kontrolüne geri verdiklerinde vatana ihanetle suçlanma riskiyle karşı karşıya kalacaksınız. Ve bunun için hiç endişelenmiyor musun?"

Derin bir nefes alır. Nefes verir. "Eğer işin içinde Kaptan Osane varsa, görevin gerekli olmalı diye düşündüm. Hepsi bu kadar. Rıhtımda söylentiler duydum, bu yüzden Bay Dulevia bana yaklaştığında yardım etmek istedim." Gergin bir şekilde Joran'a baktı, o kadar hızlıydı ki bunu kaçırabilirdim.

Ama ben yapmadım. Ve ben aptal değilim.

Su cadısına dönüyorum ve yüzüne doğru eğilene kadar ona yaklaşıyorum. "Başının üzerinde ne tuttuğunu bilmiyorum ama öğreneceğim."

Sırıtarak, o gümüş bakışlarıyla bana bakıyor. "Senden korkmuyorum. Hem de hiç. Ve belki de bazen yeterince yalnız bırakmanın daha iyi olduğunu hatırlamalısın." Boynumdaki anahtara bakıyor ve gülüyor. "Ayrıca, sen geçmişi yalanlar üzerine kurulu bir adamsın. Ve yine de benim sahtekârlığım hakkında endişeleniyorsun."

İğnelemesi zayıftı. Artık benim için en önemli insanlar kim olduğumu bildiğine göre, bu iğneler aynı etkiyi yaratmıyor.

"Sadece sana güvenmediğimi bil," diyorum ona. "Ve seni izlediğimi."

O anda benim olduğumdan daha fazla değil, çünkü Nephele altımızdaki ana güverteye adım atıyor, soluk sarı örgüsü rüzgarda kırılıyor ve sanki omzuna dokunmuş gibi Joran dönüyor, bakışları anında onu buluyor.

İçimde bir koruma duygusu beliriyor ama ben bir şey söyleyemeden İzlandalı, kurt gibi gülümseyerek onu selamlamak için merdivenlerden iniyor.

"GÜNAYDIN."

Bana önerilen kamaradaki ahşap tabureye oturuyorum, elimde bir fincan sıcak elma şarabı. Nephele ve Zahira'nın mutfaktaki çabaları sayesinde, karmakarışık bir kahvaltı beni bekliyor.

Bir bakışla, ışıksız kulübeyi aydınlatmak için kapının yanında asılı duran yanmayan fenerin alevini yükseltiyorum. Ateş çıtırdayıp tükürüyor ve Raina başının üzerine dökülmüş siyah saçlarının altından bana bakıyor.

Saçlarını lacivert gözlerinden geriye doğru tarıyor ve battaniyeyi bir kenara fırlatıyor. Bir sarsıntıyla doğruluyor ve yüzünde sırıtmaktan kendimi alamadığım huysuz bir ifade beliriyor. Aramızda hiçbir şey değişmemiş olsaydı, üzerine sürünür, onu yatırır ve ağzıma gülümseyene kadar öperdim.

"Sabahları ilk iş ne kadar da neşelisin," diyorum çapkın bir sırıtışla. "Ne kadar güzel, mutlu bir ışık." Gemi bir dalganın üzerinden geçerken, yatağın kenarına tutunuyor ve uykulu-kızgın gözlerle bana bakıyor. Gemi düzeldiğinde ona bir fincan elma şarabı ikram ediyorum. "Elmalı ve tarçınlı. Oldukça güzeldir. Kız kardeşin yaptı."

Raina cevap olarak başını sallar ve karışık saçlarını düzeltmek için parmaklarını tekrar tekrar geçirir.

Bakışlarım boğazının güzel sütunlarından aşağıya kayıyor ve... İşte o zaman fark ediyorum. Oldukça geniş tuniğinin yakası çözülmüş, güzelce işaretlenmiş göğsü sergileniyor.

Başımı eğiyorum, parmağımı kaldırıyorum ve gayet açık bir şekilde "Benim gömleğimi giyiyorsun" diyorum.

Yüzü. Bu anı kazınmış camda yakalayabilseydim, yakalardım.

Stiffly, çenesini kaldırır ve "Üşüdüm" diye işaret eder.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tabii ki. Soğuk. Dün gece beni istemenle hiçbir ilgisi yoktu."

Tiksintisini gizleme zahmetine girmiyor. "Kendini çok fazla önemsiyorsun."

Bir an için iyi davranmayı düşündüm. Yorgun ve önümüzde uzun bir gece var. Ama bu anın geçmesine izin verememem.

Odaya göz gezdiriyorum, bakışlarım açık çantama takılıyor, sonra buruşuk gömleğine ve Yaz'la alışveriş yaparken almış olabileceği beyaz iç çamaşırına kayıyor.

"Dün gece burada tam olarak ne yaptın?" Soruyorum ve elma şarabından bir yudum alıyorum.

Gömleğine ve iç çamaşırlarına uzanıyor, onları masadan kapıyor, sonra omuz silkiyor ve iyi tanıdığım bir yüz ifadesi takınıyor. Ne demek istiyorsun? O surat "Uyudum" diye işaret ediyor.

"Mmm. Sadece merak ettim çünkü bağ aracılığıyla bir şeyler hissettim."

Tekrar. Yüzü. Kötü inşa edilmiş bir kayıtsızlık maskesinin altında gizlenen tüm o katıksız utanç. Bir daha

Yanaklarının güzel elmaları pembeleşiyor ve boynuna bir kızarıklık yayılıyor. Teninin sıcaklığını nasıl da tatmak istiyorum.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğiliyor ve derisinin gevşemiş bağcıklarına bakıyorum. Belini saran tuniğin eteklerinin altında, kalçalarının üzerinde uzanıyorlar.

"Dün gece ne yaptığını biliyorum." Aramızdaki bağın yanmış parçalarında ince bir bağlantı akışı vardı ama bu hissi yanlışlamak mümkün değildi. "İyi hissettirdi mi?" Bir yudum daha almadan önce sordum. "Kendini becerirken beni düşünmek? Sikimi emmeyi düşündün mü? Ya da eline boşaldığımda? Ya da fa-"

Yataktan sıçrayarak kalkıyor, giysilerini bir kenara fırlatıyor. "Dur," diye işaret ediyor, başımda dikilerek. "Dün gece seninle ilgili değildi ve aramızda ne olduğunu bana anlatmana ihtiyacım yok. Bu, sana karşı hissettiklerimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez."

Sandalyemde arkama yaslanıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Hangisi?"

"Nefret," diye imzalıyor.

Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Ve şehvet."

"İtme."

"Çekim."

"İğrenme."

"Arzu." Göz kırpıyorum. "Bunu bütün sabah yapalım mı? Yoksa sevişip bu kısmı aradan çıkaralım mı?"

Soruyu sunduğum anda, zihninde yer kapladığını görüyorum - olasılığı olan bir teklif. Ama bu yarı yaşanmış

bir teklif.

çünkü saniyeler sonra onu susturuyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyor, elleri kaynamaya yakın olduğunu gösteren o keskin, hızlı şekilde hareket ediyor. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkıp fincanı masanın üzerine koyuyorum, vücudumun her zerresi onun yakınlığının farkında.

"Bir, burası benim kulübemdi." Açık çantamın kayışlarını tutup göğsüme geçiriyorum. "İki, Northland filosunu geçtik. Aslında, Joran'ın bizi lanet olası bir şahin gibi denizde kaydırması sayesinde gün sonunda Summerland sularında olacağız. Eğer tehlikenin ortasına düşmeden önce Malorian'ı görmek istiyorsanız, şimdi tam zamanı."

Kaşlarını çatıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Ne? Bu gece mi?"

"Evet, bu gece, o yüzden giyin, git biraz yiyecek al, güvertenin üstünde güneşte otur, suları kontrol et ve aklını başına topla." Kapıya yöneliyorum, çıkmadan önce ona dönüp bakıyorum. "Çünkü akşam olduğunda bu yolculuğun zor kısmı başlayacak."

Bağın içinde bir düzine duygu dalgalanıyor. Artık hepsini deşifre edemiyorum ama tahmin edebiliyorum.

Raina'nın göğsü derin bir nefes alıp vererek inip kalkıyor ve bana bir bakış atıyor. "Pislik," diye işaret ediyor. "Bunu ilk sen söyleyebilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli olabilirdi ki?" Elma şarabı bardağını kapıp geri çekilirken gülümsüyorum ama kapıdan çıkıyorum

Tahtaya büyük bir gürültüyle çarpana kadar.

Mürettebatın kamaraları arasındaki dar koridorda dururken, beni boğmakla tehdit eden çıldırtıcı ağrıyı bastırmaya çalışarak elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu sinir bozucu kadına çok aşığım ve bir gün -bir gün- o da beni ne kadar sevdiğini anlayacak.

OceanofPDF.com

45

RAINA

Kahvaltıdan sonra Nephele, Hel ve ben ana güvertede birlikte duruyoruz. İskele tarafındaki küpeşteye yaslandık, tuzlu rüzgâr

Köpüklü dalgaların sancak tarafından uzaklaşmasını izlerken örgülü saçlarımızı yırtıyoruz. Nereye bakarsak bakalım maviden başka bir şey yok: Ufukta masmavi gökyüzüyle buluşan pırıl pırıl Malorya derinliklerinin koyu çivit mavisi. Nefes kesici.

Bir süre için görünürde başka gemi yoktur, ta ki uzakta beyaz yelkenler belirip batıdaki karanlık suyu kuşlar gibi beneklendirene kadar.

"Balıkçı tekneleri," diyor Zahira elindeki elma şarabıyla yanıma gelirken. "Ve muhtemelen Batı Driftleri'nden gelen küçük kargo gemileri."

Batı Sürüklenmeleri. Northland Break ile Summerland sahili arasındaki batı sularını birbirine bağlayan bir takımada. Bana Harabeler Şehri kadar yabancılar.

"Itunnan'a da yelken açıyorlar mı?" Hel ellerini tahta parmaklıklarda gezdirerek soruyor.

"Var," diye yanıtlıyor Zahira, "gerçi batıda daha çok liman kenti var. Çoğunlukla Sürüklenmeler'den gelen insanların ticaret yapması için varlar ama aynı zamanda başka diyarlardan gelen gemileri de durdurup Yazlık Ülke sularına kimin gireceğini belirliyorlar."

Hel denize bakıyor, kahverengi yanaklarının elmaları güneş ışığında bronzlaşıyor. "Bir gün Driftleri görmek isterim."

Zahira gülümsüyor. "Çok güzel bir yer, huzurlu. Mavi-yeşil sular. Beyaz kumlar. Bu iş bittiğinde, belki Yaz ve ben seni götürebiliriz."

Kaptan'ın orada, eğer Gözcü şehre girilmesine izin verirse yakında Malgros'u ziyaret etmeyi planlayan arkadaşları olduğunu hatırlıyorum. En azından Finn'in ben ve Hel hakkında endişelenmesini engelleyecek yeni insanlar olacak.

Aklımda Finn, omzumda mataramla ödünç aldığım kamarama geri dönüyorum. Ana güverteye bir göz attığımda, sancak tarafındaki küpeşteye tünemiş bir güvercinin beni izlediğini görüyorum.

Durup arkama bakıyorum. Prens kargaları ve kuzgunları manipüle ediyor. Bir güvercin onun kullanımı için fazla masum görünüyor ama bu güvercin -ya da bir güvercin- Winterhold'dan ayrıldığımızdan beri beni takip ediyor.

Yine Malgros'taki ilk günümde olduğu gibi kalbimin arkasındaki küçük ölüm çırpınıyor. Bu sefer yardım edemiyorum ama gülümsüyorum.

ve başını sallayarak selamlıyor. Belki de o küçük olan benim koruyucumdur, Kadimlerden gönderilmiştir.

Kulübede, yıpranmış yazı masasına oturup büyü kabımı dolduruyorum. Malgros'ta Joran'ı göremediğimden beri büyülerimde bir sorun olduğundan endişeleniyordum. Yaşadığım korkunç gece nedeniyle bunun tek seferlik basit bir olay mı olduğunu yoksa daha büyük bir sorunla mı karşı karşıya olduğumu belirlemenin zamanı geldi.

Finn ve Yaz ilk sırada, kalbim ikisi için de ağır. Beni çok rahatlatan bir şekilde, suların içinde beliriyorlar. Finn, Mari'yle birlikte onu bıraktığım yatakta oturuyor, boğazında yeni bir bandaj var ve aralarına yerleştirilmiş parlak ahşap tahtada zar oynuyor. Yaz köşedeki sandalyede kıvrılmış oturuyor, örgü örüyor ve izliyor. Endişeli görünüyorlar, sanki zihinlerini meşgul etmeye çalışıyorlar. Ama güvendeler ve bu her şey demek.

Vexx bir sonraki çabam. Malgros limanında bir yerde duruyor ve bir mürettebatın gemiyi sefere hazırlamak için çalışmasını izliyor. En azından benim gözüme öyle görünüyor, gerçi son birkaç güne kadar hiç gemi, liman ya da mürettebat görmemiştim. Yüz ifadesi karanlık. Kötü niyetli ve çürümüş. Rooke'un kaybından her türlü faydayı sağladığından eminim. Northland Break artık sadece kralını kaybetmekle kalmadı, Watch da amiralini kaybetti ve topraklarımızda bir Eastland tehdidi var.

Nereye gidiyor? Doğuya mı? Yoksa bizi takip etmeyi mi planlıyor?

Bunun muhtemelen akılsızca bir umut olduğunun farkındayım çünkü Yazlık Muhafızlar onu kesinlikle durduracaktır. Ama Kadim Olanlar'a Vexx'in yakında arkamızdan yelken açması ya da en azından ona bunu ödetmek için bir şansım daha olması için dua ediyorum.

Gel de bul beni, seni domuz, diye düşünüyorum sulara bakarken.

Üçüncü parmağımı batırmadan önce sulardan bana kimi göstermesini isteyeceğimden emin değilim -Colden'ı mı yoksa Doğu'nun Prensi'ni mi? Neri bir seçenek değil. Prens her zaman o lanet olası aşılmaz bariyerin arkasında korunduğundan, Colden'ı aramaya karar veriyorum. Sık sık dinlenen bir Fleurie'ye kuşbakışı bakmamı sağlıyor.

Sadece bugün dinlenmiyor. Ve o ve Colden zindanda değiller.

Sahnenin gelişmesini izlerken kalbim çarpıyor. Fleurie dışarıda, güzel yüzü mavi sabah gökyüzüne doğru kaldırılmış, parlak kızıl saçları güneş ışığında alev alev yanan kırmızı kilin üzerinde duruyor. Bağlı değil. Normalde gördüğüm demir tasma bile yok.

Artık güneşte yıkanmış ve hava koşullarıyla lekelenmiş kireçtaşından başka bir şey olmayan eski kalıntılardan oluşan geniş bir ufalanma arka planı işaretliyor; antik kentin ilk yinelemesinin iskeleti, herkesin görmesi için bir tepenin üzerinde bakımsız ve gömülmeden bırakılmış.

Bu manzarayı Alexus'un rüyalarından biliyorum. Araziyi t a n ı y o r u m. Hâlâ Quezira'da, Min-Thuret'in eski eğitim sahasındalar.

Fleurie sinsi sinsi dolaşan kırmızı bir bulutla çevrilidir, sanki bir bulut kırmızı olabilirmiş gibi. Sanki sinsice dolaşabilirmiş gibi. Onun prens olduğunu biliyorum, yavaşça etrafında dönüyor, ama o etkilenmemiş görünüyor. Rahatsız olmamış. O, Colden ve başka bir adam, belki de bir muhafız, onu izlerken bile. Avlunun etrafında başka muhafızlar da pusuda bekliyor ama gözleri şehri çevreliyor.

Colden'ın dikkati soluk tenli, bakır kırmızısı ve gümüş rengi saçları olan yaşlı bir kadına kayıyor. Onu tanımıyorum ama yine de gözden kaçması mümkün olmayan o tanıdık aile özellikleri sayesinde tanıyorum.

Bronwyn Shawcross.

Colden'ın bakışları Fleurie'ye dönerken o ellerini kavuşturmuş, gergin bir şekilde kavramaya çalışıyor. Yüzlerce ve yüzlerce mil uzakta olmama rağmen her iki kişi arasındaki gerilimi hissedebiliyorum.

Fleurie sağ kolunu başının üzerine kaldırıyor ve bir bıçak gibi indiriyor. Colden'ın beklentisi zamanın ötesine, suların içine ve bana doğru ilerliyor.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Prensin kırmızı bulutu çalkalanıp kabarırken ve Fleurie başını sallayıp tekrar denerken bile rahatlama Colden'ı vuruyor ve bana yayılıyor.

Bir geçit açmaya çalışıyor.

Kolu aşağı indiğinde, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekleyerek siniyorum. Sanırım dünyanın açılmasını. Ama yine şükürler olsun ki, prensin kırmızı sisi dışında hiçbir şey olmuyor.

Colden'a -bana- doğru koşmadan önce dönüyor ve kıvrılıyor; sonra da kırmızı bir buhar bırakarak büyü kabımın kenarlarından taşıp kabinin zeminine dağılıyor.

Uzun bir nefes aldım. Prensin gizli silahı henüz hazır değil. Kadimlerden küçük bir iyilik ama bize çok zaman kazandıracak.

Hâlâ karşı karşıya olduğumuz şey göz önüne alındığında, bunu kabul edeceğim.

"UMARIM HERKES YÜZEBİLİR. İYİ."

Grubumuzun tüm üyeleri ve Dedrick Terrowin, loş kargo ambarındaki kasalardan oluşan bir çemberin üzerinde oturmuş, Cadı Koleksiyoncusu'na temkinli yüzlerle bakıyorlar.

Kimse konuşmaz, o da devam eder.

"Yazlık Ülke'nin bu sulardaki ilk savunma hattı bir kontrol noktasıdır. Gelen tüm ticaret gemileri Itunnan koyuna giden nakliye şeritlerine yönlendirilir ve Yazlık Muhafızları'nın subayları tarafından gemiye alınır. Geçiş belgelerini kontrol ederler ve gemilerin daha fazla inceleme için limana girmesine izin vermeden önce kargo ambarını gezerler."

Dedrick, "Onlar etrafa bakarken benim kamaramda saklanabilirsin," diyor. "Kargo bölümünde çok titizler."

Bu midemi bulandırıyor. Summerland Muhafızları'nın burnunun dibinde olma düşüncesi.

"Dedrick'in evrakları ne olacak?" Zahira soruyor. "Tarihler eski ve üzerlerinde bir iade statüsü damgası var.

birkaç gün önce. Bu şüphe uyandıracaktır." Terrowin'e döner. "Kargo listenizdeki kargo sayısı doğru mu? Starworth Tor'a yelken açmadan önce herhangi bir şey yüklediniz mi?"

"Sadece beş varil," diyor. "Adamlarımdan biri şu anda evraklar üzerinde çalışıyor. Biraz kalpazan. Sadece işe yaramasını ummak zorundayız."

"Daha kötüsü olursa," diyor Koleksiyoncu, "sayfalara bira dökün ve bolca özür dileyin. Adınızı, yüzünüzü ve geminizi biliyorlar. Şüpheli değilsiniz. Henüz."

Bu da hiç yakalanmadığına ve dikkat çekmediğine göre işinde iyi olduğu anlamına geliyor. Bu beni gece hakkında biraz daha iyi hissettiriyor.

"Ve sonra?" Hel sorar. "Limana güvenli bir şekilde demirlediğimizde mi?"

Koleksiyoncu bir sandığın kenarına oturur. "Sonra gemiden gizlice iner ve koyun doğu tarafındaki Goma İskelesi'ne yüzeriz. Dedrick bizi mümkün olduğunca yaklaştırabilir ve Joran da gerekirse akıntı konusunda yardımcı olabilir. Limandaki diğer gemileri rahatsız edemeyiz. Terrowin'e göre Goma İskelesi geceleri hep boş olurmuş."

"Bağlantım Orlena Madar, Goma yakınlarındaki bir depoda yaşıyor," diyor Dedrick. "Onun güvenli evi yabancılar için Itunnan'a giden tek güvenli yol. Gelen gemiler batıdan geldiği için diğer rıhtımlar daha sıkı devriye geziyor." Süslü bir zümrüt yüzüğün bulunduğu parmağını kaldırıyor. "Yine de akıllı ve dikkatli olmalısınız çünkü Orlena

Bu yüzden gardiyanın ya da başka birinin iskelelerde dolaşmayacağını garanti edemem. Deniz duvarında ise her zaman nöbetçi vardır, ancak geceleri Goma'nın karanlığında gözlerini kaçırabilirler."

"Bilge, dikkatli ve ölüler kadar sessiz," diye ekliyor Koleksiyoncu. "Eğer görülürsek, Muhafızları varlığımızı Fia Drumera'ya bildirmeye ikna edene kadar Tanrı bilir ne kadar süre izinsiz girdiğimiz için yakalanıp bir hapishane hücresine kapatılırız. Tabii dinlerlerse."

"Sanki seni tutabilirlermiş gibi," diyor Keth. "Ya da Raina. Ya da Nephele. Siz üçünüz isteseniz bizi muhafızların arasından geçirebilirsiniz. Neler yapabildiğinizi görmedim ama Rhonin'in bundan bahsettiğini duydum. Bu piçleri paramparça edin ve yolumuza çıkan herkesi ateşe verin, bu yolculuk çok daha hızlı gerçekleşecektir."

Cevap vermesini beklediğim son kişi Joran'dı ama gümüş başını bir sandığın üzerindeki tüneğinden kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu topraklar Kuzey'den çok farklı. Kuzey, Yazlık Diyar'a kıyasla daha nazik bir yer. Bu insanlar yüzyıllardır var olmak için savaşıyor. Kadim büyüyü mükemmelleştirmiş ve öğrenmelerinin metodik bir parçası haline getirecek kadar çalışmışlar. Burada büyüyle oynamazlar. Onu yaşıyorlar. Büyü değişen kumlarda, çölün soğuk karanlığında bile gelişir. Taşrada göz önünde saklanır ve Summerland dağlarında ve ormanlarında yaşayan şeyleri kavrayamazsınız. Bu insanların küçük bir büyüye hazır olmadıklarını düşünmeyin.

bazılarınız bunu yapabilir. Bir Dehşet Engerekleri sürüsüyle karşılaştığınızda bu grup Yazlık Diyar'ın çöl zemininde bir kan lekesinden başka bir şey olmayacak."

"Dread Vipers?" İmzalıyorum.

"Fia'nın askeri suikastçılardan oluşan seçkin muhafızları," diye yanıtlıyor Koleksiyoncu. "Onları öylece öldüremem," der Keth'e. "Onlar Fia'nın adamları. İzinsiz girenleri avlarlar. Kraliçelerine sadıklar, o da onlara. Onları katledersem muhtemelen pek hoş karşılanmaz. Ama onlar bizi ilgilendirmiyor çünkü başımızı eğip büyümüzü gizleyerek Itunnan'dan ve eyaletlerden fark edilmeden geçip Harabe Şehri'ne ulaşacağız. Değil mi?"

Her yüze bakıyor, sonra Joran'ı yakından izliyor, cam gibi keskin gözleri bilmem gereken her şeyi söylüyor. O da benim gibi merak ediyor. Reede'nin en kuzeyindeki köyden Joran Dulevia Yazlık Diyar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?

Bir saat içinde ana güverteyi geçip Dedrick'in kamarasına giden merdivenleri tırmanıyoruz. Hava bu kadar güneyde çok sıcak, gece ve deniz zift gibi karanlık. Mavi dünyamız Mondulak Sıradağları'ndaki obsidyen bir dağdan oyulmuş olabilecek bir dünyayla yer değiştirmiş.

Gemi yavaşlarken onumuz sırayla oturuyor, volta atıyor ve gergin bir sessizlik içinde ayakta duruyoruz.

Koleksiyoncu bir köşedeki boş bir sandığı göstererek, "Çantalarınızda değer verdiğiniz ne varsa boşaltın," diyor. "Hepsini bırakın

Orada. Belki bir gün her şeyi geri alma şansımız olur."

Kendi çantasını açıp kolyemin ve günlüklerinin bulunduğu altın kutuyu çıkarışını izliyorum.

Günlükleri.

Onları birkaç dakika elinde tutuyor, başparmağını onları sardığı yünün üzerinde gezdiriyor, sonra da onları -ve hediye kutusunu- sandığa taşıyıp dikkatlice içine yerleştiriyor. Dönüp gözlerimle buluştuğunda içimi derin bir hüzün kaplıyor. Bir şeye üç yüz yıl boyunca değer verip sonra da ondan uzaklaşmak zorunda kalmak... Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, bugün erken saatlerde ona eski arkadaşının gerçekten de bir portal açma becerilerini geliştirdiğini söylemek zorunda kaldığımdan bahsetmiyorum bile.

Geçmişin geri gelmesinden bahsediyoruz.

İçime ne girdi bilmiyorum ama yanına gidip altın kutuyu çıkarıyorum. Sevgili günlüklerini kurtaramam ve arkadaşının farkında olmadan düşmanıyla bir anlaşma yapmış olmasını değiştiremem, ama bu küçük inciyi kaybetme riskini almak istemedi ve bununla ilgili bir şey acımı yumuşatıyor.

Kolyeyi çıkarıyorum ve ceketimin yakasının altına sokmadan önce boynuma takıyorum. "Mücevherlerimi vermene izin vermiyorum," diye imzalıyorum.

Ağzının bir tarafıyla gülümsüyor - gamzeli tarafıyla - ve bana yaptığı şeyle başa çıkamıyorum, bu yüzden

tek lombozu açıp dışarıya bakıyorum. Dikkat dağıtmak için her şeyi yaparım.

Daha küçük bir gemi bordadan yanaşıyor ve saniyeler içinde mürettebatımız muhafızlarla birlikte bağırıp gülmeye başlıyor. Nefesimi tutuyorum, bunun bitmesini bekliyorum ve çok geçmeden bitiyor.

Dedrick kulübenin kapısını açar ve kıvırcık kafasını içeri sokar. "İyi bir kalpazanı ve daha da iyi bir yalancıyı asla hafife alma." Dudaklarını memnun bir sırıtışla kıvırıyor. "Limana demirlememizi memnuniyetle karşıladılar. Siz Northlander'ların neyden yapıldığını görme zamanı."

OceanofPDF.com

46

NEPHELE

The Summerland Coast

Itunnan Limanı

Itunnan'ın devasa limanının doğu yakasında gece çok yoğun.

Önümde hiçbir şey göremiyorum ve bedenim çığlık atıyor. Arkamda düzinelerce gemi, tekne, çark ve kayık suyun üzerinde yüzüyor, fener ışıkları liman kentinin kayalık kıyı şeridinin fonunda sallanıyor.

Rıhtımı çevreleyen meşalelerle aydınlatılmış antik deniz duvarının üzerinde yükselen kumtaşı binalar ve kerpiç evler, kare pencereleri altın mum ışığıyla aydınlanıyor.

Terrowin bizi limandaki diğer gemilerden uzağa, Goma İskelesi'ne mümkün olduğunca yakın bir yere demirlemiş, Lady Belladonna da bizi gözden uzak tutmak için açısını ayarlamıştı. Yüzmek korkunç bir şey değil, ama çantam sırtımda sıkıca bağlı, ağırlığı çabayı olduğundan daha zor hale getiriyor

olması gerektiği gibi. Yine de son sekiz yıldır her gün sıcak bir denize girmiş değilim. En son Raina ile vadide yüzmüştüm.

Ne olursa olsun, kendime yalnız olmadığımı söyleyerek suyun içinde ilerlemeye devam ediyorum. Herkes burada benimle birlikte. Bir yerlerde.

Birden Joran yanımda beliriyor, limanda bir köpekbalığı gibi süzülüyor. Gümüş rengi saçları ve kaslı kollarının birkaç saniyede bir suyun üzerinde yumuşak bir şekilde kayması olmasa, yanımda bir insan olduğunu bile anlamayacaktım.

Etrafımdaki su soğuyor, bu garip, ama yüzeyin altında bir itme gücü var, kıpırdayan bir dip akıntısı, beni yakın mesafedeki dört katlı loş ışıklı bir deponun gölgelediği karanlık iskeleye doğru iten bir itme gücü.

Joran'ın yardımına rağmen -çünkü öyle olduğunu biliyorum- yüzmeye devam etmek için hâlâ mücadele ediyorum. Yaratabildiğim onca büyüye rağmen yapamadığım tek şey kendimi başka bir yere taşımak. Şu anda Loria'nın çocuklarına sahip olmak ya da Fleurie gibi dünyayı yararak şehirler, kıtalar ve su kütleleri arasında istediğim gibi hareket edebilmek için neler vermezdim.

Joran yörüngesini keskin bir şekilde sola çeviriyor ve ben de Goma İskelesi'nden sağa döndüğümü fark ediyorum. Düzeltiyorum ve İzlandalıyı takip ediyorum, bana rehberlik etmek için geride kaldığı için minnettarım.

Beni terk etmediğini.

Sadece iskeleye git, diyorum kendime. Sadece devam et. İt, it, it. Pes etmeyeceksin, Nephele Bloodgood.

Dakikalar içinde kendimizi iskelenin altındaki suya sürüklüyor ve orada yuvalanmış kayaların üzerinden tırmanıyoruz, glamourlar aydınlanmayı önlüyor. Joran'ın güçlü elleri üzerimde, bana yardım ediyor ama denizden çıkar çıkmaz Raina ve Hel ceketimi tutup beni yanlarındaki bir kayanın üzerine oturtuyorlar.

Joran'ın yanımda olduğunu ve karanlıkta beni kolaylıkla bulduğunu hissederken bile silahlarımın hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için vücudumu yokluyorum.

Karanlığın içinde kaybolan Alexus ve Zahira'nın kayalık kıyı boyunca ilerleyerek herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmeleri dışında, orada sırılsıklam ve nefesimizi tutmuş bir şekilde bekliyoruz.

Jaega tıslıyor ve aşağıda net bir şey görmek mümkün olmasa da Joran'ın derin sesi "Birinin kanaması var" diyor.

"Benim," diye itiraf ediyor Jaega. "Bacağımı sivri bir kayaya kaptırdım. Ya da belki tahtaydı. Bir çivi. Bilmiyorum. Sadece kanadığımı biliyorum. Çok düşünüyorum."

"Raina?" Keth'in sesi sessiz ve titrek, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ses. "Ona yardım etmek mi?"

Kız kardeşim kayaların üzerinden sürünerek Jaega'ya doğru ilerliyor, gözlerim karanlığa alışırken silueti geceye gri bir çizik olarak yansıyor. Büyü yapıldığını göremesem de genç kadını iyileştirdiğini biliyorum.

"Korkunç bir yara değil," diyor Joran bana sessizce, sanki endişemi sezmiş gibi. "Bir damla kan, ama hayal ettiğin gibi çok fazla kanaması yok."

Saç örgümden su sıkarken söylediği sözler omuzlarımda düğümlenen gerginliği hafifletiyor. Bu gece ihtiyacımız olan son şey içimizden birinin kötü bir şekilde yaralanması.

"Su cadılarının bu kadar hassas bir koku alma duyusuna sahip olduklarını bilmiyordum," diye fısıldıyorum.

"İz sürmek için daha iyi. Seni kaybetmeyeceğim, bu kesin."

Alnımı buruşturuyorum ve suyu boşaltmak için bir botu çekiştiriyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bir duraklama ve ardından, "Çünkü arzunun kokusunu aldım, Nephele." Sesi bir şekilde aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de suskun. "Bunu unutmayacağım. Unutamam. Artık ava çıkmış bir köpek de olabilirim."

Yanaklarım ısınıyor ve karanlığın kalkanı için şükrediyorum. Ama sonra onu bu şekilde etkilediğimi bilmenin beni heyecanlandırdığını fark ediyorum ve muhtemelen ben daha ne hissettiğimi anlamadan o bu heyecanın kokusunu almıştı.

"Bu senin neden herhangi bir tazı kadar yetenekli olduğunu açıklamıyor," diye cevap veriyorum, dikkatleri üzerimden çekmeye çalışarak, tenimdeki deniz kokusunun onun kokladığı şeyi maskelemesini umuyorum.

Gülüyor. "Sanırım doğuştan gelen bir şey."

Bu konuşma ikimiz için de kolay ve korumasız hissettiriyor, bu yüzden birkaç hafta önce yapacağımı asla hayal edemeyeceğim bir şey yapıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Benimle kaldığın için. Sana tekrar borçlandım."

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor. "Bu iş bittiğinde, o öpücüğü talep edeceğim. Borçlu olduğunu düşündüğün diğer borca gelince, hazır olduğunu hissedene kadar onu ödemeyeceğim."

Gülümsüyorum, sözlerindeki imayı hissediyorum ve benim neyim var ki bu kadar hoşuma gidiyor diye merak ediyorum.

"Anlaştık," diyorum, muhtemelen yapmam gerekenden daha yüzsüz hissederek. "Sana sadece bir sorum var. Şu koku meselesiyle ilgili."

Bir kahkaha daha ve ellerini kayaya yasladığını hissediyorum. "Sor."

"Winterhold'daki düğün gecesi beni kokladın mı?" Geçen yıl yaşadığımız tek gecelik tutku konusunu cesurca açarak fısıldıyorum.

Bir duraklama, bir tartışma anı oluyor belki ama sonra bana doğru eğildiğini, serin nefesinin nemli yanağımda, boynumun kenarında, kulağımın dibinde olduğunu hissediyorum. "Yapmalı mıydım?" diyor ve kollarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "O zaman da beni istiyor muydun?"

Yüzümü ona doğru çevirmeye başlıyorum, karanlıkta benim onu hissettiğim kadar onun da beni hissetmesini sağlamak için. Ama sözleri beni donduruyor.

Eminim o geceyi unutmamıştır. O kadar sarhoş değildi. Ne yazık ki, o düğünden sonra hemen hemen herkesle yatabilirdim ve o da oradaydı ve bir anda oldu. Aramızdaki bu yeni gerginlikle, Joran'la seks yapmanın şimdi daha iyi olacağını düşünüyorum, ama onun da benim kadar net bir hatırası olmalı.

Bir açıklama yapması için ona baskı yapamadan, arkamızda biri hareket ediyor. Botlar kayadan kayaya fısıldıyor ve ıslak deri gıcırdıyor. Alexus ve Zahira.

"Pekâlâ, iskele ve rıhtımlar boşaldı," diyor Alexus, sesi kısık ve derinden. "Gitme zamanı." Kollarını iki yana açmış, bizimle konuşmak için eğilirken elleriyle iskelenin iki sütununu kavrıyor. Bulutlarla dolu bir gökyüzünün ardına hapsolmuş ay ışığı yüzünden şeklinin hatları zar zor seçilebiliyor ama ben onu görebiliyorum.

"Depo hazırlanıyor," diyor Zahira, bir gölge gibi iki kayanın üzerine çıkarak. "Gece için dinlenebileceğimiz bir yerimiz ve yarın erzak toplayabileceğimiz bir aracımız var. Diğer detayları içeride halledeceğiz."

"Sadece gölgelerde kalmamız gerekiyor," diye ekliyor Alexus. "Deniz duvarının bu tarafında sadece birkaç muhafız var. Beni takip edin."

Herkes bir kayanın altından çıkan örümcekler gibi iskelenin altından sürünerek çıkıyor. Yorgun bedenlerimizi ahşap rıhtıma çekmeden önce kayalık setin üzerinden sıçrayarak geçiyoruz, sessiz adımlarla ilerliyoruz.

Karanlığın içinden geçip deponun arkasına giden son derece dar bir geçide ulaştığımızda en sonda ben kalıyorum, arkamda sadece Joran var.

"Yanlış bir şey söyledim, değil mi cadı?" Sesinde farklı bir ton var. Farklı bir derinlik. İçimde bir şeylerin kıvranmasına neden oluyor, bir şeyler kıvranıyor, kıpırdanıyor ve hissedilmeyi talep ediyor.

Atalarımın kanımda sıcak ve canlı akan kadim sezgisi bana bir uyarı gönderirken cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum.

Yanlışlık, diye bağırıyor. Yanlışlık.

Kalbim çarpıyor. Dinlemeye çalışıyorum.

OceanofPDF.com

47

RAINA

Orlena Madar'ın deposu, düzgün bir şekilde istiflenmiş kargo, ürün ve gıda kasaları ile dolu temiz, kavernöz bir alandır.
mallar.

Çok yukarıda görünen yuvarlak kirişlere bakıyorum. Binanın deniz tarafında solda kalan bir alan dışında üst katlar karanlık. Tek kapısından sıcak mum ışığı parlıyor. Belki de Orlena'nın yaşam alanıdır. Dedrick onun burada yaşadığını söylemişti.

Katların geri kalanı sadece gölgede görülebiliyor, o tek köşeden ve birinci kattaki taş duvarlardan sarkan fenerlerden gelen loş ışıkla ortaya çıkıyor. Birkaç büyük pencerenin ve tek bir asma katın çizgilerini seçebiliyorum, ancak her katın etrafında ahşap kaplamalı podyumlar var.

Orlena, "Hepinizi aşağıya indirelim de temizlenin, kurulanın ve biraz dinlenin," diyor.

Joran, "Her zaman bu gece gidebiliriz," diye öneriyor. "Hiçbirimizin son derece yorgun olduğunu sanmıyorum ve biraz dinlenmeye ihtiyacımız var.

hareket etmeliyiz. Çabuk olun."

"Kapılar gün doğumuna kadar açılmıyor," diye cevaplıyor Orlena. "Duvar kraliçemizin büyüsüyle dolu."

"Bunca zamandan sonra," diyor Joran, gözleri kısılmış bir şekilde, sinirli bir inançsızlıkla başını sallarken, "kimse o lanet duvardan geçen alternatif bir yol bulamadı mı?"

Orlena İzlandalıya bakar ve yumuşak, kararlı bir sesle "Kimsin sen?" diye sorar.

Cevap yok.

Ona doğru bakıyorum. Yüzünde bir sırıtışla taş bir sütuna yaslanmış, gri teni ve ıslak, gümüş saçları altın fener ışığının altında garip bir tonda. Sanki Orlena'nın içini görebiliyormuş gibi ona bakıyor, ama nedense tam tersi doğruymuş gibi geliyor.

"Ben bir Northland'liyim. Özüme kadar. Gerçekten bilmeniz gereken tek şey bu."

Orlena su cadısını baştan aşağı incelerken Alexus ve Nephele bakışlarını kaçırıyor. Ancak aralarında asılı kalan her ne varsa daha önemli meseleler için geride kalıyor.

Orlena uzun gövdesini kendisinden daha uzun olan büyük bir sandığa doğru uzatıyor ve tek kelime etmeden Rhonin'e onu takip etmesini işaret ediyor.

Biraz şaşırır ve "Ben mi?" diye sorar ama sonra hızla görevinin başına geçer.

Orlena çok güzel olduğu için olsa gerek, ona katılırken ürkek küçük bir çocuk gibi görünüyor. Siyah taytlar ve uzun çizmeler giyiyor, üzerine de altın iplikle işlenmiş kehribar kırmızısı ipek bir tunik giyiyor. Saçları bir yığın parlak karamel tirbuşon bukle, gözleri derin, zengin bir siyah, teni topraksı, sıcak bir kahverengi ve tamamen ışıltılı.

Neyse ki, kızarmış bir yüz dışında Rhonin kendini utandırmıyor. Sadece Orlena'nın boş sandığı kenara itmesine yardım ederek zemine oyulmuş gizli bir geçidi ortaya çıkarır. Görevini tamamladıktan sonra Hel'in yanındaki yerine geri döner.

Daha fazla kızarabileceğini sanmıyordum ama Hel ona bir bakış fırlattığında yüzü yaz güneşi gibi parlıyor.

Orlena çömeliyor ve parmağını ahşap kalasların üzerindeki metal bir halkaya geçirip kapıyı kaldırıyor. Sanki bunu onlarca kez yapmış gibi, ki eminim yapmıştır, bir fener kapıyor ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle bize başını sallıyor.

"Gel hadi. Sanırım burayı seveceksin."

Bir yeraltı sığınağına giden dik merdivenlerden inene kadar Orlena'nın Dedrick'in Kuzeylandlıları düzenli olarak ülkesine kaçırmasına yardım ettiği aklıma gelmiyor. Doğudöllülere yardım etmeyeceğini kim söyleyebilir? Bunu neden yapsın ki? Rooke'u bu yüzden hain ilan etmemiş miydik?

Bu düşünceye sahip olan tek kişi ben olmamalıyım, çünkü alt odalara inen cılız merdivenleri takip ederken ve Orlena

Madar mekanın etrafında asılı duran fenerleri yakmaya başlar, Callan "Topraklarınıza girmemize neden yardım ediyorsunuz?" der.

Giysiler ve ayakkabılar, silahlar, gıda maddeleri ve hatta büyük olasılıkla zaten sahte olan ve yeni bir isimle tamamlanan belge sepetleriyle dolu masaları ve rafları inceliyorlar.

Orlena bir fenerin camını kapatıyor ve Callan'ın ağır bakışlarıyla karşılaşıyor. "Buradasın çünkü o -" Koleksiyoncu'yu işaret ediyor "- kraliçemle eski dostlar. Ve Doğu'nun Prensi sorun çıkardığı için." Callan'la konuşuyor olmasına rağmen Joran'a bir bakış atıyor ve sözlerine sivri bir ton katarak, "Gerçekten bilmem gereken tek şey bu," diyor.

Callan bir hançer alır ve ışığa tutar. "Yine de bizi tanımıyorsun. Ağzında yalanlar olan Eastland'lılar olabiliriz."

Orlena ellerini arkasında kenetliyor ve Callan'ın meydan okuyan bakışlarıyla karşılaşıyor. "Senin adın ne?" Summerland'li kadın yavaşça arkadaşıma doğru yürüyor.

Joran'ın aksine, Callan cevap verir.

"Callan Terzerak."

"Nerelisin Callan Terzerak?" "Mondulak

Sıradağları. Ve Winterhold." "Üzerinde kaç

tane kılıç var?" "Beş."

"Bu dünyada en çok kimi seviyorsun?"

"Evlatlık oğlum."

"En çok kimi öldürmek

istersiniz?" "Kimseyi öldürmek

istememem." "Bu grupta kimden

nefret ediyorsun?" "Hiç

kimseden."

Orlena Callan'ın önünde duraklıyor, neredeyse rün cadısıyla burun buruna. "Ve her soruda dürüst davrandın." Joran'a bakıyor. "Onun cevabı da dürüsttü. Biliyorum çünkü bu benim yeteneğim. Bana yalan söyleyen ya da topraklarıma veya halkıma zarar vermek isteyen hiç kimseye yardım etmem. Bu kadar basit."

"Bunu bana ve Zahira'ya zaten yaptı." Koleksiyoncu çantasını bir sandalyeye bırakıyor ve geniş sırtını tüm binayı ayakta tutuyormuş gibi görünen dört kare, yığma taş iskeleden birine yaslıyor. "Ama hepinizin duyabilmesine sevindim," diye devam ediyor. "Zahira bizi Dedrick'le birlikte asla tehlikeye atmazdı. Başta ben de ne ondan ne de bu durumdan emin değildim ama artık eminim."

Parmak uçlarını şarap rengi tuniğinin üzerinde gezdirdiği küçük odanın diğer ucundan Zahira ona yumuşak bir gülümseme sunuyor ve başını hafifçe eğiyor. Bir teşekkür.

Orlena Callan'a göz kırpıyor, sonra arkasındaki karanlık perdeyi işaret ediyor. "Şu tarafta bir uyku odası var. Sadece ranzalı karyolalar var ama hepinize yetecek kadar yatak olmalı. Burada gördüğünüz her şeye gelince-" diyerek dolu odayı işaret eder.

masalar ve raflar "-İhtiyacınız olanı alın. İşte bu yüzden burada."

Keth doğruca silah masasına yönelirken, Jaega kıyafetleri karıştırıyor, muhtemelen yeni bir pantolon arıyor çünkü onunki dizden bileğe kadar yırtılmış. Callan ve Zahira Orlena'nın topladığı belgeleri incelemeye başlıyor, yüzlerinde odaklanmış bir merak maskesi var.

Orlena kendinden emin yürüyüşüyle Koleksiyoncu ile arasındaki kısa mesafeyi kapatıyor. Başından ayaklarına doğru süzdüğü takdirkâr bakışı kaçırmıyorum, ne de göğsümün sıkışmasına neden oluşunu.

Kuşkusuz, görülmeye değer bir adam. Uzun boylu, sert ve hala sırılsıklam, siyah deriler giyiyor, başparmakları belindeki silah halkalarına asılı. Beyaz bir tunik güçlü gövdesine yapışıyor, boynu çözülmüş ve açık, derin bir dilim rune işaretli, altın göğsünü ve gemide yanından ayırmadığı demir anahtarını ortaya çıkarıyor. Islak saçları, köşeli yüzünün etrafında parıldayan siyah dalgalar halinde sarkıyor.

Ve sakalı. İntikam duygusuyla geri dönüyor. Koyu renkli kirli sakal bakışlarına baştan çıkarıcı bir hava katıyor ve zaten cesur olan gözlerini daha da cesur gösteriyor. Bu bir suç.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor Orlena'ya. "Kat etmemiz gereken çok yol var. Fia'ya olabildiğince çabuk ulaşmamız gerekiyor ve bunu sensiz yapamam."

"Rica ederim, Alexus," diyor, sesi boğuk ama yumuşak. "Bir şeyler içmek için yukarı çıkmaya ne dersin?" Sanki ben

Varolmayarak ona yaklaşır ve ıslak saçlarından bir tutamı gözünün üzerinden kulağının arkasına doğru kaydırır. "Planların hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Senin hakkında daha fazlasını."

Gözleri kilitli, havadaki gerilim yoğun. Onlara sırtımı döndüğümde ve huysuz bir çocuk gibi kollarımı göğsümde kavuşturduğumda kendimden nefret ediyorum. O, "Bunu çok isterim." dediğinde yüzümü buruşturduğumda kendimden daha da nefret ediyorum. Sen git. Ben hemen geliyorum."

İçimdeki her şey kavurucu güneşin altında suya hasret bir çiçek gibi soluyor. Manzara resimleri ve çerçeveli haritalarla dolu bir duvara bakıyorum -İtunnan- ve dikkatim dağılmış gibi görünmeye çalışarak depoya benzeyen bir tanesine odaklanıyorum. Neden hareket etmediğimi bilmiyorum. Diğer herkes uyku odasına doğru sürüklenirken ben orada öylece donmuş, garip bir şekilde sinirli, belki biraz kıskanç ve... derinden, tamamen yıkılmış bir şekilde duruyorum.

Koleksiyoncu omzumun üzerinden, "Sabah görüşürüz," diyor. "Biraz dinlen. Gün doğarken Itunnan'dan yola çıkacağız."

Ve aynen böyle, çekip gidiyor.

O merdivenleri çıkarken gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkıyorum. Köhne ahşap üzerindeki her adımı kalbime saplanan bir hançer gibi geliyor. Kendime sadece içki içtiklerini söylüyorum. Hepsi bu. Birbirlerini tanımıyorlar bile.

Yine de, daha sonra, derin bir uykudan irkiliyorum, sadece son boş yatağa, benimkinin altındakine bakıyorum ve buluyorum

hala burada değil.

ERTESI SABAH, BENIMKININ ALTINDAKI RANZA HALA BOŞTU.
dokunulmamış.

Saat erken ve yapmak istediğim son şey yukarı çıkıp unutamayacağım bir manzarayla karşılaşmak. Bu yüzden giyiniyorum, yatağımı yapıyorum ve alt ranzada tek başıma oturuyorum, bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyorum ve sabahın karanlığında ona küsmeme neden olacak kadar nefretimi çalan bir adamdan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum.

Rün tersine çevrileli sadece birkaç gün oldu ve ben şimdiden bu kadar parçalanmış hissetmekten yoruldum. Sanırım ona karşı her düzeyde daha az tutkulu hissetmeyi nasıl başaracağımı bulmalıyım, ama bu imkansız görünüyor, çünkü onun etrafında ne kadar çok olursam, durum o kadar kötüleşiyor - ondan o kadar nefret ediyorum ve onu o kadar çok istiyorum - ve bir süre daha birlikte olacağız. Ya onu öldüreceğim ya da öpeceğim. Tanışmamızdan kısa bir süre sonra hissettiğim bir ikilem.

Kapıdaki perde hareket ettiğinde, yukarı bakıyorum. Tahsildar ensesini ovuşturarak odaya giriyor ve yanıma gelip oturuyor, dizi hafifçe benimkini sıyırıyor. Kendisi gibi kokmuyor. Tatlı şarap, bir çeşit keskin, topraksı baharat ve denizin tuzlu suyu gibi kokuyor.

Ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Ve yine de, tıpkı dün geceki gibi, uzaklaşamıyorum da.

Dirseklerini dizlerine yaslıyor. "Onunla yatmadım," diyor sessizce. "Konuşmaktan başka bir şey yapmadık. Endişelendiğin şeyin bu olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Öyleydi ve değildi. Aralarındaki manyetizmayı hissetmiş olmama rağmen kendimi sadece bir öpücük paylaşmış olabileceklerine ikna etmiştim. Yine de ellerimi karyolanın kenarına koyup gözlerimi ileriye diktim.

"Çok fazla şarap içtikten sonra bir sandalyede uyuyakalmışım." Boynunu tekrar ovuşturuyor. "Ve vücudum bugün bana bunun bedelini ödetecek."

Gerçeği hissederek sertçe yutkunuyorum. Bana bir açıklama borcu yok, ancak endişeyle geçen gecemin ardından acı çekenin o olduğunu bilmek beni fazlasıyla tatmin ediyor.

Elini benimkinin üzerine koyup parmaklarımızı birleştiriyor. Üç yüz yıl boyunca kılıçla şekillendirilmiş nasırların verdiği his tenime hoş bir şekilde sert geliyor. Bu bana onun bana dokunduğu tüm yolları hatırlatıyor. Temasa birkaç dakika izin versem de, hatta bundan zevk alsam da, yine de geri çekiliyorum.

İç çekiyor ve elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Beni kopmuş bir bağdan hissedebileceğim kadar çok istiyorsan ve yine de sana dokunmama bile izin vermiyorsan, bunu nasıl atlatacağız Raina?" Sesi hayal kırıklığıyla dolup taşıyor ama altında büyük bir acı yatıyor.

Tehditkâr gözyaşlarının ısırığı gözlerimi yakıyor. Ayağa kalkıyorum, çantamı alıyorum ve onu orada oturur vaziyette bırakıyorum.

Perdeyi kapatıp merdivenlere yöneldim, dört katlı bir pencerenin yanında bir tünek bulmayı umuyordum, böylece güneşin doğuşunu izleyebilir ve düşünebilirdim.

Çünkü bu sefaleti nasıl atlatacağımızı bilmiyorum.

Bilmiyorum.

ITUNNAN LIMANI GÖRÜLMEYE DEĞER ÇARPICI BIR MANZARADIR.

Yükselen taş deniz duvarının kenarına doğru uzanan uzun bir kuyrukta duruyoruz, glamourlar yukarı ve sıkıca örülmüş, giriş için bekliyoruz. Orlena bizden birkaç kişi önde, akıllıca mesafesini koruyor. Geri kalanımızın elinde son yolculuklarımızın ve uğradığımız her limanın sahte hikâyelerini anlatan kâğıtlar var. Yeni adım Stassa Farthorne, bazen Malgros'tan Terrowin'in mürettebatına kayıkçı olarak katılan bir kadın.

Dünyayı dolaşmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederek limana bakıyorum. Rıhtımlar hareketlilikle dolup taşıyor, mavi-yeşil su sıcak güneşin altında acı verici bir şekilde parıldıyor. Balıkçılar daha şimdiden şehirden çıkıp Goma İskelesi'ne yerleşmiş durumda ve limanda dün geceye göre en az bir düzine daha fazla gemi ve tekne demir atmış durumda. Yola çıkması gerekenler rıhtıma demirlemiş, mürettebat ambarlarını boşaltmak için koşuştururken liman görevlileri ellerinde defterler ve kâğıtlarla dolaşıyor, Itunnan'a değen her sandığı ve varili inceliyor.

Rıhtım kenarında. Malgros'tan çok farklı, hayal ettiğim her şeyden farklı.

Çoğunlukla, grubumuzun bazı üyelerinin Orlena'nın malzemelerinden topladığı birkaç parça dışında, silahlarımız dışında kendi kıyafetlerimizi giydik. Şimdilik. Ve hâlâ kalabalıklar arasında göze çarpmıyoruz.

Burada Malgros'tan denizciler ve tüccarlar var, bazıları Drifts'ten, daha fazlası Summerland sahilinin diğer bölgelerinden ve hatta daha fazlası Persei, Mapor ve Omalli gibi Tiressia dışındaki topraklardan.

Kulağıma yabancı diller duyuyorum ve daha önce hiç görmediğim kıyafetler görüyorum ama tüm bu renk, yaşam ve gürültü öylesine mükemmel bir karışıma dönüşüyor ki, keşke bir günlüğüne bile olsa burada kalabilsek ve her şeyi özümseyebilsek diyorum.

Ama çok geçmeden kapıdan geçiyoruz. Vücutlarımız ve çantalarımız bıçaklara karşı kontrol ediliyor ve sahte belgelerimiz muhafızlar tarafından büyük bir dikkatle inceleniyor.

Orada dikilip bizi incelerken, Fia Drumera'nın büyüsünün bir şekilde bizi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Özellikle de Koleksiyoncu. Ama aşinalık, iyi bir sahtecilik ve güzel bir kadın bizi kurtarıyor gibi görünüyor, çünkü solumdaki muhafız Orlena'nın oniks gözleriyle karşılaştığında ve o gülümsediğinde, sohbet etmek için onu kenara çekiyor ve daha fazla sorgulanmadan görmezden gelinip şehre el sallayarak giriyoruz.

Gardiyan evraklarımızın kopyalarını alıyor ve arkasındaki küçük masada oturan bir adama uzatıyor. Adam başlıyor

Onlara ve bize bakıyorlar ama biz gitmekte özgürüz.

Antik şehir duvarının kemerinin gölgesinden geçip tekrar güneşe çıkıyoruz. Hemen hepimiz duraklıyoruz, manzara karşısında şaşkına dönüyoruz.

Her yerde insanlar var.

Şehir, tapınaklar, çeşmeler ve Itunnan labirentinde gezinmek için geniş, taş basamaklarla yükselen şehir sokaklarıyla birbirine bağlanan çeşitli, şaşırtıcı yükseklikteki ahşap binalardan oluşan bir labirenttir. Beyaz mermer binalar uzakta yüksekte durur, manzara güneşe doğru bakan yüzlerce fildişi minareyle süslenmiştir.

Palmiye ağaçları ve yemyeşil bitki örtüsü, kavrulmuş toprakta tutunabilecekleri her yere yayılmış gibi görünüyor ve bir rüzgar estiğinde, zengin baharat dalgalarına karışan düzinelerce çiçek bahçesinin parfüm kokusunu alabiliyorum.

Summerlands gerçekten ayrı bir dünya ve ben sadece bir ipucu gördüm.

Orlena yetişiyor ve kalabalık şehre doğru onu takip etmemizi işaret ediyor. İlk fark ettiğim şey farklı türde muhafızlar. Kemerlerde, caddelerde ve çeşmelerin yanında duran yaya askerler var, ama aynı zamanda ince kırmızı kadifeyle kaplanmış, koşumları ve gemleri gümüşle süslenmiş samur renkli atların üzerinde şehri devriye gezen atlı muhafızlar da var. Muhafızlar siyah giyerler, hatta başlarını ve yüzlerini bile örterler, vücutları her türlü

Bıçaklar. Metalin ortasına dövülmüş bir yılan bulunan cilalı, gümüş bir kalkan, bir tür hayvan boynuzu gibi atlarının yanından sarkar.

Dread Vipers.

İçlerinden biri sağ tarafımdaki kapıdan atını tırısa kaldırıp yürüyüşe geçiriyor, muhtemelen altı ila sekiz adım ötede. Elinde kâğıtlar taşıyor ve bir düzine başka insanın başının üzerinden bana bakıyor.

"Ona bakma," diyor Koleksiyoncu yanıma gelip kendini bir insan kalkanı haline getirirken. Bir çeşmenin ve başka bir sokak katına çıkan basamakların yanından geçerken elini sırtımın alt kısmına bastırıyor. "Büyüleri göremiyorlar," diyor kulağıma, "ama büyüleri tespit etmekte çok iyiler ve sen ve ben yıldızsız bir gökyüzünde iki kuyruklu yıldız gibiyiz. Bizi korumaya çalışıyorum ama o çok meraklı."

Aman Tanrım. Bu çok kötü. Keşke bundan daha önce bahsetseydi. Ve keşke Joran Fia Drumera'nın seçkin muhafızlarından ilk bahsettiğinde daha fazla araştırma yapsaydım. Yeteri kadarının Koleksiyoncu'yu alaşağı edebileceğini söyledi. Nasıl? Yetenekleri neler? Sadece birkaç adım arkamda, Joran'la birlikte yürüyen Nephele için endişeleniyorum. O benden daha güçlü. Bu konuda, Joran benden bile daha güçlü. Koleksiyoncu'nun hepimizi koruduğunu ummak zorundayım.

Uzaktaki köşeden üç atlı muhafız gelir. Yüzleri ilk başta ilgisizdir, ama onlar

Grubumuza baktıklarında yüz ifadeleri değişiyor.

Orlena duraksıyor ve bana dönüyor, hiçbir şey yokken gülüyor ve sanki uzun zamandır çok iyi arkadaşmışız gibi kolunu benimkine doluyor.

"Pazarı ziyaret edelim, olur mu?" Herkese gülümseyerek bakıyor, başını sallıyor ve sanki komik bir şey söylemişim gibi tekrar gülüyor.

Koleksiyoncu da gülüyor, gözlerini bana öyle bir dikiyor ki, bunun sadece en kötü kabusum olmadığını, aynı zamanda bir gösteri yapmamı da istediklerini anlıyorum.

Orlena bizi ana caddeden, duvarların arasına sıkışmış başka bir şehre açılan devasa bir geçide döndürürken gülümsemeye çalışıyorum. Yüksek tavanlar kemerli ve parlak renkli çinilerle süslü ve bu yerin kenarları boyunca mallar ve eşyalarla dolup taşan galeriler, tezgahlar ve dükkanlar var. Balıktan tarçına, turunçgillerden sandal ağacına, amber ağacından ham deriye ve sedir ağacına kadar akla gelebilecek her koku burada mevcut. Denesem yüzlerce kokuyu birbirinden ayırabilirim.

Tüccarlar ve esnaf sabahın erken serinliğinde aylak aylak dolaşıyor, gün için iş yerlerini kurarken sohbet ediyor. Müşteriler, doldurulacak sepetleri taşıyarak her yönden sokaklara dökülüyor. Ve işte buradayız, on yabancı ve bir kaçakçı, dev bir pazarın içinde saklanarak katil muhafızlardan kaçıyoruz.

Koleksiyoncu omzunun üzerinden şöyle bir bakar, sonra dosdoğru önüne bakar. "Bizi takip ediyorlar."

Bu sözleri söylediği an, uçurumum uyanıyor, esneyen bir karanlık.

"O zaman ayrılalım," diyor Orlena. "İki cadde aşağı inip sola dönerseniz, sonra bir sol ve iki sağ daha, cephanelik pazarında buluşabiliriz."

"Cephanelik mi?" Koleksiyoncu'nun sesine şüphe karışıyor ama cephanelik bana büyük bir plan gibi geldi.

"Eğer peşine düşerlerse," diyor Orlena, "buradan çıkmak için silahlara ve atlara kolay erişime ve bolca büyüye ihtiyacın olacak. İlk ikisini ben halledebilirim, sonuncusu sana bağlı. Bana güvenin. Dediğimi yap."

Gülümseyerek ve kahkahalar atarak arkamıza geçiyor ve kolunu Rhonin'in koluna doluyor. Bir de baktım ki Hel, Nephele ve Zahira da benimle Koleksiyoncu'ya katılıyor. Önümüzdeki ikinci caddeye doğru ilerlerken bizimle kol kola girip sahte gülümsemeler gösteriyorlar. Yine uçurumumu hissediyorum.

"Arkanıza bakmayın," diyor Koleksiyoncu, tam da arkadaşlarımızı kontrol etme dürtüsü beni sardığı sırada bizi yeni bir caddeye çeviriyor. Kolay değil ama itaat ediyorum.

Birkaç dakika sonra bir sola daha dönüp kilim ve duvar halıları galerisini, çanak, çömlek ve çatal-bıçak takımları galerisini geçtikten sonra -şans eseri- aklınıza gelebilecek her türlü aynayla dolu bir galeriyle yolumuz kesişiyor.

Geçtikten sonra, benzer şeylerin olduğu bir sepetten aşırdığım gümüş çerçeveli küçük makyaj aynasını açıyorum.

Omzumun üzerinden gizlice bakmak için kullandığımda, Koleksiyoncu kolumu sıkıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Seni hiçbir yere götüremem."

Eğer Korkunç Engerek'i bu pazarda at üstünde, peşimize takılmış bir halde atlatamazsak kesinlikle bunu yapamayacak.

Tahsildara aynayı uzatıyorum, uçurumum artık tüm dikkatini vermiş durumda ve başka bir pazara doğru ilk sağımıza dönerken hızımızı artırıyoruz.

Kitap pazarı.

Artık hepimiz dikkatle takip edildiğimizin tamamen farkında olmamıza rağmen, dördümüz aynı anda soluk soluğa kalıyoruz. Burada Winterhold ve Zahira'nın kütüphanelerinin birleştirilip on katına çıkarılmasından daha fazla kitap var.

Koleksiyoncu aynaya bakar, sonra onu cebine sokar. "Hanımlar, bunun çok cazip olduğunu biliyorum ama şu an kitap alışverişi yapmanın zamanı değil."

Bizi ileriye doğru götürüyor ve son sağa, çelik, demir ve pasla süslenmiş bir cadde olan cephanelik pazarına giriyoruz.

"Tanrılarım, bu muhteşem," diyor Hel nefesinin altından, olası bir tehlike karşısında sevinç çığlıklarını bastırarak.

Orlena, Rhonin ve diğerleri henüz gelmedi, bu da kanımın endişeyle titremesine neden oluyor. Ama aynı zamanda

Çünkü etrafımız hem yeni hem de eski silahlarla çevrili.

Nephele ölümcül bir hançere bakarken ben de mücevherlerle kaplı kılıçlara aval aval bakıyorum. Bazı kılıçlar mızrak gibi düzken, diğerleri sanki bekleyen bir kalbe doğru yay çizmek için tasarlanmış gibi kavisli.

Çelikten, tahtadan ve deniz kabuğundan yapılmış kalkanlar, bıçaklar ve topuzlar, yaylar, oklar ve sadaklar, zırhlar ve miğferler de var. Bu kadar çok silahı bir arada görebileceğimi hayal bile edemezdim. Bazıları parıl parıl parlıyordu. Diğerleri paslanmış. Ama hepsi öldürebilecek gibi görünüyor ve önemli olan da bu.

Bizi takip eden Korkunç Engerek solumdaki köşeyi dönüp uzun atını pazarın girişinde durdurmadan önce neye ihtiyacımız olabileceğini incelemeye fırsatımız olmadı.

Alexus yanımda duruyor, parmakları tırtıklı kenarlı kısa kılıcın fildişi kabzasında geziniyor, bir aşığın bileğini gıdıklaması gibi. Bakışları değişiyor ve kararsızlıkla kaskatı kesiliyor. Bunu yüzünde görebiliyorum. Ondan bana doğru akan gücü hissedebiliyorum. Burada, etrafımız silahlarla çevriliyken kalıp Korkunç Engerek'in ne istediğini mi göreceğiz? Yoksa yola devam edip arkadaşlarımızı mı arayacağız?

Karar vermek için zaman yok, çünkü aniden kapana kısıldık, her iki çıkış da at sırtındaki Korkunç Engerekler tarafından kapatıldı.

OceanofPDF.com

48

RAINA

"Dkimse kıpırdamasın," diyor Koleksiyoncu, sesi kısık. "Bırakın bunu ben halledeyim." Oturan tüccarlara gülümsüyor

Yüzlerce silahın arasında atlarını bize doğru süren muhafızlara bakıyorlardı. Diğer müşteriler çarşıdan dağılıyor ve sadece biz kalıyoruz.

Koleksiyoncu soğukkanlılıkla bizi takip eden muhafıza doğru döndü ve sanki bir suikastçıyı değil de bir dostu selamlıyormuş gibi onu karşılamak için rahat bir yürüyüşe başladı.

"Günaydın, efendim," diyor. "Bir sorun mu var?"

Artık sadece birkaç adım ötede olan Korkunç Engerek bana bakıyor. Derin ve yumuşak bir sesle, "Sadece Stassa Farthorne ile konuşmak istiyorum," diyor.

Hay sikeyim.

Benim uçurum roils, davetkar Ben içine ve BARINAK . onun hiçliği. O karanlık piçi görmezden geliyorum ve elimden geleni yapıyorum.

Muhafız ve Tahsildara doğru dönerken mutlak paniğin yüzümü kaplamasını engelliyorum.

Koleksiyoncu'nun gözleri geniş, bakışları delici, sanki bana alamayacağım bir mesaj göndermeye çalışıyor. Şakağında kabarık bir damar göze çarpıyor.

Onlara doğru yürüyorum çünkü başka ne seçeneğim olduğunu bilmiyorum. Olaylar bu cephaneliğin ortasında tam bir savaşa dönüşene kadar sakinliğimi korumam gerekiyor.

Gülümseyerek yaklaşıyorum, öncekinden çok daha iyi bir rol yapıyorum. Korkunç Engerek burnuna sarılı kumaşı indiriyor ve çenesinin altına sıkıştırıyor.

Yüzü güneşten koyu kahverengiye dönmüş, gözleri sert ve tavizsiz bir tavır sergileyen keskin bir mavi. Biraz daha yaşlı. Çizgiler gözlerinden alnına doğru yayılıyor ve gri saçları sakalının arasından geçerek güzel dudaklı sert yüzünü yarı yarıya örtüyor.

"Stassa?" diyor tekrar, kaşları çatılıyor. Onu tanıyor ama belli ki çok iyi değil. Yine de muhafız arkadaşlarını onu gözden kaybetmesini engellemeye yardım etmeleri için cesaretlendirecek kadar. Ben - Stassa Farthorne olmadığım açık - tam önünde dururken bunun nasıl mümkün olduğunu çözemiyorum.

Boğazıma dokunuyorum ve neden konuşamadığıma dair bir mazeret bulmak için Koleksiyoncuya bakıyorum. Bir öneriyi imzalayabilirdim ama bu pek akıllıca görünmüyor.

Şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırıyor -bana ve korumaya bakıyordu- ve şöyle diyor: "Hastaydı. Sesi gitmiş."

İyi işti.

Korkunç Engerek atından iner. Ve gülümser.

Bir sonraki nefeste beni kollarına alıyor ve denizde geçen yıllardan sonra eve dönen bir denizci gibi öpüyor. Dili boğazımdayken gerçekten düşünemiyorum, ama bu kadını bu kadar rahat tanıyıp da yüzünü nasıl bilmediğini hayal edemiyorum.

Geri çekildiğinde, yeleğine yapışıp soluk soluğa kalıyorum ve bu adamın üzerine bir idrak çekici düşmesini bekliyorum. Ama asla gerçekleşmiyor. Gözleri kristaller kadar parlak ve vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirişinde ve aç ellerini kalçalarımda gezdirişinde bir keskinlik var. Doğru kelimelerle, eğer isterse bana sahip olabileceğinden emin olduğunu söyleyen bir güven.

"Lady Belladonna'da birlikte geçirdiğimiz gece senin hakkını vermedi," diyor. "Vücudunu hissettiğimde çok güzel bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Ama çok karanlıktı ve birandan çok fazla yudum almıştım." Çenemi tutuyor. Başımı yukarı kaldırdı. "Hayal ettiğimden çok daha güzelsin."

Aman Tanrım. Uçurumum çığlık atıyor.

Birden Koleksiyoncu'nun eli koluma dolanıyor ve beni muhafızdan uzaklaştırarak yanına çekiyor. Elini belime doluyor ve avucunu karnımın üzerine koyuyor. Vücudu sırtımdaki çelik bıçaklar kadar sert, göğsü dışarıda, sırtı kabarık.

"O artık benimle," diyor, sesi bir tehdit vaadiyle gölgelenmiş. "Vücudunun geri kalanıyla birlikte bozulmadan kalmalarını istiyorsan dilini ve ellerini kendine saklasan iyi olur asker."

Nephele uzun bir iç çeker. Bu muhtemelen iyi bitmeyecek, gerçi hiç bitebileceğinden de emin değilim.

Muhafız Alexus'a onu yiyebilecekmiş gibi bakar. Saygısızlık karşısında gözleri dönüyor ve üst dudağı hırıltıya dönüşüyor. Elini kalçasındaki kısa kılıcın kabzasına dayıyor ve içinde bulunduğumuz tehlikenin boyutu değişiyor.

Kızgın olduğu her halinden belli olan muhafız önce Nephele, Hel ve Zahira'ya, sonra da bana baktı. "Sen tek bir erkekle yatacak türden bir kadın değilsin, Stassa. Bağlılık denizcilere göre bir şey değil. Eğer seni zorla tutuyorsa-" kız kardeşlerime bir kez daha baktı "-herhangi biriniz ve eğer benimle buradan ayrılmak istiyorsanız, sadece söyleyin. Sizi alırım ve onun kafasını kumda bırakırım."

Nephele Koleksiyoncu'nun diğer tarafına doğru yürür ve başını masumca onun omzuna koymadan önce elini onunkinin içine sokar. "Biz iyiyiz efendim. Yine de hiçbir şey bazılarımızın bu gece sizinle buluşamayacağını söyleyemez. Bir süreliğine şehirdeyiz."

Zahira arkamdan yaklaşıp kolunu Koleksiyoncu'nun boynuna doluyor, elini onun göğsüne koyuyor, Hel de ona katılıyor ve yakınlaşıyor.

"Bize sadece sizi nerede bulabileceğimizi söyleyin," diyor Hel muhafıza, sesi baştan çıkarıcıydı. "Bugün yerleşmemiz gerekiyor ama akşam olduğunda sizin olabiliriz."

Muhafız Hel'e göz kırpıyor ve Nephele'ye uzanıyor. Nephele onun elini tutuyor ve Hel onu kendine doğru çekerek takdir dolu bakışlarla süzüyor. O da hepimiz gibi, tıpkı Hel gibi simsiyah giyinmiş. Bu siyahlık solgunluğuyla tezat oluşturuyor ve gök mavisi gözlerini dakikalar önce gördüğüm hançerlerden birindeki topaz taşları gibi öne çıkarıyor.

Muhafız elini kızın kolundan yukarı kaydırıp sarı buklelerinin arasına sokuyor ve parmaklarını yumruk haline getiriyor. Gülümsüyor, benim olmayı hayal edebileceğimden çok daha iyi bir taklitçi.

Koleksiyoncuya bakıyorum. Gözlerini daha önce hiç bu kadar çılgınca gördüğümü ya da vücudunun bu kadar kaskatı olduğunu hissettiğimi sanmıyorum. Üç Korkunç Engerek'in daha pazarın kenarında dolaşmasına aldırmadan muhafızları bir bıçakla ezip geçebileceğini düşünüyorum. Ama endişelenmem gereken kişi o değil.

Muhafızın kafatasının arkasına saplanana kadar hiçbirimiz karşı çıkıştan havada süzülen savaş baltasını görmüyoruz. Muhafız Nephele'nin üzerine düşene kadar tam olarak kavrayamadığım sersemletici bir an bu, Nephele onun ağırlığının altından sıyrılmadan önce sendeliyor ve muhafızın bedeni yere devriliyor.

Hepimiz silahın izlediği yolu takip ederek etrafımıza bakıyoruz. Joran iki galeri aşağıda bir silah tezgâhında duruyor ve soğuk bir öfkeyle kaynıyor. Grubumuzun geri

kalanı onun arkasında donmuş durumda,

Ama çıkışta bekleyen atlı Dehşet Engerekleri sersemlememişti. Atlarının yanlarından sarkan boynuzları koparır ve üflerler.

Ortaya çıkan derin feryat bazarda yankılanır. Bir işaret. Bir savaş çığlığı. Uzakta, daha fazla boynuz sesi sabah havasını doğaüstü bir iniltiyle yarıyor ve daha da fazlası, toynakların toprağa çarpma sesi caddelerde yankılanırken bile.

Ve böylece kaos başlar.

ALTI DREAD VIPER YARIŞIRKEN KIMSENIN BIR ŞEY SÖYLEMESINE GEREK YOK.

atlarından iniyor ve hançerlerini en yumuşak hareketlerle serbest bırakıyorlardı. Hepimiz sadece hareket ediyoruz.

Enerjimizi korumak için büyülerimizi bırakıp silahlarımızı duvarlardan söküyoruz -kılıçlar, hançerler, topuzlar- ve sonra caddeye doluşan Korkunç Engereklere doğru dönüyoruz.

"Kaçın!" diye bağırır Koleksiyoncu. "At pazarına gidin! Şehirden çıkın!"

Orlena Madar geldiğimiz yoldan doğu çıkışına doğru koşuyor ve herkes onu takip ediyor. Joran geçerken aşağı uzanıyor ve savaş baltasını ilk muhafızın kafasından çekip alıyor, yüzünde hınzır bir ifade var.

Koleksiyoncu ona "Bunun için seni hemen bırakmalıyım," diyor.

Joran onun bakışlarını karşılıyor, her şeyi o kadar sabit ki. "Kimse Nephele'e bu şekilde dokunamaz. Onun için de aynısını yapmak istemediğini söyleme bana." Çenesini bana doğru salladı ve sonra kız kardeşimin ve diğerlerinin arkasından uzaklaştı.

Koleksiyoncu elimi tuttu ve biz de kaçtık. Yakalanacağımıza eminim. Bazarlar labirent gibi bir binanın içinde ve bu bir sorun.

Yine de fark etmez, çünkü o ve ben doğu çıkışına ulaşmadan önce, üç Korkunç Engerek daha atlarıyla bazarın içine daldı.

Toplayıcı bizi döndürüyor. Koşuyoruz ama sonunda kayarak duruyoruz, botlarımız kuma sürtünüyor. Köşeye sıkıştık.

Uçurumum açık bir deniz, beni gelgitinin dalgalarına çağırıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor. Malorian'daki o gece yaptığı gibi bana bir çıkış yolu vermeye. Bizi hareket ettirdi. Bir yerden bir yere. Tehlikeden güvenliğe.

"Siktir et." Koleksiyoncu kısa, kavisli bir kılıç tutuyor. "Fia bu kan banyosuna çok kızacak."

Ama kimin kan gölüne döneceğinden endişeleniyorum. Ta ki düzinelerce silah havaya yükselip Koleksiyoncu'nun zihinsel komutuyla Engerekleri hedef alana kadar.

"Arkamda kal," dedi bana. Bir emir.

Dinliyorum. Çünkü konu bu olduğunda, birlikte daha iyiyiz.

Ama zorlu bir düşmana karşı duruyoruz. Korkunç Engerekler insan değil. Ne olduklarını bilmiyorum ama sıradan insanlar değiller.

Tuhaf bir güç dalgası havada dalgalanır ve sanki büyüsünü bozmuşlar gibi, Koleksiyoncu'nun silahları yere düşer ve havaya toz bulutları yayılır.

Muhafızlardan biri bize saldırıyor ve -bir miskinin tüm hızıyla- ayaklarını pazarın yan duvarı boyunca, eğimli tavana kadar sürüyor, ta ki ağdan çıkan bir örümcek gibi üzerimize düşmeye hazır olana kadar, hançerlerini kaldırmış ve saplamaya hazır.

Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Tam düşerken Koleksiyoncu'nun elini tutuyorum. Bu şehri ya da bu toprakları tanımıyorum, bizi bir yere götürecek kadar değil. Sadece bu andan kurtulmak istediğimi biliyorum.

Orlena'nın gizli odasındaki tabloları, odaklandığım tabloyu düşünüyorum. Depo.

Sonra zihnimin uçuruma düşmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

49

ALEXUS

Yere öyle sert vuruyorum ki hava ciğerlerimi terk ediyor. Acı omzuma saplandı, bir mızrak gibi sıcaktı.

tekrar nefes almak için nefes nefese. Raina birkaç adım ötede, kıpırdamadan sırt üstü yatıyor. Kılıcım ve koruyucu kalkanlarım da dahil olmak üzere diğer her şey gitti.

Artık pazarda değiliz. Dışarıdayız, güpegündüz. Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorum. Tek bildiğim şehrin uzakta olduğu -burası daha sessiz- ve Raina'nın geçen gece denizde yaptığı gibi bizi rüzgârda savrulan tozlar gibi oradan oraya sürüklediği.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım ve acı içinde kükredim. Kısa kılıcım omzuma saplandı, kabzası sırtıma gömüldü. Ama daha da kötüsü, bir Korkunç Engerek Raina'nın yanında dizlerinin üzerine oturmuş, kafasını saçlarından tutmuş ve baygın olmasına rağmen boğazını ortaya çıkarmış. Hançerini Raina'nın güzel çenesinin altındaki yumuşak yere dayamış, güneş ışığı bıçağın üzerinde parıldıyor. Nabzının zonkladığını görebiliyorum.

Büyüme uzanıyorum ama onu çoktan bastırmış. Dehşet Engerekleri, ihtiyaç duyduklarını hissederlerse diğer büyüleri felç etme gücüne sahiptir ve ben bir ihtiyacım.

"Kimsin sen?" Sesi derin ve keskin, bıçak sırtı kadife gibi.

"Kraliçenizin bir dostu," diye dürüstçe cevap veriyorum, yüzümü buruşturarak. "Kötü bir niyetimiz yok. Sadece Fia Drumera'ya gitmemiz gerekiyor. Harabe Şehri'ne."

"Sen ve çok daha fazlası," diyor. "İnsanları bu tür izinsiz girişler için öldürüyorum. Bunun sadece tek bir şekilde sona erebileceğini anlamalısın."

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O zaman neden konuşuyorsun?"

Bakışlarını daraltıyor ve hançerini bana doğrultuyor. "Çünkü biriniz bizi buraya getirdi. Hanginiz olduğunu anlayamadım. Bu sahip olmanız gereken bir güç değil. Bunu hanginizin yaptığını bilmek istiyorum. O zaman daha iyi sorular sorabiliriz."

Eleme. Asırlar önce Yazlık Diyar büyücülerinin geliştirdiği bir yetenek. Sonunda Doğu'da büyücülerin yeteneklerine imrenen ve Loria'nın çocuklarının Tiressia ile Eridan arasında yürüyen diyarına göz diken büyücüler tarafından öğrenildi. Yine de büyücüler o ruhani ovayı asla geçemediler. Sadece burası ile Gölge Dünya arasındaki ovayı - ta ki Urdin onları dışarıda tutmak için mühürleyene kadar. Biliyorum çünkü kendim yaptım.

Prensin gerçek dünya ile Gölge Dünya arasında hareket etmesi gibi, sadece mümkün olan bir yetenek

Çünkü o, ruhların kabuklarından yapılmış bir şeydir, gerçekten yaşamayan, yalnızca başkalarının ruhları tarafından insan biçiminde yaşatılan bir adamdır.

Ama elemek... Raina'nın yaptığı bu değil. Bilmiyorum. Bunun ne olduğunu.

Orada sefalet içinde yatıyorum. Büyümün bastırılmasıyla, Korkunç Engerek'in aradığı cevapları almak için bana neler yapabileceğini anlıyorum. Ne yapacağını. Saklayacak bir şeyim olduğundan değil. Ama Raina'yı sorgulamasına izin vermeden önce ölürüm. Onun sessizliği, hepsi yanlış anlaşılmadan kaynaklanan çok fazla zalimlik getirecek.

"Bendim," diyorum ona, ama dikkatim Raina'da, gözleri bir anlığına titreyerek açılıyor. "Ben senin adamınım."

Korkunç Engerek Raina'nın cadı işaretlerine bakıyor, parlak ve güzel, Northland mirasını ve birkaç disiplindeki becerisini gösteriyor. Ama sanırım gücümü çoktan tattı. Benim olabileceğimden şüphelenmiştir bile. Çünkü Raina'yı atılmış bir oyuncak bebek gibi bıraktı, bana doğru yürüdü ve ceketimden tutup kaldırdı. Gözlerinde düz bir parıltıyla beni tekrar yere itti ve biraz daha acı çekmem için kabzasını sırtıma vurdu.

Tam o sırada eline bir taş aldı ve kafamın yan tarafına vurdu.

OceanofPDF.com

50

RAINA

“Raina. Hadi, Günışığı. Aç şu gözlerini benim için."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kız kardeşimi arıyorum, onun sesi ve

Yüzümde nemli bir bezin serinliğini hissediyorum. Görüşümdeki bulanıklık dağılıyor ve tanımadığım bir odada üzerime eğilmiş bir şekilde beliriyor.

Parmak uçlarını alnımda gezdiriyor ve başka biriyle konuşmak için dönüyor. Hel. "Herkese uyandığını haber ver," diyor Nephele, arkadaşımın odadan çıkışını izlerken. Gözlerimle tekrar karşılaştığında ağladığını anlıyorum. Kaşlarımı birbirine çatıyorum ama beni başından savıyor. "Ben iyiyim. Sadece senin için endişelendim."

Sersemlemiş bir halde oturmak için itiyorum, o da bana yardım ediyor. Kafamın arkası sanki biri kör bir kaşıkla açmaya çalışmış gibi ağrıyor.

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum ve odayı inceliyorum. Küçük ve sade, tek pencereli ve tek kişilik iki yatağı var. Bir sandalye ve masa var, bir içki ve bir tabak yemeğin dinlenebileceği kadar büyük, ama hepsi bu.

"Neredeyiz?" İmzalıyorum.

"Itunnan'ın eteklerinde bir han. Yakınlarda bir doktor yaşadığı için nazik bir kişi sizi buldu ve buraya getirdi. Neyse ki ne muhafızlarla ne de Korkunç Engerekler'le temasa geçildi, belki biri seni sahiplenir diye. Seni sadece Joran'ın içgüdüsü sayesinde bulduk." Bu kelimeyi inanmıyormuş gibi söylüyor ve sesinde daha yumuşak bir inançsızlıkla ekliyor: "Buraya kadar nasıl geldin?"

Bir görüntü bir rüya gibi zihnimde yanıp sönüyor. Her şey beyaz ışıkla kaplanmıştı ve sonra güneşten kör olmuştum ve düşüyordum.

Bekle.

Ağrıyan başımın arkasını ovuyorum. Düştüm. Koleksiyoncu ve Bazar'daki Korkunç Engerek'le birlikte.

Nefeslerim hızlanıyor ve Nephele yüzümdeki soruyu okuyor.

"Alexus'un nerede olduğunu bilmiyorum." Elindeki bezi yatağın yanındaki küçük kovaya atıyor. "Orlena, Joran ve Zahira bütün öğleden sonra dışarıda onu aradılar."

Tanrılar. Onu Korkunç Engerek mi aldı? Bu nasıl mümkün olabilir? Koleksiyoncu isteseydi onu saniyeler içinde paramparça edebilirdi. Ama yine de Joran'ın söylediklerini hatırlıyorum. Kendilerine has yetenekleri var. Sadece ne olduklarını bilmiyorum.

"Onu bulmak zorundayız," diye imzalıyorum. "Suları kontrol edebilirim."

Kollarımı kavradı. "Tutacağız. Ama önce, cephanelik pazarından on mil ötedeki bir hana nasıl geldiğini bilmem gerek. Hancı açıkça bu sabah erkenden buraya getirildiğini söyledi. Saatler sonra değil. Buraya yürümeniz için gereken sürede değil. Koşmanız için gereken sürede bile değil."

Her ne kadar kendim anlamasam da, içinde bulunduğum uçurumu kız kardeşime açıklama zamanının geldiğine karar verdim.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Neredeyse portalcılık gibi bir şey," diyor. "Fleurie gibi. Ya da prens gibi elemek gibi."

Ne olduğunu bilmiyorum ama prens gibi olma düşüncesi beni geri çekiyor.

"Korkunç Engerek'in Alexus'u bir şekilde kaçırdığını mı düşünüyorsun?" diyor.

Yapıp yapmadığını görmek için bir tabak, su ve bıçak isteyemeden, Orlena kapı aralığından cevap veriyor. "Eminim yapmıştır."

Kadın odaya girer, Joran ve Zahira hemen arkasındadır. Dinliyorlardı. Zahira, Alexus'un taşıdığı kılıcı duvara dayıyor, bıçaktaki kan kurumuş, İzlandalı ise kapıyı kapatıyor ve orada kalıyor. Bir omzunu tahtaya yaslıyor, eli kalçasında ve meraklı bakışlarla beni inceliyor.

"Seni bulan kadınla konuşmaya gittik," diyor Zahira, benim ve Nephele'nin karşısında diğer yatakta otururken. "Bizi olay yerine geri götürdü. Sen ve

Alexus, Orlena'nın ailesine ait eski bir tahıl ambarının yakınına geldi."

"Kasa dairesinde bunun bir resmi var," diyor Orlena. "Haritalarla birlikte görmüş olabilirsiniz. O duvarı yoldan geçenlerin şehre alışması için yaptım."

Tanrım. Hatırlıyorum.

Zahira, "Atılmış bir kılıç ve toprağa bulanmış kan bulduk," diyor. "Hem de çok fazla. Ve senden gelmedi."

Bir şeyler hatırlamaya çalışarak ellerimi saçlarımda gezdiriyor ve düşünüyorum. Sonunda "Kılıç," diye imzalıyorum ve kız kardeşim tercüme ediyor. "Sanırım bıçaklandı. Belki de düştüğümüzde." Derin bir nefes alıyorum. "Eğer onu suyun içinde görebilirsem, ona ulaşabilir ve çabucak çıkarabilirim."

"Bu güvenli olmazdı," diyor Joran, Nephele tercüme ettikten sonra. "O muhafız Koleksiyoncu'nun büyüsünü etkisiz hale getirmiş ve muhtemelen onu karargâhlarına geri götürmüştür. Raina orada eleme yapmayı başardıysa ya da yaptığı büyüye ne derseniz deyin, onu da etkisiz hale getirebilirler."

"Etkisiz hale getirmek mi?" Nephele'ye işaret ediyorum. Güçleri bu mu?

Tabii ki öyle. Bu yüzden cephanelikteki tüm o silahlar sanki hava onları bırakmış gibi yere düştü.

Nephele dizimi tutuyor ve Joran'a doğru dönerken gözlerindeki endişeyi görüyorum. "Karargâh demiştin. Hangisi

Nerede?"

Omuz silkiyor. "Sözde, kimse bilmiyor."

"Söylentilere göre Dehşet Engerekleri Aki-Ra Mahallesi'nde yaşıyormuş," diyor Orlena. "Yıllar boyunca, gecenin bir yarısı bölgeye gizlice girdikleri görülmüş. Ama kimse gidip kapıları çalmaya cesaret edemiyor."

Nephele Joran'a, "Doğaüstü içgüdülerin ve çok iyi bir koku alma duyun var," diyor. "Binlerce insan arasından Raina'nın kokusunu bir köpek gibi aldın. Eminim Alexus'un yerini de bulabilirsin."

İzlandalı'nın ağzının bir köşesi onun alaycılığı karşısında kalkıyor ama sonra düşüyor. "Saatlerdir deniyorum. Bu şehir kafa karıştırıcı kokularla dolu. İmkânsız bir ava devam etmemi mi istiyorsun? Hem de bir engerek yuvasını ararken?"

Onunla sanki emrindeymiş gibi konuşuyor. Sanki tek yapması gereken kelimeleri söylemekmiş ve o da istediği gibi cevap verecekmiş gibi. Ve sanırım o da bunu biliyor.

"Evet, ben de tam olarak bunu yapmanı isterdim." Ayağa kalkıyor ve diğer yataktan iki hançer alıyor, pazardan aldıklarının aynısı. Her nasılsa iki tane de uyluk kılıfı bulmuş. Birini bıçakla birlikte bana uzatıyor, sonra gözlerini tekrar Joran'a çeviriyor. "Biz de seninle geliyoruz."

TAM KARANLIK DÜŞÜYOR ASME , NEPHELE, JORAN, HEL, VE RHONIN

Aki-Ra Mahallesi'ne doğru gidin.

Elimizde Orlena'nın el çizimi haritasıyla, fark edilmemeye çalışarak şehrin dış mahalleleri boyunca ilerliyor, gözcülük yapan piyadelerin ve Dehşet Engereklerinin zayıf varlığından kaçıyoruz.

Ama bu kolay değil. Nephele koruyucu bir yapı oluşturamaz çünkü Engerekler büyüyü algılamak için çok yüksek duyulara sahip olduğundan dikkat çekebilir. Ve Rhonin de gözlerin kaçırabileceği türden bir adam değil.

Bir de ben varım. Başım hâlâ ağrıyor, bu da beni daha çok kızdırıyor. Öfke adımlarımı hızlandırıyor, damarlarımda yanıyor. Bu öfkeyi daha önce de hissetmiştim, annem öldürüldüğünde. Bu hatırlatma, bu gece yüzeye çıkan tüm duygularla başa çıkma mücadelemi daha da zorlaştırıyor. Tek bildiğim, handan ayrılmadan önce sularda gördüğüm kadarıyla, Koleksiyoncu'nun bir yeraltı odası gibi görünen bir yerde tutulduğu ve ellerinin bir kaya duvara zincirlendiği. Kötü bir şekilde dövülüyor ve eğer tüm şehri aramam gerekiyorsa, birileri bunun bedelini ödeyecek.

Kırmızı kiremitlerle kaplı eğimli çatıları, beyaz cepheleri fener ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılan derme çatma küçük evlerden oluşan bir köye ve mezarlığa doğru giden gölgeli, tozlu bir sokağa sapıyoruz. Gerçi burada sadece bunlar var, batıdaki deniz duvarının yakınında sedir ağaçlarından oluşan bir korunun içine sıkışmış, gece boyunca sessiz.

Gezinen, aç birkaç köpeğin yanından geçerken Hel beni dürtüyor. "O iyi olacak."

"Öyle," diye ekliyor Rhonin. "O adam bundan çok daha kötü şeyler yaşadı."

Hel ve Rhonin'in burada olmasına sevindim -Rhonin beni ve Nephele'yi gözünün önünden ayırmazdı- ama arkadaşlarımın haklı olduğundan o kadar da emin değilim. Koleksiyoncu ölüm kadar kötü ve cüretkâr görünüyordu, ona defalarca vurduklarında cesur bir meydan okumayla sırıtıyordu, yüzü kanlıydı, gözü şişmişti. Ama yeterince acı verildiğinde herkes acı çeker. Ya onu öldürmeye karar verirlerse? Kafasını almaya? Ölümsüzlük laneti bile onu bundan kurtaramaz.

Bu düşünce tüm bedenimi yakıyor ve kalbim - kalbim - göğsümün içinde sıcak bir kömür gibi hissediyor, sanki tüm öfkemden canlı bir alev haline gelebilirmişim gibi.

Hel, "Ondan ne elde etmek istediklerini anlayamıyorum," diyor. "Anavatanlarını zerre kadar önemsiyorlarsa dinlemeli ve yardım etmeliler."

Rhonin, "Prensin bir saldırı için harekete geçtiğine dair başka bir haber almadıkları sürece," diyor, "Koleksiyoncu'ya inanmak için çok az neden var. Kraliçeyle görüşmesi için kutsal kalelerine girmesine izin verecek kadar değil. Muhtemelen neden Itunnan'da olduğu ve ikinizin adamlarından birini göz açıp kapayıncaya kadar pazardan tahıl ambarına nasıl taşıdığınız hakkındaki gerçeği açıklayacağı umuduyla onu dövüyorlar. Biz de adamlarından birini öldürdük, yani muhtemelen bir intikam söz konusu."

Adamlarından birini biz öldürmedik. Joran öldürdü.

Gümüş kafasının arkasındaki sivri bakışımı hissetmiş olmalı ki omzunun üzerinden bana o soğuk bakışıyla bakıyor. "Hadi yoldan çekilelim."

Onu kalabalık, eğri büğrü mezar taşlarıyla dolu, ortasında yıpranmış bir anıt mezarın taçlandırdığı toprak kıvrımıyla Aki-Ra mezarlığına kadar takip ediyoruz.

"Eğer onu bulursak," diyor Joran, mezarın yanında duraklayarak, "hepiniz anlamalısınız ki buradan çıkamayabiliriz. Düşmanın sahip olabileceğimiz her türlü gücü kilitleyebileceği Viper bölgesine giriyoruz, muhtemelen yüzlercesi tarafından hızla kuşatılacağımızdan bahsetmiyorum bile."

"Bir zayıflıkları olmalı," diyor Rhonin. "Herkesin vardır."

Nephele, "Orlena büyüyü hareketsiz hale getirdiklerinde bunun büyük miktarda enerji gerektirdiğini söyledi," diyor. "Büyü ne kadar güçlüyse, o kadar fazla enerji gerekiyor ki bu oldukça tipik bir durum. Büyü yapan kişi üzerinde çok fazla çaba sarf etmeleri gerekiyor."

Joran, "Bu yüzden onlardan bu kadar çok var," diyor. "Güvenlik onların sayısında yatıyor. Biri yetenekli bir cadıyı ya da büyücüyü hareketsiz bırakırsa, o gücün tükendiğini hissedebilir, ancak kardeşleri daha sonra her zaman yardım edebilir."

"Peki ne yapacağız?" Hel soruyor.

Rhonin, "Belki de büyüsüz insanı gönderirsiniz," diye yanıtlıyor.

Hepimiz ona doğru dönüyoruz. Ay ışığının altında duruyor, kızıl saçları gecenin içinde daha koyu bir gölge

oluşturuyor.

Hel ellerini geriyor. "Ve ben." Geri kalanımıza bakıyor. "Ben büyülü değilim. Pek sayılmaz. Çok uğraşırsam orada burada biraz ateş yakabilirim ama ana savunmam olarak büyü kullanarak bir savaşa girmem." Kalçasındaki hançer kabzasına dokunuyor. "Birini bıçakla kesmeye hazır olarak gidiyorum."

"Bunlar çok iyi eğitilmiş katiller," diye işaret ediyorum, Rhonin ile onun arasına bakarak. "Ve sizin savuracak kılıcınız yok. Sadece hançerleriniz var."

"Farkındayım," diye yanıtlıyor Hel. "Yine de Rhonin ve ben kavgada çok kötü değiliz."

"Bununla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim," diye imzalıyorum. "O zaman bizimle gel," diyor Rhonin.

Herkes ona tekrar baktığında, bu kez inançsızlıkla bakar.

Omuz silkiyor. "Dikkat dağıtacağız. Hel ve ben Raina'yı içeri sokabiliriz. Nephele burada kalır. Engereklerin büyülerini felç etmek için büyü yapana odaklanmaları gerekiyorsa, o zaman onu görmelerine izin vermeyiz. Bu kadar basit ve bu kadar zor. Onun kalkan yapılarından birine sarılmış olarak içeri gireriz, Alexus'u serbest bırakırız ve Raina üçümüzü oradan çıkarır. Tek yapmamız gereken bizi çölün ortasında bırakmayacağı umuduna tutunmak."

Göz ucuyla ona bakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Bu aslında iyi bir plan Rhonin," diyor kız kardeşim. "Yapıyı doğru inşa edersem, onu hissetmemi sağlayacak, tıpkı Frostwater Ormanı'nda olduğu zamanki gibi. Ne zaman gittiğini anlayacağım."

"Sonra sen ve ben gidebiliriz," diyor Joran, kız kardeşime dirsek atarak. "Gördün mü? Bana ihtiyacın kalmadı, değil mi?"

Ona ters ters bakar. "Sana ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var. Hâlâ nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu üçünü bir kurtarma girişimine göndermeden önce onun yerini tespit etmeniz gerekiyor. Burada yüzlerce ev var."

Joran ellerini ovuşturuyor. Yakın mesafedeki çatı denizine doğru bir bakış atsa da, bir sonraki sözlerinin Nephele'ye yönelik olduğunu hepimiz biliyoruz. "Sanırım bu, sağ çıkarsam çok endişelenmeyeceğin anlamına geliyor."

Nephele yüzünü nötr, çenesini yüksekte tutuyor ve gözlerini evlere dikiyor. "Eğer öğrenmek istiyorsan, ölme."

Joran küçük bir kahkaha atıp ona son bir kez baktıktan sonra mezarlığı geçerek düşmanın inine doğru koşmaya başlar.

OceanofPDF.com

51

RAINA

JOran ölmez.

Bir konumla geri döndü. Denize doğru yedinci sokak, sağda on üçüncü ev.

Ayrıca birkaç ipucu da veriyor.

"Gölgelerden uzak durun. Burada Engereklerden daha fazlası yaşıyor. Sıradan insanlar var. Eğer dikkat dağıtmak istiyorsan, sekiz numaralı evi ateşe ver. Terk edilmiş durumda. Ama bu evlerin birbirine çok yakın olduğunu unutmayın. Yangın yayılacaktır."

Ateş. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Başka bir dikkat dağıtıcı olmalı," diye işaret ediyorum ve Nephele tercüme ediyor.

Herkesin yüzü asılır çünkü Joran sokakları sular altında bırakmadığı sürece başka bir seçenek yoktur. Yangın söndürülebilir. Kendime bunu söylüyorum. Ama masum insanlara yanan bir köyün dehşetini yaşatabilir miyim bilmiyorum. Aslında, yapamayacağımı biliyorum.

Belki de bu yüzden Engerekler masum insanlarla dolu bir alanın ortasına yerleşmişlerdir. Ya da belki de burası sadece yaşadıkları yerdir. Ailelerinin yaşadığı yer. Belki de Koleksiyoncu'nun dediği gibi bu hikayedeki kötü adam benim. Onların topraklarında kraliçelerini arayan biziz. Onlar sadece işlerini yapıyorlar ama yine de onu nasıl incittiklerini, Alexus'u nasıl incittiklerini düşünmeden edemiyorum.

"Raina herkesi güvenli bir şekilde dışarı çıkardıktan sonra yangını söndürebilir misin?" Nephele, beni endişelendiren şeyin tam olarak ne olduğunu sezmiş gibi Joran'a soruyor. "Orada koca bir deniz var."

Yapıp yapamayacağından emin değilmiş gibi yüzünde garip bir ifade beliriyor. "Zamanı geldiğinde ateşin söndüğünden emin olacağım," diyor cevap olarak.

"Loria'ya yemin et," diye imzalıyorum ve kız kardeşim tercüme ediyor.

Joran tereddüt eder ama sonra elini kalbinin üzerine bastırır ve "Yemin ederim. Loria'ya."

Nephele'nin bizi bir kalkan yapısıyla sarması uzun sürmedi. Tamamlandığında Rhonin, Hel ve ben gecenin karanlığında mezarlığı başımız eğik bir şekilde geçiyoruz. Arazi tekrar pişmiş toprağa dönüşene kadar güneşten kavrulmuş bitki örtüsünün kırılgan tutamları adımlarımızın altında çıtırdıyor, ancak buradaki patikalar botlarımın altında daha kumlu ve daha kumlu.

Sessizce, mezarlık ile köy arasındaki ana yoldan geçiyoruz ve gölgelerle bütünleşiyoruz. Ay parlak ama evler birbirine çok yakın olduğu için aradaki yerler zift gibi karanlık. Gerçi

biz

kalkanlı, karanlık mükemmel bir saklanma yeri yaratıyor ve karanlıkta kalmak, gezinmesi kolay olmasa da bana ek bir güvenlik hissi veriyor.

Ancak bu birkaç dakika içinde değişecek, çünkü sekiz numaralı eve ulaşır ulaşmaz Rhonin evin içinin boş olduğundan emin olmak için hızlıca bir göz gezdiriyor ve ardından evi şenlik ateşi gibi yakıyorum.

Sinirlerim karıncalanıyor, yangın büyüyüp yutarken on birinci ve on ikinci evlerin arasına sığınıyoruz. Rhonin on iki numaralı evin arka köşesinden sokağa bakarken sabırsızlık içimi kemiriyor.

İnsanlar hayal ettiğim gibi bir anda evlerinden dışarı taşmıyor. Birinin dışarı çıkıp ne yaptığımı fark etmesi için birkaç dakika geçmesi ve Rhonin'in yolun karşısındaki başka bir eve küçük bir taş atması gerekti.

Ama geliyorlar. İlk başta bir avuç paniklemiş yüz, ama bağırışlar başlayıp insanlar evden eve koşup kapıları yumruklamaya başlayınca, suçluluk duygusu içimi kemirirken daha fazla köylü yakındaki evlerden ateşin aydınlattığı sokağa dökülüyor.

On üç numaralı eve yaklaşıyoruz. Dört adam aceleyle ön kapıdan çıkıp komşu eve doğru bakıyor, gözleri yansıyan ateşten parlıyor. Birkaç köylü kova topluyor ve büyüyen yangını ıslatmak için bir kuyu olduğunu tahmin ettiğim yere gidiyor.

Kalbim sıkışıyor. Gazabımı istemeyen kimseyi incitmek istemiyorum. Geldiğim şeyi yapmak için zamana ihtiyacım var.

yapmak için.

Joran beni ya da bu insanları hayal kırıklığına uğratmasa iyi olur. Yoksa derisini canlı canlı yüzerim.

On üç numaralı evin arka girişi var. Önce Rhonin gidiyor, elini bana ve Hel'e doğru kaldırarak karo döşeli zeminde bir rüzgâr gibi hızla ilerleyip karanlık eve giriyor. Güvenli olduğunu hissettiği anda, bizi takip etmemiz için parmaklarını şıklattı.

Evin önünden gelen sesler yangınla ilgili uyarıda bulunuyor, ancak dış gürültü dışında her şey sessiz.

Hançerler havada, kat kat kilimlerin üzerinden geçerek arka taraftaki çalışma odasına giriyoruz, yemeklerin kokusundan hazırlandığı bir yer. İlerideki dar bir kapı aralığından ön odaya yayılan soluk, altın rengi bir ışık ve evin batı tarafına doğru loş bir oda daha var.

Ama dikkatim çalışma odasının doğu ucunda gelişigüzel bir kenara atılmış, bir zamanlar bir yeraltı mahzenine açılan bir kapağı ortaya çıkaran bir halıya takılıyor. Şimdi bir sorgu odasına dönüşmüş gibi görünüyor.

Ben Hel'in omzuna dokunuyorum, o da Rhonin'in omzuna dokunuyor. Kilidi açık olan kapıyı işaret ettiğimde durdular. Sürgü, aceleyle bir kenara bırakılmış gibi görünen kısa, kavisli bir kılıçla birlikte küçük bir ahşap masanın üzerinde duruyor. Kötü bir karar.

Hel, Vexx'in ona taktığı Bıçak Hırsızı lakabı gibi bıçağı kapıyor ve kapıyı inceliyor. Çok büyük bir giriş değil. Sanırım

altında tahta merdivenler ya da bir merdiven var. Rhonin'in geniş omuzlarını açıklığa sığdırabileceğinden emin değilim.

"Önce ben," diye işaret ediyorum ama Hel başını eğiyor.

"Ben," diye karşılık veriyor, yeni, ölümcül arkadaşını kaldırarak.

Rhonin ikimize de sertçe kaşlarını çatıyor, çatık kaşlı yüzü loş odada gölgeleniyor. Ama mahzene girmek için manevra yapmakta zorlanabileceğini anladığını söyleyebilirim ve bu onun hoşuna giden bir senaryo değil. Bu da demek oluyor ki, eğer hep birlikte benim uçurumumu kullanarak buradan çıkacaksak, Koleksiyoncu'yu o merdivenlerden çıkarmalıyız.

Denemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Acele etmeliyiz.

Hel aniden Rhonin'in yüzünü kavrar ve onu dudaklarından öper. Başladıktan sadece birkaç saniye sonra sona eren derin ve tutkulu bir öpücüktür bu ama yine de çekilip alnını Rhonin'in alnına bastırırken çok şey anlatır. "Bunu hak ettin, benim sihirsiz insanım."

Rhonin gülümser, ama yüzünde bir hüzün vardır ve elini uzun, siyah saçlarına götürerek onu öper. Sonra kapağa doğru ilerliyor ve demir halkayı kavrıyor.

Tek parmağını kaldırmış bize bakıyor. Eğer o menteşeler gıcırdarsa, aşağıda kim varsa alarma geçecektir. Hel ve ben merdivenlerden aşağı inene kadar elimizde bir kavga olacak. Koleksiyoncu'nun yanında kimsenin olmama ihtimali de var. Hepsi dışarıda olabilir.

Öğrenmenin zamanı geldi.

Rhonin kapıyı dikkatlice kaldırır ve o lanet olası menteşeler sessiz evin içinde çığlık atar.

Hel bir güç gibi ahşap basamaklardan aşağı iniyor ve ben de bir elimde hançer, diğerinde ateş topuyla onu takip ediyorum. Nephele'nin büyüsünü onu görmeden etkisiz hale getiremezlerse, onun yapısı aracılığıyla bana ulaşamayacaklar. İstersem burayı bir kül yığını halinde terk edebilirim.

Daha ilk Korkunç Engerek'i görmeden Helena'nın kılıcının metalle buluşma sesini ve yankılanan homurtusunu duyuyorum. Alçak tavanı temizlediğimde, kılıcın sallanan kavisinin altından eğiliyor ve ayağını doğrudan kasıklarına saplıyor, onu acı içinde uluyarak geriye doğru tökezletiyor.

Merdivenlerden hızla indiğimde, asılı iki yağ lambasının aydınlattığı rutubetli, karanlık bir odayla karşılaşıyorum; her biri kavgaya aç, kanlı yumruklarıyla sıkılmış kılıçlarını sallayan, gülümseyen dört Korkunç Engerek'le dolu.

Arkalarında, Koleksiyoncu bir duvara asılmış, gömleği çıkarılmış, terden sırılsıklam olmuş saçları gözlerine dolmuş, yakışıklı yüzü ve yaralı vücudu kan içinde.

Başını kaldırıp bağlarına doğru eğiliyor. "Raina!
Hayır!"

Ama daha önce hissettiğim merhamet çoktan yok oldu.

Engereklerden biri yüzünde mağrur bir ifadeyle, muhtemelen ateş büyümü etkisiz hale getirmek için elini kaldırsa da başarısız oluyor ve ben de her adama teker teker, tükenip çığlık atana kadar intikamcı alevler fırlatıyorum. Acılarının sesi

ve yanan etin kokusu yeniden yaşamak istemediğim bir hatıraydı, ama içimdeki bu öfke -bu mutlak nefret- nasıl kontrol edeceğimi bildiğim her şeyin ötesindeydi.

Hel ileri fırlıyor ve kılıcını savurarak ilk adamın boğazını kesip acısına son veriyor. Sonra bir sonrakini ve bir sonrakini ve bir sonrakini, ta ki etrafımız alevler içinde kalana kadar, ateş ambarın üstündeki ahşap basamakları tutuşturuyor ve duvarlar boyunca ahşap desteklere tırmanıyor.

Hel merdivenlere doğru döner. "Rhonin!" Sonra beni yakaladı, gözleri kocaman ve vahşiydi. "Alexus'u o duvardan kurtarmalıyız! Onu bu şekilde zincirliyken eleyebilir misin bilmiyorsun!"

Hissettiğim savaş sakinliğini açıklayamam. Buradan dördümüz birlikte ayrılacağımıza dair duyduğum güveni. Alexus'un yanına koşarken bu kesinlik iliklerime kadar işliyor.

Yüzüne dokunuyorum, saçlarını geriye itiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Sana söylemiştim," diyor, yeşil bakışları benimkileri tutarken. "Benim için kendini asla tehlikeye atma."

Daha sonra beni azarlayabilir çünkü başka seçeneğim yoktu. Her ne kadar bir parçam hala bunu inkar etmek istese de, kalbim başka bir sona izin vermezdi.

Ateş odayı hızla sararken Hel ve ben Alexus'u kaya duvara bağlayan kelepçelerin anahtarlarını arıyoruz. Çok geç fark ettim ki muhtemelen hâlâ yanan cesetlerin üzerindedirler.

Duman ve ateşle yüzleşiyorum, öksürüyorum, zihnim ne yapacağımı düşünürken kapaktan derin bir odun iniltisi geliyor.

Bir baltaya benzeyen kavisli bir bıçak tavanı delip geçiyor, tekrar ve tekrar ve tekrar, kıymıklar ve tahta parçaları uçuşuyor.

Rhonin.

Bir tür vahşi hayvan gibi, döşeme tahtalarını kapaktan koparak deliği genişletir. Saniyeler içinde bir kaya gibi yalayan alevlerin ortasına düşer ve yüzünü koruyan koluyla alevlerin arasından geçer.

Bir şey söylememe gerek yok. Alexus'u gördüğünde, beni yutan öfkenin onu da yuttuğuna yemin edebilirim.

Kaya duvarın derinliklerine çakılmış demir kazıklardan birine uzanıyor, iri elini kazığın etrafına doluyor ve çekiyor. Ama Rhonin bile onları yerinden oynatamaz.

Alexus başını kaldırıp bize bakıyor ve yeni özgürlüğüne kavuşmuş gücünün dalgaları odayı süpürüyor. Eskisinden daha zayıf, ama yine de kurtuluş gibi hissettiriyor.

Duvardan demir çiviler fırlıyor - hem bileklerindeki zincirlere bağlı olanlar hem de ayak bileklerindekiler
-Ve öne doğru yığılır.

Rhonin onu gülümseyerek yakalar. "Başını en büyük belaya sen sokuyorsun ihtiyar."

Alexus'un ağzını zayıf bir sırıtma kaplıyor. "Evet, eğer buradan çıkmazsak her şey daha da kötüleşecek."

Tereddüt etmiyorum. Rhonin ve Hel zaten ne yapacaklarını biliyorlar. Hel kılıcını bırakıyor ve biz de hançerlerimizi kınlarına sokuyoruz. Ben Alexus'a yaklaşıp yüzünü ellerimle kavrarken her biri bir kolunu belime doluyor.

"Oh, lanet olsun. Yine mi?" demeye fırsat bulamadan ben hanı düşünüp bizi uçuruma sürüklüyorum.

OceanofPDF.com

52

NEPHELE

Gittikleri an, yokluklarını hissediyorum.

Anıt mezarın yanında volta atmayı bırakıp gözlerimi kaldırıyorum.

batıda gökyüzünde dans eden alevlere. İçimdeki bilgiyle sarsılarak etrafımda dönüyorum.

"Şimdi, Joran! Su büyüsü, şimdi!"

Bir mezar taşının üzerine oturmuş, sanki üç yüz adım ötede yangına karşı var güçleriyle savaşan masum insanlar yokmuş gibi arkasına yaslanmış.

Derin bir nefes alıyor ve ayağa kalkıp bana doğru yürürken yavaşça bırakıyor, adımları daha uzun, yürüyüşü farklı. Daha çok bir sinsi gibi.

"Biliyor musun," diyor, sesi o kadar sakin ki, "bazen en iyi planlar basit bir hatayla yerle bir olur." Yanımda duruyor, alevleri izlerken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Yapılan ama üzerinde düşünülmemiş bir öneri gibi."

Ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. "Sadece büyüyü yap Joran," diye tükürerek elimi havada Malorian Denizi'ne doğru savuruyorum.

"Emin misin?" diyor.

"Evet! Bu konuşmayı yapmıştık. Bu senin oyundaki rolün. Şimdi onlara yardım et!" Kımıldamayınca yaklaşıp yüzüne bakıyorum. "Tanrılara yemin ederim ki Joran, eğer bu insanları sırf inadından ya da her ne piçlikse ondan dolayı yüzüstü bırakırsan, bir yapı yaratır ve seni içine hapsederim ve asla çıkmana izin vermem."

Gülüyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Keşke bir kafes beni korkutabilseydi, cadı."

Birdenbire, mezarlık boyunca bir sis çöküyor ve ılık gece havası soğuyor. Serin değil ama buz gibi, Kuzey'de kışın ortasında gece yarısı gibi buz gibi.

Gümüş gözlerinde bir şey kıpırdıyor, siyah irislerinin ortasında dönen küçük bir altın benek. Ama ben daha fazla düşünemeden omzumun üstünü işaret ediyor. "İzle."

Arkamı döndüm, belki de bir fırtına bekliyordum. Denizden gelen sert bir yağmur.

Ama hayır.

Kar yağıyor.

Kar yağıyor. Summerlands'de.

Paniğe kapılmış gibi aceleyle ilerliyorum, ama önümde ne olduğunu tam olarak görebildiğimde şaşkınlıktan nefes nefese kalarak duruyorum.

Kar yağıyor. En büyük kar fırtınası kadar yoğun, çok sayıda kar tanesinden oluşan bir tufan, ateşin üzerindeki gökyüzü gece gökyüzüne karşı beyaz bir perde.

"Kar mı?" Ellerimi yumruk yaparak bağırıyorum. İşe yarayacak - çünkü çok fazla gönderiyor - ama... "Bu bana yönelik bir tür alay mı?" Tekrar dönüp ona bakarak soruyorum.

Kanım donuyor ve hançerimi çekiyorum çünkü Joran artık arkamda durmuyor. Yerde, sanki gökten düşmüş gibi bir mezarın üzerine yüzüstü uzanmış.

Üzerinde, daha önce sadece bir kez uzaktan gördüğüm bir yaratık beliriyor. Kristal tenli, uzun boylu, çıplak bir varlık ve dar beline kadar inen beyaz saçları.

Kehribar rengi gözlerinden sivri kulaklarına, pençe uçlu parmaklarına, kaslı gövdesine ve bir canavarın kaslı arka bacaklarına kadar ölçülü bir bakış atıyorum.

Neri.

KUZEY TANRISI KARŞIMDA HAREKET EDIYOR, IKIMIZ YARATIYORUZ.

Mezarlığın kum ve çalılıklarında daire çizen bir patika. Türbenin etrafında esen bir rüzgar, inci gibi parlayan bembeyaz saçlarının uzun, ipeksi tellerini hafifçe kaldırıyor.

Neri'nin gözleri erimiş bal renginde ve kenarlarında parlak altından tuhaf bir halka var. Bir bakışın beni hiç bu kadar esir aldığını hissetmemiştim, ama şu anda o beni yörüngesine hapseden bir güneş gibi.

"Bu bir dans mı?" diye soruyor.

Sesi havayı daha da serinletiyor, tenimi karıncalandırıyor.

"Benim için değil, seni orospu çocuğu."

Çalar ve pençe uçlu bir parmağını sallar. "Hadi ama Nephele. Loria'ya saygısızlık etmeye gerek yok."

İlerlemeye devam ederken hançerimi Joran'a doğrultuyorum. "Ona zarar verdin mi?"

"Umurunda mı?" diye karşılık veriyor. "Ben ortaya çıkmadan önce onda uzaktan bile olsa ilginç bulduğun tek şey sikiydi."

Ona ters ters bakıyorum, bunun ne zaman olduğunu anlamaya çalışıyorum, keşke onu bir kılıçla ezebilseydim diyorum. "Ona zarar verdin mi? Soruya cevap ver."

"Tabii ki hayır. Ona daha sonra ihtiyacım olabilir - eğer iyi davranmayı kabul edersen."

Alay ediyorum. "Siktir git, Neri."

Dişlerini göstererek gülümsüyor. "Lütfen?"

Aptallığım üzerime geliyor. Hançerimi onun kurt suratına fırlatıyorum.

Kabzayı havada yakalıyor ve nefesim kesiliyor. Onun nasıl bedensel olduğunu anlayamıyorum. Frostwater Wood'da Colden'ı halletmişti ve ben şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile.

Ama Neri öldü. Bir tanrı ruhu. Karın uzaklara yağmur gibi yağmasını sağlayan, güneşi söndüren

Ateş. Ama o hala Neri. Bir ruh. Bu olmamalıydı.

"Neden?" Ben diyorum. "Neden onun içinde yaşıyorsun? Belli ki bir şey istiyorsun."

"İstiyorum," diyor, silahımı arkasına atarak. "Pek çok şey istiyorum. Her şeyden önce hayatımı geri istiyorum."

Hançerimi nasıl alacağımı merak ederek başımı sallıyorum. "Kimse sana hayatını geri vermeyecek. Bu kadarına emin olabilirsin."

Yine gülümsüyor, ama bu sefer kendini beğenmiş bir hali var. Beni çok rahatsız eden bir güven havası.

"Un Drallag Starworth Tor'da bir iyilik yapmayı kabul etti," diyor. "Aynı anlaşma gibi. Ve sen de dün gece iskelenin altında bir anlaşmaya vardın. Yani her iki durumda da istediğimi alacağım ya da bunun sonuçları olacak."

İçimde bir öfke parıltısı yanıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, büyü yapmayı, bu boktan, sinir bozucu, pisliğe ne yapabileceğimi düşünüyorum. "Beni kandırdın!" Parmağımı ona saplıyorum. "Ve Alexus! Çünkü sen bir yalancısın. Piç bir yalancısın."

Beyaz, donmuş kaşlarını kaldırıyor ve öfkemin tadını çıkarıyor. "Sen bunu hile olarak görüyorsun. Bense zekâ olarak görüyorum."

Joran'ın üzerinden bir hiçmiş gibi geçmesini izlerken burun deliklerim şişiyor "Bu yüzden beni öpmedin," diyorum. "Beni bir anlaşmanın içine sokmak için."

"Hayır, ne olursa olsun seni öpmek istedim. Hâlâ istiyorum ve bunu gerçekleştirmek istiyorum, bunu bil. Ama ben yine de

Seni zavallı, işe yaramaz bir adamın dudaklarında hissetmeden önce Nether Reaches. Seni onun sikiyle becermeyi düşünemem bile."

Yeni bir öfke zehirli bir çiçek gibi içimde açıyor. O kadar parlak ve sıcak ki, tenim artık onun soğuğunu hissetmeyeceğim kadar kızarıyor. "Sanki şansın varmış gibi."

"Alırdım," diye yanıtlıyor, hâlâ daireler çizerek ve sırıtarak. "Sanırım çoktan yaptım. Ve bunu, seni iyi becermeyen, nefret ettiğin bir adamın yüzünü takınarak başardım. Tekrar bir bütün olduğum zamanı düşün. Gözlerime baktığın zaman. Nefesini kesen sesim. Ellerim mükemmel küçük vücudunda. Bana sahip olana kadar zevki tatmadın, Nephele Bloodgood."

Çığlık atan bir hayalet gibi yüzüne doğru bağırmak istiyorum. Ama bunun yerine bir yapı inşa ediyorum, zihnimde şarkıları ve iplikleri dokuyorum, Yazlık Diyar'ın altın kumunu çekiyorum ve onu acımın akkor sıcaklığıyla karıştırıyorum, onu tutmak için mükemmel, yaldızlı bir kafes yaratıyorum.

Durur. Kıpırdamadan duruyor. Yapımın hızla etrafında yükselip onu hapsetmesini izliyor. Kafeslerden korkmadığını söylemişti. Göreceğiz bakalım.

Ağzının bir tarafı kıvrılıyor ve başını sallarken parlayan bir dişi ortaya çıkıyor. "Kız kardeşinle yaptığım anlaşmanın aynısını seninle de yapacağım. Hayaletleri tarafından avlanıp Gölge Dünya'ya geri gönderilirken Thamaos'un tekrar yaşamasına seyirci kalmayacağım. Eğer beni Gölgeler Prensi'nden önce geri getirmeye yardım edersen

Doğu, Thamaos'un sefil kemiklerini çıkarmayı başarırsa, benden ne istersen sana yardım edeceğim. Prens, Thamaos'un kemiklerini ortaya çıkarmaya kararlı portal cadısıyla Ulra Dağı'na geldiğinde yanında bir tanrı mı istiyorsun? Onu durdurmak için orada olacağım. Hatta geldiğinde savaşınızda savaşacağım ve bu İsimsiz Prens'in hiç görmediği, hatta hayal bile edemediği kara ve hava canavarlarını getireceğim. Ama küçük yaramaz bir cadı beni o güzel küçük kafesine kapatırsa bunların hiçbirini yapamam."

Şimdi gülme sırası bende.

Altın kumdan parmaklıklara doğru adım atıyorum ve kehribar rengi gözlerine bakıyorum. "Seni gerçekten lanetlediğin kraliçenin huzuruna çıkaracağımı mı düşünüyorsun Neri?" Başımı sallıyorum ve ona acınası biriymiş gibi bakıyorum. "Alexus'un içine hapsolmak seni hayalperest yaptı."

Arkasındaki köyün üzerine yağan kar durur ama ateş artık havadaki buhardan başka bir şey değildir.

"O zaman git," diyor. "Beni burada Korkunç Engerekler'in işkence etmesi için bir gösteri olarak bırak. Eninde sonunda bu yapının düşmesine izin vermek zorunda kalacaksın. Onu sonsuza dek tutamazsın. Ve yıkıldığında, Harabe Şehri'ne kendim gideceğim. Bir noktada benimle ilgilenen biri, belki de Fia Drumera'nın kendisi olacak. Ancak o zamanki anlaşmam o kadar nazik olmayabilir ve savaşlarınızda yanınızda bir tanrı olmadan savaşmak zorunda kalırsınız." Parmaklıkları kavrıyor. "Hampstead Loch'tan beri sana yardım ettiğimi anlıyor musun?" diyor. "Gravenna Dağları'na

doğru at sürerken fırtınaları uzak tuttum. Yüce'ye sordum

Karnını doyuracak bir kurban için toprağımın boynuzları. Düşmanını öldürdüm ve sana kellesini getirdim. Sana Malgros'tan güvenli geçiş sağlamak için bütün bir gemiyi ve mürettebatının çoğunu çaldım. Bizi mümkün olduğunca çabuk Itunnan'a götürmek için gücümü kullandım. Kıyıya yüzerken sana yardım ettim. Sana pis ellerini uzatan Korkunç Engerek'i öldürdüm. Sorumsuz, gezgin kız kardeşini buldum. Ve en önemlisi, bu gece, son haftalarda tek yapmak istediğim onu öldürmekken, beni üç yüz yıl boyunca sefil bedeninin içine hapseden adamı kurtarmana yardım ettim. Ama yine de beni düşman olarak görmeyi çok istiyorsun, çünkü gerçekle yüzleşmek çok daha zor."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, dilimin ucuna gelen sözcükleri söylememenin daha iyi olacağını bildiğim halde yine de söylüyorum.

"Peki bu hangi gerçek?"

Yakınına eğiliyor, soğuk bir nefes gibi üzerinden yuvarlanıyor.

"İlgini çektiğini," diyor. "Şimdi o öpücüğü çok istediğini. Her zaman yanında olduğum için minnettar olduğunu. Senin için öldürdüğümü ve bunu tekrar yapacağımı bilmenin kanını şehvetle ateşlediğini."

Gözlerimi kısıyorum ve başımı bir kez daha sallıyorum, iğreniyorum ve inançsızlığımın üstesinden geliyorum. Sözleri doğru değil. Doğru değil.

Azıcık bile değil.

"Peki ya Asha?" Diyorum ve onun adını duyunca irkiliyor. "Oynayacak tanrıçalar olmadığına göre artık sadece cadıları mı arzuluyorsun?"

"Seni arzuluyorum," diyor, son kelime sonlu.

"Bu kötü bir seçimdi," diyorum ona, "çünkü ben senin düşündüğün türden bir kadın olmaktan çok uzağım."

Gülüyor. Yüksek sesle. Sonunda durduğunda, "Hayatının son sekiz yılında seni Un Drallag'ın içinden izledim. Ve seni ormanda kız kardeşin ve Helena ile duydum. Solgun saçlar, küstah bir tavır ve büyük bir penis erkeklere karşı zayıflığın." Başını eğiyor, gözleri zevkle parlıyor. "Bir tanrıyla birlikte olduğunu hayal et."

Hava soğuk olsa da ensemden terler boşanıyor. "Seni burada bırakıyorum. Kendini ne kadar yüce gördüğün umurumda değil."

Dönüp hâlâ uyanmamış olan Joran'a doğru

gidiyorum. "Ya sana kralını sunarsam?"

Yürümeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun ona.

"Colden Moeshka," diyor. "Quezira'da bir zindanda oturuyorum. Prense ulaşamıyorum. Etrafının sarıldığından eminim. Ama Colden'ı orada tutan tek şey demir parmaklıklar, büyü değil. İçeri girip onu çıkarabilirim. Çabucak. Muhtemelen portalist bile, eğer isterse."

Onu dinleme Nephele, zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Dinle.

Hayır. Dinle.

Ama kendimi kontrol edemediğim çok açık çünkü arkamı dönüyorum.

"Raina bunu şimdi yapabilir. Sana ihtiyacımız yok."

Ağzının bir tarafıyla gülümsüyor. "O zaman Kardeşlik tarafından yakalanma riskini göze alacak ve Prens, Frostwater Ormanı'ndaki planlarını bozduğu için onu cezalandırma fırsatına sahip olacak. Ne sen ne de Un Drallag onun böyle bir tehlikeye atılmasına izin verirsiniz ama bu ihtimali düşünmemesini ummalısınız çünkü kız kardeşi ya da sevgilisinin onayı olsun ya da olmasın bunu deneyecek kadar cüretkâr."

Haklı olmasından nefret ederek sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. "Seninle bu anlaşmayı yapmak istesem bile, seni nasıl dirilteceğimi bilmiyorum."

"O kadar da karmaşık değil," diyor. "Bir kalıntıya ya da bir kurbana ihtiyacınız var."

Kaşlarımı çattım. Tanrı Bıçağı yüzünden bir kalıntıya ihtiyaç olduğunu duymuştum elbette. Ama kurban mı?

"Ne tür bir fedakarlık?" Ben soruyorum.

Beyaz bir kaşını kaldırıyor. "Bir hayat. Bu tercih edilen bir yöntem değil."

Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Ve bende senden bir kalıntı yok, bu yüzden şansın yok."

"Benim kalıntılarım o aptalın bedeninde." Joran'ı işaret ediyor. "Kız kardeşin yerini bulmama yardım etmeyi reddetti, ben de Hampstead Loch'ta o sarhoş piçle yolum kesiştiğinde

ve ben de bunu değerlendirdim. Onu bir yolunu bulacağım konusunda uyarmıştım."

Bakışlarımı kısıyorum. "Ne tür bir kalıntı?"

"Git bak. Ceketinin cebinde. İçinde. Sol göğsünde."

Dönüp Joran'ın yanına giderken ve onu sırtına doğru çekerken kendimi ne kadar azarladığımın bir sınırı yok. Ceketinin içini karıştırdığımda ilk başta hiçbir şey hissetmiyorum. Ama sonra, küçük ve sert bir şey buldum.

Altın içine yerleştirilmiş en parlak kırmızı taşlı bir kolye ve kolye ucu çekiyorum. Tuhaf bir ışığı var, avucumda hissedebildiğim bir tür titreşim.

"Büyülü bir yakut mu?" Ben de diyorum ki. "Thamaos Tanrı Bıçağı'nın bıçağı için kemiğini verdi ve sen de... bir yakut mu verdin? Kafam karıştı."

"Bu yakut değil." Sesi derin ve biraz sinirli. "Kalbimin bir parçası."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. "Bunun için gerçekten bir kalbe sahip olman gerekir, Neri."

Bana buz gibi bir bakış attı. "Onu göğsümden kendim çıkardım. Yardakçılarım onu yüzyıllar boyunca sakladı. Bana bir şey olursa dirilmemi sağlamakla görevlendirilmişlerdi ama başaramadılar. Bunca zamandır Malgros'ta, Village Hill yakınlarındaki bir tapınakta, mabedin altındaki bir sandığın içinde gömülüydü. Joran'ın yüzü ve bedeni bendeydi, bu yüzden bir gece siz uyurken onu tapınağa götürdüm ve ihtiyacım olanı aldım. Hayal ettiğimden çok daha kolay oldu. İnsanlar çok basit."

Önce onu, sonra da titreşen kolyeyi inceledim. Adam ciddi. Neri'nin kalbinin bir parçasını tutuyorum.

"Eğer sizinle herhangi bir anlaşma yaparsam," diyorum, "şartları belirleyen benim. Ve çok fazla olacak."

Bu aptalca. Ben aptalım. Tabii bunu çok akıllıca oynayıp avantajımıza kullanmazsam. Onu silah olmaya zorlarsam Neri bir silah olabilir. Tanrılarla yapılan anlaşmalar iki tarafı da bağlar. İstersem onu köleliğe bağlayabilirim.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "İhtiyaçlarınızı düşünmek için ihtiyacınız olan zamanı ayırın. İstediğiniz zaman bunları tartışabiliriz. Eğer kabul edersem, kralınız birkaç saat içinde serbest bırakılacak ve güvenli bir yere doğru yola çıkacak." Bir parmağını kaldırdı. "Ama bunu Un Drallag'a ya da başka birine söyleyemezsin. Bu anlaşmayı bozar."

Daha önce bahsettiği her şeyi düşünüyorum. Alexus'un grubumuzda olduğu düşünülürse çok daha kolay bir piç olabilecekken bize yardım ettiği tüm yolları. Onu hazırlıksız yakalasaydı muhtemelen öldürebilirdi. Ama yapmadı ve ben buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Tanrılar intikamcıdır, değil mi? Alexus'la nasıl oturup yemek yedi? Yemek yediğine şahit oldu mu? Yaşadığından?

Hançerimi yerden kapıyorum ve elimi yapımın içinde gezdiriyorum. Geriliyor ve kalın bir örümcek ağını aşağı çeker gibi yere düşüp yok olan yapışkan ipliklere ayrılıyor.

"Ait olduğun yere geri dön," diyorum ona, Neri yaklaşırken Joran'ı işaret ederek.

Kolyeyi başımın üzerinden geçirip ceketimin altına soktuğumda gülümsüyor ve sonra gidiyor. Birleşmenin gerçekleştiğini bile görmüyorum. Neri bir saniye önümde dururken, bir saniye sonra durmuyor. Tıpkı Joran'ın bir saniye önce baygınken bir saniye sonra ayağa kalkması gibi, kendisi değil ama Kuzey topraklarının tanrı ruhu için bir araç.

"Önce sen." Elimi Aki-Ra Mahallesi'nden uzaklaşan sokağa doğru uzatıyorum.

Kendini beğenmiş ve çekici bir bakışla şehre, hana doğru yürümeye başladı. Sevdiğim insanlara doğru.

Bana yetişmek için durakladığında, ona bir büyü ağı fırlatıyorum ve bana gülmesine rağmen, Aki-Ra'yı ardında bırakarak kumlu yolda ilerlemeye devam ediyor.

Hana varana kadar şehirde sinsice ilerlerken onun arkasında kalıyorum. Merdivenlerin tepesine ulaşıp Raina, Alexus, Rhonin ve Hel'i kontrol edene kadar bile. Ayrılıp kendi odalarımıza gidene kadar bile.

Gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar elim o lanet olası kolyenin etrafında, kapımı izliyorum.

Çünkü tanrılarla anlaşma yapabilirim, ama bir kurda sırtımı dönmekten daha iyisini bilirim.

OceanofPDF.com

53

RAINA

Rhonin salona adım atarak Alexus'un handaki odasının kapısını kapatır.

Hel'i elinden tutup dar koridordan odasına götürmeden önce, "Tamamen senindir," dedi.

Onlara gülümsemekten kendimi alamıyorum ama sonra sinirlerim geri geliyor. Tüm bunlardan önce hissettiğimden daha farklı hissediyorum, Alexus'u kaybetme tehdidi çok gerçek, yine de değişimin içime yerleşmesine izin veriyorum. Derin bir nefes alarak kapıyı itiyorum.

Alexus, Orlena tarafından düzenlenmiş bakır bir küvette oturmakta, oda üç yağ lambasıyla aydınlatılmaktadır. Üzerindeki kanın çoğu gitmiştir ama açık yaralar, çürükler ve şişlikler hâlâ durmaktadır.

Onu bu şekilde görmek kalbimi kırıyor ama kendime onu iyileştirmek için burada olduğumu hatırlatıyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak için buradayım.

Sudan başını kaldırıyor, sol gözü şişmiş. "Sen iyi misin?"

Ben. İyi miyim?

Başımı salladım ve ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Banyodan çıkmış ve en azından kısmen giyinmiş olmasını bekliyordum.

"Daha kolay olacaksa dışarı çıkabilirim" diyor.

Yine başımı sallıyorum ve ayağa kalkmak için küvetin kenarlarına tutunduğunda hızla arkamı dönüyorum.

Acıdan homurdanıyor ve ben ona yardım etme içgüdüsüyle irkiliyorum. Daha iyisini bilen yanıma karşı gelerek dönüp yanına gidiyorum ve sağlam kolunu omuzlarıma doluyorum. Diğer kolu omzunu delen bıçak yarasından dolayı acı içinde olmalı.

Küvetten çıkarken üzerinden akan su gömleğimi ıslatıyor. Hazır olduğunda, ben banyo çarşaflarını alıp onu kurulamaya başlarken odadaki düz yazı masasına yaslanıyor.

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey olabilir. Saçlarındaki suyu nazikçe sıkarken ve vücudunun geri kalanını kurulamaya başlarken bunu biliyorum. Çıplaklığına bu kadar yakın olduğum için zor değil, ama her yarayı görmek bana fiziksel acı ve daha önce hissettiğimden daha fazla öfke getirdiği için zor. İçimde yükselen öfkeyi bastırmak için her şeyi yapmam gerekiyor.

"Bu sefer bizi çok daha iyi indirdin," diyor. "Bizi gökyüzünden düşürmek gibi değil. Daha çok bizi havadan yuvarladın."

Öfkem biraz dağılıyor ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. Daha iyisini yaptım. Ve herkes gibi ben de tetikte kaldım. Kafamızı yere öyle sert vurmadık ki bayılmayalım ya da ciğerlerimizdeki tüm nefesi çalmayalım. Belki sadece daha iyi olurum.

Kurutmak için acele ediyorum, çünkü asla söylemeyecek olsa da ayakta durmakta zorlandığını anlayabiliyorum. Birkaç saniye içinde onu yatağa yatırdım, yastıkların üzerine yatırdım, beline kadar çarşafın altına soktum.

Yapılması gereken bir iyileşme var, bu yüzden ıslak havluyu bir kenara bırakıp yatakta onun yanına oturuyorum. Biraz daha yaklaşabilmem için sağ kolunu kaldırıyor. O kolunu kalçalarımın üzerine koyduğunda, eli kalçamda yumuşadığında çok doğru hissediyorum.

Yaralarını incelemek için üzerine eğildim. Yüzünde bir sürü kesik, alnının yan tarafında kötü bir düğüm, göğsünde ve karnında çiçek açan morluklardan oluşan bir alan ve omzundan sırtına doğru uzanan bir tahribat var.

"Bu biraz zaman alacak," diyor. "Oldukça yorgun olacağınızı tahmin ediyorum."

Olacak ve ben de olacağım, o yüzden ne kadar erken başlarsam o kadar iyi.

Yüzündeki, dudaklarındaki daha küçük kesiklerin iplerini örmek uzun sürmüyor. Ancak düğüm ve hasarlı gözü daha zor onarılıyor.

Sonucun nasıl olmasını istediğimi hayal ederek çalışırken, bu adamın yüzündeki her bir kıvrımı ve çizgiyi ezberlediğimi fark ediyorum. Sol kaşının sağ kaşından biraz daha keskin bir kavise sahip olduğunu ve irislerinin gözbebeğinin hemen etrafında doymuş gümüş ve altının en güzel beneklerine sahip olduğunu biliyorum. Dudaklarının dolgun kıvrımını ve elmacık kemikleri boyunca uzanan derinin pürüzsüz hissini kendiminkinden daha iyi biliyorum. Çenesinin altında sakalının çıkmadığı yerde küçük bir yara izi olduğunu ve kafası karıştığında ya da kızdığında kaşlarının arasında iki derin çizgi oluştuğunu biliyorum. Gamzesini biliyorum - doğanın bana ne zaman gerçekten mutlu olduğunu gösteren küçük kanıtı.

O çok sevimli ve sanırım onu özleyebilirim.

Tıpkı Frostwater Ormanı'nda olduğu gibi, yıpranmış ve çoğalmış, ışıltılı kırmızı iplikleri örüyorum. Hâlâ üç tane var; onun, Colden'ın ve benim. Bağın benim tarafımdaki ucu kopsa bile, bunlar onun bağlı olduğu hayatlar.

Rün tersine çevrildiğinden beri ilk kez, birbirimize bu kadar sıkı bağlarla bağlı olmamızdan nefret eden tek bir parçam bile yok. Parmak uçlarımı hafifçe yüzünde gezdirerek zihnimde dokundukça, aramızdaki bağ kopmuş olsa bile belki de hâlâ öyle olduğumuzu fark ediyorum.

Sırada gövdesi var ve çürükler derin. Dikkatli bir şekilde ellerimi vücudunda gezdirerek çürükleri ve hatta kırık bir kaburgayı onarıyorum. Elimde olmadan rünlerine dikkat kesiliyorum. Onu ne kadar çok çıplak görsem de, ilk kez göğsünde, kalbinin tam üzerinde, beni her zaman öptüğü yerde özel bir işaret fark ediyorum. Kısmen

Göğsündeki koyu renkli saçlar. Yüzümde bir soruyla ona bakıyorum.

Aşağıya bakar. "Emin değilim. Kendimi bildim bileli oradaydı. Bildiğim herhangi bir rune değil. Muhtemelen bir savaş izi."

Zorla ve merakla dokunuyorum, parmağımı pürüzsüz kenarında gezdiriyorum. Bir markaya benziyor.

Karın kasları geriliyor ve meme uçları sertleşiyor. "İşinizin başına dönün," diyor sesinde muziplikle. "Yapamayacağım şeyleri yapmak istememe neden olmadan önce."

Bir sırıtışımı ısırıyorum ve dikkatimi omzundaki kılıç yarasına veriyorum, bu da onun geri kalanından çok daha fazla dikkat dağıtıyor. İyileşmesi en uzun süren yara bu, derin bir konsantrasyon ve birçok hasarlı ipliğin sıkıcı bir şekilde örülmesiyle birlikte. Parçalanmış kemikler, kesilmiş kaslar ve tendonlar, tahrip olmuş damarlar arasında istikrarlı bir şekilde çalışıyorum. Kılıç bir atardamarı ıskaladığı için şanslı.

Cildim her zamanki pürüzsüzlüğüne ve açık altın rengine kavuşmaya başladığında, yere uzanıp bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Bunun yerine, bakışları çoktan yüzüme kilitlenmiş olan Alexus'un gözleriyle buluşuyorum ve parmak uçlarımı iyileşmiş alnında gezdiriyorum.

Şefkatle bileğimi öpüyor ve elini ön kolumda yumuşak bir şekilde aşağı yukarı gezdiriyor. "Beni kurtardın. Yine kurtardın. Her nasılsa, beni sonsuza dek kurtarıyormuşsun gibi hissediyorum, pek çok şekilde."

Bakışları yüzümde gezinirken küçük ölümü kaburgalarıma çarpıyor ve nefesim düzensiz bir şekilde kesiliyor. Dudaklarına odaklanıyorum, bugün onun için hissettiğim korkuyu hissedip hissetmediğini merak ediyorum, hissetmiş olması gerektiğini fark ediyorum, çünkü zehir eksikliğimi en ufak bir şekilde sorgulamadı.

"Buraya gel," diye fısıldıyor ve ben onun sıcaklığı ve kokusuyla çevrili bir şekilde birazcık eğiliyorum. Gülümsüyor ve işte o gamze. "Daha yakına."

Sanki sözleri büyülü bir inançla bağlanmış gibi, ağzımı onunkine değdiriyorum ve dünyanın geri kalanı yok olup gidiyor.

Dudakları çok doğru hissettiriyor, yumuşak ve tatlı, baştan çıkarıcı ama ölçülü, özlemlerinde çok esnek. Tempoyu onun ayarlamasına izin verdim, durgun bir tadım.

Evet. Bu öpücük bir hatırlatma. Bir hoş geldin. Verilmiş bir söz. Bir beyan. Öpücüğünün tadı bağlılık gibi. Tadı samimiyet, şefkat ve hayranlık gibi. Tadı onun gibi, bizim gibi.

Ağzı benimkini bıraktığında, her şey o kadar durgun ve sessiz ki. Yakalandım, uzaklaşamıyorum, nefesi ıslak dudaklarıma sıcak bir yalvarış gibi geliyor.

"Benimle kal," diye fısıldıyor. "Sadece kal. Uyumaktan başka bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var."

Kılıfımın kemerini çözüp yere bırakırken içimde hiç tereddüt yok. Ben tuniğimi çıkarırken o da pantolonumun bağcıklarını çözmeye başlıyor. Birkaç dakika içinde

Çarşafın altından kayarak göğsüne doğru kıvrıldım, aramızda tenden başka bir şey yoktu.

Sonra gözyaşları geliyor, gecenin olayları içimden akıyor. Her zamanki gibi, o çarpan dalgalar.

Bu nazik bir ağlama ve Alexus tüm bunlar olurken bana sıkıca sarılıyor, gözyaşlarımı öpüyor, şefkatle yanaklarımı siliyor. "Ben buradayım," diyor. "Ben her zaman buradayım."

Ama neredeyse ölüyordu ve görünüşe göre bu yakın kayıp, rünün tersine çevrilmesinin yeniden canlandırdığı eski acıyı ve nefreti uyuşturdu.

Ağlamayı bıraktığımda, vücudumdaki her kası ağırlaştıran uyuşukluğa teslim oluyorum ve sürüklenirken, bilincimin benim olmayan bir rüyanın kenarlarına dokunduğuna yemin ediyorum.

Bu onun hayali, bizim yumuşak bir yağmur altında bir söğüt ağacının altında sevişmemiz, uzakta antik bir şehrin kalıntıları.

OceanofPDF.com

54

NEPHELE

Ertesi sabah giyinirken Hel odama daldı. "Gitme zamanı. Korkunç Engerekler geliyor. Joran misilleme yapıp yapmayacaklarını görmek için. Sürüler halinde şehri arıyorlar ve bu tarafa doğru geliyorlar."

Nasıl gideceğimizi sormaya fırsat bulamadan gitti. Yürüyerek, sanırım.

Aşağı indiğimde Raina ve Alexus oradaydı. Ona dün gece paylaşamadığım sarılmayı yapıyorum, sonra beni hanın arka tarafına götürüyorlar. Şafağın pembe ışığında, diğer herkesin ve beş atın beklediği kirli bir ara sokağa adım atıyoruz.

Beş.

Orlena Alexus'a, "Tüm yapabildiğim bu," diyor, ancak her hayvanın üzerinde kılıçlar görüyorum ki bu kutsanmış bir başarı. "Sırt çantalarınızda yatak takımları ve yetersiz erzak var," diye devam ediyor. "Yiyecek sizi Ske-Trana vilayetlerine kadar götürecektir, ancak oradan sonra, çöle gitmek için deve bulmanız ve ikmal yapmanız gerekecek. Ve oradan da, bir kez ulaştığınızda

Jade River, Fia Drumera'nın kalkan duvarıyla karşılaşacaksın. Artık büyücüleri ve onların geçmesine izin verdiği kişiler dışında kimse geçemiyor."

Alexus samur bir atın dizginlerini tutuyor ve elini atın ipekli böğründe gezdiriyor. "Oraya vardığımızda bunu çözeceğiz. Ama teşekkür ederim, Orlena. Sana büyük bir borcum var."

Gülümsüyor. "Belki de sana borçluyum. Tiressia'yı ve Yazlık Diyarları korumaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

Alexus başını zarif bir selamla eğiyor, sonra Orlena el sallayıp hana geri dönerken herkese bir göz atıyor.

"Atlara binin," diyor Alexus. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Bu beni çok mutlu etse de, Raina'nın hiç dürtmeden Alexus'un atına binmesi ve onu da arkasına alması beni biraz şaşırtıyor. Herkes eşleşmeye başladığında ben de sıranın arkasına yakın, tüyleri altın sarısı, soluk sarı bir ata doğru ilerliyorum.

İzlerimde donup kaldım. Hel ata binerken atının dizginlerini tutan Rhonin'in arkasından Joran-Neri beliriyor. Neri sakin bir şekilde elini sarışın atın dizginleri boyunca kaydırıyor ve göz ucuyla bana bakıyor.

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık," diyor, kolyesinin olduğunu bildiği boynuma bakarken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme.

Etrafıma bakarken sıkıntı göğsümde geziniyor. Herkes ayrılmıştı -Raina ve Alexus, Rhonin ve Hel, Keth ve Jaega, Zahira ve Callan ve... ben ve Neri.

"Önce bayanlar." Eyeri işaret ediyor ve ayakkabılarına kusma isteği uyandıran teatral bir selam veriyor.

Bir an için birinden yer değiştirmesini istemeyi düşündüm ama Alexus dilini şaklatarak Raina'yla atını ara sokaktan çıkardı ve herkes onu takip etmeye başladı.

"Yürümeyi mi tercih edersin?" Neri söylüyor. "Hem de çok," diye tükürdüm.

Gözlerini deviriyor ve Rhonin ile Hel ara sokaktan caddeye doğru inmeye başladıklarında gülümsüyor ve vay, vay, vay, içindeki kurdu şimdi ne kadar net görüyorum.

"Bu bize ihtiyaçlarınızı tartışmak için bolca zaman verecektir" diyor. "Bunu bir iş olarak düşünün."

Onu bıçaklamayı ve kanaması için toprağa bırakmayı düşünüyorum ama ne yazık ki bir ruhu öldüremiyorum.

Sinirli bir şekilde ona doğru yürüyorum, eyerin boynuzunu tutuyorum ve her hareketimde gözlerini üzerimde hissederek atın üzerine çıkıyorum. Sıradakinin o olduğunu biliyorum ama arkamda tamamen oturduğunda, Joran'ın kalçaları benimkileri kavradığında tüm vücudumu saran yaltaklanmaya hazırlıklı değilim.

Bir zamanlar yattığım ve aynı zamanda nefret ettiğim bir tanrı tarafından ele geçirilmiş olan bir adamın bedenine bastırılmak yedi çeşit sapkınlık. Raina'nın Neri ve Alexus'u öğrendiğinde ne hissettiğini şimdi anlıyorum.

Kulağıma yaklaşıyor. "Boynuna taşaklarım yerine kalbimi taktığına sevindim." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Ve bu güzel kalçayı ne kadar uzun zamandır böyle karşımda istediğimi bilemezsin." Kalçaları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Buna hazır mısın, cadı?"

Başımı biraz öne eğiyorum, sonra kafamı burnuna çarpıyorum, canını acıtacak kadar sert, ama ne yazık ki onu bayıltacak kadar değil. Joran'ın zavallı yüzünü tutuyor ve sokakta kükreyen bir küfür savuruyor, bu da bana Joran'ın acısını hissettiğini söylüyor, ki bilmem gereken tek şey de bu.

"Şimdi öyleyim." Omurgamı dikleştiriyorum, sesimi yumuşatmaya özen gösteriyorum.

Neri bir hırıltıyla atı ileri sürüyor ve bizi sokağa döndürüyor. "Sen soğukkanlı bir kadınsın, Nephele Bloodgood."

Gözlerimi kırmızı kadife giysili atları ve siyah muhafızları aramaktan alıkoymasam da, memnun bir şekilde sırıtıyorum. "Henüz hiçbir şey görmedin."

GECE ÇÖKTÜĞÜNDE, BIZ HALA

Itunnan, ve hava gittikçe soğuyor.

Bu şehir çok büyük. Bu kıta çok geniş. Harabe Şehri'ne ulaşmamız Winterhold'dan Malgros'a seyahat etmemizden çok daha uzun sürecektir. Ve şimdi Fleurie portallarla pratik yaptığına göre, büyük olasılıkla o kadar zamanımız yok.

Dread Viper'lar görünürde yoklar, buna Neri'nin sebep olup olmadığını merak ediyorum. Nasıl yapabileceğinden emin değilim, ama itiraf etmekten nefret etsem de, bizi daha önce birçok kez kurtardı. Biz handan ayrılmadan önce onları bir şekilde yanlış izlere yönlendirmiş olması imkânsız değil.

O gece durup soğukta uyuyoruz, etrafımız fısıldayan kumlarla çevrili ve -tıpkı Neri'nin gemideyken gruba söylediği gibi- havada sürekli bir büyü hissi var.

Gün doğumu ile birlikte gece yarısına kadar at sürüyor, küçük köylerle dolu boş arazilerden geçiyoruz. Atlar yorulduğunda ve boş karınlarımız daha fazla boş kalamadığında, sabaha kadar kamp yapmak için eski bir tapınağın kalıntılarını buluyoruz.

Havadaki soğuktan korunmak için küçük bir ateş yakmak uzun sürmüyor. Callan eski tapınağın etrafındaki kuma koruyucu rünler çizerken biz de yataklarımızı seriyoruz. Hepimizin hissettiği varlık, şimdi daha da güçlü bir şekilde varlığını sürdürüyor ve ben kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü bunca zamandır onun Neri olduğunu biliyorum.

Rhonin ve Hel yalnız bir okaliptüs ağacının altında buldukları iki uzun dalın uçlarını sivriltip et avına çıkarlar. Orlena fındık, hurma, somun ekmek ve keçi peyniri dilimleri sağladı ama bir gecenin ardından erzak şimdiden azaldı. Elimizdekiler bizi ancak bir iki gün daha idare eder.

Neri harabelerin karanlık dehlizlerinde kayboluyor. Keşfediyor sanırım. Kendimi merak ederken buluyorum.

Asha'yı görmek için ya da belki başka nedenlerle Yazlık Diyar'ı ziyaret ettiği zamanlar. Ona katlanamıyorum ama bunca yıl sonra bu toprakları görmenin tuhaf olduğunu kabul edebilirim.

Raina ve Alexus'un yanına, ateşin yanına oturuyorum. Kız kardeşim ona yakın oturuyor, elinde yeni bir kehanet kabı ve matarası, dünyaya göz atmaya hazırlanıyor. Alexus söz konusu olduğunda hâlâ garip bir çekingenliği var; gözlerinde ve Alexus'un etrafındaki hareketlerinde hâlâ bir çatışma izi var. Ama bu harabeler gibi onun da duvarları yıkılıyor.

"Zaman konusunda endişeliyim," diyorum onlara. "Kaleden haftalarca uzaktayız ve bu, oraya ulaşmakta bir sorun yaşamazsak geçerli."

Alexus dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş oturuyor ve küçük bir somundan bir lokma ekmek koparıp yiyor. Yüzündeki endişeyi ben de görebiliyorum.

"Bütün gün bunu düşündüm," diyor. "Bizi teker teker taşımazsam oraya nasıl daha hızlı varabileceğimizden emin değilim."

"Çok uzak bir düşünce değil," diyorum.

Raina gözlerini açarak, "Ama tehlikeli," diye işaret etti. "Ben onunla uçtum."

Adam kaşlarını çatıyor. "Buna alındım. Üç yüzyıldır yapmadığım bir şey için bence iyi gitti."

Kaşlarını çatıyor ve ona ters ters bakıyor. "Çünkü aşağıda bir deniz vardı. Çöl değil."

Neri'nin önerisini ve bugün at sürerken ara ara konuştuğumuz gereksinimlerimi düşünüyorum. Ama bu senaryoda yardım için bir seçenek değil. Bir şeyler bulabileceğine dair içimde bir his olsa da, neler yapabileceğini bilmiyorum. Ayrıca herkes onun aslında Joran olmadığını bilmeden bizi oraya götürebilir mi onu da bilmiyorum.

Ayrıca, bu anlaşmayı yapmadan önce düşünmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda onu iki arada bir derede bırakmış durumdayım ve anlaşmamızın ana hatlarının belirlenmesini bekliyorum. Dikkatli olmazsam hayatlarımızı zindan edebilecek bir tanrı karşısında kendimi, sevdiğim herhangi birini, hatta herhangi bir Tiressian'ı dezavantajlı duruma düşürmeyi reddediyorum. Bu anlaşmadan fayda sağlamamızı istiyorum. Ödemek değil.

Raina, "Bizi oraya götürebilirim," diye işaret etti. "Eğer bana nereye gittiğimizi göstermenin bir yolu varsa."

Alexus ona bakar. "Senin uçman benimkinden çok daha iyi değil."

Kaşları çatılır. "Doğru değil. Hızını kaybedebilir ve bizi çölün farklı yerlerinde mahsur bırakabilirsin. Kontrol bende. Sonunda aynı yere varacağız."

Alexus göğsünün derinliklerinden iç çekiyor, az önce tüm tartışma şansını kaybettiğini bilen bir adam. Çünkü kadın haklı.

"Önce taşraya ulaşacağız," diyor. "Çölde ihtiyacımız olan şeyleri giymek için elimizden geleni yapalım, sonra da Raina'ya nereye gitmemiz gerektiğini göstermenin bir yolunu bulabilirsek-"

"-belki de onun yolunu denemeliyiz."

Kız kardeşim sinsi gözlerle bana bakıyor, ağzının kenarı kıvrılıyor. Yemek masasında babamla tartışırken annemin yüzündeki o ifadeyi çok iyi hatırlıyorum.

Şu ana kadar atalarımızın topraklarında olduğumuzu fark etmemiştim. Bu dünya annemizin hayatının büyük bir kısmında yaşadığı yerdi.

"Belki de Elam'dan geçeriz," diyorum.

Alexus gözlerini kaldırır. "Yapacağız. Burası ile çöl arasındaki ilk vilayet."

Raina'nın gözleri parlıyor. Aslında, ikimiz de annemizin köyünde oyalanacak vaktimiz olmayacağını bilsek de tüm yüzü aydınlanıyor. Dümdüz gitmekten başka bir şey yapacak zamanımız olmayabilir.

Bu düşünceyle kız kardeşimin kucağındaki kehanet tabağına başımı sallıyorum. Ondan suları kontrol etmesini istemekten nefret ediyorum. Kanamasını izlemekten nefret ediyorum. Ama o en ufak bir tereddüt göstermeden işe koyuluyor.

Elimizdeki suyu ziyan etmemeye dikkat ederek mataradan aldığı suyu handan çaldığı tabağa döküyor. Hançerinin keskin kenarını parmağının ucuna sapladıktan sonra elini suyun üzerine tutuyor ve bir inci tanesi kadar kanın kâseye damlamasına izin veriyor.

OceanofPDF.com

55

FLEURIE

Doğu Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret Tapınağı, Ayin Salonu

I Daha ne kadar başarısız olabileceğimden emin değilim. Portalı sadece birkaç kez açmak için çok uğraşıyorum. Harabelere, şehrin kalabalık caddelerine ya da pazar mahallesine kadar. Ama Prens bana karşı bilge. Bronwyn ve Thresh'in gece yarısı Min-Thuret'te, çok iyi hatırladığım avlu ve bahçelerde bana eşlik etmesinin nedeninin bu olduğundan eminim.

Rite Hall'a.

Devasa kapılara ulaşana kadar dehlizler boyunca yürüyoruz. Thresh ve Bronwyn kapıları açarken gecenin içinde inliyorlar. Zincirlerim çözüldü ama prensi taşıma alıştırması yapmadığım zamanlarda demir tasma hâlâ yerinde duruyor. Ama öyle olmasaydı bile, taşıdığım en büyük lanet sonsuza dek

Kapana kısıldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yeteneğimin asla aşamayacağım bir sınırı var. Eğer tasma gitmiş olsaydı, buradan uzaklaşabilirdim, ama kısa sürede geri çekilirdim.

Quezira'ya, babamın evim dediği Doğu topraklarına bağlıyım. Ve sonsuza dek öyle kalacağım.

Derin bir nefes alarak ayin odasına adımımı atıyorum, karnım ağrıyacak kadar sıkışıyor. Buraya son gelişimle ilgili bir anı zihnimde kabarıyor ve gözlerimin arkasına baskı yapıyor. Öfke içimde bir kalp atışı gibi çarpıyor ve eski öfkemi tadıyorum, acı tatlı.

Ve prens. Koridorun karşısında, ayin çemberinin diğer tarafında duruyor, kırmızı gölgeleri kazınmış mermer zemin üzerinde dönüyor, ay güneşi kucaklıyor. Bu semboller Gece Tarikatı'nın Şafak Tarikatı'nı koruma yeminini temsil ediyor. Benim için daha da önemlisi, çok uzun zaman önce yaşamış ve tek ışığı olan bir kadın için her şeyini vermeye hazır bir adamı temsil ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bir sürü anı. Zihnim onlarla dolup taşıyor.

Tekrar derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kırpıştırarak prensi izliyorum. Onun hemen ötesinde sunak ve o lanet olası taht uzanıyor. Kendi iğrenmesine rağmen orada kaç kez diz çöktüğünü bir bilse.

Uyku tüniği ve pantolonu giyiyor, ellerini ceplerinin içine sokmuş, çıplak ayaklarını omuz genişliğinde a ç m ı ş . O

burada olmaktan rahatsız görünmüyor ve bu beni derinden sarsıyor.

Quezira'dan uçurumlara götürüldüğümden beri peşimi bırakmayan bir dizi gerçeği ona anlatmak için ağzımı açıyorum. Tanrı aşkına ona adını söylemek istiyorum, belki bu onu uyandırır umuduyla. Ama her zamanki gibi, bu aptalca bir girişim. Babamın görünmez torku boğazımı sıkıyor, konuşmamı engelliyor, büyü o kadar anlık ve duyarlı ki, sanki beni üç yüzyıl önce değil de dün lanetlemiş gibi.

Ayin Salonu'nun kapıları kapanıyor ve omzumun üzerinden baktığımda prensle yalnız olduğumu, geceliğim ve bornozumla orada durduğumu görüyorum.

"Sesin geri geldiğine göre sohbet etmek isteyebileceğini düşündüm. Babanın eski ayin odasından daha iyi bir yer olabilir mi?" Ateşin aydınlattığı salonda bir elini sallıyor ve avucunun sargılı olduğunu fark ediyorum, sanki sadece babamın istediği türden bir adakta bulunuyormuş gibi.

Gözlerimi kısıyorum, kederli ve şaşkın. Gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyor, şimdi bile, bu odada bile. Eğer içinde en ufak bir hatırlama kırıntısı varsa bile, ben onu göremiyorum.

"Uyuyordum," dedim ona. "Bu sabaha kadar bekleyemez miydi?"

Başparmağını ve işaret parmağını hatırladığım kadar derin olmayan gülümseme çizgilerinde ileri geri gezdiriyor. "Ama ben değildim."

Uzun, koyu renk bir tutam saç gözlerine dökülüyor. "Tek yapabildiğim dönüp durmaktı, neden ışınlama konusunda sürekli başarısız olduğumuzu merak ediyordum, bu yüzden buraya babanla konuşmaya geldim."

Soğuk, hayalet parmaklar omurgamda geziniyor. Etrafıma bakarken omuzlarımı yukarı çekiyorum, bu refleksif ve kalıcı bir tepki.

Prens, "O artık burada değil," diyor. "Kısa bir görüşmeydi. Ama yeteneğinizin unuttuğum bir kısmından bahsetti. Sadece portalları açıp o şeyin seni nereye götüreceğini söylemiyorsun. Uzak görüş kullanıyorsun. Bir yeri kesin ve doğru olarak belirleyebilen büyülü bir mekanizma. Ama yine de," diye omuz silkiyor, "gizemli bir şekilde Quezira'nın içindeki yerlere ışınlanmaya devam ediyoruz. Bu komik."

"Sen onun kuklasısın," diyorum, bir şekilde dudaklarımdan dökülmelerine izin verilmesine şaşırarak kelimeleri tükürüyorum.

"Hayır, ben onun hizmetçisiyim." "Ya da onun kölesi."

İç çekiyor. "Bir köle isteksizlik gerektirir. Babanın diriliş isteklerine uymaya oldukça istekliyim. Zamanı geldiğinde Tiressia'ya hükmetmemi sağlayacaktır. Bir güç olacağız."

"Bunu sana o mu söyledi? Ve sen de ona inandın mı?" Gülüyorum ama sadece üzüntümü gizlemek için. Bu sözlerin onun ağzından çıktığına inanamıyorum, aylar önce ne pahasına olursa olsun tahttan vazgeçecek bir adamın.

Yüzü kararır. "Sana tek bir uyarıda bulunacağım Fleurie, sadece tek bir uyarı. Bizi Harabe Şehri'ne, Ulra Dağı'na götürmek için yedi günün var ama hepsi bu kadar. Bir anlaşma yaptık ve senin aldatmacan bunu bozuyor. Tek yapmam gereken, anlaşmayı yerine getirmek için daha fazla çaba göstermeyi reddetmek ve sonunda Yura'nın çukurlarına geri döneceksin, orada seni çok sefil bir sonsuzluk için çürümeye bırakacağım. Bu yüzden hazırlanmanızı öneririm."

İçimi meydan okuma dolduruyor ama hilem bir yol ayrımına geldi. Ya pes edip prensin şimdiye kadar tanıdığım en kötü yaratığı diriltmesine yardım edeceğim ya da sonsuza dek karanlıkta tek başıma acı dolu bir hayat yaşayacağım.

Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Ve gerçek şu ki, onun kazanacağını zaten biliyorum. Onu Ulra Dağı'na götüreceğimi ve Thamaos'un kemiklerini bu odaya taşıyacağımı biliyorum. Benden daha fazlasının isteneceğini de biliyorum. Yakında, eminim. Sadece bir zamanlar bana gösterilen geleceğin bir şekilde yanlış olabileceğini umuyordum.

Ama öyle olmadı. Ve şimdi acı gerçekten başlıyor.

OceanofPDF.com

56

RAINA

Fleurie prensin gölgelerini terk eder ve yanında Bronwyn Shawcross ve bir muhafızla birlikte geceye adım atar.

Onunla hiç tanışmadığım için -sadece Colden'ın gözlerinden görmüştüm- onu görebileceğimden emin değildim. Ama yeterince açık görünüyordu.

Konuşmadan çıkarabildiğim tek şey hissettiği dehşet ve acı, üzüntü ve öfke, endişe ve nefretti. Ama bu yine de gece yarısı yapılan bir konuşmaydı, açıkça çağrıldığı ve katılmak istemediği bir konuşma. Ne konuşulduğunu merak etmeden duramıyorum.

Onu bırakıp Colden'ı görmek için sulara daldım. Zindandaki yeni yatağında uyuyor, güzel yüzü altın meşale ışığında parlıyor.

"Çok masum görünüyor," diye işaret ediyorum ve kız kardeşim kahkahayı basıyor.

Alexus gülümsüyor ve bana Colden ve Fia'nın hikayesini ilk anlattığında tam da bu tanımlamayı kullandığını hatırlıyorum.

mağarada. Ama daha iyisini bilmek için onların tepkisine ihtiyacım yok. Onunla tanıştım ve dövüştüğünü gördüm.

Bunu düşündüğüme inanamasam da, "Keşke Neri gücünü çalmadan önce onu kullanırken görseydim" diye imzalıyorum.

Kız kardeşim kahkahalarını bastırmaya çalışarak olduğu yerde kalakalıyor. "Onun gücü," diyor, sanki ellerimi doğru okuyamamış gibi.

Ona garip bir bakış attım. "Evet. Onun gücü. Buz, don ve kar üzerinde."

Sanki zihninin derinliklerine bir vahiy düşmüş gibi gözlerini kırpıştırıyor ve Joran'ın daha önce ortadan kaybolduğu tapınak kalıntılarının gölgeli oyuklarına bakıyor.

"Tanrılar aşkına, Nephele," diyor Alexus, alaycı bir tavırla, "adamı unuttun mu? Joran seni bu kadar kötü mü etkiliyor?"

Kadın adama bir avuç kum fırlatıyor, adam yan dönerek kumu ıskalıyor ve ona gülüyor. Kızın ona dik dik bakması, başını eğmesi, kaşlarını çatması beni gülümsetiyor. Bazen Hel ve Finn'in eskiden olduğu gibi kardeş gibi oluyorlar.

Nephele elini benim scrying tabağıma doğru sallıyor. "Devam et.
Bana aldırmayın, ben sadece... düşünüyorum."

Ben General Hammerin Vexx'i görmek için kan kaybederken Alexus tekrar gülüyor ve ateşi körüklemek için ayağa kalkıyor.

Hiç şaşırmadım, Gavril de onunla birlikte, lanet olası piç. Ama o büyücüyü düşünemiyorum bile.

Çünkü Vexx'le ilgili bir şey var. Onu dışarıdan görmemi sağlayan bir şey.

Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar soğuk, sırıtışı vadidekinden bile daha acımasız. Gülüyor, ruhumda hissettiğim kötü niyetli bir neşeyle başını geriye atıyor.

Birden karanlık denizin üzerinden baş bodoslamaya doğru bakıyor. Sırıtışı şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor ve üzerime soğuk bir dalga geliyor, derimi acıtacak kadar acımasız bir ürperti.

Vexx'in bakış açısına geri dönüyorum, teknenin önündeki sivri direğin açık okyanusa ve doğuya, gece yarısı gökyüzüne doğru baktığını görmeyi bekliyorum.

Ve biliyorum. Yıldızların hangi yöne doğru hareket ettiklerini söyleyebilirim. Yalnız bir şey var ki, tüm günlerim boyunca gözlerimin görebileceğini asla hayal edemezdim.

Bir baş. Pruva direğinin ucundaki ağızdan delinmiş.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum, görüntüyü görmemeye çalışıyorum ama bu dünyadan ayrılana kadar zihnime kazınmış olabilir.

"Sorun nedir?" Alexus ve Nephele aynı anda söylüyorlar.

Suya bir daha bakmadan tabağa uzanıyorum ve sıvıyı yere atıyorum, böylece yeniden başlayabiliyorum.

"Vexx doğuya yelken açıyor," diyorum onlara, kelimeleri aceleye getirerek, aniden yemek yeme arzusu hissetmeden. "O… zarar verdi

Birini. Ayrıntıları istemezsiniz."

İştahlarını kaçırmaya gerek yok ve Nephele'i suçlu hissettirmek istemiyorum. Bu açıkça Joran'ın Rooke'u öldürmesine misillemeydi. Kafa muhtemelen bir denizciye ya da Northlandlı mürettebatına ibret olsun diye kestiği birine aitti. Ona karşı büyük bir tiksinti, büyük bir nefret hissediyorum. Eğer beni dinleyen Kadimler varsa, o adamın hayatına son veren kişi olmam için yalvarışımı duymaları için dua ediyorum.

Sarsılmış bir halde biraz daha su döküyorum ve Yazmin ile Finn'i görmek için tekrar kanıyorum. Yazmin koyda bir kadeh şarapla tek başına oturuyor, aşkı ve endişesi denizin ötesine kadar sürükleniyor. Ama Finn...

Finn hiçbir yerde yok. Ne kadar bakarsam bakayım, onu ne kadar düşünürsem düşüneyim, ortaya çıkmıyor.

"Şimdi ne oldu?" Nephele yüzümün her şeyi anlattığını söylüyor.

"Finn," diye imzalıyorum. "Onu göremiyorum."

"Belki de sadece yorgunsunuzdur," diyor Alexus. "Belki dinlenmek yardımcı olur."

Ya da belki de Vexx'in zalimliğinden o kadar rahatsız oluyorum ki odaklanamıyorum. Yine de tekrar deniyorum ve yine başarısız oluyorum.

Hançeri bir kez daha denemek için kaldırdığımda Nephele elimi tutuyor. "Raina, her şey yolunda. Finn muhtemelen uyuyordur ve iyileşiyordur. Dün gece ve bugün çok yoruldun. Yemek yemeye ve dinlenmeye çalış. Yarın her zaman sulara tekrar danışabilirsin."

Duymak istemesem de haklı olduğunu biliyorum. Rhonin ve Hel taş bir köşede belirip her şeye rağmen birbirlerine gülerken, yanlarında birkaç tavşan varken tabağı bir kenara bırakıyorum.

Hel gülümsüyor ve avını gururla havaya kaldırıyor. "Kim yemeye hazır?"

ELAM VE SKE-TRANA EYALETLERINE DOĞRU YAPILAN YOLCULUK

Zorlu bir iş.

Toprak ve çakıllı yol düz ve dümdüz, kumluk araziye karışıyor ama rüzgâr sert, giysilerimizi ve saçlarımızı savuruyor ve üzerimize kum yağdırıyor. Güneybatıdan, dağlardan taşınan sıcak kum kokusunu alabiliyorum. Sürekli bir toz girdabında seyahat etmek gibi.

Alexus beni daha şiddetli rüzgârlardan korumaya çalışsa da, gözlerim içeri girmekten ve ara sıra göz kapağımın altında kaybolan çakıl parçalarından yanıyor. Yüzlerimiz, boyunlarımız ve ellerimiz terlemekten kirle kaplanıyor ve hatta dişlerime kum kaçıyor, boğazımı gıcırdatıyor. Tüm bunlar, sürekli ısınan güneşin altında uygunsuz kıyafetlerle olabildiğince hızlı sürerken, yürüyüşü sefil hale getiriyor. Biz Northland'liler Summerland coğrafyası için açıkça hazırlıksızdık.

İki gün daha bu şekilde yol alıyoruz ve ikinci öğleden sonraya kadar Ske-Trana'nın ilk görüntüsüne ulaşamıyoruz. O zaman bile, **uzakta**, kerpiçten bir yayılma yatıyor

Düz, altın sarısı toprakla çevrili arı kovanı şeklindeki evler ve uzaklarda kum tepeleri.

Annemi burada, muhtemelen pis ve mutlu bir çocuk olarak, o kumlu sokaklarda oynarken hayal etmek dayanmama yardımcı oluyor.

O akşam erken saatlerde, ufuk hala pembe ve turuncu ışıklarla aydınlanırken, nihayet atlarımız yürüyüş halinde Elam'a giriyoruz. Bir kum fırtınası daha etrafımızda dönerken uzun örgümü burnumun üzerinde tutuyorum. Hava sakinleşmeye ve gece için serinlemeye başlıyor ve bizim barınağa ihtiyacımız var. Yiyeceğe, giyeceğe ve atlarımızı develerle takas etmeye de ihtiyacımız var - tabii bizi Harabe Şehri'ne daha hızlı ulaştırmanın bir yolunu bulamazsam. Keth ve Joran, hatta Rhonin ve Alexus bile bu çaba konusunda biraz kararsız olsalar da benim amacım bu.

Burada hiç han yok. Önemli olabilecek gibi görünen birkaç binada duruyoruz ama kapıları bugün için mühürlenmiş. Kerpiç evler ve bir okuldan başka bir şey yok, bir de aynı kerpiçten yapılmış basit bir tapınak var, Alexus bizi oraya götürüyor.

Nephele ve ben bir bakış atıyoruz, burası atalarımızın bir parçası olabilir ama annemizin yaşayan bir anısını burada bulamayacağımızı fark ediyoruz.

Atlarımızı bağlıyoruz ve kutsal salona giriyoruz, kum ve toprakla kaplı bir grup yolcu. Burada kimsenin olmasını beklemiyorum ama kalaylı gri cüppeli, kahverengi tenli bir adam, en az elli ayrı dua yerini ayıran ayaklı kandillerle aydınlatılmış orta koridorda ilerlemeye başlıyor.

acele bir hasır, diz çökmek için renkli bir yastık ve yakılmayı bekleyen bir mum. Daha fazla girmemizi engellemek için elini kaldırıyor.

Nephele'ye bakıyorum. Tozlu yanaklarını ovuşturuyor, gözleri kızarmış ve sinirli, Yazlık Diyar'daki insanların kime dua ettiğini düşünüyorum - Asha'ya değil.

Yine de kız kardeşim kaşlarını kaldırıp tapınağın ön tarafına doğru bakıyor; burada taştan bir kadın resmi sunağın üzerinden bakıyor, elinde bir kılıç kabzası var, bıçak ucunda duruyor. Asha'yı nasıl hayal ettiklerini görmek ne kadar tuhaf, benim için hikayelerde yaşayan bu tanrıça.

Etrafıma bir kez daha baktığımda Joran'ın hâlâ dışarıda olduğunu ve en parlak, en delici bakışlarla Asha'ya baktığını fark ediyorum. Nephele onu çok yakından izliyor, ama o dışarıda kalıyor, sonunda uzaklaşıp atların yanına dönüyor.

Asha'ya doğru döndüğümde, görevli Alexus'a işaret ediyor, o da onunla buluşmak için mabedin derinliklerine doğru yürüyor. Geri kalanımız giriş odasının etrafında dolaşıp duvarlarda asılı ahşap tabloları ve dokuma duvar halılarını incelerken onlar sessizce konuşuyorlar.

Nephele yanıma geliyor, sonra Hel, sonra Zahira, sonra Callan ve hatta Jaega. Hepimiz bir şekilde birbirimize yaslanıyoruz, birlikte geçirdiğimiz günler kendi aramızda bir bağ oluşturdu. Güven, büyüyen dostluklar ve zengin sezgilerden oluşan bir bağ.

Nephele, Alexus'un gözlerinden daha yeşil olan, çölün içinden kıvrılan bir nehri gösteren ortadaki resmi işaret eder. Ama bu kuşbakışı bir resim, batıda dağları ve güneyde çölün bir kısmını gösteriyor.

"Bu Yeşim Nehri mi?" Callan öyle diyor ama sonra daha yakından bakıp resmin alt kısmına yakın bir yerde tahtaya oyulmuş kelimeleri inceliyorlar. "Ah," derler. "Evet, öyle."

"Hepiniz benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?" Zahira diyor ki.

Hel gülüyor. "Bence Raina'nın bizi bu sonsuz yolculuktan kurtarmasına izin verelim ve kıçımızı o nehre doğru esnetelim," diye fısıldıyor. "Erkekler ne derse desin."

Jaega sesini alçaltarak, "Onları gecenin içinde yakala Raina," diyor. "Geldiğini göremedikleri şeyi durduramazlar."

Aramızda sessiz kahkahalar ve kıs kıs gülüşmeler geçiyor çünkü o ciddi ve ben de tam olarak bunu yapmayı düşünüyorum.

Alexus döndüğünde elini kirli yüzüne sürüyor. "Bize erzak getirebilir ve biz de gece burada, develerin olduğu ahırda kalabiliriz. Kutsal alanı kirletmek yok."

İçimden bir his geçiyor ve herkesin yüzünde aynı ifade beliriyor. Sessiz ama kolektif bir ret. Yorulduk. Kirliyiz. Fia Drumera ile buluşmaya hazırız ve bizi Ulra Dağı'nın gölgesinde kalan nehre götürebilirim. Develerle uyumayacağız.

Alexus'un endişelendiğini biliyorum, çünkü uçurumumla ilgili bu yeteneğim çok yeni ve denenmemiş bir şey, ama içimde açıklayamadığım bir kesinlik var, tıpkı Aki-Ra'da olduğu gibi. Bu yeteneği kullanmaya başlamanın zamanı geldi. Nereden geldiğinden emin değilim ama bir nedeni var.

Alexus, Rhonin ve Keth atları ahıra götürmek için dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktıklarında hepimiz birbirimize bakıyoruz.

"Bu gece," diye imzalıyorum ve gülümsüyorlar. Ve beni çok şaşırtan bir şekilde, hepsi aynı imzayı atıyor.

"Bu gece."

OH, BIR KADININ VE ARKADAŞLARININ KARARLILIĞI.

Tapınak görevlisi ve Alexus yiyecek ve iki büyük kova temiz suyla ahıra vardıklarında, elimizden geldiğince temizlendikten sonra, adamlar gözleme ve tuzlanmış yılan etinden oluşan küçük bir akşam yemeği hazırlarken biz de sırt çantalarımızı ve mataralarımızı doldurmaya koyuluyoruz.

Yediğim en kötü şey değil ama pis deve ve bok gibi kokan gübre dolu bir ahırda yiyoruz. Açık vadide bir ateşin başında oturup annemin muhallebi turtasını, kızarmış geyik etini, haşlanmış sebzeleri ve... Tanrıları yemek için her şeyimi verirdim. Ilık, sıcak elma şarabı.

Gece daha soğuk ve aydınlık, ay ışığı ahırın tek penceresinden içeri süzülüyor. Etrafımız bize bakan uykulu gözlü, semersiz develerle çevrili.

tezgahlarından. Bu geceye kadar hiç deve görmemiştim. Oldukça büyük ve sıra dışı yaratıklar, ancak tanışma şansımız olacak gibi görünmüyor.

Jaega kalan ekmek ve etleri paketlerken, Nephele ve ben mataraları dolduruyoruz. Adamlara bakıyor, gözleri bana bakmamı söylüyor. Callan, Hel ve Zahira sırt çantalarımızı ve silahlarımızı yanımızda taşıyabilmemiz için karyolalarımızın yanına yerleştirirken, onlar da -Joran bile- yataklarımızı yere seriyorlar. Ama vardığımızda yatak parşömensiz olacağımız gerçeğini düşünmemiştim. Hayatta kalmak zorundayız.

Karnımız doyduktan sonra yatağa uzandık, yataklarımız birbirine yeterince yakın ve dairesel bir düzendeydi, böylece bir zincir oluşturacak şekilde birbirimize ulaşabiliyorduk. Rhonin önümde, Alexus arkamda ve Nephele de onun arkasında. İşe yarayacak.

Gecenin havası gerginlikle geriliyor. Alexus elini belime dolayıp bana yaklaşarak yerleşirken derin bir nefes alıyorum. Artık bu yakınlıktan hoşlanmıyorum. Ona duyduğum nefreti hatırlayabiliyorum ve bazen hala keskin tarafları var, ama şimdi bunu gölgeleyen çok daha güçlü bir şey var. Ayrıca, yakınlık bu geceki görevimi çok daha kolaylaştırıyor.

Ama sonra o kadar hareketsiz kalıyor ki, uykuyla gelen türden bir hareketsizlik değil, bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen türden bir hareketsizlik.

Sırt çantamız, kılıçlarımız ve hançerlerimiz benimle bana dönük olan Rhonin'in arasında duruyordu. Alexus yanımdan uzandı ve sessiz bir tıslamayla kılıçlardan birini çekip çıkardı.

Rhonin gözlerini açar, ay ışığının aydınlattığı gecede beyazlar görünür. Yavaşça bir hançer çıkarır.

Hiçbir şey duymuyorum ama sonra Alexus ayağa kalkıp bağırıyor: "Engerekler! Glamourlar yukarı! Kılıçlarınızı alın!"

Dışarıda pusuya yatmış, uyumamızı bekliyor olması gereken Korkunç Engerekler, biz silahlarımıza uzanıp ayağa fırlarken sanki gölgelerden çıkıyormuş gibi ahıra doluşuyor. Biz farkında olmadan bizi nasıl takip ettiklerini anlayamıyorum.

Güç havada şimşek gibi çakıyor, kerpiç duvarlar boyunca örümcek ağları örüyor, develerin homurdanmasına, melemesine ve tükürmesine neden oluyor.

Korkunç Engerekler onun büyüsünü etkisiz hale getirmeye fırsat bulamadan Alexus "Yere yatın!" diye bağırır.

Bir saniye sonra, gücünü kendisine saldırmak üzere olan muhafızlara akıtıyor.

Dönüp kolumu başımın üzerine atıyorum ve ne olduğunu görmesem de odadaki basıncın değiştiğini hissediyor ve bedenlerinin korkunç bir gıcırtıyla patladığını duyuyorum. Vadide, yok edilen adamların parçaları ağaçlara asılmıştı, uzuvlar et ve kemik parçalarıyla parlıyordu.

Bu gece, Dread Vipers'ın kalıntılarını giyiyoruz.

Titreyerek, kan ve bağırsaklara bulanmış bir halde dönüyorum, tam o sırada daha fazla muhafız ahıra hücum ediyor ama katliamı görünce duraklıyorlar. Elimde bir göz küresi olduğunu fark ettiğimde midemin bulanmamasına çalışarak yanağımdaki kan ve et parçalarını siliyorum.

"Durun!" Hel bağırıyor, sesi çamur duvarlarda yankılanıyor. "Şimdi, Raina!"

Komutu anlamam bir saniye sürüyor ama bir yandan Rhonin'in diğer yandan Nephele'nin koluna uzanırken göz göze geliyoruz. Zincirin küçük odanın etrafında oluşmasını izliyorum ve Alexus'un elini tutuyorum.

Aşağı bakıyor, kaşları çatılmış. Engerekler bize doğru hücum ederken Yeşim Nehri'ni düşünüyorum ve on kişiyi zaman içinde çölün ötesine taşıyabilmek için dua ediyorum.

OceanofPDF.com

57

RAINA

Summerlands

Yeşim Nehri

"Y Bana söyleyebilirdin," diyor Alexus, adını bilmediğim ağaçlık çalılarla çevrili bir kayanın üzerine oturmuş, soyunuyor

Ayın ve bir avuç yıldız ışığının altında kana bulanmış giysileri.

Hepimiz Jade Nehri olduğunu umduğum kumlu kıyılara dağılmış durumdayız. Hava soğuk ve ıslanmak korkunç olacak ama bir iki ateş yakabiliriz. Ne olursa olsun, ölü adamların kalıntıları içinde sırılsıklam kalamayız. Ölümlerinin kokusunu hâlâ alabiliyorum, burun deliklerimi yakan bir koku kümesi.

Sertçe yutkunuyorum ve kıyafetlerimi de çıkarmak için özenle çalışıyorum. "Hayır diyecektin," diye imzalıyorum.

"Evet, çünkü riskliydi. Ve acı vericiydi." Dikenli çalılıklardan oluşan bir koruya indiğinden beri derisine saplanmış olan son dikenleri de ayıklıyor.

Yaptığım yanlış, ama üst dudağımı ısırıp gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü o giysilerini toplayıp boynundaki anahtardan başka bir şey takmadan yürüyor. Bunun yeterince dikkat dağıtıcı olmasını umarak tuniğimi çıkarıyorum.

Bakışlarını göğüslerime indiriyor ama sadece bir anlığına. "On kişiyi aynı anda uçurumuna taşımak çok kötü sonuçlanabilirdi Raina. Bu yeteneğin sınırlarını henüz bilmiyorsun. Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Ve seni kaybetmeyi tercih etmem. Konu bu olduğunda vücudunun neleri kaldırabileceğini bilmiyorsun."

Dönüyor ve elbiselerini yıkamak için nehir kıyısına doğru ilerliyor, uzun vücudunun kasları her çalımda esniyor. Kendimi suçlu hissederek işimi bitirip ona katılıyorum ve elbiselerimi soğuk dalgalara batırıyorum.

Hampstead Loch'ta yaptığım gibi bir alanı ısıtmayı düşünüyorum ama bu nehir bir göl kadar durgun değil ve o zamanlar büyülü bir şekilde tükenmemiştim.

"Bu, bir su kenarında ilk kez birlikte olmamızdan çok daha farklı bir senaryo," diyor ve gömleğini bir kayaya sürterken konuyu değiştiriyor. "Benden hâlâ nefret etmiyor olmana sevindim."

Elini tutup çalışmasını durduruyorum, çünkü onu konuyu benim için değiştirdiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

"Özür dilerim," diye imzalıyorum. "Daha akıllı olmaya çalışacağım."

Kaşları çatık ifadesi biraz olsun yumuşuyor ve gözleri narin ve şefkatli bir şeyle parlıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum

Sana bir şey olursa ben yaparım Raina. Bu benim en büyük korkum. Bunu açıklayamıyorum, tıpkı sana karşı hissettiklerimi açıklayamadığım gibi. Tek bildiğim, seni kaybedersem bu dünyayı ekseninden kaydıracağım."

Yüzüne dokunuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye imzalıyorum ama bu fikir hâlâ aklından çıkmıyor gibi görünüyor.

Giysilerimizi bitirip kurumaları için kayaların üzerine serdikten sonra parmaklarımızı birbirine geçirip soğuk suya giriyoruz. Akıntı yüzünden fazla uzağa gidemiyoruz.

Alexus soluk soluğa kalıyor ve kendini tutuyor. "Bu çok korkunç."

Kahkahalarla titriyorum çünkü bu korkunç bir şey ama başka seçeneğimiz yok.

Çabucak çömelip kurumuş kanı ve korkunç sinew parçalarını temizliyoruz, sonra da saçlarımızı durulamak için suya dalıyoruz. Bu muhtemelen tüm kanı temizlemeyecek, bu da midemi bulandırıyor. Yarın üzerimde birinin etiyle uyanmamak için Kadim Olanlar'a dua ediyorum.

Dışarı çıktığımızda, ıslak kıyafetlerimizi giymeye çalışıyoruz, ki bu kolay bir iş değil, ama kısa süre sonra titreyerek kıyı şeridini takip ediyor, gece için derme çatma bir kamp yeri bulmaya çalışıyoruz. Callan ve Zahira saldırı sırasında bir şekilde komşularının eline uzanmadan önce kollarını bir çantanın içinden geçirecek kadar dikkatliydiler, bu yüzden birkaç erzağımız var. Onları toplayıp aramaya devam ediyoruz.

Bizi nereye gönderdiğim konusunda yanılmış olabileceğimi düşünmekten kendimi alamıyorum ve karanlıkta bunu anlayamıyoruz.

"Burası Yeşim Nehri, değil mi?" Alexus'un daha önce buraya geldiğini bildiğim için imzalıyorum.

"Kesinlikle." Batıyı işaret ediyor.

O yöne bakıyorum ve silik bir ayrım olsa da, gece gökyüzüne karşı canavar dişleri gibi yükselen dağların sivri uçlarını seçebiliyorum. Ulra Dağı orada bir yerde.

Burada olduğumuza inanamıyorum.

"Kale buradan hâlâ çok uzakta," diyor, botlarının altında taşlar ve kumlar çıtırdıyor. "Yarın sizi kaleye götüreceğim. İyice baktıktan sonra buraya döneceğiz ve sonra bizi geri getirebilirsin."

İçimi bir heyecan kaplıyor. Çok yaklaştık.

Daha fazla ağaçlık çalıyla çevrili kumlu bir açıklık buluyoruz. Alexus'un yıldız ışıklarının sıcak parıltısı altında, eski ve dikenli dalları dikkatlice söküyor ve ateş yakmak için taşlar buluyoruz. Isınmamız ve kendimizi kurutacak bir yol bulmamız uzun sürmüyor.

"Herkesi bulalım mı?" İşaret ediyorum, soğuk nihayet kemiklerimi terk etmeye başlıyor. Ateşin yanında durmuş nehre bakıyorum, karanlıkta herhangi bir hareket algılayıp algılayamayacağımı görmek için nehir kıyısında bir o yana bir bu yana bakıyorum. Uzakta küçük bir ateş yandığına yemin edebilirim. Hel?

Alexus elimizdeki iki battaniyeyi sermeyi bitiriyor ve bana doğru yürüyüp ellerini kalçalarıma koyuyor, vücudu ateş ışığıyla aydınlanıyor. "İçimden bir ses Callan ve Zahira'nın bu gece uyumak için yaratıcı bir fikirle döneceklerini söylüyor, ayrıca Rhonin ve Hel'i rahatsız etmememiz gerektiğini de hissediyorum. Birlikteler, çıplak olmak zorundalar ve Hel onları sıcak tutabilir. Onlardan çok sonraya kadar haber alabileceğimizi sanmıyorum. Kız kardeşin ve Joran'a gelince? Eğer onu rahatsız ediyorsa, onu bir daha asla göremeyebiliriz, ama sessizler, bu da bir şey ifade ediyor olmalı."

Buna gülüyorum ve ellerimi göğsünden omuzlarına doğru kaydırıyorum.

Beni kendine çekiyor, bileğini sırtımın alt kısmına sıkıştırıyor. "Gelmek istediklerinde ateş onları buraya yönlendirecek. Ama o zamana kadar..." Elini tuniğimin altından geçiriyor ve parmakları belimi sıyırarak duraklıyor. "Boynunu öperdim ama korkarım üzerinde hâlâ cesaret var."

Yine gülüyorum, bunu yapabilmesini seviyorum - aksi takdirde zor bir duruma mizah getirmesini.

Elini tutup gömleğimin altına doğru sürüklüyorum ve sıcak parmaklarını iç çamaşırımın altına sokuyorum. Orada kan yok.

Gözlerimin içine bakarak hafifçe inliyor ve zaten sert olan göğüs ucumu okşuyor. "Seni ağzıma almayı çok isterim." Sevdiğimi bildiği bir baskıyla meme ucumu çimdikliyor. "Bu, bana hıyar dediğin, beni öldürmekle tehdit ettiğin, bana bir kupa fırlattığın için seni affetmemi sağlayabilir,

beni bıçaklattı ve bir çalı yuvasına düşürdü. Atladığım bir şey var mı?"

Gülümseyerek ona istediğini, istediğimi veriyorum, daha iyi erişim sağlamak için tuniğimi yukarı çekiyorum. İhtiyacı olan tek besin benmişim gibi etimi ağzına alıyor ve ben de ellerimi saçlarına gömüp onu kendime sımsıkı sarıyorum.

Beni battaniyelerden birine yatırıyor ve ağzımı öpüyor, derinden, yanıma uzanıyor, sadece dokunuyor ve alay ediyor, oynuyor, güzel bir gülümseme takınıyor, beni güldürmek için sürekli şaka yapıyor.

Yarın, Harabe Şehri'ne ve beraberinde getirdiği her şeye ulaşacağız.

Ama bu gece, en azından bir süreliğine, sadece biz varız.

OceanofPDF.com

VI
RUIN ŞEHRİ

OceanofPDF.com

58

RAINA

Duvarın Dışındaki Harabe Şehir

Şafak vakti gökyüzünden görünen manzara muhteşemdir. Nehir, dağlardan sürünerek gelen zümrüt bir yılan gibidir.

altın kum tepelerinin arasından uzaktaki denize doğru üç yönde yayılıyor. Batı, hızla yükselen güneşin altında canlanan kayalık, engebeli dağ zirvelerinin genişliğidir.

Ve tüm bunların tam ortasında bir mücevher var: Surlarla çevrili Harabe Şehir.

Alexus'un rüyalarındaki eski Quezira gibi yıkık dökük harabeler bekliyorum. Savaşta yıkılmış bir duvar, uzun yıllar sonra neredeyse bakımsız kalmış bir tapınak ve Elam'ın kerpiç evlerine çok benzeyen bir şey bekliyorum. Basit ve eski, Alexus'un Frostwater Ormanı'ndaki mağarada tarif ettiği şehrin solmuş bir hayaletini bekliyorum.

Duvar, şehrin etrafını çevreleyen çarpıcı bir mimari eserdir. Ve gerçekten de tapınaklar var - bir değil, iki değil,

Üç değil, dört tane, her biri parlayan beyaz mermerden yapılmış ana noktalarda duruyor. Ortada sadece bir saray olabilecek bir şey duruyor - Ateş Kraliçesi'nin daha beyaz mermerden yapılmış evi, ortadaki kubbeli yapısı altınla kaplanmış.

Yüzlerce ve yüzlerce ev Alexus'un tarif ettiğine çok benziyor, ama sadece daha sevimli: kare gövdeli, rengarenk kırmızı ve sarı çiçeklerle çevrili, bağımsız kerpiç ve kumtaşı evler. Daha fazla ev güneybatı kayalıklarına inşa edilmiş, pencerelerinden çiçekler dökülüyor ve diğer evler kayalık çıkıntıların altına yerleştirilmiş. Hatta bazıları Ulra Dağı'nın yan tarafına yapılmış olmalı, çünkü buradan bile sadece Tanrıların Korusu olabilecek yeri görebiliyorum.

Sanki biri dağın üzerine bir orman çizmiş gibi görünüyor. Ağaçlar devasa, dalları geniş ve kubbe şeklinde, yaprakları ışıl ışıl yeşil. Daha fazla ayrıntıyı özümsemeye çalışıyorum ama aniden Alexus batıdan esen bir rüzgâra karşı sola yatıyor ve alçalıyoruz. Nedenini hemen anlıyorum.

Sabahın puslu sıcağının çölden yükselmeye başlaması ve burada her yerde büyü hissettiğim gerçeğiyle, daha önce neredeyse görünmezdi. Ama şimdi daha yakın olduğumuz için, Harabe Şehri'ni çevreleyen büyüyü açıkça görebiliyorum. Ben de duyuyorum. Kulaklarımda uğuldayan rüzgâr sandığım şey, rüzgâr ve Fia'nın peçesinin uğultusunun bir karışımı.

Bir koruma. Bir kalkan. Bir bariyer.

Bizi ve kraliçeyi ayıran son savaş.

Bu kez Alexus yere indiğinde ivmesini kaybetmiyor, kontrol ediyor ve ayaklarımı bir kuşun ağaç dalına konmasının tüm zarafetiyle yumuşak kumlara yerleştiriyor.

Ona gülümsüyorum ve "Etkileyici" diye imzalıyorum.

O sırıtışı açılıyor ve gamzesi yanağını kesiyor. "Böyle düşünmene sevindim. Çünkü bunu tekrar yapabileceğiz."

Beni öpüyor ve Tanrım, onun mutluluğunun tadını alabiliyorum ve bu bir uyuşturucu.

"Bunu nasıl geçeceğiz?" Tekrar sağlıklı düşünebildiğimde bariyeri işaret ediyorum. Ötede, güneş ışığını kumların üzerinde bir dizi renkte yansıtan, altın ve mücevherlerle kaplı muazzam kapılar bizi bekliyor.

"Kapıyı büyüyle çalacağız ve bizi içeri almasını sağlayacak kadar yüksek sesle çalmayı umacağız."

Gözlerimi kısıyorum ve dudaklarımı büzerek örtüyü inceliyorum. "Acaba bizi içeri sokabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bunu denemeyeceğiz bile. Eğer mümkün olsaydı, eminim şimdiye kadar birileri bunu yapardı. Sevdiğim kadının kendini Fia Drumera'nın büyüsüne bırakmasına izin vermeyeceğim."

Bana itiraz etme ya da cevap verme şansı vermiyor. Bir saniye sonra kolunu tekrar belime doluyor ve gücü çölde yankılanıyor, bizi gökyüzüne fırlatırken altın bir tane yağmuru gönderiyor.

Uçarken ona sarılıyorum. Ve gülümsüyorum.

UÇURUMDA SEYAHAT ETMEK GITTIKÇE DAHA KOLAY HALE GELIYOR.

Benim inişim de Alexus'unki kadar sorunsuz oluyor ve herkesi birkaç saniye içinde kalenin eteklerine ulaştırıyor. Güneş yükseliyor ve gün kavurmaya başlıyor olsa da çalışmaya koyulduk, şimdiden alınlarımız ve sırtlarımız ter içinde kaldı.

Callan rün büyüleriyle bariyerin kenarı boyunca kuma rünler kazıyor. Farkındalık için rünler, Fia bizi hissedebilsin diye. Barış için - zarar vermek istemediğimizi anlayabilsin diye. Yalvarmak için, yardımına ihtiyacımız olduğunu anlayabilsin diye. Ve daha düzinelercesi, hepsi de Callan'ın Fia'nın duyduğundan emin olmak istediği bir mesaj gönderiyor.

Nephele engin büyüden anladığı için Fia'nın yapısını kırmaya çalışıyor. Çok yorgun görünüyor ve sanki zihni bu çöldeki kum taneleri kadar endişeyle dolu. Ona yardım etmek istiyorum ama engin büyü benim yeteneğim değil. Ne yazık ki, yapılacak şarkı büyüsü yok ve olsa bile, burada bunu gerçekten yapabilecek çok az kişi var.

Alexus anahtar olabilir. Büyük büyülerle çalışabilir. Ama kardeşime yardım etmek yerine, bir süre perdenin önünde ileri geri yürüyor, düşünüyor ve onu ve Callan'ı izliyor, sonunda parıldayan bariyere doğru adım atıp ellerini uzatana kadar.

Birkaç dakika sonra, güç çölde bir fırtına gibi ilerliyor. Geldiğini hissedebiliyorum, kum tepelerinin üzerinde gürlüyor, yer sarsılıyor, sanki Alexus doğaüstü bir iblisi çağırmış gibi. Herkes dönüp bakıyor ama değişen kumlar, mavi gökyüzü ve dönen toz dışında görecek bir şey yok.

Ama tanrılar, bunu hissedebiliyoruz. Bir zefir esiyor ve kokusunu bile alabiliyorum, Alexus'un ballı büyüsü gibi tatlı ve ısıtılmış kum gibi topraksı.

Birdenbire ayaklarımızın altından bir gümbürtü yükseliyor ve yanımızdan geçip gidiyor. Alexus, Callan ve Nephele'ye geri çekilmeleri için bağırıyor.

Bir sonraki kalp atışının eşiğinde, etrafındaki topraktan mavi ışık yayları patlar, kumlardan gökyüzüne fırlayan şimşekler gibi. Bu güç perdeye tutunur ve onun üzerinde sürünür, her bir şimşek daha da yayılır ve kırılır, çölün üzerinde beliren büyülü bir sarmaşık gibi bariyer boyunca sürünür.

Hepimiz durup izliyoruz, boynumuz bükük, hayretler içinde, iki gücün muazzamlığı havayı titreştiriyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Eğer Fia Drumera bunu hissedemiyorsa, içeri girme şansımız yok demektir.

Ama Alexus'un işi bitmedi.

Güç şimşekleri garip bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Geride durup soldan sağa bakıyorum, gözlerim her iki yönde de görebildiği kadarıyla perdeyi inceliyorum. Ve Alexus Thibault'a hayranlık duyuyorum. Gücü çok ileri gitmiş.

Bunların hiçbiri rastgele değil. Fia'nın peçesine runik bir mesaj yazıyor. Dahası, bunu ikinci kez antik Elikesh dilinde yazıyor. Tersten, tüm şehir okuyabilsin diye.

"Callan!" diye bağırıyor. "Ne yapacağını biliyorsun!"

Öyle olmalı, çünkü Alexus'un yerden fışkıran büyüsü yüzünden önceki rün çalışmalarının yok olduğu perdenin yakınındaki kumlara aceleyle giderler. Rünleri yeniden yazmaya, Alexus'un mesajını incelemeye ve işaretleri kopyalamaya başlarlar...

Dış hattı oluşturmak için. Callan, Alexus'un ritüel koruyucusu olarak hareket ediyor, tıpkı Alexus Thamaos'u çağırdığında ormanda yaptıkları gibi. Kuralları ben anlamıyorum ama onların anladığı çok açık çünkü Callan hızlı çalışıyor, kumda bir çizgi sürükleyip bir rün çiziyor, sonra bunu tekrar tekrar yapıyor.

Fia'yı mı çağırıyor? Bu yapılabilir mi?

Hel yanımda duruyor, elleriyle ağzını kapatmış, sanki bir şey olacakmış gibi endişeyle izliyor. Keth ve Jaega kumların üzerinde kol kola oturmuş, bakışlarını perdeye dikmişler. Zahira ve Nephele el ele tutuşmuş bir şekilde birlikte duruyorlar ve Joran bile gözleri hayretten çok merak dolu olsa da izliyor. Yine de hepimiz bu olayın önemini hissediyoruz ama aynı zamanda böyle bir güç gösterisi karşısında duygulanıyoruz.

Callan çalıştıkça, Alexus'un büyüsünün ışığı daha da parlıyor, ta ki kum topraktan yükselmeye ve birleşmeye başlayana kadar

her bir rune ve harfin içine. İşaretler şimşek mavisinden ateş turuncusuna renk değiştirmeye başlar.

Callan sonunda sözlerini bitirir ve sanki güneş perdeye alevli bir ok fırlatmış gibi, Alexus'un mesajları gökyüzünde alev alev parlar.

Böyle bir büyü salınımından sonra bile bir meşe kadar sağlam bir şekilde geri çekilir ve yaptığı işi inceler. Callan onun yanına gider.

Alevler söner ama geride izlerini bırakırlar: Fia Drumera'nın peçesine kazınmış mesajlar.

Uzun bir süre hiçbir şey olmaz. Saatlerce.

Öğle sıcağında oturuyoruz, daha fazla suya ihtiyacımız var, karınlarımız boş ve bedenlerimiz çok yorgun.

Ama sonra, bir ışık gözüme çarpıyor.

Başımı kaldırdığımda şehir kapısının açıldığını ve dizlerine kadar uzanan umber tunikler giymiş, uzun kıvrımlı kılıçları olan bir muhafız birliğinin kumların üzerine yürüdüğünü görüyorum. İki sıra halinde ilerliyorlar.

Alexus hepimizin olduğumuz yerde kalması için elini kaldırıyor. Donduk kaldık, izliyor ve bekliyoruz, o perdeye yaklaşırken sinirlerimiz beklentiyle sarsılıyor.

Muhafızlar birer birer kenara çekilir, ta ki altın bir elbiseye bürünmüş küçük bir figür ortaya çıkana kadar.

İleriye doğru yürüyor, rüzgâr uzun siyah saçlarını yakalıyor ve elbisesinin eteğini savuruyor. Altın torklar onu sarıyor

Boğazları, bilekleri ve ayak bilekleri güneş ışığında parıldıyor, çıplak ayakla toprağın üzerinde ilerlerken koyu kahverengi bacakları güzel elbisesindeki yırtmaçlardan kayıyor. Her adımında ayaklarından kum fışkırıyor ve yemin ederim topuklarında küçük ateş parçaları görüyorum. Onunla ilgili her şey güzellik, güç ve tehlike saçıyor, kumların üzerinde süzülen ölümcül bir tanrıça gibi.

Perdenin önünde duraklıyor ve hiç korkmadan ya da tereddüt etmeden, görünmez bir kapı çizer gibi parmağını parıldayan bariyer boyunca bir kavis çiziyor.

O küçük alandaki büyü yok olduğunda, bunun gerçekleştiğini görüyoruz, böylesine karmaşık bir çalışma. Köyümüzün diktiği örtüleri düşünüyorum, Silver Hollow'un Cadı Yürüteçleri'nin hasat yemeği saldırısı sırasında onu yüzyıllar boyunca değil, dakikalarca bile zar zor sağlam tutabildiklerini. Peki ya ondan oyma yapmak? Bu tür bir kontrolü kavrayamıyorum.

Kadın genç görünüyor. Belki Hel'in yaşında. Ama ben kime baktığımızı biliyorum ve o üç yüz yaşından fazla.

Fia Drumera-Ateş Kraliçesi.

OceanofPDF.com

59

ALEXUS

FIa'nın adamları bizi at sırtında şehre götürüyor.

Raina benimle geliyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

her şeyi içine almaya çalışan bir şehir. Harabe Şehir, Ulra Dağı'nın altında yer alan birçok sokak, birçok ev ve birçok insanla dolu geniş bir yer. Burayı iyi hatırlıyorum, zihnimin kaybetmediği bir anı, ama yine de yeni hissettiriyor.

Biz bir gösteriyiz, nadiren izin verilen ziyaretçileriz ve kraliçe de aramızda, beyaz atını yalınayak ve eyersiz sürüyor. Yazlıkçılar bizi görmek için sokağa akın ediyor - Kuzeyden gelen on pis gezgin ve sevgili kraliçeleri. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, biz Kuzeyliler pek de görülmeye değer değiliz. Sadece merak uyandırıyoruz. Ama kraliçe? Atının ayaklarına çiçekler fırlatıyorlar, yüzleri hayranlıkla parlıyor.

Buradaki hava her zamanki gibi kum ve toprak kokuyor ama aynı zamanda çiçek, yemek ve yaşam kokuyor. Sokaklarda çocuk kahkahaları, ara sıra müzik sesleri ve pazar yerlerinden geçerken yükselen bağrışmalar duyuluyor. Büyü

havada canlı, duyularımı doyuruyor. Bu duvarların içinde Tiressia için muazzam bir savaşa yetecek kadar büyücü var, Fia'nın onlardan birçok kez istemek zorunda kaldığı bir şey. Onun istediği bu değil. Tek istediği halkı için güvenlik, savaştan uzak, sıradan bir yaşam. Ona hiç verilmemiş bir şey.

Belirli bir sokaktan aşağı döndüğümüzde, saray tüm düşünceleri tüketerek ortaya çıkıyor. Altın kubbesi güneş ışığında o kadar parlıyor ki gözlerimi kısıyorum.

Dış cephesi ve yüksek sütunları içeriden parlıyor gibi görünen beyaz mermer yapıya doğru ilerlerken Raina elimi tutuyor. Ana binaları çevreleyen çok sayıda bahçe var. Colden ve ben buraya en son geldiğimizde güzel kokulu çiçekleri hayranlıkla seyretmek için arkada kaldığımızı hatırlıyorum. Harabe şehri hiç değişmemiş. Ben, Colden ve Fia gibi zamanın içinde donup kalmış.

Sarayın ana girişine varıp attan indiğimizde, grubumuzdaki herkesin yüzünde Fia'nın evinin güzelliği ve büyüklüğü karşısında şaşkınlık ifadesi beliriyor. Joran hariç. Atının üzerinde durmuş, yarım bir gülümsemeyle saraya bakıyor. Yüzündeki ifadenin ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Ne düşünüyor olabilir. Ama dişlerimi sıkıyor.

Fia ve birkaç muhafız yaklaşınca dikkatim hemen dağılıyor. "Bu taraftan," diyor yumuşak bir gülümsemeyle ve bana, Raina'ya ve diğer herkese onunla birlikte kamu binasının merdivenlerinden yukarı yürümemizi işaret ediyor. Görünüşe bakılırsa, korktuğu gibi

Halkının gözetimi altında. Ona gösterdikleri saygı, birleştirici liderliğinin bir işaretidir.

Min-Thuret ve Gece ve Şafak Okulu'nda olduğu gibi, ortak alanlar öğrenme ve çalışma yerleridir. Akademisyenler ve ileri düzey öğrenciler sarayın okulunda sessizce çalışırken, diğer insanlar ana kütüphaneye girip çıkıyor, bazıları ellerinde kitaplarla, diğerleri parşömen tabletler ve yazmak için sürmeden yapılmış kalemlerle.

Avlulardan ve bahçelerden geçerek, sonunda balo salonlarına ve daha da fazla avluya açılan yaşam alanlarına ulaşıyoruz.

Bir grup insan aceleyle bize doğru geliyor. Fia'nın hizmetçileri sanırım.

"Lütfen herkesi özel bir odaya götürün," dedi. Ama sonra bana ve Raina'ya, sonra da el ele duran Hel ve Rhonin'e baktı. "Ya da belki bazıları ortak oda ister?"

"Kendi odamı istiyorum, lütfen," diyor Nephele, elini kaldırarak, konuşmaktan hiç korkmadan. Fia gülümsüyor ve ben bunun Nephele için nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Colden'la gönül ilişkilerini hiç içermeyen bir geçmişleri var ama Fia bir zamanlar onun için her şey demekti.

"Olmuş bilin," diyor Fia. "Ekibim sizi yerleştirecek ve burada geçireceğiniz süre boyunca ihtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı sağlayacak." Bana bakıyor ve ekibimle yollarımı ayırmak üzere olduğumu fark ediyorum. "Alexus?" Fia diyor ki. "Benimle gelir misin?"

Raina'yı öperim. "Git. Geleceğinde bir banyo olduğuna eminim. Ve dinlen. Birazdan kalkacağım."

Endişeli görünmüyor. Yorgun görünüyor ama etrafını saran ışıltılı saray karşısında son derece şaşkın.

Birkaç dakika içinde Fia, ben ve iki muhafız uzun, geniş bir koridordan geçerek onun dairesine doğru yürüyoruz. İçeri giriyoruz, korumalar da giriyor ve kendimi bana güvenmediğinden endişelenirken buluyorum.

Odaları, kaliteli mobilyaları, duvarları ve altın kapıları kaplayan süslü ahşap işçiliği ile yaldızlı bir meseledir. Ancak odaların karşısında, geniş bir kum avlusuna bakan üstü kapalı bir revağa açılan, tabandan tavana kadar uzanan geniş bir açıklık bulunmaktadır. Burası bir dizi teraslı avlunun ilki; her biri Colden ve benim uzun zaman önce katıldığımız gibi kutlamalara ev sahipliği yapabilecek kadar büyük, daha çok bir amfitiyatro olan son, geniş bir seviyeye iniyor. Bunun ötesinde Asha'nın eski tapınağı uzanıyor.

Fia bir sürahi ve iki bardak alıp beni dışarı çıkarıyor, taş verandada diz çökmek ya da oturup ziyaret etmek için yapılmış küçük bir masanın yanındaki yastığı işaret ediyor.

Kraliçenin karşısında bağdaş kurup oturuyorum, o da bana katılıyor. Avluya bakıyorum. Şu anda bile insanlar büyük bir etkinlik için hazırlık yapıyor, alanı masa ve sandalyeler, çiçek aranjmanları ve fenerlerle kaplıyorlar.

"Bir düğün," diyor. "Yarın gece. Kutsallar Salonu'ndaki bilginlerden ikisi."

"Güzel bir kutlama olacağından eminim."

"Sizin ve arkadaşlarınızın katılmasını çok isterim."

Ona toplayabildiğim en utangaç bakışı atıyorum. "Beni son kez bir partiye davet ettiğinde işler pek iyi gitmemişti."

Gülüyor. "Bence bu senden çok Colden'ın hatasıydı. O güzel halini Yazlık Diyar'a getirmeye nasıl cüret eder?" diyor şakayla karışık, ama ondan bahsettiğini duyduğuma sevindim. "Şu anda burada olman için çok korkunç bir şey olmuş olmalı," diye devam ediyor ve bardaklarımıza taze su dolduruyor. "Nasıl bir yolculuk yaptığınızı hayal bile edemiyorum."

"Zor bir tane." Teklif edilen bardağı kabul ediyorum ve boğazım kurumuş halde suyu içiyorum.

Fia derin bir nefes alıp veriyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. "Belli ki bir şekilde beni de ilgilendiriyor. Bilmek isterim."

Başımı sallıyorum ve bardağımı masaya koyuyorum. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir an vererek bardağımı doldurdu.

"Doğu'nun Prensi Malgros'a hainler yerleştirdi," diyorum sonunda. "Ordusunu hainlerin yardımıyla limanlardan geçirdi ve kuzeye, vadiye doğru at sürerek bir Summerlander sifonunun yardımıyla dört köyü yok etti. Çok az kişi hayatta kaldı. İkisi bizim grubumuzda. Aslında, yakın zamanda annelerinin Elam'dan olduğunu öğrendik. Evlenip ailesini büyütmek için kuzeye taşınmadan yıllar önce Kutsallar Salonu'nda öğrenciymiş. Ophelia Moren-Sar."

Fia'nın gözleri hatırlamakla parlıyor ve başını eğerek ona doğru eğiliyor. "Ophelia'nın çocukları burada mı?"

"Raina ve Nephele, evet. Benimle birlikte olan kadın ve kendi odasını isteyen kadın."

Fia bunun üzerine biraz kıkırdar. "Onun kıvılcımını sevdiğimi biliyordum. Bunu annesinden almış."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ophelia'yı iyi tanıyordun o zaman?"

"Pekâlâ. Gelecek vaat eden bir büyücüydü. Ama görünüşe göre aşk onun yolunu değiştirmiş."

Orada oturmuş, iyi ki de öyle olmuş diyorum. Ophelia kalbinin sesini dinlememiş olsaydı, Raina'ya sahip olamazdım.

"Kuzeyin kaybını duyduğuma çok üzüldüm Alexus," diyor Fia, yüzü nazik ve içten.

"Dahası da var," diyorum ona, parmak uçlarımı bardağımın pürüzsüz kenarlarında aşağı yukarı gezdirerek. "Doğudölleri de Winterhold'a girdi. Pek çoğu öldü ve Prens Colden'ı Min-Thuret'e geri götürdü."

Fia uzun bir süre boş boş baktıktan sonra tekrar derin bir nefes alıyor ve kendini toparlamak istercesine nefesini bırakıyor. "Colden'ı bana karşı kullanmak istiyor o zaman."

Omuz silkiyorum. "Belki de. Bunun bir parçası olduğuna eminim. Ama çok daha fazlası var. Thamaos'un Gölge Dünya'dan gelen prensle iletişim kurduğundan hiç şüphem yok. Ve daha da kötüsü, Prens Fleurie'yi buldu. Bunca yıldır neredeydi bilmiyorum ama artık hayatta ve iyileşmiş. Uzun zamandır onları olabildiğince yakından izliyorduk.

haftalar. Prens Thamaos'u diriltmeyi ve bunun için Fleurie'yi ve onun portatiflik yeteneğini kullanmayı planlıyor."

Az önce ona fırlattığım bilgi duvarına hızla göz kırpıyor. "Bekle, bir düşüneyim. Diriliş mi? Bu imkânsız. Prensin bir kalıntıya ya da bir kurbana ihtiyacı var, ayin becerisinden bahsetmiyorum bile." Duraksıyor. "Sence Colden'ı kurban etmek mi istiyor?"

Kanım donuyor. İkinci senaryoyu düşünmedim çünkü buna gerek yoktu. Prens, kimsenin hayatını teslim etmeden ihtiyacı olan şeye sahip oldu.

"Umarım değildir," diye cevap veriyorum. "Raina'nın babası Tanrı Bıçağı'nın bekçisiydi, Fia. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama öyleydi. O öldüğünde bıçağın laneti Raina'ya geçti ama prens yine de onu çalmayı başardı."

Ona Un Drallag olmamla ilgili hikayeyi anlatmadım. O başka bir zaman anlatılacak. Ben onun vatanında bir casustum. Zarar vermedim ama yine de onun geçmişindeki düşmanlardan yapılmış bir adamım.

"Bekçi mi? Bu bir Summerland ayrımıdır."

"Biliyorum. Kılıcın her yerinde Summerlander büyüsü vardı. Yine de kime ait olduğunu söyleyemedim."

"Belki de Ophelia kocasına kılıç üzerinde hâkimiyet vermenin bir yolunu bulmuştur. Silah bende olsaydı, bu soruya cevap verebilirdim. Aksi takdirde asla bilemeyebiliriz." Bir an için başını eğdi ve tekrar bana bakmadan önce ellerini yüzünde ovuşturdu. "Sıradaki soru.

Fleurie'den bahsettiniz. Thamaos'un öldürülen kızı gibi mi?"

"O öldürülmedi. Yaşıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yaşadı. Prens onu bulduğunda, kemiklerden başka bir şey değildi."

Başını sallıyor ve pürüzsüz kaşlarını buruşturuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Raina bir Kahin. Bu uzun ve karmaşık bir hikâye ama Colden ve Fleurie'yi görebiliyor. Prens, Kardeşliği tarafından onun Görme yeteneğinden korunuyor. Yine de, Colden ve Fleurie'nin gözlerinden kırmızı bir bulut içinde ona görünür."

Fia arkasına yaslandı, ellerini dizlerine koydu, omurgası kaskatı kesilmişti. "Fleurie prense neden yardım etsin ki? Babası çok zalim biriydi. Hatırladığım kadarıyla ondan nefret ediyordu."

"Çünkü tekrar yaşamak için prens onu bir anlaşma yapmaya zorladı. En azından ben öyle düşünüyorum. Fleurie bunu başka türlü yapmazdı."

Fia avlulara bakıyor, koyu kahverengi gözleri endişeyle parlıyor. "Onu doğruca Tanrılar Korusu'na götürebilir. Doğrudan bu saraya." Bana geri dönüyor. "Bir orduya geçit açabilir mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu her zaman çok zor olmuştur. Onun birdenbire böyle bir şey yapabileceğini hayal edemiyorum."

Fia'nın yüzünden rahatlama geçiyor, ama sonra ifadesi kontrollü bir paniğe dönüşüyor. "Bu bir kâbus,

Alexus. Onları bir şekilde durdurmalıyız. Şimdi. Ve prens onu öldürtmeden önce Colden'ı geri almalıyız."

"Var. Ama nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

"Oraya geçebilseydim, onu kendim geri götürürdüm," diyor. "Bu konuda, prensi de alırdım. O adamın önünde bir gün benim gazabım var ve ona acı çektirmeyi planlıyorum."

"Şehrinizde bu seviyede yeteneğe sahip bir portalist var mı?" Başka seçeneğim olmamasına rağmen bundan bahsetmekten bile endişe duyarak soruyorum. Ancak bunu söylediğim anda fark ediyorum ki eğer olsaydı, prensi çoktan yakalamış ve uzun zaman önce yok etmiş olurdu.

"Bir tane vardı, evet," diyor, "ama birkaç yıl önce öldü. Gerçi o bir tanrısal değildi. Portalistlerin çoğu anavatanlarına bağlıdır. Ölümlülerde bu tür bir büyü için talihsiz bir sınırlama."

Kendimi, gökyüzüne çıkma yeteneğimi düşünüyorum. Her ne kadar mümkün olmasını dilesem de Quezira'ya kadar gidebileceğimi sanmıyorum.

Sonra Raina'yı düşündüm. O bir portalist değil ama yeteneği bu durumu lehimize çevirebilir. Çabucak. Sorun şu ki, Colden'ı geri getirebileceğini umarak Min-Thuret'e girip her şeyi riske atmasına seyirci kalamam. Kesinlikle prensi değil, gerçi bu diriltme çabasını durdurur.

Yine de Fia'nın öğreneceğini biliyorum. Ben söylemezsem Raina söyleyecek. Henüz bu çözümü düşünmedi, çok fazla şey oldu. Ama şimdi buradayız, sakin bir yerde, düşünebileceği bir yerde. Bana bakıp, o büyük, mavi gözleri zekâyla parlayıp hepimizi kurtarmayı önermesi an meselesi.

"Raina'nın bir yeteneği var," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Neredeyse mantıksız bir korku. Derin ve ürkütücü ve ben bunu anlayamıyorum. Korku, kaybedecek bir şeyi olanlara ziyafet çeker -Raina bu sözleri bana daha önce de söylemişti ve bunlar doğru. Ama bu... Bu ondan daha fazlası. Bu... bir bilme.

"Ne tür bir hediye?" Fia sorar.

Boğazımı gevşetmek için bir yudum su içiyorum, yoksa kelimeleri çıkaramayabilirim. "Gerçekten bilmiyoruz. O buna uçurum diyor. O ve ben birkaç ay önce bağlandık. Bağı yönetmeyi öğrenmek zorunda kaldığında ve bağlantıyı aşmak için zihnine girmeye başladığında, boşluğu buldu. Bu onun için uzun zamandır bir korkuydu. Annesi hayatı boyunca Raina'nın büyüsüyle büyülenmişti, bu yüzden bunun Ophelia'nın bildiği ve saklamanın daha iyi olacağını düşündüğü bir şey olduğunu hissediyorum. Ophelia'nın kalkanları düştükten sonra ortaya çıktı. Ama Raina o uçurumu hareket etmek için kullanabilir. Nereye gittiğini görmüş olmalı, ama buraya bu kadar çabuk gelmemizin sebebi de bu. Bunu eleme ile portallama arasında bir şey olarak tanımlayabilirim. Alem yürüyüşünü hayal edebilseydim, böyle olabilirdi."

Fia omuzlarını çökertiyor ve kaşlarını ovuşturuyor. "Keşke ne olduğunu bilseydim, ama bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Ophelia'nın böyle bir yeteneği yoktu, yani ondan miras kalmadı." Başını kaldırıp gözlerini dikti. "Min-Thuret'i Görü aracılığıyla gördü, değil mi?"

Bir nefes veriyorum ve bardağımı ellerimde sıkıyorum. "Evet.
Bunu gördü."

Fia uzanıp küçük, kahverengi elini bileğime doluyor, gözleri yumuşacık. "Onu seviyorsun."

Bir kez başımı salladım. "Biliyorum. Ve onu bu duruma soktuğum için dehşete düşüyorum."

"Ama bu onun vereceği bir karar Alexus. Sadece ve sadece onun kararı. İşler daha da kötüye gitmeden ve daha fazla insan ölmeden prensi durdurabilir."

"Başarısız da olabilir. Bir tuzağa düşebilir."

Siyah kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Onunla gidebilirsin. Duvarda ne yaptığını gördüm. Çok uzun zaman önce Neri'yle yaşadığın bazı sıkıntılar yüzünden büyünün kaybolduğuna dair söylentiler duymuştum. Ama duvardaki büyü sıradan bir büyü değildi. İstersen anı yeniden yazabileceğini ve Raina'nın seninle birlikte güvende olacağını söyleyen türden bir büyü."

Neredeyse gülecektim. Şimdiye kadar güvende değildi. Kabul ediyorum, tam olarak gücümde değildim ve hala değilim, ama yakınım.

Belki ben de onunla gidebilirim. Kardeşliğin ne gibi korumaları olabileceğini bilemeyiz.

karşı karşıya kalabiliriz. Yakalanmamızla sonuçlanabilir, gerçi beni tutmakta zorlanırlar ve Raina'yı kurtarmak için tüm Quezira'yı gömerim. Hâlâ tehlikeli görünüyor ve o zaman gerçek yüzüme çarpıyor. Tiressia'yı kurtarmak için her şeyi feda edebilirim, kendi hayatımı bile.

Sadece Raina'nın değil.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Bardağımı küçük masanın üzerine koyuyorum. "Raina'ya sulara bakmasını söyleyeceğim, böylece zaman çizelgemiz hakkında daha iyi bir fikre sahip olacağız. Fleurie ışınlanma alıştırmaları yapıyor ama bunu gerçekten ne zaman yapacağını bilmenin bir yolu yok."

Fia başını sallar. "Bu arada Ulra Dağı'na, korunun ve Thamaos'un mezarının başında nöbet tutmaları için muhafızlar göndereceğim. Eğer onu serbest bırakmak için ağacından bir kalıntıya ihtiyacım olmasaydı, o piçi kendim mezardan çıkarır ve kemiklerini öğüterek toz haline getirirdim."

Yorgun ve endişeli olduğum için zayıf bir çaba olsa da ona gülümsüyorum. "Hâlâ her zamanki ateşinle dolu olduğunu gördüğüme sevindim."

Gülümseyerek elini kaldırıyor ve neredeyse yarı saydam alevler dirseğine kadar iniyor. "Her zaman." Parmaklarını sallıyor ve elini avluya doğru uzatırken alevler kayboluyor. "Hepiniz düğüne katılacak mısınız? Sizi ağırlamaktan onur duyarız."

Kendime içimi kemiren bu korkunun yersiz olduğunu söylüyorum ama yine de şu anda bile hissediyorum, sanki bu saraydaki bir etkinliğe katılmak bir bela alametiymiş gibi.

Buraya son ayak bastığımda hayatlar mahvolmuştu. Ama bu çok saçma bir düşünce. Asha ve Neri mezarlarındayken tarih tekerrür edemez.

"Evet," dedim ona. "Geleceğiz."

OceanofPDF.com

60

NEPHELE

“I katılıyorum."

Joran'ın gözlerinin portalından Neri'ye bakıyorum. "Kabul ediyorsun. Bu şekilde mi?"

Bir kahkaha attı. "Evet. Aynen öyle."

"Bu gece," diye tekrarlıyorum. "O tanrısal kıçını Quezira'ya uçuracak, Colden'a gücünü geri verecek ve kaçmasına yardım edeceksin. Bu gece."

Odamdaki yaldızlı masaya yaslanıp gülümsüyor. "Yapacağım. İstersen birazdan ayrılacağım ama Joran'ın cesedini bir yere kilitlemem gerekiyor. Döndüğümde kız kardeşine suları kontrol ettirebilirsin. Colden Moeshka, olaydan sonra Tanrılar Korusu'na gidip beni hayata döndürme ayininde sana yol göstermeme izin vermen karşılığında özgür bir adam olacak."

Yatağımın kenarına oturmuş, bir tanrıyla uğraşmanın şimdiye kadar yaptığım en kötü şey olup olmadığını merak ediyorum. "Ama bir kez

dirildim," diye ekliyorum, "sen benim emrimdesin. Yaşadığım sürece."

Elbette herkes bunun faydasını görecektir. Keşke Kardeşlik'in bariyerini aşıp prense ulaşabilseydi. Raina, Neri'nin insanların büyüsü üzerinde hiçbir gücü olmadığını söylemişti. Sadece kendi büyüsü ve hayattayken bahşettiği büyü. Belki de artık ruh formuna bağlı olmadığında prense ulaşabilir.

Daha geniş gülümsüyor, yüzü tatmin olmuş bir baştan çıkarıcılıkla dolu, ellerini masanın kenarına kavuşturmuş. "Evet. Beni geri getirdikten sonra tamamen seninim. Bunun benim için nasıl kötü biteceğini anlamıyorum."

Tanrılar kalıcılığı sever. Bu kadarını öğreniyorum. Ebedi, ölümsüz ya da yaşlanmayan şeyleri severler. Bu anlaşma şanslıysam muhtemelen sadece kırk yıl daha sürecek, ki bu benim için bir ömür, onun varlığında ise sadece bir nefes. Yine de mutlu.

"Kölem olmaktan neden bu kadar memnunsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yüksek sesle gülüyor. "Sen ciddi misin? Seni istiyorum. Kendini bana veriyorsun. Tabii ki mutluyum."

Gözlerimi kıstım ve ayağa kalktım, kıpır kıpırdım ve bir şeyleri yanlış ifade ettiğim ve bunları değiştirmek için çok geç olabileceği için gergindim.

"Bana karşı sorumlu olacak kişi sensin. İsteklerime. Emirlerime. İhtiyaçlarıma."

Kaşlarını çattı. "Tekrar. Bunun benim için nasıl kötü biteceğini anlamıyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrıların düşündüğü tek şey seks mi? Kastettiğim bu değil. Seni bunun için istemiyorum, asla."

"Tüm tanrılar değil ama güzel bir yüze ve ateşli bir öfkeye sahip olduğum bilinir. Ve anlamadığınız şey şu ki, hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirebilecek güce sahibim. Çok zor olmayacak. Büyük ihtimalle çok eğlenceli olacak. İstekleriniz, emirleriniz ve ihtiyaçlarınız zaman içinde tam da benim yerine getirmek istediğim türden isteklere, emirlere ve ihtiyaçlara dönüşecek. Bu arada Kuzey Toprakları'nı sizin emrinizle korumam gerekiyorsa, öyle olsun." Tekrar gülüyor. "Hiçbir zaman bir kral olmak istemedim ve topraklarımda krallar ya da kraliçeler de oturtmadım ama seni bir taç takmış, gündüzleri Winterhold'da dolaşırken, geceleri de benimleyken o taçtan başka bir şey giymezken görebiliyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi anlaşma olabilir ve ben de payıma düşeni yaptım."

Yapıldı. Yani çoktan yapıldı. Tanrıların ölümü.

"Her şeyden önce," diyorum ona, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Senin kurt kıçını asla yatağıma almayacağım."

"Tanrısal bir kıç olduğunu düşünmüştüm. Onu gerçek haliyle bile görmedin. Eminim fikrini değiştirirsin."

Gözlerim ve burun deliklerim parlıyor. "İkincisi, bu konuda beni sürekli rahatsız edemezsin."

Bir kahkaha daha. "Bunu anlaşmanızda belirtmeliydiniz. Şimdilik ne istersem yapabilirim. Yaşayan biri olduktan sonra,

Tanrı'nın nefesini aldığında ve zavallı bir adamın derisini giymediğinde, seni rahat bırakmamı emredebilirsin. O zamana kadar, her şey adil."

Biri kapımı çaldı. Odanın karşısına geçip cevap veriyorum. Salonda gülümseyen bir hizmetçi duruyor ve elinde gümüş bir tabak, küçük altın renkli cam bir kavanoz ve ekru renkli sevimli bir zarf tutuyor.

"Kraliçeden," diyor.

"Çok teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum hediyeleri alırken.

O gidince kapıyı kapatıp aceleyle masaya gidiyorum. Neri'yi masanın kenarından iterek kavanozu masanın üzerine koyuyorum ve zarfı açmak için güzel altın mektup açacağını elime alıyorum.

"Yarın akşamki düğün için bir davetiye." Kavanozu eline alıp mantar tıpayı çekerek açarken ona bakıyorum. Aramızda bir altın tozu telaşı dönüyor. Öksürüyorum. "Bu da ne?"

Bakışlarımı tutarak, içindekileri görebilmem için kavanozu eğiyor.

"Altın tozu mu? Buradaki her şey altından mı yapılmış? Bununla ne yapacağız?"

Gülümsüyor ve parmağını içeri daldırıyor, sonra uzanıyor ve parmağını aptal tuniğimin çözülmeye devam ettiği göğsümün ortasına doğru sürüklüyor.

Çok uzağa gitmeden geri çekiliyorum ve tekrar bağlıyorum.

Kavanozu burnuna götürüyor ve bir gülü koklar gibi içine çekiyor. "Ateş leylak tozu. Düğünün bir parçası olan bir afrodizyak

burada törenler. Buna o kadar bulandım ki, altın renkli, tanrısal kıçım bir hafta boyunca bir kadını becerdi."

Davetiyeyi bir kenara fırlatıp kavanozu ve mantarı alıyorum ve göğsümdeki tozu elimden geldiğince silmeden önce o lanet şeyi tekrar içeri sokuyorum. Sadece onu içime çekmekten ve göğüs kafesimdeki o küçük altın parçasından, karıncalanmamam gereken yerlerim karıncalanıyor, hele de Neri etraftayken.

"Çık dışarı." Parmağımı kapıya doğru salladım. "Hemen çık dışarı."

Neri gülümsüyor ve daha da yaklaşarak gülüyor. "Ateşli ve rahatsız biri mi var?" Tuniğimin bağları tekrar çözülüyor ve gömleğim açılıyor. "Biraz yalnız kalmak ister misin?"

Piç kurusu. İhtiyacım olduğunda hançer nerede?

Mektup açacağına uzanıp boğazına dayıyorum ve onu kapıya doğru yürütmeye başlıyorum. "Çık dışarı. Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı!"

Duraklıyor, eli süslü topuzun üzerinde, sırıtışı beni öldürmeye yetiyor. "İyi eğlenceler," diyor, "ama dikkatli ol." Uzun bir nefes alıyor ve gözleri parlıyor. "Seni ıslatıp hazır hale getirmek için o tozdan çok fazla gerekmediğini söyleyebilirim."

Geri çekiliyorum ama ben Joran'ın suratını bir mektup açacağının ucuna geçirmeden önce Neri akıllıca salona giriyor.

Kapıyı çarpıyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum, mektup açacağını göğüslerimin arasında tutuyorum, kanım arzunun gıdıklamasıyla mırıldanırken bile bir yarışta koşmuş gibi

nefes nefese kalıyorum.

Hiç şüphe yok. Bir tanrıyla uğraşmak, aslında, şimdiye kadar yaptığım en kötü şey. Umarım Colden bunu takdir eder.

OceanofPDF.com

61

İSMİ OLMAYAN PRENS

Eastland Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret, Prens'in Odaları

"Diç mi? Birinin ruhu değil de gerçek yiyecek mi? Bu garip bir olay. Beni zehirlemeyi mi planlıyorsun?"

Colden karşımdaki sandalyede oturuyor ve keten peçetesini çırparak kucağına koyuyor. Ona kıyafetlerini değiştirmesi için göndermiştim, bu yüzden kalaylı ince bir tunik ve manşetleri ve yakası gümüş işlemeli bir yemek ceketi giyiyor. Tekrar yıkandı ve gül ağacı ve misk gibi kokuyor. Bu kadar hoşuma gittiği için neredeyse kendimden nefret edeceğim.

"Her zaman seni öldürmek istediğimde ısrar ediyorsun," diyorum kuzumu dikkatlice keserken.

"Çünkü yapmak istediğin şey bu," diye yanıtlıyor çatal ve bıçağını eline alarak. "Ya da beni buraya ilk getirdiğinde yaptın. Beni bir hafta boyunca beslemedin, lanet olsun sana."

Bir ısırıktan sonra şarabı alıyorum ve bardağını doldurmak için şişeyi eğiyorum. "Belki de bazı şeyleri yeniden gözden geçiriyorumdur."

Çatalının ucuna haşlanmış bir havuç geçiriyor. "Nasıl yani? Fia'yla alay etmek için beni kurban etmeyi yeniden mi düşünüyorsun? Thamaos babanın bunu duyunca heyecanlanacağından şüpheliyim. Tahtım üzerine bahse girerim ki beni kullanmanı söyleyen ilk kişi oydu."

Onun sözlerine kızmıyorum. Önüne koyacak bir seçeneğim var.

Ne karar vereceğini

göreceğiz. "Bir teklifim

var."

Bana bakıyor, çiğniyor. "Dinliyorum."

Çatal ve bıçağımı bir kenara bırakıp parmaklarımı birbirine geçirdim, dirseklerimi masaya dayadım. "Yazlık Diyar'dan ihtiyacım olanı almak için alternatif bir plan yaptım. Seni yem olarak kullanmamı gerektirmeyecek bir şey."

Colden kaşlarını kaldırır. "Fleurie, tabii ki."

"O da bunun bir parçası. Malgros'taki adamlarımın büyük bir kısmı Alexi ve Raina Bloodgood'u bulmayı başaramadı. Ama dahası da var."

Gözlerinde bir endişe parıltısı beliriyor. "Ve bu?"

"Kontrole odaklanmak. Güce. Sonunda bu parçalanmış imparatorluğu birleştirmeye başlamak için."

Bana göz kırpıyor. "Bunun sadece fiziksel formda kırıldığının farkındasın, toprağın doğal güçlerden ayrılması

çok

uzun zaman önce. Diğer tüm kırılmalar senin, Thamaos'un ve onun birçok kralının elinden geldi."

Derin bir nefes alıyorum. "Bazen senin bütünlüğünü kıskanıyorum."

Neredeyse şarabından boğulacaktı. "Bana pek çok şey denildi, ama asla sağlıklı denilmedi. Ancak, sanırım iyilikten bahsediyorsunuz ve bunlar iki farklı şey."

Omuz silkiyorum. "Demek istediğim her şeyi çok basit görüyorsun."

"Bir zamanlar senin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Thamaos'un şeytani pençelerini beynine saplamasına izin vermeden önce." Kollarını masaya dayayarak, güzel, ince parmaklarını geçirerek ve eğilerek benim duruşuma uyuyor. "Bahse girerim zeki, güzel ve benim gibi bir adamın isteyeceği her şeye sahiptin," diyor, sesi ocakta yanan ateşin çıtırtıları arasında alçak ve yumuşak. "Bazen gözlerinin içinde o adamı gördüğümü hissediyorum. Onu otuz yıl önce gördüm. Ama şimdi kesinlikle sadece bir hayalet, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "O hayalet değil. Hâlâ orada. Sadece gömüldü ama sen onu yavaş yavaş hayata döndürüyorsun. Seni istiyor Colden. Ayrıca bu toprakları birleştirmek istiyor. Birlikte yapabileceğimiz bir şey."

Colden'ın gözleri karanlık ve ışıltılı, sanki geceyi ve tüm yıldızları barındırıyor. "Teklifiniz bu mu? Çünkü böyle bir şeyi aynı şekilde yapmayacağımızı anlayın," diyor. "Şu topraklar üzerinde hüküm sürmek istiyorsunuz

sizin kontrolünüzü istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Herkesin istediği gibi yaşamasını istiyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu yüzden mi insanları Kuzey Toprakları Nöbeti'ne katılmaya zorladın? Evlerini terk edip krallığınızı korumaları için mi? Az önce beni böyle tarif etmedin mi? Belki de itiraf etmek istediğinden daha çok benziyoruzdur."

Gülüyor, sesi sıcak ve derin. "Ben korkunç bir kralım. Bunu asla inkâr etmeyeceğim. Bu benim istediğim bir iş değildi. Bu görev bana verildi ve ben de sadık kaldım. Topraklarımız yüzyıllar süren savaşlar boyunca tarafsızlığını korudu, özellikle de son otuz yılda. Bir nevi kontrol, düzen ve korumaya sahip olmamızı sağlayan sistemler var ama nihayetinde, siz Kral Regner'in anlaşmasını bozana kadar, halkım sizin ya da ordunuzun endişesinden uzaktı. Bu herkes için yeterli olmayabilir ama onlara verebileceğimin en iyisi buydu."

Onu inceliyorum, ebedi gençliğe hapsolmuş üç yüz yaşında bir adam. Birbirimize benziyoruz, sadece benim içim çok daha çirkin.

"Bunu bir düşün," diyorum ona. "Biraz zaman var. Ama burada işler değişmek üzere ve Fia Drumera sonunda geri çekilmeyi seçmezse onunla savaşmak zorunda kalacağım. Seni yanımda görmeyi çok isterim. İşbirliği yapacaksa Alexi'nin bile."

Sarışın başını geriye atarken Colden'dan daha fazla kahkaha yükseliyor. "Alexus Thibault'un buraya ayak bastığı gün

Sonunuzu getirmekten başka bir amacı olmayan toprak, güneşin gökten düştüğü gün olacaktır. Planladığınız her türlü saçmalıkta size güç vermek şöyle dursun, size asla isteyerek hizmet etmez. Ve ben de senin yanında olmayacağım. Artık beni Yazlık Diyar'da Asha'nın lanetine kaptırmak istemiyor olabilirsin çünkü ikimiz de biliyoruz ki Fia ölmeme izin vermek zorunda kalacak ama bu kalbimi kazandığın anlamına gelmiyor. Hiçbir şey pahasına her şeyi istiyorsun ve ne yazık ki hayat bu şekilde işlemiyor. Haklı tarafla oynamak için haklı tarafta olmalısın. Ve dünya hâkimiyeti, hatta Tiressian hâkimiyeti, o taraf değil." Peçetesini tabağına atıyor ve masadan uzaklaşarak ayağa kalkıyor. "Hapishane hücreme geri dönmek istiyorum, sayın prens. Bir gece için yeterince saçmalık yaşadım."

Ayağa kalkıyorum ve bir anlık tereddütten sonra aramızdaki kısa mesafeyi geçip gözlerinin içine bakıyorum. Öfke görüyorum, ama aynı zamanda hayal kırıklığı ve hüsran da görüyorum.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," diyorum.

Alay ediyor ve kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Hayır. Öyle değil."

Yaklaşıyorum, kıpırdamıyor ama gözleri yüzümde geziniyor ve içinde inkar etmek için çok uğraştığı dürtüyü hissedebiliyorum. Kalbimin daha sert, daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Haklısın. İmkansızı istiyorum." Başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumla onu terk eden nefesini kaçırmıyorum. "Bunların hepsi yakında sona erecek. Sen

muhtemelen benden nefret edecek ama eğer istediğin buysa seni Winterhold'a geri götüreceğim. Oynaman gereken son bir rol var ve bunun ne olduğundan bile emin değilim ama sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Zararı yok mu?" diyor. "Sana inandığımdan emin değilim. Haftalar önce benden nefret ediyordun."

"Senden hiç nefret etmedim." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım kelimelerimin etrafında daralıyor, karanlık bir parçam dürüstlüğümü kontrol etmeye çalışıyor. Ama bu gece başka bir şey duymayacaksa, bunu duymasına ihtiyacım var. "Seni istedim," diyorum ona. "Ve sana sahip olamayacağımı biliyordum. Bu yüzden seni otuz yıl boyunca yalnız bıraktım, generalim Kuzey'i işgal etmem ve Cadı Gezenlerinden yararlanmam için ısrar ettiğinde bile. Thamaos'un almamı istediği piyon olmandan nefret ediyordum. Yok etmem gereken senin topraklarındı. Sırf bunu başarabilmek için içimin en karanlık kısmına inmek ve o adamın hüküm sürmesine izin vermek zorunda kaldım. Öpüştüğümüz o geceden beri tek istediğim yanımda ve yatağımda olman iken, zindanıma kilitlemek zorunda kaldığım adamın sen olması beni öldürdü. Kalbini istedim, ama yine de senden iğrendim. Sevgini istedim, ama nefretini aldım. Seni istedim ama yalnızlığım vardı."

"Daha da acısı," der, yüzü sertleşir, çenesi kenetlenir. "Thamaos'u reddedebilirdin. Yoksa onun zehri gerçekten damarlarında bu kadar derin mi? Mezardan çıktıktan sonra zihnini bu kadar mı karıştırdı?" Duraklıyor ve beni inceliyor. "Belki de Thamaos'un beni neden bu hale getirdiğini düşünmelisin.

gereklilik. Beni bu oyunda bir araç olarak bu kadar kolay gözden çıkarabiliyorsan, bu gerçekten Fia'yı alaşağı etmek için miydi?" Başını öne eğiyor. "Yoksa seni kandırıyor mu? Sadakatini test etmeye mi hazırlanıyor?"

"Senin ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Bunu asla ifşa etmem."

Kaşları kırışıyor. "Neden olmasın? Zaten beni bitirmeye hazırdın."

"Bu sen burada olmadan önceydi. Neredeyse her gün yüzünü görmek zorunda kalmadan önceydi. Sesini duymadan. Kaba şakalarını. Duyduğum için uyuyamadığım o kahkaha beni çileden çıkarıyordu. Bir odanın içinde çırılçıplak dolaşmanı izlemeden önceydi, banyoda bana baktığını görmeden önceydi, gerçek bir gülümsemeyle gülümsediğini görmeden önceydi, beni yeniden büyülemeden önceydi, seni piç."

Başını sallıyor, sanki umudunu yitirmiş biriymişim gibi bana bakıyor. "Arzu sadece arzudur, prens. Bir başkası için kendinden bir şeyler feda etmeye istekli olana kadar, bundan daha fazlası değildir. Daha derin bir şey değil. Gerçek bir şey değildir."

"Gerçek bir şey yok mu?" Ağzına bakıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Beni durdurmadı, çok şaşırdım. Bunun yerine, sanki bütün gece istediği şey buymuş gibi bana doğru açılıyor.

Bu çok garip. Ağzının benimkinin üzerindeki hissini hatırlıyorum. Onun tatlı tadını, koyu şarabın ve baştan çıkarıcılığın. O kadar beklenmedik bir şekilde büyüleyici ki

dudaklarını dudaklarımla izliyorum.

Dil, her bir kıvrım ve yemyeşil kıvrım, bunca zaman sonra hala yıkıcı bir şekilde tanıdık.

Kalçalarımı kavrıyor, beni daha yakına çekiyor. Onu son haftalarda neredeyse her gece öpmeyi hayal ettiğim gibi, yıllar önce onu öpmeyi hayal ettiğim gibi öpüyorum. Onu unutmayı arzuladıktan ve ölümsüz bir düşmanın tutkusuyla ondan nefret etmeyi istedikten sonra, şimdi onun nefessizliğinden, hevesinden, sertliğinden zevk alıyorum. Vücudunun öpücüğüme verdiği cevaptan.

"Bu gerçek," diyorum ağzına karşı, ellerimi saçlarında gezdirerek. "Bana gerçek olmadığını söyleyemezsin."

Beni bir kez daha öpüyor, sanki son bir tada ihtiyacı varmış gibi, dili benimkinin üzerinde kayıyor, dolgun dudakları o kadar yumuşak ve aç ki, bundan sonra başka bir şey düşünemeyebilirim.

Ama sonra geri çekiliyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Bu arzu. Sadece arzu. Eğer benden bundan daha fazlasını istiyorsan, bunu kanıtlamalısın ve bu da sevdiğim insanları incitmemek anlamına gelir. İnsanlara hiç zarar vermemek anlamına gelir. Sen benim yanımda duruyorsun diye Thamaos'un yanında durmayacaksın."

Beni bırakıyor ve geri adım atıyor, sanki o öpücükten benim kadar sarhoş olmuş gibi yarı tökezliyor. Thresh'in ona hücresine kadar eşlik etmek için dışarıda beklediği kapıya doğru ilerleyişini izliyorum.

Gitmeden önce dönüp omzunun üzerinden bana baktı. "İstediğiniz şey, prens, aşk. Senin istediğin şey

ve çok uzun zamandır vermediğim bir şey. Yine de verebilirdim, sanırım. Eğer farklı bir adam olsaydın, bir zamanlar olabileceğini düşündüğüm türden bir adam olsaydın. Hâlâ olabileceğini düşündüğüm türden bir adam. Eğer o olabilseydin, seni sevebilirdim."

Bununla birlikte kapıyı açtı ve ben de gitmesine izin verdim.

"YEDI GÜN OLMADI," DIYOR FLEURIE IÇERI GIRERKEN

O gece daha sonra odamda.

Çıplak ayakları taş zemine serili dokuma halının üzerinde fısıldıyor. Tamamen iyileşmiş görünüyor, saçları her nasılsa giydiği beyaz tuniğe karşı daha da parlak bir kızıl tonu.

Yemek yemekten vazgeçip ayağa kalkıyorum ve elimdeki şarap bardağını kaldırıyorum. Thresh'in gitmesi için kayıtsızca bir parmak sallıyorum.

Kaptanım kapıyı kapatırken, "Hayır, olmadı," diye cevap veriyorum, "ama konu bu değil," diyorum. "Babanla bir konuşma yaptım ve planlar... biraz değişti."

Ayin Salonu'nda Fleurie çok sakin duruyordu. Bu gece odamda dolaşmaya başladı, sanki hayatımı inceliyormuş gibi her türlü şeye dokunuyordu.

Bu gece yeterince teftiş yaptım. Yatağıma girme zamanı. ve elinizdeki konuya odaklanın.

"Nasıl değişti?" Parmağını masamın üzerinde gezdiriyor. Kayıtsızca bir kitabı kaldırıyor, sırtını okuyor ve yerine bırakıyor.

Aşağı.

"Sen ve ben bir macera yaşayacağız." Dönüp bakışlarımla onu takip ediyorum, ocağın sıcaklığı sol tarafımı ısıtıyor. "Ghentli Alexi'yi buraya getirdikten sonra onu zapt etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunu haftalardır düşünüyorum."

Colden bunun için benden nefret edecek ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gittim, özellikle de aşk için, çünkü düşündükçe onun haklı olduğunu daha iyi anlıyorum. Aşk nasıl hissedeceğimi bildiğim bir şey değil. Sadece istek, açlık ve ihtiyaç, bir Ruh Yiyen olarak uzun bir yaşamdan kaynaklanan en temel duygular, değiştiremeyeceğim başka bir parçam, Colden'ın asla birlikte yaşayamayacağından emin olduğum bir parçam.

Fleurie antika dolabımı incelemeye ara verip bana bakıyor. "Gentli Alexi'yi bırakın uzun bir süre, birkaç dakika bile zapt edemezsiniz. Anlaşmanızın bana düşen kısmını yerine getirmek için onu buraya getirmenin bir yolunu bulsam bile, o seni yok edecektir. Min-Thuret'i yok edecek."

"Dediğim gibi, işler değişti ve bir planım var," diyorum ona ve öyle de yapıyorum. Thamaos'un yakın zamanda Ayin Salonu'nda sunduğu bir plan. "Sen ve ben senin gücünün bir denemesini yapacağız. Beni götürmeni istediğim bir yer var. Başka biri için tehlikeli bir gezi olur çünkü oradaki insanlar büyüyü etkisiz hale getirebilir ve birkaçını yanımızda götürmemiz gerekiyor. Onlar savaşçı ama bir tanrısal varlık için tehlikeli değiller sanırım."

Uzun bir nefes alıyor, çenesi seğiriyor, ne yapmak istediğimi anlayınca yumrukları iki yanında sıkılıyor. "Ben bir portalistim. Senin savaşçın değilim. Bu şartları kabul etmedim."

Parmağımı kaldırdım. "Ama sen kabul ettin. Bir büyücüyü bulmama yardım etmeyi ve ne pahasına olursa olsun onu sarayıma getirip korumayı kabul ettin. Bu da onun bir parçası. Söylediğin gibi, eğer imkanım yoksa Un Drallag'ı burada tutamam. Ancak buraya geldiğinde, babanızın bana yardımcı olduğu plan sayesinde onu zapt edebiliriz ve ardından Kardeşliğim daha kalıcı bir çözüm bulabilir."

Dürüst olmak gerekirse, öfkesini körüklemeyi bekliyordum, ama onun yerine, sadece... çaresiz görünüyor. Ve belki de... yenilmiş. Sanki benimle savaşmak için bir neden olmadığını biliyor gibi.

Yine de yüzü kızarıyor, her zamanki soluk beyaz teni pembe bir renge dönüşüyor. "Seni Yazlık Diyar'a götürmemi istiyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Biliyorum. Nereden biliyorsun?"

Sadece başını sallar, gözleri kısıktır. Yine tüm varlığı derin bir hüzün ve daha fazla yenilgiyle doymuş. "Bir tahmin," diyor. "Öyleyse benden ne talep ettiğini söyle. Seni tam olarak nereye götüreceğim?"

Yeleğimin içine uzanıp orada saklı duran küçük haritayı çıkarıyorum ve odaya geçip masanın üzerine seriyorum. Fleurie yaklaşıyor ve yanımda durup çizimi inceliyor.

Batı Itunnan'da, onlarca yıldır erişemediğim bir dünya olan Summerlands'de bulunan bölgeye dokunuyorum. Şimdiye kadar. "Beni Aki-Ra Mahallesi denilen bir yere götürmeni istiyorum."

OceanofPDF.com

62

ALEXUS

IFia ile akşam yemeği için hepimiz ana avluda buluştuğumuzda akşamın erken saatleriydi.

Yolculuğumuza dair tüm kanıtları temizledik ve son günlerde hiç zorluk çekmemiş gibi görünene kadar sarayın hizmetkârları tarafından tımar edildik.

Renkli cam fenerler ve uzun kırmızı çiçek vazolarıyla süslenmiş dış masa on bir kişiliktir ve Fia baş köşede oturmaktadır. Bu gece siyah giyinmiş, asil ve sevimli.

Avlunun yan tarafında, aralarında bir arpın da bulunduğu telli çalgılar çalan müzisyenler oturuyor ve her biri sessiz bir şarkıda kendi rolünü oynuyor. Raina yanımda oturuyor, gül gibi kokuyor ve yine kırmızı giyinmiş, yakası göbek deliğine kadar iniyor.

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Bu elbise beni öldürebilir. Yemeğe ne gerek var? Tek istediğim seni odamıza götürmek ve gecenin geri kalanında seninle sevişmek."

Yanaklarına yumuşak bir allık dokunuyor, bu beni her zaman bayıltabilecek bir şey.

"Biz misafiriz," diye işaret ediyor, hareketlerini küçük ve aramızda tutarak. "Ve öyle olmalıyız."

Yine de elini masanın altından, kalçamın üstünden dizime doğru sürüklüyor ve yarısını biraz geçtikten sonra tekrar yukarı kaldırıyor, içe doğru kayıyor, sadece sikimin ucuyla alay ediyor.

"Kötü kadın," diye fısıldıyorum ve o sadece gülümsüyor.

Bu gülümsemeyi gördüğüme çok sevindim. Bunlar en kolay zamanlar değil ve bugün erken saatlerde suları kontrol ettiğinde Vexx Doğu'ya ulaşmıştı ve Finn'i hala göremiyordu. Endişe onu yiyip bitiriyor ama umarım bu gece biraz dikkatini dağıtır.

"Kadeh kaldıralım," diyor Fia, masanın başında durup kadehini havaya kaldırarak. "Geleceğe," diyor. "Gelecek günleri değiştiren parlayan ışıklar olalım."

Köpüklü şarap kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve yemek görevlileri etrafa yemek tabakları dağıtmaya başlıyor.

"Joran nerede?" Karşımda oturan Nephele'e soruyorum. Yanındaki tek boş yer sofrasını işaret ediyorum. Diğer herkes burada.

Sorum üzerine şarabını yudumladı.

"Hiçbir fikrim yok, gerçekten. Belki de aç değildi." Yeşim yeşili elbisesinin önünden akan rujla oynuyor, sonra eli boynunda asılı duran ve daha önce hiç görmediğim küçük yakut bir kolyeye gidiyor.

Bir yalan seziyorum. Onu tanıyorum. Belki de tartışmışlardır.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Rhonin, sepet geçerken iki ekmek koparıyor. Helena gülümseyerek onun yanına oturuyor.

Keth, Fia'nın duymaması için sesini alçaltarak, "Bugün odanızdan gelen onca iniltiden sonra," dedi, "nedenini tahmin edebiliyorum."

Zahira gülümsemesine rağmen Keth'in eline vuruyor ve Rhonin kırmızının o kadar çok tonuna bürünüyor ki bunlardan birinin Raina'nın elbisesiyle eşleştiğinden eminim. Gergin ve sinirli görünen Nephele dışında herkes mutlu görünüyor. Bunun Joran'la bir ilgisi olduğuna eminim.

Yemekten sonra Raina'yla birlikte teraslı avlularda yürüyor, şaraplarımızı yudumluyor ve odamıza dönüyoruz. Makyaj masasının başında durarak ayakkabılarımı çıkardım, tuniğimi ve demir anahtarımı çıkardım, her şeyi düzgünce bir kenara koydum. Çöl soğuğunu önlemek için ocakta kısık bir ateş yanıyor ve odanın etrafındaki mumlar yakılmış.

Arkamı döndüğümde, Raina'nın birkaç metre ötede çıplak, elinde küçük bir altın kavanoz, oldukça erotik bir gülümseme ve parlak cadı işaretleriyle durduğunu görmeyi beklemiyordum. Ama bulduğum şey buydu ve bundan daha fazla memnun olamazdım.

Güzel vücuduna hayranlıkla başımı sallıyorum ve gülümsemesine karşılık vererek ona doğru ilerliyorum. Yakın duruyorum, dokunuyorum

kavanozun üstünü. "Nedir bu?"

Mantarı dikkatlice açtı ve kavanozu bana uzattı. Hatırlamalıydım. Fia geleneklerine bağlı bir kadındır.

"Ateş Leylak Tozu." Kavanozu burnuma götürüp gül ve vanilya esintileriyle bezenmiş o iğrenç kokuyu alıyorum.

"Bir hediye," diye imzalıyor. "Fia'dan."

"Bununla ilgili hikayemi hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Çok fazla kullanamayız. Tek kural bu."

Yine de aklının bizde olmasına ve bunu kullanmak istemesine sevindim.

Yüzünü buruşturuyor, beni sorguluyor, nedenini soruyor.

"Çünkü yarın akşam düğündeki çiftin yapacağı gibi seni bununla resmedersem, bir ay boyunca bu odadan çıkamayız. Hâlâ kurtarmamız gereken bir kral ve bir dünya var."

Parmağını ve başparmağını birbirine sıkıştırıyor, bir gözünü kısıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Tanrım, çok tatlısın. Evet.
Hâlâ biraz deneyebiliriz."

Onu tepeden tırnağa altın tozuna bulamamak için kendimi zor tutuyorum. Mantıklı düşünmeye çalışarak Raina'yı yatağa götürüp yatırıyorum. Üzerinde yemekten kalma siyah pantolonumla sürünerek, göğüslerinin arasına çok az miktarda toz serpiyorum.

Kalbinin üzerinde, göğüslerinin kabarıklığı üzerinde iki basit kıvrım var.

Toz hızla yayılarak tenini yumuşak, altın bir parıltıyla ışıldatıyor. Büyümden küçük bir tat alarak ellerimi göğüslerinde, omuzlarında, kollarında gezdiriyor, teninin avuçlarımın altında çakıl taşları gibi parladığını hissediyorum. Sonra daha aşağıya iniyorum, bacaklarının ve kalçalarının kıvrımlarına daha fazla toz sürerken ayak bileklerine biniyorum.

Ona bu şekilde dokunmak, kıvrımlarını hissetmek için zaman ayırmak, vücudundaki her küçük çukur ve vadiyi ezberlemek çok şehvetli bir deneyim. Onları geride bırakmadan önce, günlüklerime hafızamdan onun resimlerini çizdim. Ama sanırım onu bu şekilde çizmek isterdim, bana poz vermiş bir şekilde, böylece her şeyi fark etmek zorunda kalabilirdim. Her yara izini. Her çili. Her cadı izi. Omurgasının zarif çizgisi. Sırtının alt kısmındaki çukurlar.

Şimdiden ağır ağır nefes alıyor, göğüslerine masaj yapıyor, meme uçlarını çimdikliyor. Bu manzara kanımı hızlandırıyor ve sikimi çelik gibi sertleştiriyor.

Bacaklarının arasına giriyorum ve dizlerimi kullanarak onunkini daha da genişletiyorum. Herhangi bir direnç göstermeden benim için açılıyor ve asla doyamayacağım o kaygan, pembe merkezini ortaya çıkarıyor.

Dikkatlice, amının üzerine biraz daha toz serpiyorum. Önce hafifçe ovuyorum, tozu etine yediriyorum, benim için daha da ıslanırken kıvranışını izliyorum. Tozun üzerimde de işe yaradığını hissedebiliyordum.

başka bir dünyadaymışız gibi hissettiren bir uyarılma, sadece ikimiz.

Orada diz çökerek parmaklarımı içine sokuyorum, gücümün bir gıdıklamasıyla onları çırpıyorum ve o yataktan kalkıyor. Dudakları en tatlı solukla ayrılıyor. Uzun dakikalar sonra gözleri benimkilerle buluşuyor, ben onu derinlemesine işleyip içindeki o büyülü küçük yeri bulmadan önce arzuyla bulanıyor ve onu sersemletiyor.

"Amını böyle sikmemden hoşlanıyor musun?"

Başını sallıyor, yüzünde sessiz bir inilti beliriyor. Eğilip dilimi yarığının uzunluğuna doğru sürüklerken bu beni gülümsetiyor.

"Amını yalamamdan hoşlanıyor musun?"

Parmaklarını saçlarının arasına sokuyor, tekrar başını sallıyor ve elime karşı koymaya çalışıyor.

"Seninle böyle konuşmam hoşuna gidiyor mu?"

Bir kez daha başını sallıyor ve bu kez elleri saçlarımda geziniyor.

Geriye doğru eğilip onu yutuyorum, bu sırada parmaklarımla onu beceriyorum, ağzıma sürtünene kadar mükemmel küçük klitorisini emiyorum ve kemiriyorum, dilimin büyüsünü arıyorum.

Ona bakmak için geri çekildiğimde, ateş ışığında parıldayan altın tenini görmek için, gözleri alev alev yanıyor. Ayağa kalkıp beni itiyor ve kenara koyduğum kavanozu kapıyor. İtaat ediyorum ve yataktan sürünerek kalkıyorum.

Ayaklarım yere basar basmaz elini göğsüme koydu ve beni duvara yaslayana kadar geriye doğru itti.

Ben gülümsüyorum, o da pantolonumun bağını çözerken bakışlarımı tutuyor.

Çabucak ayak bileklerime düşüyorlar ve ben de onları kenara atıyorum.

Raina eline yeterince Ateş Leylak tozu döküyor, sonra altın tozunu göğsümün üzerine serpiyor. İki elini de kullanarak omuzlarıma, kollarıma ve gövdemin aşağısına yayıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor -sanırım en başta olmak istediği yerde- iki eliyle sikimi kavrıyor, bileklerini bükerken bana bakıyor, içinde olmak için can atmama neden olacak şekilde beni çalıştırıyor.

Beni okşuyor ve ağzını üzerime koyduğu anda kontrolümün kaydığını hissediyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, güzel ağzını boğazına kadar sikmeye hazırım. Ama durakladım.

O aç, koyu mavi gözleriyle bana bakarken şefkatli bir dokunuşla başparmağımı alt dudağının kıvrımında gezdiriyorum. Önümde diz çökmüş, çıplak, aç ve altın rengi görüntüsü en derin arzularımı kamçılıyor.

Ama onu **böyle** görmekte başka bir şey var.

Kanımı farklı bir şekilde ısıtan bir şey.

Öfke, binlerce güneşin ateşi, bu anın yakınında bile olmaması gereken bir duygu. Ama var ve gitmesi gerek.

İtiraz edemeden uzanıp onu kollarıma alıyorum ve yatağa götürüp yanına uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Bu daha iyi," diyorum ona.

Dirseğinin üzerinde yükseliyor, koyu renk saçları güzel yüzünü çerçeveliyor, kaşlarının arasındaki çizgilerde kafa karışıklığı kendini gösteriyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye işaret etti, gözlerinde incinmiş bir parıltıyla.

"Tanrım, hayır." Yastıklara yaslanıp yüzünü kavrıyorum. "Raina, vücudumda senin ağzından daha çok istediğim bir şey yok." Eğilip onu öpüyorum. "Starworth Tor'daki o geceden beri sayamayacağın kadar çok kez sana bu şekilde sahip olmak için yanıp tutuştum. Sadece..." Kulağa delilik gibi gelmeyen kelimeler, onu neden durdurduğuma dair bir neden ararken boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum. Ve cevap beni vuruyor. "Kimsenin önünde eğilmiyorsun," diyorum ona, sesim bu gece olması gerekenden daha ağır. "Beni duyuyor musun? Hiçbir zaman. Özellikle de bana."

Vücuduma tırmanıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Beni içine alırken başka bir şey söylemiyor, sonra eğiliyor, yavaşça hareket ederken bir kolunu boynuma doluyor, acele etmiyor, beni derinlere alıyor.

Biraz önce çok hevesliydim, bu yüzden henüz sormadım ama sanırım bu gece ikimizin de şefkate ihtiyacı olabilir. Beni öpüşünde bunu hissedebiliyorum, sanki bu basit bağlantı

ruhuma girmesi, kim olduğumu, onun bakımı altında kim olduğumu ezberlemesi için yeterli.

Hiçbir şey saklamıyorum. Artık hiç korkum yok. Her türlü karanlığı ışığıyla yok etti. İçimdeki her gölgeli, kasvetli yer onun sayesinde yeniden yaratılmış gibi hissediyor. İyileşmiş hissediyorum.

Parmaklarını saçlarımda sıkıyor ve dudaklarını boğazıma bastırıyor, diğer eli rünümün izini sürerken nabzımın üzerindeki derinin tadına bakıyor. Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, onunla birlikte hareket ediyorum ve farklı bir tür içgüdü devreye giriyor, o kadar samimi bir şey ki güzel bir ritimle hareket etmeye başlıyoruz, vücutlarımız mükemmel bir zamanda kayıyor, tıpkı Starworth Tor'daki havuzdayken olduğu gibi. Her hareket akıcı, her itiş kaygan bir zarafetle karşılanıyor, ellerimiz ve ağızlarımız o şehvetli ritmi buluyor. Bu bir dans, bedenlerimizin son haftalarda öğrendiği bir dans, ama bu gece mükemmelleşti.

Raina beni öpüyor, ağzı benimkine değiyor, alt dudağının yumuşak sürtünmesi tatlı bir zevke yol açmaya yetiyor.

Ellerimi bileklerine kadar saçlarına daldırıyorum ve onu içime çekiyorum, bu öpücük bir öpücükten çok daha fazlası. Bu bir söz. Bir yemin. Daha o tek bir kelimeyi kalbimin üzerindeki deriye bastırmadan bunu biliyorum.

"Benim."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Her zaman. El om ze pera. Lohanran tu gra." Geri çekiliyor ve gözlerindeki soruyu görüyorum.

Hatırlıyorum. "Malgros'tayken bunun ne anlama geldiğini sana söylemem gerekiyordu." Başını salladı, devam etmem için sabırsızlanıyordu. "Başka yok demek. Sen benim tek tapınağımsın. Seni seviyorum Raina." Bu sözleri daha önce, her şey farklıyken de söylemiştim ama bu gece beni duyduğunu görebiliyorum. Sözlerim kalbine kazınıyor. "Ciddiydim," diyorum ona. "Yemin ederim seni hayatım boyunca sevdim. Ve bu dünyadan göçüp gittiğimizde de seni sevmeye devam edeceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye işaret ediyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Kalbim keşfedilmiş gibi hissediyor. Kayıp bir şeyin, onu tutması gereken kişi tarafından nihayet bulunması gibi.

Gözleri yaşlarla doluyor ve yaşlar döküldüğünde onları öpüp uzaklaştırıyorum. Tekrar dans etmeye başlıyoruz, sanki bir daha hiç şansımız olmayacakmış gibi sevişiyoruz, yıldızların arasında süzülüyormuşuz gibi hissettiren bir coşku içinde kayboluyoruz.

Birden garip bir his kapladı içimi. Kalçasını kavradım.

Onu hissedebiliyorum.

Bağ sayesinde onu hissedebiliyorum.

Yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum. Şimdi, onu zihnimde aradığımda, o orada. Sanki hiç gitmemiş gibi.

Büyümüzün iplikleri birlikte örülmeye başlar, sıkı bir örgü bağ boyunca ilerler.

Kafamı salladım, kafam karıştı.

"Bağı iyileştirdim," diye işaret ediyor gülerek ve ağlayarak. "Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum."

Hissettiğim mutluluğu ifade etmek imkansız. Raina'nın bile bunu anlayacağından emin değilim. Ama bu -onunla birlikte olmak- kaderimin sonunda gerçekleştiğini hissettiriyor. Bu gecenin ezici rahatlığı hesaplanamaz, çünkü bu dünyada benim için en değerli olan şey yanımda, kollarımda ve o benim.

Daha önce hiç olmadığı kadar aç bir şekilde onu ters çeviriyorum ve narin köprücük kemiğinin altında eskiden rününü taşıyan pürüzsüz deriye bir öpücük konduruyorum. Sanırım hâlâ öyle. İçeride.

"Umarım uykun gelmemiştir," diyorum ona, büyülerimizin birbirine dolanmasını tamamlarken. Gülümseyip başını sallıyor ve ben de kendimi onun içine gömüyorum. "Çünkü bu gece," diye fısıldıyorum, "bu şehri sarsacağız."

OceanofPDF.com

63

SOĞUK

Eastland Bölgeleri

Quezira Şehri

Min-Thuret, Zindanlar

Fleurie gitti.

Bu gece avluda yanından geçtim. Ben prensi terk ediyordum, o da prensin yanına gidiyordu.

Şimdi karyolamda uzanmış, bu lanet taş tavana bakıyor ve prensin onunla ne yaptığını merak ediyorum. Alexus'a elçilik mi yapıyor? Böyle bir şeye kalkışmaya hazır ama bunu bu kadar uzun süre sakladığı için minnettarım.

Her şeyin değişmek üzere olduğunu söyledi, bu yüzden Alexus'un her an ortaya çıkmasını bekliyorum. Yine de bunca haftadan sonra Prens'in Alexus'u burada tutabileceğini nasıl düşündüğünü anlayamıyorum.

Ayrıca onun için kim olduğuma dair her şeyi değiştireceğimi nasıl düşündüğünü de anlayamıyorum. Onun yanında duracağımı

Thamaos'la birlikte dünyamızı yönettiği gibi. Ama ondan farklı biri olmasını da istedim. Başka biri olsaydı onu sevebilirdim. Sorun şu ki ikimiz de kendimizi diğerine uyacak kadar değiştirmeye istekli değiliz. Bu yaşamda değil.

Merdivenlerde bir ses duyduğumda neredeyse uykuya dalmıştım. Önce yukarı baktım ve uzun bir gölge gördüm. Sonra doğruldum.

Beklediğim en son şey, sinsi bir kurt gibi merdivenlerden aşağıya inmesi. Neri.

Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturuyorum, prensin şarabıma ilaç katmış olması gerektiğinden eminim. Ama tekrar kafamı kaldırdığımda Neri hâlâ orada, merdivenin en alt taşından adımını atıyor, ardında toprak zemini buz kaplıyor.

"Colden Moeshka," diyor hücremdeki parmaklıkları kavrayarak. "Seni serbest bırakmak için buradayım."

Gülmeye başladım. Bana ne oldu bilmiyorum. Çok açık bir şekilde uyuşturulmuşum, Malgros'un kıyısında süzülen bir uçurtma gibi uçuyorum.

Neri kaşlarını çatıyor. "Seni hoppa piç, neyin var senin?" Parmaklıkları tekrar kavrıyor ve don, demiri mavi-beyaz bir sırla kaplıyor.

Hücreme soğuk giriyor, Neri'den dalgalar halinde yayılıyor ve tenime tanıdık bir ürperti gönderiyor. O gerçekten burada.

Ayağa kalkıp hücre kapısına doğru ilerliyorum, ama duraklıyorum, tereddüt ediyorum ve hiç güvenmiyorum.

"Senin verdiğin özgürlük bir iyilik olmaz," diyorum ona. "Olacağını düşünmekten daha iyisini biliyorum. Almalısın

karşılığında bir şey. Bu sizin çalışma şeklinizdir."

"Ben çok fazla anlaşma yapan biriyim. Beni buraya getirenin bir anlaşma olmadığını size düşündüren nedir?"

Gözlerimi kısıyorum. "Kiminle anlaşma?"

Bana söylemesini beklemiyorum. Tahmin etmemi sağlayacak muğlak bir cevap bekliyorum. Onun yerine.

"Nephele Bloodgood."

Midem bir demir yığını gibi ağırlaşıyor. "O asla yapmaz."

Gülüyor, dudağı bir dişinin üzerinden geriye kıvrılıyor. "Sanki onun hakkında daha önce de böyle söylendiğini duymuştum. O kadının istediğini elde etme konusundaki kararlılığını hafife alıyorsun."

Kanım Kış Yolu'ndan beri hiç olmadığı kadar ürperiyor ve parmaklıklara doğru yaklaşıyorum. "Ne yaptın sen? Sana nasıl borçlu olabilir?"

Cevap vermesi bir an alıyor ve bir saniyelik bir an için egosunun zedelendiğini gördüğüme yemin edebilirim. "O zeki bir cadı. Belki de ona borçluyumdur."

Durumun böyle olduğuna inanmak istesem de yumruklarımı sıkarak başımı sallıyorum. "O da pazarlık yapmak zorunda kaldı. Ondan ne alıyorsun?"

Yüzünde bir hırıltıyla eğiliyor. "Ondan hiçbir şey almıyorum. Gücünü geri vermem ve seni özgür bırakmam karşılığında bana hayatını veriyor. Ayrıca benim hizmetkarlığımı da kazanıyor.

o yaşadığı sürece. O ve ben hayatının geri kalanında birbirimize bağlı olacağız ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırpıştırdım ve elimi ağzıma götürdüm. Gerçekten de zeki bir cadı, gerçi Nephele'imin hayatının geri kalanında bu canavarın varlığına katlanacağı düşüncesi...

"Kabul etmek zorunda değilim."

Göğsünden alçak bir hırıltı çıkıyor. "Yardımımı reddedecek misin?"

Bunu aylar önce yapacağımı sanmadığım bir şekilde değerlendiriyorum. Kış yolunda, kılıcım dışında kendimi savunmasız hissediyorum.
-Kendimi ve sevdiklerimi koruma gücüne sahip olduğum onca yıldan sonra, yaşadığım ölüme en yakın şeydi. Gücüm bana sandığımdan çok daha güvenli bir sığınak gibi gelmişti ve Neri onu elimden aldığında bağlarım koptu.

Yine de, onsuz bir süre geçirdikten sonra, kendimi eskiden olduğum genç adam gibi hissediyorum. Bir dokunuşun sıcaklığını farklı bir şekilde hissediyorum, bir öpücüğün sıcaklığını, bir banyonun rahatlatıcı sıcaklığını. Ateş ışığı bile artık farklı bir zevk, yağmur ve güneş tenimde. Artık tüm bu basit şeyler, kaybettiğim insanlığımı hatırlatmak yerine yorgun kemiklerimi rahatlatıyor.

Biri kafamı koparana kadar hala sonsuz yaşama sahip olabilirim, ama o eski güç olmadan, o günleri daha çok bir insan gibi, daha az bir tanrı gibi yaşayacağım.

"Bunu düşünmen mi gerekiyor?" Neri diyor ki. "Eastland Toprakları'nda tutsaksın asker. Benim liderliğim altında

aldığın eğitim hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Özür dilerim ama uzun zaman oldu." Sesimi alaycı bir şekilde hafif tutuyorum. "Belki de ne demek istediğinizi hatırlamıyorum."

Neri bunca zaman sonra bile benden nefret ediyor, bu gerçek parlayan kehribar rengi gözlerinden okunuyor. "Eğer düşmana karşı bir avantaj sunuluyorsa, onu alırsın. Bir gün daha savaşmak için yaşamak anlamına geliyorsa, kabul edersin."

"Ah, evet." Başımı sallıyorum. "Bedeli ne olursa olsun. Her zaman üstünlük için çabalamalıyız."

Neri başını eğiyor ve sanki odadaki anormal kişi benmişim gibi beni inceliyor. "Bunun kalıcı olması gerekmiyor. Eğer güç seni bu kadar tiksindiriyorsa, arkadaşın Nephele'den onu sonuna kadar kullandıktan sonra benden almasını iste."

Gülüyorum. "Sadece evet dememi istiyorsun ki seni mezardan geri getirmekten başka çaresi kalmasın. Eğer seni reddedersem, anlaşmanızın koşulları ortadan kalkar, değil mi?"

"Eğer beni inkâr edersen, seni aptal, o zaman burada kapana kısılırsın. Ve eğer Prens Thamaos'u diriltmeyi başarırsa, Kuzey Toprakları ve Yaz Toprakları'nın ona karşı tanrısal bir savunması olmayacak. O savunma ben olabilirim. İstesem de istemesem de cadının beni bu göreve zorlayacağı kesin."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Tanrım, bu kadına bayılıyorum.

Ellerim ceplerimde, yaklaşıyorum. "İşini yap o zaman. Lanet olsun bana. Ama gitmiyorum. Henüz

değil." Gözleri parlıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü prens bu gece bir şeylerin peşinde ve ben de ne olduğunu görmek için burada olmak istiyorum. Sizin açınızdan kötü bir zamanlama ama hazır olduğumda, prensin sonsuza dek hatırlayacağı bir şekilde buradan ayrılacağım."

Ellerimi parmaklıkların arasından geçirip bileklerimi çapraz parçaya dayıyorum. "Yap şunu. Ve anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek için, işin bittiğinde bu hücrenin kapısını aç. Anlaşmanız gitmemi gerektirmiyor, değil mi? Sadece beni serbest bırakmanı. Ki bunu yapmış olacaksın."

Bu sözleri söylerken bile Neri'nin dirilmesine yardım ettiğime inanamıyorum. Kalıntısız olabileceğini bile bilmiyordum ama sanırım Nephele'de bir yolunu bulmuş.

Bileklerimi pençeli ellerinin arasına alıyor ve sırıtarak o lanet olası dişini tekrar gösteriyor. "Derin bir nefes al kralım," diyor. "Çünkü bu canını yakacak."

OceanofPDF.com

64

NEPHELE

“Wkalk."

İrkiliyorum ve yatakta ters dönüyorum. Yalnız bir kandil hâlâ yanıyor ama o sesi tanımak için aydınlatmaya ihtiyacım yok.

Doğrulduğumda Neri'nin yatağımda, hemen yanımda oturduğunu görüyorum. Kehribar rengi gözleri yüzümden ve dağınık saçlarımdan saten geceliğime kayıyor.

Göğüslerime.

Battaniyeyi göğsüme çekiyorum ve onun dikkatli gözlerine dik dik bakıyorum. "Ne oldu?"

"Kralınız laneti kabul etti. O bir kez daha Buz Kralı oldu. Ama benimle gelmedi."

Kaşlarımı çatıyorum, gerçek olmayan bir şey duymaya çalışıyorum. "Ne? Neden yapmasın ki?"

Neri pençe uçlu bir parmağını kaldırıyor. "Hücresinin kapısını ben açtım. Benimle birlikte çıkabilirdi ama yine de kalmayı tercih etti.

çünkü prensin dün geceki anlaşmalarını öğrenmeyi bekliyor. Hazır olduğunda gideceğini söyledi."

Colden'ı bu kadar iyi tanımasaydım, Neri'ye yalancı derdim.

Ama bu çok fazla arkadaşımın yapacağı bir şey gibi geliyor.

Neri, "Bu pazarlığın bana düşen kısmını yerine getiriyor," diyor. "Şimdi sen kendininkini yerine getirmelisin."

Fia Drumera'nın sarayında kocaman, çıplak, kar beyazı bir kurt-adam-tanrı olarak duruyor. Onun burada olduğunu bilse muhtemelen beni diri diri çöle gömerdi.

"Yarın," dedim. "Yarın koruya gideceğiz."

Yaklaşıyor ve ben yatakta biraz geriye itiliyorum. "Bu gece."

Yorgunum, sinirliyim ve bu saatte onunla uğraşmak istemiyorum.

"Yarın," diye ısrar ediyorum. "Zamana ihtiyacım var. Orada muhafızlar var. Strateji gerekli. Şimdi git buradan. Git Joran'ı sakladığın yerden kurtar ve içine geri gir." Neri onu nereye sakladığını söylemek için ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Dur! Bilmek istemiyorum. Sadece git ve sabah olduğunda bununla ilgileneceğiz."

Tam o sırada saray sarsıldı. İkimiz de etrafa bakındık, bunun ne olabileceğinden emin değildik.

"Kontrol edeceğim," diyor. "Ama şunu bil ki, yarın anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmelisin, yoksa Colden'ı sıradan bir adama dönüştüreceğim."

Kar ve buzdan oluşan bir girdabın içinde kaybolur ve odaya soğuk bir hava akımı yayar.

Yorgun kemiklerimi dolduran korkuyla yastığıma geri yatıyorum. Çünkü yarın, görünüşe göre bir tanrıyı ölümden dirilteceğim.

OceanofPDF.com

65

RAINA

Ertesi sabah odamızı temizleyen bir hizmetçiyle uyandım.

Yorganı göğsümün üzerine çekiyorum ve Alexus'a bakıyorum, yüzüstü yatmış, yüzünü yumuşak bir yastığa bastırmış, hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Yatağın üzerinde altın bir tanrı gibi uzanmış, çarşaf sırtını zar zor örtüyor.

Hizmetçi ona gizlice bakıyor ve ben içimden gülmekten kendimi alamıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de gizlice bakardım.

Onu izlediğimi görünce irkiliyor ve Alexus'un pantolonunu yerden alarak doğruluyor. "Affedersiniz hanımefendi," dedi, duygusal kaşları büyük bir endişeyle ortadan yukarı doğru çekilmişti. "Dün gece bir rahatsızlık mı oldu?"

Odaya bakıyorum, hatırlıyorum ve yüzüm ısınıyor. Kitaplar raflardan yere devrilmiş, bir sandalye devrilmiş, pencereleri örten tüller kornişin üzerinde arapsaçına dönmüş, duvarlara düzgünce asılmış her tablo garip bir şekilde eğri duruyor, masa

ve bu yatağı ne hale getirdiğimize bakamıyorum bile.

Ona cevap veremiyorum ama Alexus onun sesiyle uyanıyor. Cevap vermesini bekliyorum ama sonra sersemlemiş bir halde dönüyor ve sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi sabahki ereksiyonu çarşafı yırtıyor.

Hizmetçinin gözleri döner ve yutkunur. "Ben sadece... Ben sadece gideceğim. Bana ihtiyacın olursa, canım, kapının dışındaki zili çal." Dönüp salona doğru koşuyor ama sonra geri dönüyor, Alexus uzanırken kocaman gözleri bana sabitlenmiş, hala tam bir gösteri olduğunun farkında değil. "Ah, affedersiniz," diyor hizmetçi, "ama kraliçe bugün sizi ve kız kardeşinizi görmek istedi. Kutsallar Salonu'nu ziyaret etmek için."

Bunun üzerine Alexus nihayet, gerçekten kıpırdanıyor. Bana doğru dönüyor ve kolunu belime dolayarak çıplak bacağını kalçamda gezdiriyor. "Bundan hoşlanacaksın," diyor, sesi derin ve uykulu.

Hizmetçiye başımla selam veriyorum, o da dönüp kapıdan dışarı fırlıyor.

Alexus'un omzunu itiyorum, gülüyorum ve çok utanıyorum. Koluma doğru gülümsediğini hissediyorum. "Seni tekrar hissetmek hoşuma gidiyor. Böyle bir mahcubiyet büyük bir zevk."

Ağzım açık kaldı. "Hiç utanmadın!"

Kıkırdıyor ve çarşafı geri çekerek hala çok istekli bir ereksiyonu ortaya çıkarıyor. "Olmalı mıyım?" diye sorar.

"Hiç de değil." İmzalıyorum.

Beni üstüne çekiyor, içime itiyor ve bir kez daha dizginlenemez bir açlıkla birbirimizi alıyoruz, ancak bu sefer şehri sarsmaktan kaçınıyoruz. Daha sonra, ben Nephele'yi bulmaya giderken onu uyuması için bırakıyorum.

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" Atlarımızın bizi beklediği söylenen sarayın ana girişine doğru ilerlerken Nephele bana soruyor. Kız kardeşimin sinirleri hâlâ dün geceki k a d a r belirgin.

"Anne, sanırım?" İşaret ettim ve Nephele'nin aklına gelen ilk düşünce bu olmalıydı, ancak öyle olmadığı açıktı.

Fia ve iki muhafız ana girişin yakınındaki sokakta atlarla birlikte bekliyor. Dizginleri tutuyor ve atın yelesini okşuyor, bu da bir kraliçe hakkında hayal ettiğim şeyle biraz çelişiyor gibi görünüyor. Bugün daha az resmi giyinmiş. Daha çok bizim gibi, tozluk, toz kaplı botlar ve bir tunik. Saçları arkadan örülmüş ve boynunda ve bileklerinde hâlâ torklar var.

Sarayın taş merdivenlerinden inerken gülümsüyor, güneş çoktan vurmaya başlamış. "Günaydın." Başını her birimize doğru eğiyor. "Annenizin geçmişinden bazı şeyleri görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Minnetle gülümseyip başımızı sallıyoruz, sonra atlarımıza binip Fia ve iki muhafızı şehre kadar takip ediyoruz.

Kutsallar Salonu şehrin güneydoğusunda uzun, dikdörtgen bir kumtaşı bina. İçeri girdiğimizde, nasıl bir yer olabileceğine dair aklımda bir düzine görüntü var, ama

Beklediğimden çok daha basit. Bir dereceye kadar bana Alexus'un rüyalarındaki Gece ve Şafak Okulu'nu hatırlattı. Queziran okulu daha küçük olsa da Min-Thuret'e çok benziyor.

Kutsallar Salonu, bir okul, yatakhaneler, büyük bir kütüphane, bir gözlemevi, öğrenciler, alimler ve magiler için devasa bir yemekhane ve bir arşiv salonuna ev sahipliği yapması bakımından karşılaştırılabilir.

Fia bize annemizin burada kaldığı süre boyunca yaşadığı odayı gösteriyor. Artık başka birinin hayatıyla dolu olan bu küçük alana giriyoruz ama burada olmak iyi hissettiriyor. Ona yakın olmak. Onun paylaşamayacağını düşündüğü bazı gerçekleri bilmek.

Oradan ayrılıyoruz ve Fia bizi annemizin zamanının çoğunu geçirmiş olabileceği kütüphaneye götürüyor. Kitapların, parşömenlerin, haritaların ve belgelerin yanından geçerken burayı onunla birlikte ziyaret etmenin ya da ona dünyanın bu kısmı hakkında sorular sorup onun bilgisiyle dolu derin bir sohbete dalmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünüyorum. Bu çok iyi olurdu.

Fia onu takip etmemizi ve küçük bir masaya oturmamızı işaret ediyor. Burada kimse onu rahatsız etmiyor ve yine halkının ona gösterdiği saygıdan etkileniyorum. Belli ki ona saygı duyuyorlar, ama Fia Drumera'nın bir halkın kraliçesi olduğuna dair bana güvence veren bir birlik duygusu var.

Parmaklarını masanın üzerinde dolaştırıyor ve bana bakıyor. "Raina, Alexus'un benimle paylaştığı bir şey hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Başımı sallayıp devam etmesini işaret ediyorum, tabii ki.

"Hediyen," diyor. "Hepinizi Yeşim Nehri'nden buraya getiren..."

Yine başımı sallıyorum, devam etmesini istiyorum, ancak kusursuz zırhında en ufak bir rahatsızlık görüyorum.

"Dün gece bu konu üzerinde düşünmek için biraz zamanım oldu ve aklıma yine senin yeteneğinin yürüyen bir aleme benzediği gerçeği geldi."

Kraliçeye göz kırpıyorum, yanıldığından eminim.

"Bu onun Loria'nın soyundan geldiği anlamına gelir, değil mi?" Nephele diyor ki.

"Evet," diye yanıtlıyor Fia kaşlarını yumuşak bir şekilde kaldırarak. "Baba tarafından gelen bir soy olabilir."

Nephele gergin bir kahkaha atar. "Bu imkânsız. Biliyor olmalıydık."

Kız kardeşim bu sözleri söylediği anda, gözlerinde endişe ve şüphenin döndüğünü görüyorum. O da Malgros'ta doğduğumuza inanamıyordu ama bu doğru. Anlayamadığı haberler karşısında verdiği ilk tepki inkâr oluyor.

"Babanın hiç izi yok muydu?" Fia soruyor. "Loria'nın doğrudan soyundan gelenler, güçleri geliştikten sonra belirli cadı işaretleri kazanırlar, karanlık bir doğum lekesi ve bir dizi

vücutlarının bir yerinde sarmaşıklar var. Eğer siz ikiniz bu soyun bir parçasıysanız, işaretleriniz zamanla ortaya çıkabilir, ancak tahminim doğruysa, babanızda olduğunu düşünüyorum."

Nephele ve ben birbirimize bakıyoruz. Babamın ellerini hatırlıyorum. Cadı izlerinin parmak eklemlerinin üzerinde ağaç kökleri gibi dallanıp budaklanışını.

"O bir Azrail'di," diyor Nephele. "Azrail'in izlerini taşıyordu."

Fia kara kaşlarından birini kaldırıyor. "Belki de. Ya da belki daha fazlasıydı ve kimsenin bilmesini göze alamadı. Loria'nın soyundan gelen biri olarak bilinmek hayatlarınızı büyük ölçüde değiştirebilirdi." Duraksıyor ve sonra şöyle diyor: "Bu aynı zamanda senin engin büyüye olan yakınlığını da açıklayabilir Nephele, Raina'nın zamanın ötesine geçmesinin itici gücü bile olabilir. Engin büyü en basit haliyle, iradeyi uzay ve zamanın ötesine yansıtma yeteneğidir. Alem yürüyüşü de bunun bir biçimiydi. Kilometrelerce öteden bir yapıyı tutmak da bunun bir biçimi. Siz ikiniz sadece farklı yeteneklere sahip olabilirsiniz."

Nephele dirseklerini sandalyesinin kollarına dayıyor ve parmak uçlarını şakaklarına bastırarak gözlerini kapatıyor, sanki daha fazlasını kaldıramayacakmış gibi.

Ellerini indirdiğinde masanın karşısından Fia'nın gözlerinin içine bakıyor. "Bize haber verdiğin için teşekkür ederim. Sanırım yapabileceğimiz tek şey beklemek ve sonunda soydan gelenler gibi işaretlere sahip olup olmadığımızı görmek. Onları hiç görmedim ama

Onlar hakkında okudum ve memleketteki bir kadının hikayeleri aracılığıyla duydum. Petra Anrova. Doğum lekesi yüzündeydi. Colden onu korumak için bir süre Winterhold'da kalmasına izin verdi, ta ki bir cazibeye sahip olana kadar."

Colden'ın adını duyunca Fia'nın gözleri parlıyor. "Bu onun yapabileceği bir şeye benziyor. Baban ya da annen de ortaya çıkan her şeyi büyüleyebilirdi. Bunu unutamayız."

Hiçbir şey söylemiyorum. Uyuşmuş hissediyorum. Eğer bu da başka bir yalansa.

"Babanın soyundan gelip gelmediğini kesin olarak söyleyemem," diyor Fia. "Ama anneni iyi tanırdım ve onun soyunda sana zamanın ötesine geçme yeteneği verebilecek hiçbir şey yoktu." Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sana tek söylediğim, Raina, bu yetenek konusunda dikkatli olman. Alem yürüyüşü, Loria'nın çocukları tarafından bu dünya ile onun dünyası arasında seyahat etmelerine yardımcı olmak için kullanılacaktı. Bu o olmayabilir. Daha önce kimsenin görmediği yeni bir yetenek olabilir. Ama bu sadece bir şeylerin daha kolay yanlış gidebileceği anlamına gelir. O yüzden lütfen. Dikkatli olun."

Başımı sallıyorum, teşekkür ederken bile gülümsemekte zorlanıyorum.

Fia bizi muhafızlarından biriyle bırakıyor, bu geceki düğüne hazırlanmak için geri dönmesi gerekiyor. Nephele ve ben Kutsal Salon'daki tüm alanları bir kez daha keşfediyoruz. Ama sonra kız kardeşim bana üçüncü bir ziyaret için kütüphaneye dönüp dönemeyeceğimizi soruyor. Elbette kabul ediyorum ve sonraki iki saatini

Tanrılar Korusu'nun tarihi hakkında açıklanamaz bir yoğunlukla okuyor.

"Her tanrının adının ağacının dibindeki altın bir levhada yazılı olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyor. "Ve koruya ulaşmak için dağın yamacına inşa edilmiş binden fazla basamak olduğunu?"

Bir kitabı karıştırıyorum, aklım ne yazık ki başka yerde. Bilmiyordum ama sanırım Thamaos'un adının etiketlenmesi, prens Fleurie'nin kanatlarında gelirse işini kolaylaştıracak.

Nephele ve ben muhafızı saraya kadar takip ederken kız kardeşim, "Tüm bunların seni rahatsız etmesine izin verme. Fia haklı olabilir. Loria'nın soyundan geliyor olabiliriz. Ama yanılıyor da olabilir."

Loria'nın kemiklerinin diğer pek çok tanrının kalıntılarıyla birlikte yattığı varsayılan Ulra Dağı'na bakıyorum. Keşke ona sorabilseydim.

OceanofPDF.com

66

İSMİ OLMAYAN PRENS

Eastland Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret, Prens'in Odaları

IBron odamda oturmuş, sırtımdaki üç bıçak yarasından birini sarıyordu.

"Dread Vipers'ın sizinle isteyerek geleceğini mi düşündünüz?"

Daha fazla sargı bezi toplamak için önümde yürüyen arkadaşıma ters ters bakıyorum.

Daha hızlı olur sanmıştım. Fleurie'nin bizi Aki-Ra Mahallesi'ne sokacağını, bir Engerek kapacağımızı, birkaç dakika içinde Fleurie ve Colden'dan uzakta boş bir zindana geri döneceğimizi ve sonra o ve benim hızlı bir şekilde buraya, odalarıma geçebileceğimizi düşündüm. Eğer bir sorun çıkarsa Fleurie'nin bunu durdurabileceğini düşündüm.

İster doğal ister planlı olsun, durum böyle değildi ve bunu kanıtlamak için bıçak yaralarını taşıyorum. Neyse ki, bir Engerek'in öfkesine maruz kalan sırtım sayesinde portalistim yara almadı.

Bron'a sivri dilli bir karşılık veremeden odamın kapısı çalınıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor Bron.

Thresh, Crux'u bir mesajla oraya gönderdiğinden beri Malgros'tan haber almadım. Frostwater Ormanı'nda yollarımız ayrıldığından beri generalimi de görmedim. Ama bu sabah, Vexx eve dönmüş bir deniz korsanı gibi adımlarla odama girdi, uzun, gri örgüleri rüzgârda dağılmış, yaralı, kırmızı yüzü eskisinden daha da yıpranmıştı.

Manzaraya bakıyor ama benden birkaç adım önce duruşunu koruyor. Saygıyla başını eğiyor, alnında bir endişe çizgisi beliriyor. "Ekselansları. İyi misiniz?"

"Sırtımda delikler var," diyorum ona, "ama Bron'un üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

Doğruluyor ve Crux'un yanında olmadığını fark ediyorum. Ghentli Alexi'yi ya da Raina Bloodgood'u da yanıma getirmiyor.

"Malgros olaysız geçti, anladığım kadarıyla." Thamaos mutlu olmayacak.

Vexx ellerini arkasında kavuşturur. "Onları Yazlık Diyar'a kadar takip etmeyi düşündüm prensim ama ikimiz de biliyoruz ki limana varabilseydim alıkonulacaktım.

O kadar uzağa. Kıyıya tam ölçekli bir saldırı düzenleyecek insan gücüne ya da büyü gücüne sahip değildim."

Bron bitiriyor ve bana gömleğimi uzatıyor. "Bu dövüşün sonu değil," diyorum Vexx'e. "Uzun hikâye ama Thamaos'un vaftiz kızı artık elimde, bir anlaşmayla bağlı. Dün gece geç saatlerde beni Yazlık Diyar'a geçirdi, yani bir giriş yolumuz var."

Vexx şaşkın ama heyecanlı görünüyor. "Fleurie yaşıyor mu? Ve onun yeteneklerine sahip miyiz?"

Dikkatlice omuz silkip tuniğimin içine giriyorum. "Taşıyoruz. Tek seferde birkaç kişiden fazlasını taşıyamaz ama bizi Ulra Dağı'na götürmeye yeter. Ayrıca onun sayesinde bir Korkunç Engerek'i hapsettim. Ghentli Alexi buraya geldiğinde, umarım büyüsünü etkisiz hale getirebiliriz, böylece ben büyüden faydalanabilirim ama o kullanamaz."

Vexx gülümser ve yavaşça alkışlar. "Aferin prensim. Umarım Ghentli Alexi'ye Crux'un ölümünün bedelini ödetme şansım olur."

"Kuralları biliyorsun. O yaşadığı sürece." Göz ucuyla beni neredeyse tiksintiyle izlediğine inanacağım Bron'a bakıyorum.

Bana Colden'ı düşündürüyor. Benden bundan daha fazlasını istiyorsan, bunu kanıtlamalısın ve bu da sevdiğim insanlara zarar vermemek anlamına gelir.

Ama sanırım ben nezaket için yaratılmadım. Aşkın şefkati için yaratılmamışım. Çünkü Vexx

"Ne zaman başlıyoruz?" diye soruyor.

Cevabım, "Bu gece."

OceanofPDF.com

67

SOĞUK

Eastland Bölgeleri Quezira

Şehri

Min-Thuret, Zindanlar

"Y Bizi buradan çıkarabilirsin," diyor Fleurie ve bana bir tutam maya ekmeği uzatıyor. "Ama ben bir anlaşma, Colden."

Elimi aramızdaki çubuktan çekiyorum ve oluşturmaya başladığım buzun hücremdeki toprak zemine düşmesini izliyorum.

İçimi çekiyorum ve omzumu parmaklıklara bastırarak biraz dönüyorum. Yere oturup yemeğimizin son lokmalarını paylaşıyoruz, Fleurie sesini yeniden kazandığından beri sadece bir kez daha yaptığımız bir şey bu.

"Yazlık Diyar'a sensiz gitmem çok uzun sürer," diyorum ona. "Prens beni hiçbir yerde istemese bile, kalıp Thamaos'un hâlâ varlığıma ihtiyaç duymasını ummak daha iyi."

O da bir omzunu parmaklıklara yaslamış, bana bakıyor, kehribar rengi gözleri bir yandan şarabından yudumlarken bir yandan da beni inceliyor. "O... O sana aşık mı?"

Sık sık böyle konuşuyor. Kırık dökük. Sanki sesinin kelimeleri serbest bırakmasına izin verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi.

"Önce aşk kavramını anlaması gerekirdi ve anlamıyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Öyle görünüyor," diyor. "Bazen o buradayken görüyorum. Sana bakışını."

Derin bir nefes alıp içimi çekiyorum. "Eğer beni sevseydi, şu anda bu hücrede yerde yatıyor, kuzu artığı ve bayat şarap yiyor olmazdım. Tıpkı babanın seni sevseydi zalim olmayacağı gibi. Kontrol ve arzu çoğu zaman sevgi kılığına girer. İnsanın sahtekarlıkla gerçek arasındaki farkı anlayabilmesi gerekir. Ayrıca. Prens ve ben birbirimizi bunun için yeterince iyi tanımıyoruz."

Yalan değil, yine de ona otuz yıldır ne olabileceğini bilmenin özlemiyle dolu olduğumu söylemiyorum.

"Bir krala göre çok akıllısın." Koyu kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Neri'nin yardımını kabul etme kısmı hariç. Bu iyi bir şey olamaz. Onun burada olduğuna inanamıyorum."

"Neri bu durumda gerçekleşmeyi bekleyen kötü bir karardı," diyorum. "Ne yani, hiç bilge bir kralla tanışmadın mı?"

Onun günündeki kralları düşünüyorum ve bakışlarımı alaycı bir yüzle karşıladığında ikimiz de gülüyoruz.

"Asla," diyor. "Hepsi aptal."

"Pekala. Ne olursa olsun, bu bilgeliği arkadaşlarıma yardım etmek için kullanmayı planlıyorum ve bu da siz anlamına geliyor. Ulra Dağı'na vardığımızda, prensin ellerimi demirle bağlamasını engelleyebilirsem, kimseyi diriltmesini imkânsız hale getirmek için elimden geleni yapacağım. Elbette donmuş topraktan kemik çıkaramaz."

Dalgın görünüyor, dudağını çiğniyor. Birkaç dakika sonra boğazına dokunuyor ve yine sanki sesinin işe yarayacağından emin değil gibi. "Ya... Ya sana... Olacakların çoğunu bildiğimi söylersem? Ve bunların hiçbirini durduramayacağımızı?"

Şimdi beni meraklandırdı.

"Ne olacağını biliyor musun?"

Bu sefer, konuşmaya çalıştığında, hiçbir kelime gelmiyor. Sadece sonunda gözlerini dolduran yaşlar. İnce boğazını sıkıyor ve gözyaşlarının düşmesine izin veriyor.

Başımı eğip gerçekten ona bakıyorum ve yanağındaki bir damla yaşı siliyorum. "Bazı şeyleri konuşamazsın. Bunun bir sebebi var."

Neredeyse yapamayacakmış gibi başını sallamıyor ama gözlerinde yıldız ışığı gibi parlayan bir rahatlama var.

"Baban mıydı? Seni lanetledi mi?"

Daha fazla rahatlama. Bu sefer titreyen bir iç çekiş şeklinde. "Başka kimsenin bilmesini istemediği şeyleri biliyorsun."

Yine açık bir yanıt yok ama benim tahminim açıkça sorun olduğu yönünde. Yine de zamanın bu anının geleceğini nasıl bilebilir bilmiyorum. Ama eğer biliyorsa, bunu çok uzun zamandır tek başına taşıyor.

Biz daha bir şey söyleyemeden zindanın kapısı açılıyor. Prensin kapıdan içeri girmesini bekliyorum ama gelen Bronwyn. Yıpranmış taş basamaklardan aceleyle hücre kapıma doğru iniyor.

"Ne oldu Bron?" Ayağa kalkıyorum ve ona doğru koşuyorum. "Neyin var?"

Solgun yüzü buraya koşarken sarf ettiği eforun etkisiyle pembeleşmiş, gözleri berrak ve odaklanmış. "Eğer bir kaçış yolunuz varsa, kralım, bunu hemen kullanmanızı tavsiye ederim. Prens ve Kardeşlik bütün gün Korkunç Engerek'le birlikteydi. Şu anda hortumlanıyor. Her şey hazır. Bir saat içinde Ulra Dağı'na doğru yola çıkın."

OceanofPDF.com

68

RAINA

A Bu yolculukta yüzüncü kez suları kontrol ettikten sonra, boşuna, merdivenlerden aşağıya doğru yürüyorum. teraslı avlularda Alexus'u arıyordu. Colden ve Fleurie akşam yemeği yiyor, rahat rahat konuşuyorlardı. Yaz üzgün bir halde, Zahira'yı özlüyor ve onu her kontrol ettiğimde gözyaşlarına boğuluyor. Vexx şu anda Min-Thuret'te. Elinde uzun bir bastonla girişe doğru yürüdüğünü gördüm, pruva direğinin kafası şimdi ona saplanmıştı, ahşabın etrafına takılan iki metal parçasıyla kaymasını engelliyordu. Sonra Finn'i aradım ama göremedim, sanki benden saklanıyormuş gibi.

Oh, Finn. Neredesin?

Gece, en nefis yiyeceklerle dolu bir çiçek ormanı gibi kokuyor. Hava ilk başta soğuk ama Fia'nın her avlu sahanlığında şenlik ateşi gibi yanan ve avlulara mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş devasa altın mangalları var. Sanırım biraz da büyü var.

Çünkü alevlerin sıcaklığı her yere yayılıyor ve soğuğu kovuyor gibi görünüyor.

Çok fazla insan var. Vadide geçirdiğim bir ömürden sonra böyle bir kalabalığa alışabileceğimden emin değilim. Her avluyu dolduran en az yüz partici var, aşağıdaki ana amfi tiyatrodan bahsetmiyorum bile.

Hizmetçiler ellerinde köpüklü şarap dolu kadehler ve altın tepsilerdeki yiyecek yığınlarıyla dolaşarak içki içmek ya da bir şeyler atıştırmak isteyen herkese bunları sunuyorlar.

Hasat yemeğini düşünüyorum, her şeyin ne kadar farklı olduğunu. Bira fıçıları, kızarmış domuzlar ya da sarhoş yaşlılar yok. Her şey zarif, tıpkı Fia gibi.

Alexus'u son avluya çıkan taş merdivenlerin ortasında kraliçeyle konuşurken gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Beni hissetmiş olmalı, çünkü elinde şarapla dönüyor ve gözleri bana dikiliyor, gülümserken elmas gibi parlıyor.

O kadar kolay ki, dikkati sadece benim üzerimde oluyor. Yıldız çarpmış gibi görünüyor. Çok utanmazca aşık.

Her zamanki gibi, gece gökyüzüyle uyumlu, şık siyahlar giymiş. Ancak bu gece tuniğinin ön kısmında ve uzun yakası boyunca altın işlemeler var. Saçları dökülmüş ve mükemmel bir şekilde dağılmış bir halde bana doğru merdivenlerden çıkmaya başlıyor, gözlerini kırpmadan, sanki başka tarafa bakarsa bir şey kaçıracakmış gibi. Sonra yanıma geliyor, beni usulca öpüyor, aramızdaki bağda en saf mutluluk parıldıyor.

Elimi tutuyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. "Tanrım, sen bir hayal gibisin."

Bu gece farklı bir renk seçtim. Elbise sıcak bir ekru ve her santimini kaplayan altın rengi, işlemeli yıldız ışıkları var. Yakası dalgalanıyor, Alexus'un hoşuna gittiğini biliyorum; kolları şeffaf ve dolgun, bileklerimde uzun manşetler halinde toplanmış. Etek dökümlü ve yürürken kalçalarımı ortaya çıkaran iki yırtmaçlı. Bana aldığı inci kolyeyi takıyorum ve cadı işaretlerim parlak. Ayrıca cildime Fever Lilac tozu değil, hizmetçimin elbiseye uyması için sunduğu basit bir kozmetik olan altın tozu sürdüm. Alexus'un yüzündeki ifadeye bakılırsa iyi bir seçim yapmışım.

Elimi öpüyor ve bana hayatımda gördüğüm en karanlık, en leziz, en hınzır gülümsemeyi sunuyor. "Beş dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Sana yapmak istediğim tüm o iğrenç şeyleri yapmak için yeterince uzun değil ama şimdilik beni mutlak bir sefaletten kurtaracak."

Parmağını göğsümde gezdiriyor, kalbimin üzerindeki deride oyalanıyor ve özlem duygusunu doğrudan içime gönderiyor.

"Yine de zaman ayıramazsan," diyor, yaklaşırken hâlâ gülümsüyor, "sanırım bu gecenin geri kalanına acı içinde katlanmalıyım, sana o elbiseyle bakarak, içine gömülmeyi her şeyden çok dileyerek."

Sırıtıyorum. "Hayatta kalacaksın," diye imzalıyorum. "Halkın içindeyiz."

Gözleri bir meydan okumayla parlıyor. "Seni gölgelere sürükleyip bir canavar gibi ele geçiremeyecek kadar çekingen olduğumu düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun aşkım." Amfitiyatronun ötesine, Asha'nın tapınağının ıssız ve karanlık girişine, antik direklerin hemen ötesine doğru bakıyor. "Eğer istersen, ne kadar yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Teklifini kabul etmeyi düşünüyorum ama kalabalık avlulardan amfi tiyatroya doğru dağılmaya başlıyor. Bir düğün için böyle bir etkinliği hiç hayal etmemiştim.

"Sonra," diyor Alexus, "seni en iyi şekilde mahvedeceğim, bu gece sana her baktığımda beni mahvedeceğinden emin olduğum gibi."

Daha çok oval arenayı saran geniş taş yürüyüş yollarına benzeyen koltuklarımıza giderken, el ele Rhonin ve Hel'in yanından geçiyoruz. Sanki burada hiçbir şey onlara dokunamayacakmış gibi sevimli ve mutlu görünüyorlar.

Bize katılıyorlar ve biz de Keth, Jaega, Callan ve Zahira'yı bulup önlerindeki oturma alanına geçiyoruz. Nephele ve Joran'ı göremiyorum, ki bu endişe verici. Nephele bütün akşam odasında değildi, bu garipti ama o ve Joran çok garip davranıyorlardı. Ondan bahsettiğimde sözümü kesiyor ama aralarındaki fiziksel gerilimi görebiliyorum. Bu yolculuk başladığında hissettiklerimden çok daha yoğun. İtiraf etse de etmese de artık aralarında bir ateş var.

Yerimize oturuyoruz ve yerlilerin oturma şeklini fark ediyorum. Sevgililer olsun olmasın, insanlar ikişerli çiftler halinde oturuyor, biri diğerinin bacakları arasına sokuluyor. Ben Alexus'un bacaklarının arasına oturuyorum, o da dizlerini büküp ellerinin üzerine yaslanırken beni içine hapsediyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor. "Erken ayrılmamız gerekebilir."

Kollarımı dizlerine doluyorum, eğilip omzumu öperken aramızdaki rahatlığı seviyorum.

Sonra müzik başlar. Müzisyen kümeleri, teraslı avluları kaplayan merdivenlerden çiçekli kemerler, güzel, katmanlı halılar ve parlayan fenerlerle süslenmiş amfitiyatroya doğru yürür. Tüm bunların ortasında kıpkırmızı ve altın rengi cübbesiyle bir büyücü durmaktadır.

Alayı izlemek için dönüyoruz. Müzisyenlerin arkasında, hepsi altın rengi kıyafetler giymiş, kuma kırmızı ve beyaz çiçek yaprakları atan onlarca insan daha var.

Damatlar merdivenlerin başında belirdiğinde herkes huşu içinde kalıyor. Alexus bana gülümseyerek bakıyor ve göz kırpıyor.

Çiftin merdivenlerden inişini, birbirlerine bakışlarını, gecenin karanlığında parlayan gülümsemelerini izliyoruz. Çok mutlu bir an. Aşkla dolu çok güzel bir akşam.

Ta ki kız kardeşim damatların arkasından üst terasa koşup tüm dikkatleri dağıtana kadar.

Çünkü Kuzey'in tanrısı Neri onun yanında.

OceanofPDF.com

69

NEPHELE

"I Sana sakin olmanı söylemiştim cadı," diyor Neri dişlerini sıkarak.

Arkamı döndüm, onun burada olduğunu bile fark etmemiştim. Beni takip etmiş ve... kurt gibi Neri tarzında ortaya çıkmış olmalı.

Oh, Tanrım.

Kalabalığa tekrar bakıyorum, panik damarlarımda sıcak, beni biraz hasta ediyor. Her yüz bir şok maskesi.

Alexus ve Raina ayağa fırlayıp avlunun kenarındaki merdivenlere koşuyor, onları grubumuzun geri kalanı takip ediyor, ben ise gerçekte neler olduğunu özümsüyorum. Fia Drumera'nın yüzünü uzaktan bile gördüğümde, içindeki ateşli öfkeyi hissedebiliyorum.

Onu ölümsüz bir ateş kraliçesi yapan tanrı evinde duruyor.

Benim sayemde.

Alexus önce bana ulaşıyor, beni yanına çekiyor, Neri'ye dik dik bakarken gözleri alev alev yanıyor. "Burada ne işin var lan senin?"

"Şu anda sorman gereken soru gerçekten bu değil Un Drallag," diyor Neri. "Neden Ulra Dağı'na büyülü kanla gelen Doğu Prensi'ni nasıl durduracağımızı denemiyorsun?"

Alexus'un yüzü beyazlaşır ve Raina onun arkasında donup kalır, gözleri büyür.

"Nasıl..." Alexus duraksıyor ve bana bakıyor. "Konuş, Nephele.
Çabuk."

İçim onun bakışları altında toza dönüşüyor. "Her şeyi daha sonra açıklamak zorunda kalacağım. Sadece Neri'nin yalan söylemediğini bil. Onları dağda görmüş. Prens burada, Fleurie, Vexx ve Colden'la birlikte ve Colden kuzey tanrısı sayesinde gücünü geri kazandı. Ama prens hortumluyor olmalı, çünkü Neri onda büyü hissedebiliyordu, kalın. İşler çok çabuk çirkinleşebilir."

Alexus bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, bir kadının öfke dolu feryadı geceyi yırtar ve azgın bir ateş topu havada süzülerek Neri'yi hedef alır.

Tek bir elini havaya kaldırıyor ve ateş buza dönüşüyor, avlulardaki kuma karışıyor, mangallarda cızırdıyor. Ne de olsa bu onun lanetinden gelen bir büyü.

"Ben gidiyorum cadı," dedi bana. "Onları Ulra Dağı'na götür ve bunu çabuk yap. Ben orada olacağım."

Kar ve buz, soğuk bir kasırgayla etrafımızda dönüyor ve sonra o gidiyor.

Merdivenlerde ve avluda toplanmış, yüzleri şaşkın arkadaşlarıma ya da bana doğru yaklaşan Fia'ya ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kız kardeşime baktım ve dedim ki, "Bizi Tanrıların Korusu'na götürmelisin. Şimdi."

OceanofPDF.com

70

RAINA

Alexus yüzümü tutuyor, gözleri endişeyle gölgelenmiş. "Seni bu işin içinde istemiyorum. Beni Ulra Dağı'na götür ve
beni oraya götür. Bırakın prensle ben ilgileneyim."

Böyle anlarda benden önce hep o gelir. Ama belki de onu kurtarmam gerekiyordur.

Düşünmek için bir dakika ayırdım. Fleurie burada. Colden'ı, Vexx'i ve prensi getirdi. Anlaşmasının bir parçası olarak Alexus'u Quezira'ya geri götürmek isteyip istemediğini bilmiyorum ama onu tehlikeye atamam. Yine de yanımda olsa da olmasa da ona ulaşabilir ama en azından o ve ben birlikteyken Fleurie'yi kovalayabilirim.

Onun portalları benim

uçurumlarıma karşı. Hangisinin

kazanacağını göreceğiz.

"Beni götürmesi gerekiyor." Fia'yı görmek için arkamı döndüm.

"Hayır," diye ısrar ediyor Alexus, sesi bir çekiç gibi sert. "Eğer Colden oradaysa, bu çiftin ne olacağını bilemeyiz.

yakın mesafeye girerseniz. Lanetiniz tüm dağı yerle bir edebilir."

Lanet olası Neri.

Fia'nın ellerinden neredeyse yarı saydam ateş yalıyor, sanki öfkesini zar zor bastırıyormuş gibi. "Burada kraliçe benim, Alexus."

"Ve öfkesinden daha bilge biri," diye hatırlatıyor ona.

Kimseye tartışmak için zaman vermiyorum. Büyülü savaşlar için gerekli güce sahip üç kişiyiz. Daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünürsem, geri dönebilirim. Umarım.

Nephele ve Alexus'un bileklerini tutuyorum ve Tanrılar Korusu'nu, gökyüzündeki manzarayı, odamızdaki resimleri, Nephele'nin baktığı kitaplardaki çizimleri düşünüyorum ve bir saniye daha kararsızlık yaşamadan gidiyoruz.

TANRILARIN KORUSU SOĞUK, IŞIKSIZ BIR ORMANDIR.

Gökyüzünden devasa dallarını, parıldayan yeşil gölgesini görmüştüm. Ama bu, altında yatanlar için bir kalkandı.

Birlikte inmedik. Zorlu bir uyanıştı, şimdi kökler olması gereken, boğumlu ve odunsu dokunaçlar gibi toprağı delen şeylerin üzerinde sürünürken vücudum ağrıyor. Bir avuç ateş tutardım ama bu, tanrıların mezarlığında yapılamayacak kadar tehlikeli bir şey gibi görünüyor.

Aniden birkaç yıldız ışığı beliriyor ve onları takip ediyorum, hâlâ elbisemin içinde sürünüyorum, dizlerim ve avuçlarım sert ağaç kabuklarına sürtünüyor.

Alexus'u bulduğumda, loş ışığın görebildiğim kadarıyla dağın kayalık yamacında birbirine dolanmış, bazıları kolum, bazıları uyluğum büyüklüğünde olan bir kök yığınının üzerinden ve etrafından sürünerek geçiyordu.

Ona ulaşıyorum ve alnımdan öpüyor. "Tanrım, beni korkuttun. Ben de seni arıyordum. Kız kardeşin nerede?"

Omuz silkiyorum ve nerede olduğumuzdan ya da nereye gittiğimizden emin olmadan bakmaya devam ederken elimi tutuyor.

Alexus yolu aydınlatmak için yıldız ışıklarını biraz ilerimize gönderiyor ve kalbimin davul gibi çarpmasına neden oluyor. Her an bir köşede Vexx'in çirkin yüzünü görmeyi ya da Fleurie'nin Alexus'la birlikte havayı yararak yok olmasını bekliyorum. Bu düşünce kaslarımı geriyor, sinirlerim beklentiyle titriyor.

Hançerim yok. Keşke olsaydı.

Nephele'ye geldiğimizde, ilk gördüğüm o değil. Onun yanında çömelmiş olan Neri.

Yukarı bakıyor, parıldayan beyaz teni ve saçları karanlıkta görülebiliyor. "O yaralı. Sanırım bileği kırılmış. Ona yardım edebilir misin?"

Yemin ederim o piçin sesinde endişe duyuyorum.

Bu arazide acele etmek zor, ama Alexus Nephele'ye çabucak ulaşmama yardım ediyor.

"Çok üzgünüm," diyor, sesinde acı ve gözyaşı var. "Yere indiğimde oldu."

Ben kız kardeşimin kemiklerini iyileştirmeye çalışırken Alexus yanıma çömeliyor. "Neredeler?" diye soruyor Neri'ye.

Neri Alexus'un ötesini işaret ederek, "Uçurumun kenarına doğru ilerleyin," dedi. "Burası korunun arka tarafı. Loria ve dünyanın dört bir yanından gelen diğer eski tanrılar burada. Thamaos, ben, Urdin ve Asha uçuruma doğru gidiyoruz."

Alexus omzunun üzerinden mutlak karanlığa doğru bakar. "Yolu aydınlatırsam geldiğimizi görürler."

"Size rehberlik edebilirim," diyor Neri. "Ama karanlıkta kolay bir yürüyüş olmayacak."

Şimdiden üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Kırık kemikleri iyileştirmek sıkıcı bir iştir. Bunun ağırlığını çok çabuk hissediyorum.

Yine de Nephele'nin ısrarı üzerine aceleyle bitiriyorum ve tekrar yola koyuluyoruz.

Neri yolu gösteriyor ve ben bunu kavrayamasam da kız kardeşim sanki hiçbir şey değilmiş gibi onun elini tutuyor ve karanlığın içinde onu takip ediyor. Ben Nephele'nin elini tutuyorum, Alexus da benimkini. Yarattığımız birbirine bağlı zincir bizi bir arada tutuyor ama aynı zamanda kıvrılan köklerin üzerinde çok yavaş ilerlerken dengede durmamızı da zorlaştırıyor.

Buradaki tek ses, yumuşak bir çöl rüzgârının dokunuşuyla ağaç dallarının sallanması. Sanki yapraklar fısıldıyor ve dans ediyor, bekliyor ve izliyor

yukarıdan. Onların sessiz ritmi bana bir şarkıyı hatırlatıyor, burada gömülü olan ölüler için yakılan bir ağıt gibi.

Sıramızın önündeki iri beyaz figür bana tanrıların o kadar da ölü olmadıklarını hatırlatıyor, ruh formunda bile değiller ve ağaçlarda duyduğum birçok fısıltının onlardan gelip gelmediğini merak ediyorum.

Çok uzun zamandır yürüyoruz. O kadar uzun ki çok geç kaldığımıza eminim. Ölülerinden biri çalınmış olsa da, orman hırsızlığı henüz duyurmadı.

Sonunda Neri durdu ama hiçbir şey söylemedi ve ben bunun bir şey gördüğü için olduğunu hemen anladım.

Aşağı iniyor, vücudunun parlak beyazı karanlığa karşı çok belirgin. Geri kalanımız, üçümüzü de koruyan bir ağaç gövdesinin arkasına geçene kadar biraz daha ilerlemeye devam ediyoruz.

Yan tarafa bakıyorum. Bir sonraki ağacın Thamaos'un ağacı olduğu belli. Bu kadar uzakta olması beni şaşırtıyor. En az altmış adım.

Doğu'nun Prensi, elinde Tanrı Bıçağı, köklerin arasında diz çökmüş durumda. Onu görebilmemin tek sebebi Vexx'in cesurca tek bir meşale yakmış olması.

Vexx. Bir elinde meşale, prensinin üzerinde dururken, diğer eliyle ucundan kurtçuklar fışkıran başını sardığı kargıyı tutuyor.

Colden'ı görmüyorum ama sonra Nephele beni ağacın kendi tarafına doğru çekiyor ve görüyorum. Elleri zincirlerle bağlı, bu da kafamı karıştırıyor. Gücü gitmiş, değil mi?

"Hayır," diye inliyor kız kardeşim.

Görüş alanımızdaki üç adam bize doğru bakarken bile ağzını kapatıyorum.

Ve Fleurie'yi ilk o zaman gördüm.

OceanofPDF.com

71

FLEURIE

Ulra Dağı

Tanrıların Korusu

Ikorunun karanlığına doğru bakıyor ve bakışlarımı oraya sabitliyorum.

Bu gece bir noktada Raina Bloodgood'un öfkesinin geleceğini bilsem de nabzım sabit bir ritimle atıyor.

Gecenin karanlığı henüz hiçbir şey göstermiyor ama onun burada olduğunu biliyorum. Alexi de. Onun yakışıklı yüzünü görmek, onu kollarıma almak, sesini duymak için nasıl da yanıp tutuşuyorum.

Prens dualarına geri dönerken Colden bana bakıyor. Onun fısıltıyla yaptığı konuşmayı dinlemek, kemikleri ayaklarımın altında bir yerlerde yatan babamla konuştuğunu bilmek ürkütücü bir deneyim. Onun varlığını hissedebiliyorum, çöl soğuğuna aldırmadan tüylerim diken diken oluyor, sanki bir hayalet geceleri pusuya yatmış, ensemi kokluyormuş gibi.

Prens, General Vexx ve onun ödüllü kellesi ile bu adamı inceliyorum. Barbar vahşetinin sembolünü bir ödül gibi yanında taşımayı dehşet verici buluyor. Bana kendini beğenmiş bir bakış attığında bir parçam heyecanlanıyor.

Senin zamanın geliyor, diye düşünüyorum kendi kendime. Senin zamanın geliyor.

Prens aniden, neredeyse yere yığılacakmış gibi ellerini önündeki köklere bastırır. "Hayır," diye inliyor, sesi alçak ve sefil bir ses. "Hayır, lordum. Böyle bir şey isteyemezsiniz."

Kalbim kırılmaya başladı. Belki de üç yüz yıldır kırılıyordu. Belki de son haftalarda, eski arkadaşımın bir canavara dönüştüğünü görerek yeniden kırıldı. Onun ne kadar güzel bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Saf kalbini. Duygulu gözlerini. Şefkatli kahkahalarını. Nasıl bu hale geldi? Babam mezardan kalkıp nasıl bu kadar iyi birini yok edebildi?

Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum, nefeslerim titriyor. Keşke onu tutabilseydim. Sarsmak. Thamaos'un uzun zamandır içimde kilitli tuttuğu kelimeleri duymasını sağlamak. Beni gerçekten duyabilseydi buna bir son verirdi. Durduracağını biliyorum. Ama yine de hiç olmadığım kadar kapana kısılmış durumdayım.

Gözyaşlarımı daha fazla kırpıştırarak babamın hayatını, ruhunun büyümesini temsil eden ağacı inceliyorum. Ruhu dünyanın en derin çukurları kadar karanlıkken ona böylesine güzel bir hatıra bahşedilmiş olması kusma isteği uyandırıyor. Eğer

tekrar yaşarsa, onu tekrar öldüreceğim. Gerekirse bunu defalarca yapacağım. Zehri yok edilmeli. Öyle olmalı.

Prens topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, omuzları çökmüş, tavrı yenilmiş bir aşığınki gibi. Ondan ne istendiğini biliyorum. Yapmaya cesaret edemediği şeyi.

En azından bundan zevk alıyorum. Onu yöneten tanrıya hayır diyecek kadar eski benliğinden bir parça yaşıyor.

Bir an için bile olsa.

OceanofPDF.com

72

İSMİ OLMAYAN PRENS

"İşte kemiklerimi daha hızlı yenilemenin bir yolu," diyor Thamaos.

"Nasıl, lordum?"

"Bir kurban. Kalıntı ve ayin beni diriltebilir, ama eklenen hayat kanı ile aylar yerine günler içinde iyileşebilirim."

"Adağım yok lordum," diye fısıldadım. "Kendim dışında."

Vexx'ten bahsetmiyorum. Fleurie'den bahsetmiyorum. Colden'dan kesinlikle bahsetmiyorum. Yine de lordum gülüyor.

"Öyle ama," diyor. "Aranızda işe yaramaz bir kral var. Size zarar vermek için Neri'den yardım kabul eden biri. Buz gibi ihanetini önlemek için demirle bağlamak zorunda kaldığınız biri. Fia Drumera'ya karşı kullanmamayı seçtiğiniz biri. Ona bir amaç vermenin zamanı geldi."

Bu emir çok fazla. Batan bir kalbin ağırlığıyla öne düşüyorum. "Hayır, lordum. Böyle bir şey isteyemezsiniz."

"Az önce yaptım, küçük prens. İhtiyaç duyulan Elikesh'i biliyorsun. Beni bu varoluş çukurundan nasıl çağıracağını biliyorsun. Yap hadi. Ve o kralın kanını akıt. Onun kanı benim kanım olacak. Susamış bir ağaca yağan yağmur gibi bana hayat verecek. Yap şunu!"

Topuklarımın üzerine oturuyorum. Ruhum kırılmış gibi hissediyorum. Bir an sonra Colden'ın siyah gözlerine bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, ağzının kenarından zayıf bir gülümseme kıvrılıyor, sanki ben sana söylemiştim der gibi.

Birçok şey yapabileceğimi öğrendim. Ama bunu yapamam.

Thamaos zihnimde bir iblis gibi fısıldarken bile işe koyuluyorum. Bu karmaşık değil, olması gerektiği kadar karmaşık değil. Binlerce yıllık değişim böyle bir masumiyeti kıskanılacak hale getirdi, doğrusu. Loria'nın tüm tanrıların yaşayan bir anıtı hak edeceğine inanması ve bir tanrıya ihtiyaç duyulması halinde yeniden diriliş için bir yol sağlaması. İnsanlığın ölü gücün iyi bir idarecisi olacağına inanıyordu ama işte buradayım, Tiressia'yı fethedebilmemiz için gücü geri getiriyorum.

İçimde bir şey buna çığlık atıyor. Çığlık atıyor, öfkeleniyor ve kafesteki bir canavar gibi sarsılıyor. Eskiden olduğum adamı hayal meyal hatırladığım zamanlardaki gibi hissediyorum. Sanki dışarı çıkmaya çalışıyor. Bunu durdurmak için. Bana kim olduğumu hatırlatmak için.

Ama yine de dinleyemiyorum.

Tanrı Bıçağı'nı iki kök arasında toprağa saplayarak Thamaos'un kemiğini onu bağlayan toprağa geri veriyorum.

Sonra bir ritüel bıçağını avucumda gezdiriyorum ve çağırma işlemine başlıyorum.

OceanofPDF.com

73

RAINA

MUlra Tepesi titriyor.

Arkasına saklandığımız ağaca tutunuyorum, Alexus'un sırtımdaki eli beni sabitlerken bile tenimi bir ürperti kaplıyor.

Prens yapıyor. Yaptığını biliyorum. Thamaos'u uyandırıyor.

Diğerlerinin dikkati prens tarafından dağıtılmışken, Neri bize doğru sinsice yaklaşıyor ve ağacın arkasında bize katılıyor.

"Buna bir son vereceğim," diyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım."

Alexus, Neri'nin yanındaki bir kökün üzerine çıkar. "Ben de seninle geliyorum." Bana dönüyor, karanlıkta yüzü görünmüyor. "Seni hayattan daha çok seviyorum. Lütfen burada kal."

Ben onları durduramadan köklerin genişliği boyunca havalandıklarında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Nephele elimi tutuyor, sanki beni geri çekmeye çalışıyormuş gibi. Ama sonra iç geçiriyor. "Ne olursa olsun onun peşinden gideceğini biliyorum," diye fısıldıyor.

Ve haklı olacaktı.

Neri ve Alexus'tan ne beklediğimi bilmiyorum. Aynı tarafta isteyerek savaşacaklarını hiç düşünmemiştim ama işte buradalar. Yine de bu anı durdurmak için prensi öldürmekten başka bir şey yapabileceklerini sanmıyorum ve gölgelerden, ruhlardan ve günahtan oluşan bir adamın bir tanrı ruhundan daha fazla öldürülebileceğini sanmıyorum. Alexus her şeyi yok edebilir ama Colden ve Fleurie bu kadar yakın ve görüş alanındayken?

Yeryüzünden ani bir inilti yükseliyor, gecenin içinde kabaran ve Harabe Şehri'nin üzerine uzanan büyük bir feryat. Eğer bir dağ ağlayabilseydi, bu ses onun yalvaran feryadı olurdu. Sanki kaybetmek istemediği bir şeyden vazgeçmesi isteniyor ve muhtemelen istemediğini fark ediyorum. Bu toprak, buna izin verilirse ne olacağını biliyor. Bir düşmanı yeniden doğurduğunu biliyor.

Nephele ve ben hızla hareket ediyoruz, ama beyaz bir ışık parlaması ve kutsal olmayan bir ağıt havayı böldüğünde yolumuzda duruyoruz. Etrafımıza toprak, taş ve odun yağarken kollarımızla yüzümüzü koruyoruz.

Bu Alexus'un gücü değildi. Nerede olsa tanırım.
Ve bu Neri'nin değildi. Daha önce de hissetmiştim.

Bu güç yeni-

Hayır. Ben de hissettim. Sadece bir gölge öpücüğü, Alexus bu piçi çağırdığında ormanda.

Thamaos burada.

BIR SONRAKI NEFESTE, IŞIK KARARIR, AMA SÜREKLI BIR

Thamaos'un ağacının altındaki topraktan parıltı yayılıyor.

Her yönde birkaç yüz metreyi aydınlatmaya yetiyor, yani artık gizlenmiyoruz. Fleurie prensin yanında dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese. Colden da birkaç adım ötede dizlerinin üzerinde. Vexx sabit durmak için bir ağaca yaslanmış, göğsü hızla inip kalkıyor, gözlerini bana ve kız kardeşime dikmiş, sanki bizi daha önce karanlıkta bulmuş gibi. Neri ve Alexus cesurca ayakta duruyor, prensten sadece birkaç adım ötedeler.

Ama en önemlisi, uzun zaman önce ölmüş bir tanrının kemikleri ters dönmüş bir toprak yığınının içinde yatıyor ve sanki iskeleti her an ayağa kalkacakmış gibi garip küçük seğirmelerle hareket ediyorlar.

Alexus tereddüt etmeden elini kaldırarak gecenin içindeki gücünü çağırır. Thamaos'un kemiklerini yok etmek için mi yoksa prensi yok etmek için mi, emin olamıyorum ama...

Hiçbir şey olmuyor.

Onun büyüsünü hep hissederim. Tadını alıyorum. Kokluyorum. Ama havada ondan bir iz bile yok.

Hâlâ Thamaos'un işaretinde topuklarının üzerinde oturan prens güler. Elini kaldırıyor, çeviriyor, daha önce hiç sahip olmadığı bir uzantıymış gibi inceliyor. "Korkunç Engerek'in Gücü," diyor Alexus'a. "Sanırım bu el altında tutmam gereken bir sifon. Keşke bana biraz daha güç verebilseydi, Harabe Şehri'ne yürüyebilir ve onu kolaylıkla ele geçirebilirdim."

Alexus öyle hareketsiz, öyle sessiz, öyle sersemlemiş duruyor ki. Nefes alırken sadece omuzları hareket ediyor.

"Seni piç," diyor Neri. "İsimsiz prens. Sana kim olduğunu söyleyebilirim."

Bütün gözler Neri'ye döner, bütün nefesler tutulur. Özellikle de prens ve Fleurie. Tamamen büyülenmiş görünüyor.

Neri korudan çıkıp Harabe Şehri'ne bakan küçük açıklığa doğru yürüyor. Colden ve Fleurie'nin yanından geçip meşalesi hâlâ yanmakta olan Vexx'e acımasız bir bakış atıyor ve asasındaki kafaya bakıyor.

Gülümsüyor. "Başın belada." Sonra prense doğru döner.

Prens hiç korkmuş görünmüyor. Daha çok ilgisini

çekmiş. "İsminizi ister misiniz?" Neri söylüyor.

Prens, Neri'nin yüzüne tükürür. "Sanki sana inanacakmışım gibi."

Neri güler ve elini gözlerinden çenesine doğru siler. "Yapmalısın. Ben de oradaydım. Seni iyi tanımıyordum ama seni biliyordum."

Thamaos'un kemikleri sanki Neri'nin konuşmasını engellemeye çalışıyormuş gibi daha da seğiriyor.

"Bir tanrı ruhu olabileceğimin farkındasın," diyor Neri, "ama yine de sana çok zarar verebilirim. Özellikle de artık burada korumasız olduğun için."

"Ben korunmasız değilim," der prens. "Görüyorsunuz, böyle şeyler düşünüyorum." Parmaklarını sağına doğru şıklatır.

Fleurie oturur ve adını söyler.

Ona göz kırpıyor ve ne yapacağından emin değilmiş gibi tereddüt ediyor.

"Fleurie, bir saniyen var!" diye bağırıyor yüzüne.

Ateşli ışığın tanıdık bir dilimi havayı yarıyor, sonra yok oluyorlar. O, prens, Thamaos'un kemikleri ve ışık.

O zaman işler çok çabuk değişiyor.

Alexus'un yıldız ışıkları geceyi dolduruyor, prens gidince gücü geri geldi. Neri'nin Vexx'e dönmesini ve Alexus'un Colden'a doğru koşmasını izliyorum. Nephele ve ben korudan çıkıyoruz ve o da Colden'a gidiyor.

Ama duruyorum. Duruyorum ve Neri'nin güçlü eli tarafından havada boğazından tutulan Vexx'le yüzleşiyorum, o kadar sıkı ki Vexx'in yüzü yumuşak ışıkta bile kıpkırmızı. Çelik gibi bakışları benimkilerle buluşuyor ve çok istediğim fırsat sonunda ayağıma kadar geliyor.

Ona ve Neri'ye doğru yaklaşıp elimi kaldırıyorum ve fulmanesh'in gücüyle ateşimi çağırıyorum. Eğer hançerim olsaydı.

Neri'yi geçip Vexx'in kılıfını çıkarıyorum. Alexus ve Nephele adımı haykırdığında onu uyluğuma takıyordum.

Arkamı döndüğümde Alexus'un benim için geldiğini görmeyi umuyorum ama o ve kız kardeşim Colden'la birlikte oturuyorlar, dehşete düşmüş yüzleri arkalarındaki karanlıkta ay gibi.

"Neri!" Nephele bağırıyor. "Onu bundan koru! Lütfen! Bu iş bittikten sonra ne istersen yapacağım! Sadece... Lütfen!"

Kafam karışmış bir halde arkama dönüyorum ve Alexus'un etrafımda dolaşan yıldız ışıkları sönüyor.

Neri'nin bileğini tutuyorum. Alexus'un benden ne sakladığını bilmiyorum ama Vexx benim. Tüm yaptıklarından sonra mı? O benim.

"Bu senin cinayetin Raina Bloodgood," diyor Neri, "Senin intikamın. Bunu almayacağım."

Göğsünden buz gibi bir ışık fışkırıyor. Çok fazla değil, ama sonunda aşkımın ve kız kardeşimin görmemi istemediği şeyi görmem için yeterli.

Vexx'in yürüyüş asası ağacın geniş gövdesine yaslanmış, her zaman gözümü kaçırmak zorunda kaldığım o kafa bir şekilde hâlâ sapasağlam duruyor. Ama sonra onu hissediyorum.

Büyü. Muhtemelen Gavril'in.

Ateşimi daha yakın tutuyorum, içimde patlamak üzere olan bir balon gibi garip bir his kabarıyor. Ve ölümün kokusunu alıyorum. Demirci ateşinin, derinin ve yağmur fırtınasından sonraki havanın kokusu.

Saçlarını görüyorum. O koyu, dağınık bukleleri ve zarif burnunu. Çenesinin çizgisini biliyorum, ölümle bile şişmiş ve dudaklarını biliyorum. Dudakları benimkileri öpmüştü. Beni kızdıran sözler söyleyen dudaklar. Beni yatıştıran sözler söyleyen dudaklar. Kalmamı istediklerinde gitmemi söyleyen dudaklar. Başını o pruva direğine dayadığını, gözlerini hiç bilmek istemediği bir denize ve karaya diktiğini hatırlıyorum.

Benim yüzümden oradaydı.

Daha önce de savaşçı bir sakinlik hissetmiştim. Soğuk, öldürücü bir öfke hissettim. Ve şimdi bunlar bir araya gelerek en derin acıyla beslenen bir şeye dönüşüyor.

Neri Vexx'i bırakıp kenara çekiliyor ve Alexus'un adımı söyleyip bana doğru koştuğunu duyduğumda Neri onu durduruyor.

"Bırakın bunu alsın!" Neri bağırıyor. "Bu intikamı hak etti!"

O Tanrı'ya bir borcum var çünkü bu benden alınamaz.

Nefes nefese kalmış bir halde, bir elimde alevler, diğer elimde hançerle Vexx'e doğru ilerliyorum. Hançeri kılıfına sokuyorum. Bunun için iki elime de ihtiyacım var. Yavaş olmasını istiyorum. Onu içten dışa yakmak istiyorum.

Sesler duyuyorum. Rhonin. Hel. Callan. Zahira. Keth.

Jaega. Buradalar.

Helena acı içinde haykırıyor.

Alexus'u hissediyorum, sevgisi rune boyunca yanıyor, yalvarışı, tesellisi, ama ben zaten hareket edemeyecek kadar tükenmiş durumdayım. Neri'nin yanından geçip gittiğini hissediyorum, yakınlığının farkındayım ve bunu yaptığında bir anlığına Fia Drumera'nın beni yeteneğime dikkat etmem konusunda uyardığını düşünüyorum ama bu düşünce geldiği gibi hızla geçiyor.

Hiçbir şey beni durduramaz. Vexx'i boğazından yakalıyorum ve onu uçurumuma, kimsenin bizi bulamayacağı, kimsenin beni durduramayacağı ve kimsenin onu kurtaramayacağı korunun daha derin kısmına taşıyorum.

Ateşi çağırıyorum. Ellerimden yükseğe alevlenmesine izin veriyorum, sıcak ölüm bekliyor.

"Dur!" Vexx çığlık atarak köklerin üzerinden geri kaçıyor. "Hemen dur!"

Ama benim yok.

Ayak bileklerini kavradım, bu korkağın. Ve ateşimi çağırıyorum, kaynamasına izin veriyorum, yanmasına izin veriyorum.

Çığlık atmaya başladı ve rünüm vurmaya başladı, Alexus içeri girmek için kapıyı çaldı.

Ama ben onu kapatıyorum. Onu kapatıyorum ve yanmaya devam ediyorum. Vexx köklerin üzerinden sürünerek kaçmaya çalıştıkça yanıyor. Benimle savaşmaya çalıştıkça yanıyor. Onu hareket ettirecek bacakları ya da kolları olmadığında yanıyor. General Hammerin Vexx'in çığlıkları ağıt ağaçlarını sallayana, ağzından ve gözlerinden ateş fışkırana ve sonunda külden başka bir şey olmayana kadar yakıyorum, yakıyorum ve yakıyorum.

Ama sonra bitti. Öfkemin sisi dağılmaya başladığında ve tekrar görebildiğimde, Tanrıların Korusu yanıyor.

OceanofPDF.com

74

RAINA

I Etrafımdaki ağaçları terk eden Kadimlerin çığlıkları arasında bile adımı duyabiliyordum.

Hızlı bir çıkış yolu var ve onu deniyorum ama başarısız oluyorum.

Beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Yine Fia'nın uyarısı kafamın içinde tekrarlanıyor. Dikkatli ol, dikkatli ol, dikkatli ol.

Tekrar deniyorum ama kafamın içindeki boşluk sanki yorgunmuş gibi hareketsiz ve sakin.

Ayağa kalkıp hareket ediyorum, ateş yayılırken köklere takılıyorum, ağaçlar ve dallar boyunca hasat yemeği gecesinde olduğu gibi hızla ilerliyor ve dünyayı alevli bir dehşetle aydınlatıyor. Gece yoğun, odunsu bir dumanla doluyor ve nefes alamıyorum.

Bu kabus sona ermeli. Başka kimseyi kaybedemem. Alexus beni kaybederse dünyanın ekseninden çıkacağını söylemişti. Ben de aynı şeyi hissettim, ama şimdi fark ediyorum ki

dengesini kaybeden ben olurdum. Asla eskisi gibi olamazdım. Acım dinene kadar yıllarca öfkelenirdim.

Hepsini korumalıyım. Ulra Dağı'nın kenarındaki o açıklıktaki herkesi. Prensi en başta durdurmadığım için burada olan herkesi. Başka kimsenin acı çekmesine izin verememem. Bu tür bir acıyı bir daha asla hissedemem. Hissedemem.

Thamaos'u durdurmalıyım. Kemiklerini yakıp toz haline getirmem gerekse bile yapacağım.

Benim adım ağaçlardaki bir hayalet. Ateşli dallar ve uzuvlar etrafıma çarparak düşmeye başlarken dinliyorum.

Rünüm zonkluyor. Alexus.

Ben onun sesine doğru koşmaya çalıştıkça kökler sürünüyor gibi görünüyor. Onu buradan çıkarmalıyım. Bizi güvenli bir yere götürmeliyim.

Ateşin gürültüsü ve odunların iniltisi o kadar yüksek ki, kısa sürede onu bastırıyor. Denemeye devam ediyorum. Sadece yüzünü görmek istiyorum.

İleride, gece yarılıyor ve Fleurie beliriyor. Duruyorum, bir köke takılıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Kafamı kaldırdığımda birkaç adım önümde, elini uzatıyor. Bizi ayıran tek şey bir ateş çemberi.

Onunla gidemem. Beni prense götürmesine izin verememem.

Ama belki de yapmalıyım. Belki o zaman buna bir son verebilirim. Belki anlaşması bitince bana yardım eder.

"Güven bana," diyor. Sadece kelimeler dudaklarından dökülmüyor. Onları benim dilimde işaret ediyor.

Bilmesi mümkün olmayan bir dil.

Alevler odunların arasından ve ikimizin de etrafını saran gölgeliğin üzerinden yükseliyor. Gözleri çok hüzünlü, gözyaşı dolu altın-kahverengi küreler ışığı yansıtıyor ve sanki kalbi kırılıyormuş gibi dudakları titriyor.

"Raina," diye başını sallıyor, yüzü yalvarıyor. "Herkesi dışarı çıkaracağım. Benimle gel. Bırak seni de buradan çıkarmaya çalışayım. Seni bırakamam."

Elini tekrar uzatıyor ve aynı anda benim uçurumum da canlanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ikisine de uzanıyorum.

OceanofPDF.com

VII
KARANLIĞIN İÇİNDE

OceanofPDF.com

75

RAINA

Ölüm gibi hissettiren uçsuz bucaksız, loş bir boşluktayım. Eğer ölümün nasıl bir his olduğunu hayal edebilseydim. Fleurie benimle,
yüzer ve ağırlıksız.

Şimdiye kadar birçok kez uçurumuma adım attım, ancak bu sefer, onu ilk tanıdığım zamanki gibi hissediyorum. Sanki dünyanın ucunda asılı kalmışım, hiçliğe düşmeye hazırım.

Basıncın azalması Fleurie ile aramda ani bir yırtılma yarattı. Gözleri irileşiyor ve bana doğru uzanıyor, ama sonra ben bir yöne, o başka bir yöne savruluyor.

İstesem de istemesem de, yeni bir boşluğa düşmeye başlıyorum, sevdiğim herkesten uzaklaşıyorum, nereye ineceğimden emin değilim.

UFALANMIŞ TAŞ LEVHAYA ÇARPTIM VE NEFESIM KESILDI.
bir vızıltıyla.

Kulaklarım çınlıyor ve her şey temizlenene kadar göremiyorum -görüntü ve ses- ve nefesim beni öksürten bir solukta geri dönüyor, ağzımda dumanın tadı.

Titreyerek yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. Duman yok. Ateş yok. Fleurie bana uzandığında açıklığı düşünmüştüm. Sevdiğim herkesle birlikte olmak istedim.

Burası açıklık değil.

Garip bir şekilde, gece soğuk değil. Ilık, derin bir yaz gibi, yanmış tenimde çok sıcak. Yuvarlanıyorum ve hala öksürerek kıvranıyorum. Fleurie'ye her ne olduysa sanki beni parçalara ayırmış gibi hissediyorum. Titrememi durduramıyorum, her yerim ağrıyor, gözlerim ve boğazım yanıyor ve sırtımın derisine çakıl taşları ve taşlar saplanıyor. En kötüsü de sağ elim ve kolum ateşin içinden uzandığım için fena halde su topladı.

Sağlam elimle parmaklarımı sırtımda gezdiriyorum ve etrafımdaki dünya yüzerken bile bazı taşları deviriyorum. Kolay değil ama ayağa kalkıp sendeleyerek yıkık bir sütundan geriye kalanlara ulaşıyorum ve aşağıdaki meşalelerle aydınlatılmış şehre bakıyorum.

Ben... Quezira'nın harabelerindeyim. Diğer harabe şehir. Bu manzarayı Colden'ın gözlerinden ve Alexus'un rüyalarından gördüm. Hemen hemen aynı, neredeyse hiç değişmemiş.

Min-Thuret sağımda oturuyor, ortadaki cam kubbe ay ışığıyla aydınlanıyor ve yakın mesafede, Alexus'un eski evini gördüğüme yemin edebilirim: aynı adı taşıyan Gece ve Şafak Okulu

Min-Thuret gibi üç kubbeli, sadece daha küçük bir kopyası. Hâlâ ayakta olduğunu bilmiyordum.

Fleurie beni buraya mı getirdi? Beni buraya getirip bıraktı mı?

Ciğerlerim son dumanı da dışarı atmaya çalışırken, gölgede kalmaya dikkat ederek ve sessiz olmaya çalışarak kırık bir duvara yaslanıyorum ve yanan kolumu onarmaya koyuluyorum.

Ama ben yapamıyorum. İplikleri görebiliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları doğru şekilde öremiyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime bakıyorum; kötü yanmış elbisemden görünen açık tenime, deliklerle işaretlenmiş yıldızlı kumaşa ve düzensiz yanmış etek ucuna. Cadı izlerim görünmüyor ama yine de cazibemi koruyamıyorum.

Kendi kendine düzelir, diyorum zihnimden, sinirlerimin daha da yıpranmasını engellemeye çalışarak.

Ayağa kalktım ve hareket etmeye çalıştım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Buradayım ve Thamaos'un kemiklerini bulup onu Yazlık Diyar'a geri getirebilirim ama tuzağa da düşebilirim. Hiçbir şeyden emin olamıyorum. Sadece eve gitmem gerek. Alexus'u bulmalıyım. O benim evim.

Onu düşünerek gözlerimi kapatıyorum ve uçurumu

arıyorum. Orada değil.

Tanrılar. Panik göğsümü tırmalıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bedenim titriyor. Tekrar dene Raina. Çok sert indin.

Tekrar deniyorum, ama yine de. Hiçbir şey yok.

Oturmam gerekiyor. Yine kalçamı kırık duvara dayıyorum. Bu kötü bir alamet. Eminim kötü inişimin bir sonucudur. Toprağa bu kadar sert çarpmak başımı ağrıttı. Ya da belki de yeteneğimi tüketiyorum ve kullanımlar arasında toparlanmak için zamana ihtiyacı var.

Dönüp şehri tekrar inceliyorum. Doğru olmayan bir şeyler var ama çıkaramıyorum. Tapınağın girişini çevreleyen muhafızlara uzun uzun bakınca, prensin muhafızlarının giydiğinden farklı giyindiklerini fark ediyorum. Daha uzun tunikler, farklı bir renk tonu. Posta, ama zırh yok.

Huzursuz bir şekilde harabelerin arasından geçerek küçük bir gölete ve söğüt ağaçlarına bakan bir açıklığa doğru yürüyorum. Bu manzarada tanıdık gelen bir şeyler var ama yine de herhangi bir bağlantı kuramayacak kadar sarsılmış durumdayım.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ama ben kıpırdayamadan bir kol boynuma dolanıyor ve bir bıçağın ucu çeneme saplanıyor.

"Hata," diyor bir erkek sesi, ama daha önce bir Doğuludan duymadığım kadar aksanlı.

Vexx'in hançerini kınından çıkarıp arkamdan bir kavis çizerek gönderiyorum ve ucunu adamın yüzüne saplıyorum. Çığlık atıp sendeleyerek geri çekildi, kafası hâlâ silahıma takılıydı.

Finn'i düşünme, Raina. Düşünme.

Dönüyorum ve bıçağı çekip kurtarıyorum, gözünü ve diğer maddeleri de beraberinde getiriyorum. Ölümcül bir dönüştü. Adam dizlerinin üstüne çöktü, sonra da yüzüstü bana doğru düştü.

Yoldan çekiliyorum, yere düşmesine izin veriyorum, sonra bıçağımı bir taşa sürtüyorum. Bir sonraki anda, iki muhafız daha harabelere girdi.

Sonra iki tane daha.

Bir an için, hâlâ titriyor olmama rağmen bir elimde hançerimi hazır tutuyorum, diğer elimde ise mücadele eden bir ateş topu çağırıyorum. Ama aniden elimdeki ateş eriyor, sanki önümde duran adamlardan biri onu emmiş gibi.

Dönüp söğütlere doğru koşuyorum, ama hemen fark ediyorum ki dönmüşüm ve tapınağa doğru koşuyorum.

Muhafızlar beni kovalıyor ama her zamanki kadar hızlı değilim, bedenim çok yorgun, ciğerlerim dumanla dolu.

Kalbim her adımda çarpıyor, alnımdan terler boşanıyor. Ateşimi tekrar deniyorum ama… hiçbir şey yok.

Panik beni yutuyor ve saldırganın vücudu benimkine çarptığında sertçe düşüyoruz, çimenlerin üzerinde savruluyoruz ve hançerim elimden fırlıyor.

Anlamsızca ona uzanıyorum ama adamın ağırlığı çok fazla.

Onu görebilmek için başımı çeviriyorum ama tek gördüğüm, kabzayı kafama vurmadan bir saniye önceki gümüş kabza ucu oluyor.

OceanofPDF.com

76

RAINA

U Merdivenlerden çıktık ve asla takip edemeyeceğim meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan oluşan bir labirentten geçtik. Muhafızlar beni dışarıya, çiçeklerle ve dallarla dolu bir avluya götürüyor. Çimenler ayak parmaklarımın arasında yumuşacık, gece havası ise boğucu, Gökyüzü göz kırpan yıldızlarla dolu.

Sonra tekrar içerideyiz, dehlizlerde yürüyoruz. Sertçe yutkunuyorum. Ben buradayım. Düşünüyorum. Ama umduğum gibi değil.

Daha fazla merdiven. En az üç kat. Sonunda durana ve solumdaki nöbetçi kapıyı çalana kadar kapı kapı dolaştırılıyorum.

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar ve daha sert çalıyor. "Majesteleri, davetsiz bir misafir bulduk."

Sessizlik. Ve sonra-

"Kadimler aşkına, içeri gelin."

Kapıyı açtılar ve beni içeriye, büyük, taş bir ocağın başında yalınayak duran, ipekli bir elbise giymiş bir adama doğru ittiler.

Bornoz. Bu gece ateş yok ama ocak mumlarla dolu.

"Elias, gönder onları," diyor başka bir erkek sesi.

Odaya baktığımda bu sesin sahibini güzel bir yatağa yayılmış, ortasına bir çarşaf örtülmüş halde buluyorum.

Kıyafetler yere atılmış ve yakındaki bir büstün boynunda gelişigüzel asılı duran kıpkırmızı bir kuşak. Bir cübbenin kuşağı gibi değil, kraliyet ailesinin bazen boynuna taktığı türden bir kuşak. Odanın içinde parlayan loş ışıkta parıldayan altın işlemeleri seçebiliyorum. Bir kuzgun.

Burayı prensin odası sanırdım ama ocağın başında sırtı bana dönük olan adamın omuzlarına kadar inen siyah saçları Doğu Prensi'ne hiç benzemiyor. Onu az önce gördüm. Bu o değil. Ve onu bekleyen sevgilisi ona Elias diyordu. Prensin ise adı yok.

Yanımdaki muhafızlar ellerini omuzlarıma sıkıştırıyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürüyorlar. Başka türlü olmasını dilesem de savaşmıyorum. Görünüşe göre büyü yapmak için fazla gücüm yok.

"Onu harabelerde dolaşırken buldum, Majesteleri. Lucius'u öldürmüş."

Elias kristal bir sürahinin kapağını açar ve kendine bir bardak likör doldurur. Bir dakika sonra, tekrar

masif ocak, kadehindeki sıvıyı yumuşak mum ışığının kehribar rengini yansıtırken döndürüyor.

Yüzünü göremesem de ağır bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Ölüm kadar sessiz, gölgelerden beni izliyor.

Bana doğru yürürken ona bakamadığımı fark ediyorum. Kim olabilir bilmiyorum ama en iyisi başımı eğmek. Göz teması bir bağlantı yaratır. Buna ihtiyacım yok.

Adamın ayakları önümde duruyor. Bornozunun içinde çömeliyor, misk ve likör kokusu yüzüme vuruyor. Elbisemin yanık koluna dokunuyor, parmak ucunu yıldızlardan birinin üzerinde gezdiriyor.

Sonunda konuştu.

"Vay, vay. Ne kadar sevimli bir şeysin sen öyle. Duman ve yıldız ışığı gibi kokmana ve kanlı bir yüzün olmasına rağmen." Şakağımdan akan kana dokunuyor ve onu siliyor.

Tenimde bir ürperti dolaşıyor ve omurgamdan yukarı bir korku ateşi fırlıyor. Bu imkânsız. Bahse girerim tadın duman ve yıldız ışığı gibidir, demişti prens bana Gölge Dünya'da.

Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum ve Doğu Prensi'nin bakışlarıyla buluşuyorum. Farklı görünüyor. Çok farklı. Ama bu yüzü nerede görsem tanırım.

Sanki beni tanımıyormuş gibi, sanki az önce koruda değilmişiz gibi adamlarına "Ne kadar güzel olursa olsun," diyor, "izinsiz giren biriyle uğraşmak istemiyorum.

Bu gece katil. Belki yarın. Şimdilik-" diye gülüyor "-onu kütüphaneye götürün."

KÜTÜPHANEYE MI?

Gardiyanlar beni ayağa kaldırıyor, odanın diğer ucuna sürüklüyor ve ben omzumun üzerinden bakmaya bile fırsat bulamadan kapıdan dışarı itiyorlar.

Benden bıkmış gibiler, yanmış koluma bile dikkat etmiyorlar, beni aşağıya, dışarıya, dehlizlere ve avluya, tapınağın girişte gördüğümü hatırlamadığım başka bir bölümüne sürüklüyorlar.

Camdan bir kubbenin içinden parlayan gece gökyüzüne bakıyorum ama Min- Thuret'deki kubbenin hayal ettiğimden daha küçük olduğunu görüyorum.

Birdenbire iki büyük ahşap kapıyla karşılaşıyoruz ve gerçek bir kütüphanenin içine çekiliyorum. İçimde bir şeyler bükülüyor.

Burayı biliyorum.

Ana koridorun her iki yanında en az bir düzine raf sırasının yanından geçiyoruz ama dikkatim kütüphanenin arka tarafında, her türden kitap, parşömen, hokka ve tüy kalemle dolu çalışma masalarının üzerinde başka bir kata çıkan dolambaçlı bir merdivene kilitleniyor. Yanmayan mumlar ve acele ışıklar oraya buraya saçılmış, tüm salonu aydınlatmak için bir alevin yalamasını bekliyorlar.

Bu... Bu doğrudan Alexus'un Gece ve Şafak Okulu rüyalarından, Min-Thuret'in daha küçük bir versiyonundan. Zihnimdeki görüntüye o kadar benziyor ki, sanki burada zaman durmuş gibi.

Muhafızlar beni çalışma masalarının yanından geçirip merdivenlerin altına sürüklüyor. Başka bir kapı var ve onu gördüğümde içimdeki her şey geriliyor. Bu kapıyı bilmiyorum, ama bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Belki bir zamanlar rüyamda görmüştüm ama unutulmuş bir rüyaydı.

Sağımdaki muhafız meşe levhaya vuruyor. "Lordum. İzinsiz giren biri var. Prens Gherahn onu size getirmemi söyledi."

O prensti. Benim hayal gücüm değildi. Onun bir adı var.

Elias. Prens Elias Gherahn.

Kral Gherahn'ın oğlu mu?

Nasıl?

Bir titreme omurgamdaki kasları geriyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

Kapı kendi iradesiyle açılıyor ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecek kadar güçlü, tanıdık bir kokuyla karşılaşıyorum. Zengin baharatlar, koyu renkli ahşap ve kadim büyünün bal gibi tatlı aroması.

Muhafızlar beni de bu odaya itiyor ve zihnim ince ahşapları, yatağı, kilimleri ve çok sayıda kitap rafını yerleştirmeye çalışsa da net düşünemiyorum.

Mum ışığı odaların etrafında titreşiyor, kendimi bir rüyadaymışım gibi hissetmeme neden oluyor, çünkü her şey yanlış. Özellikle de çıplak bir adam gümüş bir küvetin içinden kalkıp dışarı adım attığında ve sırılsıklam bir şekilde banyo çarşaflarının beklediği küçük bir masaya doğru yürüdüğünde.

Çünkü o bedeni tanıyorum. Mum ışığının gölgesinin dokunduğu her bir çizgiyi biliyorum. Rün taşımaması dışında. Pürüzsüz, altın teninde tek bir yara izi bile yok.

Ve sonra konuşur.

"Diz çök." Gardiyanlar beni tekrar dizlerimin üzerine çöktürdü ve o ses... "Ne yaptı?"

Gözlerim doluyor. Uyanmak istiyorum. Bu rüyayı sevmiyorum. Çok yanlış geliyor. O ses tenime fısıldadı. Beni azarladı, bana yalvardı ve beni sevdi. Hiç bu kadar boş gelmemişti. Hiç bu kadar yabancı gelmemişti.

"Harabelerdeydi lordum. Ateş büyüsü vardı. Adamlarımızdan birini yüzüne bir hançer saplayarak öldürdü. Pek bir şeye benzemiyor ama eğitimli. Belli ki."

Daha önce açıkça ortaya koyduğu çıplaklığını gizlemek için keteni beline sarıp bana doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyor. Avını takip eden bir avcı gibi hareket edişindeki bir şey ağlamak istememe neden oluyor. Ve ağlıyorum da.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken garip bir bilme duygusu göğsümü acı verecek kadar sıkıyor. Birkaç kez durduğunda

Bir metre ötede, o ışıltılı yeşil gözlere baktığımda o olmadığını anlıyorum. Göğsünde tek bir rün işareti yok, benim için yaptığı bile. Bakışlarında hatırlama da yok. Sevgi yok. Yüzümü görmekten duyduğu mutluluk yok.

Ve yine de, düşünebildiğimden daha hızlı bir şekilde, ayaklarım beni ona götürüyor. O bütün, iyi ve... özgür, öyle görünüyor. Ve içimdeki neşe bastırıyor.

Ama kollarımı boynuna atar atmaz beni üzerinden itiyor ve güçlü elleriyle bileklerimi acıyla kavrıyor.

Ağırlığını kullanarak beni duvara doğru itiyor, beni olduğum yerde sabitliyor, parmakları etimi morartacak kadar kesiyor, yanıklarımın acıyla alevlenmesine yetiyor. "Önümde diz çökeceksin. Anladın mı?"

Daha fazla gözyaşı. O kadar hızlı ve sert dökülüyorlar ki zar zor görebiliyorum. Benim Alexus'um bunu asla yapmazdı. Asla. Bana asla böyle bir ateşle, böyle bir düşmanlıkla bakmazdı. Kimsenin önünde diz çökmeme asla izin vermezdi ve beni asla incitmezdi.

Ama bu adam... Bu adam Alexus Thibault değil.

Birdenbire eğiliyor, pürüzsüz yüzü çok yakınımda, kokusu beni sarıyor.

"Seni buraya kim gönderdi?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasında sıkışıyor.

Loria, lütfen bu bir rüya olsun. Uyanmama izin ver.

Hiçbir şey söylemediğimde, bileklerimi tekrar duvara çarpıyor ve içime bir korku titremesi gönderiyor.

"Casus mu? Seni kim gönderdi? Öğreneceğim." Karanlık başını eğiyor. "Bu gerçeği senden öğrendiğimde hiç hoş olmayacak, bunu bil."

Başımı sallıyorum, konuşamadığımı açıklayamıyorum. Hiçbir şeyi açıklayamıyorum. Kendime bile.

Ben daha ne olduğunu anlamadan eğilip beni omzuna aldı ve muhafızları iterek geçti. Kütüphaneye doğru ilerliyor, beni bir tahıl çuvalı gibi vücuduna sararak orta koridorda yürüyor.

Nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi söyleyemiyorum, sadece birkaç dakika içinde bir dizi taş merdivenden ineceğimizi biliyorum, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, ta ki o taş çerçevesine çarpan bir kapıyı itene kadar.

Beni meşalelerle aydınlatılmış bir zindan hücresinin toprak zeminine atıp "Gece ve Şafak Okulu'na hoş geldiniz" diyene kadar nerede olduğumu kesin olarak bilmiyordum.

Hâlâ kafa karıştırıcı çünkü Colden ve Fleurie'yi bunun gibi bir zindanda defalarca gördüm. Ama o kadar eski değil. Aslında, hiç de eski görünmüyor. Demir parmaklıklar hâlâ siyah. Taş basamakların ortası aşınmamış. Meşale zincirleri paslanmamış. Ve bu hücreler daha da küçük.

Bu nasıl oluyor?

Bakışlarımın, üzerimde beliren adamın iz bırakmayan güzel gövdesinde gezinmesine izin veriyorum ve sonunda ne olduğunu anladığımı düşünüyorum. Bunu açıklayamıyorum. Ama biliyorum. Nasıl olduğu bir keşif olmalı ve bu beni dehşete düşürüyor. Yine de, içimi bir güven duygusu kaplasa da, Loria'ya bir şekilde yanılmış olmam için dua ediyorum.

Önümde çömeliyor ve ben bakışlarımızın ilk karşılaştığı anı düşünüyorum: saldırı gecesi. O yeşil gözlerin sanki ruhumu görebiliyormuş, zihnimi kurcalıyormuş gibi hissettirdiğini düşünüyorum.

Ama bundan daha fazlasıydı, değil mi? Tanımadan doğan bir bakıştı. Nedenini hatırlayamasa da, benimki henüz onunkini bilmese de onun ruhu benimkini biliyordu. Aynı bakışı Fleurie'nin gözlerinde de gördüm. O da beni tanıyordu. Alexus beni unutmuş olsa bile, o unutmamıştı.

Tanrılar unutmaz.

"Başının ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında mısın?" diyor bana.

İnançsızlıkla sadece başımı sallayabilirim. Çünkü biliyorum. Her geçen saniye, farkındalık sonsuz bir denizin ortasında batan bir kaya gibi derinleşiyor.

Hücremden çıkıp kapıyı kapatır ve boynunda asılı demir anahtarla kilitlerken, zamanın üzerine bir çekiç indiğini hissediyorum, dişlerim takırdayacak kadar titriyorum ve nefes almakta zorlanıyorum.

Çünkü bu adam benim Alexus Thibault'um değil. O sevdiğim adamın beni uyardığı kötü adam.

O Ghent'li Alexi.

Un Drallag, Toplayıcı.

Geriye doğru sürünüyorum ve omurgamı taş duvara bastırıyorum, o kapıdan kaybolup beni burada yalnız bırakırken nefes almaya çalışıyorum.

Tanrılarım. Tanrılarım. Fia beni uyarmıştı. Ve ben dinlemedim.

Quezira'ya uzay ve zaman yolculuğu yapmadım. Fleurie'ye olanlar... beni zamanda Quezira'ya geri gönderdi.

Üç. Yüz. Yıl.

Devam edecek...

Okuduğunuz için teşekkürler! Beğendiniz mi? Lütfen yorumunuzu ekleyin çünkü hiçbir şey bir yazara yorumdan daha fazla yardımcı olamaz ve okuyucuları bir kitaba şans vermeye teşvik edemez.

Ve özel bir roman olan KURT VE CADI ile Cadı Yürüteç serisinin devamını kaçırmayın,
UNUTULANLARIN KRALLIĞI, 2023'te geliyor! Bul Charissa Weak'in Patreon'unda özel detaylar.

O zamana kadar Şehir Baykuşu Yazarı E. E. Hornburg'un THE NIGHT'S CHOSEN kitabını keşfedin. Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Ayrıca City Owl Press bültenine kayıt olarak tüm kitap çıkışlarından haberdar olabilirsiniz!

OceanofPDF.com

GECENİN SEÇİLEN SNEAfl PEEfl

YAZAN E. E. HORNBURG

Eira gün batımından hiç korkmazdı. Ya da Ay Festivali'nden. Ya da eve dönmekten. Ya da Oxarian kraliyet ailesini görmekten. Bunları hep dört gözle beklemişti. Ama bugün değil. Keşke zamanı durdurabilseydi.

Hayır, tam olarak zamanı durdurmak değil. Eğer zamanı durdursaydı, Eira asla kraliçe olamazdı.

Hayatının yirmi küsur yılını hükümdarlığa hazırlanarak geçirmişti. Cresin'i yönetmek kadar hazırlıklı olması gereken düğünü durdurmak istiyordu.

Eira nişan yüzüğünü bileğinin etrafında döndürdü. Ne isterse istesin düğün gerçekleşecekti. Derin bir nefes vererek gözlerini kapadı ve içinde kopan fırtınayı d i n d i r m e k ve Luana'nın rahibeleri tarafından kendisine bahşedilen huzurlu büyüye odaklanmak umuduyla şarkı söyledi.

Şarkı göğsündeki hilal dövmesini tutuşturdu ve dövme parladıkça başının etrafında yıldızlar oluşup ışıldadı. Parmaklarından karanlığın girdapları döküldü ve nişan bandına karıştı. Melodi ve sözler ruhu yatıştırmak ve sakinleştirmek, şarkıcının Luana ile bir olmasını ve gece gökyüzü kadar huzurlu olmasını sağlamak içindi. Yine de öyle oldu

Eira'nın derisinin altında savaşan karanlığı, buzu ve yıldızları hafifletmek için çok az şey.

Luana bana huzur ver... bana lütfet...

Düğün bu haftaydı. Bu gece Alvis'le birlikte Luana'da gecelerin gündüzlerden daha uzun olduğu mevsimi başlatan Ay Festivali'nin açılış törenini gerçekleştireceklerdi. Bu yıl aynı zamanda düğün kutlamalarının da başlangıcı olacaktı. Luana ve Ray'in Chosen'leri olarak, tanrı ve tanrıçanın ruhlarının parçalarının hem onun hem de Alvis'in içinde yaşadığına inanılıyordu, bu da onları halklarının sahip olabileceği tanrılara en yakın kişiler yapıyordu. İkisi hayatı boyunca nişanlı kalmışlardı. Ama şimdi o hafta gelmişti ve o hâlâ hazır değildi.

Kapı çalındı ve Eira'nın transı bozuldu. Kollarını salladığında yıldızlar ve karanlık kayboldu ve dövmesi silikleşti. Derin bir nefes alarak bornozunu kapattı ve kapıya doğru ilerledi, kapı çalınmaya devam ediyordu.

"Eira! Dua etmeyi bırakıp beni içeri alır mısın?" Rose'un sesi kapının diğer tarafından geliyordu.

Eira kapıyı açarken küçük kız kardeşi elindeki kadife kutuyla neredeyse Eira'nın gözüne vuracaktı.

"Bir yıl boyunca tapınakları ziyaret ettikten sonra, şimdiye kadar dua etmekten bıkmışsındır diye düşünüyorum." Rose koltuk değneğine dayanarak hızla odaya girdi ve kutuyu bir gümbürtüyle makyaj masasının üzerine bıraktı.

"Bugün her zamankinden daha gerekliydi." Eira kapıyı arkalarından kapattı ve ellerini kalçalarına koymadan önce dudaklarını birbirine bastırarak nefes verdi. "Belki de senden ve babamdan o tapınaklardan eve dönmem için yalvaran düzinelerce mektup almamış olsaydım, bu sabah bu kadar uzun süre dua etmem gerekmezdi."

Rose Eira'ya el salladı. "Sanki Ay Festivali için zamanında evde olmayı planlamamışsın gibi. Biz sadece sana hatırlatıyorduk."

Değneğini düşürdü ve pelüş, koyu mavi yatağa yığılıp solgun çilli kollarını açtığında değnek yere çarptı. Bakır rengi saçları ateşli dalgalar gibi yorganın üzerine yayılmıştı.

Eira bir yıl süren hac yolculuğundan bu yana sadece birkaç günlüğüne eve dönmüştü ve Rose'a karşı yeni ve tuhaf bir hayranlık duyuyordu. Pek çok yönden aynıydı ama bütün yıl mektuplaşmalarına ve kutsal günlerde birbirlerini görmelerine rağmen, Eira'nın hâlâ anlam veremediği farklı bir şeyler vardı. Rose her zaman kızıl saçları kadar ateşli ve her fırsatta fikrini söylemeye hazır olmuştu. Asla bir dakikadan fazla yerinde durmazdı. Yine de şimdi onda Eira'nın tanımadığı bir tedirginlik ve mesafe havası vardı. Her şeye rağmen evde olmaktan memnun olmasının nedenlerinden biri de buydu. Kız kardeşini yeniden tanımak istiyordu.

"Ve onlarca mektup da değildi," diye yanıtladı Rose. "Zor bir yıl oldu."

Eira odayı geçti ve Rose'un yanındaki yatağa oturdu.

"Farkındayım. Tüm bu süre boyunca sadece tapınaklarda oturup dua etmedim. Yardıma ihtiyacı olan köylerin mümkün olduğunca çoğunu ziyaret ettim. Yangınlardan sonra toparlanıyorlar ama bu uzun zaman alacak."

"Sadece yangın kurtarma çalışmalarından bahsetmiyorum." Rose dirseklerinin üzerine yaslandı. "İnsanlar... konuşuyor."

Eira oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben burada olsam da olmasam da insanlar sık sık konuşur Rose."

"Dün gece yemekten sonra babam ve ben Oxarian kralı ve kraliçesinin konuşmalarına kulak misafiri olduk. Görünüşe göre nişana bağlılığınız konusunda endişeliler."

"Ah?" Eira bileğindeki bandı tekrar ovuşturdu, sanki her an onu daha da sıkıyormuş gibi.

"İlk evlilik tarihinizden bu yana beş yıl geçti. Babam ve Alvis üniversiteye gitmene ve krallıkları gezmene izin vermekten çok mutlu olsalar da ve hac yolculuğun orman yangınlarından sonra mükemmel bir zamanda gelse de, böylece seyahat ederken insanlara yardım edebilirsin, Kral Rahim ve Kraliçe Shideh ve Oxare'deki diğer soylular bunu aynı şekilde görmüyorlar."

Zekiydiler. Elbette öyleydiler. Ne de olsa Alvis'i onlar yetiştirmişti ve Alvis tanıdığı en zeki insanlardan biriydi. Eira çok uzun zamandır kaçıyordu ve artık gidecek başka bir yeri yoktu.

Omuzlarını dikleştirdi ve gülümsedi. "Onların yanıldığını kanıtlamam gerekecek, değil mi? Ay Festivali'nin tüm açılış töreni düğün kutlamalarının başlangıcıdır. Beni orada gördüklerinde, düğünle ilgili fikrimi değiştirmediğimi anlayacaklar."

Rose inledi ve oturur pozisyona geçti. "Sadece onlar değil. Başka insanlar da var. Senin neden ortalıkta olmadığını merak ediyorlar."

"Bu çok saçma," dedi Eira çenesini sıkarak. "Kraliyet mensupları krallıkları arasında her zaman seyahat ederler. Babam kral olmadan önce de seyahat ederdi, hâlâ da ediyor. Ayrıca evlendikten sonra yılın yarısında Alvis'le birlikte Oxare'de olacağım zaten."

"Biliyorum."

Rose'un koluna dokunması Eira'nın içinden sıcak bir rahatlık dalgası geçirdi ve Eira omuzlarının gevşediğini hissetti. Bir zamanlar sahip oldukları yakınlığa dair bir ipucu.

"Ama insanların nasıl olduğunu bilirsin. Normalde bu konuda endişelenmezdim ve özellikle muhafızlarla birlikte seni savunuyordum ve sana sadık olan o kadar çok kişi var ki..."

Tabii ki Rose onu savundu. Hayatları boyunca onun için yaptığı şey buydu. İkisi de birbirleri için bunu yapmıştı. Eira kaç ay uzakta olursa olsun, Rose'dan asla şüphe etmemesi gerektiğini biliyordu. Eira kendinden şüphe ettiğinde bile, Rose yanındaysa her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

"Ama?" Eira dürttü.

Rose'un sesindeki tereddüt Eira'nın endişelerini artırmaya yetmişti.

"Ama bu sadece dedikodu değil. Konseyin bazı üyeleri de sonunda dinledi ve konuştu. Kraliçe Amelia da öyle." Rose üvey annelerini düşününce yüzünü buruşturdu. "Yine de onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Rahibelerden hiçbirinin dedikodu yaptığından şüphelenmiyorum ama Baş Rahibe Nyx'in bazı konsey üyelerine ne kadar yakın olduğunu biliyorsun. Seni endişelendirmek istemem ama eve döneceğin için rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu tören onların güvenini tekrar kazanmanın başlangıcı olabilir."

Bu yeni karmaşa düşünecek daha çok şey getirdi ve Eira başlayan hafif zonklamayı hafifletmek için şakaklarını ovuşturdu ve yataktan kaydı. Luana'nın tapınağının lideri olarak Baş Rahibe Nyx'e saygı duysa da, ikisi teoloji ve politika konularında sık sık anlaşmazlığa düşüyorlardı.

Nyx'in birçok meclis üyesinin kulağını çekip şüphe tohumları ektiği düşünülürse, Eira tören ve düğün kutlamaları sırasında tüm gözlerin daha da fazla üzerinde olacağından emindi. Ne olursa olsun, Eira'nın kendisiyle ya da bu evlilikle ilgili şüpheleri ne olursa olsun, bunların bir gün tahta çıkmasını engellemesine izin veremezdi, vermemeliydi de. Halkının ona tamamen güvenmesi gerekiyordu.

Alvis'le evlenmeye hazır olmayabilirdi ama kraliçe olma arzusu hiç azalmadı.

Öğleden sonra atıştırmalıklarından arta kalanlar kadife kutunun yanındaki makyaj masasının üzerinde duruyordu ve Eira bir parça elma alıp ağzına attı ve afiyetle yedi. Gümüş ve mavi bir diademi ortaya çıkarmak için kutuyu açtığında, elmasların etrafında dönen metalin üzerine serpilmiş yıldız tozları, odadan herhangi bir ışığa ihtiyaç duymadan kendi kendine parıldamasını sağladı. Eira onu çıkardı ve uzun siyah saçlarının üzerine yerleştirdi.

Cresin'in en eski antikalarından biriydi ve Luana'nın Seçilmişleri tarafından yüzlerce yıldır giyiliyordu. Eira bunu sık sık takmıyordu ama taktığında kendini daha dik otururken, omuzları geride ve başı yukarıda buluyordu. Onu taktığında, kendisini onu başına takmaya layık bir kadın olarak hayal edebiliyor ve içine doğduğu mirasa layık bir şekilde yaşayabiliyordu.

Bunu yapabilirdi.

Yapmak

zorundaydı.

İnsanlar onun her zaman Luana'nın ilk Seçilmişi olan Kraliçe Isadore'a ve Luana'nın kendisine benzediğini söylerdi. Tanrıça Efare'nin takipçilerinin Luana ve Isadore'un neye benzediklerini düşünerek yaptıkları resimler dışında kendisini kıyaslayabileceği bir şey yoktu. Efsaneye göre nesiller boyunca Luana'nın tüm Seçilmişleri Luana'ya benziyordu ve Eira'nın hayatı boyunca insanlar onun soluk - neredeyse yarı saydam- teni, kan kırmızısı dudakları, koyu renk saçları ve gök mavisi gözleriyle Isadore'dan bu yana en yakın benzerliğe sahip olduğunu iddia ettiler.

Cresin tahtının ilk doğan varislerinin her biri Luana'nın kızları ve Seçilmişleriydi, tıpkı Oxare'nin ilk doğan varislerinin Ray'in oğulları ve Seçilmişleri olması gibi.

Rose koltuk değneğini kaptı ve topallayarak Eira'nın yanına gitti. Aynanın önünde yan yana durdular; Eira'nın yumuşaklığı ve Rose'un vahşi doğasıyla ilk bakışta birbirlerine zıttılar. Biraz daha incelendiğinde, iki kız kardeşin birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamladıkları görüldü.

Rose inledi. "Daha giyinmedin bile ama şimdiden mükemmel görünüyorsun. Bu hiç adil değil."

"Belki de eğitim derilerinizi değiştirmeniz size yardımcı olabilir."

Rose'un kendine has ve özgür bir güzelliği vardı ama genellikle eğitim sahasında diğer muhafızları dövmekle meşgul olduğu için çoğu kişi bunu fark edemezdi.

Ya da en azından Rose'un başkalarının onu fark ettiğini fark etmemesi için.

Kapı bir kez daha çalındı. Rahibe Cynth'in tanıdık melodik sesi kapının arkasından geldi.

"Majesteleri? Açılış töreni yakında başlayacak. Sizi hazırlamamız gerekiyor."

Eira'nın kalbi sıkıştı. Rahibe Cynth ve bekleyen hanımlar odasına girdikten sonra, hafta sonundaki düğünleri için sunakta ve Alvis'in yanında olana kadar durmaksızın hazırlıklar, kutlamalar ve insanlarla çevrili olmak zorunda kalacaktı. Hiç huzuru olmayacaktı. Kişisel alanı olmayacaktı. Düğünü durdurma şansı olmayacaktı.

Penceresinin dışında, mevsim ne olursa olsun duvarda açıp büyüyen beyaz gül ağacının ötesinde, Luana'nın rahibelerinin şarkıları havada süzülüyordu. Eira'nın bir parçası onlara katılmayı diledi. Ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı. İbadet etmekte, arkadaş edinmekte ve hatta istedikleri zaman istedikleri kişiyi yatağa atmakta özgürdüler.

Bunu yapabilirdi. Rahibelerden biri olabilirdi. Ona da aynı güçler bahşedilmişti ve Luana'nın yöntemlerini onlar gibi, hatta Seçilmiş olarak daha da fazla öğrenmişti. Çoğu rahibeden daha uzun süre eğitim almış ve çalışmıştı ve genç bir kadın olarak adanma töreninde diğerlerinden daha fazla güç verilmişti. Geçtiğimiz yıl boyunca Luana'nın tüm tapınaklarına yaptığı seyahatler ona bunu göstermişti, özellikle de Paravian Dağları'ndaki en eski tapınağa gittiğinde ve orada büyüsü uyandığında.

Cynth'in orada rahibe olan kendi annesi Eira'yı kollarını açarak karşılamış ve ayrılırken Eira için her zaman bir yer olacağına söz vermişti.

Kasaba küçüktü ve dağlar tehlikeliydi, garip kanatlı yaratıklar oralarda terör estiriyordu. Ama yine de gözünü kırpmadan geri dönerdi.

Ve rahibelerin evlenmeleri gerekmiyordu.

Eira dönüp makyaj aynasında kendine baktı, saçlarının etrafındaki yıldız tozları gece yarısı gökyüzünü andırıyordu. O bir kraliçeydi. Ya da en azından öyle olacaktı.

Kraliçe. Odaklanması gereken şey buydu. Burada önemli olan kraliçe olmaktı. "Sen iyi misin?"

Kız kardeşinin omzuna dokunması Eira'yı gerçeğe döndürdü.

Gözlerini kırpıştırdı ve parlak bir gülümsemeye zorladı. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Rose kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "Büyük bir hafta ve aylardır neredeyse hiç konuşmadık. Bu garip bir soru değil."

Rahibe Cynth tekrar kapıyı çaldı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Majesteleri ama hazırlanmamız gerekiyor. Günbatımı bizi beklemeyecek."

Hayır. Olmaz.

Luana onu kutsasın.

Eira birkaç derin nefes aldı ve kendini sakinleştirmek için başparmağını parmak uçlarına dokundurdu.

Nabzı normale döndü ve kasları gevşedi. "Evet, lütfen içeri gelin."

Kollarından taşan elbiseleri ve kozmetik ürünleriyle, ağızlarından şelale gibi dökülen heyecanlı konuşmalarıyla odaya giren bir grup kadın, rahibenin dışarıdan gelen şarkılarını bastırdı. Grubun arkasındaki Leydi Evony'nin bir elinde kadehler, diğerinde bir şişe şarap vardı. Kadınlar Eira'nın giysilerini çıkarmaya çalışırken

Sarayın gayri resmi şenlik hamisi Evony, kadehleri dağıttı ve tek bir damla bile dökmeden şarabı abartılı süslemeler ve kıvrımlarla döktü.

Eira'nın içinde var olan sakinlik yok oldu. Sinirleri ateşlenmiş, etrafını saran kargaşa karşısında duyuları aşırı yüklenmişti. Elindeki içkinin ağırlığını zar zor fark etti.

Evony kadehini kıvırcık saçlarının üzerine kaldırdığında bayanlar alkışladı ve hepsi aynı şekilde davrandı.

"Ekselansları Prenses Eira'ya," dedi Evony, "nişanlısı Prens Alvis'e ve Luana'nın mevsiminin gelişine. Tanrılar bilir, ne de olsa tüm eğlence geceleri yaşanır."

Rahibe Cynth'in omzunun üzerinden Evony'ye bakarken elindeki tören elbisesinin yıldız tozları gözlerinde parlıyordu.

Cynth, "Bu tür eğlenceler için geceyi bekleyecek kadar sabırlı olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Evony elini kalbinin üzerine koyup çenesini düşürdüğünde Rose kıkırdadı.

Evony, "İnsanların günün hangi saatinde olursa olsun bana eşlik etmek için yalvarması benim suçum değil," dedi.

Rose boğazını temizledi. "Daha az içki, daha çok yardım." Sürekli burkulan ayak bileğini Evony'nin önünde gerdi ve bir daire çizerek oynattı. "Kayışlarımı asla yeterince sıkamıyorum."

Evony şarabını bitirmeden önce içini çekti, sonra kadehi bir gümbürtüyle masaya bıraktı ve şehvetli kalçasını eğdi.

"Tüm yeteneklerimin arasında," dedi, "yapmam istenen tek şey bu. Farren Kalesi'ne gelmenin büyüleyici olacağını kim söylediyse bundan hiç bahsetmemiş."

Rose, "Evet, eminim Slania'daki balıklar çok daha göz alıcıdır," dedi.

"Kıyafetlerimdeki kokuyu çıkarmak aylarımı aldı." Evony, Rose'un tören kıyafetlerinin yığınından kayışları aldı ve göz kırptı.

Birkaç dakika içinde, beyaz deri benzeri kayışlar Rose'un ayak bileğinin etrafına sarılmış, uzvu düzleştirmiş ve yumuşatmıştı. Bu, Eral Ormanı'nda doğa tanrısı Kutlaous'a hizmet eden büyükannelerinden bir hediyeydi. Kayışlar, Rose'a kısa süreler boyunca koltuk değneği olmadan yürümesi için gereken gücü vermek üzere fae büyüsüyle efsunlanmıştı. Akşam törenleri ve balolar gibi.

Ya da Rose'un tercih ettiği gibi, eğitim alanında ve kalede devriye gezerken.

Kayışların beyazı görünmez olana kadar soldu ve Rose'un savaş ve av tanrısı Aros'a adanmış dövmesini ortaya çıkardı. Kayışlar çözüldüğünde, dövme Rose'un çarpık ve bükülmüş derisine kazınmış dikenli gül sarmaşıkları gibi görünüyordu. Kayışlar düzeltildiğinde ise Aros'un kılıcı ortaya çıkıyor ve kılıcın etrafına beyaz ve kırmızı güller sarılıyordu.

Tıpkı anneleri öldükten sonra yatak odalarının pencerelerinin önüne dikilen güller gibi. Rose'un sadece tanrısına değil, kız kardeşler ve prensesler olarak aralarındaki bağa olan bağlılığının bir sembolü.

Onu her gördüğünde Eira'nın içinde bir şeyler kıpırdandı.

Hazırlanmak için harcanan zaman kumaş, parfüm ve yıldız tozundan oluşan bir bulanıklık içinde geçip gitti. Pırıltılı elbise, başının üzerinden geçirilip vücudundan aşağı indirildiğinde Eira'ya ikinci bir deri gibi yapıştı. Etek, gümüş bir nehir gibi bacaklarının ve ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Yakası, tüm tören elbiselerinde olduğu gibi, dövmesini ortaya çıkarmak için alçak ve genişti. Luana'ya ait olduğunu kanıtlayan, gösterilmesi ve hayranlık duyulması gereken bir sembol. Eira'nın dövmesini yaptırdıktan sonra alıştığı bir modaydı bu.

Daha gençken ve vücudunu ilk geliştirdiği zamanlarda kendini açıkta ve utangaç hissetmişti. Şimdi ise Luana'ya ve krallığa olan bağlılığını göstermekten gurur duyuyordu. Kostümlerindeki duygusallıkla karışık güçten hoşlanıyordu.

Kumaşın olmadığı yerlerde kristaller ve yıldız tozları kollarına, bacaklarına ve göğsüne yapışmış ve boyanmıştı. O gün, içinde saklanabileceği bir elbiseydi. Bu elbiseyle sadece Luana'ya ait olmakla kalmıyor, aynı zamanda Luana oluyordu. Gecenin, karanlığın ve kışın tanrıçası. Bu elbiseyle, daha uzun gecelere yol açmak için gündüzün kısaldığı mevsimlerin değişimini karşılaması gerekiyordu.

Ayrıca sevgilisi Güneş Tanrısı Ray'i de selamlaması gerekiyordu.

Eira, Alvis'in tören kıyafetlerinin neye benzeyeceğini ancak hayal edebiliyordu.

Belki de Eira, rolüne uygun giyinirse en azından Luana gibi davranabilir ve kendinden ayrı olabilirdi.

Zaman çok hızlı ilerliyordu ve daha ne olduğunu anlamadan Rahibe Cynth tarafından yatak odasından çıkarılıp büyük salona doğru götürülüyordu. Tüm katılımcılar onları orada bekliyordu. Babası, üvey annesi, Alvis ve ailesi, krallığın tüm lordları ve leydileri. Onun krallığı. Orman yangınlarının köyleri yakıp kül etmesinin ardından aylarca yeniden toparlanmalarına yardım ettiği krallık. İçinde doğduğu ve hayatının her adımında ona inanan krallık.

Beş yıl önce kaçmaya başlayana kadar.

Şimdi geri dönmüştü ve insanlar konuşuyordu. Eira'nın yanakları utançtan yanmaya başladı. Bunca zaman aptalca ve çocukça davranmıştı. Diğer pek çok kişi ondan çok daha kötü durumdaydı ve Alvis iyi bir adamdı. Tanıdığı en iyi insanlardan biriydi. Cresin ve Oxare krallıklarını, Isadore ve Sanson'un yüzyıllar önce birbirleriyle savaş halindeyken yaptığı gibi bir araya getirecek mükemmel kişiydi.

Büyük salonun kapısına yaklaştıklarında Rose onun yanındaydı ve Eira'nın elini sıktı. Kendinden geçmişti

eğitim derileri ve kısa kollu uzun bir ceketi andıran basit bir gümüş elbise giyiyordu. Önü daha kısaydı, dar taytları ortaya çıkarıyordu ve arkada bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Rose'un her zamanki şakacı gülümsemesi olmasaydı, muhteşem görünebilirdi.

"Harika olacaksın," dedi Rose.

Kız kardeşine sıcak bir sarılma verdi, sonra da Eira ve Rahibe Cynth'i yalnız bırakarak büyük salona doğru yürüdü. Eira omuzlarını geriye itti ve diademini düzeltti, buna rağmen kalbi ona dönüp kaçması için yalvarıyordu.

Hayır, geleceğin kraliçesi ve seçilmişi gibi davranmasının zamanı gelmişti.

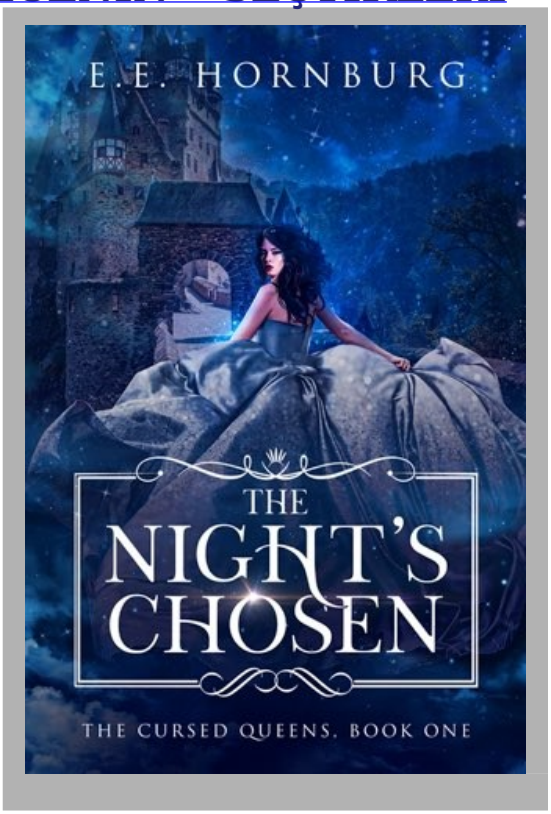

Şimdi durmayın. Şehir Baykuşu Yazarı E. E. Hornburg'un THE NIGHT'S CHOSEN kitabını okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

Özel bir roman olan KURT VE CADI ve 2023'te çıkacak olan roman UNUTULANLARIN KRALLIĞI ile Witch Walker serisinin devamını kaçırmayın!
Ve Charissa Weaks'ten daha fazlasını www.charissaweaks.com adresinde bulabilirsiniz

O zamana kadar, Şehir Baykuşu Yazarı E. E. Hornburg'un GECENİN SEÇTİKLERİ kitabını keşfedin!

Ay Tanrıçası'nın seçilmişi. Kaderinde hükmetmek var. Kaderinde evlenmek var.

Ailesini, krallığını ve kalbini kurtarmak için bir arayış.

Prenses Eira son beş yıldır yaklaşan düğününden kaçıyor. Tanrıçasını ve krallığını ne kadar sevse de, bir gün kraliçe olarak hüküm sürmenin ve aynı zamanda kendi kocasını seçmenin başka bir yolunu bulmak için krallıkları araştırdı.

Ancak babası Kral Brennus zehirlenip ölüm uykusuna yatırılınca Eira'nın taç üzerindeki hak iddiası tehlikeye girer ve suikastçının hedef listesinde Eira'dan sonra üvey annesi Kraliçe Amelia vardır.

Eira, Kraliçe Amelia'nın pençesinden kurtulduktan sonra, kuzeydeki Paravian dağlarına doğru bir arayış yolculuğuna

çıkar.

babasını kurtarmak için büyülü kupa.

Kraliçe Amelia'nın muhafızlarından kaçmak, birlikte olmaması gereken bir adamla seyahat etmek ve büyülü kupayı koruyan kadim ejderhayla pazarlık yapmak zorunda kalmak, macerasını tahmin ettiğinden daha zorlu hale getirir.

Kalbini ve hayatı boyunca istediği her şeyi feda etmek anlamına gelse bile, ailesini ve krallığını nasıl kurtaracağına karar vermek zorunda kalacaktır.

ŞİMDİ AL!

OceanofPDF.com

DAHA FAZLA ŞEHİR BAYKUŞU BASIN BÜLTENİ İSTİYOR MUSUNUZ?

City Owl Press haber bültenine kaydolmak için buraya tıklayın ve ÜCRETSİZ kitap günleri, içerikler, çekilişler, kapak tanıtımları ve daha fazlası dahil olmak üzere özel tekliflerden ilk siz haberdar olun!

Hemen kaydolun ve bugün bir City Owl Okuru olun! Ve daha fazla fırsat ve bir sürü topluluk ve eğlence için City Owl Okur-Yazar grubumuza buradan katılın!

OceanofPDF.com

ACfl UOV1kDGMkUTS

İkinci romanın her zaman en zoru olduğunu söylerler. Yalan değil! Gerçek Yazarlık Hayatı'nın bu yılı tam bir maceraydı, ama ne olursa olsun bu canavar gibi kitabı çıkardım. Bunu yazarken yeni dizüstü bilgisayarımın RETURN tuşu ölüyor. Bu yıl klavyeye o kadar çok yüklendim.

Her şeyden önce aileme kocaman bir TEŞEKKÜR ve SİZİ SEVİYORUM mesajı göndermek istiyorum. Bir kitaba ne kadar dalmış olduğuma bağlı olarak günlerce ve bazen haftalarca bensiz yaşıyorsunuz. Beni besliyor, suluyor ve biraz güneş ışığı almamı sağlıyorsunuz ;) Ayrıca tüm yazarlık konuşmalarımı dinliyorsun, hiçbir anlam ifade etmese bile. Bu hayali gerçeğe dönüştürmeme yardım ettiğin için seni seviyorum.

İkinci olarak, Asi Okurlarıma ve bu kitabın okurların gözleri önüne serilmesine yardımcı olan tüm harika influencer'lara seslenmek istiyorum. Bu sizin için! Sizler en inanılmaz destek sistemim oldunuz. Benim ve hayatım üzerinde ne kadar büyük bir etki yarattığınızı anlatamam. Sizin sayenizde bunu yapmaya devam edebiliyorum. Sizin sayenizde bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Her gün moral buluyorum ve devam etmek için motive oluyorum. Raina ve Alexus'u, dünyalarının bu hale gelmesine ve aşklarının bir novella uzunluğundaki bir öyküden bir romana dönüşmesine yetecek kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

dolu bir seri. Size bir sonraki kitabı vermek için sabırsızlanıyorum. (Sadece bu kitabın sonunda benden nefret etmeyin!!)

Tee Tate! Sen bir rock yıldızısın. Sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Bu kitapla ilgili notlarınız ve yorumlarınız, yeniden yazımlara gömüldüğümde ve bu hikayeyi tekrar nasıl bir araya getireceğimden emin olmadığımda beni zorlamamı sağladı. Sabahın üçündeki bilinç akışı notların en iyisi. Ayrıca... Senin bir vampir olduğuna eminim.

Ve düzensiz e-postalarımdan asla şikayet etmeyen CP'lerim Alexia ve Beth'e ve bu kitap hakkında bana çok değerli geri bildirimler veren tüm duyarlı okuyuculara, zamanınız ve sıkı çalışmanız için minnettarım. Bu süreçteki yardımlarınız ve tatlı teşvikiniz için çok minnettarım. Bu kitabın hayata geçmesine yardımcı oldunuz. Stacy Choi, Katherine Quinn ve Jess Wisecup'a da her zaman beni dinledikleri için teşekkür ederim. Kocaman kucaklıyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

CHARISSA WEAKS ödüllü bir tarihi fantezi ve spekülatif kurgu yazarıdır. Fantezi, büyü, zaman yolculuğu, romantizm, tarih ve ara sıra kıyamet maceraları içeren hikâyeler yazmaktadır. Charissa, ailesi, iki buruşuk İngiliz Bulldog'u ve bir köpekle birlikte Nashville'in hemen güneyinde yaşamaktadır.

Var olan en tatlı Alman Çoban Köpeği. Yazma çabalarını takip etmek ve ücretsiz yazma ve kitap çekilişlerine erişmek için haber bülteni The Monthly Courant'a veya Facebook'taki Rebel Readers grubuna katılın.

www.charissaweaks.com

OceanofPDF.com

YAYINCI HAKKINDA

City Owl Press, romantizm ve spekülatif kurgu dünyasını okuyucularıyla buluşturan son teknoloji bir bağımsız yayıncılık şirketidir.

zeki okuyucular.

Kendi Dünyanızdan Kaçın. Bizim

Dünyamızda Kaybolun!

www.cityowlpress.com

OceanofPDF.com

EK BAŞLIKLAR

KANATLARIN VE YILDIZ IŞIĞININ OLDUĞU BIR GECE

Tarafından: Alexis L. Menard

Laneti kırmak kalbini, hayatını ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği geleceğini riske atacaktır.

CEHENNEM ATEŞI VE BAL

Yazan: A.N. Payton

Prenses Sal'in büyüsü halkına huzur ve güvenlik getirmiştir ama vampir kral kalesindeyken asla güvende olmayacaktır.

ÇAMUR

Yazan: E. J. Wenstrom

Savaş yüzünden parçalanan ve tanrılar tarafından terk edilen insanlığı kurtarmak için tek bir umut kalmıştır. Ama kurtarıcı hiç de insan değildir.

Yılın Kitabı dalında Royal Palm Edebiyat Ödülü ve Fantezi dalında Birincilik.

SOLDAN IKINCI YILDIZ

Yazan Megan Van Dyke

Bildiğiniz Varolmayan Ülke'den çok uzakta olan Peter Pan'in bu yeniden anlatımında sağlıklı bir dozda buharla havalı ve maceralı.

DENİZE AİT OLAN KIZ

Yazan Katherine Quinn

Deniz Tanrısı tarafından seçilmiş bir kadın. Gizemli ada evini kurtarmaya kararlı bir kral. Ve hepsini yok edebilecek yasak bir aşk.

DUNCAIRN LORDU

Tarafından: Craig Comer

Yıl 1882 İskoçya ve kral ile fey arasındaki eski ittifak uzun zamandır unutulmuş durumda.

ORTAÇAĞCI

Yazan Anne-Marie Lacy

Jayne ile tanışın. Hevesli bir tarihçi. Maceraperest. Hanımefendi.

Bir gizemi çözmek için zamanda yolculuk yaparken kalbini geçmişte mi bırakacak?

OceanofPDF.com

KAÇIRMAYIN!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak Charissa Weaks yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

Sign Me Up!

https://books2read.com/r/B-A-KXIP-XOWYB

BOOKS 2 READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.